

BOLEYN KIZI'nın yazarından

PHILIPPA GREGORY

Mahkum Prenses

İngiltere'yi yönetmek onun kaderiydi

PHILIPPA GREGORY

Mahkum Prenses

Okuma Sırası

Cilt 1 Boleyn Kızı

Cilt 2 Kraliçenin Soyтарыsı

Cilt 3 Bakirenin Aşığı

Cilt 4 Mahkum Prenses

İngilizce'den Çeviren: Özlem Malkara

ARTEMİS YAYINLARI

MAHKUM PRENSES

Philippa Gregory

Orijinal Adı : The Constant Princess

Genel Yayın Yönetmeni .- Iğın Sönmez Toydenir

İngilizce Aslından Çeviren ; Özlem Malkara

Türkçe Düzenleme : Banı İçöz, Alp Özalp

Görsel Konsept : phoioRcpublic

Grafik ; Melek Koç

Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basını : Mayıs 2009

ISBN : 978-605-4228-01-0

Sertifika No : 10905

Philippa Gregory 2005

Tüm hakları saklıdır Bu kitabın Türkçe yayın hakları

Alfa Basım Yayını Dağıtım Ltd. ŞU ne aittir Ya

kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve Yayınlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

Ticarethane Sokak No: 53

Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) =il2 33 76

www.artemisyyayinlari.com

Genel Dağıtım;

Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları. Alfa Yayın Gıubu'nun tescilli markasıdır.

Anthony'ye

Önce tüyler ürperten bir çığlık, ardından ateşin kükremesi duyuldu. Sonra korku dolu haykırırlar, tıpkı bir direktan diğereine sıçrayıp halatları ve bez kapıları tutuşturan alevler gibi. bir çadırdan diğereine yayıldı. Atlar dehşetle kişniyordu. Erkekler onları sakinleştirmek için bağırdı ama seslerindeki endişe ve panik atları daha da hırçınlaştırdı. Bu nafîle koşturma, kamp alanı bir baştan bir başa alevlere teslim olup gece tümüyle dumana ve çaresiz haykırırlara bulanıncaya kadar devam etti.

Korkuyla yatağından sıçrayan küçük kız, annesine İspanyolca seslendi ve bağırmaya başladı.

"Müslümanlar mı geldi? Müslümanlar bizi almaya mı geldi?"

"Tanrım sen bizi koru, kamp alanım ateşe verdiler." Küçük kızın dadısı nefes nefeseydi. "Aman Tanrım. İrzıma geçecekler. Seni de orakla biçecekîer."

"Anne!" Küçük kız yatağında doğrulup kalktı. "Annem nerede?"

Telaşlan geceliği ayaklarına dolandı. Yine de bir hısım kendini çadırın dışına atmaya başardı.

Dışarısı cehennem gi-

2 | Philippa Gregory

biydi. Binlerce çadır alev alev yanıyor, havaya saçılan kıvılcımlar karanlık gökyüzünde ateşten bir şelale gibi akıyordu. "Anne!" Küçük kız, annesini yardıma çağırırdı. İki devasa at, alevleri yarararak çıkageldi. Ateşin parlak rengine inat kapkara olan bu iki at, daha çok efsanelerde bahsi geçen iki başlı kocaman bir canavarı andırıyordu. Küçük kızın gözleri, dörtmala üstüne gelen atları görünce fal taşı gibi açıldı. Annesi çadırın önünde güçlûkle durabilen attan aşağı eğilip korkudan tir tir titreyen kızma fısıldadı. "Dadınla kal ve uslu bir kız ol." Kadının sesinde korkudan eser yoktu. "Şimdi babanla birlikte gidip kendimizi göstermemiz gerek."

"N'olur beni de götür anne. Anne! Burada yanacağım. N'olur sizinle geleyim. Müslümanlar beni alıp götürecektir." Küçük kız kollarını annesine doğru kaldırdı.

Gittikçe yayılıp yükselen alevler kadının göğsündeki zırhı yalayıp geçti. Ölümlü bir insandan ziyade demirden bir yaratığa benziyordu. "Eğer karşılarında beni görmezlerse, askerler firar eder," dedi. "Bunu istemezsin, değil mi?"

"Umrumda bile değil," diye inledi küçük kız. "Hiçbir şey umrumda değil. N'olur beni de al."

"Ordu her şeyden önce gelir." Kadın umursamaz bir edayla atının üstünde doğruldu. "Şimdi gitmem gerek."

Atının başını öteye çevirip omzunun üstünden kızına, "Uslu ol ve burada beni bekle," dedi, "Şimdi gitmek zorundayım."

Küçük kız dehşete kapılmıştı. Alevleri yarararak uzaklaşan anne-babasının ardından çaresiz bakakaldı. "Madre,"^ diye

1 Madrc: Anne (İsp.)

MAİ-İKUM PRENSES » 3

mırıldandı. Sonra bağırdı, "Madre! Lütfen!" Annesi dönüp bakmadı bile.

"Diri diri yanacağız." Hizmetçileri Madrilla endişe içindeydi. "Kaç! Kaç ve saklan."

Ani bir öfkeyle ona dönüp "Sessiz ol," diye emretti küçük kız. "Ben, Galler Prensesi, yanmakta olan bir kampa bırakılabiliyorsam, alt tarafı bir Mori-sco^ olan sen de buna pekala katlanabilirsin."

Gözleriyle, yanan çadırlar arasında gidip gelen kocaman iki alı takip etti. Onların gittiği yerlerde çığlıklar bir anda kesiliyor, dehşet içindeki kampa yeniden disiplin geliyordu. Erkekler sıraya dizilip sulama kanalından kovalarla elden ele su taşımaya başladı. Komutan, düzeni bozulmuş tabu-Rin arasından hızla geçip kılıcını havada savurarak askede-ri savunma pozisyonu almaya zorluyordu. Kampın yandığını gören Müslümanların ani bir baskın yapmasından ve kampı kargaşa içinde yakalamasından korkuyordu. Neyse ki o gece tek bir

Müslüman bile gelmedi. Müslümanlar kale surlarına dizilmiş, gecenin kör karanlığında kızıl ışık huzmelerine bürünen düşman kampında neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Hıristiyan düşman, şeytanın tuzağına düşmüş olmalıydı.

Beş yaşındaki kız, annesinin azminin tek başına yangına galip gelmesini, onun kraliçelere özgü kesin tavrının paniği yatıştırmasını, zafere inancının mağlû^ıyeî ve felaketi alt etmesine tanık oldu. Hazine sandıklarından birinin üstüne tünedi ve sabahlığının eteğini çıplak ayaklarına sararak kampın düzene girmesini bekledi.

.V;ori,sco: İ.spanyol!ann topraklarında yajayan ve sonradan Hıristiyanlığı benimseyen Müslümanlara verdiği ad.

4 • !'hilipp:i Gregoiy

Annesi geri döndüğünde kızını kuru gö/Je!e ve serinkanlılıkla kendisini beklerken buldu.

"Cataliına iyi misin?" İspanyalı Isabella atından inip en küçük kızma baktı, ^'ere çırkü}-) onu kollarının arasına almamak için kendini zor tutuyordu. Şeikat, küçük kızının gerçek bir isa savaşçısı olarak yetrşmesini engellerdi. Bir pren-.seste zayıtlık asla te-^jvik edilmemeliydi.

Kızı da tıpkı annesi gibi çelik iradeli bir kadın olacağına benziyordu. !.Şimdi iyiyim.'

"Korkmadm, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

İspanyah Isabella kızını onaylayan bir ifadeyle başını salladı, "öuiıı duyduğuma .sevindim. İspanya Prensesi hiçbir şeyden korkmaz.'

"Ve Galler Prensesi," diye ekledi Catalina.

O, benim. O beş yaşındaki küçük kız çocuğu. Bembeyaz bir yüzle ve korkudan fal taşı gibi açılmış mavi gözleriyle hazine sandığının üstüne tünemiş, ağlamamak için kendini zor tutan, tekrar çılgık atmamak için dudaklarını ısının küçük kız. Birbirine aşık ama aynı zamanda da rakip annc-ha-bıısımın bir savaş kampında tobunıııntı attıgL savaşlar ve .şiddetli .•^ellerden fırsat bulunduğu bir anda soğuk bir kış günü doğan, zırhlar içinde güçlü bir kadının büyüttüğü, tüm çocukluğu .seferlerde geçen ve ömrü boyunca bu dünyadaki veri. kaderi, ismi. tahtı için savaşmaktan başka seçeneği olmayan Catalina.

Ben Catalina. İspanya Prensesi. Ck'Imış geçmiş en büyük iki hükümdar. Kaslıralı Isabella ve Aragoniti l'erdinand'ın

MAHKUM PRENSESİ

kızı. Onların sadece ismi bile Kahire'den Bağdat'a, İstanbul'dan Hindistan'a kadar Müslümanların yaşadığı her yere, rakibimiz t>e ölümüne düşmanımız olan Türklerin, Hintlilerin, Çinlilerin yüreklerine korku salmaya yeter. İslam'a karşı Hıristiyanlığı en iyn savunan hükümdarlar olarak annemle babam, bizzat Papa tarafından kutsanmış. Onlar, Hıristiyan aleminin en şanlı Haçlıları olduğu gibi, İspanya 'nın da ilk kralları. Ben, onların en küçük kızı Catalina, Galler Prensesi m geleceğin İngiltere Kraliçesi olacağım.

Henüz üç yaşındayken İngiltere Kralı Henry'nin oğlu Preris Arthur ile nişanlanmışım. On beşime bastığım gün, büyük ve gösterişli bir gemiyle F^ens Arthur'un eşi t'e İngiltere Kraliçesi olmak üzere yola çıkacağım. Arthur'un ülkesi verimli ve zengin. Çağlayanlar, uçsuz bucaksız bağlar ve bahçeler, hasadı bekleyen olgun ekinler ve mis kokulu çiçeklerle dolu araziler... Hepsi benim olacak. Tüm bunlar neredeyse doğduğum gün planlanmış. Kendimi bildim bileli, günün birinde kraliçe olacağımı da biliyorum. Annemle babamı arkamda bırakmaktan hoşlanmasam da kraliçe tahtına oturmaya yazgılı bir prenses olarak doğduğumun farkındayım. Sorumluluklarım var.

İnançlı, dini bütün bir çocuğum. İngiltere Kraliçesi olacağım, çünkü fann böyle istiyor. Bu, Tann'nın arzusu ve annemin buyruğu. Etrafımdaki herkes gibi, ben de Tann ile annemin genellikle aynı fikirde olduğuna inanıyorum. Ve onların arzusunun eninde sonunda gerçekleşeceğine...

6 ! Philippa Gregory

Ertesi sabah Granada'nın dışında yer alan kamp alanında için için tütmeye devam eden çadır direkleri ve yerle bir olmuş çadırlardan başka bir şey kalmamıştı. Dikkatsizce yakılan bir mum büyük bir felakete neden olmuştu, ispanya ordusu, İspanya topraklarındaki son büyük Müslüman krallığını ele geçirmek için başlattığı kuşatmaya, kül yığınına dönen kampları yüzünden son vermek zorundaydı. Geri çekilmekten başka çareleri yoktu.

"Hayır, geri çekilmeyeceğiz." Isabella kesin bir dille itiraz etti.

Komutanlar eğreti bir tente altında toplanmış, kamp enkazına üşüşen kara sineklerden korunmaya çalışıyordu.

"Majesteleri, bu defa kaybettik." Komutanlardan biri nazik bir üslupla hükümdarlarını ikna etmeyi denedi. "Rica ederim, bunu gurur meselesi yapmayın. Siz de görüyorsunuz, ne tek bir çadır ne de sığınağımız kaldı. Kaderin kötü bir cilvesi bu, hiç kimsenin suçu değil. Şimdi yapmamız gereken geri çekilmek. Kendimizi toparlayıp geri gelir, onları yeniden kuşatırız. Kocanız..." Komutan duraksayıp tentenin diğer köşesinde emanet gibi duran esmer adama döndü. "Kocanız bu gerçeğin farkında. Herkes farkında. Onları yeniden kuşattığımızda işlerini bitireceğiz, bizi asla yenemeyecekler. Ama unutmayın, iyi bir general gerektiğinde geri çekilmesini de bilir."

Toplantıda hazır bulunan tüm yüksek rütbeli askerier onaylayan bir ifadeyle başlarını salladı. Granada'da yaşayan Müslümanlara karşı açılan savaşta, bu seferlik geri adım atılması gerektiği konusunda herkes hemfikirdi. Çarpışmalar elbette devam edecekti. Zaten bu çatışma 700 yılı aşkın süredir aralıksız sürmüyor muydu? Her yeni nesil, Hıristiyan

MAHKUM PRENSES

7

kralların Müslümanların hüküm sürdüğü toprakların bir kısmını daha ele geçirdiğine şahit oluyordu. Her çatışmada al-Andalus'un^ hakimiyet alanı biraz daha güneye kaymak zorunda kalıyordu. Bir yıl da böyle geçip gitse ne değişirdi? Küçük Catalina sırtını, boş bir çuval gibi olduğu yere yığılıp kalan bir çadıra yaslanmış, annesinin sakin yüzünü seyrediyordu. Koşullar ne olursa olsun, annesi tavrından asla ödün vermezdi.

"Aslında bu, kelimenin tam anlamıyla gerçek bir gurur meselesi. Gururun ne olduğunu herkesten daha iyi bilen bir düşmanla karşı karşıyayız. Eğer üstümüzde kesif bir is kokusu, kolumuzun altında yanmış yer yağlarımızla sürüne sürüne geri çekilirsek, arkamızdan yüzyıllar boyu dalga geçerler. Ben bunu kabullenemem. Her şey bir yana, Müslümanlarla savaşmamız Tanrı'nın emri. Tanrı ileri gitmemizi buyuruyor, geri dönmemizi değil. Bu durumda geri çekile-meyiz. Elbette yolumuzdan dönmeyeceğiz."

Küçük kızın babasının kafası karışmıştı ama itiraz etmedi. Komutanlar destek bekleyerek ondan tarafa döndüklerinde elini havaya kaldırıp "Kraliçe haklı," dedi. "Kraliçe daima haklıdır."

"İsna çadırımız yok, kampımız yok."

Ferdinand komutanlardan gelen soruyu doğrudan karısına yöneltti.

"Planımız ne, ne düşünüyorsun?"

"Yeni bir kamp kuracağız."

"Majesteleri, bu kampı kurmak için bu civardaki her şeyi kullandık. Söylemeye çekiniyorum ama Galler Prense-

3 Al-Andalus: Endülüs.

8 • Philippa Gregory

si"ne gecelik dikecek kumaşımız bile yok, çadırları neyle yamayacağız? Tüm kanalları kırıp döktük, tarlaları sürdürük. Her yeri talan ettik ve sonunda zaradı çıkan biz olduk."

"Kumaşımız yoksa taş kullanırız. Taş bulabiliriz, öyle değil mi?"

Kral kendini tutamayıp bir kahkaha koyverdi, sonra da gırtlığını temizlemeye çalışıyormuş gibi yapıp durumu kurtarmaya çalıştı. "Kıraç topraklardayız aşkım, sahip olduğumuz belki de tek şey taş."

"O halde çadır değil, taştan bir şehir kuralım."

"Ama bu imkansız."

Isabella, kocası Ferdinand'a döndü. "Hiçbir şey imkansız değildir. Bu, Tanrı'nın isteği. Tann'nın ve benim arzum."

Ferdinand çaresiz başını salladı. "Elbette," dedi. Karısına çabucak, sadece onlara özel bir gülümseme gönderip "Benim asli görevim Tanrı'nın isteğini yerine getirmektir. Senin bir arzunun gerçekleştiğini görmekse benim için zevktir."

Ateşe yenilen ispanyol ordusu, toprağa ve suya sarıldı. Güneşin altında ve gece ayazında durup dinlenmeden, soluksuzca çahşıyordu. Tecrübeli askerler silahlarını bir kenara bırakmış, ellerinde orak ve sabanlar, yıllarını çiftlik çubuğa vermiş ırgatlar gibi ter döküyordu. Şövalyeden komutana, ülkenin ileri gelen lordlarından kraliyet ailesi üyelerine kadar, herkes ama herkes canını dişine takmış elinden geleni yapıyor, gece olduğunda da hiç şikayet etmeden soğuk ve sert toprağa uzanıp uyuyordu. Müslümanlar ise Granada sırtlarına konuşlanmış, aşılmaz surlarıyla nam

salmış kalelerinden aşağıya bakıp olup bitenleri meraklı gözlerle seyrediyordu. Kimse Hıristiyanların cesur olmadığını söyleyemezdi. Fakat aynı zamanda lanetliydi. Herkes

biliyordu ki, Hıristiyanlar yenilmeye mahkumdu. Hiçbir kuvvet Granada'daki kızıl kaleyi ele geçiremezdi. Bu kale yüzyıllardır düşmemiştir, düşmeyecekti. Yüksek bir tepeye kurulu olan kalenin etrafı göz alabildiğine düzlüktü. Ani bir baskın yemeleri imkansızdı. Kızıl sarp kayalıklar neredeyse ayırt edilemez bir şekilde kalenin kızıl duvarlarına dönüşüyor; yükseğe, daha yükseğe, göğe doğru tırmanıyordu. Hiçbir merdiven buraya erişemez, hiçbir ordu buraya tırmanamazdı.

Ancak kendi içlerinden bir hain çıkıp İspanyollara yardım ederse durum değişebilirdi. Ama o da küçük bir ihtimaldi. Neticede hangi aptal, tüm dünyaya hakim olan Müslüman kuvvetlere sırtını dönüp de Avrupa'da üç-beş saray ve bir avuç topraktan başka bir şeyi olmayan, kendi içinde bölünmüş Hıristiyanların tarafına geçmeye yeltenirdi? Kim cennetin yeryüzündeki yansıması olarak kabul edilen al-Yanna'dan, bu muhteşem bahçeden vazgeçip İspanya'nın, hatla tüm Avrupa'nın en muhteşem sarayına arkasını dönerdi? Hem de Kastilya ve Aragon'daki birkaç kale uğruna. Çatışma başladığı an Müslümanların imdadına din kardeşlerinin bulunduğu Senegal den Morocco ya kadar geniş bir coğrafyadan ikmal kuvvetlerinin yetişeceğine şüphe yoktu. Bağdat ve İstanbul da desteğini esirgemezdi herhalde. Tek başına Granada, Isabella ve Ferdinand'ın daha önceki fetih-leriyle karşılaştırıldığında küçük bir hedef gibi gözükse de, Granada'nın arkasında dünyanın en büyük imparatorluğu, Hz. Muhaimmed'in imparatorluğu vardı.

Ama günler günleri kovaladı, haftalar geçti, gündüz kızgın güneşin altında, gece ise ayazda durmadan çalışan Hıristiyanlar sonunda imkansız başardı. Önce en ortaya cami benzeri yuvarlak bir kilise inşa ettiler. Ardından kraliyet ailesi için düz çatılı küçük bir ev yaptılar. Kral Ferdinand, Kraliçe Isabella, en kıymetli oğulları veliaht prens ve üç büyük kızları Isabel, Maria, Juana ile minik Catalina'nın yaşayacağı evdi bu. Kraliçe dört duvar ve sağlam bir çatıdan başka bir şey istememiştir. Yıllardır savaş meydanlarındaydı, lüks beklemiyordu. Bu evin çevresine de, önde gelen lord-lann barınacağı bir düzine kadar kulübe dikildi. Kraliçe zorlu bir kadındı, sonra da önceliği ahırlara, Venedik'ten kendi mücevherleri karşılığında alınan barut ve diğer patlayıcıların saklanacağı ambarlara verdi. Kışla, mutfak ve toplantı salonlarının inşası ise en sona bırakıldı. Bir zamanlar kampın bulunduğu vadide, şimdi taş bir kasaba belirmişti. Kimse bunun başarılacağına inanmıyordu ama olmuştu işte. Küçük kasabaya Santa Fe adı verildi. Isabella bir kez daha talihsizliğe karşı zafer kazanmıştı. Kararlı ama aptal Hıristiyan hükümdarların lanetli Granada kuşatması kaldığı yerden devam edecekti.

«O»

Galler Prensesi Catalina, İspanya kampının önde gelen lordlarından birinin arkadaşlarıyla fısıldaştığını duydu. "Ne yapıyorsunuz Don Hernando?" Beş yaşındaki küçük prenses büyümüş de küçülmüş edası ve annesinden kapıldığı özgüveniyle soruverdi.

"Hiçbir şey." Hernando Perez del Pulgar gülümseyerek cevap verdiğine göre Catalina ısrar edebilirdi.

"Hayır, burada bir şeyler dönüyor."

"Bu bir sır."

"Kimseye söylemem."

"Ah, prensesim, söylersiniz. Ama bu gerçekten çok büyük bir sır. Küçük bir çocuğun taşıyamayacağı kadar büyük."

"Söylemem. Gerçekten söylemem. Yemin ediyorum. Galler üstüne yemin ederim."

"Galler üstüne mi? Kendi ülkeniz üstüne yemin mi ediyorsunuz?"

"İngiltere üstüne."

"İngiltere mi? Mirasınız üstüne mi yemin edeceksiniz?"

Catalina başını salladı. "Galler, İngiltere ve hatta İspanya üstüne yemin ederim."

"Tamam o zaman. Bu kadar büyük bir yemin etmeyi göze aldığınıza göre sırrınızı sizinle paylaşacağım. Ama annenize tek kelime etmeyeceğinize söz verin."

Catalina'nın gök mavisi gözleri heyecanla parladı.

"Alhambra'ya gireceğiz. Kimsenin bilmediği bir kapı var, arka tarafta. Pek iyi korunduğu söylenemez. İçeri gireceğiz ve sonra da... Bilin bakalım ne yapacağız?"

Catalina nefesini tutup gözlerini dahi kırpmadan lordun ağzından dökülecekleri bekledi.

"Camilerinde ayın yapacağız. Sonra da kendi ellerimle caminin tam ortasına Mer'em Ana heykeli dikeceğim. Buna ne dersiniz?"

Prenses, lordun ve arkadaşlarının mutlak ölüme gittiğini anlamayacak kadar küçüktü. Kale kapılarındaki nöbetçilerden. Kuzey Afrikalı Müslümanların gaddarlığından habersizdi. Heyecanla kirpiklerini kırıştırıp sordu. "Gerçekten mi?"

"Sizce de mükemmel bir plan, değil mi?"

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Bu gece, hemen bu gece."

"Siz geri dönene dek gözümü bile kırpmayacağım."

"Benim için dua ettikten sonra her gece olduğu gibi mışıl mışıl uyumalısınız. Söz veriyorum yarın sabah ilk iş sizi ve annenizi görmeye geleceğim. Tüm olan biteni İxⁿim ağızından dinleyeceksiniz."

O gece dadısı yatak odasının kapısını sürgülediğinde Ca-ulina uykuya direnmeye çalıştı, sabaha kadar oturacağına yeminler etti. Ama gözkapakları yavaş yavaş ağırlaşıp, inalla sığıdığı minik yumrukları gevşedi ve uyuyakaldı.

Lord söz verdiği gibi ertesi sabah gelmedi. Arkadaşları da ortada yoktu, Cataiina hayatında ilk kez tehlike kokusu alıyordu, hem de ölümcül bir tehlike. Üstelik sadece ileride hikayelere konu edilsin diye, ucuz ve geçici bir zafer kazanmak uğruna.

"O nerede?" diye sordu dadısına, "Hernando nerede?"

Madillanm sessizliği her şeyi açıklar gibiydi. "Geri gelecek, değil mi?" Cataiina dadısına korku ve şüpheyle baktı. "Geri gelecek, öyle değil mi?"

Yavaş yavaş Heryando'nun askı dönmeyebileceği gerçeğiyle yüzleşiyordun. Hayat maaleufu cıv bir umudun Jješine düşenlerin bile zafer kazandığı, henüz yolun çok başındaki gencecik bir adamın asla ölürünün soğuk yüzüyle tanışmadığı masallara benzemiyor. Ama Hernando ölütneyenik düşebildiğine göre, o zaman babam da ölebilir. Ya anneni."

Ya ben? Küçük Cataiina, Galler Prensesi Cataiina da ölebilir mi?

Annemin yeni inşa ettirdiği kilisede mihrabın önünde diz çöktüm ama dua etmiyorum.

Ansızın önümde beliren bu tuhaf dünya yüzünden şaşkınım. Eğer doğm taraflaysak, ki bundan eminim, eğer bu yakışıklı adamlar da doğru laraftaysa, ki öyle olduklarına eminim; eğer Tanrı bizimle birlikteysc, ki hiç şüphem yok; nasıl olur da yenilebiliriz?

Ama ya bir şeyleri yanlış anlamışsam? Sonuçta hepimiz birer fani olduğumuza göre yenilmemiz de mümkütü. Hernando Perez del Pulgar ve neşeli arkadaşları gibi annemle babam da yenilebilir. Hernando genç yaşına rağmen ölebi-liyorsa, annemle babam da ölebilir. Ama o zaman yeryüzünde kimse güvende değil. Annemin sıradajt bir asker gibi ölme ihtimali vana, yeryüzünde düzeni kim kuracak? Peki ama Tann hu iⁿ neresinde^

IDerken, Kraliçe İsabella'nın dostlarıyla ve ricacılarla görüşme gününde aniden ortaya çıkıverdi. Üstünde en iyi kıva-feti, laianrais .sakah ve fırl fırl döne:ı gözleriyle Hernando, kalabalığın arasında !)eiirdi. Söz verdiği gibi her şeyi onun ağ/.mdan dinlediler. I lava kararınca dikkat çekmemek için nasıl .\rap kılığına girij:! halkın arasına karıştıklarını, arka kapıdan şehre nasıl sızdıklarını, camiye nasıl ustaca l)ir planla girdiklerini, Meyem Ana heykeli nasıl büyük bir hızla cami zernir.ine çakıp sonra ela ayın yapıllıklannı ballandıra f-ıallandıra bir çırpıda anlattı. Tarn camiden çıkacaklar-

ken Arap muhafızlarla bunjn buruna gelmiş, kıran kırana dövüşüp ellerinden kurtulduklarında gün çoktan ağarmaya başlamıştı. Dar sokaklardan sessiz sedasız geçip kendilerini kalenin dışına attıklarında rahat bir nefes almışlardı. Biraz daha geç kalsalardı alarma geçen muhafız birlikleri tarafından enselenmeleri an meseiesiydi. Neyse ki Hernando'da da, silah arkadaşlarında da tek bir çizik bile yoktu. Onların bu zaferi, Granada'nın yüzünde patlamış bir tokattı.

Şaka gibiydi. Müslümanların kutsal yerlerinin tam kalbine Mer>'em Ana heykeli koymak, dünyanın en komik şeyi değil miydi? Onları aşağılamak için daha mükemmel bir yol bulunamazdı. Kraliçe ile kral zevkten dört köşe olmuştu. Prenses ve kız kardeşleri, Hernando Perez del Pulgar'a romanslardan fırlamış bir kahramana ya da Camelot'un Kral Arthur'u döneminde yaşamış bir şövalyeye bakar gibi bakıyordu. Catalina heyecanına hakim olamayıp el çırpmaya başladı, sonra da Hernando'ya hikayeyi tekrar tekrar anlattı. Ama aklının bir köşesinde, ne kadar derinlere itse de onun geri gelmeyebileceğini düşündüğünde hissettiği o buz gibi his duruyordu. O hissi unutmamıştı.

Şimdi Kuzey Mrikalı Müslümanların cevabını bekleyeceklerdi. Bir cevap geleceği muhakkaktı. Düşman bu cüreti bir meydan okuma olarak görecekti, ki zaten öyleydi. Ve tabii rövanş için harekete geçecekti. Hem de hemen.

Kraliçe ve çocukları. Granada yakınındaki Zubia köyünü ziyaret ediyorlardı. Böylece Isabella zapt edilemez kalenin devasa surlarını yakından görecekti. Yanlaana küçük bir muhafız birliği alıp yola koyuldular. Başmuhafız kızıl kalenin kapılarının açıldığını, Müslümanların silahlarını kuşanıp taarruza geçmeye hazırlandığını görünce bembeyaz kesildi.

»UT.1 IIVV^'I'i I I\J^X^<JJL.^J

Kamplarına geri dönmek için vakit yoktu. Üç genç prenses, meşhur Arap atlarıyla üstlerine doğru gelmekte olan düşmandan daha hızlı hareket edemezdi. Ne saklanacak ne de siper alınabilecek bir yer vardı.

Çılgına dönen Kraliçe Isabella önüne çıkan ilk evin damına tırmanıp küçük kızını elinden tuttuğu gibi yukarı çekti. Ablaları arkadan geliyordu, "görmem lazım. Neler olup bittiğini görmeliyim," dedi kraliçe.

"Madre, canımı acıtıyorsun."

"Sessiz ol. Ne yapmaya çalıştıklarını bir an önce anlamamız gerek."

"Bizi almaya mı geliyorlar?" Küçük kız korkudan gözyaşlarına boğuldu.

"Olabilir, dur bakalım."

Kale kapılarından dışarı çıkan grup öncü akıncılardı, ordunun tamamı değil. Grubun önünde maun kadar karanlık, dev gibi bir adam vardı. Miğferinin altından gülümsüyor, gece gibi simsiyah, dev Arap atıyla dörtnala geliyordu.

"Anne, bu adam kim?" Çatıdan olanı biteni izleyen Gal-1er Prensesi, annesinin kulağına fısıldadı.

"Adı Yarfe ve korkarım arkadaşın Hernando'nun canını almaya geliyor."

"Korkunç bir atı var, sanki önüne geleni ısırarak gibi duruyor."

"Yarfe atının dudaklarını kesmiş, üstümüze saldıığında bizi ısırır diye. Ama biz böyle şeylerden korkmayız. Kız mıyız biz?"

"Kaçmamız gerekmez mi anne?" diye sordu çok korkan küçük kız.

Kraliçe Isabella, tüm dikkatini Müslüman akıncılara verdiği için küçük kızının söylediklerini duymadı bile.

"Hernando'ya zarar vermesine göz yummayacaksın değil mi? Madre?"

"Hernando düşmana meydan okudu. Şimdi Yarfe de karşılığını veriyor. Biz de var gücümüzle savaşaacağız." Isabella soğukkanlılığı elden bırakmamaya çalışıyordu. "Yarfe şövalye ruhlu ve şerefli bir adam, bu meydan okumayı görmezden gelemezdi."

"Kuzey Afrikalı bir Müslüman nasıl şerefli olabilir?"

"Onlar şerefli bir topluluktur Catalina. İnançlarının bize ters düşmesi bu gerçeği değiştirmez. Ve Yarfe de onların kahramanı."

"Peki, şimdi ne yapacağız, kendimizi nasıl koruyacağız? Bu adam dev gibi."

"Dua edeceğiz tatlım. Garallosco de la Vega da bizim kahramanımız. Mernundo adına Yarfe'ye dersini verecektir."

Isabella, sanki Cordoba'da, kendi kilisesindeymiş gibi damda diz çöküp dua etmeye başlarken kızlarına da ona eşlik etmesini işaret etti. Catalina'nın büyük ablası Juana ile diğer iki ablası Isabel ve Maria da söyleneni hemen yerine getirdi. Catalina dua etmek için kavuşturduğu ellerinin arasında .Mananın tüm vücudunun titrediğini, hala kocasının yasuvı tılan Isabel'in i.se korkudan kireç gibi bembeyaz yaz kesildiğini gördü.

"Yüce Tanrım bizi koru, ülkemize ve ordumuza sahip çık.' Kraliçe Isabella bakışlarını ıslık ıslık padayan masmavi gökyüzüne dikti. "Garallosco de la Vega'nın yanında ol ve onu muzaffer kıl." Kızları hep bir ağızdan. "Amin," dedi. "Eğer Tanrı onu koruyorsa..." diye başladı Catalina. ".•ji^şt sessiz ol," dedi annesi yumuşak bir .ses tonuyla. "Bırakalım da herkes üstüne dü.şeni yapsın. Ben, de la Ve-

MAHKUM PRENSES • 17

ga ve tabii yüce Tanrı." Isabella huşu içinde gözlerini yumdu.

Catalina annesinden yüz bulamayınca en büyük ablasına döndü. "Isabel, Tanrı eğer bizi koruyorsa nasıl tehlikede olabiliriz?"

Isabel ne diyeceğini bilemedi. "Tanrı sevdiği kullarını daha zoru sınavlardan geçirir tatlım. Çünkü onları denemek ister. Tanrı en sevdiği kullarına en büyük acıları çektirir. Bak bana, hayatım boyunca sevebileceğim tek erkeği elimden aldı. Sen de biliyorsun Catalina, Job'u bir düşünsene."

"O zaman nasıl kazanacağız? Tanrı annemi çok sevdiği için ona en zorlu görevleri mi verecek? O zaman biz hep kaybedeceğiz."

"Şişt, dikkatle izleyin. İzleyin ve yürekten dua edin."

iki düşman karşılıklı geçmiş, birbirini süzüyordu. Yarfe siyah süvari atının üstünde öne çıkınca, atının kara kuyruğundan sarkan beyaz bir şey yerde hareket etti. Ön sıradaki ispanyol askerleri atın kuyruğunda sallanan şeyin, Hernando'nun camide bıraktığı Meryem Ana heykeli olduğunu görünce nefesini tuttu. Yarfe, Hıristiyanların önünden geçerken kendinden emin alaycı bir ifadeyle sırıtıyordu. Bunu, dinlerine küfür sayan Fliristiyenler savaş naraları atmaya başladı.

"Dinsiz, münafık!" Kraliçe Isabella tükürür gibi ağzının içinde geveledi. "Cehenneme kadar yolu var, Tanrı onu gü-nahlanm dehlizinde boğsun."

Garallosco de la Vega, atını Isabella'nın bulunduğu eve doğru çevirdi. Cılız bir zeytin ağacının önünde durarak miğferini geri itip başını kaldırdı ve gözlerini kraliçe ile kızları

18 | Philippa Gregory

na dikti. Uzun kıvrıkcık saçlarından akan terler şakaklarından süzülürken kara gözlerinde öfkeli şimşekler çakıyordu.

"Majesteleri, bu münasebetsiz meydan okumaya karşılık vermeme müsaade eder misiniz?"

"Evet." Isabella bir an bile duraksamadan yanıtladı. "Tanrı seninle olsun Garallosco de la Vega."

"O dev onu öldürecek." Catalina annesinin eteğini çekiştiriyordu. "Ona gitmemesini söyle, yoksa Yarfe denen koca devin altında ezilecek. Onun ölmesini istemiyorum."

"Tanrının dediği olur." Kraliçe gözlerini yumup yeniden dua etmeye başladı.

"Anne! Majesteleri! O bir canavar. Kahramanımızı öldürmesine seyirci kalamazsın."

Isabella masmavi gözlerini açıp keskin bakışlarını kızının korkudan kıpkırmızı kesilmiş yüzüne, yaşlarla dolu gözlerine dikti. "Tanrı nasıl isterse öyle olacak Catalina," diye yineledi sert bir sesle. "Kadere boyun eğmeyi öğrenmelisin kızım. Başına gelenlere anlam veremediğin de olacak, bazen şüpheye düşeceksin. Ama unutma, Tann'nın senin için çizdiği yola rıza gösterirsen asla yanlış yapmazsın. Bu söylediklerimi hep hatırla Catalina. Bu savaşı kazanmamız ya da kaybetmemiz hiçbir şeyi değiştirmez. Biz sonsuza dek İsa'nın savaşçıları olarak kalacağız. Sen de İsa'nın savaşçılarından birisin. Ölmemiz ya da hayatta kalmamız bu gerçeği değiştirmez. Asıl önemli olan inançlı birer Hıristiyan olarak can vermektir. Bu savaş. Tanrı adına verdiğimiz bir savaş. Yüce Tanrı bugün olmasa yarın, yarın olmasa öbür gün bize zafer bahşedecek. Bugün kazanan kim olursa olsun, Tann'nın iradesinden şüphe edemeyiz. Nasıl olsa en nihayetinde Tann'nın savaşçıları olarak asıl kazanan biz olacağız."

MAHKUM PRENSES

19

"Ama de la 'V'ega..." Catalina itiraz etmek istedi. Alt dudağı titriyordu.

"Belki de Tanrı bugün de la Vega'yı yanına alacak," dedi annesi düz bir sesle. "Onun için dua etmeliyiz."

Juana, küçük kız kardeşine bakarak yüzünü buruşturdu. Ama Kraliçe Isabella tekrar diz çökünce, iki kız kardeş de birbirinden destek almak için efele tutuştu. Küçük kızlara, ablaları Maria da eşlik ediyordu. Dördü bidikte gözlerini yumup el ele vererek huşu içinde dua etmeye koyulurken Garallosco de la Vega'nın doru atıyla Müslüman düşmanın siyah atı ortada buluştu. Kraliçe duası bitene dek kıpırdamadı, iki savaşçının meydanda yerlerini alırken attığı naraları duymadı, miğferlerinin siperini indirişlerini ve kargılarına dört elle sarılışlarını görmedi.

Catalina duasını bitince ayağa fırlayıp İspanyol kahramanı görmek için gözlerini iyice kıstı. De la Vega'nın atı kük-reyerek düşmana doğru koşmaya başladı. Öyle hızlı gidiyordu ki, bacaklarını seçmek mümkün değildi. Düşmanın siyah atının da altta kalır yanı yoktu. Karşılıklı atılan mızraklar küçük evin çatısından bile duyulan büyük bir gürültüyle zırhlarına saplandı. Çarpmanın etkisiyle her iki kahraman da atından yere yuvarlandı. Mızraklar ortadan ikiye bölünmüş, göğüs zırhları eğrilmişti. Catalina daha önce kraliyet turnuvalarında hiç görmediği bu sahneyi korku dolu gözlerle izliyordu. Tek kelimeyle vahşi bir manzaraydı. Hedef öldürmekti. Rakibin boynunu kırarak ya da kalbini oracıkta durdurarak.

"Yere yuvadandı. Anne, de la 'Vega öldü." Catalina çığlık çığlığa bağırıyordu.

20 • Philippa Gregoiy

"Sadece sersemledi, bak ayağa kalkıyor." Annesi kızının telaşını dindirmeye çalışıyordu.

İspanyol şövalyesi sendeleyerek doğrulurken ondan bir hayli iri düşman çoktan ayaklanıp ağır zırhını ve miğferini kenara savumıştu. Elinde keskin kılıcıyla, de la Vega'nın üstüne yürüyordu. De la Vega da kılıcına davrandı. Kılıçlar çarpışırken etraftan tezahüratlar yükseldi.

De la Vega her ne kadar tüm gücüyle karşı koymaya çalışsa da Müslüman düşmanın daha güçlü olduğu belliydi. Bir ara geri çekilip kuvvet toplamak istedi ama başarısız oldu. Yarfe'nin ezici üstünlüğü karşısında çaresizdi. Tek hamleyle de la Vega'nın üstüne çıkan siyahi düşman, rakibini neredeyse kıpırdamaz hale getirdi. Kılıcını de la Vega'nın gırtlığına dayamış, ölümcül darbeyi indirmeye hazırlanıyordu. Sığıdığı dişlerinin arasından tıslasa da yüzü ifadesizdi.

Fakat Yarfe aniden haykırıp sırtüstü düştü. De La Vega emekleyerek soluğu düşmanın yanında aldı. Müslüman devi yere yığılmış göğsünü tutuyordu. Kendisi kadar kocaman kılıcı sağ yanına düşmüştü. De la Vega'nın düşman kanına bulanmış hançeri ise hala elindeydi. Ümitsiz durumlar için sakladığı gizli silahı onu son anda kurtarmıştı. Yarfe insanüstü bir güçle doğruldu, Müslümanlara döndü. "Kaybettim," dedi inleyerek. "Biz kaybettik."

Sanki gizli bir işaret verilmiş gibi aniden kızıl kalenin kapıları açıldı ve bir sürü asker dışarı fırladı. Müslüman askerleri gören Juana korkuyla doğrulup "Madre, kaçmalıyız. Geliyorlar. Binlerce Müslüman askeri üstümüze geliyor," diye bağırdı.

Kızı damın merdivenlerini yaralamıştı bile. Ama Isabella yerinden kıpırdamadı. "Juana, buraya gel. Kızlar hiçbir yere gitmiyorsunuz. Burada kalıp dua edeceğiz."

İVL-M-İKUM PRENSES

!1

Isabella aşağı eğilip önce düzene girmeye çalışan kendi ordusuna, sonra da düşman birliklerine baktı. Ardından Juanayı gördü. Korkudan deliye dönen kızı, atına binip kaçsın mı, yoksa annesinin yanına mı dönsün, bir türlü karar veremiyordu.

Isabella ağzını açıp Juana'ya tek kelime daha etmedi. Yanındaki kızlarına dönüp "Hadi," dedi, "dua edelim." Ve gözlerini yumdu.

"Bakmadı bile." Odalarına dönmüşlerdi ve Juana durmadan aynı şeyi tekrarlıyordu. "Bakmadı bile." Ellerini yüzlerini yıkayıp kirli kıyafetlerini çıkarmışlardı. Juana'mın da gözyaşlarıyla yol yol lekelenen yüzü nihayet temizlenmişti. "Oradaydık, savaşın tam ortasında ve annem gözlerini açmadı bile."

Isabel onu susturdu. "Korku içinde bağırıyorsa, Tan-rı'ya yakarmasının daha faydalı olacağını biliyordu. Üstelik onu korkusuzca diz çökmüş dua ederken görmek, askerlere de moral ve cesaret verdi."

"Ya anneme bir ok ya da mızrak isabet etseydi?"

"Anneme ok isabet etmez. Bize de. Zaten savaşı da kazandık. Ama Juana, sei) yarı deli bir köle gibi davrandın. Bizi çok utandırdın. Sana neler olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Ya delisin ya da biri sana büyü yaptı."

"Ne düşündüğün kimin umrunda? Seni aptal dul."

İS

riiupj-'a vjicgwiw

6 Ocak 14-^2

Kuzey Afrikalı Müslümanlar günden güne güçten düşüyordu. Kraliçenin de bizzat izlediği - aslında izlemediği- çatışma son çarpışmaları oldu. Kahramanları ölmüş, şehirleri kuşatılmıştı. Büyük büyük dedelerinden bu yana hüküm sürdükleri verimli topraklarda kıtlık çekiyorlardı. En kötüsü de Afrikalı yandaşlarının sözlerini tutmayıp soydaşlarını yarı yolda bırakmasıydı. Türkler de dostluk yeminleri etmişti ama yeniçeriler yardıma gelmemişti. Arkasına tüm Hıristiyan aleminin desteğini alan Kraliçe Isabella ve Kral Ferdinand, Müslümanların karşısına dikilip yeni bir Haçlı Sefe-ri'nin fitilini ateşledi. Birkaç gün süren görüşmelerin sonunda, Granada Kralı Boabdil barış şartlarını kabul etti. Bundan birkaç gün sonra da İspanya'da yaşayan Müslümanların geleneklerine uygun biçimde şehrin demir kapılarının önünde yayan belirdi. Elinde ipek bir keseye koyduğu Alhambra Sarayı'nın anahtarı vardı. Mutlak bir teslimiyetle keseyi İspanya Kralı ile İspanya Kraliçesi'ne uzattı.

Granada, şehri korumak için tepeye inşa edilmiş kızıl kalesi ve surların ardında gizlenen muhteşem Alhambra Sarayı ile artık Isabella ve Ferdinand'ındı.

Yenilgiye uğrattıkları düşmanın en değerli ipeklerini giyip başlarına da türban bağlayan kraliyet ailesi, halife soyundan gelenleri andırıyordu. O akşamüstü Galler Prensesi Catalina, ailesiyle birlikte bol rüzgar alan dik patikayı tırmanıp uzun ağaçların gölgesinde kalan Avrupa'nın en görkemli sarayına yerleşti. Catalina o gece özenle döşenmiş saray haremindedir daldığı tatlı uykudan, sabahın erken saatlerinde mermer fiskiyeden yükselen su sesiyle uyandı. Ken-

MAHKUM PREİN'SES

26

dini ansızın İngiltere Prensesi olduğu kadar, lüks ve ihtişam içinde yaşamak için dünyaya gelmiş Müslüman bir sultan gibi de hissetmeye başlamıştı.

Ve hayatım o günden sonra başladı. Zafer kazandığımız o günden sonra... Dünyaya gözlerini sdaş kampında açmış bir çocuktum. Çocukların asla şahit olmaması gereken pek çok kanlı olayın arasında büyümüş, İspanya ordusuyla birlikte bir kuşatmadan diğerine sürüklenmişim. Her yeni doğan gün yetişkinlere özgü korku ve endişeleri yüreğime biraz daha kazımişti. Gömecek zaman bile olmadığı için güneşin altında kokuşan asker cesetleri arasında ilk adımlarımı atmıştım. Annemin, yorgunluktan sızlanan bir askeri tokatladığını görmüştüm. Benim yaşımda çocukların, dinsizlikle suçlanıp diri diri yakılan anne-babalannın ardından ağladığını duymuştum. Ama yumuşacık ipeklere bürünüp Granada 'nın kızıl kalesinden geçerek nadide bir inciye andıran Alhambra Sarayı'nın önünde durduğum şu anda, ilk kez gerçek bir prenses oldum.

Hıristiyan aleminin en ihtişamlı sarayında, aşılabilir kızıl kalenin ardında büyütülecek bir kız çocuğu olarak Tan-n'nin beni kutsadığını hissettim. Bize zafer kazandıran Tann'ya sarsılmaz bir güven duydum. Benim kaderim onun en sevdiği kulu, annemin en sevdiği kızı olmaktı.

Alhambra, tıpkı annem gibi, benim de Tann tarafından kayınıldığımı gösterdi bana. Ben, Hıristiyanlığın en görkemli sarayında büyüyen ve kaderinuj çok daha büyük şeyler olan, seçilmiş bir çocuktum.

24 | Philippa Gregory

İspanya Kraliyet Ailesi, önlerinde devlet görevlileri, arkalarında muhafız birliğiyle sultanlara yaraşır bir edayla Adalet Kapısı olarak bilinen kuleden kaleye giriş yaptı. Kulenin ilk kemerinin gölgesi İsabella'nın yüzüne düşerken trompetçiler de meydan okuma temalı ezgilerini çalmaya başladı. Tıpkı Jericho'nun surları önünde duran Joshua'ya yapıldığı gibi. Sanki ezgileriyle dinsizlere musallat olan şeytanı kova-bilirmiş gibi. Herkes kral ve kraliçenin geçeceği yolun etrafını sarmış, sırtlarını kalenin altın kaplama surlarına vermişti. Peçeleri gevşek bağlanmış kadınlar ile uzun boylu, mağrur ve sakin erkekler, adeta nefesini tutmuş bekliyordu. Ca-talina yüzlerce çift gözün üstünde olmasma aldırış etmeden duvarlardaki Araplara özgü şekilleri inceledi.

"Bunlar ne anlama geliyor?" diye Madilla'ya sordu.

MadiUa başını kaldırıp Catalina'nın gösterdiği duvara baktı. "Bilmiyorum," dedi aksi bir sesle. Kökeninde Müslümanlık olduğunu asla kabullenmez, Müslümanlara dair hiçbir şey bilmediğini iddia eder, hatta bir Müslüman olarak doğup büyüdüğünü, sonradan devşirildiğini bile inkar ederdi.

"Hadi, anlat bize, yoksa seni çimdikleriz," dedi Juana şakayla karışık.

Genç kadının kaşları çatılsa da anlatmaya koyuldu. "Allah, bu duvarlar içinde daima İslam adaletinin hüküm sürmesine izin versin."

Catalina bir an için duraksadı. Bu cümledeki gurur ve kesinlik, annesinin sesine eşti.

"Ama izin vermedi," diye araya girdi Juana. "Allah, Al-hambra'yı terketti. Artık Isabella var. Siz Müslümanlar, Isabella'yı bizim kadar tanısaydınız, Alhambra'nın güç nasıl olurmuş asıl bundan sonra öğre^eğini bilirdiniz."

"Tanrı, kraliçeyi korusun," dedi Madilla telaşla. "Kraliçe İsabella'nın ne kadar güçlü ve iyi bir hükümdar olduğunu biliyorum."

Madilla konuşurken karşılarındaki büyük ahşap kapı ağır ağır açıldı, kral ve kraliçe başka bir trompetçi ekibiyle iç avluya girdi. Adımlarını sayan yeniyetme dansçılar gibi, İspanyol muhafızlar da açılan her kapıdan içeri girdikten sonra sağa sola dağılıp güvende olup olmadıklarını kontrol ediyordu. Sol taraflarında bir gemi pruvasını andıran Alcazaba Hisarı vardı. Muhafızlar hisarın merdivenlerini koşar adım tırmanmış, surların üstünde gezinip kulelerin içini didik didik aramıştı. Sonunda Kraliçe İsabella, Müslüman işi altın bileziklerin şingirdediği kolunu gözlerine siper edip başını gök^oizü-ne kaldırdı ve eskiden hilalli bayrağın salındığı yerde, kutsal saydıkları St James flamasını görünce içtenlikle gülümsedi.

Derken sarayın gedikli uşaklarının, başlan önde kendisine yaklaştığını farkettiler. En öndeki başvezirin rütbece üstünlüğü, yerleri süpüren uzun cüppesinden belliydi. Delici bakışlarla Kraliçe Isabella, yanında duran Kral Ferdinand ve hemen arkalarında sıralanmış prens ve dört prensesi süzdü. Kral ve prens, sultanlar gibi giyinmişti. Pantolonlarının üstünde dökümlü ve bol işlemeli tunikleri göze çarpıyordu. Kraliçe ile prensesler ise beyaz ipek pantolonlarının üstüne

en değerli ipeklerden yapılma geleneksel tunikleri giymişti. Saçlarına altın firketelerle tutturulmuş peçeleri, boyunlarından aşağı sarkıyordu.

"Majesteleri, sizi Alhambra Sarayı'na buyur etmek benim için şereftir," dedi başvezir, sanki bu muhteşem sarayı işg^cj^ kuvy^Uere i^ig\.,ş^tmek,,şai^ c\çr^e;e .^^r^da^i,^^^

Krai ve kraliçe kısa bir an bakiştılar. Kraliçe "Artık içeri girebiliriz," dedi.

Başvezir eğilip selam verdikten sonra yolu gösterdi. Isabella arkasında duran kızlarına dönüp "Bizi takip edin," dedikten sonra ilerledi. Sarayı çevreleyen bahçelerden geçip birkaç merdiven aşağı indiler, kapalı bir kapının önünde durdular.

"Bu ana giriş mi?" Kraliçe Isabella küçük, gösterişsiz kapıya bakıp tereddüt etti.

Vezir eğildi, "Evet, majesteleri."

Isabella ağzını açıp başka tek kelime etmese de Catalina annesinin tek kaşının havaya kalktığını gördü. Sonra hep birlikte içeri girdiler.

O küçük kapı, içi kutularla dolu bir hazine sandığının anahtar deliği gibi; sandıktaki her kutu nasıl başka bir zenginliğe açılıyorsa, burada da her oda başka bir ihtişama açılıyor. Bizi içeri sokan başvezir de masalarda hazinenin kapılarını açan köleyi andırıyor. Her odanın ismi şiir gibi. Altın Daire, Mersin Ağacı Avlusu, Elçiler Salonu, Aslanlar Avlusu ya da İki Kız Kardeş Salonu. Muazzam döşenmiş bu odalar arasında kaybolmadan dolaşmayı öğrenmek haftalar sürecektir. Her bir odanın içinden geçen mermer oluklardan akarak beyaz mermer bir fiskiyede çağlayan tertemiz kaynak suyunun şırlıtısına alışmak ise aylar sürer herhalde. Beyaz alçı oymaların arasından önümüzde uzanan ovaya, dağlara, masmavi gökyüzüne ve altın zirvelere bakmaktan bir gün bıkar mıyım? Hiç sanmam. Her bir pencere bir resim çerçevesi gibi, önünde durup bakmak ve hayre-

MAHKUM PRENSES

27

le düşmek için tasarlanmış. Çerçeve alçısındaki oymalar gerçek birer sanat eseri. İnsan yakından bakınca böylesi bir. el işçiliğinin gerçek olabileceğine inanmakta zorlanıyor.

Üç kız kardeşimle birlikte hareme taşındık. Sarayda kalabileceğimiz en uygun yer burası. Harem hizmetkarları serin akşamlarda mangalı yakıyor, odaya kokulu otlar serpiyor; sanki biz yıllardır gün yüzüne çıkmayan sultanlarımızı-sız gibi. Evde daima Kuzey Afrikalı Müslümanların geleneksel kıyafetlerini giyiyoruz. Bazen resmi törenlere de bu kıyafetlerle katılıyoruz. Uzun ipek elbiselerimiz, Alham-bra 'da hiçbir şey değişmemiş gibi, mermere sürünerek hissediyor. Köle kızların yaşadığı yerlerde geziniyor, sultanların zevkine göre ekilip biçilen bahçelerde dolaşıyoruz. Meyvelerinden yiyor, leziz şerbetlerinden tadıyoruz. Çiçeklerinden başımıza taç yapıyor, ılık sabahlarda gül ve hanımeli kokularının insanın genzini buranı buram yaktığı fundalıklarda koşup oynuyoruz.

Hamamda banyo yapmaya başladık. Hizmetçiler her birimizi yoğun çiçek kokulu sabunlarla bir güzel yıkıyor, ar-dındayı tepemizden aşağı bakraçlar dolusu sıcak su döküp köpükten arınmamızı sağlıyor. Tertemiz olduktan sonra, cildimizi gül yağıyla nemlendiriyor, yumuşacık havlulara sarınıp yan sarhoş bir halde göbek taşına uzanıyoruz. Hamamın tavanındaki yıldız biçimli küçük pencerelerden üzerimize güneş ışığı akıyor. Köle kızlardan biri ayaklarımıza pedikür yaparken bir diğeri manikürümüzle ilgileniyor. Sadece tırnaklarımızı şekillendirmekle kalmıyor, kına da yakıyorlar. Yaşlı kadınların kaşlarımızı alıp gözlerimize sürme çekmesine ses çıkarmıyoruz. Hepimize birer sultan-mışız gibi hizmet ediliyor. İspanya'nın zenginliği ve Doğu

zo

ruuippa wiuyuiy

kültürünün lüksüyle harmanlanan bu hizmet sayesinde, sarayın keyfini sürüyoruz. Büyülenmemek imkansız. Sözde zafer kazandık ama kendimizi onların ellerine teslim etmiş gibiyiz.

Kocasını kaybetmenin acısını içinden atamayan Isabel bile yeniden gülümsemeye başladı. Her zaman asabi ve huzursuz olan Juana, nihayet bir parça huzur bulmuşa benziyor. Bense sarayda herkesin setgisini kazandım. Bahçıvanların gözdesiyim, ağaçlardan kendi ellerimle seftali toplamama izin veriyorlar. Dans etmeyi ve şarkı söylemeyi öğrendiğim haremın sevgilisi, mutfağın maskotuyum. Araplara özgü ballı bademli tatlıları yaparken onları izlememe itiraz etmiyorlar.

Babam yabancı delegeleri Elçiler Salonu 'nda karşılıyor, görüşmelerini ise tıpkı keyfine düşkün sultanlar gibi hamamda yapıyor. Yüzyıllar boyu hüküm süren Nasridlerin tahtında şimdi annem bağdaş kurmuş oturuyor. Çiplak ayaklarından yumuşacık deri terlikleri, üstünden ise tahttan

aşağı sarkan dökümlü tünici çıkarmaz oldu. Papa 'nın elçisini, duvarları renkli çinilerle bezeli, ışık huzmelerinin dans ettiği salonda ağırladı. Çocukluğu Seville'deki Alca-zar'da, bir başka Müslüman sarayında geçen annem için Alhambra 'da olmak eve geri dönmek gibi bir şey. Muazzam bahçelerinde dolaşiyor, hamamlarında yıkıyor, hoş kokulu deri terliklerinden giyiyor ve Paris'te, Londra 'da ya da Roma'da yaşayanların hayal bile edejmeyeceği lüks içinde bir hayatın tadını çıkarıyoruz. Hep Müslümanlara özenmiş gibi onların hayatını yaşamaya başladık. Oysa Hıristiyan ka7-deşlerimiz dağlarda koyun güdüyor, yol üstünde bulunan taş yığınınından farksız anıtlarda Madonna'ya du-

ıvj^vrrıvL ;vı i'i\cı\^t,5
a ediyor, insanın içine korku salayı batıl inançlar ve hastalıklarla boğuşuyor, pislik içinde yaşayıp genç yaşta ölüyor. Bizse, Müslüman bilim adamlarından ders alıyor, doktorlarına muayene oluyor, tek tek isim verdikleri gökyüzündeki yıldızları inceliyor, sihirli sıfır ile başlayan rakamlarıyla sayı sayıyor, en leziz meyvelerini yiyor, günil gürül akan sularından içiyoruz. Mimarileri gözmnüz kadar ruhumuzu da ok.şuyor. Her döndüğümüz köşede göz alıcı bir güzelliğin içinde yaşadığımızı tekrar hatırlıyoruz. Güçleri bize güven veriyor. Şiirlerini öğreniyor, oyunlarına gülüyor, bahçelerinin ve meyve ağaçlarının keyfini çıkarıyor, çeşmeden akmasını sağladıkları sularıyla yıkıyoruz. Hükmeden biziz ama nasıl hükmedeceğimizi onlar bize öğretiyor. Bazen asıl bizim barbar olduğumuzu düşünüyorum. Romalılar ya da Yunanların peşine takılıp sarayları, kemerleri ele geçirip tahtlara maymun gibi kurulan, aslında çevresindeki güzellikleri anlamadan sadece keyfini süren barbarlar...

Eti azından dinimizi değiştirtmedik. Sarayın tüm uşakları tek bir gerçek kilise olduğu inancına saygı göstermek zorunda. Minarelerden yükselen ezan sesi susturuldu. Şikayeti olan, dilediği an Afrika'ya dönebilir, dcşirilebilirya da engizisyonu boylayabilir. Her şeye rağmen yumuşamıyor, zafer kazandığımızı unutmuyoruz. Askeri gücümüz ve Tann 'nın iradesiyle galip gelen biziz. Zavallı Kral Boab-dil'e, bu topraklarda büküm sürdüğümüz müddetçe Müslümanların güvende olacağına dair söz vermiştik, tıpkı Hıris-tiyanların BoabdiİN yönetimi altında güvende olduğu gibi. Onlarda bizim İspanya'yı Müslüman-Hıristiyan-Yahu-.^ı.dini her-ne ojurşa olsun lü,n^\.insanlığın bans ve huzur

30 | Philippa Gregory

içinde yaşayabileceği bir yer haline getireceğimize inanmıştı. En büyük hataları da aramızdaki bu anlaşmaya güvenmek oldu. Oysa anlaşma bizim umrumuzda bile değildi.

Sözümüze sadece üç ay sadık kalabildik. Sonra Yahudiler sınır dışı edildi. Müslümanlara ise gözdağı verildi. Herkes Hıristiyan olacaktı, o kadar! En ufak bir şüphe kırıntısı ya da dedikodu bile kutsal engizisyonda yargılanma sebebiydi. Bize göre bir ulus yaratmanın tek yolu tek inançtı. Al-Andalus'taki çeşitlilik ve farklılıktan tek bir halk yaratmanın başka çaresi var mıydı? Annem konsey salonuna büyük bir mabet inşa ettirdi. İçinde bir zamanlar o güzelim Arap harfleriyle "İçeri gir ve hakkını ara. İçeride adalet bulacağından şüphe etme," yazıyordu. Oysa annem, kullarına Allah kadar tolerans göstermeyen bir Tann'ya dua ettiğinden, kısa süre sonra buraya kimse uğramaz oldu.

Fakat tüm bunlara rağmen bu sarayın havasını hiçbir şey değiştiremez. Askerlerimizin mermer zeminde uygun adım yürüyüşleri bile asırlık banşı sarsmaya yetmez. Ma-dilla'dan her odada asılı duran yazıtlarda ne yazdığını bana öğretmesini istedim. En sevdiğim, adalet vaat edenlerden biri değil. İki Kızkardeş Avlusu 'nda asılı duran ve üstünde "Daha önce hiç bu kadar güzel bir bahçe gördünüz mü? -Daha önce hiç bu kadar çeşitli meyı>enin bulunduğu, böyle hoş kokulu bir bahçe görmedik," diye yazan.

Burası aslında bir saray değil. En azından Cordoba ve Toledo'daki saraylarımıza hiç benzemiyor. Bir kale ya da hisar da değil. İlk yapıldığında odalardan çok bahçeye önem verilmiş, bahçede yaşanabilsin istenmiş. Bu yüzden bahçesi rüya kadar güzel; duvarları, çinileri, oymaları, sütunları, çiçek tarhları, sarmaşıkları, meyveleri ve şifalı otlar-

MAHKUM PRENSSES | 31

ıfiyla. Müslümanlar, bu bahçenin yeryüzündeki cennet olduğuna inanıyor. İşte bu yüzden al-Yanna'yı yaratmak için yüzyıllar boyu buraya bir servet akıtmışlar. Al-Yanna da 'bahçe, gizli yer, cennet' anlamına geliyor zaten.

Burayı seviyorum. Henüz çok küçük olduğum halde Al-fjambra'nın özel bir saray olduğunun farkındayım. Biliyo-nim, bir daha burası gibi bir yer bulamayacağım. Ve çocuk aklımla bile biliyorum ki, ömür boyu burada kalamam. Annemin ve Tann'nın isteğiyle bir gün al-Yanna'yı, gizli yerinil, bahçemi, kendi cennetimi terkedeceğim. Sanki benim için mutluluk ve huzur ancak

kısa ömürlü olabilirmiş gibi, daha altı yaşında dünyanın en güzel sarayına kavuşup on beş yaşında onu bırakıp gitmek, benim alınyazım.

njogsmerfield Sarayı, J-fampsfiire, 1^01, Sonbafiar

"S

ize söyledim, içeri giremezsiniz. İngiltere Kralı bile olsanız..."

"Ben zaten İngiltere Kralı'yım!" Henry Tudor'un sesinde en ufak bir şaka kırıntısı yoktu. "Ya şimdi kendiliğinden dışarı çıkar ya da ben içeri girip istediğimi almasını bilirim. Peşimden de oğlum gelecek."

Catalina'nın mürebbiyesi kralı susturmak ister gibi öne atıldı. "Infanta, kralı göremeyeceğini çoktan bildirdi. Bir İspanyol leydisi olarak inzivaya çekildiğini, ülkemiz seçkinleri krala iletmış olmalı. Infanta, kralı görmeyi reddederken Henry Tudor'un ısrar edeceğini mi sanıyorsunuz? Siz kralı ne zannediyorsunuz?"

"Tam da benim gibi bir adam." Henry Tudor gösterişli altın yüzüğünün bulunduğu elini yumruk yapıp mürebbiyeye gözdağı vermek ister gibi havaya kaldırdı. Kont de Cabra salona girdiğinde, 40 yaşındaki kralı Infanta'nın mürebbiye-sine yumruk sallarken buldu. Neredeyse boğuluyordu. "Kralım!"

MAHKUİM PRENSES • 33

Mürebbiye, kontun omzundaki yeni İngiliz rütbesini -York ve Lancaster'ın birleşik güllerini-görünce geri çekildi. Kont eğilip kralı selamladı.

"İşte kral," derken başı dizlerindeki kontun sesi bir tıslamadan ibaret çıkıyordu. Catalina'nın mürebbiyesinin bir anda beti benzi attı, korkuyla alelacele Henry Tudor'un önünde diz çöktü.

"Kalk! Kalk ve bana prensesi getir çabuk." "Ama o İspanya Prensesi, majesteleri." Mürebbiye doğruldu ama lıala başını kaldırmaya cesaret edemiyordu. "PCendisi şu an inzivada. Düğünden önce sizi göremez. Bu geleneği İspanya seçkinleri size anlatmış olmalı."

"O sizin geleneğiniz, benim değil. Prenses şu an benim topraklarımda. O, benim gelinim. Bundan böyle benim kanunlarıma ve geleneklerime uyacak."

"Prenses geleneklerine bağlıdır. Üstelik çok disiplinlidir." "O halde odasında öfkeden deliye dönmüş bir adam bulduğunda çok şaşırarak. Madam, prensesi hemen buraya getirseniz iyi olur."

"Bunu yapamam majesteleri. Ben emirleri bizzat İspanya Kraliçesi'nden alıyorum. Kraliçemiz de kızına gereken saygının gösterildiğinden emin olmamı emretti. Atılacak her adım geleneklere u/gun..."

"Bundan sonra ya işle ilgili emirleri benden alırsın ya da benden marş marş emri alırsın. Hangisi olduğu umrum-da değil. Şimdi kızı dışarı yolla. Yoksa, krallığım üstüne yemin ederim ki, içeri dalacağım. Eğer prenses çıplaksa da bana göre hava hoş. Gördüğüm ilk çıplak kadın olmayacak nasılsa. Ama en güzeli olsa iyi olur."

34 | Piiiiippa Gregory

Mürebbiye, kralın aşağılayıcı sözleri karşısında bembeyaz kesildi.

"Seç," diye emretti Henry Tudor. Sesi buz gibiydi. "Infanta'yı getiremem," dedi mürebbiye inatla. "Aman Tanrım! Öyle mi? Öyleyse ona haber ver, odasına giriyorum."

Mürebbiye, kralın bu sözleri üstüne hırçın bir horoz gibi kabarak geri çekildi. Henry, prensese hazırlanması için birkaç dakika süre tanıdıktan sonra içeri girdi.

Odayı sadece birkaç mum ve şömine aydınlatıyordu. Yatak örtüsü kenara itilmişti. Belli ki kız yataktan telaşla fırlamıştı. Çarşafı hala ılık olmalıydı. Kokusu odaya sinmişti. Gözünü ona dikmeden evvel, Kral Henry bu mahremiyeti içine çekti. Kız yatağın yanında duruyordu, bir eli kuzu postundaydı. Üstünde beyaz bir gecelik, omuzlarında ise koyu mavi ipek bir şal vardı. Gür kumral saçları yataktan henüz kalktığı için hala dağınıktı. Ama yüzünü uçuk renkli bir peçeyle örtmeyi ihmal etmemişti.

Mürebbiyesi Dona Elvira, prensesle kralın arasında duruyordu. "Infanta," diye takdim etti. "Düğüne kadar peçesini çıkarmayacak."

"Parasını ödedim, şimdi de ne aldığımı görecekim." Henry Tudor bir adım ileri çıktı. Zavallı mürebbiye kendini hanımına siper etmek istercesine kralın ayaklarına kapandı. "Prensesin..."

"Yoksa yüzünde çirkin bir iz mi var?" Henry Tudor gerçek bir endişeyle gerilmişti. "Ya da herhangi bir özür? Suçiçeği geçirdi de bana mı söylemediniz?"

"Hayır. Yemin ederim düşündüğünüz gibi değil majesteleri."

Catalina'nın eli usulca peçesine gitti. Mürebbiyenin ağzından bir itiraz iniltisi çıktı ama durdurmak için bir şey yapmasına fırsat kalmadan, Catalina peçesini çoktan çıkarmıştı. Genç prenses berrak mavi gözlerini kralın çizgilerle dolu öfkeli yüzüne dikti. Bakışlarında en ufak bir tereddüt yoktu. Kral, Catalina'nın yüzünü alıcı gözle inceledikten sonra derin bir oh çekip sakinleşti.

Büyüleyici bir güzelliği vardı. Kusursuz yuvarlak hatlı bir yüz, uzun ama düzgün bir burun, seksi ve dolgun dudaklar. Elmacık kemikleri belirgin, bakışları meydan okuyucuydu. Karşısında namusuna laf gelmesinden korktuğu için yaprak gibi titreyen genç bir prenses yerine, utanç verici bir durumda bile kontrolünü kaybetmeyen, gururla kafa tutan, mücadelecı genç bir kadın duruyordu.

Kral, Catalina'yı selamlayarak kendini tanıttı. "Ben Henry Tudor, İngiltere Kralı."

Catalina da eğilip kralı selamladı.

Henry Tudor ona birkaç adım daha yaklaştı. Prensesin geri çekilmemek için kendini zor tuttuğunu hissetti. Ama kız geri adım atmadı. Kral teklifsizce omuzlarından tutup önce bir yanağını, sonra da diğerini öptü. Saçlarının ve teninin kadınsı kokusu, Tudor'un bir an arzuyla irkilmesine sebep oldu. Bu sıcak teması daha fazla uzatmamak için hemen geri çekilip prensesin kendisinden uzaklaşmasına izin verdi.

"İngiltere'ye hoş geldiniz." Kral Henry boğazını temizleyip devam etti. "Umarım sabırsızlığımı mazur görürsünüz. Oğlum da sizi görmek için yola çıktı, buraya geliyor."

"Vffedersiniz, ancak..." Catalina soğuk bir sesle ve kusursuz bir Fransızcayla konuşuyordu.

"Majestelerinin beni boy-

36 | Philippa Gregoiy

le ani bir ziyaretle onurlandırmak için ısrar ettiği, bana birkaç dakika öncesine kadar bildirilmemişti."

Henry Tudor böyle bir çıkış beklemiyordu. "Ben bu hakka..."

Catalina, İspanyollara özgü bir jestle omuz silkti. "Elbette, üstümde her türlü hakka sahipsiniz," dedi.

Genç prensesin her türlü imaya açık sözleri ve umursamaz tavrı, Henry Tudor'a o anda ne kadar teklifsiz bir yakınlık içinde olduklarını bir kez daha hatırlattı. Küçük yatak odası, ince bir zevkin ürünü yatak örtüleri, tersyüz olmuş yorganlar ve hala Catalina'nın başının şeklini taşıyan yastıklar... Bu sahne, resmi bir tanışma merasiminden çok, iki aşığın yatak odası sohbetini andırıyordu. Kral bir kez daha arzuyla ürperdi.

"Sizi dışarıda bekliyor olacağım," derken bu bakır güzelliğe sahip olma fikrini kafasına Catalina sokmuş gibi ona suçlayarak baktı. Catalina'yı oğluna değil de kendine almış olsaydı, nasıl olurdu acaba?

"Şeref duyuyorum." Catalina hala mesafeli ve soğuk bir üslupla konuşuyordu.

Kral ansızın kendini odadan dışarı atınca oğlu Prens Art-hur'la çarpışmaktan kılpayı kurtuldu.

"Aptal!"

Prens Arthur telaşlıydı. Alnına düşen bir tutam sarı saç kulağının arkasına sıkıştırıp babasına cevap vermeden öylece durdu.

"Şu kendini bilmez mürebbiyesini ilk fırsatta geldiği yere geri göndereceğim. Tabii diğerlerini de. İngiltere'de küçük bir İspanya yaratamayacaklar evlat. Ne ülkem buna göz yumar ne de ben!.."

10

İVUVrtIS-UM rKtiNkli | ^1

"Halkın karşı çıkacağım sanmam. İngilizler prensesi çok sevmiş," diye cevap verdi genç prens.

"Eşlikçilerinin söylediğine bakılırsa..."

Kral Henry, oğlunun sözünü kesti. "Aptal bir şapka takıyor da ondan. Üstelik bizim için tuhaf biri. O bir İspanyol. İngilizlere hiç mi hiç benzemiyor. Ayrıca genç ve..." Bir an duraksadı. "Güzel."

"Gerçekten mi? Yani güzel mi?" Prens Arthur heyecanlanmıştı.

"Sence neden odasına girdim? Elbette ne satın aldığımızdan emin olmak için. Ama unutma, İngilizlerin gözü prensese alışıp kanıksayınca herkesin fikri değişir. Bu evliliğin tek amacı sarsılmaz bir ittifakın temelini atmak, kızın gururunu okşamak değil. Halk, prensesi sevsin ya da sevmesin, siz evleneceksiniz. Sen sev ya da sevme, onunla evleneceksin. O, seni sevsin ya da sevmesin, seninle evlenecek. Ama hemen odasından dışarı çıkıp buraya gelse iyi olur.

Yoksa ben her an onu sevmekten vazgeçebilirim, ki her şeyi değiştirebilecek olan tek şey de bu."

Dışarı çıkmalıyım. İlk roundu az farkla kazanmış olmam hiçbir şey değiştirmiyor. Kralın yatak odasının kapısı önünde beni beklediğini biliyorum. Eğer onun yanına gitmezsem, tekrar buraya gelir ve beni tekrar utandırır.

Bir mürebbiye olaj-ak artık beni koruyamayan Dona Elvira yi kenara itip odanın kapısına doğru yürüdüm. Hizmetkarlarım şaşkınlık ve korkudan dillerini yutmuş gibi görünüyor. Benimse kalbimin gürültüsü kulaklarımı dövüyor. Hem insan içine çıkmaya utanan toy bir genç kızım hem

ipp.

IA. \J i »_ t;»-'!)

de bir an önce çarpışmak için sabırsızlanan bir asker. Ne olacaksa biran önce olsun. Ertelemektense tehlikeyle hemen şimdi yüzleşmek daha iyi.

İngiltere Kralı Henry hiçbir törene gerek görmeksizin beni oğluyla bir an önce tanıştırmayı kafasına koymuş anlaşılır. Bana bir prensesten çok, sıradan bir köylü kızı gibi dat'ranıyor. Pekala, öyle olsun. Kral Henry ne yaparsa yapsın, karşısında korkudan titreyen bir İspanyol Prensesi bulamayacak. Dışlerimi sıkıp annemin defalarca tembihlediği gibi gülümsedim ve başımla teşrifatçıma işaret ettim. Onun da diğer hizmetkarlar gibi adeta nutku tutulmuş. "Beni takdim et."

Şaşkınlığını hala üstünden atamasa da kapıyı açtı. "Infanta Catalina, İspanya ve Galler Prensesi."

İşte bu benim. Sıram geldi. Bu da savaş naram.

Bir adım öne çıktım.

İspanyol Infanta, peçesiz yüzüyle loş kapı ağzında dikiliyordu. Sonra ağır ağır kralla prence doğru yürüdü. Duyduğu büyük sıkıntının tek göstergesi yanaklarındaki hafif kızarıklık.

Babasının hemen yanında ayakta duran Prens Arthur yutkundu. Umduğundan çok daha güzel ve mağrurdu. Üstünde koyu siyah kadife bir elbise, elbisenin içinde ise yakalan karanfil işlemeli ipek bir iç gömleği vardı. Kare yakası, süt gibi bembeyaz gerdanını açıkta bırakıyordu. Boynunda pürüzsüz tenini vurgulayan inci bir kolye vardı. Gür saçlarını örmemiş, dağınık bırakmıştı. Peçesi ise yüzünü örtmek yerine kulağının arkasından aşağı sarkıyordu. Zarif bir reveransla eğilip kral ile prensi selamladıktan sonra usta bir dansçı gibi doğruldu.

"Sizi karşılamaya hazır olmadığım için üzgünüm," dedi Fransızca. "Geleceğinizden haberim olsaydı, hazırlık yapardım."

"Kapınızın önünde kopan fırtınayı duymamanıza şaşırdım. En az on dakika kapınızda hizmetçilerinizle tartıştım."

"Sesleri duydum ama hamallar kendi arasında tartışıyor zannettim."

Catalina'nın küstahlığı karşısında Prens Arthur korkuyla kasıldı. Oysa babası, genç prensese gelecek vaat eden bir taya bakar gibi gülümseyerek bakıyordu.

"Hayır, kapınızdaki bekçi kadını tehdit eden bendim. Odanıza böyle girdiğim için üzgünüm."

Catalina hafifçe başını yana eğdi. "Mürebbiyem Dona El-vira'dan bahsediyor olmalısınız. Saygısızlık ettiyse, onun adına ben özür dilerim. İngilizcesi pek iyi değildir. Büyük ihtimalle ne istediğinizi anlamamıştır."

"Ben sadece gelinimi görmek istedim. Tabii oğlum da müstakbel eşini. Doğrusu bir İngiliz prensesten, hareme kapatılmış toy bir genç kız gibi değil de gerçek bir İngiliz prensesi gibi davranmasını beklerim. Ailenizin, Müslümanları esir aldığını sanıyordum. Onları kendinize örnek aldığınızı görmeyi ummuyordum."

Catalina, Kral Henry'nin hakaretlerini duymazdan gelmeyi yeğledi. "İngiliz gelenek ve göreneklerini en kısa zamanda bana öğreteceğinize hiç şüphem yok. Peki, bana kim yol gösterecek?" Genç prenses, Prens Arthur'a döndü. "Lordum?"

Arthur, karşısında duran bu güzeller güzeli genç kadının en utanç verici anda bile nasıl istifini bozmadığına akıl sır

erdiremiyordu. O şaşkınlıkla Catalina için getirdiği hediye çeketinin cebinden çıkardı ancak tam uzatırken yere düşürdü. Onunla neredeyse aynı yaşta olduğu halde daha olgun ve güçlü duran müstakbel eşi karşısında, kendini tam bir aptal gibi hissetti.

Catalina uzatılan keseyi alıp teşekkür etti fakat açıp içine bakmadı. "Yemek yediniz mi majesteleri?"

"Hayır, birlikte yiyeceğiz. Birazdan hazır olur."

"O halde size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Ya da önce yıkanıp üstünüzü değiştirdikten sonra mı yemeğe oturmak istersiniz?" Catalina, uzun boylu adamı baştan aşağı süzdü. Kıyafetleri kir pas içindeydi. İngilizler rivayet edildiği gibi pasaklı bir ulustu gerçekten de. Şu koskoca sarayda bile doğru düzgün bir hamam yoktu. "Ya da belki yıkanmaktan pek hoşlanmıyorsunuzdur."

Kral istemeden kıkırdadı. "Odama bir kupa bira ve temiz çamaşırıla sıcak su göndermelerini söyleyin. Yemekten önce üstümü değiştireceğim." Kral Henry, Catalina'yı yeniden alıcı gözle süzdükten sonra devam etti. "Üzerinize alınmayın. Ben her zaman yemekten önce yıkanırım." Catalina'nın kinayeli bir cevap vermemek için alt dudağını ısırıp yutkunduğu Prens Arthur'un gözünden kaçmadı. Ama bunun yerine, "Elbette majesteleri," dedi memnun ve saygılı gülümseyerek "Siz nasıl emrederseniz." Kenarda hazır bekleyen hizmetkarını çağırıp kralın isteklerini İspanyolca sıraladı. Hizmetçi kadın reverans yapıp yatak odasına kadar ona eşlik etmek ve emirlerini yerine getirmek üzere kralın peşine takıldı.

Catalina bakışlarını Prens Arthur'a çevirdi.

"Et tu?" Latince sormuştu. "Ya siz?"

MAHKUM PRENSES | 41

"Ben, ne?"

"Siz de banyo yapıp üstünüzü değiştirmek ister misiniz?"

"Ben banyo yaptım." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişmanlıkla dilini ısırıldı. Mürebbiyesine itiraz eden bir çocuktan farksızdı. Tekrarladı. "Ben banyo yaptım." Şimdi ne olacaktı? Catalina ellerini uzatmasını isteyip tırnak kontrolü mü yapacaktı?

"Bir kadeh şarap alır mısınız? Ya da bira?"

Genç prenses karaf ve kadehlerin dizili olduğu masaya doğru yürüdü.

"Şarap lütfen."

Catalina şarap servisini hizmetkarlarına bırakmadan bizzat yaptı. Bir kadeh de kendine doldurdu. Prens Arthur o zaman hayretle farkettiler; genç kızın elleri titriyordu. Kadehleri doldururken Arthur'un bakışları Catalina'nın ellerinden önce karafa, sonra da solgun yüzüne kaydı.

Catalina'nın yüzü asıktı. Yanında kendini rahat hissetmediği her halinden belliydi. Babasının kabalığı ve küstahlığı, genç kızın gururuna dokunmuş olmalıydı. Kral Henry yanlarındayken mağrur bir dişi vaşağı andıran Catalina, iki genç baş başa kalınca sıradan bir genç kıza dönüşüvermişti. Avrupa'nın en güçlü iki hükümdarının kızı olabiliirdi. Yine de elleri titreyen genç bir kızdı.

"Korkmanıza gerek yok," dedi Arthur kısık sesle. "Olanlar için çok üzgünüm."

Demek istediği, resmiyetten uzak böyle bir tanışma merasimini kendisinin de uygun görmediği ve babasının gösterdiği teklifsiz yakınlıktan hoşlanmadığıydı. Ama belki de asıl söylemek isteyip de söyleyemediği, tüm bunlar olurken babasını durdurmak ya da en azından yumuşatmak için

1

42 | Philippa Gregoiy

elinden bir şey gelmemesine ne kadar üzüldüğüydü. Ba-baevinden çıkıp çok uzaklara, yabancıların arasına gelmiş, yatak odasına birdenbire dalınmış, müstakbel kocasıyla bu koşullar altında tanışmaya zorlanmıştı. Tüm bunların bir genç kız için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu.

Catalina bakışlarını yere indirdi. Prens Arthur'un gözü genç kızın kusursuz tenine, uzun kirpiklerine, kalem gibi kaşlarına takıldı.

Catalina tekrar başını kaldırıp ona baktığında kendini toparlamış gibiydi. "Sorun değil. Bundan daha kötülerini de yaşadım. Daha kötü yerlerde bulundum ve babanızdan daha kötü adamlarla da karşılaştım. Benim için korkmanıza gerek yok. Ben hiçbir şeyden korkmam."

Kimse zoraki gülümsemenin ve kralın karşısında titremeden durmanın bana nelere mal olduğunu bilemeyecek. Henüz on altı yaşında bile değilim ve dilini konuşamadığım, kimseyi tanımadığım bu yabancı ülkede, üstelik de annemden çok ama çok uzaktayım. Burada hiç arkadaşım yok. Yanımda getirdiğim refakatçiler ve hizmetkarlar dışında. Ki asıl onlar benden koruma bekliyor, bana yardım etmek akıllarına bile gelmiyor.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. İngilizler için bir İspanyol prensesi. İspanyollar için bir İngiliz prensesi olmalıyım. Kendimi rahat hissetmesem de rahatmış gibi davranmalı, korksam bile asla belli etmemeliyim. Evet, yakında benim kocam olacaksın ama seni neredeyse hiç

görmedim, hiç tanımiyorum. Annemin verdiği, babanın satın aldığı bir prenses olmakla öyle meşguldüm ki, senin hakkında dü-

43

tünmedim bile. Benim görevim pazarlığın gereklerini yerine getirerek İngiltere ile İspanya arasındaki anlaşmayı garantilemek.

Huzurlu, mutlu, rahat ve güvenli görünmek için ne kadar çaba harcadığımı kimse anlamamak. Elbette korkuyorum, hem de ne korkmak! Ama korktuğumu asla belli etmeyeceğim. Ve adım söylendiğinde, daima bir adım öne çıkacağını.

Kral yemeğe inmeden önce banyo yapıp odasında biranın yanı sıra iki kadeh de şarap içti. Catalina yemekte kralın kaçamak bakışlarını üstünde yakaladı. Genç prenses karşılık olarak gözlerini kaçırmak yerine, tek kaşını havaya kaldırıp sorgulayan bakışlarını krala dikti.

"Evet?" dedi Kral.

"Affedersiniz, majestelerinin bir şeye ihtiyacı var zannettim. Bana baktınız."

"Portrenize benzemediğinizi düşünüyordum."

Catalina kızardı. Portreler görücülerin gözünü boyamak için biraz abartılı yapıldı zaten. Görücüye çıkan kraliyet ailesine mensup bir prenses olduğunda ise, daha da abartılırdı.

"Portrenizden daha güzelsiniz," dedi Henry Tudor. "Daha genç, daha alımlı, daha sevimli."

Kralın umduğunun aksine Catalina bu iltifatlar karşısında yumuşamadı.

"Zorlu bir yolculuk geçirmiş olmalısınız," diye ekledi kral.

"Evet, çok kötüydü." Catalina, Prens Arthur'a dönüp devam etti. "Ağustosta Corunna'dan yola çıktık ama fırtınaya ya-

14 | rnuippa oregory

kalanınca hava durulana kadar beklemek zoarında kaldık. Tekrar yelken açtığımızda, hava hala çok sertti. Plymouth Li-manı'na sığındık. Düşünün, daha Southhampton'a bile varamamıştık. Neredeyse hepimiz boğulup öleceğimize emindik."

"Karayoluyla gelemediniz," dedi Kral Henry düz bir sesle. Tehlikeli Fransız topraklarını ve ortak düşmanları Fransa Kralı'nı düşünüyordu. "Sizi alıkoyacak kadar kalpsiz bir kral için paha biçilmez bir rehine olurdunuz. Tann'ya şükür düşman eline düşmediniz."

Catalina düşünceli gözlerle kralı süzdü. "Tanrı'ya şükürler olsun ki, buna asla izin vermem."

"Pekala, artık tehlikede değilsiniz. Bundan sonra bineceğiniz tek gemi, Thames Nehri'nde bineceğiniz kraliyet mavnası olacak. Galler Prensesi olmak nasıl bir his?"

"Ben üç yaşından beri Galler Prensesi'yini. Kendimi bildim bileli Catalina, Infanta, Galler Prensesi diye anılıyorum. Bunun benim kaderim olduğunu biliyorum majesteleri." Catalina'nın bakışları yeniden gözlerini masadan ayırmadan konuşulanları dinleyen Prens Arthur'a döndü.

"Evleneceğimiz hep belliydi. Yine de bana sık sık mektup yazmanız büyük incelik. Mektuplarınız, birbirimize tamamen yabancı olmadığımızı hissettirdi bana."

Arthur hafifçe kızardı. "Size mektup yazmam emredilmişti. İşimin bir parçasıydı. Ama sizden gelen yanıtlan okumak benim için de büyük zevkti."

"Aman Tanrım, sen hakikaten de pek akıllı değilsin evlat," diye gürlledi kral eleştiren gözlerle oğluna bakarak.

Arthur bu kez kulaklarına kadar kıpkırmızı' kesildi.

"Mektupları sana emredildiği için yazdığını söylemene ne gerek var? Bırak da genç prenses kendi isteğiyle yazdığını düşünsün."

MAHKÛM PRENSES | 45

"Benim için farketmez," dedi Catalina yavaşça. "Bana da mektupları cevaplamam emredilmişti. Hem, birbirimize karşı her zaman dürüst olmamız en iyisi."

Kral gürlütülü bir kahkaha attı. "Bir yıl sonra böyle düşünmeyeceksin. Pembe yalanlara sığınmak ikinizin de işine gelecek. Evliliğin can simidi karşılıklı kayıtsızlıktır."

Arthur itaatkar bir edayla başını sallarken Catalina belli belirsiz bir gülümsemeye kralın öngörüsünü ilginç bulsa da doğruluğuna inanmadığını belli etti. Krala genç prensesin cazibesine kapılmamanın imkansız olduğunu geçiriyordu içinden.

"Babanız da aklından geçen her düşünceyi annenizle paylaşmıyordur, buna eminim." Kral Henry, Catalina'nın yeniden ona bakmasını istediği için sohbeti uzatıyordu.

Başarılı da oldu. Genç prenses dik bakışlarını Henry Tu-dor'a çevirmekte gecikmedi. "Belki de haklısınız, bunu bilemem. Bunu bilmem doğru da olmazdı. Ama babam ister söylesin, ister söylemesin, annemin onun aklından geçen her şeyi bildiğine eminim."

Kral Henry içten bir kahkaha koyverdi. Boyu ancak omzuna gelen toy bir kız çocuğunun, karşısında bu kadar kendinden emin bir tavırla oturması, içten içe hoşuna gidiyordu.

".Annenizin kahin olduğunu bilmiyordum prenses."

Catalina gülmek bir yana, gülümsemedi bile. "Annem bilge bir kadındır," dedi kesin bir ses tonuyla. "Avrupa'nın en bilge hükümdarı, annem Kraliçe İsabella'dır."

Her genç kız gibi annesine hayranlık besleyen prensesin daha fazla üstüne gitmedi kral. Konuyu uzatmak isteseydi, Kastilya ve Aragon krallıklarını birleştirmeyi başarmasına

46 " Pliiiippa Gregoiy

rağmen annesinin bölgede huzur ve barış ortamını sağlamayı beceremediğinden dem vurabilirdi pekala. Isabella ve Ferdinand'ın üstün taktik yeteneği sayesinde Kuzey Afrikalı Müslümanların krallıkları tek bir çatı altında toplanmış ama devamı gelmemişti. Catalina'nın Londra'ya böyle zorlu bir yoldan ulaşmak zorunda kalmasında bile Müslümanların parmağı vardı. Kuzey Afrikalı Müslümanlar ve Yahudiler, İspanya Kraliyet Ailesi'nin zorbalıklarına karşı her yerde ayaklanma çıkarıyordu. Ama konuyu değiştirme zamanı gelmişti. "Neden bizim için dans etmiyorsunuz?" Henry Tu-dor'un aklından bu genç İspanyol güzelini dans ederken seyretmenin ne kadar keyifli olacağı geçiyordu. "Yoksa İspanyol geleneklerine göre dans etmenize de mi izin yok?"

"Artık İngiltere Prensesi olduğuma göre sizin geleneklerinize göre davranmalıyım. İngiltere'de prensesler gecenin bir yarısı yatağından kaldırılıp kralın önünde dans etmeye zorlanır mı?"

Henry güldü. "Neden olmasın?"

Catalina alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "O halde nedimelerimle birlikte dans edeceğim." Masadan kalkıp salonun ortasında yerini aldıktan sonra nedimelerine işaret etti. Henry birini adıyla çağırdığını farketti. Maria de Salinas esmer, ufak tefek ama sevimli bir İspanyol kıızıydı. Hemen gelip prensesin yanında yerini aldı. Diğer üç nedime ise mahcup bir edayla ortaya geldi ama aslında meziyetlerini göstermeye can. attıkları belliydi.

Henry, Catalina'yi süzdüğü kadar dikkatle olmasa da nedimleri de inceledi. İspanya'dan, gelinine eşlik edecek nedimelerin de özenle seçilmesini istediğinde, talebi tuhaf karşılansa da dikkate alınmıştı demek. Kızların hepsi de ba-

MAHKUM PRENSES | 47

kimli ve güzeldi. Ama hiçbir Catalina'nın etrafına saçtığı ışığı gölgeleyecek kadar parlak değildi. Prenses ellerini çırparak müzisyenlere işaret verdi.

Henry Tudor daha ilk bakışta Catalina'nın nasıl kadınsı bir edayla raks ettiğini farketti. Dans bir pavaneydi."^ Ağır aksak figürler kullanıyorlardı. Genç prenses gözlerini süzüp işveli bir edayla dolgun kalça-lannı kıvırıyordu. Catalina'nın sıkı bir dans eğitiminden geçtiği her halinden belliydi. Avrupa saraylarında dans, müzik, edebiyat gibi güzel sanatlar her şeyden önce gelirdi. Bir prensesin bu alanlarda disiplinli bir eğitimden geçmesi olmazsa olmazdı. Ancak Catalina'yı diğer prenseslerden ayıran önemli bir fark vardı. O, diğerlerinin aksine bir görev ifa eder gibi değil, olgun bir kadın gibi dans ediyordu. Müziğin onu hareket ettirmesine izin veriyordu. Henry Tudor tecrübelerine dayanarak biliyordu ki, ancak müziğin çağrısına uyum sağlayabilen bir kadın, şehvetin ritmine de uygun karşılık vermeyi becerirdi.

Catalina'nın dansını seyrederken duyduğu zevkin yerini, bu nadide parçayı oğlunun soğuk yatağına kendi elleriyle sokacak olmanın rahatsızlığı aldı. Kadınlığının doruk noktasını yaşamaya hazırlanan bu genç kızın gizli tutkularını, pı-sınk oğlunun gün yüzüne çıkarabileceğini hayal dahi edemiyordu. Gözünün önünde Arthur'un beceriksizliği, hatta Catalina'yı icitişi ve genç prensesin dişini sıkıp kocasına karşı kadınlık ve kraliçelik görevini yerine getirdiği bir sahne canlandı. Sonra ilk çocuğunu doğururken ölecek, oğluna uygun gelin bulmak için harcadığı bunca çaba boşa gi-

4 Pavane: İö. yüzyılda Güney Avrupa saraylarında revaçta olan bir dans türü.

W

48 | Philippa Gregory

decekti. Onun bundan çıkarı neydi? Bu çok güzel kızın onda yarattığı rahatsız edici arzulardan başka? Catalina'nın çekici olması iyi bir şeydi aslında, sonuçta kraliyetin malı sayılırdı. Kralın bizzat Catalina'nın cazibesine kapılması ise sadece bir ayrıntıydı.

Kral Henry başını başka yöne çevirip dikkatini dağıtmak istedi. Belki Catalina'nın çeyizi oyalanmasını sağlayabilirdi. Catalina ile oğlunun uyumsuz bir çift olması, kendi cebine girecek ve türlü yararlar sağlayacak paranın yanında devde kulak bir meseleydi. Prens Arthur'la Catalina evlenir evlenmez hazineye çeyizin ilk taksiti saf altın olarak girecekti. Bir yıl sonra da ikinci taksit altın ve mücevher olarak verilecekti. Tahta çıkmak için verdiği mücadelede hep kaynak sıkıntısı çektiğinden, Henry Tudor en çok paranın gücüne inanırdı. Şu dünyada paradan daha değerli hiçbir şey yoktu. Taht bile paradan sonra gelirdi. Yeterince parası varsa, istediği tahtı satın alabileceğini öğretmişti hayat ona. Kadınları saymıyordu bile. Onlar pek pahalıya mal olmuyordu. Ama bakire bir prensesin esrarengiz gülüşünü satın almaya parası yeter miydi, işte onu bilmiyordu. O esnada Catalina dansını bitirip İngiltere Kralı ile İngiltere Prensi'ni selamlayarak yerine geçti,

"Memnun kaldınız mı?" Hala nefes nefeseydi, yüzüne al basmıştı.

"Yeterince." Henry Tudor, çok beğendiğini prensesin bilmesini istemedi. "Geç oldu, artık yatağınıza dönseniz iyi olur. Londra'ya doğru devam etmeden önce, sabah yolculuğunuzda size kısa bir süre atla eşlik edeceğiz."

Kralın kaba yanıtı karşısında Catalina afallasa da renk vermedi. Babasının planına belki karşı çıkar umuduyla Art-
iviArtI^UM PKENSES

49

hur'a döndü ancak genç adamın yüzü tepkisizdi. Oysa resmiyet ortadan kalktığına göre, babasıyla Londra'ya önden gitmek yerine, müstakbel eşine Londra yolunda eşlik edebilirdi. Aithur'dan ses çıkmayınca, Catalina da mecburen "Nasıl isterseniz majesteleri," dedi.

Henry Tudor başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Salonu hazır bulunan saray eşrafı eğilip önlerinden geçen kralı selamladı. Görünüşe bakılırsa İngiltere Kraliyet Sarayı'nda her şey değilse de bazı şeyler resmiyetle yürüyordu. Catalina içinden, "Hayatının çoğunu savaşlarda geçirmiş olsa da itaatten hoşlanıyor," diye geçirdi.

Arthur, babasının peşine takılmadan önce Catalina'ya kuru bir iyi geceler dilemekle yetindi. Ansızın salon tamamen boşalmış, genç prenses nedimeleriyle baş başa kalmıştı.

Catalina en sevdiği nedimesi Maria de Salinas'a döndü. "Ne tuhaf adam."

"Sizden hoşlandı," dedi genç kız. "Bütün gece sizi izledi. Sizi sevmiş olmalı."

"Neden sevmesin ki?" Avrupa'nın en büyük krallıklarından birinde doğmuş asil bir kızın kibriyle konuşuyordu. "Hem sevmemiş olsa ne farkedebilir? Anlaşma çoktan yapıldı, bunu kimse değiştiremez."

Beklediğim gibi biri değil. Tahtına sahip çıkmak için akıl almaz mücadeleler verip tacım cephede kazanan bir kral gibi değil. Aslında ben karşımda muzaffer bir savaşçı, büyük bir kahraman -belki de babam gibi birini- bulacağımı sanıyordum. Henry Tudor daha çok kurnaz bir tüccara

?u

rnuippa v_7icj;uiy

benziyor. Krallığını I'c karısını, kılıcı sayesinde elde etmiş biri gibi durmuyor.

Sanırım Don Hernando gibi birini hayal etmiştim. Hayran olacağım, gelini olmaktan gurur duyacağım birini. Oysa bu adam sıradan bir katip gibi çelimsiz ve soluk benizli. Aşk masallandaki şövalyelerin yanından bile geçemez.

Saray da umduğum gibi değil. Daha büyük ve gösterişli bir saray, daha düzenli ve disiplinli bir krallık bekliyordum. Özellikle de ilk tanışmamızın, tıpkı Alhambra'da olduğu gibi usulüne uygun gerçekleşmemesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Henry Tudor kaba saba bir adam. Hatta bence patavatsız ve küstah da. Yine de Kuzey Avrupa'nın geleneklerine alışmalı, bu düzensizlik ve karmaşaya ayak uydurmalıyım. Kraliçe olup bir şeyleri değiştirme gücünü elde edinceye kadar pek çok şeyi görmezden gelmem gerekecek.

Gerçi kralla birbirimizi sevip sevmememizin hiçbir önemi yok. Henry Tudor ile babam anlaşmış, ben de oğluyla nişanlandım. Prens Artbur'un benim hakkımda ne düşündüğü bir şeyi değiştirmez. Ne de benim onun hakkında ne düşündüğüm önemli. Zaten pek diyalog halinde olacağı da benzemiyoruz. Ben Galler'i yönetip orada yaşayacağım, o ise İngiltere'de hayatını sürdürüp sonunda ülke yönetimini babasından devralacak. Henr\! Tudor ölünce, tahta benim kocam oturacak. Böylece doğacak oğlum prens olacak, ben ise kraliçe...

'Benim kocam.' Aman Tanm, ilk anda-kulağa ne ka-' dar da tuhaf geliyor. Kocam aslında bayağı yakışıklı bir adam. Doğrusu bu kadan72i beklemiyordum. Üstelik sakın ve adil birine de benziyor. Bir prensten çok bir şairi, sevdi-
ği kızın gözüne girmek için pencere altında serenat yapacak kadar romayitik genç bir delikanlıyı andırıyor. Teni beyaz, saçları ise altın şansı. Benden uzun boylu. Ergenlikten henüz çıkmış genç bir adam.

Tuhaf bir gülümsemesi var. Ansızın dudak kıvrımlarına yayılan, sabah güneşi gibi insanın içini ısıtmayan ama ümit vaat eden. Ben şarap ikram edei'ken nazikçe kadehi elimden aldı, titrediğimi farkedince güven vermek için gözlerimin içine baktı.

Acaba o benim hakkımda ne düşünüyor? Merak ediyo-nım, hem de çok...

Kralın istediği gibi, Arthur ve babası ertesi sabah aceleyle Windsor'a döndü. Catalina da çeyiz sandıklarını taşıyan katırlar, beraberinde İspanyol nedimeleri ve hizmetçileri ile muhafızların öncülüğünde Londra'ya giden çamurlu yollarda ağır aksak bir yolculuğa başladı.

Prenses, düşüne kadar Arthur'u bir daha göremeyecekti. Ancak Londra yolunda, mola verdikleri Thames civarındaki Kingston kasabasında, kraliyetin önde gelen isimleriyle tanışma fırsatı buldu. Genç Buckingham Dükü Edward Stafford ve kralın,diğer oğlu York Dükü Henry, yolculuğun kalan kısmında, Lambeth Sarayı'na kadar İspanya Prense-si'ne eşlik etmekle görevlendirilmişti.

"Hemen geliyorum." Catalina tahtirevanından inip nedimelerin yol boyunca genç muhafızlarla kırıştırmasından yakınan kuralcı.mürebbiyenin dert yanmasına fırsat vermeden hızla önünden geçti. "Dona Elvira, hiçbir şey söyleme. On

yaşında bir oğlan çocuğundan bahsedr/oruz. Ne önemi var? Annem bile bu meseleyi bu kadar büyütmezdi."

"En azından peçenizi taksaydınız. Buckingham Dü... Dü... Dükü, adı her neyse, o da burada. Karşılına çıkmadan peçenizi takın lütfen, kendi itibarınız için. Infanta!"

"Adı Edward, Edward Stafford. Ama sen ona Buckingham Dükü, bana ise Galler Prensesi demelisin. Peçemi de takamam. Burada gördüğü her şeyi krala rapor edeceğini sen de biliyorsun. Annemin söylediklerini hatırla. O, kralın annesinin vasisi. Aile servetini geri aldı. Ona karşı saygılı davranmalıyız."

Catalina, yüzü gözü açık, başı dimdik, dük ve adamlarına doğru yürüdü. Kendini savunmasız ve yapayalnız hisset-se de üstüne düşeni yapması gerektiğinin farkındaydı. Yolun ağzına tek sıra dizilen dükün adamlarının önünde, elinde miğferiyle, saçları güneş gibi parlayan genç bir delikanlı duruyordu.

Genç prensesin ilk aklından geçen, iki kardeşin birbirine hiç benzemediği oldu. Arthur soluk benizli, sarı saç, ciddi bakışlı, kahverengi gözlü bir adamdı. Bu genç delikanlı ise hayatında ne gam ne tasa görmüş, rahat birine benziyordu. Babası gibi çelimsiz de değildi. Her şeyin önüne altın tabakta sunulduğu rahat kimselerin duruşu vardı onda. Akın sarısı saçlarında kızıl hareler göze çarpıyordu. Gülümsemesi yeni doğmuş bir bebeğinki kadar saf ve temizdi. JVIasmavi gözleri, dünya yansa umru değilmiş gibi bakıyordu.

"Kardeşim!" Prens konuşmuyor, adeta bülbül gibi neşeyle şakıyordu. Atından hızla atlayıp eğilerek genç prensesi selamladı.

"Henry!" Infanta mesafeli davranmaya özen gösteriyordu. Ne de olsa karşısında duran genç delikanlı sadece İngiltere Kralı'nın ikinci oğluydu. Kendisi ise İspanya ve Galler Prensesi.

"Sizi gördüğüme çok sevindim." Belirgin İngiliz aksanına rağmen seri bir Latinceyle konuşuyordu. "Majestelerinin düğünden önce sizi görmeme izin vermesi için dua ediyordum. Öbür türlü, ilk kez kilise koridorunda birlikte yürümemiz biraz tuhaf olacaktı. Düşünsenize tek kelime bile etmediğim birini kolundan tutup Arthur'a teslim edecektim. Lütfen bana Harry deyin, herkes öyle der."

"Sizi tanıdığımı memnun oldum Harry." Catalina, Harry'nin aksine hala mesafesini koruyordu.

"Memnun mu? Şu anda mutluluktan uçuyor olmanız gerekirdi," dedi Harry heyecanla. "Çünkü babam düğün hediyelerinizden birini, bu atı size şimdiden verebileceğimi söyledi. Böylece Lambeth'e kadar birlikte atla gidebileceğiz. Arthur düşüne kadar beklemeniz gerektiğini düşünüyordu. Neden beklesin fez? dedim ona. Düğün günü at binemez. Evlenmekle çok meşgul olacak. Atı ona şimdiden verirsem, ne güzel işte, birlikte at bineriz, dedim."

"Çok düşüncelisiniz."

"Arthur'u pek,takmam."

Catalina kıkırdamasını tutamadı. "Takmaz mısınız?"

Harry yüzünü buruşturup başını yana eğdi. "O fazla ciddi. Ne kadar ciddi olduğunu görünce siz de şaşıracaksınız. Ciddi ve tabii eğitilmiş. Ama yetenekli değil. Herkes benim çok yetenekli olduğumu söylüyor. Yabancı dillere, belki biraz da müziğe. Siz de isterseniz, ikimiz Fransızca konuşabiliriz. Yaşıma göre gayet akıcı konuşuyorum. Aynı zamanda hiç de fena bir müzisyen sayılmam. Ve elbette sporcuym. Siz avlanır mısınız?"

"Hayır." Catalina'ya duydukları biraz fazla gelmiş benziyordu. "Avcılar domuzların ve kurtların izini sürerken ben onları takip ediyorum sadece."

"Kurtlar? Ben kurt avlamaya bayılırım. İspanya'da ayı var mı gerçekten?"

"Evet, tepelerde."

"Ayı avına çıkmayı da çok isterdim. Kurt avına da, domuz avı gibi yayan mı çıkıyorsunuz?"

"Hayır, at üstünde avlanılıyor. Kurtlar çok hızlıdır, onları indirmek için hızlı av köpekleri gerekir. Ne korkunç bir manzara."

"Ben böyle şeyleri pek umursamam. Bu yüzden benim biraz fazla cesur olduğumu söylüyorlar."

"Eminim öylesiniz," dedi Catalina nazik bir tavıda gülümseyerek.

Yirmilerinin ortasında yakışıklı bir adam yanlarına yaklaşmış ikiliyi eğilerek selamladı. "Ah, işte Buckingham Dükü Edward Stafford." Harry telaşla öne atıldı. "Sizi takdim edebilir miyim?"

Catalina elini düke uzattı. Edward Stafford, Infanta'nın önünde yeniden eğildi. Yakışıklı ve çekici bir adamdı. Güzel yüzü aydınlık bir gülümsemeyle parlıyordu.

"Ülkenize hoş geldiniz prenses." Kusursuz bir Kastilyaca konuşuyordu. "Umarım yolculuğunuz iyi geçiyordur. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Her şey mükemmel, teşekkür ederim." Dükün kendi dilinde konuşması Catalina'yı mutlu etmişti. "Yol boyunca halkın gösterdiği sıcak ilgiden de gurur duydum."

"Bakın, yeni atınız." Seyis yanlarına siyah, cins bir kısırak getirince Harry dayanamayıp araya girdi. "Eminim cins atlara zaten alışkınsınızdır. Hep yabancı atlara binmiyorsunuz, öyle değil mi?"

"Annem süvarilerin yabancı at kullanmasında ısrar eder."

"Öyle mi?" Harry şaşırıldı. "Çok hızlı oldukları için mi?"

"Savaşçı atlar olarak eğitilmeleri daha kolay olduğu için."

"Savaşçı atlar mı?"

"Suriye atları en az askeder kadar iyi savaşır. Yabancı atların doğası, savaşçı olarak yetiştirilmeye uygun. Şahlandıklarında ön ayaklarıyla bir askeri, arka ayaklarıyla başka bir askeri tek bir hareketle kolayca aşağı indirebilirler. Türk atları ise yere düşen kılıcı alıp sahibine verecek kadar iyidir. Annem iyi bir aim savaş meydanında on askere bedel olduğunu söyler."

"Böyle bir atım olmasını çok isterdim," dedi Harry istekle. "Böyle bir atı nereden bulabilirim?"

Harry susup bekledi ama Catalina umduğu cevabı vermedi.

"Yani diyonum ki, eğer biri bana böyle bir at hediye ederse, binmeyi öğrenebilirim. Belki doğum günümde ya da önümüzdeki hafta... Ne de olsa evlenen ben değilim, kimse bana bir şey hediye etmiyor. Kendimi dışlanmış, ihmal edilmiş hissediyorum."

Catalina'nın erkek kardeşi de insanı böyle kandırmaya çalışıp istediğini elde etmenin yollarını arardı. "Belki," dedi Catalina kısaca ve manasızca.

"O ata hakim olabilmem için iyi eğitilmem şart. Babam, kiliseye gönderilsem bile at binmeye devam edebileceğime söz verdi. Ama büyükannem turnuvalara katılmama karşı çıkıyor. Ne büyük haksızlık, değil mi? Benim' de turnuvalara katılmama izin vermeleri gerek. Kendime ait iyi bir atım olsa, herkesi ezip geçerim."

"Şüphesiz," diye cevap verdi Catalina.

"Pekala, gidelim mi artık?" Harry, Catalina'dan bu yolla bir at koparamayacağını nihayet kabullenmişti.

"Fakat benim şimdi at binmem mümkün değil, binici kıyafetlerim valizde."

Harry bir an duraksadı. "Üstünüzdekilerle binseniz olmaz mı?"

Catalina kendini tutamayıp bir kahkaha attı. "Kadife ve ipekler içinde mi? Maalesef bu kıyafetle at binemem. Hem İngiltere çevresinde at üstünde dörtnala giden bir harami gibi görünmem de pek hoş olmaz."

"Yolculuğa tahtirevanla devam etmek mi istiyorsunuz? Ama bu, hızımızı kesmez mi?"

"Üzgünüm, bana tahtirevanda seyahat edeceğim söylendi. Perdeler de kapalı tutulacak. Babanız bile at üstünde etekleri başına geçmiş bir gelin görmeye tahammül edemez."

"Prensesin böyle bir günde at koşturması uygun düşmez elbette." Buckingham Dükü noktayı koydu. "Sana söylemiştim, Infanta'nın yolculuğunu tahtirevanda tamamlaması en uygunu," diye ekledi Harry'ye dönerek.

Harry sıkıntıyla omuz silkti. "Tamam, ben ne bileyim? Kimse bana ne giydiğinizi söylemedi. Peki, benim önden gitmemde bir sakınca var mı? Atımın, tahtirevanınızı çeken katırlardan daha hızlı olduğu kesin."

"Önden gidebilirsiniz. Yine de görüş alanımızdan çık-mazsanız sevinirim. Bana refakat ettiğinize göre, yakınlarda olsanız iyi olur."

MAHKUM PRENSES | 57

"Ki bunu da sana söylemiştim," dedi Buckingham Dükü, Harry'ye ve prensese dönüp gülümsedi.

"Her dört yol ağzında durup bana yetişmenizi bekleyeceğim. Size refaket edeceğime söz verdim, sözümde de duracağım. Düğün günü de aynısı olacak. Bu özel gün için sırma işlemeli beyaz bir takım diktirdim."

"Kimbilir size ne kadar yakışacak." Catalina'nın iltifatı karşısında genç prens kıpkırmızı kesildi. "Ah, aslında tam olarak emin değilim." "Ben eminim, herkes birbirine sizi gösterip ne kadar yakışıklı olduğunuzu söyleyecek."

"Aslında bana hep tezahürat yaparlar, insanların beni sevdiğini bilmek güzel. Babam tahtta kalmanın birinci kuralının halka kendini sevdirmek olduğunu söyler durur. Kral Richard'ın hatası buydu, der."

"Benim annemse bir hükümdarın tahtına sahip çıkmasının ancak Tanrı'nın elinde olduğunu düşünür."

"Ah, öyle mi?" dedi ama pek de etkilenmiş benzemiyordu Harry. "Farklı ülkeler, farklı bakış açıları desenize."

"Her neyse, yola çıkma zamanı geldi de geçiyor bile. Be-raberimdekilere hazırlanmalarını söyleyeyim."

"Siz zahmet etmeyin prenses, ben söylerim. Size refakat ettiğime göre kafilenizi toparlamak da benim görevim. Emirleri ben vereceğim, sizse tahtirevanınızda dinlenmeye çekileceksiniz. Lambeth Sarayı'na varınca, ben yanınıza gelip sizi tahtirevandan indirene dek bekleyin lütfen. Perdeleri bizzat açıp elimi size uzatarak aşağı inmenize yardımcı olacağım."

"Şeref duyarım Harry." Harry'nin yüzünün yine kızardığı Catalina'nın gözünden kaçmadı.

58 | Philippa Gregory

Harry telaşla yanlarından ayrılırken dük gülümseyip Ca-talina'ya döndü. "Çok zeki ve hevesli bir delikanlı. Coşkusunu mazur görün. Bir dediği iki edilmez, biraz o yüzden."

"Annesinin gözbebeği, öyle mi?" Catalina, Kraliçe Isabel-la'nın tek erkek oğluna gösterdiği ayrıcalıklı ilgiyi düşünüyordu.

"Tam aksine, annesi ancak her annenin çocuğuna gösterdiği kadar sevgi gösterir. Asıl büyükannesinin gözbebeği ve sarayı yöneten de büyükannesi zaten. Neyse ki, iyi huylu bir çocuktur. Yoldan kolay kolay sapmayacak sağlam bir karakteri var."

"Kıalın annesi toleranslı biri mi?" diye sordu Catalina merakla.

Dük içten bir kahkaha koyverdi. "Sadece oğluna karşı. Sarayın geri kalanı kendisinin anaç tarafından çok, emirler yağdıran tarafını görüyor."

"Lambeth'te tekrar sohbet etme imkanımız olacak mı?" Catalina saray hakkında daha çok bilgi sahibi olmak için sabırsızlanıyordu.

"Sadece Lambeth'te değil, Londra'da da size eşlik etmekten onur duyarım." Dük, hayranlık dolu bakışlarını Infan-ta'dan ayıramıyordu. "Beni, arzu ettiğiniz zaman çağırabilirsiniz. Siz istediğinizde size arkadaşlık etmekten memnun olurum."

Cesur davranmamı. Cesaretiyle nam salmış bir kadının kızıyım ve ömrüm boyunca bugün için hazırlandım. Dükle Kastilyaca konuşurken ağlamaklı olmam için hiçbir ne-

MAİIKL.Vİ i^KhiXbhb

>V

den yok, bu düpedüz aptalca. Başımı dimdik tutup herkese öülümsemeliyim. Annem bir keresinde, eğer gülümsemem kimsenin satanımı özlediğimi ya da korktuğumu anlamayacağını söylemişti. Daitna gülümsemeliyim, başıma her ne gelirse gelsiyi, olup bilenler ne denli tuhaf göliinürsegörünsün, ben sadece gülümsemeliyim.

İngiltere gözüne son derece yabancı ve garip görünüyor ama zamanla ona da alışacağım. Yol yordam öğrenecek, sonra da kendimi evimde hissetmeye başlayacağım. Şimdi garipsediğim gelenekleri bir süre sonra benim de geleneklerim olacak. Tahammül edemediğim şeyleri ise gün gelip devran döndüğünde -kraliçe olur olmaz- değiştireceğim. Hem kız kardeşim Isabel'den daha şanslı değil miyim." Zavallı Isabel, evlendikten sadece birkaç ay sonra babaevine dul bir kadın olarak dönmek zorunda kaldı. Isabel'in izinden gidip Portekiz'e sürüklenen Maria'dan ve kocası Philip'in aşkından yataklara düşen Juana'dan daha iyi du-ntmdayım. Erkek kardeşim Juan'ın çektiklerinin yanında da benimkiler hiç kalır. Tam mutluluğu yakaladım derken bu dünyadan göçüp giden zavallı Juan. Ya annem." Onun da tüm çocukluğu bıçak sırtında heba olup gitmemiş mi?

Benim öyküm şüphesiz anneminki gibi olmayacak. Ben doğduğumda annemin çocukluğunun koşulları yoktu. Benim bütün derdim müstakbel eşim Arthur, kaba saba babası ve pjalavracı erkek kardeşiyle anlaşmaktan ibaret. Kralın annesinin gözüne girsem hiç fena olmaz ya da en azından Galler Prensesi ve İngiltere Kraliçesi olmanın yollarını bana öğretsin yeter. Annem gibi gece yanlan ateş alımdaki bir kaleden diğerine at koşturmak zorunda kalmayacağım. Topraklanmt saımnabilmek için tuttuğum

60 | Piiilippa Gregory

paralı askerleri doyurmak uğruna mücevherlerimi satmam gerekmeyecek. Birliklerimi kumanda etmek için silah kuşanıp at üstünde dağ tepe tırmanmayacağım. Bir yanda uğursuz Fransızların diğer yanda Kuzey Afrikalı Müslümanların tehdidi altında yemeden içmeden kesilmeyeceğim. Arthur'la evlenecek, yaşlı ve huysuz babası ölünce de tahta kurulacağım. Annemin İspanya'yı yönettiği gibi ben de İngiltere'yi yöneteceğim. Anneme söz verdiğim gibi İngiltere Kraliçesi unvanını layıkıyla taşımak, iki ülke arasındaki ittifakı kahçı kılmak için elimden geleni yapacağım.

X,ondra, ı/\. Xasim ı^oı

Düğün günü Catalina erkenden çağırıldı ama zaten saatlerdir uyanıktı. Soğuk kış güneşi solgun gökyüzünü aydınlatmaya başladıktan hemen sonra uyanmıştı. Banyosu hazırlandı. Nedimelerinin anlattığına göre İngilizler, Infanta'nın yıkanacağına çok şaşırılmış, hatta çoğu kişi düğün arifesinde hayatını riske attığını düşünmüştü. Catalina, Alhambra'da büyümüş bir prenses olarak sarayın en gözde köşesinin ferah hamamlar olmasına alışkındı. Hamamlar sadece temizliğin değil, eğlence ve dedikodunun da merkezfydi. Catalina da İngilizlerin sadece çok gerektiğinde banyo yapmasına hayret ediyordu. Hatta burada fakirlerin yılda sadece bir kez banyo yaptığı söyleniyordu.

MAHKUM PRENSES • 61

tik karşılaşmalarında kral ve Prens Arthur, etrafa yaydıkları kesif ter ve at kokusuyla birlikte içeri girmişti. Misk ve amber kokuları arasında yaşamaya alışkın Catalina, bundan böyle hayatını iç çamaşırını sadece senede bir kez değiştirenlerin arasında geçirmek zorunda kalacağını o an anlamıştı. Katlanmaya mecbur olduğu şeyler listesi iyiden iyiye kabarıyordu. Cenne-tten inen melekler için yeryüzü nasıl bir mahrumiyet bölgesiyse, ingiltere de genç prenses için öyle olacağına benziyordu. Sanki ansızın cennet bahçesi al-Yan-na'dan sıradan dünyaya düşmüştü. Gerçi Alhambra Sara-yı'ndan ingiltere'ye gelirken hayatında bazı değişiklikler olacağını bilmiyor değildi ama...

"Sanırım burada havalar hep soğuk, baksana kimse önemsemiyor." Catalina, mürebbiyesi Dona Elvira'ya dönüp şüpheli bir sesle konuştu.

"Ama bizim için önemli," dedi mürebbiye kendinden emin. "Ve siz, ispanya Infanta'sı, mutfaktaki tüm aşçılar her işi bırakıp sadece su kaynatmakla uğraşacak bile olsa, her istediğinizde banyo yapacaksınız."

Dona Elvira mutfaktan genellikle sakatat kaynatmak için kullanılan büyük kazanlardan birinin getirilmesini istemişti. Üç bulaşıkçının adeta kazıyarak dezenfekte ettiği kazan sıcak suyla doldurulmuş, içine de ispanya'dan gelen gül yaprakları ve gül yağı karıştırılmıştı. Dona Elvira, Catalina'nın banyo sefasının kusursuz geçebilmesi için canini dişine takmıştı. Uzun beyaz bacalarını keselemiş, topuklarını ponzalayıp pedikürünü özenle yapmış, dişlerini fırçalayıp uzun gür saçlarını iyice yıkamıştı. Uzun süren banyo için mutfaktan kazanlar dolusu su taşınması gerekince, zavallı uşakların bacalarında derman kalmamıştı.

62 » Philippa OicgDiy

"Keşke doğru dürüst bir hamam olsaydı." Dona lîlvira yakınmaya bayılıyordu. "Düzgün temiz bir mermer zenün, şık bir kurna, daimi sıcak su ve uzanıp rahatça keselenebileceğiniz bir yer."

"Büyütme lütfen," dedi Catalina kokulu, yumuşak havlularla kurulanırken. Nedimelerden biri saçlarının suyunu süzüp ışıltısını muhafaza etmesi için yağla ovdu ve knınızı ipek bir eşarpla sardı.

"Anneniz görse sizinle gurur duyardı," dedi mürebîMye. Catalina'yı kat kat giydirmek için gardırobun önünde yerini almıştı. "Bağcıkları iyice gerin kızlar, etek kırış kırış durmasın." Tekrar Catalina'ya döndü. "Bugün sizin kadar, annenizin de günü. Ona neye mal olursa olsun, sizin Prens Art-hur'la evleneceğinizi söyler dururdu."

Ama bunun bedelini asıl ödeyen annem oh)iadı. Evcî, bu düğün gerçekleşsin diye krala yüklü bir çeyiz caal etliklerini ve pazarlıkların oldukça uzun ve zorlu geçtiğini biliyorum. Ben de buraya gelmek için neredeyse ölümcül bir seyahat yapmak zorunda kaldım. Ama ödenen bir bedel daha var, kimsenin pek sözünü etmediği bir bedel... Ve bı bedel, onu ilk duyduğum andan beri bir an olsun cıklımdan çıkmıyor.

Warwick Dükü Edward Plantagenet sadece yirmi dön yaşında genç bir adamdı. İngiltere krallarından birinin oğluydu ve doğruyu söylemek gerekirse, kraliyet tahtında kayınpederimden daha çok hakkı vardı. Prensti, bir önceki kralın kuzeniydi ve damarlarında asil kan taşıyordu. Temiz bir sicili vardı. Ne tek bir suç işlemiş ne de kimseyeyan-

İMAHKUM PRENSES | 63

ış yapmıştı. Ama sırf benim yüzümden tutuklandı, benim çıkarım uğruna kuledeki zindana kapatıldı. Sonunda da yine benim yüzümden kellesi uçuruldu. Çünkü benim için koca bir krallık satın alan ailem, ancak tahtın en güçlü adayı ortadan kalktığında, yani bu genç prens öldüğünde tatmin olacaktı.

Babam, Kral Henry'ye Warwick Dükü yaşadığı müddetçe beni asla İngiltere'ye göndermeyeceğini söyledi. Ben, Edward Plantagenet'in Azrail'idim. Beni İngiltere'ye getiren gemi limana yanaştığında Wanvick Dükü artık bir ölüydü.

Plantagenet'in saf biri olduğu söyleniyor. Tutuklu olduğunu bile anlamadığı, zindandayken kendisine kulede bir yer verilerek onurlandırdığını sandığı anlatılıyor. Son Plantagenet Prensi olduğu için, kulenin hapisanenin yanı sıra asillere tahsis edilen bir mesken olduğunu da biliyor olmalıydı. Yan odaya kendini asil bir preri gibi yutturan bir düzenbaz konduğundaysa, kendisine canyoldaşı getirildiğini sanmıştı. Yan komşusu kaçmayı teklif ettiğinde, bunun eğlenceli bir fikir olduğunu düşünüp masum bir şeyden sö-zedergibi hiç sakınmadan muhafızların önünde kaçış planlarından bahsetmekte sakınca görmemişti. İyi niyeti, onu idam etmek isteyenlere gereken bahaneyi verdi. Tuzağa düşürülmesi zor olmamış, idamına ise kimse itiraz etmemişti.

Bu ülkenin başa ve meşruiyeti sorgulanmayacak kendinden emin bir krala ihtiyacı var. İngilizler, bu uğurda bir-iki asilin ortadan kaldırılmasını görmezden gelmekte zorlanmıyor. Benim de bu üzücü olayı görmezden gelmem bekleniyor. Ne de olsa bu cinayet benim için işlendi. Babamın arzusuyla, beni??: taht yolumun ön ü?-ı ündeki bir pürüz tcmizle?uli.

64 | Philippa Gregory

Bana onun öldüğünü söylediklerinde tek bir kelime bile etmedim. Ben İspanya Prensesiyim. Her şey bir yana, annemin kızıyım. Sıradan bir kız gibi ağlayamam. Aklımdan geçen her şeyi herkese söyleyemem. Ama günbatımında Al-hambra Sarayı'nın uçsuz bucaksız bahçelerinde yalnız kaldığımda, uzun kanal boyunca çıktığım yürüyüşlerde, zavallı genç Warwick Dükü'nü düşünmeden edemedim. Edward Plantagenet bir daha asla güneşin doğulunu ya da batışını göremeyecekti. Oysa ben kapılan varlık ve ihtişama açılan bir yolun ağzında duruyordum. Elimden gelen tek şey masum bir gencin ölümüne neden olduğum için Tan-n'ya beni affetmesi için dua etmekte.

Annetle babam Kastilya veAragon 'da adaleti hakim kılabilmek için savaşıyor. Tek hedefleri, bir baştan bir başa İs-panyollann yaşadığı bu topraklarda yuntaşlannın hayatlarını garanti altına almak. Ülkenin ilen gelen bir lordu, sıradan bir köylüyü öldürdüğünde bile kanunlara göre cezası neyse çeker. Ama sıra İngiltere ve dolayısıyla bana geldiğinde, ikisi de kendi koydukları kural ve kanunları unuttu-verdi. Yaşadığımız sarayda "İçen gir ve hakkını aramaktan korkma, "yazdığını göz ardı ettiler. Bir an bile düşünmeden krala, Warwick Dükü öldürülmediği müddetçe kızlarını İngiltere'ye göndermeyeceklerini bildirdiler. Sırf onlar şan koştı diye de genç bir adam sebepsiz yere canından oldu.

Bazen İspanya İnfantası ve Galler Prensesi olduğumu unutup sadece Catalina oluyorum. Annesinin peşinden Al-hambra Sarayı'na giren genç bir kız. Evet biliyorum, annem dünyanın

görüp görebileceği en büyük güce sahip. Ama bazen çocukça soruyorum. Ya annem büyük bir hata yapıyorsa? Ya Tann'ın arzusunu yerine getireceğim der-

05

ken fazla ileri gidiyorsa? Bu evlilik bir masumun kanma bulandı. Bu evlilikten hayır mı gelir? Nasıl aydınlığı gece takip ediyorsa, bu evliliğin de trajik ve kanlı bitmesi gerekmeyecek mi? Bu kadar ağır bir bedelle satın alınan bu evliliğin, Prens Anhur'la bana mutluluk getirmesi mümkün mü? Hem mutlu olsak bile bu günahkar ve bencil bir mutluluk olmayacak mı?

On yaşındaki York Dükü Prens Harry beyaz takımı içinde kasılıyordu. St Paul Katedrali'nin batı kapısında görününce-ye dek Catalina'ya doğru dürüst bakmamıştı bile. Ancak o zaman gözlerini genç prensese dikip gösterişli duvağının altındaki yüzünü dikkatle süzdü. Önlerinde bir baştan bir başa kırmızı halı serilmiş bir platform uzanıyordu. Bu muazzam manzarayı daha yakından görmek isteyen İngilizler, yolun iki yanına dizilmişti. Prens Arthur heyecandan kanı çekilmiş yüzüyle mihrabın altında, müstakbel eşinden tam altı yüz adım uzakta bekliyordu.

Catalina yanında duran delikanlıya sıcacık gülümsedi. Bu gülümseme Harry'nin içini coşkuyla doldurmaya yetti. Kolunu, girmesi için Catalina'ya uzatıp birkaç saniye öylece durdu. Kocaman kiliseyi dolduran herkesin, gelin ve prensin içeri girmek üzere olduğunu anlamalarını bekliyordu. Tüm gözler onlara dönünce, gelinle birlikte yürümeye başladı.

Catalina, isteyen herkes tek bir detayı bile kaçırma: İspanya'nın narçıçeğiyle İngiltere'nin gülünün buluşacağı anı görsün diye Kral Henry'nin emriyle kurulan yüksek platformda yürürken kendisiyle ilgili beğeni dolu fısıldaş-

66 | Philippa Oregory

malan duyuyordu. Prens Arthur, gelinin yanına varmasında birkaç adım kala, kardeşi Harry'nin yüzündeki ifadeyi gördü ve dikkati dağıldı. Kardeşi, sanki damat kendisiymiş, herkes onu görmeye gelmiş gibi gerine gerine etrafına gülücükler dağıtıyordu. Ağabeyinin bu en özel gününde bile ne yapıp edip ilgi odağı olmayı becermişti.

Arthur'un yanına ulaştıklarında Harry'nin ikisini yan yana bırakıp geri çekilmesi gerekiyordu ama hiç orah olmadı. Prens ve prenses başpsikoposun önünde, yere konan beyaz tafta minderlerin üstüne diz çöktü.

"Hiçbir çift onlardan daha evli olamaz" diye düşündü kraliyet locasında karısı ve annesiyle birlikte oturan Kral Henry. "Ailesi bana ancak bir yıla güvendiği kadar güvendi. Hoş, benim için de babası Kral Ferdinand'ın yan Müslüman bir tüccardan farkı yok. Tam dokuz kez nişanlandılar. Bu saatten sonra bu evliliği hiçbir şey bozamaz. Gizli planı ne olursa olsun, babası artık dönelemez. Artık beni Fransa'ya karşı korumak zorunda. Ne de olsa artık krallığım, kızının da mirası sayılır. Zaten İspanya ile itti-fakımız Fransa'nın saldırgan tavrına bir dur diyecektir. Bana barış lazım, her şeyden önce barış..."

Kral dönüp karısına baktı. Oğlu ve gelininin başpsikopos tarafından kutsal şalla sarıldığını seyreden kraliçe gözyaşlarına hakim olamıyordu. Kraliçe Elizabeth'in duygusal-laştığı ele veren güzel yüzü, kralı zerre kadar etkilemedi. O sevimli maskenin altında, aklından neler geçirdiğini kim bilebilirdi? Belki York ve Lancaster soylarını birleştirip kendisine de tahta oturma fırsatı doğuran evliliğini düşünüyordu. Belki kendine kalsa nasıl bir eş seçeceğini. Kralın kaşları çatıldı. Karısı Elizabeth'ten hiçbir zaman yüzde yüz

1611 KUM İ'KÜNSES

67

1611'in olainuuştı. Bu yüzden onu görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Karısının yanında oturan annesi Margaret Beaufort ise genç çifti lalinden memnun bir ifadeyle seyrediyordu. Bu, İngiltere'nin ve oğlunun zaferiydi. Ama önce kendisinin z-z-feriydi. Hanedanını uçurumun kenarından çekip almış, "ı'orklara nıç\Tian okuyup tahttaki kralı alaşağı etmiş, tüm engellere rağmen kendi oğlunu tahta geçirmeyi becermişti. Doğru zamanı kollayıp tacı devralmak üzere oğlu Henry'yi sığındığı İ'ransa'dan geri çağırarak onun fikriydi. Kendi müttefiklerinin sağladığı takviye kuvvetler olmasa, oğlu savaşı asla kazanamazdı. Yaşadığı müddetçe her gün kutlayacağı Boswoith Zaferi bizzat kendi eseriyle. Tahtı gasbeden Ricciard'ı kazandığı zaferle saf dışı bırakmamış mıydı? Bu evlilikle de saltanatlarının doruk noktasına ulaşacaklardı. Bu gelinin vereceği torun, İngiltere tahtının varisi, bir İspan-yol-Tudor kırması olacaktı. Sonra torunlarının torunları gelecek ve Tudor Hanedanı ölümsüzleşecekti.

Cataiina evlilik yeminini başpsikoposun peşi sıra tekrarladı. Evlilik yüzüğünün parmağına takılmasından sonra yüzünü kocasına dönüp soğuk öpücüğünü kabul etti. Nikah töreni son

bulup da aynı yüksek platformdan geçerlerken İngilizlerin hıncahınç doldurduğu katedrale şöyle bir dönüp baktı ve ömrü boyunca beklediği anın gelip geçtiğini farket-ti. Loş katedralden güneşli bahçeye çıkıp da halkın Galler Prensi ile Galler Prensesi'ni ateşli tezahüratlarla kutladığını görünce ise üstüne düşeni yaptığını kavradı. Küçüklüğünden beri Arthur'la evleneceğini biliyordu ve sonunda verilen sözler yerine gelmişti. Üç yaşından bu yana Galler Prensesi olarak anılan Catalina, nihayet bu törenle unvanını al-

'FK" mıştı. Catalina halka bakıp gülümsedi. Bedava şarap, genç prensesin dillere destan güzelliği ve saltanatın geleceği artık garanti altında olduğuna göre içsavaşların sona ereceği ümidiyle kendinden geçen halk, çığıllıklarla ve alkışlarla bu evliliği onayladığını ilan etti.

Artık kan-koca olmalarına rağmen günün geri kalanında birbirleriyle neredeyse tek kelime etmediler. Yeni evli çiftin şerefi'ne verilen resmi ziyafette yan yana oturuyorlardı ama katılmaları gereken başka sohbetler vardı. Sürekli kadeh kaldırdılar, müzisyenleri dikkatle dinler gibi yaptılar. Uzun süren yemeğin ardından sıra eğlenceye geldi. Şiirler okundu, müzisyenler çalıp söylemeye devam etti. Sonra da küçük bir piyes sahnelendi. Daha önce sarayda tek bir kutlama için bu kadar çok para harcandığını kimse görmemişti. Kralın kendi düğünü ve hatta taç giyme töreni bile bu kadar debdebeli değildi. Bu düğün, bir yanılla da İngiltere Kraliyeti için yeni bir devrin başladığına işaret ediyordu. Bu evlilikle iki büyük hanedanın, Ferdinand ve Isabella ile Tu-dorların işbirliği ilan edilmişti. Bu işbirliği tarih yazacaktı.

Müzisyenler, Infanta'nın şerefine İspanyol müzikleri çalmaya başlayınca kayınvalidesinin işaretiyle ayaklanan Kraliçe Elizabeth, Catalina'nın kulağına eğilip "Dans ederseniz hepimiz sizi seyretmekten mutluluk ve gurur duyarız," dedi.

Bu beklenmedik rica karşısında şaşırıp kalsa-da Catalina bozuntuya vermeden sandalyesinden kalkıp salonun ortasındaki piste yöneldi. Nedimleri de majestelerini takip edip el ele tutuşarak onun çevresini sardı. Beraber bir pa-

MAHKUM PRENSES « 69

vane sergilediler. Dogmersfield'de Kral Henry'nin izlediği dansın aynısıydı. Kral gözlerini kısıp bir kez daha kendinden geçerek seyre daldı. Şüphesiz Catalina, salonda bulunan genç kadınlar arasında en çok arzu uyandırdı. Arthur gibi soğuk bir adamın, Catalina gibi ateş parçası genç bir kadını yatakta türlü hazdan mahrum bırakacağını bilmek ne acıydı! Eğer Galler'deki Ludlow Kalesi'ne gitmelerine izin verirse, Catalina'nın ya sıkıntıdan patlayacağı ya da frijit olup çıkacağı kesindi. Eğer onları burada, yanında tutarsa en azından bu muhteşem güzelliği seyrederken gözleri bayram edecek, arada sırada iç gıcıklayan şu dansını izleyebilecek ve böylesi bir güzelliğin kraliyetini aydınlattığına şahit olacaktı. Kral Henry çaresiz iç geçirdi. Maalesef tüm bu aklıdan geçenleri yapmaya ne cesareti ne de hakkı vardı.

"Enfes görünüyor," dedi kraliçe.

"Umarım öyledir!" diye karşılık verdi kral.

"Lordum?"

Kraliçenin şaşkınlıkla kendisine bakakaldığını gören Kral Henry kendini gülmekten alıkoyamadı.

"Yok, yok bir şey. Haklısın, gerçekten enfes görünüyor. Sağlıklı birine benziyor, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Geleneklerine çok bağlı olduğu konusunda da annesi teminat verdi."

Kral umursamaz bir edayla başını salladı. "O kadın gereken her şeyi söyleyebilir."

"Olabilir ama bizi yanıltacak herhangi bir şey söylemeye cesaret edemez. Hem de taraflar için bu kadar önemli bir meselede."

Kral bir kez daha başım sallayarak geçiştirmeyi tercih etti. Karısının uysal mizacını ve insanlara olan sarsılmaz inan-

70 | Philippa Gregory

cini değiştiremeyeceğinin farkındaydı. Ayrıca devlet politikasında etkin olmadığına göre ne düşündüğünün bir önemi de yoktu. "Ya Arthur? Her geçen gün biraz daha olgun-laşıyor sanki. Kardeşinin kabiliyetlerine sahip olması için her gün Tann'ya dua ediyorum."

Kral ve kraliçe aynı anda dönüp genç Harry'ye baktı. Heyecandan yüzü kızarmış olan delikanlı, merakla pistteki dansçıları seyrediyordu.

"Ah, Harry. Yeryüzüne onun kadar yakışıklı ve eğlenceli bir prens daha geleceğini sanmam," dedi kraliçe bir anne

şefkatiyle.

İspanyol ezgileri sona erip dans bittiğinde kral beğenisini alkışlayarak gösterdi. "Şimdi sıra Harry ve kız kardeşinde." Kral, Arthur'u yeni gelinin önünde dans etmeye zorlamak istemiyordu. Zaten çocukcağız bir katip gibi dans ediyor, dans boyunca elini kolunu koyacak yer bulamıyordu. Ağabeyinin aksine dansa iyi olan Harry, Prenses Marga-ret'la pistte yerini almakta hiç vakit kaybetmedi. Müzisyenler genç kraliyet üyelerinin sevdiği müzikleri bildiğinden, hemen daha hareketli ezgilere geçti. Harry hızlanan müzikle havasını bulup ceketini yere fırlattı, sonra da bir çiftçi gibi gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvayıp neşeye dans etmeye başladı.

Düğün töreninde hazır bulunan ispanyol asilzadeleri en küçük Tudor'un pistteki halini görünce nefesini tuttu. Oysa kraliyet ailesi dahil tüm saray eşrafı tempo tutarak keyifle genç prensi seyrediyordu. Pistten gözünü bir an olsun ayırmayan neşeli İngilizler arasında sadece Arthur'un yüzü asıktı. Arthur boş gözlerle kardeşinin neşeli dansını seyrediyordu.

IVIAJIRIIS.UM İ^KHINMİS | /i

"Tanrım, umarım gerdek gecesinin hayalim kuruyordur." Kral, annesi Leydi Margaret'a döndü.

"Gerçi pek umudum yok ama."

Leydi Margaret keskin bir kahkaha savurdu. "Doğrusu gelini pek umursadığımı söyleyemem."

"Umursamıyor musun? Anlaşmayı kendi gözlerinle gördün."

A

"Tutarı beğendim ama mallar bana pek hitap etmiyordu. Naif, sevimli bir kızcağız, öyle değil mi?"

"Ne o, yoksa iriyarı bir sütçü kızını mı tercih ederdin?"

"Kraliyetimize bol bol erkek evlat verecek geniş kalçah, doğurgan bir kadını tercih ederdim. Erkek çocuklarla dolu bir oyun odası..."

"Bana bu işin altından rahatlıkla kalkar gibi geliyor." Ne yazık ki Kral Henry, Catalina'nın bu işlerde nasıl olduğunu asla bilemeyeceğinin farkındaydı. Gerçi bunu aklından geçirmeye bile hakkı yoktu.

Catalina, nedimleri eşliğinde gelin odasına girdi. Maria de Salinas, Infanta'yı yanaklarından öperek iyi geceler diledi, Dona Elvira bir anne sıcaklığıyla iyi dileklerde bulundu. Arthur, Catalina kadar şanslı değildi. Odaya girmeden önce gelen geçen sırtına vurmuş, pek çok şakaya maruz kalmıştı. Arkadaşları ve hizmetkarları, prensi yatak odasına sokup gelin yatağında Catalina'nın yanına oturttu. Catalina, bu çakırkeyif adamların neden habire şakalaşıp kahkahaya boğulduğuna bir anlam veremezken bakışlarını yerden kaldırmadı. Kaba saba İngiliz erkekleri odadan çıkar çıkmaz içeri psikopos girip gelin ve damadın yatağına kutsal su serp-

72 | Philippa Gregory

ti. Sonra çift mutluluklar dileyerek Tanrı'nın aile birliklerini ilelebet koruması için dua etti. Yatak odalarının kapısını Londra halkına açsalar, herhalde mahremiyetlerine ancak bu kadar girilirdi.

Nihayet oda kapısı kapanıp baş başa kaldıklarında bile koridorda cümbüş devam etti.

İki utangaç çocuk gibi yatağın ucuna ilişmiş oturuyorlardı. Aralarındaki sessizlik giderek ağırlaştı, neredeyse elle tutulur hale geldi.

"Bira ister misiniz?" Arthur'un sesi gerginlikten iyice kısılmıştı.

"Ben pek bira sevmem."

"Ama bu farklı, bu düğün birası, içinde bal ve çeşitli baharatlar var. Cesaret vermesi için."

"Sizce cesarete mi ihtiyacımız var?"

Catalina'nın gülümseyişi Arthur'a güç verdi, yataktan hızla kalkıp Catalina'ya bira doldurdu.

"Sanırım var. Bu topraklara yabancısınız. Bense şimdiye dek kız kardeşlerim hariç hiç kadın tanımadım, ikimizin de öğrenecek çok şeyi var."

Infanta, prensin elinden sıcak birayı alıp bir dikişte içti. "Ah, hiç fena değilmiş."

Arthur da arka arkaya iki kupayı mideye indirdi. Örtüyü açıp Catalina'nın yanına kıvrılmak, bir kadını taciz etmek gibi geliyordu ona. Hele hele geceliğini çıkarıp üstüne abandığı sahneyi gözünde bile canlandıramıyordu.

"Mumu söndüreceğim."

Şöminenin sönmeye yüz tutmuş közlerinden gelen hafif bir aydınlık dışında, oda karanlığa gömüldü.

"Çok mu yorgunsunuz?" Arthur, Catalina'dan çok yorgun olduğunu ve o geceliğine kendisini mazur görmesini istediğini duymak için can atıyordu.

i*iiT.a iiYUivı rıvciNOi:;^

"Pek sayılmaz. Ya siz?"

"Hayır, değilim."

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum." Catalina ansızın konuya girmişti. "Bütün kız kardeşlerim evli. Her şeyi biliyorum."

"Ben de biliyorum!"

"Sizin bilmediğinizi kastetmedim. Demek istediğim başlamak için çekinmenize gerek yok. Ne yapmamız gerektiğinin farkındayım."

"Çekinmiyorum, ben sadece..."

Arthur'un şaşkın bakışları arasında Catalina, prensin geceliğini sıyırıp çıplak tenine dokundu.

"Sizi ürkütmek istemiyorum." Arthur'un sesi titriyordu. Endişeden kendini kaybetmek üzere olsa da erkekliği kabarmıştı. Ah, bir de başarısız olma korkusu olmasaydı.

"Ben korkmuyorum." Catalina, tam da Kraliçe Isabel-la'nın kızı gibi konuştu. "Ben hiçbir şeyden korkmam."

Catalina, elini Arthur'un erkeklik organında gezdirmeye başlayınca, arzuları iyiden iyiye kabaran genç adam kendini ne yapacağını bilemez bir halde buldu. Kontrolünü kaybedip genç ve güzel prensesin eline boşalmaktan korkuyordu, inleyerek geceliğini göğsüne kadar sıyırıp Catalina'nın üstüne çıktı. Bu durumdaki genç bir delikanlının ne yapması gerektiğini bilmesi neredeyse imkansızdı. Bir kadının gizemli coğrafyasıyla ilk kez buluşuyordu ve olacakları akışına bırakmaktan başka çaresi yoktu. Derken Catalina'nın eliyle bastırıldığı hafif çığhıyla Arthur kendinden bekleneni yaptığını anlayıp rahatladı. Bu rahatlamayla birlikte de boşaiiverdi. Babası, onun hakkında ne düşünürse düşünsün, Harry aklından ne geçirirse geçirsün, Arthur bir erkek olarak üstü-

/4

Fliüppa uregory

ne düşeni yapmıştı, İspanya Prensesi şimdi onun karısıydı ve artık el değmemiş bir bakire değildi.

Catalina, Arthur uykuya dalana dek bekledi, sonra kalkıp kendi odasına geçti ve yıkandı. Kanaması vardı ama uzun sürmeyeceğini bildiği için içi rahattı. Canı da korktuğu kadar yanmamıştı. Bir keresinde kız kardeşi Isabel attan düşünce bile insanın canının daha çok acıdığını söylemişti. Haksız da sayılmazdı. Erkek kardeşinin karısı Margot ise cennete benzediğini söylemişti. Anlaşılan Margot her zamanki gibi abartmıştı. Böylesi bir utanç ve rahatsızlık, nasıl cennetle eşdeğer tutulabilirdi?

Catalina yatak odasına geri döndü. Yatağa girmek yerine şöminenin önüne oturdu. Çömelip dizlerini karnına çekti, bir süre közleri seyretti.

Kendi kendime "Kötü bir gün sayılmaz," deyip gülümsüyorum. Annem hep böyle der ve gülümserdi. Şimdi onun sesini duymaya öyle ihtiyacım var ki. Ben henüz yürümeye başlamış küçük bir çocukken at sırtında düşman kuvvetlerinin peşinde geçirdiği yorucu bir günü geride bırakıp kampa geri döndüğünde hep aynı şeyi söylerdi: Kötü bir gün sayılmaz.

"Hiç kötü bir gün geçirdiğin oldu mu anne?" Bir keresinde merakıma yenik düşüp soruvermiştim.

"Eğer Tann'nın dileğini yerine getirmek için didiniyorsan günün asla kötü geçmez. Bazen insanın günü kolay, bazen zor geçer. Ama her iki durumda da, eğer Tann için çalışıyorsan asla kötü geçmez."

Arthur'un koynuna girmemin ve onu içime almamın Tann'nın dileği olduğundan bir an bile şüphe etmedim. Tann, İspanya ve İngiltere arasında bölünmez bir ittifakın kurulmasını istiyor. İspanya, ancak yanında İngiltere gibi güçlü bir müttejği olursa hızla yayılan Fransız kuvvetlerini durdurabilir. Afrika ve Anadolu'da kontrolü iyiden iyiye ele geçiren Müslümanlara direnmek için de İngilizlerin servetine ve güçlü donanmasına ihtiyacımız olacak. İtalyan prensler hırslının esiri olmuş bir çeteyi andıyor. Fransızlar ise tüm sınır komşuları için hafife alınamayacak kadar büyük bir tehdit. Hem Afrika'nın siyahi Müslümanlar-na hem de Osmanlı İmparatorluğu'nun açık tenli Müslümanlarına karşı, İngiltere'nin de İspanya yanında Haçlı Seferi'ne katılması şan. Müslümanlar bir kez hezimeteye uğratıldıktan sonra Haçlılar yola devam etmeli ve bu kez gözünü Hindistan'a çevirmeli. Müslümanlığın kökünü kurutana dek doğuya gitmek gerek.

Bir keresinde anneme "Ya köklerini kurutamazsak," diye sormuştum. Kale surlanna yaslanmış, eşyalannı katırlara yükleyip Granada'yi terkeden bir gı-up Kuzey Afrikalı Müslüman 'in

arkasından bakıyorduk. Kadınlar ağlaşıyor, erkekler ise başlan önde sağa sola bakmadan ilerliyordu. Kızıl kalede yüzyıllardır dalgalanan hilalin yerine St James flaması dikilmişti. Aralık çanlar ayın zamani geldiğini bildirmek için çalıyordu. "Şimdiyendik," demiştim, "amaya Afrika'ya dönüp seneye daha da güçlü geri dönerlerse?"

"İşte lam da bu yüzden cesur olmak zorundasın. Ne zaman ya da nerede karşımıza yeniden çıkarlarsa çıksınlar, onlarla mücadele etmeye hazır olmalısın. Yeryüzünde hayat devam ettiği sürece bu savaş hiç bitmeyecek. Ta ki Tan-

i
n bitmesini isteyene dek. Zamanla şekil değiştirecek ama asla son bulmayacak. Tekrar tekrar karşımıza dikilecekler. Unutma, biz nasıl İspanya'da hep hazır beklediysen, sen de Galler'de bekleyeceksin. Korkarım ben nasıl savaşçı bir kraliçe olarak yaşadysam, sen de mücadeleciler bir prenses olarak yaşayacaksın. Baban ve ben Maria'yı Portekiz'e yerleştirdiğimiz gibi, seni de İngiltere'ye yerleştireceğiz. NasılJua-na, Hollanda 'da Hapsburglann arasına sızdıysa, sen de İngiltere'de bulunduğun sürece hem kocanın topraklarını hem de ittifakımızı koruyup kollayacaksın. İngiltere'yi tehlikelere karşı hazır tutmak ve güvenliğini sağlamak senin öncelikli görevin. Ülkeni asla hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Tıpkı kız kardeşlerinin yeni ülkelerinde kimseyi hayal kırıklığına uğratmadığı gibi. Tıpkı benim gibi."

Catalina sabahın erken saatlerinde, Arthur'un elinin kibarca bacaklarının arasına uzanmasıyla uyandı. Prensini istediğini yapmasına göz yumdu, ne de olsa ancak böyle bir erkek çocuk doğurabilirdi ve annesiyle babasının büyük önem verdiği ittifakı pekiştirmek için gereken de buydu. Bazı prensesler, mesela annesi, krallığın güvenliğini için savaş meydanlarında çarpışmak zorundaydı; bazı prensesler ise -tıpkı kendisi gibi- yatak odasında acı veren ilişkilere girmek durumundaydı. Neyse ki Arthur'un işini bitirmesi uzun sürmedi. Sonra da zaten hemen uyuyakaldı.

Şafak sökene dek Arthur yatakta kıpırdamadı bile. Ta ki uşakları odanın kapısında belirene kadar. O zaman usulca yataktan kalkıp mahcup bir edayla Catalina'ya "Günaydın," dedikten sonra, telaşla odadan çıktı. Arthur'un kori-
i'iiiiii^wivi ri\CİNOr.O

//

dorda belirmesiyle birlikte gece kaldığı yerden eğlence devam etti. Catalina alkış ve tezahüratlar arasında kocasının, arkadaşlarına "Baylar, dün gece İspanya'ya girdim," dediğini duydu. Dona Elvira, Infanta'nın diğer nedimele-riyle birlikte Catalina'nın yanına geldiğinde, tek kaşını havaya kaldırıp İngilizlerin bu kaba saba tavırlarını kabulle-nemediğini belli etti.

"Anneniz burada olsaydı ne diyeceğini hiç bilmiyorum," dedi emektar mürebbiye.

"Annem burada olsaydı, Tanrı'nın dileği yanında sözlerin hiçbir hükmünün olmadığını söylerdi. Ve Tanrı'nın dileği dün gece yerine geldi."

«^

Annemin hikayesi benimkinden çokfarkb. Annem babama ilk görüşte aşık olmuş ve isteyerek evlenmiş. Aklım ermeye başladığında birbirlerini nasıl arzuladıklarını ben bilefarkettim. Onları güçlü bir kral ile kraliçenin mantıklı birlikteliği kadar, duygusal dayanakları da olan bir evlilik. Babamın başka kadınları da yatağına aldığı olmuştur belki ama onun anneme ihtiyacı vardı, onsuz mutlu olamayacağını biliyordu. Anneminse gözü hiçbir erkeği görmezdi. Avrupa'daki tüm^ sarayların aksine bizim krallığımızda flörtöz oyunlara, aşk tuzaklarına, kraliçeye kur yaparak ruhunu okşayan erkeklere yer yoktu. Zaten zaman kaybı olurdu. Babam dışında bir erkek anneme olan ilgisini belli ettiğinde, mesela gözlerinin gökyüzünden bile daha mavi olduğunu falan söylediğinde, annem "Saçmalık," der, gülüp geçerdi.

/ö

rniuppa vjicgu/

Annemle babam birbirinden ayrı kaldığında her gün yazışıyorlardı. Babam anneme haber vermeden tek bir adım bile atmazdı. Eğer babam tehlikedeyse, annemin gözüne geceler boyu uyku girmezdi.

Annem babamın arkasında durmasaydı, ona yardım için asker ve yolu açsın diye kazı ekipleri yollamasaydı, babam asla Sierra Nevada'ya giremezdi. Başka hiç kimse o bölgeye ulaşan bir yol yapamamıştı. Babam krallığın sınırlarını her geçen gün biraz daha genişletirken annemden güç aldı ve sadece ona güvendi. Annem de babama, uğruna dağlan delmeyi göze alacak kadar çok inanıyordu. Hesapsız iş yapmıyor, ortak planlarını adım adım uygulamaya koyarken çoğu zaman düşmanı gafil avlıyorlardı. Zafer tutkuları onları siyasi arenada da

yükseltmişti. Babam iyi bir komutan, annem ise taktisyen tarafı ağır basan güçlü bir kraliçeydi. Savaş meydanında olduğu gibi ülke politikasını belirledikleri masa başında da birbirlerini kusursuz bir uyumla tamamlıyorlardı. İkisi bir araya gelince zafer kazanmak biç de zor değildi. En az Tann kadar, birbirlerine duydukları aşk ve tutku da onlara yol gösteriyordu.

Biz tutkulu ve hırslı bir aileyiz. Ablam Isabel, Portekiz'den taze bir dul olarak döndüğünde, ölen kocasını çok sevdiğini söyleyip bir daha asla evlenmemeye yemin etli. Oysa kocasıyla sadece altı ay geçirmişti. Ama onsuz yaşamının hiçbir anlamı olmadığını söyleyebiliyordu. Diğer ablam Juana ise kocası Philip'e öyle aşık ki, onu bir an olsun gözünün önünden ayırmıyor. Bir gün kocası başka birine aşık olursa, o kadını gözünü kırpmadan öldüreceğine ant içer durur. Ve erkek kardeşim... Sevgili ağabeyim Juan... O da aşktan öldü. Güzel kansı Margot'ya tutkuyla

MAHKUM PRENSES

79

bağlı, gözleri aşktan kör olmuş genç bir adamdı. Evliliklerinin altıncı ayında öldü. Daha altı aylık evliken bir adamın hayata gözlerini yummasından daha trajik ne olabilir? Tutkulu aşklarıyla meşhur bir soydan geliyorum. Peki, ya ben? Bir gün aşık olacak mıyım?

Şu sarsak prence aşık olmayacağım kesin. Prens Art-hur'u ilk gördüğüm gün ona duyduğum sempati silindi gitti. Benimle konuşmaya bile utanıyor, ne zaman bir şey söyleyecek olsa kekeleyip susuyor. Yatak odamızda beni ilk adımı atmak zorunda bıraktı. Beni utanması olmayan bir kadına dönüştürdü. Kendimi pazar yerinde müşteri arayan hafif bir-kadın gibi hissetmeme neden oldu. Oysa ben romantik hikayelerdeki leydiler gibi şımartılmak istiyordum. Ya ben davetkar davranmasaydım, o zaman ne yapacaktı? Şimdi kendimi aptal yerine konmuş gibi hissediyorum. Utancımın sebebi de o. İspanya'ya girmişmiş! Eğer ona nasıl yapacağını göstermemiş olsaydım, İspanya'ya ancak Hintliler kadar yaklaşabilirdi. Sersem!

Onu ilk gördüğümde masallardan fırlamış bir şövalye, bir şair, bir halk ozanına benzediğini düşünmüştüm. Sanki ben kuleye kapatılmış bir leydiydim ve o da gelip pencerenin altında bana serenat yaparak gönlümü kazanacaktı. Görünüşte bir şaire benzese de, maalesef o ince zekadan yoksun. Daha dudaklarından adam gibi bir cümle bile dökülmedi. Ağzından laflan kerpetenle almam gerekiyor, iki kelimedenden fazla konuşmuyor. Onu hoşnut etmek için kendimi küçük düşürüyormuşum gibi hissetmeye başladım.

Elbette bu toy delikanlıya. Prens Arthur'a katlanmanın görevimin bir parçası olduğunu biliyorum. Benim tek işle-

80 | Philippa üregory

dtğim prensten bir erkek çocuk. Benim görevim Müslümanları, İngiltere'den uzak tutmak. Bunu yapacağım. Ve her ne olursa olsun, İngiltere Kraliçesi olup iki ülkemi de koruyacağım.

Zondra, ı^oi Xişi

Arthur ile Catalina, kraliyet mavnasında yan yana durmalarına rağmen pek konuşmuyorlardı. Önlerindeki birkaç hafta boyunca Londra'daki evleri olacak Baynard Kalesi'ne doğru ilerleyen rengarenk boyanmış diğer mavnalardan ise kahkahalar yükseliyordu. Baynard Kalesi, ön cephesi nehre bakan dikdörtgen şeklinde büyük bir saraydı. Nehir yatağına eğimli geniş, bir bahçesi vardı. Londra'nın yerel yöneticileri, konsey üyeleri ve tüm saray eşrafı, müzisyenler eşliğinde kraliyet mavnasını takip ediyordu. Ülkenin ileri gelenleri, tahtın varislerinin yeni evine yerleşme anını kaçırmak istememiştir

iskoç delegelerin her bir detayı dikkatle izledikleri Catalina'nın gözünden kaçmadı. Arthur'un kız kardeşi Prenses Margaret ile İskoç Kralı'nın evlilik anlaşmasının son kez üzerinden geçmek için Londra'ya gelmişlerdi. Kral Henry, her kral gibi elini güçlü kılmak için çocuklarını piyon olarak kullanmaktan çekinmiyordu. Arthur, hayati önem arz eden İspanya ittifakına aracı olmuştu. Henüz on iki yaşındaki Margaret ise yüzyıllardır İngilizlere düşman-

82 | Philippa Gregory

İlk besleyen İskoçların tutumunu yumuşatmak üzere önemli bir rol üstlenmeye hazırlanıyordu. Sırası geldiğinde Prenses Mary de ülkesinin çıkarları uğruna mantık evliliği yapanlar kervanına katılacaktı. Ya İngiltere'ye dış bileyen düşman ülkelerden birine ya da halihazırda iyi niyet gösterilerinde bulunan bir ülkeye bu dostluğun pekiştirilmesi için gelin gidecekti. Catalina, doğduğu günden bu yana İngiltere Kraliçesi olacağını bildiği için şanslıydı. Eninde sonunda İngiltere'ye gelin gideceğini bilmesi, doğup büyüdüğü topraklardan ve ailesinden uzaklaşmasını kolaylaştırmıştı.

Westminster Sarayı'nda İskoç lordlarla bir araya geldiklerinde, Arthur'un çok gergin olduğunu farketti.

"İskoçlar en tehlikeli düşmanımız." Konukların yerini almasını beklerken Buckingham Dükü Edward Stafford, Ca-talina'nın kulağına fısıldadı. "Kral ve prens bu evliliğin aradaki kını tamamen ortadan kaldırmasını bekliyor. Aslında bana kalsa, bize verdikleri zararı unutup sineye çekmek o kadar da kolay değil. Çocukluğumuzdan beri hepimizin kafasına kuzeyde iflah olmaz ve uslanmaz bir düşmanımız olduğu sokuldu."

"Zavallı, küçük bir krallıktan söz etmiyor muyuz? Bize ne gibi bir zarar verebilirler ki?"

"Her zaman Fransa'yla işbirliği içindeler. Kuzey sınırimıza göz dikmeye hazırlandıklarında, işe önce Fransa'nın desteğini alarak başlarlar. Fakir ve küçük bir krallık olabür ancak asıl mesele Fransa'yla kuzeyde sınırimız olması. Sınırim majesteleri kendi çocukluğundan da gayet iyi bilir, bazen en büyük tehlike hiç kondurmadığımız, hor gördüğümüz düşmanımızdan gelir."

MAHKUM PRENSES • 83

"Haklısınız, Müslümanların en nihayetinde sadece bir kanş toprağı vardı İspanya'da. Ama babam onları salgın hastalığa benzetirdi hep. Nezle gibi, tehlikeli olmasa da huzursuz etmeye yeter."

"İskoçlar da bizim için veba gibi. Aşağı yukarı üç yılda bir saldırıya geçip küçük bir çatışma çıkarırlar. Ya birkaç dönüm toprak kaybederiz ya da daha önce kaybettiğimiz bir kısmını geri alırız. Her yaz da sınır kasabalarını yağmalayıp kendilerinin yetiştiremediği şeyleri çalarlar. Kuzeydeki çiftçilerimizin bir gün olsun rahat nefes aldığını bilmem. Oysa kralımız topraklarımızda koşulsuz huzur ve barış or-, tamı yaratmak istiyor."

"Sizce Prenses Margaret'a iyi davranacaklar mı?" "Kendilerine göre, evet." Buckingham Dükü gülümseyerek devam etti. "Ama sizin kadar sıcak karşılanmayacağı da kesin."

Catalina'nın gözlerinin içi güldü. İngilizler tarafından çok sıcak karşılandığının farkındaydı. Londralılar, İspanya Prensesi'ne kalplerinde yer vermiş, giyim kuşamındaki tuhaflığı hoşgörülle karşılayıp katarının abartılı gösterişinden memnun kalmıştı. Catalina'nın, kalabalıkları yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesiyle selamlaması ise herkesin gönlünü fethetmesini sağlamıştı. Annesi Kraliçe İsabella'dan aldığı en önemli ders, yüreği sevgi dolu sivillerin bir kışla dolusu paralı askerden daha büyük bir güç sağladığıydı. Catalina da her zaman olduğu gibi, annesinin sözlerini kulak ardı etmemiş, herkesi sevecen bir şekilde selamlamaya ve daima gülümsemeye özen göstermişti. Tezahüratlara kulak yermiş, kendisini coşkuyla karşılayanlara asla sırtını dönmemişti.

n

84 | Philippa Gregory

Catalina'nın gözü, vaktinden önce olgunlaşmış görünen Prenses Margaret'a takıldı. Henüz çocuk yaştaki genç prenses salona girmeden önce bir yandan eteğini düzeltiyor, diğer yandan şapkasını çekip son hazırlıklarını tamamlıyordu.

"Sen de evlenip benim gibi yabancı bir ülkeye gelin gideceksin." Catalina kusursuz bir Fransızcayla ve yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Umarım çok mutlu olursun."

Genç kız, ağabeyinin karısına kafa tutan bir edayla baktı. "Ben senin kadar şans sayılmam. Ne de olsa sen Avrupa'nın en gözde sarayına gelin geldin. Oysa ben bir nevi sürgüne gider gibiyim."

"İngiltere senin için mükemmel bir yer olabilir, ama benim için hala yabancı." Catalina, sözcüklerini Özenle seçmeye çalışıyordu ne var ki kızmıştı, alev almaya hazır barut fıçısı gibiydi. "Hem İspanya'da yaşadığım sarayı görmüş olsaydın, eminim fikrin değişirdi."

"İngiltere'den daha güzel bir yer dünya üstünde yok." Tam bir Tudor kıızıydı. Kibirli ve kendini beğenmiş, "Ama her şeye rağmen kraliçe olmak mükemmel olsa gerek. Sen hala sadece bir prensesken ben kraliçe olacağım. Yani annemin dengi." Prenses Margaret kısa bir an düşünüp kaldığı yerden devam etti. "Aslında aynı zamanda senin annenin de dengi olacağım."

Catalina'nın rengi attı. "Sen asla annemin dengi olmayacaksın. Bunun sözünü etmen bile aptallık." Margaret'ın şaşkınlıktan nefesi kesildi. "Majesteleri!" Dük araya girdi. "Babanız yerini almaya hazır. Salona kadar kendisini takip etmek ister misiniz?" Margeret öfkeyle Catalina'ya sırtını döndü.

MAHKUM PRENSES | 85

"Daha çok genç," dedi dük. Catalina'yı sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bu gerçeği kabul etmeye asla yanaşmaz ama annesiyle babasından ayrılıp yabancı topraklara gideceği için de ödü kopuyor."

"Öğrenmesi gereken bir dolu şey var." Catalina hala ya-tışmamıştı. Öfkesini saklamak için dişlerini sıkıyordu. "Madem kraliçe olacak, o halde işe önce bir kraliçenin nasıl davranması gerektiğini öğrenerek başlamalı." Bu arada Catalina gözleriyle etrafı kolaçan edip kral ve kraliçenin ardından salona girerken kendisine eşlik etmesi için Arthur'u aradı.

Kraliyet ailesi sonunda yerini aldı. Kral ve iki oğlu kraliyet' sayvanının altına yerleştirilen yüksek masaya oturup yüzlerini salona dönmüştü. Sağ taraflarına ise kraliçe ve prensesler sıralanmıştı. Kralın annesi Margaret Beaufort ise kral ve kraliçenin arasında oturuyordu.

Annesi, Kral Henry'ye yakınmaya başladı. "Margaret ve Catalina salonun girişinde atışıyordu. O kız, Margaret'ı huzursuz edecek şeyler söyledi galiba. Sanırım ilginin bir başkasına kaymasına tahammül edemiyor. Herkes onu bu kadar pohpohlarsa, olacağı buydu."

"Margaret yakında aramızdan ayrılacak. O zaman kendi sarayı ve kendi saray ahalisi olabilir," diye kestirip attı Kral Henry.

"Catalina ansızın sarayın gözbebeği oluverdi. Saray akşamları sırf onu yemek yerken görebilmek için gelenlerle dolup taşıyor. Halk, İspanya Prensesi'ni görebilmek için adeta birbiriyle yarışıyor." Yaşlı kraliçe, küçük gelininin gördüğü ilgiden epey rahatsız olmuşa benziyordu.

"Saraya geleli daha yedi gün oldu, ilgi uyandırması nor-tnal. Hem bence insanların onu görmek istemesinde hiçbir sakınca yok. Aksine, ilgi çekmesi hoşuma bile gidiyor."

86 • Philippa Gregory

"Tuhaf bir çekim gücü var..." Yanlarına, elinde esanslı su dolu bir ibrikle uşak gelince, yaşlı kadın konuşmasını yanda kesti. Avcuna damlatılan esanslı suyu mendiline sürdürdü. "Bence çok hoş biri." Kral avcundaki esansı ellerini ovalayarak yedirmeye çalışıyordu. "Düğün töreninde kusursuzdu, en ufak bir hata yapmadı. Halkın onu benimsemesi de büyük avantaj."

Margaret Beaufort küçümseyerek burun kıvrıdı. "Kendini beğenmiş. Benim yetiştirdiğim çocuklara hiç benzemiyor. Bu evlilik bir anlaşmanın parçası olmasına rağmen kendini nadide bir mücevher gibi görüyor."

Henry, Catalina'ya kaçamak bir bakış attı. En genç Tudor Prensesi Mary'nin anlattıklarını iyice duyabilmek için eğilmişti. Kocasının kız kardeşine gülümseyerek cevap verişinde bile bir başkalık vardı. "Biliyor musun, bana kalırsa gerçekten de nadide bir parça."

Evlilik kutlamaları günlerce sürdü, ardından da saray eşrafı, büyük ve güzel bir parkın içine yeni inşa edilen ihtişamlı Richmond Sarayı'na doğru hareket etti. Sürekli yeni yüzlerle tanışmak, turnuvadan turnuvaya, şölenden şölene sürüklenmek ve tüm bu gösterilerin merkezinde bulunmak Cata-lina için biraz garipti ama bir o kadar da heyecan vericiydi. Ancak bir hafta sonra kral yanına gelip kutlamaların son bulduğunu, ona refakat eden İspanyolların artık eve dönme vaktinin geldiğini söyledi.

Catalina, ona zorlu yolculuk boyunca eşlik eden kafilenin düşün bittikten ve çeyizin ilk taksiti ödendikten sonra ülkelerine geri gönderileceğini baştan beri biliyordu. Yine

MAHKUM PRENSES

87

de eşyalarını toplayıp veda ettiklerinde üzüldü. Şimdi ya-mnda sadece nedimleri, teşrifatçısı, haznedarı ve gündelik işlerine koşturacak uşakları kalmıştı. Düğün kutlamalarının bir gün biteceğini zaten bilse de, bu ona kendini daha iyi hissettirmedi. Babaevine dönen kafileyle birlikte İspan-ya'daki herkese selam ve elbette annesine bir mektup gönderdi.

GaîlerPrensesi, Kızı Catalina'dan Kastilya veAragon Kraliçesi Sevgili Annesi'ne,

Ah Madre,

Saraya geri dönenler herhalde sana anlatır, prens ve benim nehir boyunda bir evimiz var. Kaleden çok bir saray olmasına rağmen burada adı Baynard Kalesi olarak geçiyor. İnanamayacaksın ama içinde ne kadınlar ne de erkekler için hamam var. Aklından ne geçtiğini biliyorum, insanın inanası gelmiyor, öyle değil mi?

Dona Elvira bir demirci ustasına büyük bir kazan yaptırdı. Banyo yapmak istediğimde, bu kazanın içinde su kaynatılıyor, sonra da kazanı tam altı uşak mutfaktan benim odama taşıyor. Ayrıca buradaki bahçeler de bir tuhaf. Bahçelerde ne rengarenk çiçekler ne tek bir fiskiye ne de balık havuzu var. Bu ev yeni inşa edilmesine rağmen bu ayrıntıların hiçbiri düşünülmemiş.

Bahçede yürüyüş için küçücük bir alan ayrılmış sadece. Dön dolaş hep aynı yerde insan deliye döner. Yemeklerin pek iyi olduğunu söyleyemem. Şarapları ekşi. Sadece kurutulmuş meyve yiyorlar. Galiba sebzenin varlığından haberdar değiller.

Şikayet ettiğimi düşünme. Ufak tefek zorluklara rağmen prenseslik payesini taşımaktan mutlu olduğumu bilmeni isterim. Prens Arthur'la birbirimizi genellikle akşam yemeklerinde görüyoruz. Bana karşı nazik ve anlayışlı davranıyor. Ba-

88 | Philippa Gregory

na çok güzel de bir at hediye etti, cins bir İngiliz atı ile yabancı ktrması. Her gün at binmeye çıkıyorum. Prenslar hariç tüm saray erkekleri sık sık düzenlenen turnuvalara katılıyor. Benim favorim Buckingham Dükü Edward Stafford. Çünkü hem bana her zaman kibar davranıyor hem de sarayda işlerin nasıl işlediğine dair bilgi veriyor. Burada yemekler İngiliz stili yeniyor. Yani İngiliz geleneklerine uygun biçimde, yemeklerde kadınlar ve erkekler bir arada oluyor. Kadınların kendilerine ait özel odaları var ama mahremiyetin pek önemsendiğini söyleyemem. Erkek ziyaretçiler ve uşaklar bu odalara da istedikleri zaman girip çıkıyor. Yalnız olduğumdan emin olmak için oda kapımı kilitlemem gerekiyor. Aksi takdirde her an her yerde karşıma birileri çıkabilir.

Kraliçe Elizabeth sessiz sakin bir kadı. Bana çok iyi davranıyor. Onun yanımda kendimi rahat hissediyorum. Kralın Annesi Leydim ise oldukça soğuk biri. Ama soğukluğu bana özel değil, galiba kral ve prensler hariç herkese mesafeli davranıyor. Kendini oğluna ve torunlarına adanmış. Sanki hala kraliçeymiş gibi el altından ülkeyi yönetmeye devam ettiğini düşünüyorum. Ayrıca çok dindar ve ciddi bir kadın. Her bakımdan takdire değer biri.

Eminim hamile olup olmadığını merak ediyorsundur. Henüz bir işaret yok. Ayrıca tembihlediğin gibi kutsal kitaplarımı ve İncil'i her gün iki saat boyunca okuduğumdan, günde üç kez kilisede ayine ve her pazar günü komüniona katıldığımdan da emin olmak istiyorsundur. Peder Alessandro Geraldini, tıpkı İspanya'da olduğu gibi İngiltere'de de dini konularda benim için mükemmel bir rehber ve danışmarr. Onun ve Tanrı'nın, İngiltere'de üstlendiğim bu kutsal görevi layıkıyla yerine getirebilmem için beni güçlü kılacağına içteçlilikle inanıyorum. Dona Elvira nedimelerimin disiplinini gayet iyi sağlıyor. Ben de ona karşı saygıda kusur etmiyorum. Maria de Salinas

ise buradaki en iyi arkadaşım. İttgiltere'de hiçbir şey İspanya'dakine benzemiyor ama ben henüz Maria ile evden bahsetmeye cesaret edemiyorum.

Tam istediğin gibi bir prenses olacağım madre. Seni ve yüce Tann'yı hayal kınkhğma uğratmamak için elimden geleni yapacağım. Sonu?ıda kraliçe olup İspanyayı Müslümanlara karşı son nefesimi verene kadar savunacağım.

Lütfen sen de bana bir an önce yaz ve nasıl olduğunu anlat. İspanya'dan ayrılırken çok üzgü7i görünüyordun. Umarım şimdi daha iyisindir. Eminim annenin üstüne çöken o kasvet bulutu, anneannemin aksine, senin hayatım tümünden karartmayacak ve seni bir an önce terkedecek. Babam ve setlin için her gün dua ediyorum. Bana öğüt veren sesin her an kulağımda çınlıyor. Ne olur seni çok seven kızma bir an önce mektup yaz. Catalina

P.N. Evlendiğim için memnun olsam ve İspanya adına üstüme düşeni yaptığtm için kendimle gurur duysam da sizi çok özölüyorum. Biliyorum, önce kraliçesin, sonra anne. Ama senden bir mektup alırsam sevinçten havalara uçacağım. C

Saray, ispanyollar için neşeli bir uğurlama düzenledi ama Catalina gülümseyip el sallamakta zorlandı. Kafile yola çıktıktan hemen sonra koşarak nehre inip son mavna da gözden kayboluncaya dek arkalarından baktı. Kral Henry onu orada, iskelede tek başına durmuş nehre bakarken buldu. Onlarla birlikte eve dönmeyi ne çok istediği belliydi.

Kral, ona "Neyin var?" diye sormayacak kadar iyi tanıyordu kadınları. Yalnızdı ve evini özlemişti. Sonuçta sadece on

altı yaşında genç bir kızdı. Henry de hayatının büyük bir kısmını İngiltere'den uzakta sürgünde geçirdiği için, umulmadık bir anda, bir kokuyla ya da mevsimler değiştiğinde ya da vedalarda aniden bastırılan özlemin yabancıları değildi. Catalina'ya üzüntüsünün sebebini sormak gözyaşlarına boğulmasına sebep olurdu sadece, başka da bir işe yaramazdı. Bunun yerine, Catalina'nın soğuktan buz gibi olmuş minik elini tutup koluna taktı ve sarayda kurduğu yeni kütüphanesini mutlaka görmesi gerektiğini, ne zaman isterse oradan kitap ödünç alabileceğini söyledi. Prensese kütüphaneye kadar eşlik ederken bir ara omzunun üstünden arkasındaki uşağa bir emir verdi. Kütüphaneye vardıklarında genç kadını raflar arasında gezdirdi. Ona,

sadece kendi favorisi olan klasik eserleri ve tarih kitaplarını değil, Catalina'nın daha çok ilgisini çekeceğini düşündüğü aşk ve kahramanlık öykülerini de gösterdi.

Prenses hiç şikayet etmemişti. Kral onu içinden takdir etti. Gözleri de kuruydu. Kralın ona doğru geldiğini görür görmez gözyaşlarını silivermişti. Catalina gerçekten de zorlu bir eğitimden geçmiş olmalıydı. Hem asker karısı hem de bizzat asker olan İspanya Kraliçesi Isabella'nın çocuklarını şımartmadığı çok belliydi. Kral Henry, koskoca İngiltere'de Catalina kadar cesur bir kız daha olmadığına emindi. Ama o güzel mavi gözlerin altında mor halkalar vardı şimdi ve ona önerdiği ciltleri alırken ettiği teşekkürle bir gülümseme eşlik etmemişti.

"Haritalar ilginizi çeker mi?" diye sordu kral.

Catalina başını salladı. "Elbette. Babamın kütüphanesinde tüm dünya haritaları vardı. Ayrıca Christopher Columbus da onun için Amerika'yı gösteren özel bir harita çizmişti."

"Babanızın kütüphanesi çok büyük mü?" Henry'nin içi aniden kıskançlıkla doldu.

Catalina'nın kısa bir an duraksaması, her şeyi anlatıyordu aslında. Henry'nin böbürlenerek gösterdiği kütüphanesi. Kral Ferdinand'inkinin yanında hiç kalıyor olmalıydı. "Babamın kendi kitapları dışında, el koyduğu koleksiyonlar da oldu tabii. Birçoğu da Müslüman yazar ve bilim adamlarının eserleri. Müslümanlar, Yunanca eserleri herkesten önce Arapçaya çevirmiş. Hıristiyan alemi farkında bile değilken Araplar tüm fen bilimleri ve matematik bilgilerine sahip olmuşlar. Babamın kütüphanesinde Aristoteles'ten Sophocles'e birçok filozofun Arapça tercümeleri var."

Henry'nin gözleri ağılıkla büyüdü. "O halde çok kitabı olmalı."

"Binlerce cilt. İbranice, Arapça, Latince ve tüm Batı dillerinden tercümeleri kapsayan geniş bir koleksiyon. Ama hepsini kendi okumuyor tabii. Onun adına çalışan Arap araştırmacılar da var."

"Ya haritalar?"

"Genellikle denizci ve haritacı Araplardan danışmanlık alır. Sıkça kıtalararası seyahat ettikleri için yıldızlara göre rota tayin etmesini iyi bilirler. Onlar için çölde yürürhikle denize açılmak arasında hemeri hemen hiç fark yok. Nasıl olsa Umman'da da olsa Sahra'da da, yönlerini gökyüzüne bakıp yıldızların ve ayın konumuna göre belirliyorlar."

"Peki babanız bu keşiflerin çok kar bırakacağına inanıyor mu?" Kral Henry'nin merakı iyiden iyiye kamçılanmıştı. "Christopher Columbus'un uzun deniz yolculuklarını ve eve dönerken beraberinde getirdiği hazineleri hepimiz duyduk."

Catalina, gözlerindeki ışıltıyı gizlemek için uzun kirpikli gözkapaklarını hafifçe kapadı. "Ah, bilmem ki?" dedi soruyu cevaplamaktan kaçınarak. "Ama annem bazılarının kesinlikle İsa için korunması gereken ruhlardan olduğunu düşünüyor."

Henry haritalarının bulunduğu büyük çekmeceyi açıp ruloları bir çırpıda Catalina'nın önüne serdi. Paftaların her bir köşesine gösterişli deniz canavarı figürleri çizilmişti. Kral, işaret parmağını önce İngiltere kıyılarında gezdirdi, ardından Kutsal Roma İmparatorluğu'nun sınırlarını gösterdi, sonra da genişlemekte olan İspanya'nın topraklarına kattığı yeni arazileri çerçeve içine aldı. "Neden babanızla dost olmamız gerektiğini görüyor musunuz? Her ikimizin de kapisına dayanan bir Fransız tehdidi var. Fransa'yı sığ sülardan uzak tutamazsak kendi aramızda ticaret bile yapamayız."

"Eğer Juana'nın oğlu Hapsburg topraklarının varisi olursa, iki krallığımız birden olacak. İspanya'nın yanı sıra bir de Hollanda."

"Ve sizin oğlunuza da, İngiltere'nin tamamına ek olarak İskoçlarla güçlü bir ittifak ve Fransa'daki topraklarımız miras kalacak. Dünyanın en güçlü iki kuzeni."

Bu fikir Catalina'nın hoşuna gitmişti. Kral onun gözlerindeki hırsı hemen farkettiler. "Hıristiyan aleminin neredeyse yarısını yönetecek bir oğlunuz olsun ister misiniz?"

"Hangi kadın istemez? Hem benim oğlum ile Juana'nın oğlu bir araya gelince Müslümanların kökünü kurutacaklarına da hiç şüphe yok. Müslümanları ta Akdeniz'in ötesine sürecektir."

"Kimbilir, belki de barış içinde yaşamının bir yolunu bulurlar. Sırf birileri ona 'Allah', diğerleri 'Tanrı' diyor diye inançlı insanların düşman olması şart mı?"

Catalina başını sallayıp itiraz etti hemen. "Bana kalırsa bu savaş sonsuza dek sürecektir. Annemin dediğine göre iyi ile kötü arasındaki bu mücadele dünyanın sonu gelene kadar devam edecektir."

"Bu da demek oluyor ki, sonsuza kadar kendinizi hep tehlikede hissedeceksiniz." Kapı vurulunca Kral Henry ko-nuşmasını yarıda kesti. Henry'nin kütüphaneye gelirken emir verdiği uşak, yanında altın ustası ile geri gelmişti. Kuyumcu, günlerdir yeni çalışmalarını krala göstermek için bekliyordu.

"Size bir sürprizim var," dedi kral.

"Öyle mi?" Catalina ona merakla baktı.

Bu bakış karşısında kral Aman Tannm, diye düşündü. Bir erkeğin bu taze çiçeği yatağında istememesi için taştan yapılmış olması lazım. Yemin ederim, onu gülümsetmeyi başaracağım. En azından bunu denemeye devam edeceğim, çünkü çok boşuma gidiyor.

Başıyla, cebinden çıkarıp serdiği kırmızı kadifenin üzerine çantasındakileri boşaltan adamı gösterdi. Catalina'nın şaşkın bakışları altında zümrütler, yakutlar, elmaslar, pırlantalar döküldü kumaşın üzerine. Değerli taşlardan ve altından yapılan madolyon, zincir, küpe, bilezik gibi takılar Catalina'nın nefesini kesti.

"İstedığınızı seçebilirsiniz." Henry'nin sesi samimiydi. "Bu size benim özel hediyem. Sevimli yüzünüzü yeniden güldürebilmek için."

Catalina büyülenmiş gibi takılara doğru yürüdü. Artık kralın söylediklerini duymuyor gibiydi. Kuyumcu eline birini alıp diğerini bırakıyor, genç kadının mücevherleri tüm detaylarıyla görmesini sağlıyordu. Prenses mücevherleri.

kral ise prensesi izliyordu. Onun dedesi sıradan bir işçiydi, bu genç kadın ise Kastilyalı aristokratların soyundan gelen bir asildi. Ama nihayetinde kadındı işte. Diğer kızlar gibi kolayca satın alınabilecek bir kadın. Henry onu mutlu etmeyi gerçekten istiyordu.

"Gümüş?"

"Gümüş değil." Catalina'nın sesi kararlıydı.

Henry o anda bu genç prensesin ayaklarına İnkajarın hazinelerinin serilmiş olduğunu hatırladı.

"O halde altına ne dersiniz?"

"Altını tercih ederim."

"Ya inci?"

Catalina'nın dudakları, "Hayır," diye büzüldü.

Aman Tannm, ne de öpülesi dudaklar! Henry, çılgınca fikirleri kendinden uzak tutamıyordu.

"İnci istemez misiniz?" diye yeniden sordu.

Catalina, "Favorim olduğunu söyleyemem," deyip gülümseyerek krala döndü. "Sizin en sevdiğiniz değerli taş hangisi?"

Benimle Jlört ediyor. Düşüncesi bile Henry'nin soluğunu kesmeye yetti. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor.

"Zümrüt mesela?"

Catalina yeniden gülümsedi.

"Hayır, bu!" dedi Catalina. Sonunda kararını vermiş, mücevherler arasından bir çırpıda en pahalısını seçivermişti. Uzanıp koyu mavi, safir bir çift küpe ile gerdanlığı aldı. Gerdanlığı çenesine kadar kaldırıp krala hem gerdanlığı gösterdi hem de gerdanlığın ardında parlayan gözlerini. Bu arada krala iyice sokulmuştu. Kral, kızıdan yükselen Alham-bra bahçelerinin portakal ağaçlarının kokusunu içine çekti.

Catalina, egzotik bir çiçeği andırıyordu. "Gözlerimle uyum sağladı mı? Gözlerim safir kadar mavi mi?"

"Daha da mavi. Bence de safir en doğru seçim." Arzusu, Henry'yi boğmak üzereydi.

"Bunu ve istediğiniz her ne varsa alabilirsiniz. Siz... Siz nasıl isterseniz."

Catalina ona büyük bir mutlulukla bakıyordu. "Peki ya nedimelerim?"

"Nedimelerinizi de çağırın, istediklerini seçsinler." Catalina neşeye gülüp kapıya yöneldi. Kral onun gitmesine izin verdi. Bir saniye daha onunla aynı odada yalnız, kalmayı gözü yememişti. O da aceleyle kendini kütüphaneden dışarı attı ve ayinden dönen annesiyle burun buruna geldi.

Hemen diz çöktü, Leydi Margaret parmaklarını oğlunun başına deşirdi. "Oğlum..." "Leydim..." Kral Henry ayağa kalktığında yaşlı kadın oğlunun yanaklarının kıpkırmızı olduğunu ve içindeki enerjiyi bastırmaya çalıştığını farketti. "Canını sıkan bir şey mi var?" "Hayır."

Henry'nin annesi içini çekti. "Konu kraliçe mi? Mesele Kraliçe Elizabeth mi? Yine Margaret'in işkoçya'ya gelin gitmesinden mi yakınıyor?"

"Hayır, bugün onu görmedim bile." "Bu duruma kendini alıştırsa iyi olur. Bir prenses ne zaman evleneceğine kendi karar veremeyeceği gibi kocasını da kendisi seçemez. Eğer düzgün yetiştirildiyse Elizabeth'in de bu gerçeğin farkında olması gerekir. Maalesef pek iyi eğitilmemiş."

Henry yalancı bir gülümsemeyle, "Bu onun hatası sayılmaz," dedi.

Leydi daima kraliçeyi küçümserdi. "Annesinden ne zaman hayır geldi ki? Woodwill soyu işte, kötü tohumlar."

Kral omuz silkip susmayı tercih etti. Annesine karşı karısını asla savunmazdı. Leydi, evlendikleri günden beri Eliza-beth'ten hoşlanmıyordu. Ve Henry ne söylerse söylesin, hele bu yaştan sonra fikrini değiştireceği de yoktu. Kral, karısına da annesini savunmazdı. Gerçi buna ihtiyaç da olmamıştı. Kraliçe Elizabeth bir gün bile kayınvalidesinden ya da kocasından şikayet etmemişti. Kralı, kralın buyurgan tavırlarını ve kralın sevimsiz annesini, tıpkı kötü hava gibi, hoş olmayan ama kaçınılmaz bir şey olarak kabullenmişti.

"Dikkatini dağıtmasına izin vermemelisin."

"O benim dikkatimi dağıtamaz," dedi Henry, dikkatini asıl dağıtanın genç prenses olduğunu düşünerek.

Artık kralın beni sevdiğinden, hatta tüm kızlarından daha üstün tuttuğundan eminim. Bu da gururumu okşuyor. Ben ailemin gözbebeği olmaya alışmışım bir kere. Kralın da en sevdiği kızı olduğuma çok sevindim. Sanırım kendimi özel hissetmek hoşuma gidiyor.

Berberimdeki İspanyol kafilenin İspanya'ya dönmesine çok üzülüğümü görüp bütün öğleden sonrayı benimle geçirdi. Bana kütüphaneyi, haritaları gösterip sonra da safir bir gerdanlık hediye etti. Kuyumcunun getirdikleri arasından istediğim mücevheri seçmeme izin verdi. Ve gözlerimin safirlerden bile daha mam olduğunu söyleyip bana iltifatta bulundu.

MAHKUM PRENSES | 97

İlk gördüğümde ondan pek hoşlanmamıştım. Ama kaba konuşmalarına, kestirme tavırlarına giderek alışıyorum. Bu sarayda ve bu ülkede onun sözü kanun. Üstelik kimseye minnet borcu yok. Tabii annesi Leydi Margaret hariç. Annesi ve bu topraklar için birlikte savaştığı askerler dışında tek bir arkadaşı yok. Silah arkadaşlarını da zaten sarayda önemli görevlere getirerek etrafına toplamış. Karısına karşı şefkatli sayılmaz. Kızlarına karşı da pek sıcak değil. Ama bana eşlik etmesi hoşuma gidiyor. Belki zamanla beni de gerçek bir kız evlat gibi sever. Şimdiden benimle baş başa vakit geçirmesi mutluluk verici. Her şeyin kralın onayına bağlı olduğu bu sarayda, onun benimle ilgilenip bana iltifatlar etmesi, kendimi gerçek bir prenses gibi hissetmemi sağlıyor.

Kral da yakınlık göstermese, kendimi bu sarayda şimdikinden bile daha yalnız hissedebilirdim. Kocam bana sanki bir masaya da sandalyeymişim gibi davranıyor. Göz göze geldiğimizde gülümsemiyor, benimle asla konuşmuyor, kendiliğinden asla bir sohbet konusu açmıyor. Yaptığı tek şey, en iyi ihtimalle sorularına kısa yanıtlar vermek. İlk gördüğümde onu bir şaire benzettiğim için şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Korkak, sünepe adamın teki. Sesinin fısıltıdan daha yüksek çıktığını hiç duymadım, insanın ilgisini çekecek tek bir kelime ettiğine tanık olmadım. Fransızca, Latince ve daha yanm düzine dili mükemmel konuşuyor olması, eğer söyleyecek bir şeyi yoksa, neye yarar? Hala birbirimize yabancıyız. Haftada bir görev bilinciyle yatak odama da gelmese, evli olduğumu bile anlamayacağım. Safir gerdanlığımı, Arthur'un kız kardeşi Prenses Marga-ret'a gösterdim. Kiskançlıktan gözleri yuvalarından fırladı.

98 | Plilippa Gregory

Gösteriş budalası gibi davrandım, biliyorum. Babasının hediyesini Margaret in önüne sermem doğru değildi. Fakat o da bana hiç iyi davranmıyor. Ben de hıncımı böyle aldım. Bana ağabeyinin, büyükannesinin ve onun vermediği değeri, babasının verdiğini bilsin istedim. Aslında bu yaptığım onu üzmetten ve kendimi alçaltmaktan başka bir işe yaramadı. Şimdi bu kibrim için günah çıkartmam ve kefaret ödemem gerekecek.

En kötüsü de bu yaptığımın bir İspanya Prensesi'ne hiç yakışmaması. Gerçi o kız bu kadar kaba olmasaydı, ben de bana yakışan şekilde davranabilirdim. Yeryüzünde kralın isteklerinden daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi Henry'nin etrafında fır dönen İngiltere Kraliyet Sarayı'nın bir parçası olmak için elimden gelenin en iyisini yapmalıyım. En azından benden dört yaş küçük ve her ne kadar her fırsatta İs-koçya Kraliçesi olduğunu söylese de, sadece İngiltere Prensesi unvanını taşıyan biriyle kendimi asla aynı seviyede görmemeliyim.

Prens ve Galler Prensesi, Richmond ziyaretleri sona erince, Galler'e gidene kadar kalacakları Londra'daki evleri Bay-nard Kalesi'ne döndü. Bahçe ve nehre bakan evin arka cephesindeki odalar Catalina ve nedimelerine tahsis edilmişti. Arthur ise yardımcılarıyla birlikte şehre bakan ön cepheyi almıştı. Çift, sadece akşam yemeklerinde bir^raya geliyordu. Salonun bir tarafına prensesin nedimleri diziliyor, onların tam karşısına da prensin adamları oturuyor, bütün gece birbirlerini şüphayle süzüyorlardı. Aynı evin sakinlerinden çok ateşkese zorlanmış iki düşman gibiydiler.

Kalede düzen, kralın annesi Leydi Margaret'in talimatları doğrultusunda sağlanıyordu. Verilen ziyafetleri, düzenlenen eğlenceleri, hatta günlük programı bile o belirliyordu. Prens Arthur'un Catalina'nın yatak odasını ne zaman ziyaret edeceğine bile o karar veriyordu. Genç çift çok yorulmasın ama vazifesini de ihmal etmesin isteyen yaşlı kadın. Prens Arthur'un haftada sadece bir gece karısının odasına gitmesini emretmişti.

Böylece prens haftada bir gece, arkadaşları ve uşakları eşliğinde prensesin odasına gelip sabaha kadar orada kalmaya başladı. Bu durum her iki genci de utandırıyor. Arthur'un yataktaki becerileri zerre kadar gelişmezken Catalina kaderine razı olmuş, katlanıyordu. Derken aralık ayının başında Catalina regl oldu. Durumunu hemen Dona Elvira'ya söyledi. Mürebbiye de Arthur'un emektar uşağını çağırıp o hafta prensin Infanta'yı ziyaret edemeyeceğini, prensesin müsait olmadığını ilettiler. Bu haber yarım saat içinde Baynard Kalesi'ndeki aşçı yamağından Whitehall'daki krala kadar herkese ulaşmıştı. Galler Prensesi'nin adet gördüğünü, demek ki henüz hamile olmadığını öğrenmeyen kalmadı. Dedikodu alıp yürüdü; Catalina sağlıklı ve adet gören doğurgan bir kadın olduğuna göre, acaba sorun Prens Arthur'da mıydı?

Kral, aralığın ortasında sarayda on iki gün sürecek Noel kutlamalarının hazırlıkları başlamışken Arthur'u huzuruna çağırdı ve Galler'deki Ludlow Kalesi'ne taşınmasının zamanının geldiğini söyledi.

"Sanırım karını da beraberinde götürmek istersin." Kral Henry ilgisiz görünmeye çalışarak gülümsüyordu. .. "Siz nasıl isterseniz majesteleri." Arthur sözcüklerini özenle seçmişti.

100 | Philippa Gregory

"Peki, ya sen ne istersin?"

Genç prens bir süredir Catalina'nın sıcak yatağından uzaktı, orası ona yasaklanmıştı. Prensesi hamile bırakma-masıyla ilgili sarayda dönen dedikodulardan da haberdardı: Prensesin hamile olmaması acaba kimin suçuydu? Canım, daha çok erkendi, kimsenin suçu olmayabilirdi...

Arthur ansızın cesaretini yitirmiş, kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Gece ziyaretlerine yeniden başlayama-mış, Catalina da ona bir mesaj göndermemişti. Elbette karısından davetiye bekliyor değildi, bu çok saçma olurdu. Ama Catalina ona gülümsemiyordu bile. Onu yüreklendirmekten vazgeçmişti anlaşılır. İyi de, yatak odasına bir daha ne zaman gidecekti? Kimse ona bir şey söylemiyordu. Bu şey acaba ne kadar sürerdi ki? Soracak kimsesi yoktu.

"Pek mutlu görünmüyor," dedi babasına düz bir sesle, Catalina hakkında sıradan bir gözlem aktarır gibi.

"Evinin ve ailesini özledim. Dikkatini çekmek, kafasını dağıtmak senin elinde. Bence Ludlow'a Catalina'yı da götürmelisin. Ona bir şeyler al. Nihayetinde o da diğer kızlar gibi bir kız. Güzellğine iltifat et, ruhunu okşa biraz. Şaka yap, fıkra anlat, onu güldür. Karınla flört etmeyi öğrenmelisin evlat." Arthur boş gözlerle babasına bakakaldı. "Latince mi?" Kral Henry gevrek bir kahkaha savurdu. "Ah, evlat! Eğer gözlerin gülüyor, horozun da dik duruyorsa, istersen Galce konuş. O senin ne dediğini anlar. O kız, bir erkeğin ne kastettiğini şıp diye anlar."

Arthur, "Elbette majesteleri," deyip geçiştirmeye çalıştı. "Eğer onu yanında istemiyorsan, bu yıl beraber gitmeye mecbur olmadığını biliyorsun. Zaten evlenip ilk yılı ayrı geçirmeniz bekleniyordu."

MAHKUM PRENSES | 101

"O, ben on dört yaşındaykendi."

"Sadece bir yıl önceden bahsediyoruz."

"Evet, ama..."

"O halde seninle gelmesini istiyorsun, öyle mi?"

Arthur'un yüzü kızardı. Babası oğlunu anlamaya çalışıyordu. "Onu istiyorsun ama onun seni gülünç duruma düşürmesinden korkuyorsun." ^

Prens altın sarısı ışıklar saçan başı öne düştü.

"Benden ve saraydan uzak olunca, seni üzer diye endişeleniyorsun."

Arthur usulca tekrar başım sallayıp ekledi. "Bir de mü-rebbiyesi ve bir dolu nedimesi var."

"Zaman geçmek bilmeyecek gibi hissediyorsun."

Genç prens başını kaldırıp babasına baktığında yüzünde derin bir çaresizlik vardı.

"Öte yandan sıkılıp surat asarak Ludlow'daki küçük sarayını ikiniz için tam bir hapishaneye çevirrheden çekini-yorsun."

"Eğer benden hoşlanmıyorsa..." Arthur alçak sesle konuşuyordu.

Henry kuvvetli elini oğlunun omzuna koyup, "Ah oğlum," diye babacan bir tavırla gürlledi. "Prensesin senin hakkında ne düşündüğünün bir önemi yok. Belki bize kalsa, ne annen beni seçerdi ne de ben anneni. Eğer taht söz konusuysa duygular ikinci planda gelir. Catalina neden burada olduğunu ve ne yapması gerektiğini biliyor. Bu da yeter de artar bile."

"Evet, elbette biliyor!" Arthur aniden öfkeyle patladı. "Onun hiç.."

Henry oğlunun cümlesini tamamlamasını bekliyordu.

"Hiç... Ne?"

I

102 • Philippa Gregory

"Hiç utanması yok."

Henry nefesini tuttu. "Utangaç değil mi? Tutkulu bir kadın mı?" Kral, gelinini çırılçıplak bir yatakta uzanmış hayal etmekten kendini alıkoyamadı. Üstelik utangaç da değildi. Oğlunun sesindeki arzuyu farketmemesini diledi.

"Hayır, öyle değil. Aslında sadece bir görevmiş gibi davranıyor."

Kral boşuk bir kahkahayla kendini topladı. "En azından bu kadarını yapıyor. Karına dil dökmek ya da onu ikna etmek zorunda kalmadığın için şanslısın. Gördün mü bak, demek ki ne yapması gerektiğinin farkında."

Arthur babasına arkasını dönüp Thames Nehri'ne bakan pencereye yürüdü. "Benden hoşlandığını sanmıyorum. O sadece İspanyol arkadaşlarını, Mary'yi ve bir de Harry'yi seviyor. Onları ne zaman bir arada görsem hep gülüp eğleniyorlar. Onların yanında olmaktan mutlu olduğu her halinden belli. İspanyollarla da bol bol sohbet ediyor, yanından geçtiği herkese selam veriyor, rastladığı herkese gülümsüyor. Ama ben onu çok nadir görüyorum. Gerçi görmeye can attığım da söylenemez."

"Evlat, o henüz senin hakkında ne düşündüğünü kendisi de tam olarak bilmiyor. Kendi küçük dünyasında o kadar meşgul ki; elbiseler, mücevherler ve tabii bir sürü dedikoducu İspanyol kadınla. Ne kadar sık baş başa kalırsanız, birbirinizi o kadar iyi tanırırsınız. Bence onu Ludlow'a götürmelisin."

Arthur onaylar gibi başını salladı ama ikna olmuşa benzemiyordu. "Eğer istediğiniz buysa, elbette majesteleri."

"Ludlow'a gitmek isteyip istemediğini, ona benim sormamı ister misin?"

MAHKUM PRENSES | 103

Arthur her zamanki gibi yine kızardı. "Ya hayır derse?" Kral Henry gülümseyerek karşılık verdi. "Demez."

Henry haklı çıktı. Catalina, bir krala evet ya da hayır cevabı vermeyecek kadar akıllı bir prensesti. Ludlow'a gitmek isteyip istemediği sorulduğunda,* "Siz nasıl emrederseniz majesteleri" dedi. Ama sormadan da duramadı.

"Leydi Margaret Pole kalede mi?" Sesinde gizleyemediği bir endişe vardı.

Henry, Catalina'ya tehditkar bir bakış savurdu. Leydi Margaret, şimdi bir Tudor askeri ve Ludlow Kalesi'nin baş-muhafızı olan Sör Richard Pole ile evliydi. Ancak o aslında Clarence Dükü'nün sevgili kızı. Kral Edward'ın kuzeni ve kraliyet tahtında hakkı Henry'den daha fazla olan Warwick Dükü Edward'ın kız kardeşi Margaret Plantagenet olarak doğmuştu.

"Niye sordunuz?"

"Hiç..." Infanta haddini aştığını farketmiş ama geç kalmıştı.

"Onunla karşılaşmaktan çekinmeniz için bir neden yok. Her ne yapıldıysa benim adıma ve benim emrimle yapıldı. Bunun için kendinizi suçlu hissetmemelisiniz."

Sanki çok malırem bir şeyden konuşuyorlarmış gibi Ca-talina'nın yüzü kızardı. "Biliyorum."

"Kimsenin tahttaki hakkımı sorgulamasına göz yummam. Onlardan bir sürü var. Yorklar, Beaufortlar ve tabii Lancaster-lar. Tahta çıkacak isimden kendine pay çıkarmayı hesap eden diğerlerini saymıyorum bile. İngiltere'nin henüz yaban-cısınsınız. Hepimiz evliliklerimizi belli çıkarlar doğrultusunda

104 | Philippa Gregory

yaptık." Kral Henry durup Catalina'nın gülüp gülmediğine baktı. Prensesin kaşları hala çatıktı, kralın seri Fransızcasını takip etmeye çalışıyordu. Kral da devam etti. "Kıran kırana mücadele ederek kazandığım bir şeyi, hazırta konmayı bekleyen akbabalara teslim edeceğimi sanıyorlarsa, yanılıyorlar."

"Bence taht için en doğru kişi sizsiniz." Catalina dikkatle konuşuyordu.

"Evet öyleyim. Önemli olan da bu."

"Siz tacı kutsanmış bir kralısınız."

"Aynen." Henry gergin bir gülümseyişle çekici gelinini onayladı.

Catalina fısıldayarak sordu, "Ama aynı zamanda soylu bir aileden geliyorsunuz?"

"Damarlarımda asil kan var. Ne kadarı asil, ne kadarı değil, onu kim hesaplayabilir? Üstelik ben tacımı savaş meydanında çıplak ayak, bataklıklarda mücadele ederek kazandım. Bu zafer bana Tanrı'nın bir lütfü. O'nun seçilmiş kralı olduğumu, ben dahil herkes biliyor. Başpsikopos da bu gerçeğin farkında olduğu için beni kutsadı. Hıristiyan aleminin tüm hükümdarları kadar ben de kralım. Hatta hepsinden daha fazla kralım. Çünkü ben başka bir adamın mücadelesini verdiği bir krallığı, sırf onun tohumuyum diye sahiplenmedim. Tanrı, benim bu tahtı yetişkin bir adamken bileğimin hakkıyla kazanmamı sağladı."

"Ama siz de kabul etmelisiniz ki..."

"Ben ancak kendimi kabul ederim. Ben savaştım ve kazandım. Hepsi bu!"

Kral Henry'nin bu coşkulu sözlerinin üstüne Catalina'ya başka bir şey söylemek düşmezdi. O da "Biliyorum majesteleri," demekle yetindi.

ivifinivivi 1'K£.1Nİ1::>

w:>

Yüzünden ne düşündüğü okunmayan Catalina'nın vakur tavrı, kralı bir kez daha büyüledi. Düşüncelerini yüzündeki ifadenin altına böyle hünerle saklayabilecek yeryüzünde başka bir kadın daha olmadığı geçiyordu aklından.

"Burada, benimle kalmak ister misin?" Kral sözcükler ağzından dökülür dökülmez pişman oldu. Prensesin 'hayır' demesini diledi.

"Niye? Majesteleri nasıl isterse..."

"Sanırım Arthur'la birlikte olmayı tercih edersin." Kral, bu kez de Catalina'nın buna itiraz etmesini istedi.

"Siz nasıl uygun görürseniz efendim."

Henry dayanamadı. "Söyle bana! Arthur'la birlikte Lud-low'a gitmek mi istersin, burada benimle kalmak mı?"

Genç prenses dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, kelimeleri değiştirse de aynı cevabı verdi; "Siz kralısınız, ben ancak sizin emirlerinize uyarım."

<<^

Henry, Catalina'yı sarayda yanında tutmasının ateşle oynamak olduğunun farkındaydı. Ama bu fikrin cazibesine kapılmaktan da kendini alamıyordu. Topu, Infanta'nın İspanyol danışmanlarına attı. Ancak bu konu danışmanları da ikiye böldü. Evlilik anlaşmasının çetin pazarlıklarını yürüten İspanya elçisi, Catalina'nın kocasıyla birlikte Ludlow'a gitmesi gerektiğini, böylece her anlamda kan-koca gibi görüneceklerini söyledi. Catalina'nın her zaman akıl danıştığı peder, içlerinde genç kadına şefkat duyan tek kişi gibiydi ama o da çiftin birlikte olmasından yana karar bildirdi. Mü-rebbiyesi Dona Elvira, Londra'da kalmalarının daha uygun düşeceğini ileri sürdü. Duyduğuna göre Galler yüz mil

IUU

I'Ulippa \jicguiy

uzakta, dağlık ve kayalık bir coğrafyaydı. Eğer Catalina,, Baynard Kalesi'nde kalıp Arthur'dan da kurtulursa, şehrin göbeğinde küçük bir İspanyol ortamı yaratabilirdi. Böylelikle mürebbiyenin iktidarı tartışma götürmeyecek, hem bu küçük İspanya sarayını hem de prensesi tek başına yönetebilecekti.

Kraliçe ise Catalina'nın Ludlow'u çok soğuk bulacağını, bu mevsimde kendini orada yapayalnız hisseceğini söyleyip genç çiftin bahara kadar Londra'da kalmasını önerdi. "Sen sırf Arthur dizinin dibinden ayrılmasını diye böyle söylüyorsun. Ama Arthur'un bir krallığın nasıl yönetildiğini öğrenmesi gerek. Bir gün İngiltere'yi yöneteceğine göre, vilayetlerden birinde pişmeye başlamasının zamanıdır," dedi Kral Henry.

"O daha çok genç, üstelik karısına da hala alışmadı." "Kocalık yapmayı da öğrenmeli."

"Birlikte yaşamayı elbette öğrenecekler ama zamana ih-tiyaçları var Henry."

"Bu zamanı baş başa geçirirlerse, daha çabuk öğrenir." Nihai kararı veren ise kralın annesi oldu. "Gönder onu," dedi oğluna kesin bir dille. "Bir çocuk doğurması şart. Londra'da kendi kendine gebe kalamayacağına göre, Arthur'la beraber Ludlow'a gitmeli." Leydi kısa ama keskin bir kahkaha koyverdi. "Tanrı biliyor ya, orada zaten yapacak başka bir şey yok."

"Elizabeth, Catalina'nın yalnız kaht sıklmasından endiŒe ediyor. Arthur da karısıyla anlaŒamamaktan..."

"Kimin umrunda? Hem ne farkeder ki? Onlar artık evli ve birlikte yaŒamaya ntecburlar. Tabii tahta bir varis dünyaya getirmeye de."

"O sadece on altı yaŒında. Ailesiniii gözünde hala bir bebek. Annesini de çok zlyor. Daha hoŒgrl olamaz mısın anne?"

"Ben evlendiğimde on iki yaŒındaydım. Seni de o yıl doğurdum. Kimse bana hoŒgr göstermedi. Bak, hala ayaktayım."

"Ama mutlu olduğundan Œpheliyim."

"Mutlu değildim. Catalina da değil. Ama emin ol, mutluluk dert etmemiz gereken en son Œey."

Dona Elvira, Ludlow'a gitmek istemediğimi söylemem gerektiğini dŒnyor. Peder Geraldini ise kocamla gitmemin görevim olduğunu. Dr. de Puebla, annem olsa kesinlikle kocamla birlikte yaŒamamı isteyeceğini, evliliğimin her bakımdan yolunda gittiğini herkese ispat etmemin tek yolu-ı'nun bu olduğunu yineleyip duruyor. Zavallı Arthur'un ağzım bıçak açmıyor. Babası benim karar vermeme beklemiŒ gibi yaptı. Ama ona güvenemem. Neticede o bir kral.

Aslında benim tek istediğim İspanya'ya gitmek. Londra'da da kalsam, Ludlow'a da gitsem, bir Œey deđiŒmeyecek. Orada da, burada da hava hep soğuk ve yağmurlu olacak. Bu hava içimi'sıkıyor. Orada da, burada da adam gibi yiyecek bir Œey bulamayacağım ve çevremde konuŒulanların tek kelimesini bile anlamayacağım.

Galler Prensesi olduğumu da, İngiltere Kraliçesi olacağımı da biliyorum. Ama tüm bunlar Œu anda kendimi iyi hissetmeme yetmiyor iŒte.

1 lilippa \ji^^\-'i J

"Ludlow'daki kaleme gidiyoruz," dedi Arthur damdan dŒer gibi. AkŒam yemeğinde yan yana oturuyorlardı. Yemek salonu, salona açılan geniŒ koridor ve kapı nleri saray eŒrafını yemek yerken seyretmek için Œehirde gelenlerle hıncahınç doluydu. Çoğu da yeni gelinden gözünü alamıyordu.

Catalina baŒını eğdi, Arthur'un yüzüne bakmadan "Bu, babanızın emri mi?" diye sordu. "Evet."

"O halde size eŒlik etmekten mutluluk duyarım." "Ludlow'da kale muhafızı ve karısını saymazsak, sadece ikimiz olacağız." Arthur aslında Catalina'nın orada sıklmasını istemediğini, en kötüsü de kendisine kızmamasından korktuğunu söylemek istiyordu.

Infanta ifadesiz bir yüzle gözlerini Arthur'a dikti. "Evet?" "Umarım memnun kalırsınız."

"Babanız majesteleri nasıl isterse." Catalina, kocasına sadece prens ve prenses oldukları için henüz karar almak gibi bir haklan olmadığını hatırlatıyordu adeta.

Prens boğazını temizleyip tekrar konuŒtu. "Bu gece odanıza gelmek istiyorum."

"Nasıl isterseniz." Catalina sıradan bir Œeyden bahseder gabiydi.

Arthur yatak odasına geldiğinde, Catalina çoktan yatağa girmiŒti. Dona Elvira, Arthur'u kapıda onaylamayan buz gibi bakıŒlarla karŒıladı. Prensın zel uŒađı, rbdŒambırını çıkarmasına yardım ettikten sonra dıŒarı çıkıp kapıyı ardından kapattı.

"Œarap?" Arthur sesinin titremesinden korkuyordu.

"Hayır, teŒekkr ederim."

1 1\JU1 "<^JjJ

i.wy

Genç adam yatağa yaklaŒıp yorganı açarak karısının yanına uzandı. Catalina yan dönüp Arthur'u süzmeye baŒlayınca, Infanta'nın sorgulayan bakıŒları altında yeniden kıpkırmızı kesildi ve her zamanki gibi çareyi mumu sndrmekte buldu. Œimdi odayı, kapı önünde nöbet tutan muhafızın meŒalesinin kapı tahtalarının arasından sızan iŒıđı aydınlatıyordu sadece. Muhafızla birlikte iŒık da hareket ediyordu. Catalina sırtüstü uzanıp geceliğini sıyrırken yatak hafifçe titredi. Arthur, Catalina'nın gözünde kendisinin herhangi bir nesneden farksız olduğunu, İngiltere Kraliçesi olabilmek uğruna ona katlandığını geçirdi aklından.

Aceyle yorganı üstünden atıp yataktan kalktı. "Burada daha fazla kalamam, ben odama gidiyorum."

"Ne?"

"İstenmediğim yerde kalamam."

"İstenmemek mi? Ben asla böyle bir Œey söylemedim."

"Bu çok açık. BakıŒlarınız..."

"Oda kr karanlık. BakıŒlarımı nasıl gördünüz? Hem siz zaten buraya birinin zoruyla gelmiŒ gibi davranıyorsunuz."

"Ben mi? Tüm sarayın duyduğu bir mesaj göndererek odanıza gelmemi istemediğinizi ilan ettiniz."

Catalina içini çekti. "Ben gelmenizi istemediğimi söylemedim. Ama size iletmeleri için birilerine durumu açıklamam gerekiyordu." Catalina utana sıkıla anlatmaya çalıştı. "Şey oldu... Bilmeniz gerekir..."

"Mürebbiyeniz, uşağıma yatağına girmemem gerektiğini söylemiş. Sizce bunu duyduktan sonra nasıl hissetmiş olabilirim? Ya diğerleri? İnsanlar kimbilir ne düşündü?" "Başka ne yapabiliirdim?" - '!.>.:

"Bana siz söyleyebilirdiniz. Ben hariç herkes öğrenmeden önce tabii."

"Bunu nasıl yaparım? Böyle bir şeyi nasıl... Size nasıl söylerim? Ne kadar utandığımı görmüyor musunuz?"

"Herkesin önünde asıl utanan ben oldum ama değil mi?" Catalina yorganın altından çıkıp üstüne yatak örtüsünü sardı. "Lordum, eğer sizi kırdıysam özür dilerim. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü hala bilmiyorum. Bundan sonra siz nasıl isterseniz, öyle yaparım." Arthur ağzını bile açmadı. Catalina bir cevap bekliyordu.

"Ben gidiyorum," dedi Arthur ve soluğu eşikte alıp kapıyı yumruklamaya başladı.

"Yapma!" Catalina, kendine hakim olamayıp sesini yükseltmişti. "Ne?"

"Herkes öğrenecek. Aramızda ters giden bir şeyler olduğunu anlayacaklar. Herkes buraya gelip sonra aniden gittiğinizi duyacak. Eğer şimdi giderseniz, ne düşünecekler?" "Burada kalmayacağım." Arthur da bağırmağa başlamıştı. Catalina olacakları düşününce, gururunu bir kenara bırakıp ısrar etmeye devam etti. "İkimizi de utandıracaksınız. İnsanlar ne düşünecek? Benden öğrendiğinizi ya da iktidarsız olduğunuzu..."

"Neden olmasın? Ya her ikisi de doğruysa?" Arthur kapıyı daha da kuvvetle yumrukladı. Genç prenses dehşete düşmüştü.

"Majesteleri?" Holden heyecanlı ve telaşlı bir ses yükseldi, derken yatak odasının kapısı hızla açılıp eşikte prensin uşağı, birkaç uşak yamağı, en arkada da Dona Elvira ve bir nedime belirdi. ıvLrtjıvUM rKJKINitb

111

Kapı açılır açılmaz, Catalina sırtını kapıya dönüp pencerenin önüne geçti. Arthur geç de olsa duraksayıp son kez karısına baktı. Bunca şeyden sonra kalabileceğine dair bir işaret görmeyi bekliyordu.

"Ne ayıp!" Dona Elvira fırtına gibi atılıp Arthur'u pas geçerek Catalina'ya sokuldu, omuzlarına alelacele elindeki şalı attı. Artık karsının yanında öfkeli müi-ebbiye vardı. Geri dönemezdi. Çaresiz, odasma gitti.

Ona tahammül edemiyorum, bu ülkeye de... Hayatimin geri kalanını burada geçirebileceğimi sanmıyorum. Onu öğrendirdiğimi söyledi. Nasıl cüret eder? Benimle nasıl böyle konuşur? Kudurmuş bir köpek gibi aklını yitirmiş olabilir mi?

O kadar kızgınım ki, elimde bir kılıç olsa, hiç düşünmeden kafasını ortadan ikiye bölüp sonra da sayısız parçaya ayırabilirim. Deli gibi davranacağına, bir an olsun bizi ne kadar gülünç duruma düşüreceğini düşünemez miydi? Bu haber gün doğmadan tüm saray, Londra ve hatta ülkeye yayılmış olacak. Herkes benim çirkin ve kocasını memnun edemeyen bir kadın olduğumu söyleyecek.

Sinirden agliyqrum, üzüntüden değil. Başımı yastığa gömdüm ki, hiçkmklanmt duyup da kocam benimle yatmadan odamı terkettiği için hırslımdan ağladığımı düşünmesin kimse. Yastığım gözyaşlanmdan sırlıklam oldu. Çok... Hem de çok sinirliyim.

Bir süre sonra ağlamam kesilince, yüzümü gözümü silip yatağın köşesine oturdum. Ben doğuştan bir prensesim, unvanımı evlenerek kazanmadım. Bu kadar çabuk pes ede-

ilZ

I'nmpa orcgury

mem. Arthur'un gururu olmasa bile ben onurlu davranmalıyım. Neticede genç bir adam, hem de bir İngiliz erkeği... Nasıl davranması gerektiğini nereden bilecek ki? Babamın evi ayışığında ne güzel görünürdü, orası gerçek bir saraydı, içinde yaşayan herkesin şerefli davranmayı bildiği bir saray. Şimdi orada olmak için neler vermezdim.

Küçükken, geceleri bahçede dolaşıp aydedeyi seyrederken, hep bir gün evlendiğimi hayal ederdim. Ne aptalmıştm!

Oxford, 1^01

J^oei'i

Cataiina ve Arthur, Noel'den birkaç gün önce yola çıktı. Etrafta başkaları varken mesafeli bir üslupla birkaç kelime ediyor, yalnız kaldıklarında ise birbirlerini görmezden geliyorlardı. Kraliçe Elizabeth en azından on iki günlük Noel kutlamalarını burada geçirmelerini istemiş ama kralın annesi Leydi Margaret- şiddetle karşı çıkmıştı. Noel'i Ox-ford'da geçirirlerse, halkın prens ve prensesi yakından görme fırsatı olacağını düşünüyordu. Ve Leydi Margaret'in sözü kanundu. Cataiina tahtirevanda yolculuk ediyordu. Buz tutan kaygan yolda sağa sola savrulan katırların sarsıntısı, genç prensesin içini kaldırıyordu. Kürklere ve battajiyelere sarınmış olmasına rağmen soğuk iliklerine işlemişti. Kralın Annesi Leydim düşerse diye Infanta'nın at üstünde seyahat etmesine izin vermemişti Dile dökülme de, Catalina'nın karnın- MAHKUM PRENSES »113

da tahtın varisini taşıyor olabileceği ihtimali göz önünde bulundurulmuştu. Oysa ne Cataiina ne de Arthur bu yönde tek kelime etmiş değildi. Ama aksini de söylememişlerdi.

Oxford yolunda molalarda ve nihayet vardıkları Magdalene Koleji'nde prens ve prensese ayrı odalar verildi. Çocuk korosu genç çifti kapıda hazır bekliyor, mutfakta hummalı bir çalışma almış başını gidiyor, Oxford tüm misafirperverliğiyle onları mutlu etmek için muazzam bir gayret gösteriyordu. Oysa Galler Prensi ile Galler Prensese en az hava kadar soğuk ve cansızdı. Akşam yemeğini birlikte yediler. Hazırlanan büyük sofa, salonu tam karşısına alan iki sandalyeye yan yana oturdular. İçeri doluşan Oxford sakinleri merakla prensesin ağzına küçük lokmalar atışını, kocasına neredeyse sırtını dönüp oturuşunu, prensin ise sanki yalnız başına yemek yemişçesine gözleriyle odada sohbet edecek birilerini aradığını seyretti.

Yemekten sonra salona alınan dansçılar, mimciler ve tiyatro oyuncularını performanslarını sergiledi. Prensese sürekli hoş bir edayla gülümsemesine rağmen asla ağız dolusu gülmedi. Gösterisini tamamlayanlara birer kese İspanyol parası vermeyi ihmal etmezken geldikleri için her birine ay-n ayı teşekkür etti. Ancak bir kere bile kocasına dönüp akşamının nasıl geçtiğini sormadı. Arthur ise bir süre sonra masadan kalkıp odanın içinde dolanarak Oxford'un ileri gelenlerinin yanına sokuldu. Sürekli İngilizce konuşuyor olması dikkat çekiciydi. Zavallı Infanta ise birinin kendisiyle Fransızca ya da Latince konuşmasını boşuna bekledi. Kimse gelmedi. Herkes prensin etrafını sarmış, sohbet edip şa-kalaşıyorlardı. Sanki prensesle dalga geçiyor ve o anlama-

114 | Philippa Gregory

sın diye özellikle İngilizce konuşuyorlarmış gibiydi. Catalina sandalyesinin sert arkılığına sırtını dayayıp başı dimdik, dudaklarında zoraki bir gülümseme, gece boyu öylece, yapayalnız oturdu.

Sonunda hiç bitmeyecekmiş gibi görünen gece sona erdi. Catalina ayağa kalkınca salondaki herkes yerlere kadar eğilerek prensese selamladı. Infanta, kocasının önünden geçerken İspanyollara özgü bir selam vererek Latince "İyi geceler majesteleri," dedi.

"Bu gece odanıza geleceğim." Arthur'un herkesin duyabileceği bir sesle söylediği bu cümle üzerine, salonda bir anda fısıltılar yükseldi. Ne de olsa herkes tutkulu bir prensleri olmasından gurur duyardı.

Catalina kulaklarına inanamadı. Arthur bunu nasıl uluorta söylerdi? Öfkeden kulaklarına kadar kızardı. Ne cevap verecekti? Herkesin gözü önünde kocasını, Galler Prensi Arthur'u reddedemezdi. Ancak odadan fırtına gibi çıkışı, karısının bu gece prensi pek de hoş karşılamayacağına işaret etti.

Prens Arthur yarım saat sonra sarhoş bir halde prensesin dairesinin önünde belirdi, içeri girdiğinde Catalina'yı henüz üstünü değiştirmemiş, yanında mürebbiyesi Dona Elvira ve nedimeleriyle şömine başında otururken buldu. Mumlarla aydınlatılan salonda, nedimleri bir yandan sohbet edip bir yandan kağıt oynuyordu. Catalina'nın yatağa girmeye niyeti yok gibiydi.

"İyi geceler söz." Catalina, Arthur'un içeri girdiğini görünce ayağa kalkıp prensi selamladı.

Prens daha adımı atar atmaz geri dönmek istedi. Yatağa girmek için hazırlanmıştı. Üstünde geceliği ve omzuna altı-

MAHKUM PRENSES | 115

ğı röbdoşambınından başka bir şey yoktu. Yalınayaktı. Göz alıcı kostümüyle hala bir yıldız gibi parlayan karısının yanında kendini basit bir şarlatan gibi hissetti. Prensese nedimleri de dönüp prensi baştan aşağı süzdüler. Bakışları hiç de dostça değildi.

"Sizi yatakta bulmayı bekliyordum. Yatmayacak mısınız?" "Elbette yatabilirim. Hatta yatmak üzereydim. Saat çok geç oldu. Ama siz herkesin önünde beni ziyarete geleceğinizi söyleyince,

tüm sarayı yanınıza katıp geleceğinizi zannettim. Herkesi odama davet eder gibi bir haliniz vardı. Yoksa neden bunu yüksek sesle, herkesin duyacağı şekilde söyleyesiniz, değil mi?"

"Yüksek sesle falan söylemiş değilim." Catalina başka bir şey söylemedi ama tek kaşını imalı bir şekilde havaya kaldırdı.

"Bu gece burada kalacağım." Arthur'un inadı tutmuştu, vazgeçmeyecekti. Yatak odasına yönelirken "Nedimelerinizin de uyku vakti gelmiş olmalı," dedi. Sonra da kendi uşaklarına dönüp dışarı çıkmalarını emretti.

Arthur'un peşinden Catalina da yatak odasına geçti. Nedimelerinin şaşkın bakışlarına aldırmazca kapıyı yüzlerine örttü. Sırtını kapıya yaslayıp prensin röbdoşambırını omzundan atışını ve geceliğini sıynşını seyretti. Çırlıçiplak kalan Arthur sırtüstü yatağa uzanıp yorganı da üstüne çekti. Kollarını da göğsünün üstünde kavuşturunca, cambazların kendini eğlendirmesini bekleyen çıplak bir krala benze-mişti.

Kendini huzursuz hissetme sırası Catalina'daydı. "Majesteleri..."

"Siz de soyunsanız iyi olur. Saat çok geç oldu."

116 | Philippa Gregory

Infanta ne yapacağını bilemeden duraksadı, sonra, "Dona Elvira'yi çağırmalıyım," dedi.

"Sizi her kim soyuyorsa, çağırın. İsterseniz herkesi çağırın. Benden çekinmenize gerek yok."

Catalina dudağını ısırıldı. Kararsızlığını Arthur'un görmesini istemiyordu. Ama onun önünde soyunup çırlıçiplak dikilecek değildi. Çareyi, kendini odadan dışarı atmakta buldu. Yan odadan fısırlı fısırlı İspanyolca konuşmalar gelince Arthur keyifle sırtıttı. Catalina nedimelerini yolluyordu. Sonra soyunup geceliğini giyecek ve gelecekti. Nitekim haklı çıktı. Catalina odaya üstünde beyaz geceliği ile döndü. Saçları omuzlarına dökülüyordu. Daha az önce sivri diliyle prensi yaralamaya çalışan prenses gitmiş, yerine anakuzusu küçük bir kız gelmişti sanki. Arthur aynı anda hem şehvet hissetti hem şefkat.

Catalina prense düşmanca bir ifadeyle baktı. "Önce dua etmem lazım," deyip dua iskemlesinin önüne geçerek diz çöktü. Ellerini birleştirmiş dua eden Catalina'nın silueti Arthur'un içinde ilk kez ona karşı acıma duygusu uyandırdı. Kimbilir, tüm bunlar genç prenses için ne kadar zordu. Yabancı topraklarda, ailesi ve arkadaşlarından uzakta, anlamadığı bir dil konuşan insanların arasındaydı. Henüz doğru dürüst tanımadığı genç bir erkekle aynı yatağa girmeye mecburdur. Yatak sıcaktı. Az evvel Arthur'a cesaret veren şarap, şimdi uykusunu getirmişti. Catalina'nın duası uzadıkça insanın inançlı bir karısının olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Düşünürken başını yastığa koyup gözlerini yumdu. Catalina yatağa geldiğinde ona kendinden emin ama şefkatli davranmaya karar verdi. Şimdi Noel'di. En azından Noel'de

MAHKUM PRENSES | 117

ona karşı nazik olabilirdi. Kendini yapayalnız hissetmesi ve ürkmesi çok doğaldı. Belki bir gün birbirlerine haz vermeyi de öğrenir ve beraberce mutlu olurlardı. Derken prensten belli belirsiz bir horlama yükseldi.

Catalina, Arthur'un uyuduğunu anlayınca duasını bitirdi ve kazandığı zaferden memnun, ayağa kalktı. Sessizce kocasının yanına kıvrıldı.

Beni, nedimelerimin ve tüm saray eşrafının önünde küçük düşürmeye kalktın. Beni utandırıp üste çıkabileceğini sanıyordun. Fakat benim İspanya Prensesi olduğumu unuttun. Senin bu küçük güvenli ülkende hayal dahi edemeyeceğin şeyleri görüp geçirdiğimi hesaba katmadın. Ben Infan-ta'yım. Hıristiyan alemini tehdit eden, en büyük düşmanı defeden iki büyük hükümdarın kızıyım. İspanya, tam 700 yıl boyunca, Roma İmparatorluğu'ndan bile daha güçlü Kuzey Afrikalı Müslümanların elindeydi. Onlan kim mağlup etti? Benim annemle babam. Senden korkacağımı nasıl düşünürsün, seni süt kuzusu küçük prens. Bil ki, İspanya Prensesi'ne yakışmayacak hiçbir şeyi yapmaya asla tenezzül etmem. Ben adileşmem, kin tutmam. Ama bana meydan okumaya cürret edersen, seni yenerim.

Arthur sabah kalktığında Catalina'ya tek kelime etmedi. Onu önce Londra'da odasına almayarak aşağılamıştı, şimdi de baş başayken, Arthur kendini aptal yerine konmuş, tuzağa düşürülmüş hissediyordu. Karısı belki de hala onun halini düşünüp gülüyordu. Sessiz sedasız yataktan kalkıp gitti. Önce ayi-

no | Philippa Gregory

ne katıldı, ardından ava çıktı. Gün boyu bir kez bile göz göze gelmediler. Akşam yemeğinden sonra kendileri için sahnelenen piyesi yan yana seyretmelerine rağmen hiç konuşmadılar. Oxford'da geçirdikleri bu bir hafta boyunca birbirlerine ancak birkaç cümle kurdular. Arthur bir

daha Catalina'yla konuşmayacağına yemin etmişti. Eğer becerebilirse onu hamile bırakacak, her fırsatta onu küçük düşürecek ama mecburi şeyler dışında bir daha asla onunla konuşmayacaktı. Ve bir daha asla ve asla onun yatağında uyuyakalmayacaktı.

Ludlow'a gitmek için yola çıkacakları sabah, gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Hava kar topluyordu. Catalina kolejin kapısından çıktığında, yüzüne çarpan buz gibi havayla gayriihtiyari irkildi. Arthur'un ise umrunda bile değildi.

Kafile hazırlıklarını tamamlamış, yola çıkmak için prensesi bekliyordu. Catalina, tahtirevana binmeden önce du-raksadı. Kendini bir mahkum gibi hissediyordu. Ne yazık ki seçme şansı yoktu.

"Çok soğuk, değil mi?"

Arthur soğuk bakışlarını Catalina'ya dikti. "Bu havaya alışsanız iyi olur, artık İspanya'da değilsiniz."

"Biliyorum."

Catalina tahtirevanın perdesini araladı. Üstüne örtmesi için kürk ve battaniyeler bırakılmıştı içeriye ama pek sıcak görünmüyorlardı.

"Daha kötüsüne hazırlayın kendinizi," dedi Arthur neşeyle. "Hava daha da soğuyacak. Sürekli yağmur ya da kar yağacak. Kış aylarında gün ışığını en fazla birkaç saat görürüz. Sonra sis bastırır. Etraf korkunç görünür."

Catalina kocasına döndü. "Bugün yola çıkmak zorunda mıyız?"

MAHKUM PRENSES | 119

"Gelmeyi siz kabul ettiniz. Greenwich'te kalmak istiyorsanız, siz bilirsiniz. Doğrusu bu, benim de işime gelir."

"Ben, bana söyleneni yaptım."

"Ve işte buradasınız. Şimdi de yola devam etmemiz gerekiyor."

"Ama siz en azından hareket halinde olacaksınız, soğuğu benim kadar hissetmeyeceksiniz. Ben de at binsem olmaz mı?"

"Kızın Annesi Leydim, at binmenize izin vermedi."

Catalina yüzünü buruştursa da itiraz edemedi.

"Tercih sizin, isterseniz sizi burada bırakayım." Arthur sanki çok acelesi varmış, bu saçmalıklarla vakit kaybetmeye tahammülü yokmuş gibi davranıyordu.

"Hayır, elbette burada kalmayacağım." Catalina tahtirevana binip kürkü omzuna attı. Battaniyeleri de dizlerine sardı.

Arthur, Oxford'dan çıkarken yol kenarına dizilmiş halkı selamlamayı ihmal etmedi. Catalina ise sert rüzgarın hızını kesmek için perdeleri sıkı sıkı kapamıştı. Sadece rüzgarın değil, meraklı İngilizlerin bakışlarının da tahtirevana girmesini istemiyordu. Varsın, bu sefer de prensesin yüzünü gör-mesinlerdi.

Öğle yemeği için yol üstündeki büyük bir evin önünde durdular. Arthur atından iner inmez soluğu evin kapısında aldı. Catalina'ya tahtirevandan inmesi için yardım etmedi bile. Ev sahibesi telaşla tahtirevana koştu ve prensesi içeride soğuktan tir tir titrerken buldu. Gözleri kan çanağı gibi kıpkırmızı, yüzü ise kireç gibi bembeyazdı. "Prensesim, iyi misiniz?" "Çok üşüyorum. Donmak üzereyim."

120 | Piilippa Gregory

Catalina yemekte bir lokma bile yemedi, misafirperver ev sahiplerinin tüm ısrarlarına rağmen şarap da içmedi. Ama halsizlikten her an yere yığılacakmış gibi görünmesi bile, Arthur'u yemekten hemen sonra yola çıkma kararından caydırmaya yetmedi. Kar iyice bastırmadan katetmeleri gereken daha yirmi mil yollar vardı.

"İtiraz edemez misiniz?" Maria de Salinas, prensesin kulağına fısıldadı.

"Hayır." Prenses sandalyesinden kalktı. Dışarı çıkmak üzere kapıyı açtıklarında kar çoktan başlamıştı. Dayanamayıp "Bu şartlarda yola çıkamayız," dedi Catalina. "Birazdan ortalık kararacak. Ya yolumuzu kaybedersek?"

"Ben yolumu kaybetmem." Arthur, prensesi umursamadan bir çırpıda atına atladı. "Bir an önce tahtirevana binse-niz iyi edersiniz."

Ev sahibesi, Catalina'nın ayaklarını sıcak tutması için kızgın bir taş getirsin diye alelacele uşaklarından birini şömineye yolladı.

"Prensimiz, Ludlow'daki kalesini size göstermek için sabırsızlanıyor herhalde." Kadın, Catalina'nın acınacak halini sevimli göstermeye çalışıyordu.

"Onun tek derdi bana ilgisizliğini göstermek," dedi prenses tükürür gibi. Tabii bunu İspanyolca söylemeyi ihmal etmemişti.

Atlarını batıya çevirdiklerinde, arkalarından kapanan kapının sesini duydular. Zaten yüzünü pek göstermeyen güneş iyice kaybolmuştu. Saat daha öğleden sonra iki olduğu halde, her yanı kaplayan koyu gri bulutlar yüzünden sanki gece olmuş gibiydi. Yol önlerinde yılan gibi kıvrılırken Arthur almış başını dörtlüye gidiyordu. Catalina ise tahtireva-

ilAIAVWIVi I \J_,J.^01-.0

nın içinde bir sağa bir sola savrulmamak için, soğuktan üşüyen elleriyle pencere pervazına asılmaya çalışıyordu. Tırnakları soğuktan mosmor kesilmişti. Artık parmak uçlarını hissetmiyordu.

Arthur atının üstünde, içi yün deri eldivenli ellerinden biri eyerde, diğeri belinde, halinden memnun görünüyordu. İçinde kalın yün çamaşır, üstünde deri bir ceket ve pantolon, ayağında ise içi yünlü yumuşak botlar vardı. Catalina öyle üşümüş ve bitkin düşmüştü ki, artık Arthur'a kızamı-yordu bile. Tek isteği Arthur'un bir an önce durup kafileye "İşte geldik," demesiydi.

Aradan bir saat daha geçti. Katıdar yokuş aşağı inerken buz tutan patikada kaymamak için son gayretlerini sarf ediyordu. Kar bir anda tipiye dönmüştü. Catalina battaniyenin altında neredeyse baygın yatarken dışarıda dondurucu soğukla dalga geçip gülüşen adamların sesini duyuyordu. Bufford'a varır varmaz patlayıncaya kadar karınlarını doyuracaklarına yemin ediyorlardı. Sesleri ve gürültülü kahkaha-lan yavaş yavaş Catalina'nın kulağından silinirken zavaü prensesin içi geçti.

Tahtirevan yere indirilirken çıkan sese uyandı. Perde aralanınca yüzüne soğuk hava çarptı. Prensese başını eğip küçük bir çığlık attı.

"Infanta?" Dona Elvira tahtirevana yaklaştı. "Infanta? Tan-n'ya şükürler olsun, nihayet geldik."

Catalina başını kaldıramadı.

"Infanta, dışarıda sizi selamlamak için bekleyenler var."

Catalina hala tepki vermiyordu.

"Neler oluyor?" Bu, Arthur'un sesiydi. Yere indirilen tahtirevana mürebbiyenin eğildiğini görmüştü. Prensese tahtire-

II

vandan inmekte gecikince bir an kansım hastalanmış olabileceğini düşünerek kaygılandı.

"Sorun nedir?"

Maria de Salinas sitemkar gözlerini prense dikti. "Hiçbir şey, hiçbir şey olmuyor." Dona Elvira doğrulup genç karı-kocanın arasında durarak Arthur'un içeride baygın yatan Catalina'yı görmesine engel olmaya çalışıyordu. "Prensese uyuyakalmış, toparlansın gelecek."

"Onu görmek istiyorum." Arthur ani bir hareketle iki ispanyol kadını kenara itip tahtirevanın önünde diz çöktü.

"Catalina?" Yumuşacık bir sesle sordu.

"Soğuktan donmak üzereyim." Infanta kırık dökük bir sesle konuşuyordu. Başını kaldırınca, Arthur karısının yüzünün kar gibi bembeyaz kesildiğini, dudaklarının ise morar-dığını gördü.

"Ben çok... Çok üşüdüm. Soğuktan öleceğim. Sen de beni bu soğuk ülkeye g... gömüp... şişman ve aptal bir İngilizle evlenirsin. Ve ben bir daha asla..." ispanya Prensese hıçkırıklara boğuldu.

Arthur sersemlemişti. "Catalina?"

"Annemi bir daha asla göremeyeceğim. Ama o beni senin öldürdüğünü anlar. Beni bu Zavallı ülkede zalimce ölüme sürüklediğini bilir."

"Ben zalim değilim." Arthur tahtirevanın çevresini saranları umursamadan neredeyse avazı çıktığı kadar bağırdı. "Tanrı aşkına Catalina, ben zalim değilim."

"Bana zalimce davrandm çünkü..."

Catalina'nın kireç gibi bembeyaz, hüznü ve gözyaşları içindeki yüzü, Arthur'a sözlerinden daha çok dokundu. Büyükannesinden zılgıt yiyince kız kardeşlerinin yüzü de tıpkı böyle olurdu. Bu haliyle çileden çıkmış, zehir gibi bir ispanya Prensese'nden çok, gözyaşlarına hakim olamayan kü-

MAHKUM PRENSES »123

çük bir kız çocuğuna benziyordu. Üstelik onun ağlamasına da, bütün bir öğleden sonrayı küçük bir tahtirevanda soğuktan katılarak geçirmesine de neden olan kendisiydi. Hatta yol boyu onun rahatsız yolculuğunu düşünerek mutlu bile olmuştu.

Arthur büyük bir hata yaptığını anladı. Battaniyelerin arasından Catalina'nın buz kesmiş küçük elini çıkarıp ellerinin arasına aldı. Moraran parmak uçlarını dudaklarına götürüp şefkatle öptü, sonra sıcak nefesiyle ısıtmaya çalıştı. "Tanrı beni affetsin, artık bir koca olduğumu unuttum. Bir kadının sorumluluğunu taşıyan gerçek bir koca gibi davranmadım. Ser ni üzeceğimi bilemedim. Bir daha seni asla ağlatmayacağım."

Catalina ıslak kirpiklerini kırıştırdı "Ne dedin?" diye sordu.

"Hatıyıldım. Sana çok kızgındım ama yanlış yaptım, izin ver, seni içeri götürüyüm, ısınalım. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Bir daha asla böyle kaba davranmayacağım."

Catalina battaniyenin altından çıkmaya davranınca Arthur yardım etmek için öne atıldı. Prenses vücudunu hiç hissetmiyordu, doğrulamakta zorlandı. Dona Elvira'nın tüm karşı koymalarına rağmen prens, Catalina'yı kucağına aldı. Gelinini gerdek gecesi yatak oda* "r. eşliğinden kucağında geçiren bir damat gibi, prensesi ' v; taşıdı.

Arthur, Catalina'yı yeni harlandılmış şöminenin önüne yatırdı. Şapkasını ve mantosunu çıkarmasına yardım etti.

"Çok üzgünüm. Sana çok ama çok kızmıştım. Yine de seni bu kadar kötü bir havada onca yola sürüklememeliydim. Bu kadar üşümene asla izin vermemeliydim. Hepsini benim hatam."

."Seni affediyorum." Catalina'nın dudaklarına, yüzünü aydınlatan belli belirsiz bir gülümseme yayıldı.

124 | Fnuippa Oregory

"Sana göz kulak olmam gerekirdi. Çocuk gibi düşüncesiz davrandım. Ama artık anladım Catalina, hatamın farkına vardım. Sana bir daha asla böyle bir şey yapmam."

Catalina başını salladı. "Ah, lütfen! Ve sen de beni affetmelisin. Ben de sana kaba davrandım."

"Öyle mi?"

"Evet, Oxford'da." Sesi fısıltı gibi çıkıyordu.

"Peki, bana ne söylemen gerekiyor o zaman?"

Catalina kısa bir an Arthur'u baştan aşağı süzdü. Hayır, intikam peşinde değildi. Hala küçük bir çocuk sayılırdı ve sadece adalet istiyordu. Onun da karısının ağzından bir özür duymaya ihtiyacı vardı.

"Ben... Ben çok üzgünüm." Catalina doğru söylüyordu. Gerçekten pişmandı. "Yapmamam gerekirdi. Daha ertesi sabah pişman olmuşum ama sana söyleyemedim."

"Yatak odamıza çekilmek ister misin?" Arthur dudaklarını Catalina'nın kulağına dayayıp kimsenin duyamayacağı şekilde fısıldamıştı.

"Çekilebilir miyiz?"

"Eğer hasta olduğumu söylersem, neden olmasın?"

Catalina uysal bir çocuk gibi başını eğmekle yetindi.

"Prenses kendisini iyi hissetmiyor. Dona Elvira onu odasına çıkaracak. Akşam yemeğini prensesin odasında onunla yiyeceğim."

"Ama... Halk sizi görmeye geldi majesteleri. Sizin için bir hoş geldin eğlencesi düzenlediler. Size iletmek istedikleri bazı ricaları, sıkıntıları da var."

"Onları salona alın. Onları şimdi dinleyebilirim. Zaten yarın da burada kalacağız. Ancak prensesin derhal odasına çıkarılması lazım."

MAHKUM PRENSES

125

"Elbette majesteleri, siz nasıl emrederseniz." Dona Elvira öncülüğünde, nedimleri prensesin etrafını sarıp onu odasına taşımaya hazırlanırken Catalina, Arthur'a dönüp salondaki herkesin duyacağı bir sesle, "Lütfen yemeği benimle yiyin majesteleri," dedi.

İşte, Catalina herkesin içinde ona olan ihtiyacını, sevgi-sini, arzusunu göstermişti. Dünyalar Arthur'un oldu. Karısını memnuniyetle selamladıktan sonra kendisine sıcak bira getirilmesini söyleyip ricacıları huzuruna kabul etti. Yarım düzine kadar adamı dinledikten sonra da izin isteyip ertesi gün kaldıkları yerden devam edeceklerini ilan etti.

Catalina, şömine başında Arthur'u bekliyordu. Uşaklarını ve nedimelerini göndermişti. Prense baş başa kalmak istiyordu. Arthur, odanın bomboş olduğunu görünce şaşırıldı. Ne de olsa bir Tudor asla yalnız bırakılmazdı. Ancak Catalina yemek servisi yapması gereken uşakları da, kendilerine yemekte eşlik edecek nedimleri de dışarı çıkarmıştı. Gözünü bir an olsun prensesin üstünden ayırmayan mürebbiyesi Dona Elvira bile orada değildi. Catalina'nın odayı nasıl düzenlediğini, hazırladığı sofrayı Arthur'dan başka hiç kimse göremeyecekti. -

İspanya Prensesi odadaki tüm ahşap mobilyaları canlı renklerde kumaşlarla sarıp sarmalamış, soğuk taş duvarlara da aynı renkli kumaşlardan dolamıştı.

Yemek masasının ayaklarını çıkarttırıp şöminenin önüne koydurarak muazzam bir yer sofrası hazırlamıştı. Sofra diz hizasına gelen masaya kurulmuş, her yere mumlar ve tütsüler yerleştirilmişti. İçeride ağır, egzotik bir koku vardı. Art-

126 | Philippa Gregory

hur kendini bir an kilisede gibi hissetti. Masamn her iki yanına da yumuşacık hayvan postları serilmişti. Neydi bu, yerliler gibi yerde oturup mu yemek yiyeceklerdi?

Prens mobilyaların rengarenk kumaşlarla sarıışındaki abartıya dair bir şeyler diyecekti ki, dudaklarını ısırıp kendini engelledi. Belki de Catalina ona bir şeyler anlatmak istiyordu. Üzerinde tuhaf ama göz kamaştırıcı bir kıyafet vardı. Başına uzun bir parça ipek kumaş dolamış, bir ucunu sanki istediği zaman peçe niyetine kullanmak üzere omzundan aşağı sarkıtmıştı. Her zamankinin aksine üstüne kat kat volanlı bir tuvalet giymek yerine, düz ipek bir elbise geçirmişti. Uçuk mavi ipek, tüm vücut hatlarını belli ediyordu. Ca-talina'nın elbisesinin altına iç çamaşırı giymediğini farketti-ğinde, Arthur'un kalbi yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Barbarların kıyafetlerini andıran bu değişik kılık içindeki Catalina'ya ne diyeceğini bilemiyordu. "Elbisemi beğenmedin," dedi Catalina. Arthur, Catalina'nın utandırılmaya hazır, neredeyse korkarak cevabını beklediğinin farkında değildi. "Doğrusu daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Araplara özgü bir kıyafet mi?"

Kendi etrafında ağır ağır döndükten sonra Arthur'un tam karşısına geçti. "Biz İspanya'da hep böyle giyiniriz. Annem dahil. Ağır tuvaletlerden hem daha rahat hem de daha temiz. Kadifelerin aksine kolayca yıkanabiliyor."

Arthur onaylayan bir ifadeyle başını sallarken burnuna ipekten yayılan gül kokusu geldi.

"Hem güneşin altında bile serin tutuyor." "Çok ba..." Barbar demek üzereydi ki, yuttu. "Çok hoş görünüyorsun," dedi hemen. Dilini tutmayı becerdiği için de kendisiyle içten içe gurur duydu.

IViA.rUS.UM I^KtINibi) | İZ/

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Elbette."

Ruhu okşanan Catalina, kollarını iki yana açarak hızla kendi çevresinde bir tur daha attı.

"Gecelik olarak mı giyiyorsunuz?"

Catalina içten bir kahkaha attı. "Hayır, neredeyse tüm günü bu kıyafetle geçiririz. Annem zırhının altına da her zaman bunlardan giyer. Hem daha rahat hem de hareketlerini kısıtlamadığı için avantajh." "Hayır..."

"Tabii yabancı elçiler geldiğinde, resmi törenlerde ya da sarayda verilen ziyafetlerde tuvalet giyiyoruz. Özellikle de Noel'de hava soğukken kimse bunu giymez. Ama yazın ve seferdeyken Morisco tarzı giysileri tercih ederiz. Dikimi, temizlenmesi, taşınması ve giyilmesi kolay."

"Bunu burada giyemeyeceğini biliyorsun, değil mi? Çok üzgünüm ama babaannem değil giymek, bu kıyafetleri ya-nmda getirdiğini bile duysa kıyameti koparır."

Catalina uysal başını salladı. "Biliyorum. Annem de yanıma almama karşı çıkmıştı. Ben ısrar ettim. Yanımda bana evimi anımsatacak özel bir şey bulunsun istedim. Dolabımda gizleyip kimseye göstermeyecektim. Ama sonra, bu gece sana gösterebileceğimi düşündüm. Alışkanlıklarımı, eskiden nasıl yaşadığımı bilmen gerektiğini düşündüm."

Infanta, Arthur'u sofraya buyur etti. Genç prens kendini ansızın çok iri, beceriksiz hissetti ve ani bir kararla binici çizmelerini çıkarıp bir kenara koydu. Böylece yer sofrasına rahatlıkla bağdaş kurup oturdu.

Catalina, onun uyum göstermeye çalışmasından hoşnut ve bir o kadar da muzaffer bir edayla kocasının karşısına

iZö | ı-'miippa oregory

oturdu. Arthur'a beyaz bir mendille su dolu bir kase uzattı. Arthur parmaklarını kokulu suya batırıp mendille sildi. Infanta gülümseyerek özenle hazırlanmış altın yemek tabağını kocasının önüne koydu. Rostolanmış tavut kanatları, böbrek haşlama ve yanında kızarmış ekmek... İngilizlerin tipik akşam yemeği mönüsü olmasına rağmen Catalina öyle özenli bir sunum yapmış, öyle titizlikle küçük porsiyonlar hazırlamıştı ki, ortaya göz alıcı bir manzara çıkmıştı. İncecik kesilmiş elma dilimlerini tavuk kanatlarının yanına dizmiş, erik marmelatını türlü baharatla zenginleştirmişti. Elindeki kısıtlı imkanlarla kocasına İspanyol usulü bir yemek sunmak için elinden gelen gayreti göstermiş, Müslümanların zengin mutfak küküründen de esinlenmişti.

Arthur belli etmese bile, içinden önyargılı davrandığı için pişman oldu. "Bu... Bunlar muhteşem görünüyor." Genç prens uygun sözcükler arıyor ama bulamıyordu. "Bu adeta bir tablo gibi. Ve sen de..." Arthur, Catalina'yı benzetebileceği, daha önce tanık olduğu hiçbir güzellik bulamıyordu. Derken aniden kafasında bir imge canlandı. "Daha önce bir tabak üstünde gördüğüm bir resme benziyorsun. Annemin hazinesinde bulunan Basra'dan gelme bir antika tabaktı. Tıpkı onun gibisin. Tuhaf ama çok güzel."

Catalina sevgiyle gülümsedi. "Ben sadece senin beni anlamanı istiyorum. Cuiusmodi sum. Yani, ben her neysem... Senin bunu bilmeni, kim olduğumu bilmeni istiyorum."

"Pekala, kimsin sen?"

"Senin karınım. Galler Prensesi'yim ve geleceğin İngiltere Kraliçesi'yim. Benim kaderimde bir İngiliz kadını olmak var. Ama her şeye rağmen önce İspanya'nın ve al Anda-lus'un prensesiyim."

MAHKUM PRENSES "129

"Biliyorum."

"Biliyorsun ama aslında bilmiyorsun. Ne İspanya ne de benim hakkımda bilgin var. Ben sana kendimi göstermek istiyorum. İspanya hakkında daha çok şey bilmeni istiyorum. Beni tanıman için. Ben İspanya Prensesi'yim ve babamın gözbebeğiyim. Biz ailecek baş başaysak bu şekilde yer-de yemek yeriz. Eğer seferdeyse çadırda kalır, ateşin önüne ailece tıpkı böyle otururuz. Biliyor musun, ben yedi yaşına kadar seferlerde büyütüldüm. Yani hep çadırlarda ve böyle ateş başlarındaydım."

"Ama siz aynı zamanda bir Hıristiyan krallığısınız," diye itiraz etti Arthur, "iktidar sahibisiniz. Sandalyeleriniz olmalı. Bildiğimiz, normal sandalyelere oturup düzgün bir masada yemek yiyor olmanız lazım."

"Resmi törenlerde, evet. O zaman masada yeriz. Ama biz bizeyse böyle yaşarız, tıpkı Müslümanlar gibi. Elbette biz Hıristiyanız. İnancımız bir. Ama bil ki, biz sizin İngiltere'de yaşadığınız gibi yaşamıyoruz. Bizim fiskiyeler ve nilüfer ha-vuzlarıyla dolu uçsuz bucaksız bahçelerimiz vardır mesela. Saraylarımızın duvarlarında değerli madenlere yontulmuş şiiirler asılıdır. Herkesin evinde, küçük ya da büyük her evde, sıcak suyun hiç eksik olmadığı hamamlar bulunur. Yazın meyve ve sebzelerimizi saklamak için, kışın yağın karların toplandığı buzhanelerimizden haberin var mıydı?"

"Anlattıkların kulağa garip geliyor. Sanki bir masal dünyasından bahsediyor gibisin."

"Ben sadece birbirimizden farklı olduğumuzu görmeni sağlamaya çalışıyorum. Buraya gelirken İngiltere'nin, benim geldiğim topraklara benzediğini sanıyordum. Ama çok farklı. Yavaş yavaş Almanlardan çok Perslere benzediğimizi dü-

I

130 | Philippa Gregory

şünmeye başladım. Alışkanlıklarımız ve adetlerimiz Vizigot-lardan çok Araplarınkine çekmiş. Belki sen de karşında kız kardeşlerin gibi bir prenses bekliyordun. Ama görüyorsun işte, ben onlardan farklıyım."

Arthur başını salladı. "Tıpkı senin benimkini öğreneceğin gibi, ben de senin yaşam tarzını öğrenmeliyim."

"Ben bir gün İngiltere Kraliçesi olacağım. Benim bir In-gilize dönüşmem şart. Yine de genç bir kızken nasıl yaşadığımı, senin bilmeni istiyorum."

"Bugün çok mu üşüdün?" Arthur garip bir duyguya kapılmıştı. Daha önce hiç hissetmediği, yabancı bir duygu. Omuzlarında birinin sorumluluğunu taşımanın hafifseneme-yecek yükü. O an ilk defa bir erkek için karısını rahat ettirememenin nasıl huzursuz edici olduğunu anladı.

Catalina gerçeği Arthur'dan gizlemeye çalışmadı. "Hem de çok üşüdüm. Sonra sana karşı çok kaba davrandığımı düşünüp kendimi çok mutsuz hissettim. Evimden, annemden, insanın içini ısıtan güneşten çok ama çok uzakta olduğumu düşündüm. Bir anda içimi dayanılmaz bir özlem kapladı. Bugün benim için korkunç bir gündü."

Arthur elini şefkatle karısına uzattı. "Peki, seni biraz olsun rahatlatılabildim mi?"

Genç çiftin parmak uçları buluştu. "Evet, rahatlattın. Beni ateşin başına taşıyıp ne kadar üzgün olduğunu söylediğinde rahatlamıştım bile. Sana güvenmeyi öğreneceğim Arthur."

Arthur, Catalina'yı kendine çekip yanına yatırdı. Başına sardığı ipek şalı usulca çözünce kızıl bukleleri minderin üstüne yayıldı. Genç prens dudaklarını önce Catalina'nın saçlarında ve titreyen dudaklarında, ardından ıslak kirpiklerin-

MAHKUM PRENSES "İSİ

de ve kalem kaşlarında, sonra da şakaklarıyla kulak memelerinde gezdirdi. Prensesin boynunu, köprücük kemiğini, pürüzsüz omuzlarını, ılık avuç içlerini öptü. Sonunda Catalina'nın elbisesini yukarı sıyırıp başından çıkardı. Nihayet karısı, sevgili karısı gırlıçplak kollarındaydı.

WP

Onu seviyorum. Hiç aklıma gelmezdi ama seviyorum işte. Ona aşık oldum. Her şey değişti. Bazen aynada kendimi şaşkınlıkla seyrediyorum, acaba bende de gözle görülür bir değişiklik var mı diye. Şimdi kocasına aşık bir kadımın. Ben, İspanya Prensesi Catalina, Galler Prensi Arthur'a gönlümü kaptırdım. İmkansız olduğunu düşünsem de, onu sevmeyi çok istemiştim. İşte gerçekleşti.

Kocama aşığım ve biz bir gün İngiltere'nin kralı ve kraliçesi olacağız. Şimdi artık kim Tann'nın en sevgili kulu olduğumdan şüpheye düşebilir? Beni önce savaşın tehlikelerinden çekip çıkarıp Alhambra Sarayı'nın güvenli ve sıcak kollarına taşıdı. Şimdi de İngiltere'yi ve ileride onun kralı olacak genç adamın aşkını avuçlarıma bırakıverdi.

İçimden dua etmek geliyor. Ellerimi kavuşturup ona ya-kanyorum. "Ah, Tannm. Onu sonsuza dek sevmeme izin ver. Juan ve Margot'yu ayırdığın gibi bizi asla ayırma. İzin ver birbirimizi sonsuza dek ölümsüz bir aşkla sevip birlikte yaşlanalım."

132 | Philippa Gregoioy

Ludlow Xdesi, i^oi Ocak

Ludlow Kalesi'ni çepeçevre saran surların arasından geçerken kış güneşi alçalmış, kızıl harelerini yuvarlak tepelere düşürmüştü. Tahtirevanla aynı hizada at binen Arthur, nalların çıkardığı gürültüyü bastıran bir coşkuyla Catalina'ya seslendi. "İşte Ludlow. Sonunda geldik."

Önlerinde konvoy oluşturan adamlar hep bir ağızdan bağıırıyordu. "Prese yol açın. Galler Prensi Arthur geliyor." Sur kapısı açılmış, şehirdeki tüm evlerin kapıları aynı anda aralanarak prens ve prensesi bir an evvel görmek isteyen meraklı halk, kapı önlerine çıkmıştı.

Catalina, Ludlow'un bu denli sevimli bir yer olacağını hiç tahmin etmemişti. Yan yana dizilmiş ahşap evler uzaktan bakınca kol kola vermiş gibi duruyor, evlerin arasına sıkışan dükkanlarda insanlar arı gibi çalışıyordu. Dükkan sahiplerinin eşleri ise kaldırıma attıkları taburelerinden kalkıp yola çıkmış, coşkuyla prensesi selamlıyordu. Dükkanların dar taraçalanna dizilmiş terzi yamakları, ayakkabıcı çıraqları ve demirci kalfaları prese tezahürat yapıyordu. Genç bir çırak heyecandan dengesini yitirip az kalsın taraçadan aşağı yuvarlanacakken imdadına arkadaşları yetişti. Catalina önce korkudan nefesini tuttu, sonra da içten bir kahkaha savurdu.

Kasaba meydanından geçerlerken büyük çan eşliğinde tüm kilise, kolej, mabet ve hastanelerin çanları, prens ile taze gelini karşıladı.

Catalina, Arthur'la yaşayacakları kaleyi görmek için öne eğildi. Ardına kadar açık kale kapısından içeri girince şehrin önde gelenlerinin, kilise cemaatinin, varlıklı lonca men-

MAHKUM PRENSES » 133

suplarının kendilerini kaşılamak üzere hazır beklediğini gördü.

Arthur atının dizginlerinden çekip durdurdu. Önce Gal-ce, sonra da İngilizce olarak yapılan uzun konuşmayı dinlemeye koyuldu.

"Ne zaman yemek yiyeceğiz?" Catalina, prensin kulağına Latince fısıldayınca, Arthur'un dudaklarına çapkın bir gülümseme yayıldı.

"Ne zaman uyuyacağız?" Catalina'nın nefesi kesilmişti. Arthur'un dizginleri tutan elinin arzuyla titrediğini görmek hoşuna gitti. Kıkırdayarak tahtirevanına geri döndü. Konuşma nihayet bitince tekrar ana kaleye doğru yola çıktılar.

Düzgün ve tertipli bir kaleye benziyor, İspanya'daki sınır kalelerini andırıyordu. Kalenin iç avlusunu çevreleyen yüksek duvarların yapımında kullanılan gül kırmızısı kayalar avluya renk katmış, kasvetli havayı biraz yumuşatmıştı. Catalina'nın keskin bakışları iç avludan dış avluya kayarken bu kalenin kolay kolay ele geçmeyeceğini, belki yıllarca kuşatma altında direnebileceğini düşündü. Yine de Galler gibi önemsenen bir mıntıkaya göre küçüktü. Oyuncak kaleleri andırdığı bile söylenebilirdi. Babası böyle bir kaleyi ancak ya bir nehri ya da savunmasız bir yolu korumak için inşa ettirirdi. Olsa olsa gözden düşmüş bir İspanyol lordun sahip olmaktan gurur duyabileceği bir yerdi.

"Hepsi bu mu?" Catalina hayal kırıklığını gizlemeyi akıl edemeyip sordu. Gözünün önünde çocukluğunun geçtiği kale vardı; surların arkasında kalan canlı kasaba meydanları, bahçeler, önü alabildiğine açık ferah teraslar. İspanya'da muhafızlar kale burcunda devriyeye çıktıklarında kuleye ancak bir saat sonra dönebilirken Ludlow'da devriye en faz-

134 | Philippa Gregory

la birkaç dakika sürüyor olmalıydı. Arthur'dan cevap gelmeyince "Bu kadar mı?" diye tekrarladı.

Genç prens afalladı. "Daha fazlasını mı? Ne bekliyordun ki?"

Çevrede kendilerini pürdikkat seyreden yüzlerce insan olmasa, Catalina kocasını yatıştırmak için onun sevimli yüzünü okşardı. "Ah, benim aptallığım. Ben Richmond'a benzer bir yer bekliyordum sanırım." Aslında Alhambra'yla kıyasladığını söyleyemezdi.

Arthur güvenle gülümsedi. "Ah, aşkım! Richmond yeni inşa edildi. Babam Richmond'la nasıl gurur duyuyor, sen de biliyorsun. Hem Londra, Hıristiyan dünyasının en büyük kentlerinden biri. Haliyle sarayı da göz alıcı ve büyük olmalı. Oysa Ludlow sadece bir kasaba. Büyük bir sınır kasabası ama nihayetinde kasaba. Gerçi halkı oldukça varlıklıdır, sen de göreceksin. Av partileri çok renkli geçer. İnsanları da misafirperverdir. Burada mutlu olacağına eminim."

"Hiç şüphem yok." Catalina gülümseyerek sadece ihtişam ve güzellik için inşa edilen görkemli sarayların görüntüsünü kafasından silmeye çalıştı, inşaat ustalarının öncelikle ve sadece en iyi ışığın nasıl alınabileceğini, akşam güneşinde gölgelerin mermerlere nasıl düşeceğini hesapladığı saraylar...

Catalina etrafa bakınırken iç avlunun ortasında, bodur bir kuleyi andıran garip yuvarlak bina dikkatini çekti.

"Bu nedir?" Arthur, karısına elini uzatmış tahtirevandan inmesine yardımcı oluyordu.

"O mu? Yuvarlak bir mabet."

"Yuvarlak mabet mi?"

"Evet, tıpkı Kudüs'teki gibi."

MAHKUM PRENSES

135

Catalina geleneksel cami mimarisi olduğunu farkedince yüzüne tath bir tebessüm yayıldı. İslamiyette Allah'ın fakir zengin ayırt etmeksizin tüm kullarına eşit mesafede durdu ğuna inanılır, daire biçiminde inşa edilen bu yapılar sayesinde de hiçbir inanan ibadet ederken bir diğerinden daha iyi yerde oturmamış olurdu. "Çok hoş görünüyor."

Arthur sıradan bir binanın Catalina'nın niye bu kadar ilgisini çektiğine bir anlam veremedi ama uzatmadı. Şekli hariç, diğer kulelerden onu ayıran hiçbir özelliği yoktu. Gerçi binaya akşam güneşi vurunca ortaya çıkan manzara onun da hoşuna gidiyor, insanın içine garip bir huzur veriyordu,

"Evet, bak burada da ne var?" Tam karşılarında duran, bir kat merdivenle ulaşılan geniş kapılan davetkar bir şekilde iki yana açılmış, büyük binayı işaret etti. "Şurası büyük salon. Solda konsey üyelerinin odaları var, hemen onların üstünde de benim dairem. Sağda ise misafir odaları ile kale muhafızının dairesi, yani Sör Richard ve eşi Leydi Margaret Pole'un yaşadığı yer. Senin odaların da bir üst katta."

"Leydi Margaret Pole burada mı?" Arthur, Catalina'nın yüzünün aniden değiştiğini farketti.

"Hayır, kalede değil."

"Ana avlunun arkasında da binalar var mı?"

"Hayır. Avlu sura bitişik. Hepsi gördüğünden ibaret."

Catalina gülümsemeye devam etmek için kendini zorladı.

"Dış avluda çok sayıda konuk odamız da var." Arthur gayriihtiyari savunmaya geçmişti. "Ayrıca bir de loca va Eğlenceli ve kalabalık bir yerdir. Eminim sen de sevecc sin."

"Seveceğimden şüphem yok. Ya benim odalarım, oı . nerede?"

I.W

i^naippa oregory

Genç prens üst kat pencerelerini işaret etti. "En üst katta, sağ tarafta, görüyor musun? Koridorun karşısmda, benimkilere paralel."

Catalina'nın canı sıkılmışa benziyordu. "Peki benim odama nasıl geleceksin?"

Arthur, karısının elinden tutup sağı-solu selamladıktan sonra, ana salona çıkan taş merdivenlere yöneldi. Prens ve prensesin birlikte içeri girişini, geride kalan teşrifatçıları alkışlayarak kutladı. "Kralın Annesi Leydim'in emrettiği gibi ayda dört gece senin odana geleceğim."

"Ah," Catalina hayal kırıklığıyla içini çekti.

"Ama diğer geceler de kale burçlarındaki siperlerden gizlice yanına koşacağım. İkimizin odasında da burçlara açılan gizli kapılar var. Sen de, ben de istediğimiz zaman gizli kapıyı kullanarak buluşabiliriz. Üstelik kimsenin ruhu bile duymaz."

Catalina'nın yüzü sevinçle aydınlandı. "Yani ne zaman istersek buluşabilecek miyiz?"

"Elbette. Burada çok mutlu olacağız karıcığım."

Evet... Evet, burada mutlu olacağım. Persler gibi anavatanımın yasını tutmayacak, yeryüzünde başka hiçbir yerin yaşanılması olmadığı fikrine kendimi kaptırmayacağım. Berberler gibi karşımda uzanan bu dağların birer vaha olduğunu iddia etmeyeceğim. Ludlow'a alışacağım. Önce bu sınır kentinde yaşamayı öğrenecek ve burayı seveceğim, sonra da İngiltere'yi. Benim annem sadece bir kraliçe değil. Kraliçe olduğu kadar korkusuz bir savaşçı da. Beni büyütürken bana görevimi bilmeyi ve yerine getirmeyi öğretti. Şimdi göre-

MAHKUM PRENSES »137

vim burada mutluluğu yakalamak ve şikayet etmeden yaşamayı öğrenmek.

Belki ben asla annem gibi silah kuşanıp sefere çıkmayacak, ateş hattında ülkemi savunmak zorunda kalmayacağım. Ancak bir krallığa hizmet etmenin türlü yolları var. Mutlu, dürüst ve sarsılmaz bir kraliçe olmak da onlardan biri. Tann beni orduya çağırmasaydı da, kanun koyucu ve adalet timsali olarak benim hizmetimden yararlanmak isteyebilir. İster halkımı silah kuşanıp düşmana karşı, ister kanun namına özgürlüklerini koruyarak savunayım, her koşulda onların kraliçesi olacağım. Kalben ve ruhen. İngiltere Kraliçesi.

«^

Saat çoktan gece yarısını geçmişti. Şömineden yükselen alevler Catalina'nın yüzünü aydınlatıyordu. Yataktaydılar, uykulu ama uyuyamayacak kadar arzulu.

"Bana bir hikaye anlat."

"Bir sürü hikaye anlattım sana."

"Bir tane daha anlat. Boabdil'in Alhambra Sarayı'nın anahtarlarını kadife bir kese içinde teslim ettikten sonra ağlayarak uzaklaşmasını anlat."

"Onu zaten biliyorsun, dün gece anlattım."

"O halde Yarfa'yı ve Hıristiyanlara dış gıcırdatan devasa atını anlat."

"Çocuğsun sen. Hem onun adı Yarfa değil, Yarfe." "Ama öldürüldüğünü kendi gözlerinle gördün değil mi?" "Oradaydım ama ölümünü izlemedim." "Böyle bir şeyi nasıl izlemezsin?"

138 | Philippa Gregory

"Çünkü annem dua etmemizi istemişti. Ayrıca küçük bir kızdım, bir ölüm izlemek için can atan kana susamış canavar bir erkek çocuğu değil."

Arthur gülerken Catalina'ya işlemeli yastıklardan birini fırlattı. Catalina da yastığı havada yakalayıp kocasına geri attı.

"O zaman annen Haçlı Seferi için sattığı mücevherlerini anlat."

Catalina içten bir kahkaha koyverip kafasını salladı. Saçları bir sağa bir sola savruldu. "Evimi anlatmamı ister misin?" "Elbette." Arthur pembe battaniyeyi üstlerine örtüp beklemeye koyuldu.

"Kapıdan ilk girdiğinde Alhambra küçük bir oda gibi görünür. Eminim baban olsa bu kadar cıvılcık bir yeri ele geçirmek için atından inmeye bile tenezzül etmezdi." "Büyük bir yer değil mi?"

"Girişi ancak kasabadaki dükkanlar kadar. Ya da Ludlow'daki küçük bir evin salonu kadar, daha büyük değil." "Sonra?"

"Sonra avluya çıkılır, avludan da Altın Daire'ye geçilir." "Biraz daha büyük mü?"

"Rengarenk ve göz alıcı bir yerdir. Ama yine büyük sayılmaz. Küçük bir balkon vardır. Duvarlarında altın işlemler, yaprak motifleri... Ama hala küçük bir yerdeyiz." "Buradan nereye gideceğiz?"

"Bugün sağa dönüp mersin ağaçları korusuna gireceğiz." Arthur gözlerini yumup Catalina'nın anlattıklarını hayalinde canlandırmaya çalıştı. "Dörtgen bir avlu ve çevresinde yüksek altın kaplamalı binalar."

"Büyük ve karanlık ahşap koridor."

MAHKUM PRENSES

139

"Ve bir göl. Küçük bir göl. Etrafında da çitlerle çevrili mis kokulu mersin ağaçları."

"Ama sizin çitleriniz gibi değil, öyle düşünme." Catalina, Galler'deki derme çatma tahta çitleri geçiriyordu aklından.

"O zaman neye benziyor?"

"Duvar gibi bir çit. Dümdüz kesilmiş kare biçiminde yeşil mermer bir bloğa benziyor, sanki dokunsan canlanacak bir heykele. Işık, gölün yüzeyinden yansıyıp üstüne vurduğunda muazzam bir manzara çıkar ortaya. Tabii bir de kuşlar var."

"Kuşlar mı?" diye şaşkınlıkla sordu Arthur. Catalina daha önce kuşlardan bahsetmemiştir.

"ApodesF" Câlalina., Latince adını söyledi.

"ApodesP Kırlangıç mı?"

Catalina başını salladı. "Başının üstünde döne döne sürüyle uçarlar. Çıgıllıkları yeri göğü inletir. Bir süvari birliği kadar hızlıdır, rüzgar gibi. Hızları baş döndürücüdür, bütün gün uçarlar ve geceleri de..."

"Gece de mi?"

"Geceleri ortadan kaybolurlar. Nereye gittiklerini kimse bilmez. Ne onları ne de yuvalarını kimse görmez. Çok garip ama sanki yok olurlar. Gün ağarırken tekrar ortaya çıkarlar, sel gibi. Oysa günbatımında havada bir tanesine bile rastlayamazsın." Catalina duraksadı. "Anlatması çok zor, görmen lazım."

"Özlüyorsun, değil mi? Seni ne kadar mutlu edersem edeyim, kırlangıçları hep özleyeceksin."

"Evet. Bu çok doğal. Ama kim olduğumu ve kim olmak üzere yetiştirildiğimi unutacak değilim." Arthur'a bakıp sevgiyle gülümsedi, masmavi gözleri parlıyordu. "Galler Prensesi," diye devam etti. "Ta çocuklu-

ğumdan beri bunu biliyorum. Zaten beni herkes Galler Prensesi diye çağırırdı. Ve Tanrı'nın isteğiyle İngiltere Kraliçesi. Ben, Catalina, İspanya Infantası, Galler Prensesi."

Arthur gülümseyerek Catalina'yı kendine çekti. Birlikte sırtüstü uzandılar. Catalina başını prensin omzuna yaslayınca parlak kızıl saçları ipek bir örtü gibi Arthur'un göğsüne yayıldı.

"Doğduğum andan beri seninle evleneceğim belliydi," dedi Arthur iç geçirerek. "Sana mektup yazmadığım, yazdıklarımı kontrol etmesi için hocama götürmediğim bir dakika bile hatırlamıyorum."

"Artık buradayım. Seni mutlu ediyorsam, ne mutlu bana."

Arthur, Catalina'nın çenesinden tutup dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Umarım asıl ben seni mutlu edebiliyorumdur."

"Ben her koşulda sana iyi bir eş olmak zorundaydım. Sen beni mutlu etmesen bile."

Arthur, Catalina'nın elini tutup vücudunun yeniden harekete geçtiğini hissetsin diye çarşafın altına soktu.

"Bu, olmadan mı demek istiyorsun?" Takılıyordu.

"Evet, bu... Bu haz olmadan." Catalina gözlerini yumup kendini sırtüstü yatağa bıraktı.

Hizmetkarları genç çifti gün ağarırken uyandırıp sıcak yataklarından kaldırdı. Arthur her zamanki gibi törenle karısının odasından çıktı. Ayinde yeniden bir araya geleceklerdi ama mabedin ayrı köşelerinde oturdukları için konuşmaları mümkün değildi.

ıvı/vnxs.UM I^K£.IN5ti

141

Günümün en önemli kısmını ayinde geçiriyor olmam ve orada mutlak huzura kavuşmam gerekir. Oysa Tann'ya beni koruyup kolladığı için dua ederken kendimi yalnız hissediyorum. Bir camiyi andıran bu mabet bana annemi hatırlatıyor. Annemin kokusu burnumda tütüyor. Neredeyse tüm ömrüm boyunca günde dört kez yanında çöme-lip dua ettiğim annem, artık yanımda değil. Meryem Ana'ya dua ederken gözümün önünde annemin yuvarlak yüzü, gülümseyen ve kendinden emin ifadesi beliriyor. Bu yabancı topraklarda, asık suratlı ve içine kapanık insanların arasında görevimi yerine getirebilmek için Tan-n'dan bana cesaret vermesini dilerken annemin varlığına ihtiyaç duyuyorum.

Arthur için de şükretmem lazım ama Tanrı'nın huzurunda diz çökmüş dua ederken onu aklımdan geçirmeye bile cesaret edemiyorum. Arzuya kapılmadan onu düşünmem, ne mümkün. Arthur, benim için derin bir sır ve gizli bir haz demek. Aramızdaki kuvvetli çekimin, evlilik hayatının beraberinde getirdiği kutsal bağdan fazlası olduğunun farkındayım. Bu ihtiras... Bu şehvet... Bu haz... Bunlar ancak insanın günah hanesine yazılabilecek cinsten şeyler. Yatağa başpsikopos tarafından sokulduk ama sonra görevimizi yetine getirmekten çok, iki hayvan gibi tutkuyla birleşmeye, birbirimizin koynunda kendimizden geçmeye başladık. Mabette böylesine kuvvetli bir tutku hissedersen, herhalde günah işlemiş olurum. Arthur'un bana tattırdığı hazzı herkesten olduğu gibi, Tann'dan da saklamaya çalışıyor7?ı.

j^^

I'naippa vjrrcguiy

İstesem de kimseye güvenemiyorum. Dilediğimiz gibi birlikte olmamız yasak. Büyükannesi, Kralın Annesi Leydim her şeye burnunu soktuğu gibi bizim hayatımıza da karışıyor. Ondan millerce uzakta, Galler sınırında olduğumuz halde. Leydi Margaret'm emrine göre, adet dönemlerim hariç prens beni sadece haftada bir kez yatak odamda ziyaret edebilir. Akşam saat 10.00'dan önce gelip sabah saat 06.00 olmadan gitmesi buyruldu. Herkes gibi biz de onun talimatlarına harfiyen uymak zorundayız. Prens haftada bir gün büyük salondan geçip teşrifatçıları eşliğinde soluğu kapımda alıyor, ertesi sabah da görevini tamamlamış genç bir adam olarak benzer bir seremoniyle odamdan ayrılıyor. Her gece gizlice odama geldiğini kimse öğrenmemen. Onun odasından benim odama açılan kale burcundaki mazgallı siperlerde buluşuyor, gizli aşklar gibi yıldızların altında ftört ediyor, sonra usulca aşk yuvamıza süzülüp zevkin doruklarına ulaşıyoruz.

Bir yığın işgüzarla ve kralın annesinin casuslarıyla dolu bu kalabalık küçük kalede biç kimse, bizim her gece birlikte olduğumuzu ve birbirimize aşık olduğumuzu bilmiyor.

Ayından sonra kahvaltı etmek üzere prens ve prenses kendi odalarına çekildi. Onlara kalsa birlikte olmayı tercih ederlerdi. Ama Ludlow Kalesi, Kraliyet Sarayı'nın birkaç boy küçük bir benzeri gibiydi. Burada da her şey kralın annesinin kontrolündeydi. Kahvaltıdan sonra Arthur kendi ho-casıyla ya ders çalışmalı ya da hava uygunsa at binmeye çıkmalıydı. Catalina ise odasında kalıp dikiş dikebilir, kitap okur ya da nedimeleriyle bahçede yürüyüşe çıkabilirdi.

MAHKUM PRENSES | 143

"Bahçe mi?" Kale duvarının dibindeki biraz yeşillik ve birkaç ağaçtan ibaret yeri görünce, Catalina hayal kırıklığını gizleyememişti. "Korkarım, Kralın Annesi Leydim hayatında hiç gerçek bir bahçe görmemiş."

Öğleden sonraları ise genç çift birlikte ava çıkabilirdi. Kalenin dışında kalan kırsal arazi at binmek için fena sayılmazdı, iki yanı ağaçlarla çevrili gürül gürül akan nehir, geniş bir vadinin içinde kalıyordu. Catalina, Teme Nehri'nin etrafındaki otlaklarda at binmeye alışacağını düşünüyordu. Masmavi gökyüzü, ufuk çizgisinde yüksek dağlarla birleşiyor gibi görünüyordu. Ancak kışın gökyüzü griye dönüyor, bu karanlığı sadece kar aydınlatıyordu. Hava genellikle öyle berbat, öyle soğuktu ki, Catalina kapıdan dışarı adım atamıyordu, insanın soluğunu kesen soğuğa tahammül edemediği için, Arthur çoğunlukla at binmeye yalnız başına çıkıyordu.

"Kalede kalsam bile birlikte vakit geçirmemize izin vermezler. Eminim büyükannem bana başka bir iş icat eder." Catalina kalede yalnız başına sıkılırken at binip iyi vakit geçirmek, Arthur'un içine dokunuyordu.

"Sen git," dedi Catalina. Gülümsüyordu ama akşam yemeğine kadar kalede bir başına ne yapacağını bilmiyordu.

Haftada bir kez ayın için kasabadaki St Laurence Kilise-si'ne iniyor ya da kalenin hemen yanındaki mabette loncaların verdiği akşam yemeklerine katılıyorlardı. Bazen de horoz ya da boğaların köpeklerle dövüştürüldüğü müsabakaları izlemeye gidiyorlardı. Catalina kasabanın düzenli halinden etkilenmişti. Kasaba, Henry Tudor tarafından son verilen Yorklar ve Lancasterlar arasındaki kanlı çatışmalara sahne olmadığı için çok şanslıydı.

144 | Philippa Gregory

"Bir krallık için barıştan değerlisi yok." Catalina, Arthur'a döndü.

"Şu an barışın önündeki tek tehdit İskoçlar. Yorklar da, Lancasterlar da benim atam. Aradaki anlaşmazlık benimle son buldu. Şimdi kuzey sınırimıza odaklanmamız gerek."

"Baban kuzeydeki sorunu Prenses Margaret'in evliliğiyle çözebileceğini düşünüyor, değil mi?"

"Dua edelim de umduğu gibi olsun. İskoçlara pek güven olmaz. Tahta geçince ilk iş kuzey sınırının savunmasını güçlendireceğim. Belki sen de benimle gelirsin, birlikte sınırda keşfe çıkıp savunma kalelerimizi denetleriz." "Memnuniyetle sevgilim."

"Çocukluğun sınırlarda çarpışan bir ordunun savaş kamplarında geçtiğine göre, bu konuda benden daha çok şey biliyorsundur."

"Senin işine yarayacak bir şeyler biliyorsam, ne güzel. Babam, annemin prenses değil amazon yetiştirdiğini söyleyip şikayet ederdi hep."

Karanlık çökünce birlikte akşam yemeğine oturdular. Neyse ki soğuk kış gecelerinde hava erken kararıyor, onlar da ayrı geçen uzun saatlerin ardından büyük salondaki yemek masasında nihayet yeniden bir araya geliyordu. Arthur her zamanki gibi, şömineye daha yakın olsun diye Catalina'ya soluna oturttu. Genç prensesin kalın yün pelerininin biyeleri kürkle

kaplıydı ama yine de üşüyordu. Yemekte Catalina'nın İspanyol nedimleri, Maria de Salinas ve emektar mürebbiyesi ayrı bir masada, kendisine Hizmet etmekle görevlendirilen İngiliz leydiler başka bir masada oturuyordu. Arthur'un danışma meclisinde görev alan lordlar, mabeyinci, kalenin başmuhafızı Sör Richard Pole, Lincoln Psiko-

I

MAHKUM PRENSES | 145

, poşu William Smith, doktoru Bereworth, haznedarı Sör Richard Croft, Sör William Thomas ve kasabanın ileri gelenleri ise salonun ortasındaki büyük masada toplanmıştı. Salonun gerisinde ve koridorlarda ise kasabanın meraklı sakinleri İspanyayı prensesi görmek için birbiriyle yarışıyor, ingilizler bir yandan prens ve prenseslerini seyrederken bir yandan da Catalina'nın prensi ile minnet edip edemediği hakkında konuşuyordu.

Onları ikna etmenin bir yolu yoktu. Pek çoğu, prenslerinin yatakta pek başarılı olmadığını düşünüyordu. Kanıt olarak da birbirlerine, yemek masasında taşbebek gibi oturan ve kocasıyla hiç ilgilenmeyen prensesi gösteriyorlardı. Caller Prensi kurulmuş saat gibi her on dakikada bir karısına dönüp kısacık bir şeyler söylüyor, sonra da kafasını önündeki tabağa gömüyordu. Nadiren göz göze geliyor, tesadüfen yan yana oturmuş iki yabancıdan farksız görünüyorlardı. Dedikodular almış yürümüştü. Prens ve prensesin birbirini memnun edemediği, sadece planlandığı gibi haftada bir birlikte oldukları, aslında her ikisinin de evlilik için çok küçük olduğu konuşuluyordu.

Catalina'nın yemek boyunca kocasına dokunmamak için kendiyi ne büyük bir savaş verdiğini kimse bilmiyordu tabii. Ya da Arthur'un kimseye belli etmeden karısının kulağına "Seni istiyorum," diye fısıldadığını...

Akşam yemeğinden sonra ya bir dans gösterisi sergilenir ya da dağlardan inen ozanlar tuhaf hikayeler anlatırdı. Art- • hur ozanların kendine özgü şiveleriyle anlattığı hikayeleri açıklamakta zorlansa da, dilinin döndüğünce Catalina'ya çevirmeye çalışırdı.

V

146 | Philippa Gregory

"Uzun san yaz gelir, zafer getirir

İngiliz gemileri hırçın dalgalar misali denizdedir

Kavurucu sıcak ve vebaya rağmen

Kehanete göre zafer bizimdir"

"Neden bahsediyor?" diye sordu Catalina. "Uzun sarı yazdan kasti, babamın ingiltere'yi işgal etmeye karar vermesi. Yol onu Bosworth'a, dolayısıyla da zafere taşımış."

Catalina başını salladı.

"O yaz çok sıcak geçmiş ve veba salgını şimdi nasıl her yaz Avrupa'yı tehdit ediyorsa, o yaz da babamın birliklerinin başına bela olmuş."

Catalina yeniden başını salladı. Bir başka ozan gelip ar-pı eşliğinde şiirini okumaya başlamıştı.

"Ya bu nedir?"

"Bu da Galler'in üstünden geçen kırmızı bir ejderhayla ilgili. Hikayeye göre ejderha, bir yaban domuzunu öldürüyor." "Peki, ne anlama geliyor bu?"

"Ejderha bizi, yani Tudorları temsil ediyor. Flamamızda ejderha var, biliyorsun. Domuz ise Richard. Eski bir hikayenin üstünden babama övgüler yağdırılıyor. Bu ozanların tüm ezgileri antiktir." Arthur sırtarak devam etti, "Nuh'un şarkıları."

"Büyük selden sağ çıktıkları için de mi övüyorlar Tudorları? Nuh da mı Tudor'muş?"

"Belki de. Burası Galler sınırı, bizler Owen'dan, Glendo-wer'dan geliyoruz. Her şeyi kendimize mal etmekten hoşlanırsınız."

Şömine ateşi sönmeye yüz tuttuğunda, kimsenin bilmediği büyülerin konu aldığı eski Galce şarkılar söylenmeye

I

MAHKUM PRENSES | 147

başladı. Cesaret ve bilgelikle kazanılan savaşlardan ve zaferlerden bahsediliyordu. Arthur ve Camelot'un, Prens Merlin ile kocasını yasak aşkı uğruna aldatan Kraliçe Guineve-re'in maceraları hikaye ediliyordu.

"Eğer bir gün bir başkasına aşık olursan kahrımdan ölürüm." Arthur, mahcup bir çocuk gibi Catalina'nın kulağına fısıldadı.

|>

"Benim gözüm senden başkasını görmüyor sevgilim." Ludlow Kalesi'nden her gece ya müzik ya da eğlence eksik olmuyordu. Kralın annesi, Galler Prensi'nin hanesinde neşenin eksik olmamasını özellikle tembihlemişti. Ayrıca to-, rununun, Tudorlar adına savaşmak için dağlardan inen kasabalılara ödemeleri aksatmadan yapmasını istiyordu. Kasaba sakinlerine, prensin kendilerine herkesten daha çok sahip çıktığını göstermek niyetindeydi. Galler ve İngilizler çekiçlerini aynı yere vurursa, hem iskoçlara hem de İrlandalılara karşı daha sağlam durabilirlerdi.

Müzisyenler ağır İspanyol ezgileri çalmaya başlayınca, Catalina nedimeleriyle piste çıkıp kontrollü adımlarla dans etmeye başladı. O dans ederken Arthur gözlerini ondan alamıyordu. Catalina'ya kalsa, sultanlar için dans eden köle kızlar gibi hızlı ezgiler eşliğinde kalçalarını kıvıra kıvıra raks etmeyi tercih ederdi. Ama kralın annesinin muhbirleri her yerdeydi. Ludlow Kalesi bile kendi kontrolü altında olsun isteyen yaşlı kadın, genç prensesin en ufak bir taşkınlığına bile göz yummazdı.

Bazen Catalina sanki dansın bir parçasıymış gibi parmaklarını şıklatırdı. Bu, aslında Arthur'u uyarmak içindi, iyice kendinden geçmiş, aşık aşık karısını izleyen Arthur, bunun üzerine mesajı alıp toparlanır, dikkatini dağıtmak için

148 | Philippa Gregory

yanındakilerle sohbete başladılar. Kralın annesinin onaylamayacağı hiçbir davranışta bulunmamaya azami özen gösteriyorlardı.

Eğlence sona erip müzisyenler salonu terkettikten sonra bile genç çift baş başa kalmazdı. Arthur'un çevresini saran konsey üyeleri, toprak sahipleri, güç ve mevki peşinde koşan şarlatanlar bir an olsun prensi boş bırakmıyordu. Catalina henüz tam olarak anlayamadığı İngilizce ya da asla tek kelimesini anlamayacağını düşündüğü Galce konuşmalardan haklı olarak sıkılıyordu. Sınır topraklarında henüz hukukun üstünlüğü tam olarak tanınmamıştı. Toprak sahipleri kendi namına buldukları mıntıkanın güvenliğini sağlamakla da yükümlüydü. Dağlık arazide hala haktan hukuktan, değişen dünyadan habersiz, Galceden başka dil konuşamayan insanlar yaşıyordu. Aralarında hala tahtta Ric-hard'ın oturduğunu sananlar bile vardı.

Arthur, kan davasına dönen çekişmelerin bir son bulmasını, başkasının hakkına tecavüz edenlerin bir kereye mahsus affedilmesini istiyor, komşu İngiltere gibi barış içinde yaşamak için ortak paydada buluşmaları gerektiğine inanıyordu. Vadiler ve sahil şeridi bir düzine dar kafalı lordun elindeydi. Tepelere çıkıldıkça ise hakimiyet vahşi kabileleri aratmayan klanlara geçiyordu. Genç prens kararını vermişti. Bu topraklarda da kanunu üstün kılacaktı.

"Herkes eninde sonunda kanunların, lordların sözünden daha üstün olduğunu kabullenecek." Catalina, Arthur'a döndü. "Müslümanlar da aynıını İspanya'da yaptı. Annemle babam da onların izinden gitti., Müslümanlar insanların dinini ve dilini değiştirmeye çalışarak işleri içinden çıkılmaz bir hale getirmektense, herkesin barış ve huzur içinde yaşamasını sağlama yoluna gitti."

MAHKUM PRENSES | 149

"Lordlarımızın yarısı bunun dinsizlik olduğunu iddia edecektir. Hem annenle baban da kendi dinlerini empoze etmeye başladı. Yahudileri çoktan kovdular.' Sıra er geç Müslümanlara da gelecek."

Catalina'nın kaşları çatıldı. "Biliyorum. Aslında niyetleri herkesin özgürce kendi ibadetini yerine getirdiği bir ortam yaratmaktı. Granada'yı ele geçirdiklerinde bunun için söz vermişlerdi."

"İnsanları tek bir ülke bayrağı akında toplayabilmek için din birliği sağlamanın şart olduğunu düşünmüyor musun?"

"Dinsizler bunu beceriyor. Al Andalus'ta Müslümanlar, . Hristiyanlar ve Yahudiler barış içinde yan yana yaşıyordu. Ama tabii yönetim Hristiyan bir kralın elindeyse, halkına doğru yolu göstermek onun görevi."

Catalina, bir süre kocasının etrafındaki adamlarla sohbetini seyrettikten sonra, mürebbiyesi Dona Elvira'dan işaret alıp Arthur'a selam vererek salondan ayrılırdı. Odasına çıkıp önce akşam duasını eder, sonra da geceliğini giyip biraz da nedimeleriyle sohbet ettikten sonra yatak odasına çekilip beklemeye koyulurdu.

"Sen gidebilirsin, bu gece yalnız uyuyacağım," dedi Dona Elvira'ya.

"Yine mi?" Yaşlı mürebbiyenin yüzü düşmüştü. "Kaleye geldiğimizden beri yatak odanızda kimsenin size refakat etmesini istemiyorsunuz. Ya gece uyanıp da bir şeye ihtiyacınız olursa?"

"Odada kimse olmayınca daha iyi uyuyorum. Şimdi lütfen beni yalnız bırak."

Mürebbiye ve nedimeler, aldıkları emirle prenseslerine iyi geceler dileyip Catalina'yi yalnız bıraktı. Onların ardından odaya giren hizmetçiler, prensesin üstündekileri çıkarıp saç tuvaletini çözmeye koyuldu. İpek geceliğini giydirip omzuna da şalını atarak odadan çıktılar. Catalina şöminenin önüne oturup beklemeye başladı.

Kaleye iyiden iyiye sessizlik çöküp herkes odasına çekilince, Arthur'un odadan içeri gireceği anı iple çekmeye başlıyordu. Odanın arka kapısına açılan koridorda ayak sesini duyduğundaysa, dünyalar onun olurdu. Hemen ayağa fırlayıp kapıya koşar, kilidi açar ve, soğuktan yanakları kızaran kocasının kollarına atılırdı.

"Bana bir hikaye anlat."

"Bu akşam hangi hikayeyi istersin?"

"Aileni anlat."

"Annemin genç kızlığını anlatmamı ister misin?"

"Ah, evet. O da senin gibi Kastilya Prensesi miymiş?"

Catalina başını salladı. "Hayır, tam olarak öyle sayılmaz. Annem benim gibi güvende değilmiş. Babası ölünce, ağabeyinin sarayında yaşamaya başlamış. Ama dayım, bir ağabeyin kardeşini sevmesi gerektiği kadar sevmiyormuş onu. Annemin yerine, tahta kendi kızını varis ilan etmiş. Oysa herkes bu kızın gayrimeşru olduğunu biliyormuş. Hatta kızı, genellikle annesinin gizli aşığının ismiyle çağırırlarmış. Ona La Beltraneja diyorlarmış. Bundan daha utanç verici bir şey düşünebiliyor musun?"

Arthur anlayışla başını eğdi. "Hayır."

"Annem ağabeyinin sarayında tam bir esir hayatı yaşamak zorunda kalmış. Kraliçe onu hiç sevmiyormuş, tabii saray eşrafı da. Yaşadığı zindan hayatının yanı sıra bir de ağa-

MAHKUM PRENSES »İSİ

beyinin suikast girişimlerine karşı dikkatli olması gerekiyormuş. Öz annesinin bile elinden bir şey gelmiyormuş."

"Ama neden?" Arthur'un sorusu üzerine Catalina'nın aydınlık yüzü aniden bir kasvet bulutuyla gölgelenince, karısının eline uzandı. "Ah, aşkım. Seni üzmem istemedim. Sorun ne?"

"Büyükanne çok hastaymış. JZüntüden. Tam olarak anlayamıyorum ama ağır hasta. Kısa bir zaman sonra büyükanne güçlükle konuşur, neredeyse hiç hareket edemez hale gelmiş. Sadece ağlıyormuş." "Ve annen korumasız kalmış."

"Evet. Ağabeyi, annemin Don Pedro Giron'la nişanlamasına karar vermiş." Catalina dizlerini karnına doğru çekip kol-larını kavuşturdu. "Ruhunu şeytana satmış, lanetli bir adam olduğu söyleniyormuş. Böyle bir kadere mahkum olmaksızın, annem ruhunu Tanrı'ya teslim edeceğine ve Tanrı'nın da ruhunu koruyup ona bir bakire olarak sahip çıkacağına yemin etmiş. Annem başışlayıcı Tanrı'nın, Avrupa'nın en kötü saraylarından birinde yıllarını çürüten genç bir prensesi, sadece gençliği ve el değmemişliği yüzünden ona sahip olm.i '<< isteyen bir adamın kollarına atmayacağına inanıyormuş."

Bu romantik hikaye Arthur'un hoşuna gitmişti. "Ne güzel anlatıyorsun, umarım mutlu sonla biter."

Catalina elini dinleyicilerinden sessizlik isteyen bir Lu.,. ozanı gibi havaya kaldırdı.

"En candan nedimesi ve yakın arkadaşı Beatriz, eline I |'• bıçak alıp Isabella'ya el sürmeye kalkarsa Don Pedro ; . oracıkta Öldüreğine ant içmiş. Annemse üç gün üç gec | diz çöküp hiç durmadan Tanrı'ya onu bu ıstıraptan kurtarması için dua etmiş."

152 • Philippa Gregory

"Don Pedro, Kastilya'ya doğru yola çıkmış. Varmasına sadece bir gün varmış. Yol arkadaşlarına sürekli ertesi gece Kastilya'nın en soylu bakiresinin yatağında olacağından bahsediyormuş. Ve o gece ölmüş."

Catalina'nın sesi korkunç bir fısıltıya dönüşmüştü. "Akşam yemeğinde kadehinde kalan şarabın son yudumunu içmeden ölmüş. Sanki Tanrı, Don Pedro'nun başından aşağı ölüm yağdırmış."

"Zehirlenmiş mi?" Arthur taht için göze alınabilecek şeyler hakkında biraz bir şeyler biliyordu ve açıkçası Kastilyalı Isabella da ona, cinayet işleyebilecek bir kadın gibi görünüyordu.

"Sadece Tanrı öyle istemiş." Catalina, Arthur'un sorusunu ciddiyetle yanıtladı. "Tıpkı başkaları gibi, Don Pedro da sonunda Tanrı'nın istekleriyle annemin isteklerinin daima aynı olduğunu anlamış. Tabii canı pahasına. Eğer sen de Tann'yı ve annemi benim kadar iyi tanısan, annemin isteklerinin her zaman yerine geleceğini bilirsin."

Arthur kadehini Catalina'nın şerefine kaldırarak "Bu çok anlamlı, güzel bir hikaye. Ana salonda da anlatabilmeni çok isterdim," dedi.

"Üstelik de gerçek. Annem bana kendisi anlattı."

"O halde annen de tahtına sahip çıkmak için savaşmak zorunda kalanlardan."

"Evet. Önce tahtı için, sonra da İspanya Krallığı'nı kurabilmek için."

Arthur gülümsedi. "Bize söylediklerine göpe damarlarımızda asil kan taşıyoruz ve savaşçı ailelerin soyundan geliyoruz. İkimizin tahtı da savaşla kazanılmış."

Catalina tek kaşını kaldırdı. "Ben soylu bir aileden geliyorum. Annem tahtı hakkıyla kazandı."

"Ah, evet. Ama annen hakkı olan için savaşmamış olsaydı, şimdi o adamla evlenmiş ve adı Dona... Neydi onun adı?" "Giron."

"Evet, adı Dona Giron olacaktı ve sen de herhangi biri olarak dünyaya gözlerini açacaktın."

Catalina başını salladı. Düşüncesi bile korkunçtu, "Her ne olursa olsun, ben yine de kralın kardeşinin kızı olarak doğacaktım. Damarlarımda taşıdığım kanın asaleti şüphe götürmez."

"Sen sadece herhangi biri olacaktın." Tüm bunlar aslında Arthur'un pek de umrunda değildi.

"Damarlarında asil kan taşıyan herhangi biri. Tıpkı babam taht için savaşma-saydı, benim olacağım gibi. ikimiz de kendi zaferini kendi yaratan ailelerden geliyoruz."

"Evet." Catalina pek emin değildi.

"İkimizin ebeveynleri de aslında başkasının hakkı olana savaşarak sahip çıkmış." Arthur ileri gitmekte sakınca görmedi.

Catalina daha fazla dayanamadı, hızla başını kaldırıp "Yanıyorsun," dedi. "En azından benim annem başkasının hakkına göz dikip zor kullanmadı. O zaten tahtın gerçek varisiydi."

Arthur itiraz etti. "Annenin kardeşi, kendi kızını varis olarak bırakmış ve resmen onu tanımış. Annen ise tahtı savaşarak kazanmış. Tıpkı babam gibi."

Catalina'nın kan beynine sıçramıştı. "Hiç de değil. Annem tahtın gerçek varisiydi. Annemin tüm yaptığı tahtta hak iddia eden yalancılara karşı hakkını savunmak."

"Görmüyor musun Catalina? Kazanana dek herkes tahtta hak iddia eden bir yalancı olarak görülür. Ama zaferi el-

154 | Philippa Gregory

de eden tarihi yeniden yazar. Soyunun kaderini değiştirir, rakiplerini ortadan kaldırabilir ya da mahkum edebilir. Ve işte ancak o zaman, gerçek hak sahibinin kendimiz olduğumu göğsümüzü gere gere iddia edebiliriz. Yoksa onun öncesinde hepimiz başkasının tahtını talep eden yalancılarız. Üstelik maalesef her zaman tahtta en çok hakkı olan, talebi en geçerli aday da olmayabiliriz."

Catalina'nın kaşları çatıldı. "Neler söylüyorsun? Benim gerçek bir prenses olmadığımı mı kastediyorsun? Ya da senin İngiltere'nin asil varisi olmadığını?"

Arthur uzanıp Infanta'nın elini tuttu. "Hayır. Beni yanlış anladın, lütfen bana kızma. Ben sadece inandığımız ve uğruna mücadeleden kaçınmadığımız bir şeye sahip olduğumuzu söylemeye çalışıyorum. Bizler kendi kaderini kendi çizen ve konacağı miras için canını dişine takan ailelerin çocuklarıyız. Bizler neyi istersek onu alırız. Alacağımız unvana ve isme karar verme lüksümüz var. Tıpkı diğerleri gibi..."

"Yanıyorsun Arthur. Ben İspanya Prensesi olarak doğdum ve İngiltere Kraliçesi olarak öleceğim. Bu tercihi ben yapmadım, kaderim bu."

Arthur, Catalina'nın avcunda duran eline sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Bir kadın ya da erkeğin kendi kaderini tayin edebileceğine dair inancından bahsetmesinin bir anlamı olmayacağını farketmişti. Bu meseleye daha eleştirel ve yoruma açık yaklaşıyor olsa da, karısı için her şeyin son derece net olduğu aşıkardı. Ona göre kaderi daha' doğduğu gün belirlenmişti. Unvanı, gururu ve aidiyet hissi tek bir adrese çıkıyordu: İngiltere Kraliçesi Katherine.

I

MAHKUM PRENSES | 155

«^

Onu öyle çok seviyorum ki. Bir gün bir erkeğe bu kadar bağlanacaktım söyleseler, asla inanmazdım. Ona duyduğum kuvvetli aşk sayesinde her gün biraz dabfi büyüdüğümü, olgunlaştığımı hissediyorum. Çektiğim stla hasretine bile hiç şikayet etmeden katlanıyorum. Sabırsızlığım, huzursuzluğum geçti. Kocamın benimle gurur duyması için, olması gerektiği gibi, her geçen gün biraz daha iyi bir kadın ve iyi bir eş haline geliyorum. Benimle evlendiği için hep gurur duymasını, daima mutlu olmasını istiyorum. Tıpkı bugün olduğu gibi, tüm ömrümüz

boyunca böyle mutlu olmaktan başka bir dileğim yok. Artbur'u anlatmaya yetecek kelime yok. Özellikle de benim için ne anlam ifade ettiğini...

Kraliyet Sarayı'ndan gelen ulak, beraberinde yeni evli çifte de birtakım hediyeler getirdi. Windsor Ormanı'nda avlanmış bir çift karaca, Catalina için bir düzine kitap. Kraliçe Elizabeth'ten mektuplar ve Leydi'den bir yığın direktif. Leydi Margaret'ın kulağına nasıl gittiğini kimse anlayamasa da, kralın annesi Arthur'un av partisi esnasında bazı çiftliklerin zarar gördüğünü duymuş, acilen çiftçilerin zararının tazmin edilmesini salık veriyordu.

Arthur, o gece Catalina'yı odasında ziyarete gittiğinde büyükannesinin mektubunu da yanında götürdü. "Nasıl oluyor da her şeyi duyuyor, hiç anlamıyorum." "Çiftçilerden biri mektup yazmıştır." | "Neden doğrudan bana gelmedi?"

"Belki büyükannenini tanıyordur. Daha önce emrinde çalışmış olabilir."

"Olabilir. Kralın Annesi Leydim'in güçlü bir işbirlikçi ağı var, tıpkı ülkenin tamamım saran casus ağı gibi."

"Bana kalırsa o çiftçiyi bizzat ziyaret etmelisin. İstersen birlikte de gidebiliriz. Bir hediye, biraz et ya da başka bir şey götürüp gönlünü alırsın. Borcumuz neyse, onu da kendi ellerinle verirsin."

"Ah, evet. Bu iyi olabilir. Ama büyükannemin nasıl her şeyi anında öğrendiğini hala anlamış değilim."

"Ülke yönetmenin birinci kuralı, bu değil midir? Kuş uçsa bileceksin. İyi bir hükümdar olmak istiyorsan kulağın delik olacak ve sana şikayete gelen halkın şikayetini, ondan duymadan önce sen bileceksin. Böylece halk itaat etmeyi, sen de emretmeyi öğrenir ve alışkanlık haline getirirsin."

Arthur kahkahasını bastırarak gülümsedi. "Anlaşılan Margaret Beaufort'la evlenmişim de haberim yokmuş. Ben biriyle baş edemezken karşıma ikincisi çıktı. Tanrı bana güç kuvvet versin."

"Sanırım seni uyarmalıydım. Ben dişli bir kadının kızıyım. Babam bile annemin sözünden asla çıkmaz, çıkamaz." Arthur elinde tuttuğu mektubu sehpanın üstüne bırakıp Catalina'yı kendine çekti. "Bütün gün burnumda tüttün."

Catalina, kocasının geceliğinin düğmelerini açıp yanağını Arthur'un ılık göğsüne dayadı.

"Aşkım..."

"Bana bir hikaye anlat."

"Bu akşam ne dinlemek istersin?"

»|i|»j.iii.uyi rty^i^OC^

15/

"Annemle babanın nasıl evlendiğini. Onların evliliği de bizimki gibi önceden mi planlanmış?"

"Hayır, pek sayılmaz. Annem yeryüzünde yapayalnızmış. Her ne kadar Tanrı onu Don Pedro'dan korusa da, yine de güvende değilmiş. Ağabeyinin eninde sonunda onu tahttan uzak tutmak için işine gelen biriyle evlenmeye zorlayacağını biliyormuş. »

"Annem o yıllardan hep ömrünün en karanlık dönemi olarak bahseder. Bazen annesine akıl danışmak istediği olurmuş ama büyükannemle konuşmak bir ölüyle konuşmaya çalışmaktan farksızmış. Ne yazık ki yaşlı kadın kendi acılarını içinde kaybolmuş, dış dünyayla bağlarını tamamen kesmiş. Kendi kızına bile kucak açamaz haldeymiş."

"Annem için tek kurtuluş yolu, o zamanlar sınırdaki komşu krallığın hükümdarı olan Aragonlu Ferdinand'mış. Kral Ferdinand kendini gizleme ya da olduğundan farklı gösterme ihtiyacı hissetmeden, yanına ne bir uşak ne de tek bir asker alıp annemin kapalı tutulduğu kaleye bir gece ansızın gelivermiş. İçeri girip şapkasını çıkarmış ve annem Aragonlu Ferdinand'ı görür görmez tanımış."

Arthur hikayeye kendini iyice kaptırmıştı. "Gerçekten mi?" Catalina anlattığı hikayenin gördüğü ilgiden memnun "Romantik bir aşk hikayesi gibi, değil mi?" dedi. "Annem bir keresinde bana, babama ilk görüşte aşık olduğunu anlatmıştı. Tıpkı masallardaki prensesler gibi. Babam hemen oracıkta evlenme teklif etmiş, annem de ikiletmeden 'evet' cevabını vermiş. Babamın duyguları da annemden farksızmış. Her prensese nasip olmaz, Aragonlu Ferdinand da Kas-tilyalı Isabel'i görür görmez beğenmiş. Annem de, babam da Tanrı'nın en sevdiği kulları."

I

158 | Philippa Gregory

"Tanrı, İspanya'nın hükümdarlarına kıyak yapmış." Arthur şaka yapıyordu.

Catalina başıyla onayladı. "Baban bizim dostluğumuzu kazanmak istemekte haklıydı. Krallığımızı Al Andalus'ta, Müslümanların topraklarında kuruyoruz. Kastilya ve Aragon'dan

sonra Granada'yı da sınırlarımıza kattık. Bu kadarla yetinmeye de niyetimiz yok. Babamın gönlünde yatan asıl aslan Navarre. Pes etmeyecektir. Naples'i almaya da kararlı olduğunu biliyorum. Fransa'nın güney ve batı sahillerini ele geçirmeden tatmin olmaz. Sen de göreceksin. Henüz İspanya'yı arzu ettiği sınırlara ulaştıramadı."

"Gizlice mi evlenmişler?" İki soylunun kendi kararını vererek kaderlerini çizebilmiş olması Arthur'u heyecanlandırmıştı.

"Babam, anneme bir muafiyeti olduğundan sözetmiş.

Korkarım, asıl maksadı annemi kandırmakmış."

Arthur'un kaşları düşünceli bir edayla çatıldı. "Mükemmel baban, azize annene yalan mı söylemiş?"

Catalina'nın dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleşti. "Doğrusu babam kafasına koyduğu şeyi yapabilmek için her şeyi mubah sayar. Biraz tanışan, bilirdin zaten. Babam hep ileriye düşünür. Bir, iki, hatta üç adım sonrasını. Annemin ne kadar dindar olduğunu ve elinde muafiyet olmazsa evlenmeyeceğini biliyormuş." "Sonra? İşler yoluna girmiş mi?"

"Evet, babamın babası ve annemin ağabeyi karşı çıksa da onlar en doğrusunu yapmış."

"Aileye karşı gelmek, nasıl olur da yapılabilecek en doğru şey olur? İnsanın babasına baş kaldırması, doğru mu sence? Bana kalırsa bu büyük bir günah. Hiçbir Papa böyle bir evliliği kutsamaz."

MAHKUM PRENSES »159

"Ama bu, Tanrı'nın isteğiymiş. Tabii o zaman kimse bu gerçeğin farkında değildi. Sadece annem biliyordu. Annem Tanrı'nın ne istediğini her zaman bilir."

"Nasıl bu kadar emin olabilir ki? Üstelik gencecik bir kızken."

"Annem ve Tanrı aynı şeyi düşünür."

Arthur içten bir kahkaha atarak Catalina'ya sarıldı. "Annen seni bana göndererek kesinlikle en doğru şeyi yapmış."

"Evet ve biz de seninle ülkemiz için en doğrusunu yapacağız."

"Haklısın. Aslında tahta çıktıktan sonra yapacaklarımızda dair bazı planlarım var."

"Nasıl planlar?"

Arthur duraksadı. "Çocukça olduğunu düşünebilirsin ama kafamın içi kitaplarda okuduğum hikayelerle dolu."

"Hayır, böyle bir şey aklımın ucundan dahi geçmez. Hadi, anlat bana."

"Bir meclis kurmak istiyorum. Birinci Arthur'un yaptığı gibi. Babamın silah arkadaşlarım doldurduğu türden bir meclis değil ama. Tüm krallığın sesi olabilecek bir meclis. Her kasabadan birer şövalyenin yer aldığı bir meclis. Onları ben seçmeyeceğim, kasabaları seçecek. Meclis toplandığında, masa başına geçip kasabalarında neler olup bittiğine dair bana detaylı ve tarafsız raporlar verecekler. Böylece bir yerde, diyelim ki o yıl mahsul yetersizse, açlık baş gösterecekse, bunu önceden bilip önlemimizi alabileceğiz."

Arthur'un anlattıkları Catalina'nın ilgisini çekmişti. Oturduğu yerde doğruldu. "Bir bakıma bizim danışmanlarımız, ülkenin her noktasından bize haber getirecek göz ve kulaklarımız olacak, öyle mi?"

i

"Aynen öyle. Ayrıca her birinin savunma hatlarının inşası ve düzeninden de sorumlu olmasını istiyorum. Özellikle de kuzey sınırı ve sahillerdekilerin."

"Birliklerin yılda bir düzenli yoklaması yapılırsa, her zaman saldırıya geçmeye hazır oluruz. Sıra buraya da gelecek, biliyorsun değil mi?" "Müslümanlar mı?"

Catalina istemeye istemeye başını sallayarak onayladı. "İspanya'da yenilgiye uğramış olmaları; Afrika'da, kendi kutsal topraklarında, Anadolu'da ve doğusunda güçten düştükleri anlamına gelmiyor. Hatta aksine her zamankinden daha kuvvetliler. Sınırlarını genişletmek istediklerinde gözlerini önce Hıristiyan alemine dikeceklerinden hiç şüphem yok. İrgatları her bahar tarlaları sürerken Osmanlı sultanları da her baharda savaşa giriyor. Üstümüze geleceklerdir. Zamanını kestiremesek de, eninde sonunda geleceklerini bilmeli ve hazırlıklı olmalıyız."

"Güney sahilinde Fransa'ya ve Müslümanlara karşı güçlü bir savunma hattı kurulmasından yanayım," dedi Arthur. "Yan yana dizilmiş kaleler, kalelerin gerisinde fenerler. Böylece herhangi bir yer saldırıya uğradığında, diyelim ki Kent, Londra'nın anında haberi olacak ve tüm ülke önlemimizi alacak."

Catalina devam etti. "Güçlü bir donanmaya da ihtiyacımız var. Yeni gemiler yapılması gerek. Venedik'teki tersanelere özel savaş gemileri sipariş etmişti annem."

"Bizim burada kendimize ait tersanelerimiz var. Kendi gemilerimizi kendimiz de yapabiliriz."

"Bunca kale ve gemi için gereken parayı nereden bulacağız?" Catalina teoriden pratiğe geçmekte hiç vakit kaybetmedi.

MAHKUM PRENSES « 161

"Bir kısmını vergilerden sağlayacağız. Halktan ve limanlarımızı kullanan tüccarlardan vergi alacağız. Sonuçta söz konusu olan kendi güvenlikleri, gereken harcamayı yapmak zorundalar. Halkın vergilerden hiç hoşlanmadığını biliyorum ama paranın nereye gittiğini bilmedikleri için hoşlanmıyorlar."

"O zaman dürüst vergi memurlarına ihtiyacımız olacak. Babamın bir lafı vardır. Düzgün toplanıp hazineye varana kadar yansı tükenmeyen vergi, bir süvari birliğine bedeldir, der."

"Doğru. Peki güvenebileceğimiz adamları nereden bulacağız? Son zamanlarda servet edinmek isteyen herkes vergi memurluğuna soyunur oldu. Kendileri için değil, bizim için çalıştığını unutmayan adamlar lazım. Onlar bizim adımıza vergi toplayacak, biz de onlara maaş vereceğiz."

"Bunu en iyi Müslümanlar beceriyor. Al Andalus'ta fakir fukaranın çocuklarını okutmak için okullar, hatta üniversiteler açmışlar. Okutup adam ettikleri bu fakir gençlerden de sadık devlet adamları yetiştiriyorlar."

"Acaba kendime yüz kadın alıp bin tane çocuk mu yapsam? Böylece kraliyetin tüm işlerini kendi öz oğullarıma yaptırırım." Arthur, Catalina'yla dalga geçiyordu. "Aklından bile geçirme!"

"Ama güvenebileceğimiz dürüst adamlara ihtiyacımız var hayatım. Tahta çıkınca sadık adamlarımız olmalı. Geçimlerini tahta borçlu olan ve bu borçları karşılığında tahta itaat eden. Yoksa hepsi kendi namına çalışır, yolsuzluk yapıp kendi ailelerini ihya eder."

! "Bu konuda kiliseden yardım alabiliriz belki. Nasıl Müslüman çocuklarını imamlar eğitiyorsa, bizim çocuklarımızı

1

162 ! Philippa Gregory

da rahipler eğitir. Her kilisenin yanına bir okul açtığımızı düşünsene, camilerin hemen yanı başındaki medreseler gibi. Rahipler okuma yazma öğretir, kabiliyetli çocuklar da eğitime üniversitede devam eder."

"Sence bu mümkün mü? Kulağa hayal gibi geliyor." "Niye olmasın? Gurur duyacağımız bir krallık yaratabiliriz, tıpkı annemle babamın İspanya'da yaptığı gibi. Yeter ki biz ne istediğimize, ne yapacağımıza karar verelim. Sonrası nasılsa gelir."

J:udlow Xalesi, ı^oı ^aHan

Şubat ayında kar aralıksız iki gece yağdıktan sonra durdu, buzlar erimeye yüz tutarken de yağmurlar başladı. Ne bahçede yürüyüşe çıkabiliyor ne at binebiliyor ne de tahtirevanla kaşabaya inebiliyorum. Daha önce hiç böyle bir yağmur görmemiştim. Benim bildiğim yağmurlar toprağın tozunu bastırır ve bitkilere ilaç gibi gelirdi. Oysa burada yağmur dinmek bilmiyor ama ardında hoş bir toprak kokusu bırakmak yerine, her tarafı çamura buluyor, tarlalarda küçük göletler açıyor ve bu minik göletler de soğuk yüzünden anında buz tutuyor.

Bu soğuk ve kasvetli günlerde evimi daha çok özlüyorum. Arthur'a İspanya'yı veAlhambra Sarayı'nı anlattıkça, onu anne ve babamla tanıştırma, kendi ülkemi gezdirme isteği içimde kabarıyor. Ailemin Arthur'u tanımasını ve mutluluğumuzu kendi gözleriyle görmesini ne çok isterdim. Acaba babası, Arthur'un ülke dışına çıkmasına izin verir mi? Hayal kurduğumun farkındayım. Hangi kral biricik oğlu ve tahtının varisini ülke dışına gönderir?

Peki ya ben? Ben kısa süreliğine de olsa yalnız başıma İspanya'ya gidemez fniyim? Arthur'dan bir gece bile ayrı kal-

164 ! Philippa Gregory

maya dayanmam aslında. Ama öte yandan da ya annemi bir daha göremezsem. Eğer yalnız başıma oraya gitmezsem, annemi bir daha asla göremeyebilirim. Bir daha annemin yumuşacık ellerinin saçlarımda gezindiğini hissedemeyecek olmak... Buna nasıl dayanırım?

Galler Prensesi unvanını taşımaktan ve ileride İngiltere Kraliçesi ilan edilecek olmaktan mutluyum. Ne var ki -belki kulağa aptalca gelebilir ama- tüm bunların annemi bir daha asla göremeyeceğim anlamına geldiğini düşünmemiştim. Öyle ya da böyle Galler Prensi'yle evlenip bir gün İngiltere Kraliçesi olacağımı bilsem de, İngiltere'nin sonsuza kadar benim yeni evim, vatanım olacağını tam olarak anlamamıştım. Annemle babamı bir daha asla göremeyeceğim, aklımın ucundan bile geçmemiştir.

Annemle sık sık mektuplaşacağımızı, bana daha sık yazacağını umuyordum. Ama tıpkı kardeşlerim Isabel, Maria ve Juanaya yaptığı gibi, bana da elçileri aracılığıyla talimatlar yollar oldu. Kraliçe olarak İspanya Prensesi'ne emirlerini gönderiyor ama annem olarak bana pek seyrek mektup yazıyor.

Buna nasıl dayanacağımı bilmiyorum. Böyle olacağım hiç tahmin etmemiştim. Kız kardeşim Isabel dul kaldıktan sonra eve geri dönmüş ama tekrar evlenince yeniden yuvadan gitmişti. Juana ise son mektubunda kocasıyla birlikte İspanya'ya kısa bir ziyaret yapacaklarını yazdı. Ama bu haksızlık! Juana onlan görmeye gidebiliyor, bana ise izin verilmiyor. Henüz sadece on altı yaşındayım. Yanımda annem olmadan yaşamaya hazır değilim. Her gün bana bir akıl versin diye gözlerim onu anyor ama o burada değil.

i

MAHKUM PRENSES » 165

Kocamın annesi Kraliçe Elizabeth'in bana annelik yapması mümkün değil. Daha kendi vaktini bile kendi yönetemezken bana nasıl akıl verebilir? Her şeyi yöneten, kralın annesi Leydi Margaret'tan başkası değil. O da mantığıyla hareket eden taş kalpli bir kadın. Ondan bana anne sıcaklığı göstermesini beklemek hayal. O kimseye annelik yapamaz. Oğlunu herkesten ayn biryqre koyuyor, çünkü onun sayesinde 'kralın annesi' oluyor ama oğlunu da sevdiğini sanmıyorum. Arthur'u bile sevdiğini düşünmüyorum. Bir kadın, Arthur'u nasıl sevmez? Kalpsiz .olması lazım.

Bana gelince, nedenini tam bilmesem de, benden hiç hoşlanmadığına eminim.

Her şey bir yana, annemin de benim onu özlediğim gibi beni özlediğine inanıyorum. Çok yakında, krala bir mektup yazıp kısa süreliğine de olsa onlan ziyaret edebilmem için izin isteyecektir. Havalarda daha da soğumadan mektubunun biran önce krala ulaşmasını diliyorum. Gerçi havalarda çoktan soğudu. Bütün bir kışı burada geçiremem. Kesin hasta olurum. Biliyorum, annem de beni bekliyor.

Catalina, pencere önündeki masaya oturmuş, gri bir şubat öğleden sonrasında, günün son ışığını yakalamaya çalışıyordu. Annesine bir mektup yazmış, mektubunda bir süreliğine İspanya'ya gidip gidemeyeceğini sormuştu. Şimdiye kadar yazıp da göndermediği sayısız mektup gibi bunu da küçük parçalara ayırıp şömineye attı. Annesinin böyle bir mektubu okurken yüzünün nasıl bir hal alacağını tahmin edebiliyordu. Kızının, yüzünü kara çıkardığını, kraliçe olma /olunda başa çıkması gereken zorlukların altında ezilip

. iOO | I-'lulippa Uregory

kaçmaya çalıştığını düşünenecekti. Catalina, dinmek bilmeyen yağmurlar, r6ngi açılmak bilmeyen koyu gri gökyüzü, anlamadığı bir dilde konuşan ve sevinçleri de üzüntüleri gibi bir muammadan ibaret bu insanlar yüzünden pes ettiğinin düşünülmesine katlanamazdı.

Catalina bilmesem de, göndermeye kalksaydı bile mektup Londra'da İspanya elçisi tarafından açılıp okunacak, sonra da yırtılıp bir kenara atılacak ve durum İngiltere Kralı'na bildirilecekti. Rodrigo Gonsalvi de Puebla, genç prensesin henüz tam olarak idrak edemediği bir gerçeğin farkındaydı. Bu evlilik, Fransa'ya karşı İngiltere ve İspanya arasındaki işbirliğinin bir göstergesiydi. Bu evlilik aynı zamanda da İngiltere ile İspanya arasında imzalanan bir ittifak anlaşmasıydı. Annesini özleyen süt kuzusu bir prensesin bu dengeyi altüst etmesine izin verilemezdi.

"Bana bir hikaye anlat."

"Şehrazat gibi oldum, sana neredeyse bin tane hikaye anlatmışımdır."

"Ah, evet!" dedi Arthur. "Bana tam bin bir tane hikaye anlatmanı istiyorum. Şimdiye kadar kaç tane oldu?"

"Bir araya geldiğimizden bu yana, Burford'daki o geceden beri, sana her gece bir hikaye anlattım," dedi Catalina.

"49 gün oldu."

"Demek ki sadece 49 hikaye anlatmışım. Eğer Şehrazat olsaydım, 952 hikaye daha anlatmam gerekirdi."

Arthur sevgiyle gülümsedi. "Biliyor musun, tüm hayatım boyunca, şu son 49 gündür olduğum kadar mutlu olmamıştım."

. ±.\XjI ^tJlji

. Catalina, Prens Arthur'un eline uzanıp dudaklarına götürdü.

"Tabii 49 geceyi de unutmamak lazım."

Infanta'nın gözleri arzuyla parladı. "Evet, bir de geceler var tabii."

"Geri kalan 952 gecenin de her birini ipe çekiyorum. Sonra da baştan başlar, yine binelcadar geliriz."

"Bir başka bin daha mı?"

"Evet, ölene dek bu böyle sürüp gider."

"Dua edelim de birlikte uzun bir ömür sürelim."

"Bu gece ne anlatıyorsun?"

Catalina biraz düşünüp yanıtladı. "Sırada, Kuzey Afrikah Müslümanlar'a ait bir şiir var."

Arthur heyecanla arkasına yaslanıp hayranlık dolu gözlerini Catalina'nın buğulu mavi gözlerine dikti.

"Şair, Arap çöllerinde dünyaya gelmiş, ıspanya'ya gelince geride bıraktıklarını çok özlemiş ve bu şiiri yazmış."

"Rusafa'nın tam ortasında bir burma ağacı

Batıda can bulmuş, hurmalar diyarından uzakta...

Dedim ki ona: Ne kadar benziyoruz ikimiz

Sürgünde ve gurbetteyiz

Ailenden ve dostlarından uzakta

Yabancı olduğun bir toprakta hayat arıyorsun

Ve beti de senin gibi, evimden çok ama çok uzakta..."

Arthur bir süre konuşmadı, şiirin yalın üslubunu sindirmeye çalışıyordu. "Bizim şiirlerimize benzemiyor."

"Evet, benzemiyor. Araplar sözcükleri oldukları gibi sever, gerçekleri olduğu gibi söylerler."

luo " rmuppa oicguy

Arthur kollarını açıp Catalina'yi kendine çekti, yüzünü okşarken yanaklarının ıslak olduğunu farkettiler.

"Ah, aşkım! Sen ağlıyorsun."

Catalina hiç sesini çıkarmadı.

"Evini özlediğini biliyorum. Ama buraya da alışacaksın, tabii burada binlerce gece sürecektir bir ömür geçireceğin gerçeğine de..."

"Seninle çok mutluyum Arthur. Bu sadece..." Catalina'nın sesi titriyordu. "Annem..."

Annemi çok özliyorum. Ayrıca onun için endişeleniyorum da. Çünkü... Ben onun en küçük kızıyım. Beni hiç yanından ayırmazdı."

"Ama bir gün senin de yuvadan uçacağını biliyordu."

"O artık çok yorgun. Oğlunu, kardeşim Juan'ı kaybetti. O tahtın varisiydi. Bir krallığın prensini kaybetmesi korkunç bir şey. Ne kadar acı verdiğini tahmin bile edemezsin. İnsan sadece onun cansız bedenini toprağa gömmüyor. Onunla birlikte umutlar, yarına dair beklentiler de yok olup gidiyor. Juan sadece hayatını değil, tahtını ve geleceğini de kaybetti. Artık karısı kraliçe olamayacak. Kocasının onun için planladığı hiçbir şey gerçekleşmeyecek. Sonra da tahtın ikinci varisi küçük Miguel öldü. Sadece iki yaşındaydı. O bize annesi Isabel'in emanetiydi. Ama Tanrı onu bizden çok sevmiş olacak ki, yanına aldı. Zavallı Maria ise ailesinden uzakta Portekiz'de öldü. Babaevinden gelin olup çıktıktan sonra onu bir daha göremedik. Bunca kayıptan sonra annemin beni yanından ayırmamasından daha doğal ne olabilir ki? Ben onun yuvadan en son uçacak yavrusuydum. Ve şimdi ben yanında olmadan, hayatla nasıl başa çıkıyor, hiç bilmiyorum."

MAHKUM PRENSES | 169

Arthur kolunu Catalina'nın omzuna doladı. "Tanrı, ona yardım edecektir."

"Kendini yapayalnız hissediyordur."

"Yine de Tann'nın yanında olduğunu hissediyordur, öyle değil mi?"

"Her zaman hissedebildiğini sanmıyorum. Annesi kederinden yataklara düşmüştü, biliyorsun. Ailemizin kadınları acıya pek dayanıklı değil galiba. Annemin de büyükannem gibi kendi acısında boğulmaktan korktuğunun farkındayım. Acının gözlerini kör edip gerçekleri görmesine mani olmasından korkuyorum. Tekrar mutlu olamamaktan öyle çok endişe ediyor ki... Onu ancak ben mutlu edebiliyordum ama artık ben de yanında değilim."

"Ya baban? Baban annenin yanındadır." "Evet ama babam çoğu zaman sarayda bulunmaz. Babam olsun ya da olmasın, benim annemle birlikte olmam gerekirdi. Kendimi nasıl hissettiğimi anlıyor olmalısın. Annenden ilk kez ayrıldığında, sen de onu özlemedin mi? Ya babanı, kız kardeşlerini ve erkek kardeşini?"

"Kız kardeşlerimi özlüyorum ama erkek kardeşimi, hayır!" "Neden ama? Bence çok eğlenceli birine benziyor." "Palavracının teki. Hep kendini öne atar. Nikah törenini hatırlasana, pistten hiç inmedi. Ya düğün kutlamaları sırasında? Tüm gözler bizim üstümüzde olması gerekirken o ne yapıp edip ilgiyi kendi üstüne çekti. Margaret'ı dansa kaldırmasını hatırlıyorsun, öyle değil mi?"

"Ama ona dans etmesini baban söyledi. O sadece bir çocuk Arthur. Bence bu kadar büyütmemelisin."

: "Ne yazık ki çocuk olduğunu kabul etmek yerine yetişkin bir adam gibi davranmaya soyunuyor. Boyundan büyük

170 | Philippa Gregory

işlere kalkışınca da hepimizi rezil ediyor. Nedense kimse Harry'yi uyarma ihtiyacı da hissetmiyor. Sana nasıl baktığını görmedin mi?"

"Doğrusu, ben o gece neredeyse hiçbir şey görmedim. Bir sis bulutunun içinde kaybolmuş gibiydim."

"Seninle aşk yaşadığını hayal ederek koluna girip sanki seni koridorda kendi namına taşıdı."

Catalina kendini tutamayıp gevrek bir kahkaha savurdu. "Ah, Arthur! Yapma lütfen, bu çok aptalca."

"O hep böyledir. Herkesin gözdesi olduğu için aklına eseni yapmaktan ve söylemekten asla çekinmez. Ben hukuk ve yabancı dil öğrenmek, burada yaşayarak kendimi tahta hazırlamak zorundayım. Harry ise herhangi bir elçiy-miş gibi kah Greenwich'te kah Whitehall'da gününü gün ediyor. Ben yıllarca taylarla dolaştım. Ama bana at verildiği gün, ona da verilmek zorunda. Bana bakmam için bir şahin verildiğinde, ona da verildi. Kimse ona önce bir kerkenez bakması, sonra da atmaca büyütmesi gerektiğini söylemedi. Özel öğretmenime kondu ve beni gölgede bırakıp ön plana çıkmak için elinden geleni ardına koymadı. Ve kahretsin, her seferinde de başarılı oldu."

Catalina, Arthur'un bu durumdan ne kadar rahatsız olduğunu ilk kez o an farkettili. "Ama en nihayetinde o krallığın ikinci varisi."

"Yine de herkesin gözbebeği. Hiçbir şey için mücadele etmesi gerekmedi, doğduğu günden beri hazıra konuyor."

"Galler Prensi, Harry değil sensin sevgilim. Sevilip ilgi görüyor olabilir ama bu önemsendiği anlamına gelmez. Sarayda kalma nedeni de buraya gönderilip sorumluluk verilmeye değer görülmemesi. Senin gibi yönetiminden sorum-

MAHKUM PRENSES | 171

lu olduğu bir eyaleti var mı? Yok. Babanın eminim onun için de planları vardır. Muhtemelen bir gün evlendirilip saraydan uzaklaştırılacak. İnan bana, iki numaralı bir erkek evladın, kız evlattan hemen hemen hiç farkı yok."

"Kiliseye girip rahip olması düşünülüyor. Onunla kim evlenir ki? Dolayısıyla her zaman İngiltere'de kalacak. Korkarım, başpsikoposum olmasına tahammül edemeyeceğim. Tabii ne yapıp edip Papalığa soyunmazsa..."

Catalina, kırmızı yanaklı parlak çocuk Harry'yi Papa koltuğunda hayal edince kendini tutamayıp güldü. "Yaşça büyürken konum olarak da büyüyeceğiz. Biz kral ve kraliçe-, olacağız. Harry ise başpsikopos. Kimbilir, belki kardinal bile olur."

"Harry asla büyümeyecek. Sonsuza kadar bencil bir çocuk olarak kalacağına kalıbımı basarım. Ayrıca babaannem ve babam her istediğini önüne koydukları için, zor ve açgözlü bir adam olup çıkacağına da adım gibi eminim."

"Belki zamanla olgunlaşıp değişir. En büyük ablam, talihsiz Isabel evlenip Portekiz'e giderken görüp görebileceğin en burnu havada, kendini beğenmiş kızdı. Ama kocasını kaybedip eve geri döndüğünde, o kız gitmiş yerine sadece manastıra kapanma arzusuyla yanıp tutuşan, hayata küsmüş bir kadın gelmişti. Kalbi öyle derinden ve onarıl-maz bir biçimde kırılmıştı ki."

"Harry'nin kalbini kimse kıramaz. Çünkü onun kalbi yok."

"Tanımış olsan Isabel için de aynı şeyi söylerdin. Ama | evlendikleri gün kocasına aşık olup bir daha hiç kimseyi böyle sevemeyeceğini söyledi. Evet, sonra bir daha evlenmek zorunda kaldı ama hiç gönlü yoktu."

"Ya sen?" Arthur'un havası hemen değişti.

"Ya ben, ne? Evlenmeye gönlüm olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Hayır. Sen de kocana düğün günü mü aşık oldun?"

"Açıkçası, düğün günümde değildi. Kendini beğenmiş, asla büyümecek bir çocuktan bahsedene bak. Harry senin yanmda hiç kalır. Ertesi sabah herkese göğsünü gere gere, insanın bir karısının olmasının mükemmel bir spor olduğunu söylediğini duydum."

Arthur bozulmuş gibi yaptı, "iltifat olarak söylemiş olamaz mıyım?"

"Bütün gece İspanya topraklarında gezindiğin de mi iltifatı?"

"Ah, Catalina. N'olur affet beni. Aptalın tekiyim. Haklısın, küçük bir oğlan çocuğundan farksız davrandım. Ama artık olgun bir erkek sayılırım ve senin koçanımsın. Sen de bana aşısın. Boşuna inkar etme."

"Başlangıçta aşık değildim. Bizimkisi klasik bir ilk görüşte aşk hikayesi değil."

"Bana ne zaman aşık olduğunu biliyorum. Burford'day-dık. Sen iki gözün iki çeşme ağılıyordun ve çok üşümüştün. Seni ilk kez tam manasıyla orada öptüm ve gözyaşlarını kendi ellerimle sildim. Sonra o gece ortalıkta hiç kimse yokken yanına geldim. Etraf öyle ıssızdı ki, sanki yeryüzünde ikimizden başka tek bir canlı kalmamıştı."

Catalina, Arthur'a iyice sokuldu. "Ve o gece sana ilk hikayemi anlattım. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Elbette, Santa Fe yangınıanı anlatmıştın. Tanrı, sanki ilk kez İspanya'ya karşı gibiydi."

MAHKUM PRENSES • 173

Catalina onaylayarak başını salladı. "Beraberinde yangın ve savaş götüren taraf hep biz olurduk. Babam acımasızlığıyla nam salmış bir adamdır."

"Acımasız mı? Kendi topraklarında, kendi halkına karşı da mı? Peki, insanları kendi safına çekmeyi nasıl planlıyor?"

"Korkutarak. Gerçi tüm bunlar onun isteği de sayılmaz. Babam Tanrı'nın isteğinin yerine gelmesi için bir aracı sadece. Tanrı da bazen çok acımasız olabiliyor. Üstelik bu sıradan bir savaş değil, bir Haçlı Seferi. Haçlılar gaddar olur."

Arthur sesini çıkarmadan dinlemeye devam etti.

"Babamın önlenemez ilerleyişine dair IVlüslümanların yazdığı bir şarkı bile var." _ x

Catalina, başını geriye atıp kısık sesle şarkının sözlerini ağır ağır Fransızcaya çevirmeye başladı:

"Atlılar dörtnala Elvira Kapısı 'ndan geçiyor İstikamet Albambra! Krala kara haber getiriyorlar Bizzat Ferdinand ordusunun başında, İspanya'nın çiçeği Jenil Nehri boyunda, Fcrdinand'ın peşi sıra Kraliçe Isabel, yüreğinde bir aslan..."

Arthur halinden memnun görünüyordu. "Bir daha söyle." Catalina gülerek şarkıyı yeniden söyledi. "Annemi gerçekten aslan yürekli bir kraliçe olarak mı anıyorlar?"

"Babam, annemin bir başına kamptaki iki tabur askere bedel olduğunu söyler hep. Kılıç kuşandığı hiçbir çatışmada bugüne dek asla yenilmedi. Annemin hazır bulunduğu tek bir çarpışmayı bile kaybetmedik."

174 | Phiiippa Gregory

"Böylesi bir hükümdar olmak, düşmana uğruna şarkılar yazdırabilmek..."

"Biliyorum, efsanelere konu olan bir annenin kızı olmak tarifsiz bir şey. Onu özlüyor olmam şaşırtıcı değil. O zamanlar hiçbir şeyden korkmazdı. Yangın tüm kampı yerle bir ettiğinde bile korkmadı. Ne yükselen alevler ne de yenilmek. Babam dahil tüm kumandanlar Toledo'ya geri çekilip yeniden silahlandıktan sonra ertesi yıl hücumla geçmemiz gerektiğini savunurken annem reddetti."

"Annen, babanla herkesin önünde tartışır mı?" "Annem pek tartışmaz. Babamla asla fikir çatışmasına girmez ya da onun itibarını zedeleyecek en ufak bir şey yapmaz. Ama babam, annemin kaşından gözünden aynı fikirde olmadığını anlar. Genellikle de annemin dediği olur."

Arthur başını salladı. Ama hoşnut görünmüyordu. "Aklından ne geçtiğini biliyorum. Bir kadın kocasına daima itaat etmeli. Anneme de sorsan aynıni söyler. Ama asıl mesele şu ki, haklı çıkan her zaman annem olmuştur, babam değil. Hayati bir karar alınması gerektiğinde -ordu hücum mu etmeli, yoksa geri mi çekilmeli gibi- annem hep doğru kararı verir. Sanki Tanrı ne yapılması gerektiğini önceden annemin kalbine koyuyor. Her şeyin en iyisini annemin bildiğinin babam da farkında." "Olağanüstü bir kadın olmalı."

"O bir kraliçe. Hem evliliği sayesinde konduğu bir tahtta değil, bizzat hakkı olan tahtta oturuyor. O da benim gibi İspanya Prensesi olarak dünyaya gelmiş, bir kraliçe olmak için doğmuş. En korkunç tehlikelerden bile Tanrı sayesinde kurtulmuş. Krallığı kendisi yönetmesin de ne yapsın?"

MAHKUM PRENSES |" 175

O gece rüyamda kuş olup uçtuğumu gördüm. Bir cennet kuşu ya da ehabil misali Kastilya Krallığı 'nın üstünde korkusuz ve özgürce kanat çırpıyordum. Toledo'nun güneyinde, Cordoba 'nın üstünde, sonra Granada Krallığı 'ntn güneyinde.

Yer, altımda yumuşacık yün bir balı gibi uzanıyordu. Berberilerin meşhur koyunlarının yününden dokunmuş bir halı. Alabildiğine uzanan yeşillik, bronz rengi sarp kayalıklarla kesintiye uğruyordu. Tepeler öyle yüksekte kalıyordu ki, zeytin ağaçları bile dik yamaçlara tutunmaktan acizdi. Kanat çırpıyormaya devam ederken Alhambra Sara-yı'nı da içine alan devasa kalenin, Alcazarın kızıl surlarını görmemle birlikte, küçük bir yavru kuşu andıran kalbim hızla çarpıyormaya başladı. Alçalıp hızlandım. Bir zamanlar hilalli bayrağın dalgalandığı gözcü kulesinin üstünden kayarak geçip mersin ağaçlarının üstünde daireler çizerek uçtum, ılık havayı ciğerlerime çekerek mermer ve kiremit yapıların arasından geçtim. Altımda uzanan nehirdeki aksime bakınca, nihayet görmek için yanıp tutuştuğum annemi, İspanyalı Isabella'yı gördüm. Yaprak kıvılcımlayan sıcak bir akşamüstü, nehir boyunda gezintiye çıkmış, kendinden millerce uzakta, İngiltere'de bulunan kızını düşünüyordu.

Jiudlow Xalesi, Mart 1^02

"Seni tanıştırmak istediğim bir leydi var. Benim en iyi arkadaşlarımdan biridir. Sana da arkadaşlık etmekten şe-

176 | Philippa Gregory

ref duyacağına eminim." Arthur sözcüklerini özenle seçiyordu.

Catalina'nın nedimleri soğuk bir öğleden sonra, içeri tıklıp dikiş dikmekten sıkılmış, Arthur'a kulak kabartmıştı.

Infanta bir anda işlediği ipek gibi bembeyaz kesildi. "Lordum?" Sabah uyandıklarında Arthur bu sürpriz tanışmaya dair hiçbir şey söylememişti. Akşam yemeğine kadar Art-hur'u görmeyi bile beklemiyordu. Bu ani ziyareti yolunda gitmeyen bir şeyler olduğuna işaret etti. "Bir leydi mi? Kim?"

"Daha önce başkalarından adını duymuş olabilirsin. Bilmelisin ki, seninle arkadaş olmayı çok istiyor. Kaldı ki, bugüne dek benim için de hep iyi bir dost olmuştur."

Catalina vakur bir ifadeyle başını dikip derin bir nefes aldı. Bir anda beyinde korkunç bir şimşek çaktı. Yoksa Arthur onu metreslerinden biriyle mi tanıştıracaktı? Niyeti eski aşığını Catalina'nın nedimleri arasına yerleştirip ilişkisini sürdürmenin kolay bir yolunu bulmak mıydı? Eğer Arthur'un yaptığı buysa, bu oyundaki rolümü gayet iyi biliyorum. Babama musallat olan güzel kızların annemi nasıl hayattan bezdirdiğini gözlerimle gördüm. Tann onu affetsin, babam onlara karşı koyma iradesini gösteremiyordu. Defalarca saraydaki kızlardan birine kapıldığına şahit olduk. Kız da onun etrafında pervane olurdu tabii. Annem her seferinde anlamazlıktan gelir ama bu arada da kıza yüklü bir çeyiz hazırlayarak saray görevlilerinden biriyle başgöz eder ve saraydan uzağa yerleşmelerini sağlardı. Bu olay o kadar sık tekrarlanıyordu ki, bir süre sonra

MAHKUM PRENSES « 177

koca arayan bir kızın krala göz süzmesinin yeterli olduğuna dair espriler yapıyor oldu. Bu sayede iyi bir çeyizle, bizzat kraliçe tarafından bulunan bir kocayla evlenebilir ve sırtında yeni elbiseler, yeni bir atın üzerinde, kocasıyla birlikte uzaklara, çok uzaklara doğru yola çıkardı.

Kocası başka bir kadını tercih ettiğinde, hassas bir kadının başını öteki tarafa çevirip acısına ve aldatılmanın verdiği utanca katlanmaya çalışması gerektiğini biliyorum. Böyle bir durumda bir kadın asla ama aslafuana gibi davranmamalı. Juana kocası kendisini aldatınca sinir krizleri geçirip bağıra çağıra intikam alacağını ilan etmiş, kendini rezil etmişti.

"Bunun hiçbir faydası yok," demişti annem, Hollanda'da bulunan elçilerimizden biri Kral Philip'in sarayında . olup bitenleri anlattığında, fuana, 'öteki' kadının saçlarını kökünden keseceğini, üstüne makasla yürüyeceğini, kimsenin onu elinden almaya gücünün yetmeyeceğini, sonra da kendi bileklerini doğrayacağını haykırıp duruyormuş.

"Rezalet çıkarmak, işleri daha içinden çıkılmaz bir hale sokmaktan başka bir işe yaramaz. Kocası yoldan çıkmış bir kadının yapacağı tek şey, onu tekrar yuvasına ve yatağına çekmektir. Kocanız her ne yapmış olursa olsun, evlilik dipsiz bir kuyudur. Debelenseniz de içinden çıkamazsınız. Üstelik kadın kraliçe, erkek de kral ise her şeyle birlikte baş etmek zorundalar. Eğer kocanız size karşı sorumluluklarını ihmal ederse, bu size de onu ihmal etme hakkı tanımaz. Ne olursa olsun hiçbir şey, sizin onun kraliçesi, onun da sizin kocanız olduğu gerçeğini asla değiştiremez."

"Ne yaparsa yapsın mı?" diye sormuştum. "Sonuçta kadın erkeğe bağımlı ama erkek özgür."

Annem de omuz silkip "Ne yaparsa yapsın, "demişti. "Evlilik bağına hiçbir şey çözemez. Tann huzurunda evlilik yemini etmiş bir çifti dünya üzerinde ayırabilecek bir şey yok. Kocan sana eziyet bile etse, Tann huzurunda senin koçandır. Kötü de olsa, iyi de; ölüm sizi ayırana dek o senin koçandır. "

"Peki ya kocam bir başkasını isterse?" Genç kızlık merakıma yenik düşmüş sordukça soruyordum.

"Bir başkasını isterse, karşı taraf reddetmediği sürece ona da sahip olabilir. Bu artık o ikisinin arasında. Öteki kadının sağduyusu ve vicdanı bu düğümü çözerse çözer. Ama senin yerin asla değişmez. Öteki kadın her ne söylerse söylesin, ne isterse istesin sen kocanın kansı ve kraliçesi olarak kalırsın."

"Sizin bir arkadaşınızla tanışmaktan şeref duyarım lordum." Catalina sesinin titrememesi için usul usul konuşuyordu. "Ama sizin de bildiğiniz gibi burada bana sadece sınırlı sayıda nedimeyle yaşayabileceğim söylendi. Babanız açık bir dille şu anda bana eşlik etmekte olan nedimelerin sayısının artmasını istemediğini ifade etti. Başka bir gelirim de olmadığı için, yeni bir nedimenin emeğinin karşılığını verecek maddi gücüm yok. Sizin çok yakın bir arkadaşınız bile olsa, ne yazık ki nedimelerimin sayısını artıramam."

"Ah, hayır. Beni yanlış anladınız. Arkadaşım nedimeniz olmak değil, sadece sizinle tanışıp arkadaşlık etmek istiyor. Sizinle tanışmak isteyen... Leydi Margaret Pole. Sonunda geldi."

IViAJtlfvUM l-'KtiN5bî>

l/y

1

Kutsal Meryem Ana, bizim için dua et. Keşke benimle tanışmak isteyen metresi olsaydı. Onunla bir gün yüz yüze gelmek zorunda kalacağımı biliyordum. Burası onun da evi. Ama biz geldiğimizde burada değildi ve uzakta kalarak bizi yok saydığını düşünmüştüm. Böylece o- beni utanç duymaktan alıkoyuyordu, ben de oriu kin duymaktan. Leydi Margaret Pole, benim yüzümden öldürülen zavallı Warwick Dükü 'nün kız kardeşi. Onunla karşılaşım anı hayal ederken bile kanım çekiliyor. Her gün Tanrıya buraya geri dönmemesi için dua ettim. Benden nefret etsin, beni suçlasın ama n'olur hep uzakta kalsın, Ludlow'a geri dönmemesi diye.

Arthur, Catalina'nın ne kadar huzursuz olduğunu farket^ misti ama onu nasıl rahatlatacağını bilemiyordu. "Lütfen," diye atıldı, "eğer çocuklarıyla ilgilenmek için uzakta olmasaydı, zaten biz Ludlow'a geldiğimizde kocasıyla birlikte o da bizi karşılayacaktı. Sana geri döneceğini söylemiştim. Şimdi geldi ve seninle tanışmak istiyor. Hepimiz burada birlikte yaşamaya mecburuz. Sör Richard babamın en güvendiği dostlarından gibi, benim konseyimin bir üyesi ve bu kalenin başmühafızı. Burada hep birlikte yaşamak zorundayız."

Catalina, nedimelerinin pürdikkat bakışlarına aldırmandan titreyen elini Arthur'a uzattı. "Onunla karşılaşmam." Sesi de elleri gibi titriyordu. "Bunu yapamam. Kardeşi, benim yüzümden ölüme mahkum edildi. Ailem beni İngiltere'ye göndermek için onun öldürülmesini şart koştu. Onun ma-

180 | Plilippa Gregory

sum olduğunu biliyorum. Çevresine adamları toplayıp tahta hak iddia etmesin diye babam onu kuleye kapattı. Ömrünün sonuna kadar kulede yaşayabilir, kimseye de bir zararı olmazdı. Ama ailem öldürülmesini istedi. Benden nefret ediyor olmalı."

"Senden nefret etmiyor. İnan bana Catalina, birinin sana kötü davranmasına asla izin vermem. Senden de, benden de nefret etmiyor. Babamdan bile nefret etmiyor, ki kardeşinin ölüm emrini babam verdi. O da bir prenses ve en az senin kadar bunun kişisel tercihlerle bir ilgisinin olmadığını, devlet politikası olduğunu biliyor. Kardeşinin ölümü ne senin tercihi ne de benim. Annenle babanın seni buraya gönderirken tahta giden yolda önünde hiçbir pürüz istememesini anlayışla karşılıyor. Babamın da ne pahasına olursa olsun benim yoluma çıkacak tüm rakipleri temizleyeceğini biliyor. Margaret tüm bunları kanıksamayı öğrendi."

"Kanıksamak mı?" Catalina'nın nefesi kesildi. "Bir kadın nasıl olur da erkek kardeşinin, ailesinin tek varisinin ölümünü kanıksar? Kardeşini benim yüzünden toprağa gömmüş acılı bir abla, nasıl benimle arkadaş olabilir? Biz kardeşimi kaybettiğimizde dünya başımıza yıkıldı, bütün umutlarımız da onunla birlikte toprak oldu. Annem yaşayan bir azize olmasına rağmen, o bile bu acıyla başa çıkmakta zorlanıyor. Kardeşim öldükten sonra annemin yüzü bir daha hiç gülmedi. İnan bana eğer kardeşim bir yabancı uğruna ölüme mahkum edilseydi, annem bedelini kanla ödetirdi. Leydi Margaret kardeşini toprağa verip bir de bunu hasıl kanıksayabilir? Beni karşısında görmeye nasıl katlanır?"

"O dindar biridir, ruhani bir yanı var. Ayrıca da kralın en yakın dostlarından biri olan Sör Richard Pole ile evlendi-
MAHKUM PRENSES

181

lerek teselli edildi. Burada yaşaması da onun için bir gurur. O benim arkadaşım. Umarım senin de arkadaşın olur."

Elini tuttu, "Gel Catalina, Bu sen olamazsın. Cesur ol aşkım, inan bana Leydi Margaret seni suçlamayacak."

"Beni suçlamalı." Sesi, çektiği ıstırabı yansıtıyordu. "Annemler, senin tüm rakiplerinin ortadan kaldırılmasında ısrar etti. Bunu biliyorum. Baban da tahtta hak iddia edecek bir prens olmayacağına söz verdi. Herkes bunun ne anlama geldiğini biliyor. Masum bir gencin öldürülmesini istediler. Baban da ailemin sözünü ikiletmedi. Zavallı Edward Plan-tagenet'in kanı bana da bulaştı. Evliliğimiz onun ölümüyle lanetlendi."

Arthur sersemlemişti. Daha önce karısını hiç bu kadar gergin ve endişeli görmemişti. "Tanrım, Catalina. Lanetli olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Catalina usulca başını önüne eğip onayladı.

"Daha önce bundan hiç bahsetmemiştin."

"Bu laneti anmaya bile korkuyorum."

"Ama böyle düşünüyorsun, öyle mi?"

"Benim yüzümden öldürüldüğünü Öğrendiğim günden beri."

"Aşkım, lanetlenmiş olduğumuza gerçekten inanıyor olamazsın."

"Bu konuda öyle."

Arthur kendini gülmeye zorladı. "Hayır. Kutsanmış olduğumuzu biliyorsun." Catalina'ya iyice sokulup kimsenin duymaması için kulağına eğildi. "Her sabah kollarımda uyandığında kendini lanetli mi hissediyorsun?"

"Hayır. Elbette, hayır!"

"Her gece odana geldiğimde üstümüze bir günahın gölgesi düşmüş gibi mi geliyor sana?"

182 | Philippa Gregory

"Hayır."

"O halde lanetli filan değiliz. Bizi Tanrı kutsadı. Aşkım, güven bana. Babamı bile affeden biri, seni niye suçlasın? Sana yemin ederim, Leydi Margaret'in koca bir katedral kadar büyük bir yüreği var. Şimdi de seninle tanışmak istiyor. Benimle gel ve seni ona takdim etmeme izin ver."

"Bir şartla. Yalnız olalım." Catalina hala Leydi Margaret'in bir rezalet çıkarmasından çekiniyordu.

"Tamam yalnız olacak. Şu anda kalenin muhafız odasında. Eğer hemen çıkarsak, herkesi arkamızda bırakıp Marga-ret'la baş başa görüşebiliriz."

Catalina oturduğu yerden kalkıp Arthur'un koluna girdi. "Prensesle baş başa yürüyüşe çıkıyoruz." Galler Prensi nedimelere döndü. "Siz burada kalabilirsiniz."

Nedimeler şaşırды. Hatta içlerinde bazıları alenen hayal kırıklığına uğradı. Catalina hiçbirleriyle göz göze gelmek istemiyordu, onlara hiç bakmadan, yanlarından yürüyüp geçti.

Kapıdan çıkıp yılan gibi kıvrılan merdivene yöneldiler. Mart ayı gelmesine rağmen hava hala soğuktu. Genç prenses biraz soğuktan, daha çok da heyecandan titriyordu.

"Biraz cesaret. Senin yerinde annen olsaydı, eminim çok cesur davranırdı."

"Bu korkunç infaz emrini veren annemdi zaten. Kendine göre benim iyiliğimi düşünüyordu. Ama onun hırsları yüzünden genç bir adam canından oldu ve ben de şimdi onun kız kardeşiyle yüzleşmek zorundayım."

"Annen ne yaptıysa senin için yaptı. Üstelik kimsenin seni suçladığı yok." Bir alt katta, başmuhafızın odasının önünde durdular. Arthur hiç tereddütsüz kapıyı çalıp içeri girdi.

Kare biçimindeki odanın ön cephesi vadiye bakıyordu,

MAHKUM PRENSES » 183

Şöminenin başında oturmuş, prens ile prensesi bekleyen başmuhafızın karısı, kapı açılınca hemen ayağa kalktı. Üstünde koyu gri bir elbise, başında ise aynı renk bir kukuleta vardı. Otuz yaşlarında gösteriyordu. Catalina'ya dostça bakıyordu, itaatkar bir selamla yerlere kadar eğildi. Arthur, karısının parmaklarının kolunu sıktığını anlamazlıktan gelerek kolunu çekti ve dışarı çıktı. Catalina arkasından çaresizlikle baktı. Bir an peşine takılmayı bile düşündü ama daha sonra dönüp kısa bir reveransla kadını selamladı, iki kadın neredeyse aynı anda doğruldular.

"Sizi tanıdığımıza çok memnun oldum," dedi Leydi Margaret. "Sizi karşılayamadığım için affınıza sığınıyorum. Çocuklarımdan biri hastaydı. Onu görmeye gitmek zorunda kaldım."

"Kocanız bizi çok nazik karşıladı."

"Umarım öyledir. Ona upuzun bir yapılacaklar listesi bırakmıştım. Özellikle de odalannızın sıcak ve rahat olmasına dikkat etmesini rica etmişim, istediğiniz özel bir şey varsa, lütfen söyleyin. Hiç İspanya'da bulunmadığım için, nelerin hoşunuza gideceğini tahmin etmekte zorlanıyorum açıkçası."

"Her şey mükemmel. Gerçekten..."

"Dilerim burada bizimle hep çok mutlu olursunuz."

"Ben isterdim ki..." Catalina derin bir iç çekti. "Ama ben... Ben..."

"Evet?"

"Kardeşinizin ölüm haberini aldığım da çok üzüldüm," diye direkt konuya daldı Catalina. Odaya girdiğinde duyduğu huzursuzluktan kireç gibi bembeyaz olan yüzü ansızın kıpkırmızı kesildi. Kulakları yanıyor, başı dönüyor, en kötüsü de yaprak gibi titriyordu. "Ben çok üzgünüm. Gerçekten çok..."

184 | Philippa Gregory

"Benim için çok büyük bir kayıp," dedi kadın durgun bir sesle, "Ama dünya böyle."

"Korkarım benim gelişim..."

"Bunun sizin tercihiniz ya da hatanız olduğunu hiç düşünmedim prenses. Sevgili Arthur evlendiğinde, babası tahtın güvende olduğundan emin olmak istedi. Kardeşim, Tu-dorlann huzurunu bozacak bir şey yapmazdı, ben bunu biliyorum. Ama onlar bilmiyordu. Hem bundan nasıl emin olabilirlerdi ki?" Leydi Margaret gözleri dolup sesi titremeye başlayınca sustu. Sonra kendini toparlayıp kaldığı yerden devam etti. "Affedersiniz, hala acı çekiyorum. Kardeşim masum ve günahsızdı. O şarlatanın bir asil olduğuna inanıp onunla muhafızların önünde firar şakaları yapması suçlu olduğunun değil, aksine ne kadar masum olduğunun kanıtı. Tanrı, onu da tüm masumlar gibi yanına aldı. Bundan hiç şüphem yok."

Leydi Margaret Pole, prensese gülümsedi. "Biz kadınların maalesef erkeklerin kararlarını değiştirme gücümüz yok. Eminim siz de en az benim kadar kardeşimin zarar görmesini istemezsiniz. Kardeşim de ne sizin ne prensimizin yoluna çıkardı. Ama bazen hayat insanları zalimce önlemler almaya zorluyor. Benim babam da bazı yanlış tercihler yaptı ve yanlışlarının bedelini başıyla ödedi. Maalesef oğlu da, üstelik masum olduğu halde, onunla aynı kaderi paylaştı. Yazı-tura atmak gibi; paranın diğer yüzü gelseydi, belki her şey daha farklı olurdu. Sanırım bir kadın, paranın hangi yüzü gelirse gelsin, onunla yaşamayı öğrenmek zorunda."

Catalina gözünü bile kırpmadan dikkatle dinliyordu. "Annemle babamın Tudorların tahtında hak iddia edebile-

I

I

MAHKUM PRENSES • 185

cek hiç kimse kalmamış istediğini ve bu isteği kralla paylaştığını biliyorum."

"Belki ben de onların yerinde olsam aynı şeyi yapardım." Margaret Pole ucu kendisine dokunmayan, gayet sıradan bir şeyden sözeder gibiydi. "Prensesim, ben ne sizi ne de anne ya da babanızı suçluyorum. Yüce kralımıza karşı da en ufak bir kırgınlığım yok. Ben de içlerinden biri olsaydım, benzer şekilde davranabilirdim. O zaman da verilecek bir hesabım varsa, Tanrı'ya verirdim. Ama onlardan biri olmadığımıza göre, iyi bir adamın kendi halinde karısı olarak tek yapmam gereken nasıl yaşadığımıza dikkat ederek yaptıklarım ve yapmadıklarımın hesabını yine Tanrı'ya vermek."

"İngiltere'ye gelirken vicdanım hiç rahat değildi. Kardeşinizin kanı..."

"Kardeşim sizin yüzünüzden ölmedi prenses. Kendinizi bunun için suçlamamalısınız. Başkalarının günahları neden sizin vicdanınızı rahatsız etsin ki?"

Catalina içeri girdiğinden beri ilk kez Margaret Pole'un gözlerine doğrudan bakmaya cesaret etti. Leydi Pole'un gözlerinin içi sevgiyle gülümsüyordu. Catalina tereddütle de olsa gülümsemesine karşılık verince, leydi kollarını açıp Infanta'ya uzattı. "Bir zamanlar ben de bir prensesim. Kral Richard'ın oğluyla birlikte büyüttüğü son Plantagenet Prensesi. Belki de yeryüzündeki tüm kadınlardan daha iyi bildiğim bir şey var, o da hayatta iplerin her zaman insanın kendi elinde olmadığı. Kocanın, ailenin, kralının ve elbette Tanrı'nın koyduğu öncelikler var. Bir kralın verdiği kararlar yüzünden hiç kimse bir prensesi suçlayamaz. Kim krala kafa tutabilir ki? Ya da kararından döndürebilir? Bizden sadece itaat etmemiz beklenir."

löö | ı-'nuippa oregory

"Korkarım, ben her zaman o kadar itaatkar değilim."

Leydi Margaret güldü. "Kendine ait hiçbir fikri olmayan biri zaten aptalın tekidir. Gerçek itaat, aslında insanın kendi kendine kaldığında daha doğrusunu bildiğini düşünüp fikri sorulduğunda başını eğmekle yetinmesidir. Bunun di-. şında her şey basit bir uzlaşmadan öteye gidemez. Kaldı ki herkes başını sallayabilir, bunda ne var?"

Catalina ilk defa bir İngiliz kadının söylediklerine kahkahayla güldü. "Ben asla sadece sallabaş olmak istemem."

"Alın benden de o kadar. Unvanım ne olursa olsun, kalbimde kim olduğum gerçeğini hep saklı tuttum."

Karşılaşma fikri bile en büyük kabusumken Leydi Margaret Pole'un Ludlow Kalesi'ni gerçek bir ev gibi benimsememe sebep olacağı aklıma gelir miydi? Leydi Margaret, annemden ve kız kardeşlerimden uzakta olmanın içimde yarattığı boşluğu, sevgisi ve sevecen tavırlarıyla ilmek ilmek örecesine doldurmaya başladı. Onun sayesinde, aslında doğduğum günden beri kadınların baskın olduğu bir dünyada yaşadığımı farkettilim. Kraliçe annem, kız kardeşlerim, nedimelerim ve haremın kadın hizmetkarları... Alhambra'da sırf kadınların rahatı ve keyfi için düzenlenen odalarda, erkeklerden kopuk yaşıyorduk. Sarayda neredeyse harem selamlık var gibiydi.

İngiltere'ye gelince erkeklerin baskın olduğu bu yabancı düzeni garipsedim. Elbette burada da yine kendime ait bir dairem ve bana eşlik eden nedimelerim var. Ancak herhangi bir erkeğin teklifsizce gelip kapımı çalabilmesi tuhaf. Ya da sadece bana tuhaf geliyor. Sör Richard Pole ya da Art-

MAHKUM PRENSES | 187

hur'un yakın adamları ise her an gelip beni odamda ziyaret ederek nezaket gösterdiğini sanıyor. Görünüşe bakılırsa kadın ve erkeklerin sürekli bir arada olması, İngilizler için gayet doğal ve hatta olması gereken bir şey. Şimdiye dek İngiliz evlerinden hiçbirinde sadece kadınlara ayrılmış bir bölüm görmedim. Arada sırada da olsa, bizim İspanya'da yaptığımız gibi peçe taktıklarına rhtlamadım.

Kraliyet ailesi kadınları bile herkese açık. Erkekler, hatta yabancılar bile, muhafızları atlatacak kadar eli yüzü düz-günlerse, elini kolunu sallayarak saraya girebiliyor. Kraliçenin kabul odasına çıkan koridorda istedikleri gibi dolaşıp kraliçe koridordan geçerken onu görebiliyor. Üstüne temiz bir pelerin giyip başına muntazam bir şapka bulup takan herkes büyük salonda, kraliyet mabedinde ve kraliçenin halka açık odalarında gezinebiliyor. İngilizler kadınlara erkek çocuğu ya da uşak gibi davranıyor. Kadınlar canlan nereye isterse gidebiliyor, herkes tarafından seyredilebiliyor. Önce bunun kadınlara büyük bir özgürlük sağladığını düşünmüş, hatta sevinmişim. Ama şimdi bunun nedeninin kadınlara erkekler kadar değer verilmemesi olduğunu anlıyorum. Uçsuz bucaksız görünen bu özgürlüğün içinde kadının elleri kollan bağlı aslında. Sessiz kalıp itaat etmeye mecbur.

Neyse ki Leydi.Margaret Pole, Ludlow'a döndü. Onun varlığıyla birlikte kalenin alışkın olduğum gibi kadımların eline geçtiğini hissettim. Akşam yemekleri bile değişti. Geceleri salonda düzenlenen eğlencelere bile ruh geldi. Müzisyenler artık aşk sarkılan çalıp söylerken kalede daha az Galce, daha çok Fransızca konuşulur oldu. - Leydi Margaret'm dairesi benimkinin tam altında. Bütün gün birbirimizi görmek için merdivenleri inip çıkıyo-

188 | Philippa Gregory

ruz. Arthur ve Sör Richard Pole ava çıktığında artık kale eskisi gibi sıkıcı değil. Sırrına eremesem de, sanki sihirli bir dokunuşla kaleyi değiştirdi. Bana öyle iyi geldi ki. Artık koca günü, hadi gece olsun da Arthur'u yeniden göreyim diye bomboş geçirmiyorum.

Benden yaşça büyük bir kadının dostluğunu meğer ne çok özlemişim. Maria de Salinas iyi bir arkadaş olsa da, neticede benim kadar genç, toy ve hatta bazen biraz budala. Dona Elvira ise annemden aldığı talimatları harfiyen yerine getirmek için çırpman ve kendince annemin yokluğunda kraliçe rolüne soyunan orta yaşlı bir kadın. Ona karşı içten bir sıcaklık ya da yakınlık hissedemiyorum. Karşıma hep katı kuralcı tavırla dikiliyor, üzerimde ondan başka birinin etkisi olmasını kendineyidiremiyor. Dona da, kocası da hayatıma hükmetmeye bayılıyor. Dog-mersfield'daki ilk gecemizde kralla yaşadığı gerginlikten bu yana onun yargılarına güvenmekte de zorlanıyorum üstelik. Krala kafa tutmak! Ne aptalca. Şimdi de Arthur'la fazla yakınlaşmamam konusunda beni sık sık uyarıyor. Sanki bir kadının kocasını sevmesi suçmuş ya da sanki ben Arthur'a karşı koyabilmişim gibi. Aslında tek derdi

İngiltere'de küçük bir İspanya yaratıp benim de daima Infanta olarak kalmamı sağlamak. Onun anlamadığı, benim eninde sonunda İngiltere'de yaşayan gerçek bir İngiliz olmayı öğrenmem gerektiği.

Dona Elvira'nın İngilizce öğrenmeye biç niyeti yok. İngiliz aksanıyla Fransızca konuşanları bile anlamazdan geliyor. Galce konuşanlara ise yaratıl görmüş gibi bakıyor. Tabii onun bu küstahlığı, kasabada pek hoş karşılanmıyor. Doğrusu bazen annemden bile güçlü ve gururlu davranı-

I

MAHKUM PRENSES

189

yor. Benden daha güçlü olduğu kesin. Ona hayranlık duymalıyım ama onu gerçekten sevmem mümkün değil.

Margaret ise bir kral yeğeni olarak çok iyi bir eğitim almış. Latincesi en az benimki kadar iyi. Fransızca sohbet ediyoruz. Boş zamanlarında ise bçtna İngilizce öğretiyor. Kullandığımız ortak dillerde anlamını çıkaramadığımız bir sözcükle karşılaşınca, devreye im giriyor. Türlü işaretlerle, tuhaf hareketler ve seslerle kelimeyi canlandırıyoruz. Komik oluyor. Bir keresinde ona 'hazımsızlık' sözcüğünü anlatmam gerekmişti, Margaret gülmekten katıldı. Benim için gerçek bir İngiliz av sahnesi canlandırabilmek için tüm nedimelerimi ve hizmetkarlarımı seferber ettiği gün ise gürültüye muhafızlar koşup geldi. Zavallılar, saldırıya uğradığımızı zannetmişlerdi.

^*

Margaret'in yanında, geleceğe dair endişelerinden ve onu huzursuz eden kayınpederi Kral Henry'den bile bahsedebilecek kadar rahat hissediyordu kendini Catalina.

"Biz buraya gelirken kral pek sıkkındı. Çeyiz meselesi yüzünden."

"Öyle mi?" İki kadın baş başa pencerenin önünde oturmuş, erkeklerin avdan dönmesini bekliyordu. Dışarıda dondurucu bir soğuk olduğundan evde kalmayı tercih etmişlerdi. Margaret, çeyiz meselesinde fikir yürütmesinin doğru olmayacağını düşündü. İspanya Kralı'nın çeyiz tutarında hile yaptığını daha önce kocasından duymuştu. Kızını İngiltere'ye göndermeden önce çeyiz olarak hatırı sayılır bir para vaat etmesine rağmen paranın sadece yarısını göndermişti. Geri kalan tutarın ise Infanta'nın beraberinde getirdiği ta-

xyv

l'uuippa vjicguiy

baklar ve diğer değerli ev eşyalarına sayılmamasını istemişti. Öfkelenip anlaştıkları paranın tamamını talep eden Kral Henry'ye İspanyalı Ferdinand'ın cevabı, Catalina'nın çeyizinde son derece değerli eşyalar olduğu, onlardan istediğini seçip kendine alabileceği olmuştu.

İyi bir evlilik için kötü bir başlangıçtı. Ortak düşman Fransa korkusu ile hırs ve ihtirasın fitilini ateşlediği bir evlilikti bu. Catalina ise iki taş kalpli adamın karar ve kararsızlıkları arasında savruluyordu. Margaret, Catalina'nın kocasıyla Lud-low'a gönderilmesinin asıl sebebinin, onu çeyizinde getirdiği eşyaları kullanmak zorunda bırakmak olduğunu düşünüyordu. Eğer Kral Henry, İspanya Prensesi'ni Windsor'da, Green-wich'te ya da Westminster'da tutsaydı, Catalina İngiliz Kraliyesi'nin altın tabak-çanaklarını kullanacak, böylece çeyizin-dekiler yeni kalacaktı. Oysa burada akşam yemekleri Catalina'nın getirdiği altın tabaklarda yeniyor, dikkatsiz her çatal-bıçak darbesi çeyizinin değerini düşürüyordu. Böylelikle Kral Ferdinand ikinci taksiti ödeme zamanı geldiğinde yan çize-meyecek, nakit ödemek zorunda kalacaktı, Ferdinand kurnaz bir hükümdar olabüirdi. Ama karşısında en az kendisi kadar dişli bir başka hükümdar, Çral Henry duruyordu.

"Kral Henry artık onun da kızı sayıldığımı söyledi. Ancak hem öz babama hem ona aynı anda nasıl itaat edebilirim ki? Babam kendi tabaklarımı kullanmamamı ve krala vermemi istiyor. Majesteleri ise bunu asla kabul etmez. Henüz çeyiz borcu ödenmediği için de saraydan bana yol ödeneği bile verilmedi. Öylece gönderildim."

"İspanya elçisi size yol göstermiyor mu?"

Catalina yüzünü buruşturdu. "Elçi de neticede kralın adamı. Bana neden yardım etsin? Ayrıca ondan pek hoşlan-

diğimi da söyleyemem. Devşirme bir Yahudi. İspanyol ama yıllardır bu topraklarda yaşıyor. Artık Aragon'dan ziyade Tudorlar için çalışan bir devlet adamı olup çıkmış. Belki de babama Dr. de Puebla tarafından yanlış yönlendirildiğini söylemem gerek. Ama şu an için kimseden işe yarar bir fikir alamıyorum. Öte yandan Dona Elvira ile haznedarım durmadan didişiyor. Dona,

eşyalarımın ve küçük hazinemın bir altın ustasına borç verilmesinden yana. Haznedarım çeyiz bedeli ödenene dek hazinemın gözünün önünden ayrılmasına şiddetle karşı çıkıyor."

"Ya prens, o ne diyor? Prense ne yapmanız gerektiğini sordunuz mu hiç?"

Catalina duraksadı. "Bu mesele babalarımızın arasında, ikimizin arasında bu yüzden bir tatsızlık çıksın istemiyorum. Zaten bütün yol masraflarımı Arthur karşıladı. Yaza doğru da nedimelerimin alacaklarını ödeyecek. Yakında yeni kıyafetlere de ihtiyacım olacağını düşünürsek... Ondan daha fazlasını isteyemem. Ya ağgözlü olduğumu düşünürse?"

"Onu seviyorsunuz, öyle değil mi?" Margaret gülümseyerek sordu. Arthur'un lafının bile Catalina'nın yüzünü aydınlatmaya yettiğini görüp onlar adına sevinmişti.

"Ah, evet. Onu seviyorum. Hem de çok."

"Ne mutlu size Catalina. Bir prenses olarak evlenmeye mecbur edildiğiniz adamı sevebilmeniz büyük şans. Siz kutsanmış bir çiftsiniz."

"Biliyorum. Tann'nın en sevdiği kullarından biriyim, Tanrı'nın gözünde ben çok özelim."

! Leydi Margaret Pole, Catalina'nın iddialı sözleri karşısında afallasa da genç kızı düzeltme ihtiyacı hissetmedi. Genç-

ippc

lik ateşinin verdiği özgüven nasıl olsa zamanla yok olup gidecek, her genç gibi onun da ayaklan, herhangi bir uyarıya gerek kalmaksızın tam manasıyla yere basacaktı. "Peki hiç işaret var mı?"

Catalina beklemediği bu soru karşısında sersemledi.

"Çocuktan sözediyorum. Nelere dikkat etmeniz gerektiğini biliyor musunuz?"

Genç prenses kızardı. "Biliyorum. Annem anlatmıştı. Ama henüz bir işaret yok."

"Daha çok erken. Ama sanırım rahminize bir Tudor tohumu düştüğü an çeyiz meselesi anında gündemden kalkacaktır."

"Karnımda Tudor Prensi'ni taşısam da, taşımasam da ödeneğimin verilmesi gerekir. Neticede ben Galler Prense-si'yim ve maiyetimin masraflarını karşılamam şart."

"Haklısınız," dedi Margaret Pole, "ama bunu krala kim söyleyecek?"

"Bana bir hikaye anlat."

Saat gece yansını çoktan geçmiş, kalenin tüm ışıkları söndürülmüştü. Catalina'nın odasını aydınlatan şöminenin yaydığı ışık hariç.

"Ne anlatmamı istersin?"

"Müslümanlarla ilgili bir şeyler anlat."

Catalina şalını omzuna atıp düşünmeye koyuldu. Arthur, sevgili karısının üşüdüğünü farkedince onu kendine doğru çekip başını göğsüne yasladı.

"Sana sultanlardan birinin hikayesini anlatacağım. Uydurma değil, gerçeğin ta kendisi. Haremın ne olduğu bili-

MAHKUM PRENSES ! 193

yorsun, değil mi? Sarayda kadınlara tahsis edilen özel bölüm. Anlatacağım bu sultan da haremde yaşıyormuş. Bir gün nehir manzaralı penceresinden dışarıyı seyrederken küçük çocukların suyu çekilen nehirde oynadıklarını görmüş. Neşe içinde çamura bulanıp koşuyor, zaman zaman balçıkta yuvarlanıp kayıyorlarmış. Sultan gördüğü manzaradan hoşnut, nedimelerine kendisinin de bu çocuklar gibi çamurla oynamak istediğini söylemiş."

"Ama dışarı çıkması mümkün değilmiş, öyle mi?" "Evet, dışarı çıkması söz konusu bile olamazmış. Nedimeler sultanın isteğinden haremağasına bahsetmiş. Ha-remağası, başvezire söylemiş. Başvezir de padişaha anlatmış. Bil bakalım, sultan pencere önünden ayrılıp da kabul salonuna geçtiğinde ne görmüş?" Arthur gülümsedi. "Ne görmüş?"

"Kabul salonu bir baştan bir başa mermer kaplıymış. Padişah uşaklarına bakraçlar dolusu aromatik yağ getirtip yere dökmelerini emretmiş. Kasabadaki tüm aktarlar padişahın isteğini yerine getirebilmek için saraya katırlarla gül esanslı yağlar taşımaya koyulmuş. Sadece gül esanslı yağlar mı? Küfeler dolusu gül yaprağı, hoş kokulu yabancı bitkiler de cabası. Her gelen kah küfesini kah bakracını salon zeminine boca edince, yerdeki karışımın kalınlığı bir karışı bulmuş. Sonunda da sultan ve nedimleri elbiselerini sıyırıp iç etekleriyle bu mis kokulu çamurda kaymış, yuvarlanmış, oynamış, çok eğlenmiş."

Arthur büyülenmişti. "Ne kadar muhteşem." Catalina gülümseyerek karşılık verdi. "Şimdi sıra sende. Hadi bu sefer de sen bana bir hikaye anlat."

"Benim anlatacak bu kadar güzel hikayelerim yok ki. Hepsi de kavga dövüş üstüne."

194 ! Philippa Gregory

"Benim anlattıklarım arasında da en çok savaş hikayelerini seviyorsun zaten."

"Evet, öyle. Ve baban da yeniden savaşa girmeye hazırlanıyor."

"Öyle mi?"

"Bilmiyor muydun?"

Catalina başını salladı. "İspanya elçisi bazen kısa notlar gönderiyor ama savaştan hiç bahsetmedi. Haçlı Seferi mi?"

"Ah Catalina, sen İsa'nın en kana susamış savaşçılarından birisin. Ama bu sefer yanıldın. Haçlı Seferi değil. Destansı bir amacın varlığından sözedilemez. Baban, Fransa Kralı Louis ile ittifak yapmış. Doğrusu duyunca kulaklarımıza inanamadık. Görünüşe bakılırsa İtalya'ya girmeye hazırlanıyorlar."

"Kral Louis mi?" Catalina şaşkınlığını gizleyemedi. "Bu imkansız. Sonsuza dek düşman kalacaklarını düşünüyor-
. dum."

"Çıkarı söz konusuysa, Fransa Kralı kiminle işbirliği yaptığını pek önemsemez. Önce Türkler, şimdi de baban."

"Türklerle işbirliği yapmasındansa, babamla birlik olmasını tercih ederim."

"Ama baban neden düşmanımızla ittifak yapıyor?"

"Babam kendimi bildim bileli, Naples'i almak istemiştir." Catalina ikna edici bir tavır takınmaya çalışıyordu. "Naples ve Navarre. Öyle ya da böyle, almak için elinden geleni yapar. Kral Louis kendine bir müttefik bulduğunu sanıyor olabilir ama emin ol bu ittifakın bedelini ağır ödeyecek. Babamı tanırım. Oynadığı oyun her ne olursa olsun, sonunda kafasına koyduğunu yapar ve kendi yolunu çizer. Sen kimden haber aldın?"

MAHKUM PRENSES »195

"Babamdan. Bu işbirliği onu rahatsız ediyor. Babam, îs-koçlardan daha çok Fransızlardan çekiniyor. Kral Ferdi-nand'ın Fransa'yla ittifakı bizi hayal kırıklığına uğrattı."

"Ama babam Fransızları güneyde oyaladığı için Kral Henry mutlu olmalı. Bir bakıma sizin çıkarınız için çalışıyor denebilir."

Arthur gevrek bir kahkaha savurdu. "Yardıma minnettarız doğrusu."

"Baban da aralarına katılacak mı?" Arthur başını yana eğerek yanıtladı. "Sanmıyorum. Babamın asıl arzusu İngiltere'de barışı korumak. Savaş, bir ülkenin en büyük çıkması. Sen de bir asker kızı olarak iyi bilirsin. Babam der ki, bir ülkeyi savaşta görmek kadar kötüsü yok."

"Baban sadece bir tek büyük savaş görmüş. Bazen savaşmak zorunda kalabilirsin. O zaman da düşmanını yenmekten başka çaren olmaz."

"Ben toprak kazanmak uğruna ülkemi savaşa sokmam. Ancak sınırlarımı korumak için çarpışırım. Eğer kız kardeşim İskoçların tutumunu değiştiremezse, bizim de savaşa girmemiz gerekecek sanırım."

"Ya baban? O da savaşa hazır mı?"

"Kuzey sınırını babam adına Howard Ailesi koruyor. Ayrıca kuzeydeki tüm arazi sahiplerinin güvenine de sahip. Bir yandan kaleleri güçlendiriyor, diğer yandan da Büyük Kuzey Yolu'nu herhangi bir acil durumda asker sevk edebilmek için daima açık tutmaya çalışıyor."

Catalina düşünceli görünüyordu. "Ufukta savaş varsa, en iyisi önce babanın saldırması. Böylece yeri ve zamanı kendi belirleyerek avantajlı duruma geçer. Askerleri de savunmaya geçmektense, ileri doğru ilerlemiş olur."

196 | Phiiippa Gregory

"Sence böylesi daha mı iyi?"

Catalina onaylayarak başını salladı, "Kesinlikle. Ordunun kendinden emin ve hücum halinde olması her şeyden önemli. Böylece tüm ülkeyi arkada hissedersin. İlerleyen birlikler kendini daha kuvvetli hisseder. Bir asker için geri dönüp kaçarcasına savaşmaktan daha moral bozucu bir şey olamaz."

"Sen gerçek bir taktisyensin. Tann'ya şükürler olsun ki, seni erken tanıdım da bildiklerinden ben de yararlanabiliyorum."

"Bildiğim ve sahip olduğum her ne varsa senin sevgilim. Eğer sen ve ülkemiz, savaş meydanında bana ihtiyaç duyarsa, gözümü kırpmadan kılıç kuşanacağımdan da emin olabilirsin."

Hava gittikçe soğuyor. Bütün hafta boyunca durmadan yağan yağmur, önce sağanağa, şimdi de tipiye çevirdi. Burada kışın hava soğumakla kahnıyor, gündüzler de gece gibi kasvetli ve

karanlık oluyor. Neredeyse başımıza değecek gibi görünen bulutlar ve bir türlü kalkmak bilmeyen koyu sis, insanı kelimenin tam manasıyla boğuyor.

Kale buręları buz tuttuğu için Arthur odama kaya kaya geldi. Ertesi sabah geri dönerken de buzda kayıp düştü ve ufak bir çığlık attı. Çıkardığı sesler yüzünden nöbetçi muhafıza yakalandığımızı neredeyse emindik. Yanılmamışız, sesi duyan muhafız yandaki kuleden başını uzatıp "Kim var orada?" diye bağırdı. Ona hemen "Benim," dedim ve kuşları beslediğimi söyledim. Arthur ayaküstü söylediğim

MAHKUM PRENSES "197

yalandan hoşnut, ıslık çalarak ardıç kuşu taklidi yapmaya çalışıp beni çok güldürdü.

Bugün Arthur, yeni bir değirmen için yer bakmak isteyen meclis üyeleriyle arazi keşfine çıkacak. Her yer karla örtülü olduğu için biz de Margaret ile evde kalıp kağıt oynamaya karar verdik.

Dışarıda hava çok soğuk ve kasvetli. Kalenin duvarları bile buz tutuyor. Rutubet bütün odaları sarnış olmasına rağmen yine de mutluyum. Onu seviyorum. Yanımda Arthur olduktan sonra dünyanın herhangi bir yerinde bile yaşayabilirim. Biraz daha dışımı sıkarsam bahar gelecek, sonra da yaz... O zaman da ve daima mutlu olacağız, biliyorum.

«^

Gece geç saatte Catalina'nın oda kapısı çalındı.

"Ah, aşkım, nerelerdeydin?"

Arthur içeri girip Catalina'nın dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu, nefesi buram buram şarap kokuyordu. "Bir ara hiç gitmeyecekler sandım. En az üç saattir, bir an önce sana kavuşabilmek için onları başımdan atmaya çalışıyorum."

Genç prens, Infanta'mın ayaklarını yerden kesip onu kucağına aldı ve yatağa taşıdı. "Ama Arthur... Hikaye anlatmamı istemeyecek misin?"

"Ben seni istiyorum."

^

"Bana bir hikaye anlat." | "Uykun yok mu?"

198 | Philippa Gregory

"Hayır. Malaga Savaşı'nı kaybeden Müslümanların şarkısını dinlemek istiyorum."

Catalina güldü. "O savaşın adı Malaga değil, Alhama. Şarkının sadece bir kısmını söyleyeceğim, zaten sürekli başa döndüğü için bitmek bilmiyor."

"Hayır, ben tamamını dinlemek istiyorum."

"Bütün gece sürer Arthur, sabaha kadar şarkı dinlemek istediğinden emin misin?"

"Tann'ya şükürler olsun ki, bütün geceler bizim sevgilim. Bu gece ve ömrümüz yettikçe tüm geceler bizim."

"Bu aslında yasaklı bir şarkı. Annem söylememizi yasaklamıştı."

Arthur'un hemen dikkati dağıldı, merakla sordu. "Peki, sen nasıl öğrendin?"

"Uşaklar sayesinde. Dadılarımdan biri Morisco'ydu. Bazen benim kim olduğumu unuttuğu gibi, kendini de unuttur ve bu şarkıyı mırıldanırdı."

"Morisco ne demek? Annen bu şarkıyı neden yasaklamıştı?"

"Morisco, tspanyolcada 'Küçük Müslüman' anlamına geliyor. İspanya'da yaşayan Müslümanlara verilen bir isim. Onlar Afrika'da yaşayan Müslümanlar gibi değil, bu yüzden onlara Morisco deriz. Ben gelmeden hemen önce de kendilerine Mudajjan demeye başlamışlardı, yani kalmasına izin verilen..."

"Kalmasına izin verilen mi? Hem de kendi topraklarında?" "O topraklar onların değil, bizim. İspanyolların." "700 yıl boyunca o topraklarda Müslümanlar yaşamış. Siz İspanyollar dağlarda koyun güderken onlar kaleler ve üniversiteler inşa edip yollar açıyormuş. Bana bunları sen anlattın."

ıvi^ıvıvıvı rKJcİNaü:>

ryy

"Olabilir. Ama o topraklar artık bize ait," dedi Catalina tartışma kabul etmeyen bir tonla.

Arthur bir padişah edasıyla ellerini çırpı. "Hadi Şehrazat, bana Müslümanların şarkısını söyle. Ve lütfen Fransızca söyle, ki anlayabileyim, seni küçük barbar prenses."

Catalina ellerini dua edecek gibi kavuşturup Arthur'a döndü, önünde hafifçe eğildi.

"İşte bu harika. Haremde mi öğrendin?"

Catalina gülümsemekle yetinip şarkıyı mınındanmaya başladı.

"Yaşlı bir adam krala seslenir Bu beklenmedik ses nereden geliyor? Heyhat! Alhama!

Heyhat dostlarım, Hıristiyanlar Alhama'yı aldı Heyhat! Alhama!

Ak sakallı bir imam yanıtlar Sen bunu hak ettin! Ab, kral! Heyhat! Alhama!

Şeytanın kol gezdiği biranda Granada'nın çiçekleri soldu. Heyhat! Alhama!

Ne Granada ne krallık, uzun sürmeyecek yaşamları Heyhat! Alhama!

Catalina sessizliğe gömüldü. Şarkıda anlatılan günü hatırladı. "Zavallı Boabdil, asla düşmez sanılan kızıl surlardan inip kırmızı bir kesenin içinde kentin anahtarlarını annemle babama uzattıktan sonra arkasına bile bakmadan atına atlayıp kaleden çıktı. Sonradan anlatıldığına göre ancak tepeye tırmandıktan sonra geri dönüp muhteşem krallığına bakmaya cesaret etmiş. Ağlıyormuş. Annesi onun ağladığını görünce "Erkek gibi savunamadığın şey için karı gibi ağlıyorsun," demiş.

^\\j " rmuppa orgory

Arthur kahkahasına engel olamadı. "Annesi ne demiş?."

Catalina'nın kaşları çatıldı. "Bu çok acıklı bir hikaye bence."

"Bu ancak büyükannemin söyleyeceği cinsten bir şey, o yüzden güldüm," dedi Arthur eğlenerek. "Tann'ya şükürler olsun ki, babam tahtı kazandı. Aksi takdirde büyükannem de en az Boabdil'in annesi kadar sevimli davranırdı. Aman Tanrım. 'Erkek gibi savunamadığın şey için karı gibi ağlıyorsun.' Tam da mağlup uymuş, krallığını kaybetmiş bir adama söylenecek şey."

Gülme sırası Catalina'daydı. "Daha önce hiç bu açıdan bakmamıştım. Gerçekten de, ne fena."

"Düşün; annenle birlikte sürgüne gidiyorsun ve o sana kızgın, tüm olanlardan seni sorumlu tutuyor," diye tarif etti Arthur.

Catalina acıyla ekledi: "Düşün; Alhambra'yı kaybetmişsin, bir daha asla oraya dönemeyeceksin."

Arthur, karısını kendine çekip alnından öptü. "Pişmanlık yok."

Catalina'nın yüzü içten bir gülümsemeyle aydınlandı. "O zaman kafamı dağıt. Neden bana annele babandan bahsetmiyorsun?"

"Babam Tudorların varislerinden biri olarak doğmuş. Gerçi soyağacında babamın önünde düzinelerce taht varisi var. Babası ona Owen ismini vermek istemiş. Owen Tudor. Galler'de sık rastlanan bir isim. Ama babası, babam doğmadan önce savaşta hayatını kaybetmiş. O zamanlar büyükannem henüz on iki yaşındaymış. Fakat o yaşta bile ne yaptığını bilen, hırslı biriymiş. Babama bir soylu ismi vermiş, ona Henry demiş. O zamanlar bile aklından neler geçtiğini gö-

MAHKUM PRENSSES | 201 '

rüyorsun, değil mi? Halbuki kocasını kaybedip çocuğunu kucağına aldığı anda kendisi de daha küçük bir çocukmuş.

"Babamın serveti içsavaş yıllarında bir artıp bir azalmış. Ailesi kah ülkeyi yönetiyormuş kah sürgüne gönderiliyor-muş. Amcası Jasper Tudor -onu sen de hatırlarsın- babama güvenini ve Tudorlara duyduğu inancı asla yitirmemiş. An-ı cak son çatışmada şansları yaver gitmeyince işler sarpa sarmış ve kralımız infaz edilmiş. O kadar büyük bir tehlike al-tındaymışlar ki, Jasper Amca yanına babamı da alıp kapalı tutuldukları kaleden kaçıp İngiltere'den uzaklaşmış." "Güvenlikleri için mi?"

"Öyle de denebilir. Babam bir keresinde, her sabah c gün Edward'in ellerine teslim edileceği korkusuyla güne uyandığını anlatmıştı. Bir keresinde de Kral Edward babama evine dönmesi için çağrıda bulunup hoş karşılanacağını, hatta onun için bir evlilik planlandığını söylemiş. Babana yolda hasta numarası yapıp yine ellerinden kurtulmuş. Eğt Kral Edward'a güvenip eve geri dönseydi, büyük ihtimali' ölmüş olacaktı."

Catalina, yüzünde muzip bir ifadeyle Arthur'a göz kırpt; "Demek senin baban da bir zamanlar tahtta hak iddia eden 1er kervanındaymış."

Arthur sırttı. "Daha önce söylediğim gibi. Niye bu kada korkuyor sanıyorsun? Şansı yaver giderse tahtta hak iddia eden birinin neler yapabileceğini gayet iyi biliyor. Eğer babam eve dönseydi, o da Warwick gibi önce kuledeki zindana kapatılacak, sonra da infaz edilecekti. İnan bana. Kral Edward babamın ölüm fermanını imzalamak için bir saniye bile düşünmezdi. Ama babam kurnazlık yapıp hasta ayağına yattıktan sonra sınırdan Fransa'ya kaçmış."

202 | Philippa Gregoioy

"Fransızlar babanı yakalayıp geri vermemiş mi?" "Aksine babamı desteklemişler. İngiltere'nin barışı için en büyük tehlike babamın hala hayatta olmasıymış. Fransızlar, İngiltere krallarını sevmezler ama tahtta hak iddia eden, İngiltere'yi karıştıracak birinden de yardımlarını esirgemezler. Babam tahta çıkmadan önce Fransızların en iyi dostuy-
muş."

Catalina onaylayan bir edayla başını salladı. Makyavel'in övgüler yağdırdığı bir prensin kızı olarak kurnazlığın ne demek olduğunu ve nasıl işe yaradığını yaşayarak öğrenmişti. "Sonra ne olmuş?"

"Edward genç yaşta hayatını kaybetmiş. Öldüğünde, veliaht prens henüz çok küçükmüş. Kardeşi Richard önce vekaleten tahta sahip çıkmış ama sonra kendini öne sürmeye kalkıp yeğenlerini, yani Edv/ard'ın oğullarını Londra Kule-si'ne kapatmış."

Catalina bu hikayeyi daha önce İspanya'da da dinlemişti. Ne yazık ki saltanat uğruna verilen amansız mücadeleler genç çiftin hayatlarının odak noktasında duruyordu.

"Küçük prensler kuleden bir daha asla çıkamamışlar. Tanrı ruhlarını şad etsin, zavallı çocuklar. Kimse onlara ne olduğunu bile bilmiyor. Bunun üzerine halk Richard'a sırtını dönmüş ve çareyi Fransa'daki babamı İngiltere'ye geri çağırmakta bulmuş." "Ya sonra?"

"Büyükannem bir bir bütün lordlan örgütlemeye başlamış. Sonra da Buckingham Dükü'yle kafa kafaya verip ülkenin tüm seçkinlerini taht değişikliğine hazırlamış. Büyükannem, babamın tahta geçebilmesi için çok çaba harcamış ve hiçbir şeyden sakınmamış. Babam tahtını annesine borç-

MAHKUM PRENSES

203

lu denebilir. Bu yüzden babaannemin hiçbir sözünü ikiletmez. Sonra babam, eğer tahtı alırsa onunla evleneceğine dair annemden bir mesaj gelmesini beklemeye koyulmuş." "Annene aşık mıymış?" Catalina heyecanlanmıştı. "Annen çok güzel bir kadın."

"Değilmiş. Hatta annemi tanıyıyormuş bile. Unutma, babam gençliğinin büyük bir kısmını sürgünde geçirmiş. Bu tamamen planlanmış bir evlilik. Büyükannem eğer ikisi evlenirse, yani York varisi ile Lancaster varisi evlenirse, herkesin içsavaşın sona ereceğine inanacağını biliyormuş. Annemin annesi ise, kızının güvenliği için en doğrusunun bu olacağını düşünmüş. Kısacası iki anne kendi aralarında konuşup anlaşmış. İnan bana, ikisi de karşılaşmak isteyeceğin kadınlar listesinde son sırayı alır."

"Baban, anneni sevmemiş mi?" Catalina, mutlu sonla biten bir aşk hikayesi dinlemeyi beklerken duydukları karşısında hayal kırıklığına uğramıştı.

"Hayır. Kulağa pek romantik bir öykü gibi gelmediğinin farkındayım. Zaten annem de babamı sevmiyormuş. Ama her ikisi de ne yapmaları gerektiğinin bilincindeymiş. Babam geri dönüp Richard'ı yenerek ceset ve yaralılarla dolu savaş meydanından tacı aldığı anda, annemle evlenip tahta kurulacağını ve birlikte yeni bir kraliyet soyu yaratacaklarını biliyormuş."

"Ama zaten annen tahtın bir ;;onraki varisi değil miydi?" Catalina'nın kafası karışmıştı. "Kral Edward'm kızı değil miydi? Kardeşleri öldüğüne, amcası da savaşta hayatını kaybettiğine göre." "Prenseslerin en büyüğüydü."

"O halde neden tahtta kendü hak iddia etmedi?"

ZU4 | Ptiippi Lrregory

"A ha. Anlaşıldı, sen isyancının tekisin." Arthur, Catalina'nın kızıl saçlarından bir tutam alıp kokladı, sonra da dudaklarından öptü. "Hem de en kötüsü, isyankar bir Yorklu."

"Ben sadece tahta kendisinin de oturabileceğini düşünmüştüm."

"İngiltere'de kraliçeler tahta oturamaz. Kız çocuklar, erkekler gibi babalarının tahtının mirasçısı sayılmaz."

"Ya kralın tek bir çocuğu varsa, o da kızsız?"

Arthur umursamaz bir edayla omuz silkti. "Ülkeyi büyük bir trajedi bekliyor demektir. Bana bir oğlan doğurmalısın aşkım."

"Ya sadece kızımız olursa?"

"Bir prensle evlenip kocasına İngiltere'nin vekil kralı unvanını kazandırır. Kan-koca ülkeyi birlikte yönetir. Ama bil ki, İngiltere'nin bir krala ihtiyacı var. Tıpkı annenin yaptığı gibi. Neticede o da babanın yanında duruyor."

"Aragon'da babamın yanında gibi görünebilir ama.Kas-tilya'da tam tersi. Kastilya tahtı annemin. Kastilya annemin memleketi, Aragon ise babamın."

"İngilizler tahtta bir kadın görmeye tahammül edemez." Catalina öfkelenerek Arthur'dan uzaklaştı. Aslında sadece numara yapıyordu. "Eğer tek bir çocuğumuz olursa ve o da kızsaa, senden sonra ülkeyi kraliçe olarak o yönetecek. Bil ki, bir kral kadar da iyi bir kraliçe olacak."

"Tamam sevgilim, dediğin gibi olsun. Kızımız İngiltere'de bir çığır açacak demek ki. Genelde İngilizler bir kadının ülkeyi bir kral kadar iyi yönetebileceğine inanmaz."

"Bir kadın da en az bir erkek kadar iyi dövüşebilir. Annemi zırhlar içinde görmem gerek. Kaldı ki, ben de annem gibi ülkemi savunabilirim. Senden daha çok savaş meydanı

MAHKUM PRENSES | 205

gördüğüm kesin. Her erkek kadar ben de iyi bir kral olabilirim."

"Ülke kuşatma altındaysa koca bir orduyu komuta edemezsin."

"Nedenmiş? Pekala da koca bir orduyu yönetirim." "Hiçbir İngiliz askeri bir kadından emir almaya gelemmez, seni dinlemezler bile." *

"Askerler emirleri komutanlarından alacak. Eğer emirleri duymazdan gelirlerse, ki bu yeterince iyi askerler olmadık-larmı gösterir, o zaman daha iyi eğitilmeleri gerekiyor demektir."

Arthur bir kahkaha attı. "Hiçbir İngiliz erkeği bir kadının emri altına girmez."

Catalina yüzünü buruşturdu, ikna olmamıştı. "Önemli olan savaşı kazanmak ve ülkeyi savunabilmektir. Ordu üstüne düşeni yaptıktan sonra komutları kimin verdiğinin ne önemi var?"

"Pekala, öyle ya da böyle tahta oturmak annemin aklının ucundan dahi geçmemiş. Babamla evlenmiş ve evliliği sayesinde İngiltere Kraliçesi unvanını almış. Neticede annem York Prensesi, babamsa Lancaster varisi olduğu için büyükannemin planı tıkr tıkr işlemiş. Babam tahtını savaşarak kazanmış. Bizse ailemizin bize, bıraktığına sahip çıkmakla yetineceğiz."

"Annem asıl önemli olanın tahta çıkmak değil, tahtı muhafaza etmek der."

"Biz de koruyacağız hayatım. Sen ve ben İngiltere'yi muazzam bir ülke haline getireceğiz. Tüm dünya bizden söze-decek. Yollar, pazar yerleri, kiliseler ve okullar inşa edeceğiz, İngiltere sahilini kalelerle çembere alıp yeni gemiler yapacağız."

ZUO | Philippa uregory

"Tıpkı annemle babamın İspanya'da yaptığı gibi adalet mahkemeleri de kurmalıyız." Ortak noktada buluşabildikleri bir gelecek planı yapıyor olmak, Catalina'nın keyfini yerine getirmişti.

"Böylece hiç kimse bir diğerine haksız yere zulmedemeyecek. Haksızlığa uğrayanlar ya da derdi olanlar da mahkemeye başvurup sesini herkese duyuracağını bilecek."

Arthur karısının şerefine kadehini kaldırdı. "Bence tüm bunları bir an önce not almaya başlamalıyız. Tabii, önceliklerimizi ve nasıl bir yol izleyeceğimizi de planlamamız gerek."

"Tahta çıkmamız yıllar sürebilir."

"Bunu asla bilemeyiz. Tanrı biliyor ya, hiç acelem yok, annemle ve babamla gurur duyuyorum. Ama Tanrı'nın işine de karışamayız, asla bilemeyiz, öyle değil mi? Ben Galler Prensi'yim, sen de Galler Prensesi. Bir gün İngiltere'nin kralı ve kraliçesi olacağız. Sarayda yanımıza kimleri alacağımızı, hangi danışmanların yardımına başvuracağımızı, bu ülkeyi nasıl daha yaşanılabilir kılabileceğimizi şimdiden düşünmemiz lazım. Eğer bu bir rüyaysa, geceleri bir araya geldiğimizde konuşabiliriz, tıpkı şimdi olduğu gibi. Ama eğer bu bir plansa, gündüzleri de oturup not almalı, hatta birilerine akıl danışmalıyız."

Catalina'nın yüzü heyecan ve umutla aydınlandı. "Günlük derslerimiz bittikten sonra bu işle ilgilenebiliriz belki. Benim pederim ve senin hocan da bize yardım eder."

"Tabii. Danışmanlarımızı da unutmamalıyız. Hem neden burada, Galler'de başlamayalım? Makul olmak koşuluyla burada her istediğimi yapabilirim. Bir kolej açıp yeni okullar inşa edebiliriz. Tersanede bir gemi yaptırmamız bile

MAHKUM PRENSES | 207

mümkün. Savunma gemilerimizden ilkinin neden burada yaptırmayalım?"

Catalina küçük bir çocuk gibi sevinçle el çırdı. "Saltanatımız burada başlayabilir."

"Kraliçe Katherine'i selamlayın, İngiltere Kraliçesi." Arthur şaka yapıyordu ama sözcükler ağzından dökülür dökülmez ne kadar ciddi bir şeyden sözettiğini farkedip toparlandı.

"Biliyorsun, bir gün bu tezahüratı kendi kulaklarıyla duyacaksın aşkım. Çok yaşa, çok yaşa Catalina Regina, Kraliçe Katherine, İngiltere Kraliçesi."

Büyük bir maceraya aUlmak gibi bir şey... Nasıl bir kral ve kraliçe olacağını, İngiltere'de neler yapabileceğimizi, neleri değiştirebileceğimizi hayal etmek... Camelot'w düşünmeliyiz. Annemin kütüphanesinde en sevdiğim kitaptı. Art-hur'da da orijinal kopyalarından biri var.

Camelot'un destansı bir masal, erişilemeyecek bir hayal olduğunu biliyorum. Ama bir ülkeyi adaletle, halkın rızasıyla yönetmek bir hayal olmaktan öteye geçmeli.

Arthur'un babasından büyük bir güç devralacak, sarsılmaz bir taht ve zengin bir hazineye konacağız. Kral sevil-mese de, İngilizler tarafından saygı görüyor. Halkın bizi de kabulleneceğine neredeyse eminim. Ne de olsa akli başında hiç kimse barış içinde yaşamak dururken ardı arkası gelmeyen savaşlarla savrulmak istemez, İngilizlerin en büyük kabusu kendilerini yeniden bir iç savaşın ortasında bulmak olduğuna göre, bizi destekleyeceklerdir. Bu güç, para ve halkın rızasıyla tahta geçtikten sonra, bu topraklarda destan yazmamıza ne engel olabilir ki?

208 | Philippa Gregory

Üstelik İngiltere, İspanya 'yla işbirliği sayesinde daha da ihya olacak. Ailemin tahta bırakacağı varis, Juana'nın oğlu Charles'tan başkası değil. Hern Kutsal Roma İmparatorluğu'nun hükümdarı hem de İspanya Kralı olacak. Aradaki kan bağının dostluğumuzu pekiştireceğinden şüphe duymuyorum. Ne muazzam bir ittifak: Kutsal Roma İmparatorluğu ve İngiltere. Yolumuza kim çıkabilir? İstersek sadece Fransa'yı değil, tüm Avrupa'yı bile birlikte bölebiliriz. Sonra da yönümüzü doğuya çevirip gözümüzü Müslümanlara dikmememiz için hiçbir neden kalmaz. Doğu'yu, İran'ı, Osmanlı İmparatorluğu'nu, Hindistan'ı, hatta Çin'i bile ele geçirebiliriz. Kalede rutin işleyiş değişiyordu. Günler uzayıp ısınmaya başlayınca Galler Prensi ve sevgili eşi odalarında küçük bir ofis kurup öğleden sonra güneşini alan pencerenin önüne büyük bir masa yerleştirdi. Masanın üstü daima eyaletin ha-ritalarıyla dolu oluyordu.

"Sefer hazırlığındaymış gibi bir haliniz var," dedi Leydi Margaret Pole, Catalina'nın hevesle ışıldayan yüzünü görünce memnun olmuştu.

"Aslında şu anda prensesin dinleniyor olması gerekir." iplerin daima kendi elinde olmasını isteyen Dona Elvira içnelemeden duramıyordu.

"Kendinizi kötü mü hissediyorsunuz?" diye sordu Leydi Margaret telaşla.

Catalina gülümseyip başını 'hayır' anlamında iki yana salladı. Sağlığına abartılı bir özen gösterilmesini kanıksamıştı artık. Karnında İngiltere Kraliyet Tahtı'nın veliahtını taşı-

ıviArtJS.UM PRENSES

209

dığını ilan edene kadar, bu ve benzeri sorulardan kurtulamayacağını da anlamıştı.

"Dinlenmeye ihtiyacım yok. Hatta yarın hep birlikte arazi keşfine çıkalım."

"Arazi keşfi mi?" diye yineledi Leydi Margaret. "Hem de mart ayında? Çiftçiler tarlaları sürmeye başlamadı bile. Ne göreceksiniz ki?"

"Öğrenmem gereken bir sürü şey var. Yaşadığım yerde yazlar kurak geçtiği için tarlaların tümüne arklar açmak zorunda kalıyorduk. Yoksa bitki ve ağaçlar susuz kalıp ölüyordu, İngiltere'ye ilk geldiğimde tarlalardaki kanalları gö--rünce sulama kanalı olduğunu düşünmüştüm. Sonra prens arkların drenaj için açıldığını, fazla suyun akıtıldığını anlattı, inanmakta güçlük çektim doğrusu. Kısacası bir an önce keşfe çıkmalıyız. Bana tüm bildiklerini öğretmelisin."

"Bir kraliçenin tarlalarda neler olup bittiğini bilmesine gerek yok." Dona Elvira bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. "Çiftçilerin ne yetiştirdiği prensesimizi neden ilgilendirsin ki?"

"Elbette kraliçeler de tarlalarda ne ekilip biçildiğini bilmeli. Bir kraliçe ülkesi hakkında her şeyi bilmezse, ülkesini nasıl yönetir?"

"Eminim siz, gelmiş geçmiş en iyi İngiltere Kraliçesi olacaksınız." Leydi Margaret ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Catalina'nın gözleri ışıltılı parlardı, "İngiltere'ye layık, iyi bir kraliçe olabilmek için elimden geleni yapacağım. Muhtaçlara el uzatıp kiliseyi destekleyeceğim, gerekirse İngiltere için savaş meydanında vuruşmaktan da çekinmem. Tıpkı annem gibi."

İ.V

I-jmippa VJlv-gi^i;

Arthur'la gelecek planları yapmaya dalınca, gurbette olduğumu unuttum. Her gün aklımıza yeni bir şey geliyor, yapılacaklar listesi uzadıkça uzuyor. Birlikte kafa kafaya verip felsefe ve politika kitapları okuyarak karşılıklı tartışıyoruz. Halka özgürlükleri çerçevesinde güvenip güvenilemeyeceğini, kralın unvanının hakkını veren bir tiran mı, yoksa yetkilerine rağmen bir adım geride durmayı bilen bir yönetici mi olması gerektiğini konuşuyoruz. Zaman zaman İspanya'daki düzenden söz ettiğimiz de oluyordu. Özellikle de ailemin bir ülkenin ortak dil, kilise ve kanun ekseninde toplanması gerektiğine dair görüşlerinden. Yahut Müslümanların

takip ettiği yoldan; birçok dil ve dinden insanı aynı çatı altında, aynt yasa etrafında toplamaktan.

Saatler boyu konuşup tartışıyor, kimi zaman fikir ayrılığına düşüyor, kimi zamansa karnımıza kramp girene dek kahkahalarla gülüyoruz. Arthur'un sonsuza dek tek aşkım ve kocam olarak kalacağına hiç şüphem yok. Fakat daha güzeli, her geçen gün en yakın arkadaşım haline gelmesi.

Catalina, Ludlow Kalesi'nin küçük bahçesinde gezintiye çıkmış, kale bahçıvanlarından biriyle sohbet ediyordu. Bahçenin yarısı açıcıların yemeklerde kullandığı otlarla, diğer yarısı ise Leydi Margaret'in şifalı bitkileriyle kaplıydı. Saraydan çıkan Arthur, Catalina'nin bahçivana el kol hareketleriyle bir şey anlatmaya çalışıp başarılı olamadığını görünce, gülererek arkadan yanına sokuldu.

I

MAHKUM PRENSES | 211

"Prenses..."

Catalina, prensini usuJen itaatkar bir havada selamlarken gözlerinin içi gülüyordu.

"Majesteleri..."

Bahçıvan karşısında prensi görünce, toprağın ıslak olmasına aldırış etmeden, hemen yere diz çöktü. "Kalkabilirsin." Bahçıvandan Catalina'ya dönen Ahhur "Yılın bu zamanında istediğiniz gibi güzel çiçekler bulabileceğinizi hiç sanmıyorum prenses," dedi.

"Ben aslında bahçivana salata yapmak için sebze yetiştirip yetiştiremeyeceğini sormaya çalışıyordum. Ama sadece ingilizce ve Galce konuştuğu için, derdimi ne Latince ne de Fransızca anlatabildim."

"Sanırım benim de ondan pek bir farkım yok. Salata ne demek?"

Catalina kısa bir süre düşündükten sonra cevapladı:

"Acetaria."

"Acetaria?"

"Evet, salata."

"Tam olarak nasıl bir şey?"

"Toprakta yetişen bir çeşit sebze. Pişmeden yenebiliyor. Bahçivana benim için ekip ekemeyeceğini sormaya çalışıyorum."

"Çiğ çiğ mi yiyeceksin, pişirmeden?" "Evet, niye ki?"

"Pişirilmemiş bir şey yersen, hastalanırsın." "Meyve gibi düşün, mesela elma. Elmayı çiğ çiğ yiyorsun, öyle değil mi?"

.. Catalina'nin söyledikleri Arthur'un aklına yatmışa benzemiyordu. "Genellikle pişmişini, konservesini ya da kurutul-

212 | Piiilippa Cjrej3ory

muşunu tercih ediyorum. Üstelik elma bir meyve ve yapraklan yok. Peki sen ne tür sebzeler istiyorsun?" "Lactuca?"

"LactucaFDaha önce hiç duymadım." Catalina içini çekti. "Biliyorum. Burada herkes sebzelerin varlığından bihaber. Lactuca... Neye benziyor biliyor musun?" Catalina, Greenwich'de bir akşam yemeğinde yemeye zorlandığı, meyve posasında pişirilmiş hakikaten berbat şeyin adını hatırlamaya çalışıyordu. "Buldum. Deniz rezenesine. Lactucaya benzer tükettiğiniz tek şey deniz rezenesi olsa gerek. Ama lactuca pişirmeden çiğ yeniliyor, sulu ve tat-h bir sebze."

"Sebze? Üstelik de sulu?" "Evet," dedi sabırla.

"Ve siz İspanya'da yiyorsunuz öyle mi?" Arthur'un şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan gözlerini görünce, Catalina gülmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Evet, eminim tatsan sen de seversin." "Peki burada yetiştirebilir miyiz?"

"Galiba bahçıvan bana ^<yır demeye çalışıyor. Daha önce hiç böyle bir şey duymamış. Tohumunu bulabileceğinden şüpheli. Ayrıca burada yetişeceğinden de emin değil." Catalina, başını kaldırıp kararan gökyüzünde yoğunlaşan yağmur bulutlarına dikti gözlerini. "Sanırım haksız da sayılmaz. Salata yetiştirebilmemiz için daha çok gün ışığına ihtiyaç var."

Arthur bahçivana döndü. "Lactuca diye bir bitki duydur mu?"

"Hayır, majesteleri." Bahçıvan mahcup bir edayla kaba hatini gizlemeye çalışan bir çocuk gibi başını eğdi. "Üzgü

jviAnrwum rKtiNono

^15

nüm majesteleri, belki İspanya'ya özgü bir bitkidir. Kulağa barbarca geliyor. Prensese hazretleri İspanya'da koyunlar gibi ot yediklerini mi söylüyor?"

Arthur dudaklarını buruşturdu. "Hayır, ot değil, bitki galiba. Sormam gerek."

Genç prens, Catalina'ya dönüp ellerini ellerinin arasına aldı. "Yazlar bazen burada çok sıcak geçer. Özellikle de öğle güneşinin nasıl kızgın olduğunu göreceksin. Gölgede oturmaya özen göstermelisin."

Yağmur bulutlan tüm gökyüzünü kaplamışken Catalina'nın buna inanması pek kolay değildi.

"Elbette şimdi değil ama yazın dikkatli olmalısın. Güneşin altında kızan surlara dokunamazsın bile. Siz nasıl İspanya'da çilek, ahududu ve şeftali yetiştiriyorsanız, biz de burada yetiştiriyoruz." "Ya portakal?" "Portakal hariç." "Ya limon ve zeytin?" "Kısmen de olsa evet."

Catalina inanmayan gözlerle bakıyordu. "Peki hurma?" "Sadece Cornwall'da, orası buraya göre daha ılıman." "Şeker kamışı, pirinç, ananas?"

Arthur 'evet' demek istedi ancak kendini tutamayınca kahkahalara boğuldu, tabii ardından da Catalina.

Arthur toparlanır toparlanmaz şatonun dış avlusunu kolağan ederek Catalina'nın kulağına eğildi. "Gel benimle, kısa bir süre ortadan kaybolduk kimse yokluğumuzu far-ketmez." Infanta'yı kolundan tutup vadiden nehre açılan patikaya sürükledi. Civarda küçük bir koyun sürüsünü güden genç bir çobandan başka kimse yoktu. Arthur kolunu

/İ4 | FliUppa Uregory

karısının beline doladı, birlikte çimlerin üstüne yuvarlandılar.

"Sana söz veriyorum şeftali de yetiştireceğiz. Diğerlerini belki yetiştiremeyiz ama lactuca da olacak. Tek ihtiyacımız olan bize tohum getirecek, istediğin sebzeleri daha önce yetiştirmiş tecrübeli bir bahçıvan. Neden Alhambra'daki bahçıvanınıza yazıp sana bildiği birini göndermesini istemiyorsun?"

"Bir bahçıvan getirtebilir miyim?"

"Aşkı, sen İngiltere Kraliçesi olacaksın, istersen bir düzine bahçıvan getir, bundan kime ne?"

"Gerçekten mi?"

Arthur, Catalina'nın sevinçle parlayan gözlerini görünce gülümsedi. "Hem de hemen. Sen hala kim olduğunun farkında değil misin?"

"Sanırım hayır. Peki nerede ekip biçecek? Kalenin bahçesinde boş yer yok. Hem sebzenia yanı sıra meyve de ye-tiştireceksek..."

"Sen Galler Prensesi'sin. İstediiiii yere istediğini ekmekte özgürsün. Kimden izin alacaksın ki? Sen iste, Kent'i bir baştan bir başa önüne sereyim sevgilim!" "Kent mi?"

"Evet, Kent'te elma ve şerbetçiotu yetişiyor. Bence lactuca yetiştirmeyi denemek için de uygun bir yer."

Catalina keyifle gülümsedi. "Bu hiç aklıma gelmemişti. Kendim için bir bahçıvan getireceğimi hayal dahi edemezdim. Keşke en başta bir sürü işe yaramaz ne'dime yerine, bir bahçıvanla gelseymişim."

"Gelecek bahçıvanla Dona Elvira'yı değiş tokuş etmeye ne dersin?"

MAHKUM PRENSES | 215

Catalina buna güldü.

"Ah Tanrım, ne kadar şanslıyız. Sana yemin ederim, ömrüm boyunca, istediğin her ne varsa hiçbirinden seni mahrum bırakmayacağım. Annene yazmak ister misin? O senin için işinin ehli birkaç bahçıvan gönderirken ben de ekeceğimiz arazilerin elden geçirilmesini sağlarım."

"Juana'ya yazsam daha iyi olur. O da benim gibi kuzeyde yaşıyor, Hollanda'da. Bu iklim koşullarında nelerin yetişeceğini en iyi o bilir. Ona yazıp akıl danışacağım."

"Sonra da oturup karşılıklı salata yiyeceğiz. Hem de sularını akıta akıta." Arthur, Catalina'nın parmak uçlarına sevgi dolu öpücükler konduruyordu. "Gün boyu lactuca hariç hiçbir şey yemeyeceğime söz veriyorum sevgilim. Tıpkı ot-layan inekler gibi."

"Bana bir hikaye anlat."

"Bu sefer sen bana anlat."

"Eğer sen bana Granada'nın düşüşünü bir kez daha anlatacağına söz verirsen, ben de sana bir hikaye anlatırım."

"Tamam anlatacağım. Ama önce bana açıklamanı istediğim bir şey var."

Arthur arkasına yaslanıp Catalina'yi kendine çekti. Infanta, başını Arthur'un çıplak omzuna dayayınca ılık göğsünün güven veren inip kalkışını, sıcak nefesinin huzur veren sesini içine çekerek mutlu oldu.

"Sen iste, ben açıklayayım sevgilim." Arthur'un sesinden, konuşurken gülümsediği anlaşılıyordu. "Bugün en bilge günlerimden birindeyim. Bu akşam yemekten sonra saray eşrafına verdiğim adalet dersini duymalıydın."

^IU

rmtippa oicguiy

"Sen adalet duygusu olan birisin. Muhakeme gücüne de hayranım," diye onayladı Catalina.

"Ben bir Solomon'um. Beni iyi Arthur diye anacaklar." "Hayır, Bilge Arthur" diye önerdi genç prenses. "O zaman Muhteşem Arthur olsun." Catalina kıkırdadı. "Ama ben bu akşam annenle ilgili kulağıma çalınan bir şeyi açıklamamı isteyeceğim." "Öyle mi?"

"İngiliz nedimelerimden biri, annen Kraliçe Elizabeth'in bir zamanlar Tiran Richard'in nişanlısı olduğunu söyledi. Gerçi Fransızca konuştuğumuz için ben de yanlış anlamış olabilirim." "Şu hikaye!"

"Doğru anlamışım, değil mi? Umarım bu konuyu açarak seni kırmamışımdır."

"Hayır, bu artık kanıksadığım, dilden dile dolaşmasına da engel olamadığım bir hikaye."

"Ama bu doğru olamaz, öyle değil mi?" "Annem ve Kral Richard dışında, kim bilebilir? Biri çoktan toprağı boylamış, diğerinin ise ağzını bıçak açmıyor. Gerçeği nasıl bilebiliriz ki?"

"Bana anlatacak mısın, yoksa konuyu kapatmamızı mı içkin edersin?" Catalina, Arthur'u incitmekten korktuğu için kinerek sordu.

Arthur omuz silkip anlatmaya başladı. "Aslında ortalıkta olunan iki farklı hikaye var. Biri en iyi bilineni, diğeri ise lun gölgesi. Herkesin bildiği hikayeye göre 'annem, anne-
^m ve kız kardeşleriyle birlikte kaçtıktan sonra bir ma-
a. sığınmış. Eğer İngiltere'de kalsalar er geç Tiran Ric-

n eline düşeceklerini biliyorlarmış. Richard'ın onlara ne

MAHKUM PRENSES | 217

yapacağı da belli. Kuleye kapatılıp sır olacaklar. Tıpkı erkek kardeşleri gibi. Prenslere ne olduğunu kimse bilmiyor. Kuleye kapatıldıktan sonra ne bir gören ne de haber alan olmuş. Bu yüzden herkes öldüklerine inanıyor. Derken, annem babama bir mektup yazmış. Tabii anneannemin isteği üzerine. Mektubunda, eğer babam Tudor Hanedanı'ndan gelen bir Lancaster Prensi olarak İngiltere'ye gelir ve tahta geçerse, kendisinin de York Prensesi olarak babamla evlenebileceğini, böylelikle iki hanedan arasındaki ezeli düşmanlığın sona erebileceğini yazmış. Babam mektubu aldıktan kısa bir süre sonra askeri birliğini toplamış, tahtı ele geçirmiş ve sonra da annemle evlenip İngiltere'de barış ortamını hakim kılmış." "Bunu bana daha önce anlattın." Arthur başını sallayarak karşılık verdi. "Peki ya anlatmadığın gölge hikaye?" "O biraz daha skandallara gebe bir öykü. Söylentiye göre annem, annesini ve kız kardeşlerini manastıra bıraktıktan sonra saraya geri dönmüş. Kral Richard'ın karısı ölüm döşeğindeymiş. Kral da kendine yeni bir kraliçe arıyormuş. Annem de sözde, Richard'ın teklifini kabul ederek erkek kardeşlerinin katili amcasıyla evlenmiş."

Catalina'nın ağız hayretler içinde bir karışık açık kaldı. "Hayır."

"Söylenti böyle."

"Yani annenden bahsediyorlar, öyle mi?"

"Evet, annemden. Aslında daha beteri de var. Richard'ın karısı ölmeden önce nişanlandıklarını söyleyenler bile var. Zaten annemle büyükannem arasındaki sürtüşmenin temelinde de bu dedikodular yatıyor. Büyükannem anneme asla güvenmez, nedenini de asla açıklamaz."

ziö | rniuppa uregory

"Ama bu nasıl olur?"

"Neden olmasın? Eğer annemin açısından bakarsan, babasını kaybetmiş bir York Prensesi'ydi, annesi kralın baş düşmanı olduğu için kendini manastıra kapatmak zorunda kalıp kulede hapis hayatından farksız bir yaşam sürüyordu. Yaşamak için kralın işine gelecek bir yol bulmayı denemiş olabilir. Prenses unvanının tanınmasını istiyorsa, kralın onayına ihtiyacı vardı. Eğer İngiltere Kraliçesi olmak istiyorsa da kralla evlenmekten başka çaresi yoktu."

"Ama eminim annen..." Catalina ne diyeceğini bilemiyordu.

"Görmüyor musun? O prensesti ve fazla seçeneği yoktu. Yaşamak istiyorsa, krala itaat etmekten başka çaresi de... Kraliçe olmak istiyorsa bunun tek yolu kralla evlenmekti."

"Kendi adına askeri güç toplayabilirdi ama."

"İngiltere'de olmaz. Kraliçe olmak istiyorsan, kralla evlenmek zorundasın. Annemin de tek şansı buydu."

Catalina kısa bir an için sessizliğe gömüldü. "Tann'ya şükürler olsun, kraliçe olabilmem için seninle evlenmem gerekiyordu. Kader benden yanaymış ki, benim karşıma kralım olarak seni çıkardı."

Arthur gülümsedi. "Neyse ki kaderlerimiz bizi mutlu kıldı. İngiltere Kraliçesi olmak için beni sevsen de sevmesen de evlenecektin, öyle değil mi?"

"Evet, bir prensesin asla seçim şansı yoktur."

Arthur onaylayan bir tavırla başını salladı.

"Ama büyükannen, .Kralın Annesi Leydim, babanın annenle evliliğini kendisi planlamış. Neden şimdi onu affetmiyor? Neticede kendisi de planın bir parçasıymış. Olaylar onun dışında gelişmemiş."

MAHKUM PR'-'N'SES | 219

"İki güç odağı kadın, anneannem ve büyükannem çalıntı ipek satan çamaşırcı kadınlar gibi pazarlığı kendi aralarında yapmış."

Catalina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Arthur, Catalina'yi şaşırtmaktan ve ilgisini çekmekten çok memnundu. "Korkunç, değil mi? Anneannem o zamanlar bir anda İngiltere'nin en nefret edilen kadını oluvermiş." "Ya şimdi nerede?"

"Bir süre sarayda yaşadı. Fakat Kralın Annesi Leydim, onu sık görmeye tahammül edemediğinden uzaklaştırdı. Güzelliği dillere destan bir kadındı. Ayrıca ne kadar düzenbaz olduğu da ortada. Büyükannem, anneannemin babama karşı komplo hazırlığında olduğunu iddia edince, babam da ona inanmayı seçti ve anneannemi saraydan gönderdi." "Öldürmediler ama değil mi?"

"Hayır. Babam onu bir manastıra yerleştirdi. O günden beridir saraya adımını bile atamıyor."

Catalina sersemledi. "Büyükannen, kraliçenin öz annesini bir manastıra mı kapattırdı?"

Arthur'un yüzü acıyla buruştu. "Aynen öyle. Aşkım bu senin için de bir uyarı olmalı. Büyükannem sarayda kuvvet ve kudretini tehdit edebilecek hiç kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Onunla zıtlaşmamaya dikkat et." "Asla. Büyükannen beni fazlasıyla ürkütüyor." "Beni de." Arthur güldü. "Onu çok iyi tanıdığım ve neler yapabileceğini bildiğim için, seni uyararak istedim sadece. Oğlunun tahtını sarsılmaz kılmak için elinden geleni ardına koymaz. Babam hariç, hiç kimseyi sevmez. Ne beni ne kocalarını. O dünyada sadece oğlunu seviyor, kral oğlunu." "Seni de mi sevmez?"

220 | Philippa Gregory

"Ashnda babamı da seviyor sayılmaz. Yani bizim anladığımız anlamda sevmiyor. O babamı bir gün kral olsun diye doğurup büyütmüş. Düşünsene, babam daha küçücük bir bebekken onu çok uzağa gönderebilmiş. Hangi anne küçük yavrusundan ayrı kalmaya dayanabilir? Babam yetişirken yanında değilmiş. Sıra taht için savaşmaya gelince, oğlunu tekrar yanına çağırmış. Büyükannem ancak bir kralı sevebilir." "O halde asıl tahtta hak iddia eden, babanın namına bü-yükannenmiş."

"Kesinlikle öyle. Babamı kral yapan büyükannemden başkası değil." Arthur, Catalina'nın hüznlendiğini gördü. "Bu akşamlık bu kadar yeter. Şimdi bana bir şarkı söylemelisin."

"Hangisini söylememi istersin?" . "Granada'nın düşüşünü anlatan başka şarkı var mı?" "Bir sürü var ama düşünmem lazım." "Birini söyle o zaman." Arthur başının altına bir-iki yastık daha koyup arkasına yaslandı, Catalina ise dizlerinin üstüne oturup saçlarını savurarak huşu içinde mırıldanmaya başladı.

"Güneş batarken Granada'da çığlıklar yükseliyordu Kimi Üçlü Teslis'e, kimi Mahoun'a sesleniyordu Buradan Kur'an, oradan haç geçti Bir yanda kilise canlan, diğer yatıda camiden yükselen

ezan sesi Alhambra minarelerinden hilaller sarkıyordu Ve yaklaşan Aragon orduları. Bir kral zafer naralarıyla gelirken Bir diğeri gözyaşlarıyla gidiyordu..."

13

MAHKUM PRENSES »221

Uzayıp giden dakikalar boyunca Arthur sesini çıkarmadı. Catalina sırtüstü yanına uzandı. Prens gözlerini tavandaki işlemelere dikmiş, görmeden bakıyordu.

"Hep böyle, değil mi? Birinin yükselişi, diğerinin düşüşüdür. Kral olmam babamın ölümüne bağlı. Ben ölünce de benim oğlum bayrağı devralacak."

"Oğlumuz Arthur ismini verebilir miyiz? Ya da baban için Henry ismini?"

"Arthur güzel bir isim. Özellikle de İngiltere'de yükselecek yeni bir kraliyet ailesi için. Camelot için Arthur, benim için Arthur. Bu sülalede bir başka Henry daha istediğimi hiç sanmıyorum. Kardeşim yeter de artar bile. Oğlumuz Arthur adını veririz, ablasına ise Mary."

"Mary mi? Annem için Isabella adını vermeyi yeğlerim."

"İkinci kızımız Isabella olabilir. Ama ilk çocuğumuzun .adının Mary olmasını istiyorum."

"İlk çocuğumuz Arthur olmalı."

"Önce Mary doğsun ki, bir çocukla nasıl başa çıkılacağını kızımızla Öğrenelim."

"Nasıl başa çıkılacağını mı?"

"Doğumu, vaftiz töreni, beşiği, maması, uykusuz geçen geceler, bakıcıları, dadıları ve daha bir dolu ayrıntı. Tecrübeye ihtiyacımız olacak. Büyükanmem bir çocuğun nasıl büyütülmesi gerektiğine dair koca bir kitap yazmış. Basit gibi görünse de, insanın aklının alamayacağı kadar karmaşık ve sorumluluk gerektiren bir iş. Eğer önce Mary doğarsa, en azından tüm bu yollardan bir kere geçmiş oluruz. Sonra oğlumuz doğduğunda her şey düzene girmiş olacağı gibi, ve-liahtımın beşiği de çoktan hazır olur."

/// | I'liUippa Gregory

Catalina ayağa kalkıp yapmacık bir öfkeyle Axthur'a döndü. "Kızımı deneme tahtası gibi kullanıp babalık oyunu mı oynayacaksın?"

"Sen de ilk çocuğumuzun erkek doğmasını istemezsin sevgilim. Biliyorsun, oğlumuz şaha kalkan İngiltere'nin gülü olacak. Unuttun mu, ben de İngiltere'nin Gülü olarak anılıyorum. Sanırım İngiltere'nin yeni filiz verecek goncagü-lüne azami ihtimam göstermen gerekecek."

"O zaman adı Isabella olsun. İlk çocuğumuz kız olursa adını Isabella koymak istiyorum."

"Mary olacak, cennetin kraliçesi adına."

"Isabella olacak, İspanya Kraliçesi'nin adına."

"Tanrı seni bana gönderdiği için şükranlarımı sunmam gerekiyor, Mary olmalı. Cennetin bana verebileceği en değerli hediye sensin aşkım."

Catalina, Arthur'un kollarına atılır atılmaz aşkının aleviy-le erimeye başladı. "Isabella..." Arthur'un dudaklarına ateşli öpücükler konduruyordu.

Arthur "Mary," diye Catalina'nın kulağına fısıldadı. "Neden şimdi yapmıyoruz?"

Sabah oldu. Gün ağarıken uyanıp kuşların şakımasını dinledim. Gri bulutların arasından bir parça da olsa masmavi gökyüzünü görünce, belki güneşli bir gün olur, yaz artık gelmiştir umuduyla heyecanlandım.

Yanımda uyuyan Arthur sessizce, düzenli bir biçimde nefes alıp veriyor. Kalbim ona olan aşkımla dolup taşıyor. Elimle alnına dökülen saç tutamlarını düzeltirken yeryü-

I

ıvu\rırı.uivı rKtINiti

^lj

zünde hiçbir kadının benim kadar bir erkeği sevmeyeceğini düşünüyorum.

Boştaki elimi ılık kamıma dayadım. Gerçekten de dün gece ilk yavrumuzun tohumlan rahmime düşmüş olabilir mi? Mary, Prenses Mary, şahlanan İngiltere'nin gülü.

Holde şömineyi yakmak için odun taşıyıp tütsüleri yakmaya koyulan uşağın ayak sesleri"duyuldu. Arthur'un hala uyanmaya niyeti olmadığını görünce, elimle omzuna dokundum. "Uyan bakalım, uykucu prens.^ Uşaklar geldi, artık gitme vakti sevgilirn."

Vücudu terden sıırıslıklam, pürüzsüz teni soğuk ve-nemli.

"Aşkım? Sen iyi misin?"

Arthur gözlerini açıp kendini gülümsemeye zorladı. "N'olur bana sabah olduğunu söyleme. Öyle yorgunum ki, bütün gün yataktan çıkmak istemiyorum."

"Ama sabah oldu sevgilim."

"Ah, neden beni daha erken uyandırdın? Sabahlan sevişmeye bayılıyorum ve şimdi akşama kadar beklemek zorunda kalacağım."

Başımı göğsüne yasladım. "Yapma lütfen. Ben de çok geç yattım, gecenin ilerleyen saatlerine dek uyuyamıyoruz. Hadi kalk, gitmen gerek."

Arthur beni kendine çekip satiki aynlmaya dayanama-yacakmış gibi sanldı. Oysa holdeki hareket iyiden iyiye artmış, salonun kapısı açılmış, muhtemelen mutfaktan sıcak su gelmişti.

Elinden kurtulup aniden yataktan fırladım. Art-hur'dan ayrılmak benim için de zor. Ondan uzak kalmaya dayanamıyorum ama birazdan içeri doluşacaklar, hemen gitmesi gerek.

224 | Philippa Gregory

Ansızın inicut ısısının ne kadar yüksek olduğu dikkatimi çekti. "Senin ateşin mi var?"

"Seninyüzünden. Ateşim başıma vurdu." Çapkın çapkın gülümsedi. "Ayine katılıp sakinleşmeiri gerekecek."

Yataktan kalkıp omzuna sabahlısını atarken hafifçe sendeledi.

"Aşkım, iyi olduğuna emin misin?"

"Sadece biraz uyku sersemiyim. Tabii gözümü kör eden arzularımı da hesaba katarsak, tüm bunların sorumlusu sensin sevgilim. Kilisede görüşürüz, benim için dua et."

Yataktan kalkıp kale burcundaki mazgallı sipere çıkan kapının kilidini açarak Arthur'u uğurladım. Taş basamakları tırmanırken bir ara sendelediğini gördüm. Ama açık havaya çıkınca gerinip derin bir nefes alınca rahatladım. Kapıyı kapatıp yatağıma geri döndüm, Arthur'un geceyi yanımda geçirdiğine dair odada en ufak bir iz olmadığından emin olmalıyım. Derken peşinde nedimelerimle Dona Elvira, bir kazan sıcak su ve o gün giyeceğim elbiselerle içeri girdi.

"Gece çok geç yattınız, kendinizi yorgun hissediyor olmalısınız. " Dona Elvira onaylamayan bakışlarını üstüme dikti. Ama öyle mutluyum ki, cevap vererek kendimi germeyeceğim.

Kilisede ayin boyunca bakışıp gülümsemek dışında hiçbir şey yapamadılar. Ayin bittikten sonra Arthur'atla gezintiye çıktı, Catalina ise kahvaltı masasına oturdu. Kahvaltıdan sonra kilise vaiziyle pencerenin önündeki masaya kurulup önündeki kitapları ve St Paul'un mektuplarını çalıştı.

MAHKUM PRENSES | 225

Catalina tam kitabını kapatırken Margaret Pole içeri girdi, "Prensimiz odasında sizi bekliyor."

Catalina telaşla ayağa fırladı. "Kötü bir şey yok ya?" "Sanırım bugün kendini pek iyi hissetmiyor. Uşakları hariç herkesi odasından çıkardı."

Catalina fırtına gibi odadan çıktı ve Arthur'un odasının yolunu tuttu. Margaret Pole ve Dbn Elvira da peşinden geliyordu. Prens kabul odası her zamanki gibi aylak kasaba halkı ve rica sahipleriyle doluydu.

Catalina içeri girdiğinde Arthur'u şömine başında bitkin otururken buldu. Yüzü kireç gibi bembeyazdı. Prenses, kocasının yanına koşarken Margaret Pole ve Dona Elvira kapıda beklemeyi tercih etti. "Aşkım, hasta mısın yoksa?" Arthur'un gülümsemeye bile dermanı yoktu.

"Üşüttüm galiba, yanıma fazla yaklaşma, sana da bulaşmasını istemiyorum."

"Ateşin var mı?" Catalina, kocasının ateşli humma geçirmekte olduğu fikrini kafasından atmaya çalışıyordu. "Hayır, aksine üşüyorum."

"Aslında sürekli ya yağmur ya kar yağın bir ülkede üşümene şaşırılmamak lazım."

Arthur kendini gülümsemeye zorlasa da beceremedi. Catalina arkasına dönünce kapıda bekleyen Leydi Mar-garet'la göz göze geldi. "Leydi Margaret, prensin doktorunu çağırmalıyız."

"Uşaklar doktoru getirmeye gitti bile, sanırım birazdan burada olur."

"Niyetimin ortalağı telaşa vermek değildi, ben sadece akşam yemeğine inemeyeceğimi bilmenizi istedim prenses."

226 | Philippa Gregory

Catalina'nın yüzü kızardı. Dillendiremediği soru, "Nasıl yalnız kalacağız?" gözlerinden okunuyordu.

"Peki akşam yemeğinde size eşlik edebilir miyim? Hasta olduğunuz için yemeği baş başa odanızda yiyebilir miyiz?" "Elbette, neden olmasın," dedi Arthur kendinden emin bir tavırla.

"Önce doktora görüseniz iyi olur. Perhizinizle ilgili önerilerde bulunabilir. Ayrıca prensesin sizinle birlikte olmasının sakıncası olup olmadığını da söyler." Margaret Pole, prens için olduğu kadar Catalina için de endişeleniyordu.

"O hasta değil. Kendini halsiz ve yorgun hissediyor sadece. Soğuk ve rutubetten olsa gerek. Dün neredeyse günün yarısını o soğukta at üstünde geçirdi."

Kapı çalındı. "Doktor Bereworth geldi majesteleri." "Majesteleri kendini yorgun hissediyor ve çok üşüyor." Catalina soluğu kapıda bekleyen doktorun yanında aldı ve hızlı bir Fransızcayla bir solukta durumu açıklamaya çalıştı. "Sizce hasta olabilir mi? Bence değil. Peki siz ne düşünüyorsunuz?"

Doktor, prens ve prensesi eğilerek selamladıktan sonra, Leydi Margaret ve Dona Elvira'ya dönüp çekinerek sordu. "Üzgünüm ama prensesin dediklerinden hiçbir şey anlamadım. Ne diyor acaba?"

Prenseler ellerini çırpıp "Prens..." diye İngilizce tekrar anlatmaya koyulmuştu ki, imdadına Leydi Margaret yetişti.

"Majestelerimiz kendini pek iyi hissetmiyor Doktor Bereworth."

"Majesteleriyle yalnız görüşmem mümkün mü?" diye sor du doktor.

MAHKUM PRENSES | 227

Arthur başıyla onayladıktan sonra ayağa kalkmaya yeltendi ama sendeleyince yanına gelen doktorun koluna girip tekrar koltuğuna döndü.

"Hastalanmış olamaz, bu imkansız." Catalina, Dona Elvira'ya dönüp İspanyolca konuşmaya başladı. "Dün gece gayet iyiydi, sabah birden ateşlendi. Nasıl olduğunu sorduğumda endişelenmememi sadece biraz yorgun düştüğünü söyledi. Oysa şimdi ayakta bile duramıyor. Ah Dona, o hasta olamaz."

"Yağmur ve rutubetin eksik olmadığı bu iklimde insanın başına ne geleceğini kim bilebilir? Ben asıl, sizin nasıl hala hastalanmadığınıza şaşıyorum."

"Arthur hasta falan değil. Sadece yorgunluktan bitkin düştü. Dün dışarıda sert bir ayaz vardı ve o da bütün gün at tepesindeydi."

"Böylesine keskin bir ayaz adamı öldürür bile." "Kes şunu Dona. Tek kelime daha duymak istemiyorum. O sadece yorgun. Hem de çok yorgun. Belki biraz üşütmüş de olabilir, hepsi bu. Öldürücü ayazdan sözemenin ne anlamı var?"

Leydi Margaret kendini araya girmek zorunda hissedip Catalina'nin elini bir anne sıcaklığıyla kavradı. "Sakin olun prenses. Doktor Bereworth işinin ehli, iyi bir hekimdir. Prensi de çocukluğundan beri tanır. Majestelerimiz genç, sağlıklı ve güçlü bir adam. Muhtemelen şu an kendinizi boşu boşuna harap ediyorsunuz. Kaldı ki. Doktor Bereworth ihtiyaç hissederse, hiç vakit kaybetmeden Londra'dan kralımızın doktorunu getirtiriz. Prens kısa sürede kendini toparlayıp eskisinden de iyi olacak, eminim." • Catalina uslu bir çocuk gibi başını eğip pencere önündeki sandalyeye oturarak dalgın bakışlarını manzaraya dikti.

228 | Philippa Gregory

Güneş yoğunlaşan bulutların arasında gözden kayboluyordu. Şiddetini arttıran yağmur pencere pervazını dövmekteydi. Karısmı deliler gibi seven erkek kardeşinin ani ölümünü aklına getirmemeye çalışıyordu. Bir an önce doğacak oğlunu kucağına almayı beklerken zavallı Juan hastalanıp yatağa düştükten sadece birkaç gün sonra ölmüştü. Ölüm nedeni de onunla birlikte sır olup gitmişti.

Hayır, şimdi zavallı Juan'ı düşünmenin hiç sırası değil. Bir kere Arthur güçlü, sağlıklı ve genç bir adam. Juan ise çelimsiz ve bünyesi zayıf biriydi. Catalina kendini yatıştırılmaya çalışıyordu.

Doktor beklenenden uzun süre içeride kaldı. Dışarı çıktığında yanında Arthur yoktu. Kapının açılmasıyla oturduğu sandalyeden hızla fırlayan Catalina aralık kalan oda kapısından yan çıplak ve kendinden geçmiş Arthur'u gördü.

"Hizmetkarlar, majestelerinin yatağını hazırlasa iyi olur. Çok bitkin düşmüş, iyice dinlenmesi gerek. Sarsıp uyandırmadan dikkatle yatağına taşıyınlar."

"Prens hasta mı, doktor?" Catalina, doktorun anlayabilmesi için tane tane Latince sordu.

"Aegrotat? Çok. mu hasta?"

Doktor çaresizce kollarını iki yana açtı. "Majestelerinin ateşi çok yükselmiş. Düşürmek için bir ilaç hazırlayacağım." "Tam olarak neyi var?" Leydi Margaret telaffuz etmeye çekinse de, herkesin merak ettiği şeyi sonunda sordu: "Havale geçirmiyor, değil mi?"

"Tanrı'ya dua edelim de havale geçiriyor olmasın. Bildiğim kadarıyla kasabada benzer bir vaka yok. Yine de dikkatli olmalıyız. Dinlenmesi için elimizden gelen özeni gös termeliyiz. Şimdi gidip ilaç hazırlayayım. İşim biter bitme geri dönerim."

I

MAHKUM PRENSES

229

1

Doktorla Leydi Margaret arasında geçen kısık sesli İngilizce diyalog Catalina'yı tatmin etmemişti. "Ne diyor? Doktor ne dedi. Leydi Margaret?"

"Sizin de duyduklarınızı. Ateşi yükselmiş ve dinlenmeye ihtiyacı var. İzin verirsiniz hizmetkarlarını çağırayım da majestelerini soyup yatağına yatırsınlar. Akşama doğru düzelme gösterirse yemeğinizi birlikte yersiniz. Majesteleri yemekte sizinle olmaktan mutluluk duyar, eminim."

"Nereye gidiyor?" Catalina, doktorun kendisini selamlayıp kapıya yeltendiğini görünce arkasından var gücüyle bağırdı. "Burada kalıp prense bakmalı."

"Ateş düşürücü bir ilaç yapmaya gidiyor. İşini bitirir bitirmez ilaçla geri dönecek. Prensimize en iyi şekilde bakılacağından emin olabilirsiniz majesteleri. Biz de en az sizin kadar onu seviyor ve değer veriyoruz. Onu asla ihmal etmeyiz, içiniz rahat olsun."

"İhmal etmeyeceğinizi biliyorum. Ben sadece... Doktorun geri dönmesi uzun sürer mi?"

"Elini çabuk tutacaktır. Hem bakın, prensimiz uyudu bile. Uyku şimdi onun için en iyi ilaç. Uyuyup dinlenirse daha çabuk toparlanır. Hatta belki bu akşam yemeğe kadar toparlanmış bile olur."

"Akşama kadar düzeleceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Hafif bir soğuk algınlığı geçiriyorsa, bir-iki güne kalmaz toparlanır."

"Uyurken başında beklemek istiyorum."

Leydi Margaret o esnada kapıya üşüşen prensin hizmetkarlarını bir bir içeri aldıktan sonra prensesi dışarı çıkarıp meraklı kalabalığın arasından geçirek kendi dairesine gö-

^:}\j

riuiiiJpu >jicguiy

türmeye çalıştı. "Benimle gelin prenses. Önce avluda kısa bir yürüyüş yapalım, sonra ben prensimizin odasına geri dönüp her şeyin yolunda olup olmadığını bizzat kontrol edeceğim. Size söz veriyorum."

"Hayır, benim şimdi bile orada olmam gerek. Uyurken başında bekleyeceğim. Uyanıp bir şey isterse beni başucun-da görmeli."

Margaret, Dona Elvira'ya kaçamak bir bakış attı. "Şu anda odasında durmanız sizin sağlığınız açısından doğru olmayabilir." Leydi Margaret, Dona Elvira'nın da anlayabilmesi için usul usul Fransızca konuşuyordu. "Sizin sağlığınız da bizim için en az prensimizinki kadar önemli. İkinizden birinin başına bir şey gelirse kendimi asla affetmem."

Dona Elvira bir adım öne çıktı, dudakları sık sık olduğu gibi yine yay misali gergindi. Leydi Margaret, Dona Elvira'ya prensesi tehlikeden uzak tutması için güvenebileceğini biliyordu.

"Ama siz sadece biraz ateşi olduğunu söylemiştiniz. Eğer öyleyse yanında durmamda ne sakınca var?"

"Doktor kesin bir teşhis koyana kadar beklemekte ve tedbiri elden bırakmamakta fayda var. Karnınızda İngiltere Kraliyeti'nin velayetini taşıyor olabilirsiniz. Her ihtimale karşı sizi korumamız gerek."

"Ama akşam yemeğini prense birlikte yiyeceğim." "Majesteleri kendini iyi hissederse, neden olmasın?" "Beni görmek isteyecektir."

"Haklısınız, ateşi düşer de bu akşam kendinde oturup yemek yiyecek gücü bulursa, ilk görmek isteyeceği kişiniz siz olacağınızdan şüphem yok. Ama şimdi biraz sabırlı ol malısınız."

Catalina, çaresizce başını eğdi. "Eğer şimdi gidersem, onun yanından ayrılmayacağınıza yemin eder misiniz?"

"Önce dışarı çıkıp biraz temiz hava aldıktan sonra odanıza dönüp kendinizi oyalayacak bir şeyler bulacağınıza söz vermeniz şartıyla. Ben de derhal majestelerinin yanına çıkıp bir an olsun yanından ayrılmayacağım, yemin ederim."

"Tamam, söz veriyorum. Siz Arthur'un başucundan ayrıl-mazzsanız, ben de odamdan dışarı çıkmam."

"Derhal prensimizin yanına gidiyorum."

Küçük bahçe, gözüme hapishane avlusu gibi görünüyor. Bir ileri bir geri, arasında volta attığım şifalı bitkilerden yağmur damlaları gözyaşları gibi süzülüyor. Odama dönünce kendimi hücre cezasına çarptırılmış bir mahkum gibi hissettim. Ne yalnız olmaya ne de nedimelerime katlanabiliyorum. Durmak bilmeyen çenelerine dayanamadığım için, içimden avazım çıktığı kadar bağırmak geçiyor. Ama odamda yalnız kalınca da çıldırarak gibi oluyorum. Asım-da tek istediğim güvendiğim birinin elimden tutup her şeyin düzeleceğini söylemesi.

Dar taş merdivenlerden usulca inip mabedin yolunu tuttum. Yanm daire şeklindeki taş duvarın önüne bir mihrap ve haç konmuş, en önde de büyükçe bir mum var. Huzur bulmak için en uygun yer olmasına rağmen bir işe yaramadı. Ellerimi pelerinimin altına sokup mabedin otuz

altı adımlık çevresini, kimbilir kaç kez döndüm? Dudaklarımdan dökülen dualar kulağıma yabancı geliyor. Sanki ansızın Tann'ya olan inancımı yitirmiş gibiyim.

Ben Catalina, İspanya ve Galler Prensesi." Durmadan dime hatırlatsam da, ne çare? "Ben Catalina, Tann 'ntn jili kulu. Kaderim bana asla kötü bir oyun oynamaz, bur'la evlenip iki krallığın birleşmesine sebep olmam n'nm dileğiydi. Yüce Tann, Artbur'a bir şey olmasına ı vermez. O hem beni hem de annemi tüm kullarından

'ün tutuyor, biliyorum. İçime düşen bu korku beni sına-k için, farkında değil miyim sanki? Ama ben korkmuyo-

m. Çünkü biliyorum, kaderim bana asla kötü bir oyun /namaz."

ılına odasında oturmuş beklerken her saat başı nedimemden birini Arthur'un sağlık durumunu öğrenmek üzere nsin odasına gönderiyordu. Önce hala uyuduğu, dokto-ilacı yapıp geri geldiği ve uyanması için başında bekle-haberi geldi. Fakat birkaç saat sonra, öğleden sonra sa-ç sularında, prensin gözünü açtığı ancak ateşinin gide-yükseldiği, şuurunun kapalı olduğu söylendi. Doktor 1 içirmiş, ateşinin düşmesi umuduyla başından bir an ol-I ayrılmıyordu. Saatler dördü gösterdiğinde ise Arthur iyi-aceğine kötülemiş, doktor başka bir ilaç hazırlamaya /ulmuştu.

Yemek yiyecek durumda değildi. En iyi ihtimalle boğa-<\\ yumuşatsın diye sıcak bira ve doktorun hazırladığı ilaç-arı içecekti.

"Git ve prensin beni görmek isteyip istemediğini sor." Catalina, İngiliz nedimelerinden birine emretti. "Leydi Mar-garet'tan başkasıyla konuşma. Kendisi akşam yemeğini prensle yiyebileceğime sabah söz vermişti."

MAHKUM PRENSES | 233

ingiliz nedimenin gitmesiyle gelmesi bir oldu. Anc. ri geldiğinde yüzündeki umut yerini hüsrana bırakn. "Prensesim, majestelerinin yanındaki herkes çok endişeli. Kralın doktorunu getirmesi için az önce Londra'ya birini göndermişler. Doktor Bereworth, tüm çabalarına rağmen neden ateşin düşmediğini bir türlü anlayamıyormuş. Leydi Margaret gibi, Sör Richard Pole, ^ör William Thomas, Sör Henry Vernon ve Sör Richard Croft da majestelerinin odasının önünde bekliyor. Maalesef, prensimiz sizi odasına kabul edemeyecekmiş. Sanırım şu an sayıklıyormuş."

"Dua etmeliyim. Bir an önce mabede gidip dua etmeliyim."

Catalina da kendinden geçmiş gibiydi. Ne yaptığını bilmeden saçlarını bir şalla örtüp mabedin yolunu tuttu. İçeride Arthur'un günah çıkartan papazını, etrafında kasabanın ileri gelenleriyle mihrabın önünde diz çökmüş, başları önde dua ederken bulunca kaygıları iyice arttı. O da diz çöküp gözünü papaza dikti. Tüm bu duaların duyulduğuna dair bir işaret bekledi. Hiçbir işaret yoktu. Gözlerini yumdu.

Yüce Tannm Arthur'u koru. Sevgili kocama iyilik sağlık ihsan et. O sadece küçük bir çocuk, tıpkı benim gibi. Henüz birbirimize doyamadık bile. Eğer onu korur ve hayata dön-dürürsen, İngiltere'yi nasıl muhteşem bir ülke haline getireceğimizi biliyorsun. Bu topraklarda ne muazzam kutsal bir kale inşa edeceğimizi, Müslümanları defetmeye kararlı o', duğumuzu, bu yüce krallığı açgözlü İskoçlardan nasıl sak nacağımızı da... Yüce Tannm, yalvarırım merhametini k cam Arthur'dan esirgeme. Henüz çok genciz, çocuklanm.

234 | Philippa Gregory

olsun istiyoruz. Mary, Şahlanan İngiltere'nin Gülü ve oğlumuz Arthur, İngiltere'nin Üçüncü Katolik Kralı. İzin ver sözlerimizi turalım. Ah, Tannm yalvarırım. Prens Arthur'u esirge, onu merhametinden mahrum etme. Meryem Ana, ne olur bize yardım et, Arthur'u koru. Hz. İsa bize elini uzat. Ben, Catalina, tüm ömrünü gözünü kırpmadan Hıristiyan aleminin güvenliği için harcayan Kraliçe Isabella 'nın kızı olarak yalvarıyorum. Biliyorum, ben de annem gibi sevgili kullarından biriyim. Tannm, yalvannm beni hayal kırıklığına uğratma.

Catalina mabette ne kadar kaldığının farkında değildi. Dona Elvira yanına gelip omzuna dokunduğunda dışarıda hava çoktan kararmıştı. "İrifanta, bir şeyler yiyip dinlenmeniz gerek. Yoksa siz de yorgunluktan yataklara düşeceksiniz."

Catalina korku dolu güzel yüzünü mürebibesine çevirdi. "Yeni bir haber var mı?"

"Maalesef durumu iyiye gitmiyormuş."

Yüce İsa koru onu. Yüce İsa bana güç ver. Yüce İsa, İngiltere için Arthur'u hayata döndür.

Ertesi sabah prensin geceyi rahat geçirdiği söylense de, hizmetkarlar arasında konuşulanlara bakılırsa her an biraz daha güçten düşüyordu. Ateşi o kadar yükselmişti ki, sürekli şuuruzca sayıklıyordu. Bazen kardeşleriyle birlikte dadıla-

{

MAHKUM PRENSES

235

I

nnin nezaretinde oyun oynadığını, bazen düğün gecesinde dans ettiğini, kimi zamansa -en garibi de buydu- fantastik bir sarayda olduğunu sanıyordu. Mersin ağaçlarından geçilmeyen bir avludan, altın kaplı bir kaleden, fiskiyelerden ve uzun güneşli günlerden sözediyordu.

"Onu görmem lazım." Öğle saatlerinde Catalina daha fazla dayanamayıp soluğu Leydi'Margaret'in yanında aldı.

"Prenses, üzgünüm ama majesteleri havale geçiriyor olabilir. Yanına yaklaşmanıza izin veremem. Sizin de enfeksiyon kapma ihtimaliniz var. Eğer buna izin verirsem, majestelerine ihanet etmiş sayılırım."

"İzin vermezsen de bana ihanet etmiş olacaksın."

Kendisi de bir prenses olan Leydi Margaret teklemeyen devam etti. "Ben İngiltere'ye hizmet etmekle yükümlüyüm. Sizin şu anda karnınızda Tudor Kraliyeti'nin varisini taşıma ihtimaliniz var. En az sizin kadar, tahtın velihtına karşı da sorumluyum. Lütfen tartışmayalım. En fazla yatağının ayaku-cuna kadar yaklaşmanıza göz yumabilirim. N'olur benden daha fazlasını isteyip beni zor durumda bırakmayın."

"Tamam, o zaman en âzından ayakucuna kadar gideyim. Tek istediğim onu biraz daha yakından görmek." Catalina, bir anda prenses kimliğinden sıyrılmış, yaşıtı sıradan bir kız gibi ağlamaklı bir sesle konuşuyordu.

Leydi Margaret kenara çekilip prensin odasına giden yolu Catalina'ya açtı. Kabul odası ve salon, kasabada hızla yayılan haberi alan kasabalılarla dolup taşmıştı. Ölüm kalım savaşı veren prensleri için huşu içinde dua ediyorlardı. Sessizliğe gömülen duvarlara adeta bir matem havası sinmişti. Prensesin aralarından geçtiğini görenlerin bir kısmı anında diz çöküp majesteleri için yüksek sesle dua etmeye başladı.

236 " Piilippa Gregoiy

içlerinden biri bir adım öne çıkıp "Tanrı sizi korusun Gal-1er Prensesi. Dilerim, prensimiz bir an önce sağlığına kavuşup ayağa kalkar ve yeniden mutlu olursunuz," dedi.

Catalina çatlayan dudaklarının arasından soğuk bir sesle "Amin," diye karşılık verip yoluna devam etti.

Arthur'un yatak odasına açılan salonun çift taraflı kapısı anında açılmıştı. Salonda doktor Bereworth'un portatif tezgahı kuruluydu. Üstünde ilaç şişeleri, tüpler ve enjektörler duruyordu. Bereworth'un yanı sıra üstünden gabardin pelerinlerini çıkarmaya bile henüz fırsat bulamamış, yoldan yeni geldikleri her hallerinden belli olan bir düzine doktor da odada hazır bekliyordu. Catalina, Doktor Bereworth'u görünce durdu.

"Doktor?"

Doktorun yüzünden düşen bin parçaydı. Derhal Infan-ta'nın önünde saygıyla diz çöktü. "Prensesim..."

"Kocam nasıl?" Bu kez tane tane, anlaşılır bir Fransızca-la konuşuyordu.

"Size iyi haberler vermeyi ne çok isterdim. Ama maalesef henüz bir iyileşme göstermedi."

"Fakat kötüye de gitmiyor, öyle değil mi? Düzelecek, değil mi?"

Doktor Bereworth ne diyeceğini bilemiyordu. "// est îres

j

malade."

Catalina ansızın Fransızcaya dair bildiği ne varsa unutmuştu sanki. Duyduklarını anlamak istemiyordu, bir umut Leydi Margaret'a döndü. "Arthur'un düzeleceğini söylüyor, değil mi?"

Leydi Margaret o an Catalina'yı onaylayabilmek için her şeyden vazgeçmeye razıydı. Ama gerçeği nereye kadar sak-

MAHKUM PRENSES | 237

layabilirdi? "Maalesef durumunun giderek ciddileştiğini söylüyor."

"Neden iyileştirecek bir ilaç vermiyor?" Catalina tekrar doktora döndü. "Vous avez un medicament?"

Doktor Bereworth ilaç şişeleriyle dolu masayı işaret etti.

"Keşke yanımda Müslüman bir doktor olsaydı. Kimse onlar kadar usta olamaz. Hepsi'de öyle bilgili ve yetenekli ki. Keşke beraberimde bir doktorla gelseydim. Henüz tıpta kimse Arapları geçemedi."

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz prenses." Doktor savunmaya geçme ihtiyacı hissetti.

Catalina kimseyi kırmak istemiyordu. "Biliyorum Doktor. Ben sadece... Neyse, onu görebilir miyim?"

Doktorla Leydi Margaret'ın kaçamak bakışması bu meselenin epeyce tartışmaya neden olduğunu gösteriyordu.

"Önce uyanık olup olmadığına bir bakayım." Doktor hiç vakit kaybetmeden prensin yanına girdi.

Catalina için dakikalar geçmek bilmiyordu. Daha dün sabah yatağında uyanan Arthur, şimdi nasıl olur da gözlerinin önünde eriyip giderdi?

Doktor geri döndü. "Sadece kapının eşliğinden görebilirsiniz prenses, içeri girmeniz sakıncalı olabilir."

Catalina eşige yönelirken Leydi Margaret'ın uzattığı delikli baharat kutusunu burnuna dayadı. Kutudan yayılan kesif koku ağlamaklı gözlerini iyiye yaşarttı.

Arthur yatağında ölü gibi yatıyordu. Geceliği sıyrılmış, alev alev yanan vücudu kıpkırmızı kesilmişti. San saçları terden sırlıslıkam, güzel yüzü süzgündü. Bir gecede on beş . yaş birden ihtiyarlamış gibiydi. Yuvalarına kaçmış gibi duran gözlerinin altında mor halkalar vardı.

238 | Plilippa Gregory

"Karınız geldi majesteleri." Doktor eğilip prensin kulağına fısıldadı.

Arthur gözlerini aralayıp ışık vuran kapı eşğinde duran Catalina'yı seçmeye çalıştı.

"Aşkım/ Amo te."

"Amo te. Sana daha fazla yaklaşmama izin vermiyorlar."

"Onları dinle ve yaklaşma lütfen. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum sevgilim. İyileşeceksin, değil mi?" Catalina'nın sesi titriyordu.

Arthur konuşmaya mecali olmadığı için başını salladı.

"Arthur? Ne olur bana iyileşeceğini söyle."

Arthur başını yastığına yaslayıp olanca gücünü toplayıp yanıtladı. "Elimden geleni yapacağım sevgilim. Senin için dayanacağım, ikimiz için."

"Benden istediğin bir şey var mı? Senin için ne yapabilirim?" Catalina, sevgili kocası için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Belki yanında Müslüman bir doktor getirmiş olsaydı, ailesi Arap üniversitelerini yerle bir etmeseydi, kilise tıp çalışmalarına izin veriyor olsaydı, işte belki o zaman...

"Tek istediğim senin yanı başında yaşlanabilmektir."

Catalina boğazını düğümleyen hiçkırıklara izin vermedi. "Benim de," dedi.

"Majestelerinin dinlenmesi gerekiyor. Sizin de burada daha fazla kalmanız doğru değil." Doktor bir adım öne çıktı.

"Lütfen kalmama izin verin. Size yalvarırım, n'olur onunla kalayım. N'olur kocamın yanında durayım."

Leydi Margaret kolunu genç prensesin beline dolayıp onu zorla odadan dışarı çıkarttı. "Şimdi dinlenmesine izin verirsek, daha sonra tekrar geliriz prenses. Toparlanması için dinlenmesi şart."

MAHKUM PRENSES | 239

"Yine geleceğim sevgilim." Arthur güçlkle kalkan elini sallayarak karısını duyduğunu belli etmek istedi. "Seni yarı yolda bırakmayacağım."

Catalina dua etmek için mabede geri döndü ancak edemedi. Tüm yaptığı Arthur'un sararmış yüzünü düşünüp gencecik adamın ansızın nasıl bu hale geldiğini sorgulamaktan ibaretti. Evleneli topu topu 140 gün olmuştu ve sadece son 49 günü aşkları doyasıya yaşayarak gönüllerince geçirmişlerdi. Ömür boyu beraber olacaklarına yeminler ederken şimdi diz çöküp onun yaşaması için dua etmesi gerektiğine inanamıyordu.

Bu mümkün değil. Daha dün ne kadar iyiydi. Kötü bir kabus görüyorum. Birazdan uyanacağım. Arthur kulağıma eğilip "Sen aptalın tekisin," diyerek beni kollarının arasına alacak. Hiç kimse bu kadar çabuk hastalanıp yataklara dü-şemez. Biliyorum, az. sonra kan ter içinde uyanacağım. Bunlar gerçek olamaz. Dua bile edemiyorum. Ama bunun da bir önemi yok. Dua edemiyorum, çünkü bu yaşadıklarımın hiç biri gerçek değil. Hayali bir duanın ne anlamı var? Hayali bir hastalığın da bir anlamı yok. Ben rüyalarından korkan bir pagan değilim. Birazdan uyanacağım ve birlikte benim korkularıma kahkahalarla güleceğiz.

Catalina akşam yemeği saatinde kalkıp parmaklarını kutsal su dolu kaseye bandırıp haç çıkardıktan sonra, alnındaki su

bile kurumadan, peşinde Dona Elvira'yla soluğu tekrar Art-hur'un odasının önünde aldı.

Salona ve hole biriken kalabalık iyice artmış, kadın-er-kek herkes erken bir matem havasına girmişti. Catalina başını dik tutmaya çalışarak aralarından geçti, sağına soluna bakmadan doğruca Arthur'un yatak odasına yöneldi.

Prensesin yaklaştığını gören muhafız kenara çekilip yol verince, Catalina tereddüt etmeden kapıyı usulca çaldı ve itip açtı.

Doktor ve yardımcıları yarı baygın yatan Arthur'un üstüne eğilmişti. Öyle derin bir öksürük nöbeti geçiriyordu ki, insan gırtlığının parçalanacağından endişe ediyordu.

"Madre de Dios. Yüce Meryem Ana, Arthur'u koru."

Doktor Bereworth, prensesin sesini duyunca başını çevirdi. Yüzü bembeyazdı. "Lütfen uzak durun. Majesteleri havale geçiriyor."

Dona Elvira dehşetle geri çekilip elinde tuttuğu şalı Ca-talina'nın omzuna atıverdi.

"Bırak beni." Catalina birden omzundaki şalı alıp yere savurdu. "Tamam yaklaşmayacağım ama prensle konuşmak istiyorum."

Doktor, Infanta'nın sesinden ne kadar kararlı olduğunu sezdi. "Prenses, majesteleri konuşamayacak kadar halsiz."

"Bizi yalnız bırakın."

"Ama prenses..."

"Onunla konuşmak zorundayım. Kraliyetle ilgili bir mesele."

Doktor, bu durumda Catalina'ya karşı gelemezdi. Yardımcılarını da peşine takıp kapıya yöneldi. Infanta, eliyle Dona Elvira'yı da istemediğini işaret etti. Herkes dışarı çıkınca kapıyı kapattı.

MAHKUM PRENSES | 241

Arthur itiraz etmeye çalıştı ama gücü yoktu.

"Merak etme sevgilim, daha fazla yaklaşmayacağım. Sana söz veriyorum. Sadece yanında olmak istiyorum."

Genç prensin alnında boncuk boncuk terler vardı, saçları ise yağmurlu bir havada av partisinden dönmüş gibi ıslaktı. Yuvarlak yüzü ansızın süzülüp avuç içi kadar kalmıştı.

ı»

"Amo re.. "Arthur'un kabuk tutan dudakları mosmordu.

"Amo te, sevgilim."

"Fazla vaktim kalmadı. Öleceğimi biliyorum Catalina."

Catalina ne sözünü kesmeye ne de aksini iddia etmeye yeltendi. Kendilerini bekleyen acı sonun her ikisi de farkm-daydı.

Arthur devam edebilecek gücü toplamak istercesine derin bir nefes aldı. "Ama senin yine de İngiltere Kraliçesi olmam istiyorum."

"Ne dedin?"

"Aşkım, lütfen beni dinle ve dediğimi yap. Bana itaat edeceğine, sözümünden dışarı çıkmayacağına yemin ettiğini unutma."

"Ne istersen yapmaya hazırım."

"O halde Harry ile evlen ve kraliçe ol. Hayalini kurduğumuz çocuklarımızı doğur."

"Ne?" Catalina duyduklarına inanamadı.

"İngiltere'nin mükemmel ve akıllı başında bir kraliçeye ihtiyacı var. Özellikle de kraliyet tahtında oturan Harry ise. O tek başına bu ülkeyi asla yönetemez, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırır. Senin Harry'nin yanında olup ona yol göstermeni istiyorum. Hayalini kurduğumuz kaleleri inşa et, donanmamızı güçlendir, tersanelerimizde düşlediğimiz gemileri

L"i.i.

i"IIUippi Vjl>-gv^i7

yaptır, İskoçlara boyun eğilmesine sakın göz yumma. Kızımız Mary ve oğlumuz Arthur'u dünyaya getir. Lütfen dediklerimi yap. Yap ki, seninle birlikte yaşamaya devam edeyim."

"Aşkım..."

"Lütfen beni dinle. Sayende İngiltere'nin güvende olacağından emin olurum. Gözümün arkada kalmasını sen de istemezsin. Bırak da hatıram seninle birlikte sonsuza dek yaşasın."

"Ben senin karınım, Harry'nin değil." Arthur başını eğdi. "Onlara olmadığını söyle." Catalina duydukları karşısında sarsılıp sendeledi. "Onlara benim sana kocalık yapamadığımı, iktidarsız olduğumu anlat ve Harry ile evlen."

"Ama sen Harry'den nefret edersin. Şimdi onunla evlenmemi nasıl istersin? O sadece küçük bir çocuk. Ben seni seviyorum..."

"Harry kral olacak. Senin de kraliçe olman için onunla evlenmekten başka çaren yok. Evlen onunla aşkım, lütfen. Benim için yap bunu."

Kapı usulca açıldı, içeri Leydi Margaret girdi. "Majestelerini daha fazla yormamalıyız prenses."

"Artık gitmem gerek." Catalina, yatakta hareketsiz bir heykel gibi yatan kocasına gözlerinde akmayı bekleyen yaşlarla baktı. "Söz ver bana." "Geri geleceğim. Geldiğimde iyileşmiş olacaksın."

"Lütfen."

Leydi Margaret kapıyı ardına dek açıp Catalina'nın elinden tuttu. "Majestelerinin iyiliği için artık onu yalnız bırakmalıyız."

iviAriKUM i^KtINbhb

243

Catalina odadan çıkarken son kez dönüp Arthur'a baktı. Genç prens, Catalina'nın elini tutmak ister gibi uzandı. "Söz ver bana. Lütfen. Hatırım için. Söz ver bana. Şimdi söz ver, hemen."

"Söz veriyorum."

Arthur'un uzanan eli yere düştü ve rahatlayarak derin bir nefes aldı.

«

Bunlar, birbirlerine söyledikleri son sözler oldu.

Ludiow JCaesi, 2 Msan 1502

Saat altıda, Arthur'un papazı Vespers ve Doktor Eldenham zavallı prensin bedenine kutsal yağ sürerek onu takdis etmeye başladı ve bu ritüel son nefesini verene dek devam etti. Yatak odası kapısının eşliğinde, dizlerinin üstüne çökmüş bekleyen Catalina dul kaldığında henüz sadece on altı yaşındaydı.

Ayakta durmakta bile güçlük çeken prensesin bir koluna Leydi Margaret, diğer koluna da Dona Elvira girip yatağına taşıdı. Catalina soğuk yorgana sarınıp beklemeye koyuldu. Arthur'un odasına yaklaşan ayak seslerini bir daha asla duyamayacağını bilse de, yine de bekleyecekti. Bir daha asla kapıyı çalan Arthur'u karşılayamayacak, sevinçle kollarına atılamayacaktı. Ama bekledi.

"Bu, oluyor olamaz."

"Şunu için prensesim. Doktor sizin için bıraktı. Bu ilaç uyumanızı sağlayacak. Şimdi uyoyup dinlenmeye bakın, sizi öğlene doğru kaldırım."

244 | Philippa Gregory

"İnanamıyorum."

"Prenseseim, için lütfen."

Catalina ilacın acı tadına aldırış etmeden bir dikişte bitirdi. Tek istediği derin bir uykuya dalıp bir daha hiç uyanmamaktı.

Rüyamda, Alhambra Sarayı'm çevreleyen kırmızı kalenin surları üstünde olduğumu gördüm. Başımın üstünde Christopher Columbus'un ke^e çıktığı okyanusun dalgalan gibi Kastilya ve Aragon bayrakları süzülüyordu. Sonbahar güneşinin gözüme girmemesi için elimi alnıma siper etmiş, uçsuz bucaksız Granada Ovası'm seyre dalmıştım. Tarlaları sulayan binlerce kanalın böldüğü verimli arazinin sade ama göz alıcı bir güzelliği vardı. Hemen aşağıda, fethedilmesinin üstünden on küsur yıl geçmiş olmasına rağmen hala bir Müslüman şehrine benzeyen Granada uzanıyordu. Taraçalann renklendirdiği evlerin avlularında çeşmeler, şadırvanlar, gül bahçeleri, dallarına ağır gelen türlü meyveleriyle ağaçlar...

Biri bana seslendi: "Infanta nerede?"

Rüyamda hemen yanıtladım: "Ben Katherine, İngiltere Kraliçesi. Artık benim adım Katherine."

Kral Henry'nin büyük oğlu Galler Prensi Arthur, St George Günü'nde defnedildi. Cenaze alayı, töreninin yapılacağı Worcester'e giderken şiddetli yağmur yüzünden zorlu bir yolculuk geçirdi.

Teme Nehri taşmış, çayırları su bas-

MAHKUM PRENSES • 245

mış, nehir boyundaki patikalar sular altında kalmıştı. Kortejde at yerine boğalar kullanıldı, çünkü yolları kaplayan bu balçıkta atların yürümesi imkansızdı. Daha Worcester yoluna saptıklarında, kuştüyü ve siyah kumaşlar sırlıklam olmuştu bile.

Kortej katedrala giden yolda ilerlerken yüzlerce kişi yollara dökülüp Prens Arthur'a son yolculuğunda dualarıyla eşlik etti. Yüzlerce insanın gözyaşları yağmura karışıp sel oldu. Halk İngiltere'nin Gülü'nü uğurluyordu. Prens tabutu tonozu konunca, hizmetinde görevli olanlar

teker teker nişanlarını çıkarıp kaybettikleri efendileriyle gömülmek üzere mezara attı. O gün onlar için de her şey bitmişti. Genç ve gelecek vaat eden bir prensin emrindeyken sahip oldukları tüm o umutlar prensle birlikte gitmişti. Arthur için her şeyin sona erdiği o gün, sanki onunla birlikte her şey sona ermişti. Ve bir daha asla hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Hayır, hayır, bayır.

^X-^

t^3a

Catalina, mateminin ilk ayı boyxinca odasından dışarı hiç çıkmadı. Leydi Margaret ve Dona Elvira, prensesin hasta olduğunu ancak hastalığının tehlikeli olmadığını duyurmuştu. Aslında Infanta'nın aklını kaçırmamasından korkuyorlardı. Ağlamıyor, bağırıyor, kaderine lanet etmiyordu. Tek yaptığı sabahtan akşama kadar gözlerini duvara dikip sessizce oturmaktı. Anne tarafının üzüntüye hastalıklı eğilimi, onu baş-

246 | Philippa Gregory

tan çıkarmaya çalışan bir günah gibiydi. Hiç hıçkırılmama, tek bir gözyaşı damlasının bile akmasına izin vermemeliydi, çünkü bir kez acıya teslim olursa, bir daha kurtulama-maktan korkuyordu. Bir aylık inziva boyunca, Catalina dişlerini kenetledi, bütün gücünü acıyla bağırılmamak, gözyaşlarına boğulmamak için harcadı.

Sabah onu uyandırdıklarında, yorgun olduğunu söylüyordu. Hiç kimse, acı içinde haykırmaktan korktuğu için hareket etmeye bile cesaret edemediğini anlamadı. Nedimleri geceliğini çıkarıp günlük kıyafetlerini giydirdikten sonra, sandalyesinde taş gibi oturuyordu. Uyku saatinin geldiği söylendiğinde hemen yatağa dönüyor, sırtüstü uzanıp sabaha dek, bir zamanlar aşk sarhoşu gözlerle baktığı tavandaki nakışlardan gözlerini ayırmıyordu. Böyle anlarda en acısı, bir daha asla Arthur'un onu göğsüne yaslayıp uyuta-mayacağı gerçeğiyle yüzleşmekti.

Infanta'nın sağlığından endişe eden Leydi Margaret sonunda çareyi Doktor Bereworth'u çağırmakta buldu. Catalina doktoru görünce, bu defa gözyaşlarına hakim olamadı. Öfkeyle bakıp arkasını döndü. Kendini yatak odasına kapatıp kapısını kilitledi. Onu görmeye dayanamazdı. O adam Arthur'un ölmesine izin vermişti. Onunla konuşmaya dayanamazdı. O adam Arthur'u kurtarmamıştı. Kocasını yerine, onun ölmüş olmasını dilerdi.

Margaret Pole, "Korkarım ağır bir bunalım geçiriyor," dedi doktora kapıda dönen anahtarın sesini duyduklarında. "Konuşmuyor, hatta onun için ağlamıyor bile." "Yemek yiyor mu?" "Önüme yemek konursa ve yemesi gerektiği hatırlatılır-

sa.

MAHKUM PRENSES | 247

"Tanıdık birini getirin, sevdiği birini. Mesela günah çıkarttığı papazı. Konuşmasını sağlar belki."

"Kimseyi görmek istemiyor."

"Hamile olma ihtimali var mı?" Doktor sonunda dayana mayıp herkesin cevabını merak ettiği o soruyu sordu.

"Bilmiyoruz, bir şey söylemiyor."

"Onun yasını tutuyor," dedi doktr. "Genç yaşta kocasını kaybeden genç bir kadın gibi yas tutuyor, bu çok normal. Kendi haline bırakın. Birakalım, acısını yaşasın. Yakında silkinip toparlanacaktır. Saraya geri dönecek mi?"

"Kral geri dönmesini emretti. Kraliçenin özel tahtirevanını gönderiyor."

"Tahtirevan geldiğinde, nasılsa o da kendine gelmek zorunda kalacak," dedi doktor rahat bir sesle. "Sadece çok genç. İyileşecektir. Gençlerin kalbi güçlü olur. Buradan gitmesi de iyi olacak, kötü hatıralardan uzaklaşacak. Eğer öneriye ihtiyacınız olursa, beni çağırın lütfen. Ama onu beni görmeye zorlayamam. Zavallı çocuk."

Hayır, hayır, hayır.

^^

^

Leydi Margaret, Catalina'nın zavallı bir çocuk gibi görüldüğünü düşünmüyordu. Aksine kederle yoğrulmuş, taştan bir prensesi andırıyordu. Dona Elvira, prensese yeni dikilen siyah maiem elbiselerini giydirip çiçeğe duran kırları ve yeşeren ağaçları görebileceği bir pencere önüne oturttu. Dışarıda güneş insanın iliğini kemiğini ısıtıyor, baharı müjdeleyen kuşlar neşeyle şakıyordu. Arthur'un söz verdiği gibi yaz

248 | Philippa Gregory

gelmişti ve yine onun söylediği gibi, işte nihayet hava ısınmıştı. Ama nehir kıyısında birlikte yürümüyorlardı. Yaz buradaydı. Güneş buradaydı. Catalina buradaydı. Ama Arthur, Worcester Katedrali'ndeki soğuk bir mezarda yatıyordu.

Catalina ellerini kucağında kavuşturmuş dışarıyı seyrediyor ama hiçbir şey görmüyordu. Sanki ağzından çıkacak kelimeleri engellemek ister gibi dişlerini sıkmış, dudaklarını kenetlemişti.

"Prenses." Leydi Margaret konuya nasıl gireceğini bilmiyordu.

Catalina başını yavaşça Margaret Pole'e çevirdi. "Evet, Leydi Margaret?"

"Sizinle konuşmak istiyorum."

Dona Elvira geri çekilip sessizce odadan dışarı çıktı.

"Londra seyahatinizle ilgili sormak istediğim bir-iki şey var. Kraliyet tahtirevanı sizi Londra'ya götürmeye geldi. Buradan ayrılmanız gerekiyor."

Catalina'nın masmavi gözlerinde en ufak bir ifade yoktu. Sanki bir paket nakliyesinden sözedilmekteydi.

"Yola çıkabilecek misiniz?"

"Burada kalamaz mıyım?"

"Üzgünüm ama kral sizi Londra'ya geri çağırıyor. Ama kendinizi yeterince iyi hissedene dek burada kalabileceğinizi yazmışlar."

"Neden? Bana ne olacak? Londra'da ne yapacağım?" Catalina sanki kendisini hiç ilgilendirmeyen bir şeyden söze-diuyordu.

"Bilmiyorum. Üzgünüm, sizin için ne planladıklarından haberim yok. Kocama sadece Londra'ya gitmek üzere hazırlanmanız gerektiği söylenmiş."

i'iTinıvoıvı rKtıNit^

/4y

"Sizce ne olabilir? Kız kardeşimin kocası öldüğünde Portekiz'den İspanya'ya geri gönderilmişti."

"Umarım sizi de evinize geri gönderirler." Catalina başını pencereye dayayıp gözlerini ufka dikti. Leydi Margaret, Catalina'dan birkaç kelime daha duyabilmek umuduyla bekledi.

"Galler Prensesi'nin burada olduğu gibi Londra'da da bir evi var mı? Baynard Kalesi'ne geri dönebilir miyim?"

Leydi Margaret, "Siz Galler Prensesi değilsiniz," diye başladı ama Catalina'nın yüzüne dikilen bakışlarındaki öfkeyi görünce tereddüt etti, "Affınıza sığınıyorum," dedi, "Ben belki anlamadığınızı düşündüğüm için..."

"Anlamadığım nedir?" Catalina'nın beyaz yüzü sinirden pembeleşmeye başlamıştı. "Prenses?"

"Ne prensesi, nerenin prensesi?" Leydi Margaret reverans yaparak eğildi ve kalkmadı. "Ne prensesi?" Catalina'nın sesi bir anda yükselince oda kapısı açıldı, içeri Dona Elvira girdi. Catalina'yı ayakta, Margaret Pole'ü yerde diz çökmüş bulunca tek kelime etmeden dışarı çıktı.

"İspanya Prensesi..."

Odaya ansızın ölümcül bir sessizlik çöktü. "Ben Galler Prensesi'yim. Kendimi bildim bileli bu hiç değişmedi, hep de böyle kalacak."

Leydi Margaret ayağa kalkıp Catalina'nın karşısına geçti. "Siz artık dul prensessiniz."

Catalina acıyla çığlık atmamak için yumruğunu ağzına tıkadı.

"Üzgünüm prenses."

Yumruğu hala ağzında, acısını bastırmaya çalışan Catalina başını salladı. Söyleyecek tek sözü yoktu.

"Size bundan sonra dul prenses diyecekler."

"Buna asla cevap vermem."

"Bu bir saygı ibaresi. İngiltere'de eşini yitiren prenseslere hep böyle denir."

Catalina yüzünü tekrar pencereye çevirdi. "Kalkabilirsin, benim önümde diz çökmene gerek yok."

Margaret Pole tereddütle doğruldu. "Kraliçe mektup yazıp sağlığınıza sormuş. Yolculuğa çıkabilecek kadar iyi olup olmadığınız dışında, karnınızda bir bebek taşıyıp taşımadığınızı da öğrenmek istiyor."

Catalina sesini çıkarmadı.

"Biliyorsunuz, eğer hamileyseniz ve doğacak çocuk oğlan olursa, önce Galler Prensi sonra da İngiltere Kralı olacak. Siz de Kralın Annesi Leydimiz."

"Ya hamile değilsem?"

"O zaman da dul prenses olacaksınız ve Prens Harry de Galler Prensi."

"Kral öldüğünde?"

"Prens Harry kral olacak."

"Peki ben?"

Leydi Margaret neredeyse hiçbir şey, der gibi sessizce omuz silkti. Ama yüksek sesle, "Siz hala Infanta'sınız," dedi. "Her zaman olduğu gibi." "İngiltere ICraliçesi kim olacak?" "Prens Harry'nin karısı."

Catalina içinde kabaran öfkeye artık hakim olamıyordu. Bir hışımlı şöminenin başına seğirtip ateş maşasını eline aldı. Kahn yas giysileri, şöminedeki zayıf ateşin sıcaklığını hisset-

MAHKUM PRENSES | 251

meşini engelliyordu. Maşayla közleri karıştırırken başına gelenleri anlamaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Ne yani, üç yaşında neysem yine o muyum?" dedi yavaşça. "İspanya Infanta'sı. Galler Prensesi değil. Hiçbir önemi olmayan bir bebek."

Tudor Hanedanı için tehdit olmasın diye damarındaki asil kan basit bir evlilikle sulandırdarı Leydi Margaret onayladı. "Prenses, siz kocanızın unvanını almıştınız. Kadınlar için hep böyledir. Eğer kocanız ya da oğlunuz yoksa, bir pozisyonunuz da olmaz. Doğduğunuz gün ne iseniz, öyle kalırsınız."

"Eğer İspanya'ya geri dönersem beni bir arşidükle evlendirirler. O zaman da bir prenses bile değil, sıradan bir arşi-düşes olurum. Ne Galler Prensesi ne İngiltere ICraliçesi."

Leydi Margaret doğrulayan bir edayla başını salladı. "Tıpkı benim gibi."

Catalina, Margaret Pole'e döndü. "Siz?"

"Ben de bir zamanlar Plantagenet Prensesi'ydim. Kral Edward'ın kuzeni. Kral Richard'ın tahtının varisi Warwick Dükü Edward'ın kız kardeşi. Eğer Kral Henry, Bosworth Savaşı'nı kaybetseydi, şimdi tahtta Kral Richard oturuyor olacaktı. Kardeşim Edward, Galler Prensi unvanıyla onun velihtı olacaktı. Ben de Prenses Margaret olarak kalacaktım."

"Oysa şimdi İngiltere'nin bir ucunda, kendisine bile ait olmayan küçük bir kalenin başmuhafızının karısı Leydi Margaret'smız."

Statüsünün böylesi aşağılanarak dile getirilmesi Margaret Pole'e dokunsa da renk vermedi.

"Neden itiraz etmediniz?" Catalina kaba bir üslupla sordu.

252 | Pliilippa Gregory

Leydi Margaret arkasma dönüp kapmm kapah olup ol-madığımı kontrol etti. Söylediklerinin Catalina'nın nedimeleri tarafmdan duyulmasını istemiyordu.

"Nasıl itiraz edebilirdim ki? Kardeşim sırf bir prens olarak doğduğu için Londra Kulesi'ne kapatılmıştı. Eğer evlenmeyi reddetseydim ben de kuledeki zindanı boylayacaktım. Sevgili kardeşimin kellesini, taşıdığı isim yüzünden uçurdular. Oysa benim bir kadın olarak ismimi değiştirme şansım vardı. Ben de bu şansı kullandım."

"İngiltere Kraliçesi olma şansınız vardı." Leydi Margaret karşısında duran genç kadının yıkıcı enerjisine arkasını döndü. "Tanrı böyle istedi," dedi basitçe. "Fırsatı kaçırdım. Siz de kaçırdınız. Ömrünüzün kalan kısmını pişman olmadan yaşamamanın bir yolunu bulmalısınız Infanta."

Catalina hiç sesini çıkarmadı ancak yüzü buz gibiydi. "Ben yazgımın peşinden gideceğim," dedi.

"Ar-" Kesti. Onun adını söyleyemezdi. Leydi Margaret'ın, İngiltere'de edindiği en yakın ve en güvenilir dostunun önünde bile. "Bir keresinde biriyle, insanın kendi hakkını savunmasıyla ilgili bir sohbet yapmıştık. Onu şimdi daha iyi anlıyorum. Ben de hakkım olanın peşine düşeceğim. Benim olanda ısrar edeceğim. Görevimin ne olduğunu biliyorum ve bu uğurda elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım. Tann'nın isteğini, benden beklediğini yerine getireceğim. Gerekirse her zorluğa göğüs germeye hazırım."

"Belki de Tanrı kaderinize boyun eğmenizi istiyordur. Kimbilir, belki de Tanrı sizin artık kabullenmenizi istiyordur."

"İstemiyor."

1

i»Lrvjııı\ıııı rı\r.:NOCO

^:;>:)

Verdiğim sözden kimseye bahsetmeyeceğim. Kalbimde hala Galler Prensesi olduğumu kimseye söylemeyeceğim. Oğlumu evlendirip tacımı gelinime devredene kadar da Galler Prensesi olarak kalacağım. Doğuştan prenses olanların bile bazen taht için mücadele etmesi gerektiğini söyleyen zavallı Arthur'a şimdi hak verdiğimi kimseye söylemeyeceğim.

Hamile olup olmadığımı da kimseye söylemeyeceğim. Ama ben biliyorum. Nisan ayında adet gördüm. Ne Prens Arthur var ne Prenses Mary. Aşkım, dünyadaki tek aşkım öldü ve ondan geriye bana hiçbir şey kalmadı. Doğmamış çocuğu bile.

Herkes merakla ağzımın içine bakarken ben susacağım. Önce ne yapacağımı düşünmeli, Arthur'a verdiğim sözü nasıl tutacağımı gözden geçirmeliyim. Söylememi istediği yalanı ne zaman, nasıl söyleyeceğim? Bunu nasıl inandırıcı kılacağım? Kralı ve gözü açık annesini nasıl kandıracağım?

Ama bir söz verdim. Sözümünden dönmeyeceğim. Söz vermem için bana yalvardı ve yalan söylememi istedi. Ona 'Evet, 'dedim, onu yan yolda bırakmayacağım. Ölüm döşeğindeki son arzusunu yerine getireceğim. Arthur için. Aşkımız için.

Ah, aşkım, seni ne çok özlediğimi bilersen.

Catalina, Londra'ya doğru siyah perdeli tahtirevanla yola çıktı. Dışarıda bahar çiçekleri açmasına rağmen Infanta camdan bakmadı. Kendisini şapka çıkarıp selamlayan er-

I

1 Liniyyu vjitgvjjiy

I

kekleri, reverans yapan kadınları görmedi. Tahtirevan bozuk köy yollarında sallana sallana ilerlerken yola dizilen kadınlı erkekli grupların hep bir ağızdan "Çok yaşa prenses!" diye bağırdıklarını da, kadınların diz çöküp haç çıkararak genç yaşta dul kalan prenses için dua ettiklerini de farketmedi. Herkes, mutluluğu kısa süren İspanyol prensesin ka-dersizliğine dövünüyordu.

Catalina ne taze çayırları ne çiçeğe duran fideleri ne de meralarda otlayan şişman koyunları görüyordu. Sadece yaşlı ağaçlarla kaplı sık korudan geçerken üstüne düşen koyu gölgeyi farkedebilmişti. Karaca sürüleri ağaçların arasında bir görünüp bir kaybolurken guguk kuşları ile gürültücü ağaçkakanların sesleri yükseliyordu. Tüm bu verimli araziler genç bir çift için ne büyük nimetti. Arthur'un en büyük arzusu topraklarını önce İskoç, sonra da Müslüman tehlikesinden korumak ve şimdiye dek hiç olmadığı kadar adil yönetmekti.

Catalina kimseyle konuşmadı. Görenler suskunluğunu çektiği acıya veriyor, haline içten içe acıyordu. Ne en sevdiği nedimesi Maria de Salinas'a ne de emektar mürebbiye-si Dona Elvira'ya tek kelime etti. Onlara karışmıyordu da. Onun adına ne yapılması gerektiğini gayet iyi biliyor ve yapıyorlardı. Dona Elvira'nın kocası yol boyu konaklayacakları yerleri organize etti, Elvira ise prensesin yemeği, yatağı gibi detaylarla ilgilendi.

Catalina'yı konuk eden ev sahipleri, bu denli içine kapanmasının aklını kaçırmasına delalet olduğundan endişe ediyor, bir an evvel toparlanıp kendine gelmesi için dua ediyordu. Henüz çok gençti. İspanya'ya dönüp kocasının yerini doldurabilecek yeni biriyle yeni bir yuva kurabilirdi.

i'A^iA^iAV*^iyi 1 İ\İLİNOC.O

'^:;>:>

Evet, Catalina toparlanabilirdi. Ama çevresindekilerin bilmediği bir şey vardı ki, o da Arthur'un acısını sonsuza dek yüreğinin en kuytu köşesinde saklı tutacağıydı. Sessizliği acısından değil, Arthur'un son arzusunu nasıl yerine getireceğini düşünüyor olmasındandı. Tahtirevanda sarsıla sarsıla giderken kocası için ağlamıyor, plan yapıyordu. Hayatı boyunca sevdiği tek erkeğin son arzusunu her ne pahasına olursa olsun gerçekleştirecekti.

Akılh oynamam gerek. Kral Henry'den daha kurnaz, annesinden daha kararlı davranmalıyım. Bu iki dişli insanla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bildiğim tek şey, başa çıkmak zorunda olduğum. Arthur'a söz verdim. Şimdi sözümü tutup istediği yalanı söyleyeceğim. İngiltere, Arthur'un hayal ettiği gibi yönetilecek. İngiltere'nin Gülü yeniden filiz verecek.

Leydi Margaret't bana akıl vermesi için yanımda getirebilmeyi ne çok isterdim. Onun dostluğunu, bilge tavrını özlüyorum. Sözünü dinlemeyecek olsam da, keşke yine yanımda olsaydı ve bana kaderime boyun eğmem gerektiğini, belki de Tann'nın isteğini değiştirdiğini söyleseydi.

"I

Taz, 1^02

Croydon, CM ayış 1^02

Prenses ve beraberindekiler nihayet Croydon Sara-yı'na vardı. Dona Elvira, dinlenmesi için Catalina'yı vakit kaybetmeden odasına çıkarttı. Genç prenses, beklenenin aksine kendini

hemen yatağına bırakmak yerine kabul salonunu gözleriyle kolaçan edip Dona Elvira'ya döndü. "Bir prensese yakışacak bir oda."

"Ama sizin değil." Dona Elvira, Catalina'nın değişen rüzgara bir an önce ayak uydurmasını istiyordu. "Bu oda sadece geçici olarak kullanmanız için verildi."

Genç kadın başını sallayarak onayladı. "Yine de benim için uygun."

"İspanya elçisi sizinle görüşmek istiyor. Görüşmek iste-medığizi söyleyeyim mi?"

"Hayır, elçiyle görüşeceğim. İçeri alın lütfen."

"Mecbur değilsiniz."

"Belki annemden haber getirmiştir. Onun tavsiyelerine her zamankinden çok ihtiyacım var."

MAHKUM PRENSES | 257

Emektar mürebbiye başını eğip elçiyi bulmak üzere odadan dışarı çıktı. Kabul odasına açılan koridorda, Peder Ales-sandro Geraldini ile sohbet etmekteydi. Dona Elvira her ikisinden de pek hoşlanmıyordu. Kilise papazı uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı. Elçi Dr. de Puebla ise papazın aksine zayıf ve çelimsizdi. Kamburu çıkmış sırtını ve topal bacağını gizlemek için pencere önünde durah sandalyenin arkalığına yaslanmıştı.

"Hamile olabilir mi?" Elçi merakını giderme arzusuyla papaza fısıldıyordu.

"Dua edelim de öyle olsun. Bence olabilir."

"Gerçekten mi?"

"Dr. de Puebla, prenses sizi görmek istiyor." Dona Elvira, ikilinin kendi arasındaki bu konuşmadan son derece rahatsızdı.

Dr. de Puebla dönüp emektar mürebbiyeye gülümseyerek "Derhal geliyorum," dedi.

Prensesin odasına girerken Dr. de Puebla'nın siyah kadife şapkası elindeydi. Yüzünde sinsî bir gülümseme vardı. Birkaç ay sonra tekrar bir araya geldiği Infanta'nın bu kadar kısa sürede nasıl değiştiğini görünce şaşırıp kaldı. İngiltere'ye geldiğinde küçük bir kız çocuğundan farksızdı. De Puebla, Catalina'nın gereğinden fazla şımartılmış, dünyanın gerçeklerinden bihaber bir çocuk olduğunu düşünmüştü. Efsanevi Alhambra Sarayı'nın en küçüğü, gözdesiydi. Hiris-' tiyan aleminin en kudretli hükümdarının kızıydı. İngiltere'ye gelirken yolda çektiği sıkıntılar hayatla ilk gerçek yüzleşmesi olmuş, bu yüzden de bol bol şikayet etmişti. Sanki elçi sihirlî bir değnekle havayı düzeltebiHrmiş gibi. Art-hur'un koluna girip hanedana ilk adımını attığı o düşün gü-

258 | Philippa Gregory

nünün üstünden uzun zaman geçmemesine rağmen köprülerin altmdan çok sular akmışa benziyordu.

Kısa ama olaylı birkaç ayda, Infanta keder ve acının törpülediği olgun bir kadına dönüşüvermişti. Yeni Catali-na daha ince ve süzgündü. Ama her nasıl olmuşsa yüzüne ruhani bir güzellik yerleşmişti. İspanya elçisinin soluğu kesildi. Şimdi karşısında duran Catalina, kraliçe edasıyla süzülen genç bir kadındı. Arthur'un acısı onu sadece prensin dul karısı değil, bir anda annesinin kızı yapıvermişti. Infanta, Hıristiyan aleminin en baş belası düşmanını mağlup eden aileden geliyordu. Kastilyalı İsabella'mn genlerini taşıdığı nasıl da belli oluyordu. Naif olduğu kadar çetin cevizdi de.

Catalina, de Puebla'yı baştan ayağa süzdükten sonra ateşin önünde uzun arkalıklı bir sandalyeye oturdu, elçiye de oturmasını işaret etti.

Elçi tekrar selam verip kendini sandalyeye bıraktı. "Bana haber var mı?"

"Kralın Annesi Leydim, Kral Henry ve Kraliçe Elizabeth iyi dileklerini gönderdi. Yol yorgunluğunuzu üstünüzden atıp matemden çıktığınızda sizi saraya davet edecek." "Matemim ne kadar sürecek?"

"Kralın Annesi Leydimiz, cenaze töreninden sonra bir ay boyunca yas tutmanız gerektiğini söyledi. Ama bu süre zarfında sarayda olmadığınız için kendisi davet edene kadar yas tutmaya devam etmeniz gerektiğini bildirdiler. Sağlığınız için endişe ediyorlar."

De Puebla susup belki Catalina hamile olup olmadığını kendiliğinden söyler diye bekledi. Ama Infanta'nın sessizliğini bozmaya niyeti yoktu.

MAHKUM PRENSES. | 259

Sonunda kendisi doğrudan sormaya karar verdi. "Infanta..."

"Bana prenses diye hitap etmelisiniz." Catalina araya girdi. "Ben Galler Prensesi'yim."

Dr. de Puebla affalayıp geri çekilmek zorunda kaldı ama yine de dul prenses, diye düzeltmekten kendini alıkoyamadı.

Catalina başını eğdi. "Onu ben de biliyorum. İspan-ya'dan mektup var mı?"

Dr. de Puebla başını eğip cebinde sakladığı mektubu usulca çıkarıp Catalina'ya uzattı. İlk defa Catalina bir çocuk coşkusuyla atılıp telaşla mektubu açmaya yeltenmedi. Teşekkür etmekle yetinip gözlerini mektubun açılmayı bekleyen mührüne dikti.

"Şimdi açıp hemen cevaplamak ister misiniz?"

"Cevap yazınca size haber veririm. İstedğim zaman ben sizi çağırırım."

"Siz nasıl uygun görürseniz majesteleri." De Puebla, Ca-talina'nın küstah üslubuna bozulduğunu belli etmemek için elinde tuttuğu şapkayı var gücüyle sıkıyordu. İspanya elçisi yeni Catalina'dan pek hoşlanmamıştı.

"Peki, İspanya'daki majestelerinden haber var mı? Size herhangi bir öneride bulundular mı?"

"Evet." İspanya sarayından gelen haberlerin ne kadarını aktarması gerektiğini aklından geçiriyordu. "İCraliçe İsabella da sağlığını merak ediyor. İyi olup olmadığını kontrol ettikten sonra kendisine rapor vermeme istedi." Elçi açıkça söyleyemedi tabii ama Kraliçe İsabella'nın asıl öğrenmek istediği, kızının hamile olup olmadığını.

Meçhul bir gölge Catalina'nın yüzünü yalayıp geçti. "Kraliçeye yazacağım mektupta gereken haberleri ben kendim veririm."

260 | Philippa Gregory

"Ama kendisi sizden haber almak için sabırsızlanıyor," "Ben ne anlatmak istiyorsam, anneme doğrudan anlatırım."

"Hamile olup olmadığını bilmezsek, nasıl bir yol izle-'memiz gerektiğine karar veremeyiz. Biliyorsunuz, bu her şeyi kökten değiştirir."

Elçinin korktuğu gibi Catalina bir anda parlamadı. Aksine başını eğip dişlerini sıkarak sinirlerine hakim olmaya çalıştı. "İlk fırsatta anneme yazacağım." Elçinin önerilerinin hiçbir önemi olmadığını belli etmek ister gibiydi.

De Puebla, Catalina'dan daha fazlasını alamayacağını anlamıştı. Ama en azından peder, Infanta'nın hamile olabileceğini söylemişti. Kral, tahtı için bir varisin yolda olabileceğini duyunca kimbilir ne kadar mutlu olacaktı? Doğrulama-sa bile, Catalina da henüz aksini söylememişti en azından. Bu sessizliğin altında herhalde bir hesap yatıyordu. "O halde sizi mektubunuzu okumanız için yalnız bırakayım."

Catalina bakışlarıyla kapıyı işaret ettikten sonra gözlerini şöminenin sönük alevine dikti. Elçi de bu boşluktan faydalanarak prensesi yeniden alıcı gözle süzdü. Hamile gibi durmuyordu. Ama belli de olmazdı tabii. Soluk benzinin nedeni sabah mahmurluğu da olabilirdi. Bir erkeğin bu konuda öngöründe bulunması kolay değildi. Öyleyse geriye pederin fikrine güvenmekten fakat yine de temkinli olmaktan başka seçenek kalmıyordu.

Annemden gelen mektubu açarken ellerim yaprak gibi titriyordu. Mührü açmakta bile zorlandım. İlk gözüme çarpan mektubun sadece bir sayfa uzunluğunda olduğuydu.

\
MAHKUM PRENSES

261

"Ah, madre." Yüreğim sıkıştı. "Hepsi bu kadar mı?"

Belki acelesi vardı. Yine de bu kadar kısa yazması beni incitti. Eminim, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilseydi, sayfalar dolusu yazardı. Tann şahidim olsun ki, tüm bunları yanımda o olmadan yapamam. Daha sadece on altı buçuk yaşındayım. Ona ihtiyacım var.

Kısacık mektubu bir solukta o/euyup bitirdikten sonra, tatmin olmayınca tekrar başa döndüm. Elimde tuttuğum bu kağıt parçası, sevgi dolu bir annenin kızına, biricik göz-bebeğine yazacağı türden bir mektup değil. Üstelik de yavrusu uçurumun eşiğinde dururken. Soğuk ve mesafeli bir üslupla bir kraliçe olarak herhangi bir prensese hitaben kaleme alınmış bir metinden farkı yok. Kraliyet meseleleri haricinde hiçbir şeye değinmemiş. Sanki aylardır uzak kalan bir ana-kız değil de pazarlığa oturmuş iki tüccarız.

Adet dönemime kadar bekleyip hamile olup olmadığını anlayana kadar bana tahsis edilen evde kalmamı, hamile olmadığını anlatsam durumu hemen de Puebla'ya açıp kraldan Galler'in dul prensesi olarak nafakamı talep etmesini istememi ve paranın ancak tamamını aldıktan sonra (bu kısmın özellikle altını çizmiş) İspanya'ya geri dönmek üzere yola çıkmamı salık veriyor.

Öte yandan, eğer hamileysem, de Puebla'yı çeyizimin kalan taksitlerinin hızla ödeneceğine ikna etmem gerektiğini ancak nafakamın da düzenli olarak tarafıma iletilmesini istediğimi bildirmemi söylüyor. Sonra da istirahate çekilip kamımdaki bebeğin erkek olması için dua etmeliymişim.

Benden acele cevap bekliyor. Özellikle de hamile olup olmadığını öğrenmek istiyor. Kesinlikle emin olduğumda muhakkak bir yolunu bulup kendisine haber uçurmak.

262 | Philippa Gregory

sonra da Dona Elvira gözetiminde kendime çok iyi bakma-lıymışım.

Mektubu dikkatle katlarken sanki çok titizmişim gibi köşelerin üst üste gelmesi için özen gösterdim. Geçirdiğim krizin ve yaşadığım acının farkında olsa, annemin daha yumuşak bir üslupla yazacağını düşünüyorum. Arthur'u kaybettikten sonra kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi, onu ne denli büyük bir aşkla sevdiğimi, ona doyamadan toprağa vermenin acısıyla baş edemediğimi bilse, herhalde ala-cak-vereceklerden bu kadar çok sözetmezdi.

Sonra mektubu buruştururcasına katlayıp cebime soktum. Artık küçük mızımız bir çocuk olmadığıma göre annem yüzünden ağlayamam. Arthur'un ölmesine izin verdiğine göre artık Tann 'nın da sevgili kullarından biri değilim. Yabancı bir memlekette beni sap gibi bırakabildiğine göre annemin de umrunda olmadığım belli.

Evet, o sadece annem değil, aynı zamanda da İspanya Kraliçesi. Bir torunu olacağından ve yaptığı anlaşmanın geçerliliğinden emin olmak istiyor. İspanya Prensesi olarak benden beklenen ise dünyaya bir erkek evlat getirmem. Şimdi bir de kocama verdi;:,m sözün ağırlığını taşıyorum. Yeniden Galler Prensesi olacağıma ve İngiltere Kraliçesi olma yolunda ilerlemekten vazgeçmeyeceğime söz verdim. Sözümü tutacağım.

İspanya elçisi kendi kraliçesine rapor vermeden önce, her zaman başvurduğu ikili oyunun bir parçası olarak papazın görüşlerini Kral Henry ile •->aylaşınayı tercih etti.

MAHKUM PRENSES | 263

"Kilise papazı, Infanta'nın hamile olabileceğini söylüyor."

Oğlunun ani ölümünden sonra kralın yüzü ilk kez aydınlandı. "Çok şükür Tanrım. Eğer öyleyse bu her şeyi değiştirir."

"Dilerim papaz yanılmıyordur. Infanta'nın tahtınızın veli-ahtını karnında taşımasından ben de memnuniyet duyarım. Ama yine de size teminat veremem. Kendisi henüz hamile olduğunu doğrulamadı."

"Belki emin olmadan açıklamak istemiyordur. Kaldı ki, Tanrı da biliyor ya, beşikteki veliahtla tahttaki prens arasında dağlar kadar fark var. Torunumun İngiltere Kraliyeti'ni benden devralabilmesi için önünde uzun bir yol olacak. Ama ne yalan söyleyeyim, Infanta'nın hamile olması beni yine de çok rahatlatır. Tabu kraliçeyi de."

"O halde hamileliği kesinlik kazanana kadar İngiltere'de mi kalmasını istersiniz? Eğer hamile değilse de, karşılıklı hesaplar gözden geçirildikten sonra evine geri dönebilir. Annesi de, eğer hamile değilse bir an önce İspanya'ya geri gönderilmesini istiyor."

"Bekleyip göreceğiz. Herkes gibi annesi de beklemek zorunda. Üstelik kızını görmek için bu kadar sabırsızlanıyorsa, önce kalan borcunu ödesin."

"Para meselesi yüzünden prensesin İspanya'ya dönüşünü ertelemeyeceksiniz, değil mi?"

"Hepimiz için en iyisi, her şeyin bir an önce rayına oturması," dedi kral sıradan bir şeyden sözeder gibi. "Eğer Infanta hamileyse, veliahtımızın annesi olarak kızımız sayılır ve başımızın tacı olarak burada yaşamaya devam eder. Ama değilse, borç ödenir ödenmez annesinin o çok özlediği kollarına koşabilir."

I'nuppa oregory

Ne Mary ne de Arthur'un tohumlarının rahmime serpilme-diğini biliyorum. Ama ne yapacağıma karar verene dek kimseye tek kelime söylemeyeceğim. Önce bir plan yapmam gerek. Annemle babam İspanya'nın, Kral Henry ise İngiltere'nin iyiliğini düşünüyor. Arthur'a verdiğim sözü tutmak uğruna her ne yaparsam, yalnız başıma yapacağım. Kimseden yardım isteyemem. Neler çevirdiğimi kimse bilmemeli. Sadece cennetten beni izleyen Arthur anlayabilir. Onu bir daha asla göremeyecek ohnak öyle acı ki. Ona çok ihtiyacım var. Sözümü tutabilmek için, tek bir kişinin yardımına gereksinim duyuyorum. O da Arthur'dan başkası değil.

Catalina'nın Croydon Sarayı'nda tuttuğu matem henüz bir ayını doldurmadan kralın nazırı gelip Strand'da bulunan Durham Malikanesi'nin kendisi için hazırlandığını bildirdi.

"Galler Prensesi, Durham Malikanesi'nde mi yaşayacak?" Catalina, nazırın hemen ardından Dr. De Puebla'yı özel odasına çağırmıştı. "Durham Malikanesi bir prensesin yaşayabileceği bir yer mi? Neden Baynard Kalesi'ne geri dönemiyorum?"

"Durham Malikanesi kesinlikle sizin için uygun bir yer, orada çok rahat edeceksiniz. Üstelik hanenizde de bir eksiklik yok. Kral kimseyi işten çıkarmanızı talep etmedi. Dur-ham'da

dilediğiniz gibi bir düzen kurabilirsiniz. Endişelenmeyin, kral tüm yaşam giderlerinizi üstlenecek."

"Prens'in dul karısı olarak nafaka mı alacağım?"

MAHKUM PRENSES • 265

Elçi bu soru üzerine gözlerini kaçırdı. "Bu aşamada sadece küçük bir miktar. Unutmayın aileniz çeyiz vaatlerinin tümünü henüz yerine getirmedir. Şimdilik nafaka verilmesi söz konusu değil. Ancak majesteleri yine de hanenizi ayakta tutacak kadar cömert davranacak."

"Nafaka almam gerek."

De Puebla başını salladı. "Maalesef borcun tamamı kapanmadığı sürece nakafa alamayacaksınız. Ama bu şartlar altında günlük giderlerinizin karşılanması da bir şey."

Catalina'nın ansızın sakinleştiği elçinin gözünden kaçmadı. "Prens, majesteleri sizi zor durumda bırakmaz, endişelenmeyin. Ama tabii eğer sizin..."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum Dr. de Puebla. Majestelerine gayet iyi olduğumu söyleyebilirsiniz. Bu kadarı da yeterli."

«^

Hamile olabileceğimi düşünmelerini sağlayarak zaman kazanıyorum. Adet dönemim bittiğine göre artık Arthur'un tohumunu taşımak için hazır olduğumu biliyorum. Oysa Arthur bir daha asla yatağıma girmemek üzere gitti. Küçük Arthur ve Mary de babalarıyla birlikte doğmadan toprağa gömüldü.

Gerçeği söylemeye dilim varmıyor. Kamımda Arthur'un bebeğini taşıyorum. Ve ben konuşmadıkça herkes beklemek zorunda. Galler Prensi'nin annesi ve bir sonraki kralın annesi olmam hala mümkünken İspanya'ya gerigönde-rilemejn. Beklemekten başka çareleri yok.

Uzun süre oyalayamayacağım belli. O halde bir an önce sıkı bir plan tasarlamak; annem kadar zekice, babam

266 | Philippa Gregory

kadar kurnazca hamleler yapmalıyım. Kraliçe Isabella gibi kararlı ve ketum olmalıyım. En önemlisi de Prens Arthur'un söylememi istediği büyük yalanı ne zaman ve nasıl söyleyeceğimi planlamalıyım. Ancak herkesi ikna edebilirim, sözümü tutup biricik aşkım Arthur'un rahat uyumasını sağlayabilirim. Arthur'un anısını yaşatabilmem için kardeşiyle evlenip İngiltere Kraliçesi olup ülkeyi zavallı aşkım adına yönetmeliyim. Alnımızın kara yazgısına, kardeşinin aptallığına ve tüm umutsuzluğuma rağmen onun düşlediği gibi bir İngiltere yaratabilmek için elimden geleni yapacağım.

Acımın esiri olmak yerine kendimi İngiltere'ye adamaktan başka çarem yok. Sözümü tutmak zorundayım. Kaderimin çizdiği yola ve kocam Arthur'a sadık kalacağım, hem de ömrümün sonuna dek. Şanssızlığımın üstesinden gelmek ve doğarken alnıma yazılan kaderi yaşayabilmek için planlı davranmalı, gerekiyorsa türlü komployo başvurmadan çekinmemeliyim. Kraliçe olmak benim hakkım. Bundan kolay vazgeçmeyeceğim.

MAHKUM PRENSES

267

ü

Londra, Jiaziran ı^oı

Catalina ve beraberindekiler haziran sonunda Durham Ma-likanesi'ne taşındı. Malikane, insanın gözünü gönlünü açan bahçeleriyle sevimli bir yer olmasa rağmen dul prenses bu mekan değişikliğinden pek memnun değildi. Elçi ziyaretine geldiğinde, Catalina malikanenin giriş katında buldu-

nan, ön avluya ve Ivy Gölü'ne bakan koridorda gezinmekteydi.

"Anneniz majesteleri, dul nafakanız ödenir ödenmez İspanya'ya dönmeniz için bir delege topluluğu gönderiyor. Hamile olup olmadığınızı açıklamadığınız için yolculuk hazırlıklarına başladık."

De Puebla, Catalina'nın öfkeli bir yanıt vermemek için her ihtimale karşı dudaklarını kemirdiğini farkettiler. "Oğlunun dul kalan karısı olarak kral bana ne kadar nafaka verecek?"

"Galler, Cornwall ve Chester'in yıllık gelirinin üçte birini nafaka olarak vermesi gerek. Aileniz çeyizinizin de iade edilmesini talep ediyor."

Catalina afalladı. "Kral, çeyizimi asla geri vermez. Hiçbir delegenin majestelerini ikna edebileceğini sanmıyorum. Kral Henry benim için asla bu kadar masrafa girmez. Oğlu hayattayken bile eli bana karşı hep sıkıydı. Hiçbir çıkarı kalmadığı halde neden hem çeyizimi geri versin hem de nafaka ödesin?"

Elçi omuz silkti. "Kontratın şartları böyle."

"Günlük ihtiyaçlarım için belli bir miktar ayrılması da kontrat şartları arasındaydı ama ödenmesini sağlayamadınız."

"Ama sizin de gelir gelmez altın tabaklarınızı kraliyet hazinesine vermeniz gerekiyordu."

"Versem nerede yemek yiyecektim?" Catalina aniden parladı.

Dr. de Puebla kendinden emin ve küstah bir tavırla Catalina'nın tam karşısında duruyordu. Infanta zerre kadar değeri ve gücü kalmadığını hala anlamış görünmüyordu. Hamile olduğunu açıklamadan geçirdiği her gün biraz daha

268 | Philippa Gregory

gözden düşüyordu. Elçi artık Catalina'nın gebe olmadığından kesinlikle emindi. Kendince zaman kazanmaya çalışarak aptallık ediyordu. Peki, neden zaman kazanmaya çalışıyordu? Yakında pilisini pırtısını toplayıp babaevine döneceği için, Infanta'nın kendisine dış bilemesi de umrunda değildi. Elçiye kinlenmesi bu saatten sonra neyi değiştirdi?

"Neden böyle bir kontrata taraf olmayı kabul ettiniz? Kralın anlaşmaya itibar etmeyeceğini tahmin etmeniz gerekirdi."

Dr. de Puebla omuz silkti. Bu konuşmanın hiçbir anlamı yoktu. "Başımıza bunun geleceğini nereden bilelim? Prensi kaybedeceğimiz kimin aklına gelirdi?"

"Evet, evet..." Catalina, Arthur'un ardından kimsenin önünde gözyaşı dökmeyeceğine kendi kendine söz vermişti. "Ama şimdi, bu anlaşma sağolsun, kralın bana yüklü bir borcu var. Altın tabaklanma el koyamadığı gibi çeyiz olarak aldıklarını da geri vermek zorunda, üstüne bir de nafakamı ödeyecek. Dr. de Puebla, belki farkında değilsiniz ancak majesteleri asla bu kadar para çıkarıp vermez. Ayrıca Cornwall ile Galler'in gelirlerini de sonsuza dek bana vereceğini mi sanıyorsunuz?"

"Sadece siz yeniden evlenene kadar. Yeniden evlenince, kral nafakayı kesecek. Zaten sizin de yeniden evlenmeniz uzun sürmeyecektir. Anneniz majesteleri bir an önce İspanya'ya dönmenizi bu yüzden istiyor. Belki çoktan yeniden nişanlandınız bile."

Catalina'nın fal taşı gibi açılan gözlerindeki şaşkınlık elçinin gözünden kaçmadı. Infanta, açık vermemek için arkasını dönüp gözlerini sarayın avlusuna dikti.

Dr. de Puebla ikinci bir evlilikten sözedilmesinin Catali-na'yı neden bu kadar derinden etkilediğine bir anlam vere-

MAHKUM PRENSES | 269

medi. İspanya'ya dönme nedeninin sadece yeniden karlı bir evlilik yapmak olduğunun farkında değil miydi?

Durham Malikanesi, kendi evine hiç benzemiyordu. Sokaklarda ne peçeli bir kadın ne de koyu renk tenli bir erkeğe rastlamak mümkündü. Yol kenarlarında baharatlarını sergileyen seyyar satıcılar ile çiçekçi kadınlardan da eser yoktu. Bilginin herkesin erişimine açık olması gerektiğine inanan otacı, hekim ve gökbilimcilere de hiç denk gelmemişti. Her gün beş kez huşu içinde caminin yolunu tutan erkeklerin, şadırvanlarda soluklandığını da görmemişti. Aksine, dünyanın en büyük şehirlerinden birinin sokaklarında, sayısız kiliseden yükselen çan seslerine ayak uydurmaya çalışan bir keşmekeş, soluksuz bir koşturmaca almış başını gidiyordu. Ticaret sayesinde rahat bir yaşam süren şehrin sakinleri, varlıklı ve özgüveni gelişmiş insanlardı.

"Benim evim artık burası." Catalina hafızasından daha küçük ama sıcak, egzotik ve bir o kadar insancıl şehir görüntüsünü silmeye çalıştı. "Kral paşa paşa geldiğim yere dönüp hiçbir şey olmamış gibi hayatıma kaldığım yerden devam edeceğimi sanıyorsa yanılıyor. Ailem de kaderimi değiştirebileceğini sanmasın. Çocukluğumdan beri zihnime, önce Galler Prensesi sonra da İngiltere Kraliçesi olacağım kazandı. Çürük çıkmış bir küfe meyve gibi oradan oraya sürüklenmeyeceğim."

Catalina'dan yaşça daha büyük ve daha görmüş geçirmiş olan elçi; hayal kırıklığının ne demek olduğunu iyi biliyordu. Dudak kıvrımlarına çarpık bir gülümseme yerleşti. "Elbette prenses, siz nasıl isterseniz." Genç kadını pembe bir yalanla avutmaktan ne çıkardı? "Annenizle babanıza, gele-

i

270 | Philippa Gregory

ceğiniz şekillenirken İngiltere'de kalıp beklemeyi tercih ettiğinizi yazacağım."

Catalina bir hışımla elçiye döndü. "Hayır. Geleceğimi ben şekillendireceğim."

Dr. de Puebla güldüğü anlaşılmasın diye yanaklarını ısırdı. "Elbette Infanta."

"Dul prenses."

"Dul prenses."

Catalina derin bir nefes alıp devam etti. "Annemlere ve krala hamile olmadığımı açıklayabilirsiniz."

"Bilgi verdiğiniz için teşekkür ederim. Böylece her şey netlik kazanabilir."

"Nasıl?"

"Kral sizi serbest bırakacak. Artık evinize geri dönebilir-
; sizin. Sizin üstünüzde herhangi bir hak iddia etmeyecektir.
Kısacası sizinle işi kalmadı. Sizin de burada kalmak için bir
nedeniniz yok. Gerekli işlemleri yaptıktan ve nafakanızı
tahsil ettikten sonra yola çıkabilirsiniz."

"Hayır."

De Puebla şaşırmişti. "Dul prenses, bu hatanın neresinden dönseniz kar. Evinize dönme vakti geldi, artık özgürsünüz."

"İngilizlerin benimle işi kalmadığını mı ima ediyorsunuz?"

"Burada kalıp ne yapacaksınız? Karnınızda İngiltere Kra-liyeti'nin velihtını taşımadığınıza göre. Üzgünüm ama bitti bu iş."

Catalina planını devreye sokmak için henüz hazır değildi. "Anneme yazacağım. Ancak sizin şimdilik herhangi bir işlem yapmanızı istemiyorum. Bir süre daha İngiltere'de

MAHKUM PRENSES | 271

kalmam gerekebilir. Eğer tekrar evleneceksem, İngiltere'de de evlenebilirim."

"Peki kiminle?"

Catalina bakışlarını elçiden kaçırıp pencereden dışarı dikti. "Ner'den bileyim? Buna ailem ve kral karar verir."

«O»

Kralın kafasına beni Harry ile evlendirmesini sokmalıyım. Artık hamile olmadığımı öğreneceğine göre iki ülke arasındaki anlaşmazlıkların çözümü için Harry ile evlenmemin uygun olduğunu düşünmeli.

Eğer Dr. de Puebla'ya güvenseydim, kralın aklına girmesi ve Harry ile nişanlanmam için kulis yapmasını isteyebilirdim. Ama güvenmiyorum işte. İlk evliliğinin anlaşmasını yüzüne gözüne bulaştırmış, ikincisine de burnunu sokması işime gelmiyor. ;

De Puebla'nın eline geçmeden anneme bir mektup ulaştırma fırsatım olsaydı, ona gönül rahatlığıyla Artbur'un vasiyetinden ve yaptığım plandan sözdebilirdim.

Fakat ne yazık ki, bu mümkün değil. Artık yalnızım, yapayalnız.

"Bundan sonra Galler Prensi, Prens Harry olacakmış." Haziran ayının son günleriydi. Dona Elvira, Catalina'nın saçlarını fırçalarken kulağına fısıldadı.

Emektar mürebbiye artık Catalina'nın geçmişle bağıını koparması gerektiğini düşünse de genç prensesin bakışları bunun hiç de görüldüğü kadar kolay olmadığını gösteriyordu.

272 | Philippa Gregory

"Bizi yalnız bırakın," dedi Catalina yatağını açan nedimelerine dönerek.

"Aileme bir mektup yazıp Prens Arthur'la evliliğimiz boyunca cinsel ilişkiye girmediğimizi, hala bakire olduğumu bildirmeni istiyorum."

Dona Elvira elinde saç fırçasıyla olduğu yerde donakaldı. "Ama bütün sarayın gözü önünde gerdek odasına girdiniz."

"Gerdek odasına girmemiz, prensin iktidarsız olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Her hafta bir geceyi odanızda geçiriyordu."

"Olabilir. Bu durum her ikimizi de yeterince üzdü."

"Infanta, neden hiçbir şey söylemediniz? Neden bana anlatmadınız?"

"Ne dememi bekliyordun? Daha yeni evliydik ve çok gençtik. Zamanla düzeleceğini umuyordum."

Dona Elvira inanmışa benzemiyordu. "Prens, böyle bir şey söylemenize hiç gerek yok. Daha önce başınızdan bir evlilik geçmiş olması, yeniden mutlu bir yuva kurmanıza engel değil. Sizin için uygun bir eş bulunacaktır. Neden şimdi..."

"Ben herhangi birini istemiyorum. Sen de en az benim kadar biliyorsun. Ben Galler Prensesi ve İngiltere Kraliçesi olmak üzere doğdum. Arthur'un en büyük arzusu bir gün beni kraliçe görmektir." Catalina, Arthur'dan bahsederse, gözyaşlarına hakim olamayacağını anlamıştı.

Dudaklarını ısırıp derin bir nefes aldı. "Hala el değmemiş bir bakireyim. Tıpkı İspanya'dan yola çıktığım günkü gibi. Ailemin bilmesi gerek."

"Bir şey söylememize gerek yok. Öyle ya da böyle İspanya'ya geri döneceğiz."

MAHKUM PRENSES | 273

"Ve onlar da beni ya bir lordla ya da bir arşidükle evlendirecek. Yeniden bambaşka bir yere alışmaya çalışarak zaman kaybetmek istemiyorum. Sen söyle, İspanya'da küçük bir kaleye tıkmak ister misin? Ya da Avusturya'da? Kimbi-lir, belki de daha kötüsü. Benimle gelmek zorunda olduğunu unutma. Ömrünü Hollanda'da ya da Almanya'da tüketmek istediğini hiç sanmıyorum."

Dona Elvira hızla düşünüp hemen bir muhasebe yapması gerektiğinin farkındaydı. "Bakire olduğunuzu söylesek bile bize kimse inanmaz."

"İnanacaklar. Ve onlara sen anlatacaksın. Zaten kimse bana sormaya cesaret edemez. Bu meseleyi senden başkası çözemez. Sen onları ikna edebilirsin. Sana inanacaklarına eminim. Sen bana bir anne kadar yakınsın. Sana inanmayacaklar da kime inanacaklar?"

"Şimdiye kadar kimseye tek kelime bile etmedim." "Bu iyi. Ama şimdi konuşma zamanı. Eğer sen haberin yokmuş gibi davranırsan ya da her ikimiz de birbirinden farklı şeyler söylersek sana güvenmediğimi, senin benimle yeteri kadar ilgilenmediğini düşünürler. Eğer annem bakire olduğuma inanır ve senin de haberin olmadığını duyarsa, seni derhal göreve itaatsizlikten azleder. Beni ihmal ettiğin dedikodusu yayılırsa, bir daha asla bir kraliyet sarayında iş bulamazsın."

"Herkes Prens Arthur'un size nasıl delice aşık olduğunu biliyordu."

"Hayır. Herkes sadece ikimizin bir arada olduğunu biliyordu. Bir prens ve prenses olarak. Arthur kendisine emre-dildiği üzere yatak odama geliyordu ama içeride ne olup ne olmadığını kim bilebilir? Bunu ancak ben bilebilirim. Ve

274 | Philippa Gregory

ben şimdi Arthurun iktidarsız olduğunu söylüyorsam, kim aksini iddia edebilir? Yoksa beni yalancılıkla mı suçluyorsun?"

Yaşlı kadın zaman kazanmak için başını eğdi. "Eğer siz öyle diyorsanız Infanta." "Prenses."

"Prenses," diye tekrarlardı Dona Elvira. "Evet, aynen öyle söylüyorum. Bundan sonrası benim yolum. Ve tabii senin de. Ya bunu açık eder ve İngiltere'de kalırız ya da matem havasında İspanya'ya dönüp bundan sonra herhangi biri gibi yaşar gideriz."

"Siz ne isterseniz söylemeye hazırım prenses. Eğer kocanız iktidarsız olduğu için hala bakire olduğunuzu söylememi istiyorsanız, elbette söylerim. Peki ama nasıl tekrar kraliçe olacaksınız?"

"Evliliğimin bir geçerliliği olmadığına göre, Arthur'un kardeşi Prens Harry ile evlenebilirim." Dona Elvira'nın nefesi kesildi.

"Yeni delege topluluğu İspanya'dan gelir gelmez, yeniden Galler Prensesi olmak istediğimi, Tann'nın da dileğinin bu yönde olduğunu söyle. Delege, kralla nafakam hakkında konuşacağına, yeni evliliğim için konuşsa iyi eder." "Evliliğinizi kendiniz organize edemezsiniz."

"Bal gibi de ederim. Edeceğim de. Sen de bana yardım edeceksin."

"Prens Harry'yle evlenmenize izin vereceklerini düşünüyor olamazsınız."

"Neden izin vermesinler? Ağabeyiyle yaptığım evliliğin bir geçerliliği var mı? Hala bakireyim. Çeyizimin tamamı henüz ödenmedi. Çeyizin kalan kısmını tahsil edilebilmesinin

MAHKUM PREİNSES • 275

tek yolu bu. Üstelik nafaka ödeme külfetinden de kurtulacak. Zaten imzalanıp mühürlenmiş bir kontrat var, tek yapacakları isimleri değiştirmek. Üstelik hala İngiltere'deyim, inan bana bu herkes için en iyi çözüm. Aksi takdirde ben herhangi biri, sen ise hiçbir şey olacaksın. Bunca yıllık emeğin, kocanın hırsı, hepsi heba olacak. Ama bu işin altından kalkarsak, krallıkta bir hanenin tek söz sahibi olacaksın. Ben de yeniden Galler Prensesi ve geleceğin İngiltere Kraliçesi olacağım."

"İşimiz kolay değil prenses." Dona Elvira duyduklarına inanamıyordu.

"Merak etme, altından kalkarız. Hakkımız olan için mü-cedele edeceğiz. Ve hakkımızı alacağız. Daha azını değil."

Hi

Hi

3

Xis, iso^

Oğullarını kaybeden kral ve kraliçe şimdi yeni bebeklerinin yolunu gözlüyordu, kraliçe hamileydi; Catalina ise kral ve kraliçenin gözüne girme umudunu canlı tutmaya çalışarak Durham Malikanesi'ndeki küçük odasında, şöminenin önünde bebek takımı işliyordu. 1503 Şubatının ilk günleriydi. Dona Elvira, Infanta'nın yanında, nedimeler ise kendi elişlerine gömülmüş pencere önünde oturuyordu.

"Şimdi kendi bebeğinizin kundağını işliyor olmalıydınız." Mürebbiye ağzının içinde konuşuyordu. "Bir yıldır dulsunuz ve değişen hiçbir şey yok. Ne olacak böyle?"

Catalina başını önündeki nakıştan kaldırıp delici bakışlarını Dona Elvira'ya dikti. "Sabırlı ol Dona. Ne olacağına önce Tann, sonra da ailem ve kral karar verecek."

"On yedi oldunuz." Dona Elvira konuşurken gözlerini elindeki kasnaktan ayırmıyordu. "Gelin de, eş de değılsiniz. Tann'nın unuttuğı bu yerde daha ne kadar kalacağız? Ne saraydasmız ne de başka bir yerde. Nafakanız hala ödenmedi. Hesaplar şiştikçe şişiyor."

280 | Philippa Gregory

"Dona Elvira, eğer ne kadar acı çektiğimi bilseydin, bana bunları söylemezdin. Kasnakla konuşuyormuş gibi, başın önde ağzının içinde gevelemen, söylediklerini duymadığım manasına gelmez. Eğer neler olacağını bilseydim, önce sana söylerdim. Ama bil ki, şikayet edip durman bize bir şey kazandırmıyor."

Mürebbiye başını kaldırınca Catalina'nın kendinden emin bakışlarıyla karşılaştı.

"Ben sizi düşünüyorum. Hem de hiç kimsenin düşünmediğı kadar. Özellikle de o budala elçi ve aptal delegenin düşünemeyeceğı kadar. Eğer kral, Prens Harry'yle evlenmenize onay vermezse, sonunuz ne olacak? Eğer İspanya'ya dönmenize izin vermez ve aileniz de ısrar etmezse, o zaman ne yapacaksınız? Sizi burada ömrünüzün sonuna dek tutacak mı? Siz bir prenses misiniz, bir mahkum mu? Neredeyse bir yıl oldu. İspanya'yla ilişkileri bozulmasın diye İngilizlerin elinde tuttuğı bir rehine misiniz yoksa? Daha ne kadar bekleyeceksiniz? On yedi yaşına bastınız. Bu daha ne kadar böyle sürüp gidebilir?"

"Bekleyeceğim. Sabırla. Bu sorun çözülene dek."

Catalina'nın tartışmaya hali yoktu. Dona Elvira da daha fazla uzatmadı. Arthur'un yasını tutarak geçirmek zorunda kaldığı son bir yıl boyunca Catalina saray yaşamından iyice dışlanmıştı. Bakire olduğunu açıklaması. Prens Harry'yle nişanlanmasını sağlamamış, aksine daha da kenara itilmesine neden olmuştu. Büyük kutlamalar ve özel günler haricinde saraya davet bile edilmiyordu. Aldığı davetlerin büyük çoğunluğunda da Kraliçe Elizabeth'in nezaketinin payı büyüktü.

Kralın annesi Leydi Margaret ise gözden düşen İspanya Prensesi'ni umursamıyordu bile. Doğurgan olduğunu henüz

MAHKUM PRENSES | 281

ispatlamamış olması bir yana, şimdi de kalkmış Prens Art-hur'la yatmadığını söylüyordu. Üstelik artık duldu ve çeyizinin ikinci taksitinin kraliyet hazinesini gireceğı yoktu. İspanya'yla süregelen anlaşmazlıklarda, İngiltere'nin elini güçlendiren bir pazarlık unsuru olmaktan öteye gidemiyordu. Saraya davet edileceğine, pekala Strand'daki malikanede de kalabilirdi. Ayrıca kralın annesi, yeni Galler Prensi'nin ağabeyinin dul karısına bakışlarını da hiç beğenmiyordu.

Prens Harry, Catalina'yi ne zaman görse hayran hayran süzüyordu. Leydi Margaret kendi kendine bu ikilinin muhakkak ayrı tutulması gerektiğine karar vermişti. Catalina'nın genç prene fazla sıcak davrandığını, kendi çıkarlarını devreye sokabilmek için delikanlı çağındaki prensin zaaflarından faydalandığını düşünüyordu. Yaşayan tek oğlu ve tahtın veliahtının kendinden başka kimsenin tesiri altında kalmasını kabullenemezdi. Ayrıca Catalina'ya zerre kadar güvenmiyordu. Neden genç bir dul, kocasının kendinden altı yaş küçük kardeşine yeşil ışık'yaksındı? Bu yakın ilişkiden ne gibi bir çıkar sağlamayı düşünüyordu? Harry'nin hala babasının dairesinde yatan, gece gündüz başında mürebbiyesi hazır bulunan ve her an her hareketi kontrol altında tutulan küçük bir çocuk olduğunu Infanta bilmiyor olamazdı. Infanta, genç prene sürekli kitaplar gönderip İspanyolca öğretmeye çalışarak ne amaçlıyordu?

Catalina bu gidişle hiçbir yere varamayacaktı. Kaldı ki Leydi Margaret, Prens Harry'nin kendisi hariç hiç kimseyle yakınlık kurmasına izin vermezdi. Nitekim Catalina'nın saray ziyaretlerinin seyrekleşmesini ve kısa süreli tutulmasını emretti.

'||İP

jLGil | rnmppa orcguıy

Kral Henry ise Catalina'yı gördüğünde oldukça nazik davranmasına rağmen Catalina onun kendisine adeta şans eseri eline geçmiş bir hazineye bakar gibi baktığını düşünüyor, kralın onu on yedi yaşında genç bir kadın, rahmetli oğlunun dul karısı olarak değil de, elde edilmiş bir ganimet gibi gördüğünü hissediyordu.

Eğer Arthur'la ilgili kral ya da kraliçeyle konuşabilseydi, belki acılarını paylaştığını onlara gösterebilirdi. Ama gözlerine girebilmek için Arthur'u kullanamazdı. Ölümünün üstünden hemen hemen bir yıl geçmesine rağmen onu düşünüp de kalbinin sıkışmadığı tek bir an bile yoktu. Öyle ki, kimi zaman ansızın kalbinin durmasından endişeleniyordu. Hala Arthur'un adını yüksek sesle söyleyemiyordu.

"Peki ne olacak?" Dona Elvira dayanamayıp sessizliği bozdu.

Catalina başını başka yöne çevirerek "Bilmiyorum," diye kestirip attı.

"Eğer kraliçe bir oğlan doğurursa, belki kral sizi doğrudan İspanya'ya geri gönderir."

Catalina başını salladı. "Belki de."

"Sizin sorunuz dönmek istememeniz. Tahsil edemediği çeyiz yüzünden sizi burada rehin olarak bile tutabilir. Ya aileniz de bu duruma göz yumarsa? Siz hala Harry'yle evlenme hayali kuruyorsunuz. Oysa evlilik söz konusu olsaydı, şimdiye kadar çoktan nişanlanmış olurdunuz. Bence artık vazgeçmelisiniz. Bir yıldır buradayız ve bir arpa boyu yol alamadık. Boşuna buraya tıkdık kaldık."

"Ah, hayır Dona Elvira. Bunu düşünmek bile istemiyorum."

Kapı kuvvetlice vuruldu. "Acil bir mesaj getirdim."

MAHKUM PRENSES | 283

Catalina kucağındaki elişini yere bırakıp telaşla ayağa fırladı. Nedimeleri de onu takip etti. Günlerin sakin geçtiği Durham Malikanesi'ne acil bir mesaj gelmesi alışılmış bir durum değildi.

"İçeri alın."

Maria de Salinas kapıyı açınca kraliyet görevlilerinden biri içeri girip doğrudan Catalina'nın önünde diz çöktü. "Prenses, acı haberlerim var. Kraliçe bir erkek çocuk doğururken hayatını kaybetti. Maalesef prensi de kaybettik. Tanrı majestelerimizin ruhunu şad etsin."

"Ne?" Dona Elvira kulaklarına inanamıyordu.

"Tanrı kralımızı korusun." Catalina ne diyeceğini bilemiyordu.

"Yüce Tanrı, sevgili kızın Elizabeth'ten merhametini esirgeme. O iyiliği ve nezaketi yüzüne vurmuş değerli kullarından biriydi, ruhunu huzura erdir."

Duamı bitirip kalktım. Şimdi hayatı trajik bir biçimde son bulan bu zavallı kraliçeyi düşünüyorum. Eğer Arthur'un bahsettiği gölge hikaye doğruysa, Elizabeth gözü kara bir tiran olarak nam salan Kral Richard'la evlenmeye hazırlanıyormuş. Onunla evlenip kansı olmak istiyormuş. Yazgısını değiştiren, kendi annesi ve kralın annesi Leydi Margaret ile Bosworth 'de kazanılan zafer olmuş. Elizabeth 'i Kral Henry'nin kollarına itmişler. O da benim gibi İngiltere Kraliçesi olarak doğmuş ve kendisine tahtı bahşedecek adama elini uzatmak zorunda kalmış.

Eğer Arthur'un vasiyetini kendisine açabilseydim, onu nasıl sevdiğimi, özlediğimi anlardı herhalde. Belki de beni

I

284 | Philippa Gregory

ondan daha iyi anlayabilecek hiç kimse yoktu. Kraliçe Elizabeth, eğer İngiltere Kraliçesi olmak için doğduysan, olmak zorunda olduğunu biliyordu. Kralın, yani kocanın kim olduğu farketmeksizin.

Saray, Kraliçe Elizabeth'in insanın içine huzur salan varlığından yoksun kalınca, kendimi hedefime ulaşmaktan daha uzak ve daha büyük tehlike altında hissetmeye başladım. Sevgi dolu bir kadındı ve bana en başından beri nazik davranmıştı. Arthur'un matemini tutarak geçirdiğim bir yıl sona erince, Harry'yle evlenmem için Elizabeth'in bana yardım eli uzatacağını umut ediyordum. Prens Harry benim için artık tek kurtuluş yoluydu ve ona iyi bir eş olacağımdan emindim. Elizabeth de bir kadının kocasına karşı kayıtsızlıktan başka hiçbir şey hissetmese de şartlar gereği iyi bir eş olabileceğini bilen, erdemli, görmüş geçirmiş bir kadındı. Bundan böyle Kraliçe Elizabeth'in koltuğunda, kralın annesi oturacak ve dizginleri o elinde tutacak. Leydi Margaret zor bir kadın. Oğlu Henry ve biricik torunu Prens Harry hariç hiç kimseye sempati duymuyor, kendi çıkarlarına hizmet edebileceğini düşündükleri dışında kimseye göz açtırmıyor.

Beni de torunu Prens Harry'yle evlenebilmek için sıraya giren gelin adaylarından herhangi biri olarak değerlendireceğinin farkındayım. Tann onu affetsin, Harry için Fransız bir gelin bile seçebilir. İşte o zaman sadece Arthur'un vasiyetini yerine getirmemekle kalmaz, İngiltere ve İspanya arasındaki işbirliği bozulacağından annemle babama da ihanet etmiş olurum.

Geride bıraktığım yıl benim için çok zor geçti. Matemim sona erdikten sonra nişan takılmasını beklerken şimdi herge-

IVIAİ-İKUIVI I-'KhINi.tü

/Öİ)

i

çen gün geleceğimden biraz daha endişe duyuyorum. İşlerin daha da sarpa sarmasından korkuyorum. Kral Henry çeyizin diğer yansından umudu kesip beni geri göndermeye kalkışırsa, o zaman ne olacak? Ya Prens Harry'yi, şu aptal çocuğu başka biriyle nişanlarsa? Ya beni bir kenara atarlarsa? Ya beni bir rehine gibi ellerinde tutup hiç umursamazlarsa? Ya Durham Malikanesi'nde gölge bir prenses gibi kendi kaderimle baş başa bırakılırsam? Dışarda zaman akıp giderken...

İngiltere'de olmaktan en çok bu mevsimde nefret ediyorum. Gökyüzü gri yağmur bulutlarına teslim oluyor, nem insana nefes bile aldirmiyor. Alhambra'da kanalların buzu çözülmüş, Sierra tepelerinde erimeye başlayan kar sulan tarlalardaki ürünleri beslemeye başlamıştır. Güneş taze ışıklannı Alhambra bahçelerine düşürüyor, bahçıvanlar çiçek ve ağaç fideleri dikeyordur. Pencerelerdeki kalın perdeler çikanlmış, ılık bahar rüzgan içeri dolsun diye camlar yavaş yavaş aralanmıştır herhalde.

Yazı müjdeleyen kuşlar yüksek tepelerin etrafında dans ederek uçmaya başlamış, zeytin ağaçları çiçek açmış olmalı. Her yerde çiftçiler kırmızı toprağı küreyerek havalandırıp canlanan doğanın eşsiz kokusunu ortalığa yayı-yordur.

Evimi çok özledim ama şimdi bunu düşünmenin sırası değil. Vazifesini unutup bahann büyüüne kapılıp kaytara-cak bir asker değilim. Bütün gece gözümü kırpmamak pahasına nöbet tutmam gerekiyor. Biricik aşkıma hayal kınk-ılgıma uğratamam. Söz ağzımdan bir kez çıktı, artık geri dönüşü yok. Bu dünyadaki işim bitince al-Yanna bahçesinde sevdiğimin yanına varacağım. Arthur'un orada beni beklediğinden eminim. Ama önce söz verdiğim gibi İngilte-

Z.OVJ - ruiuppa uregory

re Kraliçesi olacağım. Gonca gülümüz cennette olduğu gibi İngiltere'de de yeşerecek.

Kraliçe Elizabeth için görkemli bir devlet töreni düzenlendi, Catalina cenazeye uzun zamandır üstünden çıkmak bilmeyen siyah matem elbisesiyle katıldı. Siyah tül peçesinin ardından töreninin işleyişini sessizce seyredip her şeyin nasıl da kralın annesinin yazdığı kitaba göre yapıldığını şaşkınlıkla izledi. Kendi yeri bile önceden belirlenmişti. Diğer prenseslerin arkasında fakat sarayın diğer leydilerinin önündeydi.

Leydi Margaret vaftiz törenlerinden cenaze merasimlerine kadar Tudor Sarayı'ndaki her şeyin nasıl yürütülmesi gerektiğine dair kuralları, bizzat kaleme aldığı koca bir kitapta toplamıştı. Böylece oğlu ve oğlunun soyunu devam ettirecek olan gelecek nesiller, tüm törenlere hazır olacak, tüm törenler birbirinin aynı olacak ve bu sayede kendisi hayatta olmasa bile yüzyıllar sonra dahi Leydi Margaret'ın nefesi sarayda hissedilecekti.

Ve şimdi en görkemli cenaze törenini, kendi elleriyle hiç sevmediği gelini için hazırlıyordu. Her şeyin belli kurallara göre işlediği tören sonrasında, sarayı el altından idare eden büyükanne hep düşlediği mertebeye erişecekti.

2 D^isan ı^oj)

Arthur'un ölümünün üstünden tam bir yıl geçmişti. Catalina ölüm yıldönümünde tüm günü Durham Malikanesi'ndeki ma-

bette geçirdi. Peder Geraldini gün ağarmadan merhum Prens Arthur'un anısına bir ayın düzenlemiş, Catalina ayinden sonra da mabette kalıp içtiği bir bardak sıcak bira haricinde orucunu bozmadan tüm bir günü dua ederek geçirmişti.

Bazen mihrabın önünde diz çöküp içinde yükselen isyanı dizginlemekte güçlük çekerek dua etti, bazen de gözlerini boşluğa dikip Arthur'un odasının önünde, kurtarıma ümidinin olmadığını öğrendiğinde yaşadığı o derin acıyı tekrar yaşadı.

Uzun saatler boyu mabedin içinde dolaşp duvarlardaki resimlere, cemaat ile kilise korosunu ayıran bölmedeki muzzam nakışlara dalıp gitti. En büyük korkusu Arthur'un anısının zamanla hafızasından silinmesiydi. Bazı sabahlar uyanıp yüzünü gözünün önüne getirmeye çalışıyor

ama başarısız olup hayal kırıklığına uğruyordu. Arthur'un yüz hatları Catalina'nın zihninde gittikçe silikleşmeye başlamış, sevdiği adam belli belirsiz bir silüetten ibaret kalmıştı. Böyle sabahlarda içinde büyüyen acıya kapılmamaya çalışıyor, günün devamını ya dikiş dikerek ya da nedimeleriy-le nehir kıyısında yürüyüşe çıkarak geçiriyordu. Durgun sularda Arthur'un yüzünün aksini görmek için dualar ediyordu. Bazen nehrin yüzeyinde Arthur'un yüzünü görür gibi oluyor, sevgili kocasının sudaki aksini adeta yudum yudum içiyordu. Sonra Arthur'u asla unutmayacağından emin, nedimelerinden birinin sorduğu bir soruya cevap veriyor ya da yürüyüşüne devam ediyordu. Nasılsa ruhu, kalbi ve tüm hücreleri Arthur'la doluydu. Arthur'un silüeti gözbebekleri-ne kazılı, dokunuşu tenine mihliydi. Ölüm onları ayırma-yacaktı. Catalina son nefesini verene dek onun anısını içinde yaşatacaktı.

^

"Amacını asla anlayamayacağım. " İsa'nın çarmıha gerilmiş heykelinin önünde durmuş kendi kendime konuşuyorum. "Bana bir işaret gönderemez misin? Ne yapmam gerektiğine dair küçücük bir işaret."

Bekledim. Yanıt yok. Anneme sık sık işaretler gönderen Tann'nın sıra bana gelince uyuduğundan ya da gittiğinden kuşkulaniyorum. Neden sıra bana gelince sessizliğe bürünüyor? Dindar bir Hıristiyan olarak yetiştirilmeme ve tutkulu bir Katolik olmama rağmen, Tann neden en derin acılarımı haykırıp aman dilerken sesimi duymazdan geliyor? O'nun yardımına bu denli ihtiyacım varken neden beni bir kenara itiyor?

Yüzümü mihraba döndüm ama dua etmek üzere diz çökmek yerine sanki evdeymiş gibi ucuna ilişip oturdum. Maksadım dua etmek değil, sohbet etmek. Ama kendim söylüyor, kendim dinliyorum. Tann dahil hiç kimsenin benimle konuşmaya niyeti yok.

"Onun kraliçe olmamı istediğini biliyorum," dedim düşünceli bir şekilde, cevap bekler gibi. "Annemin dileğinin de bu olduğunu biliyorum. Sevgili A-" Cümlemi tamamlamaya cesaretim yok. Ölümünün üstünden bir yıl geçmesine rağmen bomboş bir mabette Tann 'ya hitap ederken bile Art-hur'un adını anacak gücüm yok. Bir anda gözyaşlarına boğulmaktan, asla sona ermemesinden çekindiğim bir ağlama krizine girmekten korkuyorum. Bir damla gözyaşı akıtırsam devamı gelecek, biliyorum.

"Kraliçe olmamı nasıl tutkuyla arzu ettiğini biliyorum. Ölüm döşeginde bile tek düşündüğü buydu. Senin huzu-

MAHKUM PRENSES | 289

runda, ona bir söz verdim. Kraliçe olmaya yemin ettim. Ama nasıl olacağım? Eğer senin de isteğin buysa, tıpkı annem ve Arthur gibi, o zaman sesimi duy. Bütün çabaları boş çıktı. Senden başka kimden medet umabilirim? Yalva-nım bana bir yol göster."

Çeyizin kalan kısmının ödenmesi ve nafakam hakkında bitmek bilmeyen ama sonuçsuz kalan görüşmelerle geçen son bir yılda ilk kez bu kadar canı gönülden Tann'dan yardım istiyorum. Annemin de artık benimle aynı oyunu oynadığına karar verdim. Babamın da bir kurnazlık peşinde olduğundan şüphem yok. Ah, bir de keşke ne yapmam gerektiğini söyleselerdi. Onlar böylesi derin bir sessizliğe gömülünce, ister istemez ben de kendimi kralın eline koz olarak bırakılmış bir rehine gibi hissediyorum. Anlaşılan Art-hur'un ölüm döşegindeyken bile farkında olduğu, benim sonradan kabullendiğim, en uygun çözüm yolunun Prens Harry'yle evlenmem olduğunu, Kral Henry de anlayıncaya kadar bu bekleyiş sürüp gidecek.

Mesele şu ki, her geçen gün Prens Harry'nin saraydaki itibarı, yaptırım gücüyle birlikte anıyor. Bu gidişle Fransa Kralı dahil Avnıpa'daki pek çok prenslik, sevimli genç kız-lanıyla Harry'yi evlendirmek için girişimde bulu7ımaya başlayacak. Kutsal Roma İmparatorluğu'nun hükümdarının bile Mary adında bekar bir kızı var. Dul olarak geçirdiğim bir yılın dolduğu bu nisan ayında bu sorunu hızla çözmekten başka çarem yok. Matemim bittiğine göre evlenmem için önümde, bir engelde kalmadı. Fakat ne yazık ki geçen sürede güç dengesi el değiştirdi. Kral Henry, veliahtı he-

ift

Ik

290 | Philippa Gregory

niiz on bir yaşında küçük bir çocuk olduğu için acele etmiyor. Ama ben çoktan on yedi oldum bile. Artık yeniden evlenme zamanım geldi. Bir kez daha Galler Prensesi unvanını kazanmak için bir dakika bile beklemeye tahammülüm yok.

| İspanya Majestesi sevgili babam neredeyse gökteki ayı bile istiyor. Tüm zararlarının tazminini, kızları İspanya'ya geri döner dönmez süresiz nafaka bağlanmasını ve daha bir dolu

şey. Maksatları bu sayede kralın başka bir çıkar yol arayışına girmesi. Ailemin sessiz direnişi, krala hem beni hem de çeyizimi elinin altında tutma şansı veriyor.

Ama kral ailemin tehditlerine aldırıyor. Zaten bu durum onun da işine geliyor. Sorunu çözmek için herhangi bir girişimde bulunmazken ailemin ardı arkası gelmeyen taleplerine itiraz etmeyi de sürdürüyor. İtiraz etmeyip de ne yapacak? Bu oyunda eli kuvvetli olan o. Çeyizimin yansını ve beni elinin altında tutarken niye acele etsin?

Üstelik aptal da değil. Yeni İspanya elçisi Gomez de Fu-ensalida'nın sergilediği tutuk tavra, görüşmelerin -ağırdan alınıyor oluşu da eklenince Kral Henry'nin yerinde kim olsa kılını bile kıpırdatmaz. Ailemin asıl niyetinin beni bir an önce yanlarına almak değil, yeniden İngiltere'de bir evlilik yaptırmak olduğunu anlamak için Makyavel olmak gerekmiyor. Kardeşim Isabel de dul kalınca, Portekiz'e geri gönderilip merhum kocasının kardeşiyle evlendirilmemiş miydi? Bu tip şeyler olabiliyor fakat her iki tarafın da rızası şart. Ama Henry gibi İngiltere tahtına henüz yeni oturmuş ve tacının tadını doyasıya çıkaramamış bir adamla böyle bir anlaşmaya varmak kolay olmayacak.

MAHKUM PRENSES »291

Annem son mektubunda bir planı olduğunu ama sabırlı olmam gerektiğini yazmış. Özellikle de kralı ve annesini ktz-dırabilecek hareketlerden kaçınmamı tembihleyip duruyor.

Cevap olarak "Ben Galler Prensesi'yim. Galler Prensesi ve geleceğin İngiltere Kraliçesi olmak için doğdum. Sizler beni bu unvanlarla büyüttünüz. Hala Galler Prensesi ve İngiltere Kraliçesi olabileceğimden şüphe etmiyorum," diye yazdım.

Annem de, "Sabırlı ol," diye yazmış elime geçmesi haftalar süren notunda. Belli ki, mektubun elime ulaşması haftalar sürmüştü. "Alinyazında İngiltere Kraliçesi tacını takmak olduğunu biliyorum. Bu senin kaderin ve Tan-n'ntn isteği, ayrıca benim de en büyük arzum. Ama sabırlı olmalısın."

"Daha ne kadar sabretmem gerek?" Arthur'un ölüm yıldönümünde mabetteki mihrabın önünde diz çöküp Tan-n'ya sormuştum. "Eğer isteğin buysa neden hemen devreye girmiyorsun? Eğer değilse, neden benim canımı da Art-hur'le birlikte almadın? Eğer beni duyuyorsan, bil ki kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissediyonitn."

n

Gecenin ilerleyen saatlerinde, genellikle pek kimsenin uğramadığı Durham Malikanesi'nin kabul salonunun kapım-da beliren muhafız, Leydi Margaret Pole'ün ziyarete geldiğini haber verdi. Catalina, sevgili dostunun geldiğini öğrenince kucağındaki incil'i yere bırakıp kapıya koştu. Leydi Margaret eşikte mahcup bir ifadeyle, nasıl karşılanacağını bilmeden öylece bekliyordu. "Leydi Margaret."

zyz | rniuppa uregory

"Dul prenses." Leydi Margaret, Catalina'yi selamlamak için yerlere kadar eğilince. Infanta onu kaldırıp boynuna atıldı.

"Ağlamayın lütfen." Kulağına eğilip fısıldamıştı. "N'olur ağlamayın, yoksa ben de ağlayacağım."

"Tamam, söz veriyorum ağlamayacağım," dedi Catalina. Sonra da nedimelerine döndü. "Bizi yalnız bırakın."

Günlerin genellikle sakin geçtiği malikaneye misafir gelmesi alışılmış bir durum olmadığından, nedimeler odayı isteksizce terketti. Üstelik diğer odalarda şömüne de yanmıyordu. Leydi Margaret kabul salonunun sefilliğine üzüntüyle baktı.

"Bu nedir böyle?"

Catalina omuz silkip gülümsemeye çalıştı. "Korkarım, hanemi layıkıyla idare edemiyorum. Dona Elvira'nın da pek yardımcı olduğunu söyleyemem. İşin gerçeği, kralın verdiği paradan başka param yok ve o da bu evi çekip çevirmeye yetmiyor."

"Ben de bundan korkuyordum." Catalina, Leydi Marga-ret'in koluna girip şömüne başında duran kendi sandalyesine oturttu.

"Hala Ludlow'da olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleydik. Ama ne kral ne de prens Galler'e uğramaz olunca, bütün yük kocamın omuzlarına bindi. Koskoca kalenin bana kaldığını görseniz, yeniden prenses olduğumu bile düşünebilirdiniz."

Catalina kendini gülümsemeye zorladı. "Kimbilir ne itibar görüyorsunuzdur."

"Hem de nasıl. Ama çoğu zaman Galce konuşmak ve şarkı söylemek zorunda kalıyorum."

f

jviAnis.uM ı^Khl\i)t5

^y:5

"Hayal edebiliyorum."

"Kraliçenin cenazesi için geldik. Sonra ben biraz daha kalmak isteyince, kocam sizi ziyaret edebileceğimi söyledi. Bugün bütün gün sizi düşündüm. Gerçi hiç aklımdan çıkmıyorsunuz zaten."

"Sabahtan beri mabetteydim. Sanki aradan koskoca bir yıl geçmemiş gibi."

"Haklısınız, bana da öyle geliyor." Leydi Margaret, Catalina'yi sözleriyle doğrulasa da, aslında zavallı dul prensesin bu bir yılda nasıl çöktüğünü geçiriyordu içinden. Göğüs germek zorunda kaldığı acı, yüzündeki çocuksu sevimliliği alıp götürmüştü, yerine umutlarının boşa çıktığını gören olgun bir kadının soğuk ifadesini bırakmıştı. "Siz iyi misiniz?"

"iyi sayılırım. Ya siz? Çocuklar nasıl?"

Leydi Margeret bir anne sıcaklığıyla gülümsedi. "Tanrı'ya şükürler olsun, hepimiz iyiyiz. Kralın sizin için ne tasarladığını biliyor musunuz?" Duraksadı, yanlış bir şey söyleyip In-fanta'yi incitmekten çekiniyordu. "İspanya'ya geri mi döneceksiniz, burada mı kalacaksınız?"

Catalina, Leydi Margaret'e biraz daha sokuldu. "Çeyiz mevzuunu çözmeye çalışıyorlar. Ama hala bir karara varılamadı. Kral hem beni hem de çeyizi alıkoymuş gibi, ailem-se sesini dahi çıkarmıyor."

Duydukları Leydi Margaret'in canını sıktı. "Sizi Prens Harry'yle nişanlamayı düşündüklerine dair bir şeyler duydum. İşin aslını astarını bilemem tabii."

"En makul çözüm yolu bu. Ama görünüşe bakılırsa, hala kralın aklına yatmış değil. Siz ne düşünüyorsunuz? Mantıklı bir çözümü iskalayacak bir adam mı sizce?" "Hayır."

zy4 | i^niippa uregory

"O halde aklımdan geçmiyor değil ama yine de en doğrusunun bu olup olmadığını anlamak için beklemeyi tercih ediyor." Catalina derin bir iç çekti. "Tanrı biliyor ya, beklemek kadar zor bir şey yok."

"Artık matemizin bittiğine göre, kral da son kararını çok geçmeden açıklar."

"Umarım."

Kral Henry haftalarca tek başına karısının yasını tuttuktan sonra Whitehall Sarayı'na döndü ve Catalina'yı Kraliyet Ai-lesi'yle yemek yemek üzere saraya davet etti. Dul prenses, masada Prenses Mary'nin yanına oturtulmuştu. Genç Galler Prensi Harry, babası ve büyükannesinin arasına oturtularak adeta korumaya alınmıştı. Tudor Hanedanı'nın tek veliahtı olduğu için, kralın annesi torununun Ludlow'a gönderilmesine karşı çıkmış, dizinin dibinden ayrılmamasında ısrar etmişti. Gözünün önünden ayrılması bir yana, tehlikeli sporlar yapmasına, av partilerine ve turnuvalara katılmasına bile izin vermiyordu. Harry macera ve heyecan düşkünü, kanı kaynayan bir delikanlı olmasına rağmen büyükannesinin sözünden çıkamıyordu.

Genç prens, Catalina'ya gülümseyince, Infanta da en sevimli halini takınıp karşılık verdi. Ama konuşma fırsatları yoktu. Masanın ta öbür ucuna çakılıp kalan Catalina, sağ olsun torununu tabağındaki enfes yiyeceklerle besleyen Leydi Margaret yüzünden Harry'yi doğru dürüst göremiyordu bile.

Catalina gördüğü manzara karşısında belki de ilk kez Arthur'a hak verdi. Harry yoğun ilgiyle fazla şımartılmış bir

çocuktü. Büyükannesi yanma sokulan teşrifatçılardan biriyle konuşmak için arkasına yaslanınca, gözlerini Catalina'ya dikmekte hiç gecikmedi. Genç prenses umut vaat eden kaçamak bir bakıştan sonra gözlerini derhal yere indirdi. Başını yeniden kaldırdığında, Harry hala bakıyordu. Yakalandığı için kıpkırmızı kesildi. Catalina Çocuk işte, diye düşündü. Tabu genç prensin, ilgisine karşılık,vermeyi de ihmal etmiyordu. On bir yaşında küçük bir oğlan çocuğu, hem de tüm ştmankhğıyla. Tann neden Arthur'un yerine bu kendini bilmez oğlanı korudu? Catalina kafasını bu tip düşüncelerle bulandırmaması gerektiğinin farkındaydı. Arthur'la kardeşi Harry'yi kıyaslamak demek, Arthur'un yerine onun ölmesini dilemekten başka bir şey değildi. Ve Catalina böylesi bir günaha giremezdi. Üstelik herkesin içinde Arthur'u anması bile başlı başına riskti. Her an gözyaşlarına boğula-. bilir, bir sinir krizi geçirebilirdi.

Akıllı bir kadın bu çocuğu parmağının ucunda oynatır, diye geçirdi aklımdan. Bir kadın, Harry gibi akli bir karış havada bir delikanlının karısı ise mükemmel bir kraliçe olabilirdi. Bir kere ilk on yıl dünyadan bihaber olacağı için, her şeyi Catalina'ya bırakacak ve bir bakıma sadece karısına itaat edecekti. Kimbilir, belki de Arthur'un tahmin ettiği gibi Harry haylazlığından ötürü ömrünün sonuna dek kraliyet işlerine bulaşmamayı tercih edip zamanını av partilerinde, spor müsabakalarında ve eğlencede harcayacaktı.

Catalina, Arthur'un sözlerini hiç unutmuyordu. Zavallı Arthur'a göre Harry onu gördüğü günden beri kocası olduğunu hayal edip kendini ağabeyinin yerine koyarak düşler kuruyordu. "Eğer istediği her şeyi bu şekilde vermeye devam ederlerse, sonunda gelinini de kendisi seçen ilk prens

olabilir," demişti bir keresinde. Hal böyleyse ve Harry'ye bu denli yüz veriliyorsa, benimle evlenmek için ısrar ettiğinde kimse ona karşı çıkamaz, diye düşündü.

Kendisine bakarken kulaklarına dek kızardığını gözleriyle görmüştü. Catalina da sanki bir şey fısıldamak istercesine dudaklarını aralayıp dilinin ucuyla hafifçe yalamaktan geri durmadı.

O esnada kralın masadan kalkmasıyla bütün salon aynı anda ayaklanıp birbiriyle yarışır gibi yerlere kadar eğildi.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Savaşta silah arkadaşlarım, barışta canyoldaşlarım. Şimdi affınıza sığınarak izin istiyorum. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Harry'ye başıyla işaret ettikten sonra, annesine elini uzattı. Kraliyet Ailesi, kral ve annesinin peşi sıra teker teker dar koridordan salonu terkederek özel bölüme geçtiler.

"Daha uzun kalman gerekirdi." Şömine başına kurulmuş, uşağın getirdiği şaraplarını yudumlarırken Leydi Margaret oğluna döndü. "Böyle apar topar kalkman hiç hoş olmadı. Üstelik uzun kalacağın için müzisyenlerin ona göre hazırlık yapmasını tembihlemiştim."

Kral Henry, "Kendimi bitkin hissediyorum," derken gözü Prenses Mary ile sohbet eden Catalina'nın üstündeydi. Catalina her zaman olduğu gibi sakin ve soğukkanlı görünüyordu. Kral Henry, Infanta'yı ilk gördüğü günden beri kendine olan güvenine ve sağlam iradesine hayrandı. Sarayda kendisine yakınlık gösteren tek insanı, hatta İngiltere'deki tek dostu sayılabilecek kraliçeyi kaybetmesine rağmen yüzünü düşürmemeye özen gösteriyordu.

"Hemen yarın Durham Malikanesi'ne dönebilir." Oğlunun gözlerini Catalina'dan ayırmadığını farkedene Leydi Mar-

MAHKUM PRENSES | 297

garet devreye girme ihtiyacı hissetti. "Ayrıca sık sık saraya gelip gitmesine gerek olduğunu sanmıyorum. Kraliyet Sara-yı'nda yer edinebilmesi için ödenmesi gereken borçları ödenmediği gibi, tahtın velayetine de hayat veremedi."

"Çok dayanıklı ve asla vazgeçmek bilmiyor."

"Tıpkı veba gibi."

"Ona karşı çok acımasısın."

"Ben mi? Hayat acımasız. Ben adil olmaktan başka bir şey yapmıyorum. Neden onu evine geri göndermiyoruz?"

"Ona hiç mi gıpta etmiyorsun?"

Leydi Margaret beklemediği bu soru karşısında şaşırıldı. "Nesine gıpta edecekmişim?"

"Cesaret ve asaletine mesela. Güzelliği bir yana, garip bir çekiciliği olduğu da şüphe götürmez. Terbiyeli ve eğitilmiş bir genç kız. Bana kalırsa, başka koşullar altında çok da mutlu olabilirdi. Ama o bunca hayal kırıklığından sonra bile kraliçe tavrından ödün vermiyor."

"Bu saydıklarının bize ne yaran var? Evet, oğlumuzun karısı ve dolayısıyla Galler Prensesi'ydi. Ama artık oğlumuz hayatta değil. Maalesef. Ve şimdi ne kadar çekici olursa olsun, bize bir faydası yok."

Catalina başını kaldırıncaya kral ve annesinin kendisini süzdüğünü farkettiler. Usturlu ve kontrollü bir edayla gü-lümsedikten sonra başını eğince, Henry ayağa kalkıp bir pencere kenarına seğırtti ve eliyle işaret ederek Infanta'yı yanına çağırırdı. Catalina, kralın işaretini alınca pek çok saray kadınının aksine hemen ayağa fırlamak yerine tek kaşı havada, ağır ağır ayağa kalktı.

Aman Tannm, nasıl da iç gtctklayıcı. Üstelik sadece on yedi yaşında. Bana itaat etmek zorunda olduğu halde nasıl da kraliçe gibi salmıyor.

298 | Philippa Gregory

"Korkarım, kraliçeyi çok özleyeceksiniz." Kral Henry, ne diyeceğini bilmeyen toy bir delikanlı gibi damdan düşercesine lafa girdi.

"Evet, hem de çok özleyeceğim. Eşinizi kaybettiğiniz için çok üzgünüm. Eminim, annemle babam da size başsağlığı dileklerini iletmemi isterdi."

Henry gözlerini bir an olsun Catalina'nın yüzünden ayırmadan başını salladı. "Artık ortak bir acıyı paylaşıyoruz, ikimiz de hayat arkadaşımızı kaybettik."

Catalina'nın bakışlarının keskinleştiği kralın gözünden kaçmadı. "Haklısınız."

"Sanırım tevekkülünüzün sırrını bana da öğretmelisiniz." "Ben sadece Tanrı'ya inanıyorum. Biliyorum ki, o hepimiz için en doğrusunu biliyor ve iyiliğimizi istiyor."

"Tanrı'nın çizdiği karanlık yollarda biz günahkarlar sendeleyip tökezlesek bile mi?"

"Ben, alınyazımın farkındayım. Kaderimi kulağıma fısıldayacak kadar cömert davrandı."

•

"O halde azınlıktasınız." Kral, genç kızın sözlerine gülmesini bekledi ama bir gülümseme koparamadı.

"Aynen öyle." Catalina'nın yüzü ifadesizdi. Görünüşe bakılırsa söylediklerinde ciddiydi.

"Tanrı'nın şanslı kullarından biri olduğum için ne mutlu bana."

"Peki Tanrı'nın size yazdığı o muhteşem kader neymiş?" Kral Henry, Catalina'nın kaderinde İngiltere Kraliçesi olacağını yazdığını söyleme gafletinde bulunacağını zannederken genç prenses "Tanrı'nın dileğini yerine getirmek ve krallığını yeryüzünde hayata geçirmek," deyip sustu.

I

MAHKUM PRENSES | 299

Tann'ntn dileğinden son derece emin konuşuyor, krala Galler Prensesi olmak için dünyaya geldiğimi inceden inceye hatırlatıyorum. Oysa Tann artık benimle konuşmaz, en ufak bir işaret bile göndermez oldu. Arthur'u kaybettiğim günden buyana Tanrı'nın kutsadığı kullarından biri olduğuma dairen ufak bir işaret almadım. Üstelik yaşamımı tamamlayan, beni ben yapan tek insanı ^kaybetmişken nasıl olurda kutsandığımı düşünebilirim kiF Bir daha asla mutlu olabileceğime inanmıyorum. Ama inananların dünyasında yaşadığımızı göre, Tanrı'nın kayırdığı kullarından biri olduğum hissini uyandırmam işimi kolaylaştırabilir. Ben İspanyalı İsabella'nın kızıyım.

Aslında kendimi yapayalnız hissediyorum. Üstelik yalnızlığım her geçen gün artıyor. Beni kendimi bırakmaktan alıkoyan tek bir şey var, o da Artbur'a ölüm döşeğinde verdiğim söz.

Mayıs ı^o^

Kral Henry nezaket gereği bir ay boyunca Catalina'nın yanına yaklaşmadı ancak matem elbiselerini üstünden atar atmaz resmi bir ziyaret kisvesi altında soluğu Durham Malikanesi'nde aldı. Catalina, kralın o gün kendisini ziyaret edebileceği yönünde uyarılmış, herkes en güzel ve yeni kıyafetlerini giyip beklemeye koyulmuştu. Henry evin perdelerinden' koltuklarına, mobilyalarından halılarına kadar her

300 | Philippa Gregory

şeyin nasıl yıpranmış olduğunu görünce için için güldü. Ca-talina'nın eğer biraz akli varsa -ki Kral Henry fazlasıyla olduğuna inanıyordu- bu korkunç durumdan kurtulmak için getireceği çözüm önerisine balıklama atlaması gerektiğini düşünüyordu. Geride bıraktıkları bir yıl boyunca, Catali-na'nın yaşam koşullarını iyileştirmek için kılını dahi kıpır-datmamakla en iyisini yaptığından şüphe duymuyordu. Böylelikle küçük prenses, varlığının majesteleri ile ailesinin elinde olduğunu anlamış olmalıydı. Maalesef Catalina tek başına bir hiçti.

Kralın teşrifatçısı malikanenin kapısını ardına dek açıp salonda oturan Catalina'ya telaşla seslendi. "Majesteleri, İngiltere Kralı Henry."

Henry diğer unvanlarının ardı ardına sıralanmasını beklemeden teşrifatçıyı bir kenara itip gelininin yanına seğirtti. Catalina kolçaklarından mavi kurdelalar sarkan koyu renk bir elbise giymişti. Elbisenin dik yakasında, eskimiş de olsa göz alıcı nakışlar dikkat çekiyordu. Başında ise yine koyu renk bir kukuleta vardı. Saçlarından yayılan kehribar kokusuna gömülen ve masmavi gözlerinin derinliğinde kaybolan Kral Henry, böylesine güzel bir kadının önünde yerlere kadar eğilip selam vermesinden ayrı bir zevk aldı.

"Majesteleri." Catalina, kralın ziyaretinden memnun görünüyordu. "Bu ne büyük şeref!"

Henry, Catalina'nın iç gıcıklayan vücut hatlarına gözünün kaymaması, kaymak gibi tenine bakışlarının takılı kalmaması için üstün çaba sarfediyordu. Ömrünü, çok güzel olsa da kendi akranı bir kadınla geçirdikten sonra, şimdi karşısında duran kızı yaşındaki bu güzellik abidesinin, kan basıncını artırmasına mani olamıyordu. Catalina artık gerçek

MAHKUM PRENSES | 301

bir kadın olgunluğuna erişmişti. Evliliğe her bakımdan hazırды. Bu genç kadın tam da yatağa atılacak kıvamdaydı. Kral Henry kendini kart bir zampara gibi hissetmesine rağmen hislerini zaptetmekte yine başarısız oldu.

"Soğuk bir şeyler içmek ister misiniz majesteleri?" Gözbebeklerinin gerisinde hınzır bir gülümseme vardı. Yaşı daha büyük olsa. Kral Henry onun bir şeyler tezgahladığına yemin edebilirdi.

"Teşekkür ederim, bir kadeh şaraba hayır demem." işte Catalina kralı kısıvrak yakalamıştı. "Ah, Majesteleri, korkarım size ikram edebilecek uygun bir şeyim yok. Mahzenimiz bomboş. Dolduracak kadar param yok."

Henry renk vermemeye çalışsa da tuzağa düştüğünü anladı. "Üzgünüm, eğer bildirseydiniz derhal birkaç fiçı gönderilirdi. Sanırım hizmetçileriniz ihmal etmiş."

"Şarabımız yok ama belki bir bardak biraya hayır demezsiniz. Kendi biramızı yapmak çok daha ucuza mal oluyor." "Teşekkür ederim." Kral, güldüğünü gizlemek için çareyi dudaklarını ısırmakta buldu. Catalina'nın ne kadar gururlu olduğunu bilse de, bu denli kendine güvendiğini tahmin bile edemezdi. Dul olarak geçirdiği bir yıl genç prensesi iyiden iyiye olgunlaştırmış, cesaretini körüklemişti. Yabancı bir memlekette Catalina'nın yerine bir başka genç kız böyle dul ve yapayalnız kalmış olsa, kederinden muhtemelen eriyip giderdi.

"Kralın Annesi Leydim nasıllar? Ya Prenses Mary?" Catalina, majestelerini dökülmeye yüz tutan Durham Malikane-si'nde değil de, sanki Alhambra Sarayı'nın altın kaplamalı salonlarından birinde ağırlıyordu,

"ikisi de gayet iyi, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

302 | Philippa Gregory

Catalina gülümseyerek başını eğdi. "Sizin sağlığınıza sormaya gerek yok. Hiç değişmemişsiniz, gayet iyi görünüyorsunuz." "Hiç mi?"

"Sizi ilk gördüğüm günden beri aynısınız. Hatırlarsanız, ilk karşılaştığımızda İngiltere'ye yeni varmış, Londra'ya gelmek üzere halen yoldaydım."

Catalina, Arthur'u düşünmemek için elinden geleni yapıyor, tüm varlığıyla karşısında duran yaşlı adama, Kral Henry'ye odaklanmaya çalışıyordu. "Beni yolda karşılamınıza çok şaşırmıştım."

Henry gevrek bir kahkaha savurdu. Beyaz geceliği içinde yatağının başucunda gördüğü bakire güzelliğın kendi yatağına girdiğini o günden beri hayal etmekten hiç vazgeçmemişti.

Henry arkasını dönüp kendine bir sandalye çekerken Catalina'ya da oturmasını işaret etti. Mürebbiyesi Dona Elvira da arkasında iki genç nedimeyle odanın bir köşesinde hazır bekliyordu.

Catalina albenisinin farkında olan genç bir kadındı. Oturduğunda, ellerini kavuşturmasında ve bacak bacak üstüne atışında bile bir başkalık vardı. Genç prenses, ilk karşılaşmalarını anımsatarak krala ne yapmakta olduğunu şüphesiz bilincindeydi.

İçeri giren uşak, elinde tuttuğu iki bardak birayı kral ve prensese servis yaptıktan sonra aceleyle dışarı çıkarken Catalina birasından bir yudum alıp bardağı masaya bıraktı.

"Hala biradan hoşlanmıyor musunuz?" Kral, sesindeki candanlığa kendisi bile hayret etti.

"Çok susamışsam mecburen içiyorum majesteleri. Ama ağızımda bıraktığı tadı sevdiğimi söyleyemem." Elini ağızına

İVIAHKÜM PRENSES | 303

götürüp usulca alt dudağına dokundu. "Korkarım, birayı asla sevemeyeceğim."

"İspanya'da genelde ne içerirsiniz?" Henry neredeyse güçlükle konuşuyordu. Gözleri Catalina'nın ıslak dudaklarına takılmıştı.

"Su mesela. Alhambra'da Müslümanlar dağlardan inen kaynak sularını saraya kadar kanallarla taşıyor. Çeşmelerimizden buz gibi kaynak suları akar. Tabii bir meyve suları var. Yazın bağlarımızda muhteşem mey-veler yetişir. Buzlu meyve suları, şerbetler ve illa ki şarap."

"Eğer bu yaz bizimle birlikte istirahate çekilirseniz, sizi buz gibi kaynak suyu içebileceğiniz yerlere götürebilirim." Kral, saf bir oğlan çocuğu gibi konuştuğunun farkındaydı. Güzeller güzeli genç bir kadının aklını bir avuç soğuk suyla çelmeye çalışıyordu. Ama inatla çocuksu vaatlerini sürdürmekten de vazgeçmiyordu. "Eğer benimle gelerseniz, uzun av partilerine çıkar, Hampshire'a, hatta New Forest'a bile gidebiliriz. Kırsal araziye hatırlıyor musunuz? Hani ilk karşılaştığımız yeri."

"Şeref duyarım. Tabii hala burada olursam." "Hala burada olmak mı?" Kral sersemlemişti. Catalina'nın elinde bir tutsaktan farksız olduğunu, hatta yaza doğru kendi ülkesine dönmesi beklendiğini neredeyse unutmıştı. "O halde korkarım babanızla ortak bir noktada buluşamayacağız."

"Neden? Zaten anlaşmaya varmanızın neden bu kadar uzun zaman aldığı doğrusu anlamış değilim." Catalina'nın iri mavi gözleri sözde bir hayretle fal taşı gibi açıldı. "Aslında bana kalırsa

anlaşmanın muhakkak bir yolu olmalı." Duraksayıp devam etti. "Arkadaşlar arasında üstelik. Borçlu kalınan

304 | Philippa Gregory

para hususunda anlaşmazsak başka bir çözüm yolu bulunamaz mı? Yeni bir anlaşma yapılamaz mı mesela? Nasıl olsa önceden yapılmış bir anlaşmamız var, öyle değil mi?"

Catalina'nın imalı sözleri, kralın aklından geçenlere öyle yakındı ki, gayriihtiyari ayağa kalktı. Catalina da hemen doğruldu. Kralın mavi kukuletasının tepesi, kralın ancak omzuna geliyordu. Henry genç prensesi öpebilmek için eğilmesi gerekeceğini aklından geçirirken bir yandan da yatakta ona şefkatli davranması gerekeceğini düşünüyordu. Ki bunu düşünmek bile kralın kıpkırmızı kesilmesine yetti. "Gel benimle," deyip Catalina'yla birlikte nedimelerin konuşmalarına kulak kabartamayacağı bir pencere önüne çekildi.

"Nasıl bir anlaşmanın aradaki sorunu çözebileceğini ben de uzun zamandan beri düşünüyorum. Sanırım sizin için en iyisi ve kolayı burada kalmak. Ben de burada kalmanızı yeğlerim."

Catalina bakışlarını yerden kaldırmıyordu. "Ah elbette, tabii ailem de ikna olursa." Duyulması neredeyse imkansız bir sesle konuşuyordu.

Kral Henry o anda kendini kapana kısılmış hissetti. Catalina boynunu bükmüş karşısında dururken boynunun o zarif kıvrımı ve upuzun kirpiklerinden başka bir şey görmüyordu. "Size göre çok yaşlı olduğumu düşünebilirsiniz."

Catalina ansızın başını kaldırıp iri gözlerini krala diktikten sonra tekrar eğdi. "Pek sayılmaz."

"Ama yine de babanız olacak yaştayım." Kral içten içe Catalina'nın itiraz etmesini umuyordu.

"Aslında size hiç o gözle bakmadım."

Henry sessizliğe gömüldü. Catalina kendine özgü edasıyla kah insana akıl almaz bir cesaret aşıyor kah buz gibi

ı»u-ııııı\um I'KülNihi

:5U3

donuklaşıp sözcükleri insanın boğazına düğümlüyordu. "Peki siz ne yapmak isterdiniz?"

En nihayetinde Catalina kafasını kaldırıp dudaklarına yerleştirdiği davetkar bir gülümsemeyle yanıtladı. "Siz ne emrederseniz majesteleri. Size itaat etmekten onur duyarım."

Ne demek istedi? Ne yapmaya çalışıyor olabilir? Kendisinin babamla akran yaşlı bir adam olduğunu söylerken bana Harry'yi önerdiğini düşündüm. Üstelik haklı da. Hatta babamdan bile yaşlı gösteriyor. Belki de onu bu yüzden hiçbir zaman bir baba gibi görmedim. Bana göre Kral Henry olsa olsa ya bir büyükbabayı ya da yaşlı bir rahibi andırıyor. Babam yakışıklı, her kadının aklını başından alabilecek kadar çekici bir adam, cesur bir asker ve savaş meydanında gerçek bir kahraman. Oysa Kral Henry hayatı boyunca tek bir savaş meydanı görmüş, gönülsüzce stra savmak istercesine savaşmış, üç-beş defa da küçük çapulcu çetelerinin ayaklanmalarını bastırmaktan başka hiçbir şey yapmamış. Dolayısıyla ona babamı gibi bakmadığımı söylerken doğruyu söylüyordum. Babama zerre kadar benzemiyor.

Ama kral sanki onu çok memnun eden bir şey söylemişim gibi, bakışlarını yüzüme dikip benim ne istediğimi sordu. Keşke ona büyük oğluyla yaptığım evliliği görmezden gelerek beni küçük oğluyla evlendirmesini istediğimi söyle-yebilseydim. Oysa ben ne yaptım? Ne emrederse onu yapacağımı söyledim. Aslında bunda ne yanlış var? Ama sanırım kralla aynı şeyi istemiyoruz.

306 • Philippa Gregory

lviA.nft.UM I-'KtINi)bi>

:5U7

Kralın beklentilerine dair en ufak bir fikrim yok. Bu çıkmazdan, hem de durumu lehime çevirerek nasıl çıkacağım?

Henry, Whitehall Sarayı'na geri döndüğünde kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Bir yandan yolundaki engelleri düşünüyor, diğer yandansa kafasında tıkr tıkr hesap yapıyordu. Eğer Catalina'nın ailesini bu evliliğe ikna edebilirse, çeyizin kalan kısmını da tahsil edebilir, Catalina'ya nafaka bağlama yükünden kurtulur, İskoçya ve Fransa ile işbirliği peşindeyken bir de İspanya'yla- ittifakının derdine düşmek zorunda kalmazdı. Üstelik belki yatağında genç bir kadın varken dünyaya bir erkek evlat daha getirip veliahtlarını artırabilirdi. Bir kızı İskoçya, diğeri Fransa tahtındayken ülkeler arasındaki barış ve huzur ortamının temellerini atıp İngiltere'nin yüzyıllar boyu rahat etmesini sağlayabilirdi. İspanya Prensesi'nin İngiltere Kraliyet Ailesi içinde bulunması ise ülkenin tüm İspanya prensleriyle ilişkilerini sıcak tutmasını sağlardı. Hıristiyan aleminin en büyük güçlerini barışçıl bir ittifakın parçası yaparak aynı şemsiye altında toplamayı hayal ediyordu. Hem de bir asırlığına değil, sonsuza kadar. Ortak veliahtları olacak

ve bu sayede İngiltere'nin mutlak güvenliği sağlanacaktı. Daha da önemlisi İngiltere prensleri, belki de Fransa, İskoçya ve İspanya krallıklarının da veliahtı olacaktı.

Catalina'yı İngiltere'de tutmaları hayati önemdeydi. Kral Henry, genç kadının kusursuz vücudu ve pürüzsüz laze teni yerine, siyasi avantajları düşünmesi gerektiğinin farkındaydı. Aklına sahip olabilmek için, Catalina'yı bir gemiye bindirip göndermek ve yüklü bir dul nafakası bağlama

zorunluluğundan kurtulunca, neredeyse küçük bir servet tutarındaki paranın da hazinesinde kalacağını düşünmeye çalışıyordu. Oysa genç prensesin parmak uçlarını dudaklarında gezdirerek biranın ağzında bıraktığı tattan hoşlanmadığını söylediği o an gözünün önünden hiç gitmiyordu. Henry, Catalina'nın dilinin dudaklarına değeceği anı hayal edince, kendine hakim olamayıp yüksek sesle iç geçirdi. Bunun üzerine majestelerini atından indirmek için hazır bekleyen seyis başını kaldırıp "Efendim, iyi misiniz?" dedi telaşla.

Kral Henry açık vermenin öfkesiyle "İyiyim," diye geçiştirmeye çalıştı. Dinlenmek için yatak odasına çıkarken ve koridorda kendisini selamlayan saray eşrafının arasından geçerken bunun hastalık gibi bir şey olduğunu düşünüyordu. Kendi kendine sürekli Catalina'nın henüz küçük bir kız ve aslında onun gelini olduğunu yineliyordu. Sağduyu gereği, gelininin nafakasını aksatmadan ödeyeceğine dair söz verip onu evine göndermesi, sonra da Catalina bir başkasıyla evlenip nafaka meselesi ortadan kalkana dek ödemeleri aksatması gerekirdi.

Ancak Catalina'nın bir başka erkeğin koynuna gireceği düşüncesi bile Henry'nin aklını başından almaya yetiyordu.

"Majesteleri?" Kralın kuvvet almak için bir koltuğa dayandığını gören hizmetlilerden biri endişeyle yanına sokuldu. "Hasta değilsiniz ya?"

"Merak edilecek bir şey yok. İyiyim. Yediğim bir şey dokunmuş olmalı."

"Doktorunuzu çağırmamı ister misiniz majesteleri?"

"Hayır, gerek yok. Bu arada, dul prensese mahzendeki en iyi şaraplardan birkaç fıçı göndermenizi istiyorum. Ha-

5UÖ

rnilippa vjieguiy

zirda hiçbir şeyleri kalmamış, arada sırada da olsa ziyaretlerine gittiğimde bira yerine şarap içmeyi tercih ederim."

"Emredersiniz majesteleri." Uşak eğilip kralı selamladı ve sonra yanından uzaklaştı. Henry doğrulup toparlandıktan sonra dairesinin yolunu tuttu. İçerjisi her zaman olduğu gibi ricacılar, saray görevlileri, servet avcıları, toprak sahipleri ve seçkinlerle tıka basa doluydu. Henry Tudor sık sık karşılaştığı bu manzara karşısında, henüz tahta çıkma umudundan başka elle tutulur hiçbir şeyi olmayan sıradan bir seçkinen bu kadar çok arkadaşı olup olmadığını düşünmeden edemezdi.

"Annem nerede?" "Odasında majesteleri."

"Kendisine onu ziyaret edeceğimi haber verin." Henry, annesinin odasına girmeden kendine çekidüzen verebilmek için birkaç dakika dışarıda oyalandı. Gelininin ölümünden sonra Leydi Margaret kraliçenin dairesine yerleşmiş, yeni halı ve mobilya siparişleri vererek şimdiye dek hiçbir İngiltere Kraliçesi'nin görmediği bir şaşaa içinde yaşamaya başlamıştı.

"Taktime gerek yok." Kral, kapıda duran muhafızı geçip törensiz odaya daldı.

Leydi Margaret camın önünde bir koltuğa kurulmuş oturuyordu. Önünde kraliyet harcamalarını gösteren bir tomar kağıt vardı. Bu haliyle bir kraliyet ailesi mensubundan çok, hanesinin aylık hesabını kontrol eden bir çiftlik sahibini andırıyordu. Leydi Margaret'in idaresindeki sarayda israftan özellikle kaçınılıyor, lüzumsuz harcamalardan uzak duruluyordu. Ödemelerin yapılmasında aracılık eden kraliyet görevlileri, ellerine geçen parayı tirtıklayamadıkları için hayal kırıklığı yaşamaya mahkumdu.

MAHKUM PRENSES

309

Henry kraliyet işlerini annesinin bizzat takip etmesinden hoşnuttu. Kendini tahtın ve kraliyetin muazzam gelir kaynaklarının büyüüne kaptırarak har vurup harman savurmaya hiç kalkışmamıştı. Tahta geçebilmek için borç harç içinde sefere çıkmış, türlü zorluklara göğüs germek zorunda kalmıştı. Bu yüzden de paranın değerini herkesten daha iyi bilirdi.

Leydi Margaret, Henry'nin geldiğini görünce, "Oğlum," diye seslendi.

Kral, her sabah yaptığı gibi annesinin önünde diz çöktü ve Leydi Margaret'ın saçlarını okşamasını bekledi.

"Sıkıntılı görünüyorsun."

"Öyleyim. Dul prensesi görmeye gittim."

"Öyle mi?" Leydi Margaret'ın yüzünü bir huzursuzluk gölgesi yalayıp geçti.

"Şimdi ne istiyorlar?"

"Biz..." Henry duraksayıp devam etti. "Geleceği hakkında bir karar vermeliyiz, ıspanya'ya geri dönmekten sözedi-yor."

"Borçlarını ödedikten sonra, neden olmasın? İngiltere'den ayrılabilmesi için önce hesabın kapatılması gerektiğini biliyor olmalı."

"Evet, o da bunun farkında."

Odaya kısa bir sessizlik çöktü.

"Başka bir anlaşma yolu bulunup bulunamayacağını sordu. Farklı bir çözüm mesela?"

"Ah, tahmin etmiştim. Bu kadarla kalmayacaklarını biliyordum ama doğrusu umduğundan uzun süre sabrettiler. Sanırım bir yıllık matem süresinin dolmasını beklediler."

"Neyi tahmin etmiştin?"

Diu | I'niuppa uregory

"Kalmak isteyeceğini."

Henry yüzüne yayılmak için hazır bekleyen gülümsemeye hakim olup istifini bozmamayı becerebildi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ellerini göstermelerini bekliyordum. Ama ilk atağın bizden gelmesini beklediler. Hah! Sonunda da daha fazla dayanamayıp kendileri önce davranmak zorunda kaldı."

Kralın kaşları çatıldı. Bu gizemli konuşmanın bir an önce sona ermesini ve Catalina'ya karşı hislerini açığa çıkarmak için konuşma sırasının kendine geçmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

"Neden bahsediyorsun anne?"

"Elbette evlilik teklifinden. Elimize geçen bu fırsattan kolay kolay vazgeçmeyeceğimizi bal gibi biliyorlardı. Ca-talina, dün İngiltere'nin çıkarları doğrultusunda nasıl uygun bir gelin adayı idiyse, bugün de öyle. Geçmişte yaptığımız pazarlığın koşulları gayet iyiydi ve bu pazarlık bugün de hiç fena değildi. Özellikle de çeyizin tamamını ödedikleri takdirde. Üstelik Catalina artık bizim için her zamankinden daha değerli."

Annesinin Catalina hakkındaki olumlu sözleri Henry'ye cesaret verdi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette, ö zaten burada. Çeyizinin yarısı çoktan ödendi, diğer yarısı ise alacak hanemizde duruyor. Eskortlarını başımızdan defettik, üstelik ittifakımız da tıkr tıkr işliyor. Bir düşünsene, arkamızda İspanya desteği olmasa Fransızlar bizi dikkate alır mı sanıyorsun? Ayrıca İskoçlar için de bu ittifak göz ardı edilemeyecek bir tehdit ofuşturuyor."

Henry gittikçe rahatlayıp gevşiyordu. Eğer annesi planına itiraz etmezse işinin oldukça kolaylaşacağını farkındaydı. Kendini bildi bileli, annesi onun en güvenilir ve en iyi

MAHKUM PRENSES | 311

danışmanı olmuştu. Onun sözünden dışarı çıkmak işine gelmezdi.

"Ya aradaki yaş farkı?"

Leydi Margaret omuz silkti. "Ne olacak ki? Beş ya da altı yaş fark var. Bir prens için önemsiz bir yaş farkı."

Kral Henry ansızın yüzüne tükürülmüş gibi gayriihtiyari geri çekildi. "Beş-altı yaş mı?"

"Üstelik Harry yaşına göre boylu ve güçlü bir çocuk, ikisi yan yana durunca sırtacaklarını sanmam."

"Hayır! Hayır, Harry değil. Ben Harry'den bahsetmiyordum."

Kralın sesindeki öfkeli tını Leydi Margaret'ı harekete geçirdi. "Ne?"

"Hayır, Harry değil. Boşver şimdi Harry'yi anne."

"Ne dedin? Harry değilse, kim?"

"Kim olabilir sence anne? Söylesene, kim olabilir?"

Leydi Margaret oğlunun yüzünü okumaya çalışıyordu. "Harry değil mi?"

"Ben, benden bahsettiğini düşünüyordum."

"Senden mi? Infanta ve sen?"

Kral Henry kıpkırmızı oldu. "Evet."

"Arthur'un dul karısı? Gelinin ve sen?"

"Evet, neden olmasın?"

Leydi Margaret düşünceli bakışlarını oğlunun gözlerine dikti. Catalina'yla oğlunun evlenmesinin önündeki engelleri tek tek sıralamaya lüzum bile görmüyordu.

"Arthur henüz çok gençti ve gerçek bir evlilik hayatı ya-şayamadılar." Kral Henry, ispanya elçisinin Dona Elvira'dan duyup kendisine ilettiklerini aynen aktarıyordu. Bu sözler kısa zamanda tüm Hıristiyan aleminde kulaktan kulağa fısıldanır olmuştu.

I

312 | Philippa Gregory

Leydi Margaret şüpheyle baktı.

"Catalina kendisi söylemiş. Ayrıca mürebbiyesi dahil tüm ispanyollar da onaylıyor. Hatta artık herkes."

"Ve sen de onlara inanıyorsun, öyle mi?"

"Zavallı Arthur iktidarsızdı."

"Pekala." Leydi Margaret önemli bir şeyler söylemeye hazırlanırken hep yaptığı gibi zaman kazanmaya çalıştı. Oğlunun geçkin yaşına rağmen heyecandan kızaran yanakları ve gerginlikten keskinleşen çizgileri dikkatinden kaçmamıştı, "Bana kalırsa büyük ihtimalle yalan söylüyorlar. Gözümüzün önünde birlikte yatağa girdiler, üstelik sonrasında da bu konuyla ilgili kimse olumsuz tek kelime etmedi."

"Bu onların meselesi. Eğer hepsi aynı yalanı söylüyor ve içlerinden biri bile fire vermiyorsa, o zaman bunu doğru kabul etmekten başka seçenek yok."

"Eğer biz de kabul edersek, tabii."

"Kabul ediyoruz zaten." Kral son derece kendinden emin konuşuyordu.

Leydi Margaret şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdı. "Bu senin arzun mu?"

"Bu bir arzu meselesi değil, benim bir eşe ihtiyacım var. Hem sen kendin söyledin anne, Catalina da zaten şu an burada."

"Geldiği soya bakarsak senin için uygun bir eş adayı olabilir ama gelinin oluşu... Arthur'un gerçek anlamda karısı olmamış olsa da, halkın gözünde sen onun kayınpederisin. Üstelik Catalina sana göre çok ama çok genç."

"Yapma anne, o kadar da küçük sayılmaz. On yedi yaşında. Evlilik çağına gelmiş genç bir kız için gayet uygun bir yaş. Dul da olduğuna göre bence ikinci evliliğe çoktan hazır."

İVİAMKUM PRENSES

313

"Bakire mi, değil mi?" diye atıldı Leydi Margaret, şimdi de prensesin dul olduğunu söyleyerek kendisiyle çeliştiğini oğlunun yüzüne vurarak. "Önce bir karar versek."

"On yedi yaşında," diye tekrar etti Henry, "evlilik için Liyun bir yaş. Gerçek bir evliliğe hazır."

"Halk bundan hoşlanmayacak. Herkes Arthur'la düşünlerini hatıdayacak. Haksız da sayılmazlar doğrusu. Öyle şa-a-şalı bir düşünüyü kim unutabilir ki? Üstelik halk bu genç çifti çok sevmiş ve bağrına basmıştı."

"Evet ama maalesef Arthur artık hayatta değil. Kız da illa ki başka biriyle evlenmek zorunda."

"İnsanlar tuhaf karşılar."

Kral umursamaz bir edayla annesine omuz silkti. "Eğer ("atalina bana bir oğul verirse, herkes yeterince mutlu olur." "Ah, evet. Tabii gebe kalmayı becerebilirse." "Anne, bunu konuştuk. İktidarsız olan Arthur'du. O evlilik geçerli bile sayılmaz."

Leydi Margaret dudaklarını büzdü ama cevap vermedi. "Hem böylece nafaka ödemek zorunda kalmayacağımız gibi, çeyizin kalanını da tahsil edebiliriz."

Leydi başını salladı. Catalina sayesinde kraliyet hazinesine girecek servet iştahını kabartıyordu.

"Üstelik halihazırda İngiltere'de." "Hiç vazgeçmek bilmiyor."

"Evet, inatçı prenses," dedi Henry gülümseyerek. "Ailesinin ikna olacağından emin misin?" "Bu sayede her iki taraf için de gerginlik yaratan bir sorun çözümlenecek. Üstelik ittifakımız da devam edebilecek. Kaldı ki Catalina da kaderinin bu olduğuna inanıyor. İngiltere Kraliçesi olmak üzere doğduğuna."

314 | Philippa Gregory

"O halde aptalın teki."

"Çocukluğundan itibaren hep kraliçe olacağı düşüncesiyle yetiştirilmiş."

"Bu saatten sonra kraliçe olsa neye yarar? Dünyaya getireceği prensler hiçbir işe yaramayacak. Hiçbirinin kral olma ihtimali dahi yok. Hepsi de Harry'nin küçüğü olacak ve Harry'nin oğullarından bile sonra gelecekler. Galler Pren-si'yle evlenmektense seninle

evlenmesi onun için nafile bir pazarlık. İspanyolların bu teklifi sıcak karşılayacağını sanmıyorum."

"Ah, Harry henüz küçük bir çocuk. Yuva kurup çocukları olana kadar önünde daha çok uzun bir yol var."

"Öyle olsa bile İspanya Majestesi bu durumu göz ardı et-, meyecektir. Kızlarının Prens Harry ile evlenmesini tercih edecekleri kesin. Neticede Harry'yle evlenirse; kızları kraliçe, torunları ise İngiltere Kraliyeti'nin veliahtı olacak. Daha azına neden razı olsunlar?"

Henry duraksadı. Annesinin yürüttüğü mantığı çürütebilmek için verebileceği makul bir cevabı yoktu.

"Ah, anlıyorum. Ama sen Catalina'yı istiyorsun." Henry'nin sessizliği uzayıp gidince Leydi Margaret tekrar lafa girdi. "Sen o güzel genç kadını yatağına almak istiyorsun. Meselenin özü bu."

Kral lafı ağzının içinde gevelemekten vazgeçip "Evet," dedi.

Leydi Margaret'm kafasında binbir tilkinin aynı anda gezindiği bakışlarından belliydi. Henry'yi güvenliği için daha küçücük bir bebekken koynundan alıp götürmüşlerdi. O günden sonra oğlunu bir evlattan çok, tahtın varis adaylarından biri olarak görüp öyle muamele etmekten kendini

MAHKUM PRENSES | 315

ahkoyamamıştı. Çocukluğuna tanık olamadığı oğlunu, gerçek bir anne sıcaklığıyla asla sevip kucaklayamamıştı. Geleceğini büyük bir adam gibi planlamış, haklarını bir kralınki gibi korumuştur. Seferlerinin yönünü bizzat kendisi çizmiş, York Malikanesi'ni özellikle ateş hattından uzak tutmaya özen gösterirken oğlunu pek de umursamamıştı. Henry'ye karşı bu saatten sonra şefkat duyması'da mümkün değildi. Kaldı ki, Leydi Margaret'm hayatı boyunca kendisi dahil hiç kimseye tolerans gösterdiği görülmemiş değildi.

"Bu çok şaşırtıcı. Ben, avantajı bize geçirecek bir evlilikten sözettiğimizi sanıyordum. Catalina senin kızın sayılır. Akından geçenler çok..". Çok büyük günah."

"Ne aklımdan geçenler günah ne de o benim kızım. Aşık olmak mı günah anne? Catalina benim kızım değil, sadece zavallı Arthur'un dul karısı. Üstelik evlilikleri de geçerli de-ğil."

"Sen ne dersen de, bu bir günah. Eğer kararında ısrar edeceksen de, kilisenin iznine ihtiyacın olacak."

"Arthur, Catalina'ya bir kez bile sahip olmadı."

"Yapma Henry, tüm saray eşrafının gözü önünde gerdek odasına girdiler."

"Arthur çok gençti ve ne yazık ki iktidarsızdı. Zavallılık birkaç ay içinde de bu dünyadan göçüp gitti."

Leydi Margaret başını eğdi. "Bunlar Catalina'nın iddiala-n."

"Anladığım kadarıyla bu kararıma itiraz etmiyorsun ama' öyle değil mi?"

"Bu bir günah. Yine de eğer kiliseden izin alabilirsen ve ailesi de. ikna olursa, o zaman..." Leydi Margaret yüzünü buruşturdu. "Pekala, neticede başka biri olacağına, neden in-

315 | Philippa Gregory

fanta olmasın? Böylece bundan sonra gözümün önünde sarayda yaşar. Yaşı geçkin bir kraliçeyi kontrol altında tutmaya çahşmaktansa, genç birini eğitmek benim için de daha kolay olur. itaatkar birine benziyordu. Sanırım bir kraliçe olarak üstlenmesi gereken görevleri sayemde kolayca öğrenecektir. Hem halk da Catalina'yı seviyor."

"O halde İspanya elçisiyle hemen bugün konuşacağım."

Leydi Margaret, oğlunun yüzünün daha önce hiç böyle aydınlandığına şahit olmadığını farketti.

"Umarım çabuk öğrenir," derken bir yandan da masada duran kitapları işaret ediyordu. "Öğrenmesi gereken bir yığın şey var."

"Elçiden teklifimizi İspanya Majestesi'ne hemen ulaştırmasını isteyeceğim. Yarın da Catalina'yla yeniden konuşurum."

"Hemen yarın yeniden mi gideceksin?"

Henry başını sallamakla yetindi. Annesine yarının bile ona hiç gelmeyecekmiş gibi uzak görüldüğünü, sabahı nasıl edeceğini bilemediğini nasıl anlatabilirdi? Eğer özgür olsa, hemen atına atlayıp soluğu Catalina'nın yanında alır, ona evlenme teklif ederdi. Ne var ki, biri İngiltere Kralı, diğeri İspanya Prensesi'ydi. Ve tabii gelin ve kayınpeder...

İspanya elçisi Dr. de Puebla, Whitehall Sarayı'na akşam yemeğine davet edildi, en iyi yemekler ve en kaliteli şaraplarla donatılmış görkemli bir masaya oturtuldu. Şarap sosuyla pişirilmiş taze

geyik eti önce kralın önüne geldi, sonra da elçinin masasına gönderildi. Dr. de Puebla, Infanta'nın ilk evliliği için kurduğu diplomatik temaslardan bu yana ilk kez sarayda bu kadar ihtimamla ağırılanmanın keyfini sürer-
ivLn.ms.vm ı^KtiNits

Di/

ken altından ne çıkacağını merak etmekten de kendini alamıyordu.

Kralın annesi Leydi Margaret başıyla ona selam verince, elçi de hemen masadan kalkıp selam verdi. Bir yandan da kendi kendine "Bir şeyler dönüyor ama ne? Tüm bunlar çok acayip," diye söyleniyordu.

İspanya elçisi yeterince zeki bir adahıdı. Kraliyet sofrasında bunca ikramdan sonra kendisiyle önemli bir meselenin konuşulacağını sezmişti. Geride bıraktıkları kötü geçen bir yılın ardından havada esen bu tatlı rüzgar da hoşuna gitmiyor değildi.

De Puebla tüm sevimsiz koşullara rağmen İspanya Majes-tesi'ni gittikçe hırçınlaşan İngiltere Kralı'na karşı elinden geldiğince savunmuş. Kral Ferdinand'a uzun uzadıya yazdığı mektuplarda çeyizin kalanı ödenmeden Catalina'ya nafaka bağlanmasını umut etmenin boş bir hayal olmaktan öteye geçemediğini anlatmaya çalışmıştı. Çabaları bu kadarla da kalmamış, öte yandan da Catalina'yı sakinleştirip içine düştüğü maddi sıkıntıyı bu koşullarda ne Kral Henry'nin ne de babasının çözeceğini ona anlatmaya çalışmıştı. Her iki kral da keçi gibi inatçıydı ve rakibini gafil avlamaya meraklı, dediğim dedik adamlardı, ikisi de ellerini kuvvetli tutmanın derdine öylesine düşmüştü ki, henüz on yedi yaşında genç bir prenses olmasına rağmen yabancı bir memlekette beş parasız rehin kalan Catalina umurlarında bile değildi. Her iki hükümdar da Infanta'yı sahiplenme yolunda ilk adımı atmaktan kaçınıyor, Catalina ve beraberindekilerin sorumluluğunun ilk hamleyi yapanın üstüne kalmasından çekiniyordu.

De Puebla, kraliyet sayvanının altında, tahtında oturan krala gülümseyerek selam verdi. Aslına bakılırsa Kral Henry'yi

I

^ 1.^ - i liliippa vjitgt^ijr

seviyor, tahta geçmesini ve elinde tutmasını sağlayan gözükü-ralığına ve cesaretine hayranlık besliyordu. Krala duyduğu sempati bir yana, elçi kendisi için de İngiltere'de olmaktan mutluluk duyuyordu. Londra'daki lüks evinde yaşamaya alışmış, değerli bir devlet adamı olarak kendisine gösterilen yoğun ilgiyi kanıksamıştı. Yahudi geçmişi ve devşirmeliği İngiltere'de kimse tarafından yüzüne vurulmuyordu. Zaten saray eşrafinin yarısından çoğu herhangi bir yerden gelip en az birer kez kimliklerini değiştirmemiş miydi? De Puebla, İngiltere'de rahat ediyor, kendisi için en iyisinin burada kalmak olduğunu düşünüyordu.

Henry tahtından kalkıp uşaklara masaları toplamanın için emir verdi. Hızla boş servisleri toparlayan hizmetkarların ardından, kral masaların arasında dolaşıp herkesle bir-iki çift laf etmeye özen gösterdi. Tudor Hanedanı'nın tüm gözde saray görevlileri, kılıçlarını sözlerinin arkasına alıp Henry önderliğinde İngiltere'ye yürüyenlerden ibaretti. Henry'nin gözünde ne kadar değerli olduklarını biliyor, keza onlar da krallarına aynı şekilde değer veriyordu. Tudor Hanedanı'nın hüküm sürdüğü İngiltere sarayında esen genel hava, etrafta sivil devlet görevlilerinden çok, şampiyon Henry'nin kamp elemanları dolaşıyor gibiydi.

Henry'nin masalar arasında attığı tur bitince, Dr. de Puebla'nın yanına sokuldu. "Saygıdeğer elçi."

De Puebla hemen ayağa kalkıp yerlere kadar eğilerek itaatkar bir selam verdi. "Bu muazzam akşam yemeği için size teşekkür borçluyum majesteleri. Doğrusu her şey tek kelimeyle mükemmeldi."

Kral başını salladı. "Sizinle bir şey konuşmak istiyorum."

"Elbette majesteleri, siz nasıl isterseniz."

I'İTLA İA^V-'i»! İİVUI'SOİJO

"Özel."

Salonda yerini alan müzisyenler çalmaya başlarken kral ve İspanya elçisi ıssız bir köşeye çekildi.

"Dul prensesin geleceğini şekillendirmek için bir çözüm yolu düşündüm."

"Öyle mi?"

"Önerim başlangıçta kulağınıza ^arip gelebilir, teklif etmeden önce ben de uzun uzun düşündüm."

De Puebla aklından nihayet, diye geçirdi. Sonunda Ca-talina'yla Harry'i evlendirmeyi teklif edecek. Biraz daha bekleseydi, zavallı Infanta'ntn hali ne olurdu, tahmin dahi edemiyorum. Tannm sana şükürler olsun, merhametini In-fanta'dan esirgemedin.

"Ah, evet?"

"Şu çeyiz meselesini ortadan kaldırmayı teklif ediyorum," diye başladı kral. "Halihazırda yanında bulunan ev eşyalarını saray hazinesine katacağım. Merhum Kraliçe Eli-zabeth'e verdiğim gibi kendisine de makul miktarda bir gelir bağlayacağım. Sonra da Infanta'yla kendim evleneceğim."

De Puebla'nın nutku tutuldu. Sözcükler boğazında düğümlenirken ağızından sadece, "Siz mi?" sorusu çıkabildi.

"Evet, ben. Neden şaşırdınız? Ben evlenemez miyim?"

Elçi yutkunup toparlanmaya çalıştı. "Hayır hayır, beni yanlış anladınız majesteleri. Ben sadece akrabalık ilişkileri doğrultusunda bir itiraz gelmesi ihtimalini göz önünde bulundurarak..."

"Kiliseden özel izin talep edeceğim. Infanta'yla Prens Arthur'un evliliğinin geçerli olmadığını siz kendiniz söylemişsiniz, öyle değil mi?"

1 luiipj-'a ^aic^uiy

"Evet, kesinlikle öyle."

"Size bu bilgiyi veren de bizzat Infanta'nın kendisi, değil mi?"

"Mürebbiyesi Dona Elvira demişti ki..."

"O halde mesele yok. Arada verilmiş bir söz var sadece. Görünüşe göre de yerine getirilememiş bir söz. Henüz tam manasıyla kadın ve erkek sayılamayacak iki kişi arasında üstelik."

"Teklifinizi ıspanya Majestesi'ne derhal ileticeğim." De Puebla rengi atan yüzündeki şaşkınlık ifadesini gizlemek için elinden geleni yapıyordu. "Meclis bu öneriye nasıl yaklaşıyor?" Elçi zaman kazanmaya çalışıyordu. "Ya Canten-bury Başpsikoposu?"

"Şimdilik bu konu sadece iki tarafı ilgilendiriyor. Eşimi kaybedeli çok olmadı. Ben sadece İspanya Majestesi'ne, kızlarına İngiltere'de en iyi şekilde bakılacağı müjdesini tez elden vermek ve görüşlerini almak istedim. Şimdilik tabii. Son bir yıl Catalina için çok zor geçti."

"Eğer evine geri dönebilseydi..."

"Artık evine dönmesine gerek kalmadı. Onun evi bundan böyle İngiltere. Bir gün İngiltere Kraliçesi olmak üzere yetiştirilmiş bir prenses olarak böylelikle bu fırsatı da yeniden yakalamış olacak."

De Puebla ne diyeceğini bilmiyordu. Karşısında duran bu yaşlı adam, karısının cenazesinin üzerinden sadece sayılı günler geçmiş olmasına rağmen oğlunun gencecik dul karısıyla evlenmek istediğini mi söylüyordu gerçekten? "ıspanya Majestesi'ne ne kadar kararlı olduğunuzu da söylememi istiyorsunuz sanırım. Bunun haricinde başka alternatif bir öneriniz var mı mesela?" De Puebla, doğrudan Prens

MAHKUM PRENSES | 321

Harry'nin adını vermeye cüret edemediği için dolaylı yoldan ima etmeye çalışırken ani bir cesaretle "Oğlunuza ne dersiniz majesteleri?" diye cümlesini tamamladı.

"Oğlum evlenmek için henüz çok küçük." Menry hemen karşı çıktı. "Daha on bir yaşında. Yaşlılarına göre güçlü ve yapılı bir delikanlı ama büyükannesi önümüzdeki dört yıl boyunca Harry için bağlayıcı bir plan yapmamakta ısrar ediyor. Dört yıl sonra dul prenses yirmi birine başmış olacak." "Yine de genç sayılır."

"İspanya Majesteleri'nin kızlarının dört yıl daha İngiltere'de kendine ait bir yuvası olmadan kalmasını hoş karşılayacağını hiç sanmam. Sizce Harry'nin büyüüp olgunlaşması için dört yıl heba etmeyi göze alırlar mı? Hem o arada Catalina ne yapacak? Nerede yaşayacak? Tabii Infanta için bir saray alıp ahalinin tüm ihtiyaçlarını karşılayacakıarsa neden olmasın? Majesteleri kızlarının giderlerini karşılamaya razı gelecek mi? Hem de önümüzdeki dört yıl boyunca." "Peki ya İspanya'da beklemeye karar verirlerse?" "İsterse şimdi bile ülkeyi terk edebilir fakat önce bize borcunun ödenmesi gerekiyor. Sonra nerede, ne isterse yapsın tabii. Hem sizce bundan sonra İngiltere Kraliçesi olmaktan daha iyi bir fırsat geçer mi eline? Eğer daha iyi bir talip bulabileceğine inanıyorsanız, götürmek için bir dakika bile beklemeyin." Kral Henry, de Puebla'yı öyle bir yerden vurmuştu ki, geriye söyleyecek söz bırakmamıştı. "Teklifinizi hemen bu gece kaleme alıp majestelerine göndereceğim."

<^5>

322 | Philippa Gregory

Rüyamda Sierra Nevada'nin altın tepelerinin üstünde bir kırlangıç misali uçtuğumu gördüm. Ancak bu kez, kızgın öğle güneşini soluma alıp kuzeye doğru kanat çırpıyor-dum. Önümde uzanan bulut kümesi ansızın Ludlow Kalesi'ne dönüşünce kuş gibi çarpan kalbim daha da hızlandı ve Arthur'un beni kollarının arasına alıp şehvetten çılgına çevirdiği geceler zihnimde canlandı.

Sonra farkettilim ki, karşımda uzanan Ludlow değil, Windsor Kalesi'nin kasvetli gri surları. Thames Nehri'nin üstünden geçiyorum. Aşağıda İngiltere'nin varlık ve gücünün göstergesi büyük gemiler limana demirlemiş duruyor. Etimden, doğup büyüdüğüm topraklardan çok çok uzakta olduğumu biliyorum. Tabii bundan böyle yerimin yurdumun İngiltere olduğunu da. Kalenin gri surlarının ardında kendime bir yuva kuracağım, tıpkı İspanya'dakigibi. Burada bana kırlangıç diyecekler. Çok hızlı uçtuğu için kimsenin konduğunu görmediği, çok yüksekte uçtuğu için yere hiç inmediği düşünülen bir kuş. Bundan böyle Catalina, İspanya Infanta 'sı değil, İngiltere Kraliçesi Aragonlu Katherine olacağım. Arthur'un söylediği ve hep istediği gibi. İngiltere Kraliçesi Katherine.

"Kral yine geldi." Dona Elvira pencereden dışarı bakıyordu. "Beraberinde sadece iki adam var. Yanında ne bir alemdar ne de muhafız." Dgna Elvira zaten İngilizlerin formalitelere uymamalarından yana dertliyken kralın bizzat bir seyis yamağını aratmayan davranışlarına iyice kızıyordu.

Catalina uçarak soluğu mürebbiyesinin yanında alıp burnunu cama dayadı. "Ne istiyor olabilir? Mutfaktakilere haber ver, gönderdiği şaraplardan çıkarsınlar."

MAHKUM PRENSES | 323

Dona Elvira odadan çıkıp telaşla mutfağın yolunu tuttu. Hemen ardından da takdim bile edilmeyi beklemeden Henry salonun kapısında göründü. "Sanırım gelmeden önce haber vermem gerekirdi."

Catalina itaatkar bir tavırla uzun ve ağdalı bir reverans yaptı. "Majesteleri sürpriz ziyaretiyle beni fevkalade onurlandırdı. Bu kez size ikram edebilecek kaliteli şaraplarım da var."

Henry gülümseyip beklemeye koyuldu. Çok geçmeden içeri Dona Elvira ve ispanyol bir nedime girdi. Nedimenin elindeki piring tepside iki kadeh kırmızı şarap vardı.

Kral, "Sağlığınıza," diyerek kadehini Catalina'nın şerefine kaldırdı.

Infanta kadehini kaldırmakta acele etmedi, aksine önce tek kaşını havaya kaldırıp kralı alıcı gözle süzmeyi tercih etti. İşte o an, Henry kendini yine mahcup ve toy bir delikanlı gibi hissetti.

"Prenses?"

"Majesteleri?"

ikisi birden dönüp Dona Elvira'ya baktı. Kral, "Bizi yalnız bırakabilirsiniz," deyince, Elvira gayriihtiyari Infanta'ya döndü.

"Gelinimle özel konuşacağım. Çıkabilirsiniz," dedi kral bu defa sert bir sesle Dona Elvira'ya.

Catalina krala gülümseyip "Siz nasıl isterseniz majesteleri," diye onayladı.

Kral, bu gülümseyiş üzerine nabzının hızlandığını hissetti. "Aslında sizinle yalnız konuşmayı bilhassa istedim. Size bir teklifte bulunacağım. Konuyla ilgili dün akşam ispanya elçisiyle de konuştum, o da ailenize bir mektup yazdı."

I

324 • Philippa Gregory

Nihayet. İşte bu. Nihayet Tannm. Çatalina sevinçten çılgına dönse de coşkusunu belli etmedi. Şükürler olsun Tannm, bana sonunda bugünleri de gösterdin. Kral en nihayetinde beni Harry'yle evlendirmek istediğini söyleyecek. Arthur, sevgilim, bak, sana verdiğim sözü tuttum. "Ben yeniden evlenmek istiyorum, kaldı ki, evlenmem de gerekiyor. Hala genç bir erkeğim..." Duraksayıp kırk altı yaşında olduğunu söylemekten vazgeçti. "Yeniden baba olmamam için hiçbir neden yok."

Catalina kibarca başını sallayarak kralı onayladığını göstermek istedi, aslında kralın söylediklerinin tek kelimesini bile duymamıştı. Bakalım söz ne zaman prense gelecekti?

"Benim için uygun bir eş adayı olabilecek tüm Avrupalı prensesleri aklımdan geçirdim."

Catalina hala sesini çıkarmadan dinlemeye devam ediyordu.

"Ama maalesef gönlüme göre birini bulamadım." Infanta, ilgiliymiş gibi gözükme için gözlerini kocaman açtı.

"Ve ben de sizi seçtim. Neticede halen Londra'da bulunuyorsunuz ve doğduğunuz günden bu yana İngiltere Kraliçesi olacağınız fikrine alıştıırılarak yetiştirildiniz. Şimdi neden benim karım olarak kraliçe payesini almayasınız? Böylelikle çeyizle ilgili sorunlar da ortadan kalkmış olur. Ayrıca Kraliçe Elizabeth'e bağladığım geliri bundan sonra size bağlayacağım. Annem de kararımı destekliyor."

Sonunda Catalina duyduğu kelimeleri birbirine bağlayıp ne söylendiğini anladı. O kadar şaşırılmıştı konuşamayacak haldeydi. Sadece ona bakıp "Beni mi?" diyebilirdi.

"Gelinim olduğunuz için etraftan çatlak sesler yükselebilir ama onu da halledeceğim. Papa'dan özel izin almayı dü-

ivini ırvuıvi riMiiNoco

D^:>

sunuyorum. Hem anladığım kadarıyla oğlum Arthur'la yaptığınız evlilik de geçerli sayılmaz. Bu durumda kimsenin karşı çıkmaya hakkı yok."

"Evet, geçerli sayılmaz." Catalina papağan gibi sadece duyduklarını tekrarlıyordu. Bu yalanı Prens Harry'yle evlendirilmek için söylemişti, babasıyla değil! Artık geri adım atma şansı da yoktu. Yapabileceği tek bir şey vardı, o da yalanını sürdürmek. "Evliliğimizin hiçbir geçerliliği yoktu majesteleri."

"O halde önümüzde fazla bir engel yok. Tabii ben, sizin de bu evliliğe rızanız olduğunu varsayarak konuşuyorum."

Kral Henry cevabı beklerken öyle heyecanlanmıştı ki, nefes almakta zorlanıyordu. Ama genç prensesin şaşkınlık ve korkudan bembeyaz yüzünü gördüğünde, onu bu teklifi yapmaya kadar getiren tüm düşünceler aklından bir anda siliniverdi.

Henry resmiyeti bir yana bırakıp Catalina'nın eline uzandı. "Neden böyle korku dolu gözlerle bakıyorsun? İnan bana, seni asla incitmeyeceğim. Hem bütün sorunların çözülmesini de sağlayacağız. Söz veriyorum, sana iyi bir koca olacağım." Kral daha ne gibi vaatler sıralayarak Infanta'nın aklını çeceğini bilemiyordu. "Sana istediğin hemen her şeyi alacağım. Hani o çok sevdiğin safir mücevherler var ya, onlardan mesela. Mücevher kutunu tepeleme değerli taşlarla dolduracağıma söz veriyorum."

Catalina artık bir cevap vermesi gerektiğinin farkındaydı. "Ben... Ben çok şaşırdım."

"Eminim, sen de sana olan ilgimin farkındaydın, öyle değil mi?"

^

Çılgık çılgılığa inkar etmemek için kendimi zor tutuyorum. Farkında olmadığımı söylemek istiyorum. Ama yalan bu. Tabii ki biliyordum. Hangi kadın bilmez?Bana bakışından ve duruşundan aklından neler geçirdiğini tahmin edebiliyordum. Birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri aramızda alttan alta böyle bir akım hep vardı. Ama görmezden gelmeyi tercih ettim. Baş edebilirim zannettim. Umursamadım. Büyük hata!

Kendimden öyle emindim ki, kralın bana karşı zaafını körükleyerek sonunda oğlu Harry ile evlenmeye izin vermesini sağlayacağımı düşünüyordum. Bana hayran olmasını^ ilgi göstermesini, beni görünce yüzüne yayılan tebessümü kendimce koz bellemiştim.

Bu, günah. Bu kibir ve gurur, günah. Onun tutkusunu, arzusunu kamçılıdım. Benim aptallığım yüzünden onu da günaha soktum. Tann'nm bana yüz çevirmesine, annemin mektup yazmamasına şaşırمامam gerek. Ben hatalıyım.

Yüce Tannm, ben aptalın biriyim. Hem de çocukça davranıp kibrinin esiri olmuş bir aptal. Dişiliğimi kullanarak kralı tuzağa düşürmeye çalışırken tuzağa düşen ben oldum. Kralı baştan çıkarıp ne istersem yaptırabileceğimi zannederken ne cahilce düşünüyormuşum. Asıl onun bana her istediğini yaptırabileceğini göremedim. Ve şimdi o da benden, beni istiyor. Bunlar hep benim aptallığım yüzünden.'

"Biliyor olmalısın." Henry kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi. "En azından dün ziyaretine geldiğimde sezmişsin-

dir, hem sonra neden sana en kaliteli şaraplarımdan göndereyim ki?"

Catalina usulca başını salladı. Evet, Catalina'nın bildiği bir şey vardı aslında, o da düpedüz salak olduğuydu. Kendi kendine İngiltere Kralı'na tuzak kurup parmağının ucunda oynatabileceğini sanmış, ava giderken avlanmıştı. Kendini dünyanın en kurnaz kadını gibi göüip İspanya elçisi Dr. de Puebla'nın ahmağın teki olduğuna kanaat getirmiş, Henry gibi kolay etki altında kalan bir adamı doğru yönlendirmediği için onu suçlamıştı.

"Seni ilk gördüğüm günden beri arzuluyorum," dedi Henry sesini iyice alçaltarak.

Catalina bakışlarını yerden kaldırııp sordu. "Öyle mi?"

"Elbette öyle. Dogmersfield'de yatak odana girdiğim geceyi hatırlıyorsun, değil mi?"

Catalina odasına izin almadan giren, yol yorgunu ve yaşlı bir adam hatırlıyordu. Evleneceği adamın babasını. Cebren odasına giren yaşlı askerden yayılan kekremsi ter kokusu ve küstah tavırlarını nasıl olur da unutturdu? Ya babasının peşinden sapsarı saçları birbirine karışmış halde telaşla içeri girip mahcup gülümsemesiyle odayı aydınlatan Arthur'u...

"Ah, evet." Nasıl becerdiyse Catalina sonunda zoraki de olsa dudak kıvrımlarına yapmacık bir gülümseme yerleştirdi. "Sizin için dans ettiğimi de hatırlıyorum."

Henry, genç prensese sokulup kolunu ince, narin beline doladı. Catalina tepki vermemeye özen gösteriyordu. "Evet, seni hayranlıkla seyretmişim."

"Ama o zamanlar evliydiniz."

"Artık dul bir adamım, tıpkı senin gibi." Catalina'nın gerildiğini hissedince kollarının arasından kayıp gitmesine

Ji.<J

1 iHlipptl V_II^-g^

göz yumdu. Onu daha en başından ürkütüp kaçırmak, isteyeceği en son şeydi. Infanta, şimdiye dek krala hep yeşil ışık yakmış olsa da, durum artık şekil değiştirmişti. El bebek gül bebek büyütülen prenses, gözden uzak bir çocukluk ve gençlik geçirmiş, Arthur'la kısa evliliği boyunca da gözü açılmamıştı. Henry'nin de ağırdan almaktan başka seçeneği yoktu, ıspanya'dan ailesinin rızası gelene dek beklemeli; İspanyol elçi, kralın ayaklarına sereceği servet ve olanaklara dair Catalina'nın gözünü boyayana dek sab-retmeliydi. Hemcinslerine göre ne kadar zeki de olsa, Ca-talina da en nihayetinde genç bir kadındı ve doğası itibarıyla aptal olmaya mahkumdu. Kral, Catalina'ya zaman tanıyacaktı.

"Şimdi seni yalnız bırakacağım. Yarın tekrar gelirim." Catalina başıyla onaylayıp Henry'yi oda kapısına dek geçirdi, kapıda kısa bir an duraksadıktan sonra endişeyle sordu. "Ben sizi yanlış anlamıyorum değil mi majesteleri? Bu bir evlilik teklifi olsa gerek. Benimle gerçekten evlenmek mi istiyorsunuz? Kraliçe mi olacağım?"

"Evet, aynen öyle Infanta. Kraliçe olmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Ben bir gün kraliçe tahtına oturmak üzere yetiştirildim. Hayattan başka bir beklentim yok." Catalina yutkunup du-raksadı. Bir an Arthur'un son isteğinin de bu olduğunu söylemek geçti içinden ama bu sırrı bir başkasıyla, özellikle de babasıyla paylaşmanın Arthur'a ihanet olacağına karar verip sustu. Zaten Arthur'un planına göre Catalina'nın babasıyla değil, kardeşi Harry ile evlenmesi gerekiyordu.

Kral sırttı. "O halde sen beni istemiyorsun, sen sadece hırslarının peşindesin."

MAHKUM PRENSES | 329

"Ben görevimi yerine getirmekten başka bir şey düşünemem majesteleri. Kraliçe olmak için doğdum ve olacağım."

Henry, Infanta'nın küçük elini avcunun arasına alıp eğilerek parmak uçlarına birer öpücük kondururken parmaklarını emmemek için kendini zor tuttu. Kendi kendine sürekli Yavaş ol Henry, diye tekrar ediyordu. O sadece genç bir kız, üstelik de rivayete göre bala badire. Sıradan bir sürtük ohnadığını unutma. Doğrulup gözlerini Catalina'nın gözlerine dikti. "Seni İngiltere Kraliçesi yapacağım, Aragon-lu Katherine. Papa'dan izin alır almaz evliliğimizin önündeki tek engel de kalkmış olacak. Elimizi çabuk tutmalıyız."

Düşün/ Düşün/ Seni bir gün kendi aptallığında boğulastn diye bir aptal yetiştirmede, sen bir kraliçenin elinde büyü-dün. Ve sen de bir gün kraliçe olacaksın. Eğer bu bir blöfse gönönn, yok eğer gerçek bir teklifse ne yapıp edip kendi lehine çevirmen gerek.

Bu şekilde sei'diğim adama verdiğim sözü tam manasıyla tutmuş sayılamam. Gerçi çok yaklaşmış olacağım ama... Arthur benden İngiltere Kraliçesi olmamı ve onun vakti olmadığı için bana veremediği çocuklarını doğur- . mamı istemişti. Peki o çocuklar yeğeni yerine üvey kardeşi olsa ne çıkar?

Kafamı kurcalayan, neredeyse babamdan daha yaşlı bir adamla evlenmekten ziyade, bu şekilde verdiğim sözü tutup tutamayacağım. Gerçi boynu kaplumbağa detisini andıran kralla kendimi aynı yatakta düşünemiyorum bile. Nefesi pek çok yaşlı adamınki gibi kötü kokuyor, kamburlaşan sırtına dokununca kemikleri insanın eline batıyor. Öte yan-

330 | Philippa Gregory

dan Harry gibi küçük bir oğlan çocuğuyla aynı yatağa girecek olma fikrine de tahammül edebildiğim söylenemez. Yüzü sevimli bir kız çocuğu gibi pürüzsüz ve yuvarlak. Aslında

Arthur'dan bir başkasının karısı olma fikrini henüz hazmedemiyorum. Ne var ki, ömrümün o sayfası hazin bir biçimde çoktan kapandı.

Düşün! Düşün! Tek bir hamle şansım var ve doğru hamleyi yapmaya mecburum.

Ah Tannm. Sevgilim, seni nasıl da özlüyorum, keşke şimdi yanımda olabilseydin. Keşke şimdi bahçede bir ağaç gölgesinde beni bekliyor olsaydın da, ben sana akıl danışa-bilseydim. Sadece on yedi yaşındayım ve maalesef yaşlı bir kurdu ayakta uyutup alt edecek kadar becerikli değilim.

Düşün!

Bana yardım edebilecek, imdadıma koşacak hiç kimsem yok. Tüm bunların altından yalnız başıma kalkmak zorundayım..

Dona Elvira, prensesin uyku saati gelip ayakaltında dolaşan tüm nedime ve hizmetkarlar odalarına çekilene dek bekledi. Catalina'nın odasında yalnız kaldıklarında, kapım sıkıca kapalı olduğundan emin olunca vakit kaybetmeden konuya girdi.

"Kral sizden ne istiyor?" "Benimle evlenmek."

Aldığı cevap karşısında afallayan mürebbiye gayrühütiya-ri haç çıkardı. "Tanrı bizi korusun. Ve krah da böyle bir şeyi aklından geçirme gafletine düştüğü için affetsin."

MAHKUM PRENSES | 331

"Tanrı seni affetsin Dona. Ben kralın teklifini değerlendiriyorum."

"O sizin kayınpederiniz. Babanız olacak yaşta!" "Yaşı benim için önemli değil. İspanya'ya geri dönsen de yeni eş adayımın yaşına değil, çıkarlarımıza hizmet edip etmeyeceğine bakmayacaklar mı zaten?"

"Ama Kral Henry, kocanız Arthuç'un öz babası." Catalina dudak büktü. "Eski kocam. Hem evliliğimiz de geçerli değildi."

Dona Elvira gözlerini devirip pencereye dikti. "Bunu unutmuş olamazsın, öyle değil mi?" "Öyle bile olsa, yine de bu hiç normal değil prenses." "Nesi anormal? Arthur'dan çocuğum yok, üstüne üstlük hala bakireyim. Onun karısı olmadım ki. O halde anormal olan ne? Hem kral, Papa'dan evlenebilmemiz için her ihtimale karşı özel izin alacak."

Dona Elvira duraksadı. "Papa izin verecek mi?" "Alabileceğini söylüyor." "Prenses, böyle bir şeye razı gelemezsiniz." "Kralın beni Prens Harry'yle evlendirmeye hiç niyeti yok. Bu çok açık. Harry'nin evlenmek için henüz çok küçük olduğunu söyleyip duruyor. Ben de Harry'nin evlilik çağına gelmesi için yıllarca bekleyemem. Bu durumda kralla evlenmeyi kabul etmekten başka ne yapabilirim? İngiltere Kraliçesi olmak üzere dünyaya*getirildim, kraliyet tahtının bir sonraki velihtını doğurmak için. Tanrı'nın alnıma yazdığı kaderi değiştiremem. Aksine ne pahasına olursa olsun üstüme düşeni yapmak zorundayım. Prens Harry'yle evlenebilmek için çaba göstermem gerektiğini sanıyordum ama ya-nılırhışım. Asıl kralla evlenmek için elimden geleni yapma-

332

'hilippa Gregory

lıymışım. Kimbilir, belki de Tanrı beni sınıyordur. Ama sağlam bir inancım var. İngiltere Kraliçesi olup bir sonraki kralın annesi olacağım. İngiltere'yi Müslüman tehlikesine karşı aşılmaz bir kalkan haline getireceğim. Anneme verdiğim sözü tutacağım."

"Annenizin bu konuda ne düşüneceğinden doğrusu pek emin değilim. Bilsen, sizi kralla asla baş başa bırakmazdım."

Catalina başını salladı. "Bizi bir daha yalnız bırakma." Prenses duraksayıp devam etti. "Sana dışarı çıkmanı işaret etmediğim müddetçe odada kal."

Dona Elvira şaşkındı. "Nasıl yani? Sizi düğünden önce bir daha görmeyi düşünüyor olamaz. Bu mümkün değil. Elçiye hemen haber verip bundan sonra kralın ziyaretinize gelmesinin uygun düşmeyeceğini iletmeliyim."

"Dona, anlaşıyor... Burası İngiltere. Tüm bunlar elçinin elinde değil, hatta annem bile müdahale edemez. Su akar yolunu bulur. Olayların bu hale gelmesinde benim de parmağım var. Bundan sonra da ne olursa olacak."

Rüyamda seni gönnek için yamp tutuşurken rüya bile göremez oldum. Benden tamamen uzaklaştığını, seni artık bir daha göremeyeceğimi sindirmenin, kabıdlenmenin vakti geldi de geçiyor galiba. Kralın evlenme teklifinden sonra annemden de tek satır mektup gelmedi. Ne düşündüğüne dair en ufak bir fikrim yok. Gece gündüz bana bir yol göstermesi için Tanrıya yakarmama rağmen cevap alamıyorum. Kaderim ve Tann'nın dileği hakkında çok yürekli konuşmama karşın, her şey birbirine girmiş gibi. Eğer Tann

beni İngiltere Kraliçesi yapmayacaksa, O'na inanmaya nasıl devam edebilirim.^

Catalina, kralın söz verdiği gibi kendisini ziyaret etmesini beklemeye koyuldu. Kral ertesi gün gelmedi. Ama Infanta bir sonraki gün kapıda biteceğinden'emindi. Aradan üç gün geçti, kraldan hala ses seda çıkmıyordu. Catalina nehir boyunda, elleri mantosunun cebinde yürürken Henry geldiğinde ona daha yakın ilgi göstermesi gerektiğine karar verdi. Kralı bir nevi parmağında oynatmalı, ondan uzak dura-mamasını sağlamalıydı. Catalina, Henry'nin onu ziyaret edeceğinden o kadar emindi ki, gelmeyince tuhaf bir biçimde paniğe kapılmıştı. Kralı arzuladığından değil -Arthur'dan sonra birini arzulaması mümkün değildi- sadece tahtın anahtarı onun elinde durduğundan.

"Neden hala gelmiyor?" diye nehrin azgın dalgalarına sor-dwn. "Neden tutku ve heyecanla kapıma dayandıktan sonra sırta kadem bastı}"

Annesinin tavrı beni endişelendiriyor. Beni ilk gördüğü günden beri sevmiyor, ya kralı da bana karşı doldın-ur ve benden uzaklaşmasına neden olursa? Ama kral ne dedi; annesinin de nzası olduğunu söylemedi mi? Acaba de Pu-ebla mı ters bir şey söyledi? Gerçi krala ters düşmek onun da işine gelmez.

O halde neden hala gelmedi? İngilizlerin teklifsizliklerine göre her gün kapımı aşındırması gerekmez mi?

334 | Philippa Gregory

Günler birbirini kovalıyor ama Henry gelmek bilmiyordu. Sonunda Çatalına daha fazla dayanamadı, saraya bir not gönderip kralın afiyette olup olmadığını sordu.

Dona Elvira, Infanta'nın bu girişimi karşısında sesini çı-karmasa da, tavırları çok şey anlatıyordu.

"Aklından ne geçtiğini biliyorum," dedi Catalina, Dona Elvira saçlarını tararken. Hizmetçi gardırobunu düzenleyip odadan henüz çıkmıştı, ikisi baş başaydı. "Ama son şansımı da riske atamam."

"Aklımdan bir şey geçmiyor," diye karşılık verdi yaşlı kadın soğuk bir sesle. "İngilizlerin kendilerine özgü adetleri var. Siz kendiniz söylemişsiniz, burası İspanya değil. Doğrusu bana söz hakkı düştüğüne de inanmıyorum. Zaten benim tavsiyelerimin kulak arkası edildiği ortada."

Catalina'nın emektar mürebbiyesinin gönlünü almaya takati yoktu. "Senin ya da benim kim olduğumuzun artık bir önemi kalmadı. Belki kral yarın ziyaretimize gelir, kimbilir?"

Kszl Henry, Catalina'nın taht hırsını farkedince, genç kıza durumunu iyice gözden geçirip mecbur olduğunu farket-mesi için özellikle birkaç gün tanımak istemişti. Durham Malikanesi'nde her geçen gün biraz daha yıpranan elbiseleri ve eşyalarıyla yaşamak zorunda olduğu sefalet ile genç bir kraliçe olarak sarayda keyfini süreceği rahat ve sefahat arasındaki derin uçurumu açıkça görmesini bekliyordu. ICral, Catalina'dan sağlığına yönelik bir not alınca, bekleye-

rek en doğrusunu yaptığına ikna olup ertesi gün vakit kaybetmeden Durham Malikanesi'nin yolunu tuttu.

Kral Henry malikaneye vardığında, Catalina nedimele-riyle birlikte nehir boyunda geziniyordu. Henry malikanenin arka kapısından girip terastan bahçeye telaşla indi. Infanta'yi nedimelerinin epeyce önünde, düşünceli bir halde nehir kenarında yürürken görünce,,uzun zamandır unuttuğu ama gençliğinden aşına bir dürtüyle belinde keskin bir sancı hissetti. Genç bir delikanlı gibi arzuladığı kadını görünce, tutkularının kabarması kralın hoşuna gitti. Takvim yaprakları sanki ansızın on-on beş yıl birden geriye gitmişti.

Uşağı, önden gidip Catalina'ya kralın geldiğini haber verince, Infanta başını çevirip terasa baktı. Kral gülümsedi ve birbirini seven bir kadınla erkeğin göz göze gelişlerinde ortalığı saran o güçlü çekim gücünü hissetmek için bekledi. Gözleri buluştuğunda her ikisi de o mutluluğu hisseder, gözleri "İşte o," derdi ve bu her şey demektir.

Kral göz göze geldikleri anda Catalina'nın kalbinde yeri olmadığını anladı. O utangaç bir şekilde gülümsüyordu, yüzü sevgiyle aydınlanmıştı. Catalina ise sadece şaşırılmıştı, yüzünde hayretten başka bir ifade yoktu. Hazırlıksız yakalanmış, yüzüne aşık bir kadın bakışı yerleştirmeye fırsat bulamamıştı. Kral, Catalina'nın onu sevmediğini hemen gördü. Hatta yüzünden hesapçı bir bakış geçtiğini yakaladı. İki bencil kız babası olan Henry, Catalina'nın bakışlarından bu evliliğin onun için sadece konfor ve rahatlık manasına geldiğini okudu. Genç prenses ne derse desin,

tatlı tatlı gözlerine bakıp ne söylerse söylesin, kralla sadece çıkar evliliği yapacaktı. Evet, Henry aynı zamanda, duyguları ne olursa

336 • Philippa Gregory

olsun genç kızın evlenme teklifini kabul etmeye kendini hazırladığını da anlamıştı.

Kral çimenlerin üzerinden Infanta'ya doğru yürüyüp küçük elini avcunun içine aldı. "İyi günler prenses." "Majesteleri..."

Catalina, nedimleri ve Dona Elvira'ya dönüp "Siz içeri girebilirsiniz," dedi. "Majestelerine soğuk bir şeyler ikram edelim, kendisi yoldan geldi." Sonra da kralla döndü. "Biraz yürümek ister misiniz?"

"Düşünüyorum da, ne kadar zarif bir kraliçe olacaksın, kimbilir. Hizmetkarlarına emir verişinde bile ince bir nezaketin izleri var."

"Ah, demek ciddiye alıyorsunuz. Yani benimle evlenmek istediğiniz konusunda."

"Evet, sana evlenme teklif ediyorum. Eminim, İngiltere tahtına oturan gelmiş geçmiş en güzel ve en zarif kraliçe olacaksın."

"Yine de öğrenmem gereken çok şey var." "Annem sana seve seve yardım eder. Sarayda Leydi Margaret'm dairesinde ve onun gözetimi altında yaşayacaksın."

Catalina bozulduğunu belli etmemeye çalışarak sordu. "Eminim bir kraliçe olarak benim kendime ait bir dairem olacaktır, öyle değil mi?"

"Elizabeth'i kaybettikten sonra kraliçenin dairesine annem yerleşti. Sen de onun yanına yerleşeceksin. Annem, senin sarayda kendine ait bir düzen kurmak ve idare etmek için henüz çok genç olduğunu düşünüyor. Onunla birlikte yaşamak senin için de iyi olacaktır, hem tecrübeli nedimleri senin de hizmetine bakacak."

"

1V1AMİS.UM PKHINSES

337

"Bir kraliyet sarayında işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğimi sanıyorum. Neticede ben de Avrupa'nın en gözde saraylarından birinde büyüdüm."

"Haklısın ama şu an söz konusu olan bir İngiliz sarayı. Ne mutlu bana, tahta çıktığımdan beri tüm saray ve kaleleri annem idare ediyor, tabii hazineyi de. Bunca yükün altına tek başına gireceğinize, annemin yanında pişmen daha iyi."

Catalina dudaklarını ısırıldı. "Gereken izni Papa ne zaman verir sizce?"

"Roma'ya bir delege topluluğu gönderdim bile. Ama başvuruyu her iki tarafın birlikte yapması gerekiyor. Ben ve ailen. Eğer kısa sürede mutabakata varırsak çok geçmeden önümüzdeki tüm engelleri kaldırabiliriz."

"Evet."

"Peki evlenmeye kesin karar verdik mi?"

"Evet."

Kral, Catalina'nın elinden tutup kendine doğru çekti. Genç prenses de başını kralın göğsüne yaslamaktan çekinmedi. Başında sadece pelerininin kapüşonu olduğundan saçlarının çoğu açıktaydı. Saçlarından yayılan gül kokusu, kralın aklını başından almaya yetmiş, bedeninden yayılan sıcaklık adeta soluğunu kesmişti. Genç kadını kollarının arasına almamak için kendini zor tutuyordu. Birbirlerine öyle yakındılar ki, Catalina'nın bedeninden yayılan sıcaklığı teninde hissediyordu.

"Catalina..." Kralın titreyen sesi çok derinlerden geliyordu.

Infanta, Henry'nin gözlerindeki tutkuyu görmesine rağmen geri çekilmedi, aksine biraz daha sokuldu. "Evet majesteleri?"

Catalina yerden ayırmadığı bakışlarını usul usul Henry'nin

53Ö

riuiippa "jicgvjiy

gözlerine dikince, kral kontrolünü yitirdi ve eğilip taze du-daklarına tutku dolu bir öpücük kondurdu.

Genç prenses karşı koymadı, hatta kralın öpücüğünü açıkça kabul etti. Dudakları Henry'nin dudaklarının arasında ezilirken yaşlı kral tutkularının esiri olup kendini küçük düşürmekten çekinince kollarından sıyrılmaya izin verdi. Catalina haremde çıkma, mahcup bir kız edasıyla kukuletasını peçe gibi yüzüne götürdü. Bu gizemli jest Henry'yi bir kez daha baştan çıkardı. Kral dayanamayıp bir kez daha öpmek için uzandı.

"Ya biri görürse? Pencereden bakan biri ya da nehir kıyısında gezintiye çıkmış herhangi biri..." Henry istemeye istemeye Catalina'nın uzaklaşmasına izin verdi. Sesinin titreyeceğini bildiği için ağzını açıp tek kelime dahi edemedi. Tüm yaptığı, girmesi için Catalina'ya kolunu uzatmak oldu. Prenses, kralın kendisine uzanan kolunu geri çevirmedi, birlikte yürümeye başladılar.

Kısa bir süre sessizce yürüdükten sonra Catalina cevabını en çok merak ettiği soruyu sordu. "Çocuklarımız tahtın

varisi olacak mı?"

Kral boğazını temizleyip cevap verdi. "Evet evet. Elbette." "İngiliz geleneğine göre, değil mi?"

"Evet."

"Diğer çocuklarınızdan önce gelecekler, değil mi?" "Doğacak oğullarımız Prenses Margaret ve Mary'den önce gelecek. Ama kızlarımız sonra..."

Catalina'nın kaşları çatıldı. "Bu nasıl ohır? Neden kızlan-. mız sonra gelecekmış?"

"Tahtın veraseti önce cinsiyet sonra yaş sırasına dayanır. Tahtın asıl hak sahipleri en büyük prenslerdir, sonra küçük

ı»irnrwum rnniNCsti

:5.ıy

prensler gelir. Prenslerden sonra da doğum sırasına göre prensesler. Tanrı'ya dua edelim de, hanedanımız da tahta sahip çıkacak bir prens her zaman olsun, İngiliz geleneklerine göre kadınlar asla tahta çıkamaz."

"iyi bir kraliçe de en az bir kral kadar ülkeyi yönetebilir." Şimdi Kastilyalı İsabella'nın kızı konuşuyordu.

"Ama İngiltere'de değil."

«

"Peki en büyük oğlumuz sizden sonra tahta geçecek, öyle değil mi?"

"Umarım hayatın tadını çıkartmak için Tanrı bana biraz daha ömür verir."

Infanta henüz on yedi yaşında genç bir prenses olarak ölümü umursamıyordu bile. "Elbette. Ama ya siz ölünce? Oğlumuz varsa, tahta o çıkacak değil mi?"

"Hayır. Benden sonraki kral, Galler Prensi Harry olacak."

Catalina'nın canı iyiden iyiye sıkılmıştı. "Tahtın varisini hayattayken siz belirlemiyor musunuz? isterseniz doğacak oğlumuzun tahta çıkmasını vasiyet edemez misiniz?"

"Harry, şimdi Galler Prensi ve benden sonra da İngiltere'nin yeni kralı olacak."

"Kiliseye gönderileceğini sanıyordum."

"Artık değil."

"Ya bizim de bir oğlumuz, olursa? Hany'yi Fransız ya da iskoç sömürgelerinin başına getirip bizim oğlumuzu kral yapamaz mısınız?"

Henry kısa ve gevrek bir kahkaha savurdu. "Hayır. Bu söylediğin kendi elimle hanedanımı dağıtmam anlamına gelir ki, buna asla müsaade etmem. Benden sonra tahta geçmek tartışmasız Harry'nin hakkı." Kral, Catalina'nın rahatsız olduğunu görünce onu yatıştırmak, umuduyla sözlerine de-

34U • I-'miippa uregory

vam etti. "Catalina, İngiltere Kraliçesi olacaksın, Avrupa'nın en gözde kraliyetlerinden birinden sözediyoruz. Anne ve babanın oturmanı arzu ettiği tahta çıkacaksın. Çocukların prens ve prenses olacak. Daha ne istiyorsun?" "Oğlumun kral olmasını." Henry omuz silkti. "Bu imkansız." Infanta arkasını döndü fakat eli hala kralın elindeydi. Kral gülüp geçmeye çalışıyordu. "Catalina daha evlenmedik bile. Üstelik henüz bir oğlumuz da yok. Daha rahmine bile düşmemiş bir çocuk için neden şimdiden tartışıyoruz?"

"O zaman evlenmemizin manası nedir?" Catalina'nın lafı

dolandırmaya niyeti yoktu.

Henry, başka zaman olsa doğrudan 'arzularımız' diye cevabı yapıştırdı belki. Ama "Kader," demeyi tercih etti.

Ancak Catalina vazgeçmek bilmiyordu. "Ben sadece İngiltere Kraliçesi olma hayaliyle bugünlere getirilmedim. Hem madem kraliçe olacağım, neden oğlum da tahtın varisi olmasın? Ben sarayda gücüm olsun istiyorum, tıpkı anneniz gibi. Planlarım var-, kaleler inşa etmek, yeni bir donanma kurmak, okullar, kolejler açmak mesela. Kuzey sınırından İskoç tehdidini kaldırmak, kıyılarına Müslümanların burnunu sokmasını engellemek istiyorum. Benim amacım kukla bir kraliçe olmak değil ki, ben kudretli ve yetkili bir kraliçe olmanın peşindeyim. Beşiğime konduğum andan bu yana geleceğin İngiltere Kraliçesi olarak çağırılıyorum. Kendimi bildim

bileli, tahtına oturacağım krallık için planlar yapıyorum. Şimdi bu planları neden hayata geçirmekten mahrum kalayım? O zaman kraliçe olmamın ne anlamı var?"

MAHKUM PRENSES | 341

Kral, kendini tutamayıp kahkahalarla güldü. Karşısında duran küçük kız çocuğu binbir emekle tahtına oturduğu kraliyeti için kendi kendine planlar yapıyor, krallığını yönetmekten bahsediyordu. "Kralın, kraliçeden önce geldiğini yaşayarak öğreneceksin Catalina. Bu ülke benim emirlerim-le yönetiliyor, bundan sonra da öyle olacak. Ben canımı dişime takıp sahip olduğum bu tahtı, kızılıp olacak yaştaki birine asla emanet etmem." "Ama anneniz..."

"Annemin yetkilerinin de sadece kendi sahasında geçerli olduğunu kendi gözlerinle göreceksin. Sana da bir anne gibi nasihat edip yeri geldiğinde emirler verecek. Sen de annemin sözünden dışarı çıkmayacaksın. Sakın yanlış yapma Catalina. Benim sarayıma gelip bana itaat edeceksin, annemin dairesinde yaşarken de ona. Başında kraliyet tacını taşıman sana sınırsız yetki verildiği anlamına gelmez. Sen benim karım olacaksın ve ben de yanımda sözümünden dışarı çıkmayan bir eş isterim."

Kral duraksadı. Catalina'yı ürkütüp elinden kaçırmak istemiyordu. Ancak arzularının, sağduyusunun önüne geçmesine izin vermesi söz konusu bile olamazdı. "Ben Arthur gibi hayatının baharında genç bir delikanlı değilim. Sen benim yanımda devlet meselelerine burnunu sokamazsın. Sen benim küçük karım olacak ve öyle de kalacaksın. Seni sevip mutlu etmek için elimden geleni yapacağımdan şüphelenmesin. İnan bana, benimle evlendiğine asla pişman olmayacaksın. Sana karşı hep nazik ve cömert davranacağım. İstediyin her şeyi önüne sermeye hazırım. Ama her şey bir yana, ülke yönetiminde söz sahibi olman imkansız. Ben öldükten sonra da bu gerçek asla değişmeyecek."

3H:Z

I'limpja vjicguiy

O gece rüyamda kendimi bir elimde hükümdar asası, diğer elimde sihirbaz değneği tutarken gördüm. Değneği havaya kaldırıncaya ansızın değersiz bir kuru ağaç dalına dönüştü, asası ise kof bir saman balyasına. Elimi başımda durduğunu tahmin ettiğim kraliçe tacına götürünce, elime papatyadan bir taç geldi. O sırada kraliyet odası da silinip gitti, yerine Alhambra'daki sultan bahçesi belirdi.

"İngiltere Kraliçesi nerede?" Terastan aşağı sarkan biri sesleniyordu.

Papatyalar arasında oturduğum yerden kalkıp orta alandaki fiskiyenin önünden koşarak geçip bahçenin sonundaki kemerli geçite ulaşmaya çalıştım. "Buradayım!" diye var gücümle bağırdım ancak gürül gürül akan fiskiyenin sesinden sesimi duyuramadım. "İngiltere Kraliçesi nerede?" "Buradayım!"

"İngiltere Kraliçesi Katherine nerede?" "Burada! Burada! Buradayım..."

Elçi, öğle saatlerinde derhal Durham Malikanesi'ne gelmesi için çağırıldığı halde, akşam saat dokuzda elini kolunu sallaya sallaya kapıdan içeri girdi. De Puebla geldiğinde, Catalina onu Dona Elvira'yla birlikte odasında bekliyordu.

"Sizi saatler önce çağırmıştım."

"Babanızın emirlerini yerine getirmekle meşguldüm. İşimi bitirmeden gelemedim Infanta. Ters bir şey mi var?"-

"Dün kralla konuştum, evlilik teklifini yineledi."

MAHKUM PRENSES

İ'^İ

"Öyle mi?"

"Evet ama sarayda kralın annesinin dairesinde yaşayacağımı söyledi."

"Ah!" Elçi şaşırılmış gibiydi.

"Ayrıca benim oğullarımın Prens Harry'den sonra geleceğinden bahsetti."

Elçi başını salladı.

"Tahtın veliahtı olarak Prens Harry'yi gözden çıkarması için kralı ikna edemez miyiz? Benim doğuracağım çocuklara öncelik tanınması için anlaşmaya madde koysak mesela?"

"Bu maalesef mümkün değil prenses."

"Neden ama? Bir hükümdar kendi tahtının varisini seçebilmesi."

"Tahta yeni çıkmış, üstelik de bir sürü badire atlatmış bir kral için söyledikleriniz geçerli değil. Üstelik elinde olsa bile, Prens Harry'yi yabana atacağını sanmam."

Catalina oturduğu sandalyeden kalkıp pencere önüne yürüdü. "Oğlum, İspanya Kralı'nın torunu olacak. Yüzyıllar boyu hüküm süren bir kraliyet ailesinin torunu. Prens Harry kim. Tanrı aşkına? York Düşesi Elizabeth'in oğlu!"

De Puebla, Catalina'nın cüretinden ürküp gayriihtiyari kapının iyice kapalı olduğundan emin olmak için arkasına dönüp baktı. "Bu şekilde konuşmanız iyi edersiniz. İngiltere Kralı'ndan sözettiğinizi unutmayın."

"Bunu kabul edemem. Prens Harry'nin soyuyla ben' doğuracağım prensin soyu kıyas dahi kabul etmez."

"Sorun bu değil Infanta. Mesele zamanlama ve uy ile ilgili. Kralın en büyük oğlu her zaman Galler Pre vanını alır ve tahtın bir numaralı varisi olur. Ne Kral hine de yeryüzündeki bir başka kral, kendi veliahtının kar

344 | Philippa Gregory

sma bir başka rakip çıkarma riskine girmez. Doğal olan da budur."

Veliaht rakiplerinden her söz açıldığında olduğu gibi Ca-talina'nın akhna yine Edward Dükü Warwick gelmişti.

"Ayrıca hiçbir kral on bir yaşındaki ergen oğlu dururken kundaktaki oğlunu veliaht ilan etmeyi tercih etmez. Tehlikeli ve zor bir dönemden geçiyoruz. Bu şartlar altında Kral Henry'nin tahtını bir bebektense, bir yetişkine teslim etmek istemesi çok normal."

"Eğer doğuracağım çocuk kral olamayacaksa, benim ma-jesteleriyle evlenmemin ne anlamı var o zaman?" "Kraliçe olacaksınız."

"Tüm kararlar -beni ilgilendirenler dahil- kralın annesi Leydi Margaret alırken benim kraliçe olmam neyi değiştirir?" "Henüz çok gençsiniz Infanta." De Puebla, Catalina'yı yatıştırmak istiyordu.

"Kendimi idare edebilecek yaştayım. Ve ben sözde bir kraliçe olmak istemiyorum. Kraliçe olacaksam, yetki ve sorumluluklarım olmalı. Ama kral buna asla müsaade etmeyecek, öyle mi?"

"Hayır, etmeyecek. Hayatta olduğu müddetçe size söz hakkı düşeceğini hiç sanmıyorum." "Ya ölünce, o zaman ne olacak?" "O zaman da dul kraliçe olacaksınız." "Ailem de beni yeniden bir başkasıyla evlendirecek. Yani er ya da geç İngiltere'den ayrılmak zorunda kalacağım. Ne kader ama."

"Bu söyledikleriniz de ihtimal dahilinde tabii." "Ve Harry'nin karısı önce Galler Prensesi sonra da İngiltere Kraliçesi olacak. Benden önce gelecek. Ben dururken

'utluivüİvi rı\CiNOCo

04:?

o söz sahibi olacak ve ben koskoca bir gençliği bir hiç uğ-njna heba etmiş olacağım. Üstelik onun çocukları tahtın bir sonraki veliahtları olacak." "Bu doğru."

Catalina sandalyesine geri dönüp oturdu. "O halde ben Prens Harry'nin karısı olmalıyım. Başka çaresi yok."

De Puebla'nın şaşkınlıktan nutku tutuldu. "Kralın evlenme teklifini kabul ettiğinizi ve anlaşmaya vardığınızı sanıyordum. Bana öyle söylemişti."

"Ben sadece kraliçe olmayı kabul ettim." Catalina, gözünü karartmıştı artık. İstedliğini alana kadar da geri adım atmayacaktı. "Kimsenin maşası olmaya niyetim yok. Bana ne dediğini biliyor musun? Onun küçük kanst olacağım. Tabii annesinin dairesinde sıradan bir nedime gibi yaşayacak olmam da cabası."

"Önceki kraliçe..."

"Önceki kraliçe böyle bir kayınvalideyle geçinebildiği için bile bir azizeymiş. Hayatı boyunca hep bir adım geride durmayı sineye çekebilmiş. Ama ben yapamam. Bu ne benim ne annemin ne de Tann'nın isteklerini karşılıyor."

"Ama eğer anlaştıysanız..."

"Bu topraklarda hangi anlaşmaya sadık kalınıyor? Biz de bu anlaşmadan vazgeçer, başka bir anlaşma yaparız öyleyse. Bir sözümüzden döner, başka bir söz veririz. Ben kararımı verdim. Kralla değil, bir başkasıyla evleneceğim."

"Kiminle prenses?"

"Galler Prensi Harry'yle. Böylece Kral Henry ölünce sözde bir kraliçe değil, kelimenin tam manasıyla gerçek bir kraliçe olacağım."

Odaya kısa bir sessizlik çöktü.

34Ö | Philippa Gregory

"Siz öyle diyorsanız..." dedi de Puebla çekimser bir ifadeyle. "Peki ama bunu krala kim söyleyecek?"

Tannm eğer oradaysan ve beni duyuyorsan bir şekilde kulağıma doğru şeyi yaptığımı fısılda. Eğer oradaysan, yalvarırım bana yardım et. Eğer İngiltere Kraliçesi olmamı istiyorsan, yardımına ihtiyacım var. Her şey bir anda tersine döndü. Eğer beni sınıyorsan, lütfen bu gidişe bir son ver. Diz çöktüm, sana tüm varlığımla yalvarıyor ve korkudan tir tir titriyorum. Eğer senin kutsanmış kullarından biriysen, kaderim senin elinle yazılmışsa ve senin koruman altınday-sam, neden kendimi bu kadar çaresiz hissediyorum."

Elçi Dr. de Puebla bir anda kendini Hıristiyan aleminin en güçlü ama bir o kadar da hırçın hükümdarlarından birinin karşısında, üstelik de duymaktan hiç hoşnut olmayacağı haberlerle dururken buldu. Elinde İspanya Majestesi'nden gelen kesin ret mektubu ve kulağında Catalina'nın inatla Gal-ler Prensesi olmak istediğini söyleyen sesi vardı.

Kral, İspanya elçisini huzuruna kabul etmek için Whitehall Sarayı'nın harasını seçmişti. Yeni gelen atları denetliyordu. De Puebla, Henry'nin karanlık yüzünü görür görmez işinin hiç kolay olmayacağını anladı.

"Majesteleri..." Elçi yerlere kadar eğilip krah selamladı.

"De Puebla!"

"İspanya Majestesi'nden nazik teklifinize yanıt geldi. Ama sanırım müsait bir anınızda konuşsak daha iyi olur."

MAHKUM PRENSES | 347

"Burası benim için uygun. Zaten halinize bakınca gelen cevabı tahmin etmek hiç de zor değil."

"Gerçek şu ki...!" de Puebla lafı dolandırmanın yolunu arıyordu. "İspanya Majesteleri, kızlarının eve geri dönmesini istiyor. Sizle evlenmesine müsaade edemeyeceklerini ilettiler. Kraliçe teklifinizi geri çevirmek durumunda kaldığı için son derece üzgün." *

"Çünkü?"

"Çünkü... Çünkü kraliçe, genç ve güzel kızının kendi akranı bir prensle evlendiğini görmek istiyor. Bir nevi kadın kaprisi. Ama takdir edersiniz ki, bir annenin evladı için kurduğu hayallere de saygı göstermemiz gerekir, öyle değil mi majesteleri?"

"Çok da önemli sayılmaz benim için. Dul prenses ne diyor bu işe? Ben ikimizin anlaşacağını sanıyordum. Neticede annesine, kendici tercihi olduğunu söyleyebilir."

"Infanta, elbette sizin isteğinizi emir kabul edeceğini söylüyor majesteleri..."

"Ve?"

"Tabii annesine itaat etmek zorunda olduğu da ortada." Kralın sertleşen bakışı, elçiyi sindiriverdi ama kekeleyerek de olsa devam etti. "Infanta, hayırlı bir evlat majesteleri. Annesinin sözünden kolay kolay çıkamaz."

"Ben kendisine evlenme teklif ettim ve o da kabul edeceğine dair her türlü sinyali verdi."

"Sizin gibi bir krala asla karşı gelemez. Nasıl karşı gelsin? Ama ailesi rıza göstermezse, izin almak için Papa'ya da baş-vuramayız, öyle değil mi? Papa'dan izin almadığı sürece evlilik de gerçekleşemez."

:>'io

rmuppa oicguiv

"Arthur'la evliliğinin geçerliliği olmadığına göre, aslında özel izne falan ihtiyacımız yok. Bu sadece bir formaliteydi."

"Haklısınız bu evliliğin geçerli olmadığını hepimiz biliyoruz. Prenses hala bakire ve yeniden evlenmesi için önünde hiçbir engel yok. Fakat ne olursa olsun, yine de Papa'nın iznine ihtiyaç duyulacaktır. Eğer İspanya Majesteleri, Pa-pa'ya başvurmayı reddediyorsa, kim ne yapabilir?"

"Artık ben de ne yapacağımızı bilmiyorum de Puebla. Oysa bildiğimi sanıyordum. Anlaşılan fena halde yanıltıldım. Siz kendiniz söylüyorsunuz, bu saatten sonra kim ne yapabilir?"

Elçi, Yahudi ırkına özgü cesaretini toplayıp kendine gelmeye çalışıyordu. "Hiçbir şey yapılamaz, İspanya Kraliçesi, Papa'dan izin almak için bizzat başvurmadığı müddetçe yapılabilecek hiçbir şey yok."

"Yalnız unuttukları bir şey var, ben İspanya'nın basit bir bahar çıkartmasıyla devirdikleri komşularından biri değilim. Burası ne Granada ne de Navarre. Kraliçe İsabella'nın hoşnutsuzluğu beni bağlamaz."

"Haklısınız, zaten onlar da bu yüzden sizinle yaptıkları işbirliğine çok önem veriyor."

"Bu şartlar altında nasıl bir işbirliğinden söz edebiliriz? Baksanıza, bu beni reddetmek değil de nedir?"

"Belki tüm bu sorunları ortadan kaldırmanın başka bir yolunu bulabiliriz. Mesela başka bir evlilik. Aradaki ittifakı sürdürebilecek yeni bir evlilik." De Puebla, gözlerini kralın gözlerinden ayırmadan sözcüklerini özenle seçmeye çalışıyordu.

"Kiminle?"

Henry'nin aniden çatılan kaşlarını görünce, elçi sanki bildiği her ne varsa unutuvermişti.

"Majesteleri... Ben..."

"Kızları için şimdi kimi istiyorlar? Zavallı oğlum, İngiltere'nin Gülü öldü. O artık yok. Catalina ise çeyizinin sadece yansı ödenmiş dul bir prenses, üstelik sırf benim lütfum sayesinde İngiltere'de yaşamaya devam eden bir prenses."

"Prens!" Zavallı de Puebla başladığı işi bitirmeye kararlıydı. "Infanta, İngiltere'ye Galler Prensesi olmak üzere geldi. Önce prensin karısı, sonra da... Dilerim çok sonra, kralın karısı, yani kraliçe uluak için. belki de Catalina'nın yazgısı budur majesteleri. En azından kendisi kesinlikle öyle olduğuna inanıyor."

"Öyle olduğuna inanıyormuş. Demek Catalina toy bir genç kız gibi düşünüyor. Bir dakika sonrasının bile onun için önemi yok."

"Henüz çok genç. Ama zamanla o da öğrenecek. Prens de genç olduğuna göre, hatta belki de birlikte öğrenirler."

"Biz yaşlı adamların da geri çekilip arkada durması gerekiyor, öyle mi? Size beni tercih ettiğinden ya da bana karşı özel bir ilgisi olduğundan hiç bahsetmedi mi? Oysa bana basbayağı benimle evleneceğini söylemişti. Hiçbir pişmanlık emaresi de göstermiyor mu? Bana şahsi iradesiyle verdiği sözü tutup ailesini göz ardı etmek gibi bir yaklaşımı da mı yok?"

Yaşlı kralın sesindeki dertli tını, elçinin içinde acıma duygusu uyandırdı. "Infanta'nın seçme şansı yok majesteleri. Ailesi ne derse onu yapmak zorunda. Bana kalırsa aslında o da sizden çok etkilenmiş, ilgisi de yok değil. Ama maalesef ailesine karşı sorumlulukları, duygularından daha baskın."

i^U | Fnılippa uregory

"Ben, evleneceğimizi düşünmüştüm. Onu kraliçe yapacaktım. Catalina, düşlediği gibi İngiltere Kraliçesi olacaktı." Elçi, kralın kendine gelmesi için kısa bir süre sessiz kalmayı tercih etti.

"Biliyorsunuz, İspanya Majestesi'nin ailesinde en az Catalina kadar güzel ve alımlı daha pek çok prenses var. Mesela genç Napoli Kraliçesi de artık dul. Kral Ferdinand'ın yeğeni olarak o da beraberinde yüklü bir çeyiz getirecektir. Üstelik ailesi tarafından da sevilen ve değer verilen bir prensesdir." Elçi duraksayıp devam etti. "Üstelik cana yakın ve çekici bir kadın olduğu söyleniyor."

"Peki neden Catalina beni seviyor gibi davranıp umut verdi? Bu şartlar altında onun da tahtta gözü olan bir sahtekar olduğunu düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum."

Kralın ani çıkışı üzerine, de Puebla'nın sırtından soğuk terler süzölmeye başladı. "Hayır! Hayır, Infanta bir sahtekar değil. O sizin sevgili gelininiz ve etkileyici bir genç kız sadece." ikilinin arasına buz gibi bir sessizlik çöktü. "İngiltere'de tahtta hak iddia eden sahtekarların başına ne geldiğini bilirsiniz." "Evet. Ama..." "Eğer benimle oyun oynamaya kalktıysa, bedelini çok ağır öder."

"Hayır hayır, kim sizinle oyun oynamaya cüret edebilir majesteleri? Ortada ne bir sahtekarlık ne de bir oyun var."

Kral, karşısında korkudan titremeye başlayan elçiyi dikkatle süzdü.

"Bir yıldır süregelen çeyiz ve nafaka konusundaki anlaşmazlıklara bu evlilik sayesinde bir son verebileceğimi düşünmüştüm."

•J-ı VJ AJ-k-v^ii'i 1 1\JU1 ttJİjO

"Bu hala mümkün majesteleri. Prenses ile prens nişanlanırsa, İspanya Majestesi çeyizini geri kalanını derhal öder ve dul nafakası da doğrudan ortadan kalkar." De Puebla heyecandan ne kadar hızlı konuştuğunu farkedince durup derin bir nefes aldı. "Böylece bütün sıkıntılar sona erer. İspanya Majestesi, kızlarının Prenses Harry'yle evlenmesi için Papa'ya başvurmaktan şeref duyar. İyi bir çift olacaklarına kuşku yok. Infanta da ailesinin rızasıyla hareket edeceğinden içi rahat olacaktır. Siz de yanınıza yakışacak yeni bir eş adayı aramak için özgür kalırsınız. Hem Cornwall, Galler ve Ches-ter'in gelirleri de kraliyet hazinesinde kalacak."

ICral Henry omuz silkip de Puebla'ya arkasını döndü. "Ne yani, o zaman her şey bitip gidecek mi? Ben Catalina'nın da beni arzuladığını düşünmüştüm ama yanıılmışım. Bana olan ilgisini

yanlış değerlendirmişim." Kral nehir boyundaki öpüşmelerini anımsayınca acı acı güldü. "Catali-na'ya beslediğim tutkulu duyguları da kafamdan silip atmalıyım, öyle mi?"

"İspanya Prensesi olarak ailesinin sözünden çıkamaması gayet normal. Eğer bu karar kendine bırakılsaydı, düşünmeden sizi seçeceğinden şüphem yok. Bana kendi ağzıyla söyledi." De Puebla bu açıklamasıyla, Catalina'nın ikili oyununu örtbas edebileceğini düşünüyordu. "Sizi reddetmek zorunda kaldığı için ne kadar üzgün olduğunu anlatamam. Ama annesi son derece inatçı ve dediğim dedik bir kadın. Kastilya Kraliçesi'nin kararlarına karşı çıkmak görüldüğü kadar kolay değil. Kraliçe Isabella kararlı, ya kızını yanına alacak ya da Prens Harry ile nişanlayacak. Başka hiçbir teklifi değerlendirmeye dahi alacağını sanmıyorum."

D^^

rniuppa vjicgui y

"Pekala, öyle olsun." Kralın sesi buz gibi çıkıyordu. "Ben bir rüya görmüşüm, aptalca bir hayal kurmuşum," diyerek hışımla arkasını dönüp haradan çıktı. Arap kısraklarının güzelliği artık umrunda bile değildi.

"Umarım bir yanlış anlaşılmaya sebebiyet vermemişsinizdir majesteleri," diye seslendi elçi, kralın arkasından.

"Hayır. Ben kimseyi yanlış anlamam, ne anlamışsam doğrusu da zaten odur."

"Peki Infanta'yla Prens Harry'nin nişanı ne olacak? Majestelerini her şeyin yolunda olduğuna dair bilgilendireyim mi?" "Ah, hem de hemen. Her şeyi bir kenara bırakıp önce bu işi halledeceğim."

"Umarım size kabalık etmemişizdir," De Puebla kralın arkasından seslenmeye devam ediyordu. Kral topuğunun üstünde doksan derece dönüp yumruk yaptığı ellerini beline dayadı. "Infanta'niz beni aptal yerine koymaya kalktı. Bunun için ona teşekkür edecek değilim. Annebapası da parmağında oynatmaya yeltendi. Bir gün tuzağa düşürdükleri boğalarından biri değil, bir ejderha olduğumu onlar da anlayacak. Üstelik o gün çok da uzak değil. Bunu asla unutmayacağım. Bence siz İspanyollar da unutmayın. Prensesiniz beni aptal aşık konumuna düşürdüğü için çok pişman olacak. Bakın ben oldum bile."

"Anlaşmaya varıldı." Dr. de Puebla, Catalina'nın karşısında dururken kendini ayak işleriyle uğraşan bir delikanlı gibi hissediyordu. Prenses camın önüne oturmuş, eski püskü bir elbisenin tadilatıyla uğraşmaktaydı.

MAHKUM PRENSES | 353

"Demek Prens Harry'yle evleniyorum. Kral herhangi bir şey imzaladı mı?"

"Teklifimizi kabul etti ama yine de Papa'nın vereceği izni beklememiz gerek."

Catalina önünde duran işten başını kaldırıp gözlerini elçiye dikti. "Çok kızdı mı?"

"Korkarım öfkesinin tümünü bana yansıtmadı. Kaldı ki, yansıttığı kadarı bile korkunçtu."

"Peki ne yapacak?"

Elçinin gözleri, Catalina'nın beti benzi atan yüzüne takılı kaldı. Yüzü kireç gibi bembeyazdı ama korkmuş benzemiyordu. Tıpkı babası Kral Ferdinand gibi, Catalina'nın mavi gözleri de bir şey planlarken olduğu gibi gölgelenmişti. Heyecanla kısmetini bekleyen bir genç kızdan çok, kaderine yön vermeye çalışan, feleğin çemberinden geçmiş dişli kadını andırıyordu. Mahsun ya da mahcup da görünmüyordu. Aksine, attığı adımdan emin ve gururlu bir duruşu vardı.

"Açıkçası bundan sonra ne yapabileceğini kestiremiyorum. Kindar bir adam olduğu biliniyor. Eline asla koz vermemeliyiz. Çeyizinizin kalan kısmının derhal ödenmesi şart. Anlaşma için üstümüze düşenleri hemen tamamlayalım, ki o da kendi üstüne düşenleri yapmak zorunda kalsın."

"Tabak çanaklarımın hepsi aşındı, hiçbiri eski değerinde değil artık. Üstelik bir kısmını da satmak zorunda kaldım."

De Puebla nefesini tuttu. "Sattınız mı? Kralın malını elden mi çıkardınız?"

Catalina omuz silkerek karşılık verdi. "Yaşamak için karnımı doyurmam gerekiyordu. Her akşam, davet edilmediğimiz halde soluğu sarayın yemek salonunda alamazdık, öy-

354 | Philippa Gregory

le değil mi? Yaşam koşullarımın nasıl olduğu ortada. Doğrusu pek umrumda da değil. Ancak yaşamak zorundayım, öyle ya da böyle. Yaşamımı sürdürmem için de elimde satabileceğim birkaç parça kap kaçaktan başka bir şey yok." "Çeyizinizin tek bir parçasına bile el sürmemeliydiniz." "Asıl benim bu duruma hiç düşmemem gerekirdi. Yaşamak için kap kaçak satmak zorunda kaldığım için suçlanacak biri varsa, inanın bana, o ben değilim."

"O halde babanız hem çeyiz borcunu ödeyecek, hem de size aylık bir gelir sağlayacak. En ufak bir yanlışımızda anlaşmadan yan çizmek için ellerinden geleni yaparlar. Çeyiziniz ödenmediği takdirde Prens Harry'yle evlenme hayallerinizin suya düşeceğini bilmelisiniz. Sizi uyarmam gereken bir nokta daha var. Korkarım kral, o güne dek hayatınızı güçleştirmek için her yolu deneyecek. Zor günler sizi bekliyor olabilir. Hazırlıklı olmalısınız."

Catalina başını eğdi. "Demek, kral da artık bana düşman."

"Korkarım öyle."

"Öyle ya da böyle amacıma ulaşacağım, bunu sen de biliyorsun." "Efendim?"

"Harry'yle evlenip kraliçe olacağım." "Infanta, sizin için en büyük dileğim bu. Tanrı yardımcınız olsun."

Catalina hiç vakit kaybetmeden elçiyi düzeltti. "Prenses..."

MAHKUM PRENSES | 355

%>flitefiall, 'Temmuz ı^o^

"Aragonlu Catalina'yla nişanlanacaksın." Kral, Harry ile konuşurken aklından da kaybettiği oğlu Arthur geçiyordu.

Sarışın prens bir kız çocuğu gibi kıpkırmızı kesildi. "Evet majesteleri."

Büyükannesi tarafından özel olarak yetiştirilen prens, gerçek hayat hariç her şeyle yüzleşmeye hazırды. "Bu evliliğin gerçekleşeceğini zannetme."

Genç prensin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Evlenmeyecek miyiz?"

"Hayır. Bizi kandırıp kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya teşebbüs ettiler. Her seferinde sözlerinden dönüp başka başka isteklerle kapımıza dayandılar. En son söyledikleri de..." Henry karşısında yetişkin bir erkek değil, küçük bir çocuk olduğunu hatırlayıp sustu.

"Dostluk ve iyi niyetimizi suistimal ettiler. Şimdi biz de onların zayıflığından faydalanacağız."

"Hala dostuz ama değil mi?"

Henry'nin yüzü buruştu. Alçak Ferdinand'ı ve ikiyüzlü güzel kızı Catalina'yı düşünüyordu. "Ah, evet. Üstelik de asil dostlar."

"O halde şimdi nişanlanacağız, sonra da on beş yaşına basınca evleneceğiz, öyle değil mi?"

Prens Harry babasının anlattıklarından hiçbir şey anla-mamıştı. Kralın da daha fazla zorlamaya niyeti yoktu. Nasıl olsa Harry anlasa da, anlamasa da planı tıkr tıkr işleyecekti. "Düz hesap on altı diyelim."

"Ama Arthur evlendiğinde on beş yaşındaydı."

"Ah, evet haklısın. O zaman biz de on beş diyelim."

356 | Philippa Gregory

MAHKUM PRENSES | 357

II

Harry yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu farkettili. Pürüzsüz alnını düşünceli bir ifadeyle kırıştırarak "Aynı şeyden bahsediyoruz değil mi baba? Böyle bir prensesi yarı yolda bırakmak istemem. Vereceğim söz dönülmez birsöz olacak değil mi?" diye sordu.

"Elbette evlat."

Prens Harry ile nişanlanmadan bir gece önce, uyanmak istemeyeceğim kadar güzel bir rüya gördüm. Alhambra Sara-yı'nın bahçesinde elim Arthur'un elinde, güle oynaya geziniyor, biricik aşkıma hisan çevreleyen devasa kumtaşı surları, Granada şehrini, ufuk çizgisindeki karla kaplı tepeleri gösteriyordum.

"Ben kazandım," dedim Arthur'a. "Benden istediğin her şeyi yaptım, tüm planlarımızı bayata geçi'dim. Önce yeniden prenses, sonra da sana söz verdiğim gibi kraliçe olacağım. Kendime, anneme ve en önemlisi de sana verdiğim tüm sözleri tutmuş olacağım. Şimdi mutlu musun aşkım?"

Arthur sevinçle gülümsüyordu, yüzünde o çok sevdiğim sevimli haliyle bakıyordu. "Gözüm hep üstünde olacak sevgilim, " diye fısıldadı kulağıma. "Al-Yanna'da bulunduğum sürece..."

"Al-Yanna!" Duyunca garipseyip duraksadım. Arthur'un dudaklarında hayat bulan al-Yanna, bahçe dışında, kabristan ve cennet anlamlarına da geliyordu. Müslümanlar için cennet, ilahi bir bahçeydi.

"Bir gün yanına geleceğim." Elleri ellerimden usul usul kayıp yok olurken kulağına fısıldadım. "Yeniden birlikte olacağız aşkım, bir başka bahçede, tekrar el ele vereceğiz."

Seher vakti yavaş yavaş dağılan sis gibi yüzü git gide si-likleşirken "Biliyorum," dedi, "Birgün kavuşacağımızı biliyorum Catalina, Katherine, aşkım."

2^ J-faziran 1^0^

Aydınlık ve sıcak bir haziran günüydü. Catalina'nın mavi elbisesi ve kukuletası yeniydi. Karşısında dump şaşkın şaşkın et-rahını süzen Harry'nin üstünde ise altın rengi bir elbise vardı. Salisbury Psikoposu'nun huzurundaydılar. Çevrelerini de bir avuç saray eşrafı sarmıştı. Kral, annesi, Prenses Mary ve birkaç başka şahit. Catalina'nın heyecandan buz kesen eli, Harry'nin sıcacık avcunda duruyordu.

Catalina çaktırmadan Harry'nin çaprazında duran kralı süzdü. Henry, karısının ölümünün üstünden geçen birkaç ay içerisinde iyice çökmüş, yüzündeki çizgiler derinleşmiş, bakışları iyiden iyiye gölgelenmişti. Saray, kralın hasta olduğu ve her geçen gün biraz daha kötüye gittiği dedikodusuy-la çalkalanıyordu. Kimileri ise oğlunu ve karısını arka arkaya toprağa vermenin, kraliyet için yaptığı planların suya düşmesinden ötürü yaşadığı hayal kırıklığının onu bu hale getirdiğini konuşuyordu. Bazılarına göre ise bir kadına tutulmuş, aşkına karşılık bulamayınca da üzüntüden ansızın çöküvermişti.

Catalina, Henry'yle göz göze gelince gülümsedi ancak ikinci kez gelini olacağı kraldan aynı sıcaklıkta bir karşılık

358 | Philippa Gregory

i»i^iii\uiivj ri\r,iNono

oz>y

m

alamadı. Henry'nin gözlerini yalayıp geçen öfke bulutu bir an için Infanta'nın cesaretini kırdı, geleceğe dair umutlarını yele savurdu. Kralı, annesiyle birlikte istedikleri gibi yönettiklerini zannederken bir anda aslında belki oyuna gelenin kendileri olduğu kuşkusu içine düştü. Böylesi ciddi ve hatta kutsal bir nişan töreni, Catalina'ya uzun vadede gününü gösterecek bir düzmededen ibaret olabilir miydi?

Soğuk bir rüzgar tüm bedenini yalayıp geçmişçesine ürperen Catalina, başını çevirip gözlerini psikoposa dikti. Psi-kopos genç çiftin tekrar etmesi için önündeki kitaptan bir şeyler okuyordu. Catalina, sadece bir buçuk yıl önce psiko-posun önünde tekrarladığı sözleri yine tekrarlarlarken Art-hur'u ve sıcacık güven veren elini düşünmemeye çalıştı. Peçesinin tülünün ardından ona baktığında Arthur mahcup mahcup gülümsemişti. O sıcak gülüşü ve üstüne dikilen binlerce sessiz gözü dün gibi hatırlıyordu.

Genç prens, ağabeyinin güzelliği göz kamaştıran karısının yanında, şimdi damatlıklar içindeydi. Kendinden yaşça büyük güzel bir kadını koluna takıyor olmak gururunu okşuyordu. Bir zamanlar ağabeyinin gelini olarak kolunda taşıdığı, daha on yaşındayken kendisine bir at hediye etmesini istediği Catalina... Ağabeyinin karısının göz alıcı güzelliğini gördüğünde, o da İspanyol bir gelini olsun diye dua etmişti.

Catalina, Arthur'la birlikte saraydan ayrılıp Ludlow'a yerleştikten sonra, Harry ona gizlice şarkılar besteleyip şiirler yazmıştı. Arthur'un öldüğünü duyunca ise ağabeyinin karısı özgür kaldığı için garip ve utanılası bir sevinç duymuştu. Ve işte şimdi, aradan iki yıl bile geçmeden, rüyalarına giren güzel İspanyol gelin karşısında duruyordu. Gür suçlan omuzlarından dökülüyor, gül yüzünü bakire olduğunu vurgulayan mavi ipek bir peçe kapatıyordu. Elleri ellerinde, masmavi gözleri gözlerindedeydi.

Harry'nin göğsü öyle kabarmıştı ki, nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Arthur artık yoktu ve yeni Galler Prensi, babasının gözdesi ve İngiltere'nin Gülü artık Harry'ydi. Arthur gitmişti, onun gelini bundan böyle Harry'nin karısı olacaktı. Pederin karşısında dimdik durmuş, heyecandan titremesine engel olamadığı sesiyle yemin ediyordu. Arthur artık yoktu, bundan böyle tek bir Galler Prensi ve Galler Prensesi olacaktı. Prens Harry ve karısı Prenses Katherine.

Yeniden Prenses

^504

-m—^ elki artık kazandığımı düşünmeliyim, oysa henüz #—^ kazanmadım. Ancak kazanmak zorundayım. ^ -^ Harry on iki yaşına bastı, Galler Prensi olduğu ilan edildi ama kimse benim kapımın önünden dahi geçmedi. Ne nişanımız ilan edildi ne de benim prensesliğim. Elçiyi çağırttım ama sabah gelmediği gibi, gün içinde de uğramadı. Ta ertesi gün gelme lütfunda bulundu ve gecikme için özür dileme ihtiyacı bile hissetmedi. Sanki benim işlerimin hiç bir aciliyeti ya da önemi yok. Gelir gelmez neden Harry, Galler Prensi ilan edilirken benim de yeniden Galler Prensesi ilan edilmediğimi sordum ama merakımı giderecek bir yanıt alamadım. Çünkü de Puebla da bilmiyordu! Çeyiz borcumuz halen ödenmediği için böyle bir şey yapmış olabileceklerini düşündüğünü söyledi. Fakat, o da, ben de -hatta Kral Henry- de gayit iyi biliyor

ki, artık hazineye bağışlayabileceğim doğru dürüst hiçbir eşyam kalmadı. Babam da açığı kapatmak için harekete geçeceğe benzemiyor.

Annem, Kraliçe Isabella ne kadar güç durumda olduğumu biliyor olmalı fakat ondan da çok seyrek haber alabili-

:^ut

riiuiJpa vjicguij'

yorum. Kendimi annemin sütlüne yolladığı ve hiç mi hiç umursamadığı vatan hainlerinden biri gibi hissetmeye, Christopher Colombus'un keşif gemisinde yolunu kaybetmiş bir gemici gibi görmeye başladım. Okyanusun ortasında, pusulasız, haritasız en önemlisi de canyoldaşsız kalakalmış gibiyim. Karaya çıkmam ya da derin sulara gömülüp gitmem kimsenin umrunda değil.

Annemin bana söyleyecek hiçbir şeyi yok sanki. Bir yanaşma gibi her gün azalan umudumla prensin sözünü tutup beni onurlandırmasını beklerken sayısız endişelerime annemin benden utanıyor olma ihtimali de eklendi.

Derken kasım ayında, annemin uzun süren sessizliğinin ardından bu sefer başına bir şey gelmiş olmasından endişelenmeye başlayınca, dayanamayıp bir mektup yazdım, tek kelime dahi olsa bana cevap yazıp iyi olduğunu bildirmesi için yalvardım. Sonradan öğrendim, benim bunları yazdığım gün, o can vermiş. Mektubum eline hiç geçmemiş. Böylece hayatta beni yalnız bırakan annem, ölümüyle tamamen terkedip gitti. Bana sonsuz bir sessizlik ve ürkütücü bir boşluk bıraktı.

Daha İspanya'dan İngiltere'ye gelmek üzere yola çıktığım gün onu ne kadar özleyeceğimi, yokluğunu ne kadar derinden hissedeceğimi biliyordum. Yine de Alhambra bahçesine dolan güneşin annemi de ısıttığını bilmek, kainatta bir yerlerde aynı havayı teneffüs ediyor olmak içimi rahatlatıyordu. Üstelik annemin ani ölümü, İngiltere'de zaten zor olan hayatımı daha da berbat hale getirdi. Babam çeyizimi ödemekten köşe bucak kaçarken Kral Henry'ye kurnazca bir oyun oynamaya çalışıyordu. Ama o da bir anda kendini artık ödemek istese bile ödeyemeye-

i*AlAik^iTI 1 |\\ji\\JI^O

j^:>

cek bir durumda buluverdi. Tüm hayatını ve servetini Haçlı Seferlerine harcamış, en nihayetinde de bomboş bir hazineyle kalakalmıştı. Artık verimli Kastilya topraklarının geliri, annemin varisi olduğu için Juana'ya geçerken babamın Aragon hazinesinde tek kuruşu kalmadı. Bir zamanların gözde kralı babam Ferdinand, bir anda İspanya topraklarında hüküm süren pek çâk çapulcu kraldan biri oldu. Eğer dedikodular doğruysa, gözünü aşk ve para hırsı bürüyen fuana da aklını kaçırmış. Artık kimsenin gözünde birleşmiş İspanya Krallığı'nın gözde prensesi, Hıristiyan aleminin en muhteşem gelinlerinden biri değilim. Bundan böyle hayatımı asaleti sarsılmış, dul bir kukla prenses olarak sürdüreceğim sanırım. Annemin otoritesi de ortadan kalkınca, aile servetimiz kumdan bir kale gibi her geçen gün biraz daha eriyor. Baba'nın elinde hayal kırıklığı ve hüsrandan başka bir şey yok.

Oysa sadece on dokuz yaşındayım. Hayatım başlamadan bitmiş olabilir mi?

MAHKUM PRENSES | 367

^

^503

-»-^ ekledim... Tam altı yıl. Altı yıl önce on yediyaşm-/-^ da genç bir gelinken artık yirmi üçünde bir kadı-M V nım. Geçen zaman içinde Henry'nin bana beslediği kin ve öfkenin sandığımdan daha yakıcı ve uzun soluklu olduğunu yaşayarak öğrendim. Yeryüzünde benim gibi kenara itilmiş, hor görülmüş bir prenses daha yoktur herhalde. Abartmıyorum, benim yerimde bir ozan olsa, eminim hayatımı acıklı bir destana dönüştürebilirdi. Üstelik, hoş bir destan bile olmazdı bu. Yaşadıklarım olsa olsa bitmek tükenmek bilmeyen bir hücre hapsini andırıyor. Bahtsız bir rehine olduğumu ve günden güne tüm şansımı yitirdiğimi anlamam tam altı yılımı aldı.

Annemi yan yolda bıraktım, kendimi bildim bileli hayalini kurduğu ittifakın tohumlarını ekmeye çalışırken fena halde çuvalladım. Tek kelimeyle kendimden utanıyorum, beceriksizliğimden de... Yılan hikayesine dönen çeyiz borcum ödenmediği için, Prens Harry'yle nişanımızın ilan edilmesi için bastırmak gibi bir şansım da kalmadı. Harry henüz on üç yaşında bir çocuktü. Zaten onu çok seyrek gö-

rüyör ve sözünü tutması için onu sıkıştırmanın da bir işe yaramayacağını pekala biliyordum. Sarayın gözünden düşmüş, güçsüz, çaresiz ve en kötüsü de acınacak halde bir prensesdim.

Sonra Harry on dört yaşına bastı ama nişanımız hala nikaha dönüşmedi. Bir yıl daha bekledim, sabırla... Ve Harry on beşine bastı. Ama yine benirp. kapımı kimse çalmadı. Zaman hızla akıp gidiyordu; Harry önce on altı, son- | ra on yedi yaşına girdi. Kapımın önünden geçen bile yoktu. Yıllar geçiyor, ben yaşılanıyordum. Ama beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İnatçı bir prensese yakışanı yapıp altı yıl boyunca inatla bekledim.

Elbiselerimi ters yüz edip giymeye, mücevherlerimi satıp kamımı doyumaya çalışıyordum. Altın ustası kapıma her dayandığında, aslında satmakta olduklarımın kralın malı olduğu gerçeği yüzüme vuruluyordu. Elden çıkardığım her kap kaçakla, Harry ile evlenme hayalimden bir adım daha uzaklaştığımı biliyordum. Ne var ki, kamını doyurmak zorunda olduğum nedimelerim ve her şeye rağmen hizmetimde çalışmaya devam eden uşaklarım vardı. Zaten kimseye hizmetinin karşılığında ödemeyapamıyordum. Kann tokluğuna çalışmak zorunda kalanları aç da bırakamazdım ya?

Kimsesizdim. Kapımı çalan tek bir dostum bile yoktu. Dona Elvira'nın, Juana ve kocası Philip'in gözüne girmek için babama karşı komplolar kurduğunu farkedince onu da işten çıkarıp yanımdan yolladım. Hakkımda ileri geri konuşması, sağda solda benim bir yalancı olduğumu söyleme ihtimali bile umrumda değildi. Arthur'la büyük bir aşk yaşamış olduğumuz sırrını açık etmesinin bile bir önemi kalmamıştı. Aragon Kralı'na ihanet ederken benim de sırf

.iüö | l-'hUıppa (jregory

Juana'nın gözüne girerim düşüncesiyle babama ihanet edebileceğimi nasıl düşünürdü? Öyle öfkeliydim ki, düşmanca tavrımla bana neye mal olabileceğini gözüm görmedi.

Ayrıca hakkımda atıp tutacaklarına kimsenin kulak asmayacağını da biliyordum. Yanımdan ayrılınca Hollanda'ya gidip Juana ve Philip'e sığınmış. Ondan bir daha hiç haber almadım, doğrusu eksikliğini de bir gün olsun hissetmedim. İspanya elçisi Dr. de Puebla'yi da kaybettim. Zamanında, görevine yeterince sadık olmadığı, daha ziyade Kral Henry'ye yaranmak için çalıştığından yakındığım ve babama sık sık şikayet ettiğim elçi, İspanya'ya geri çağırıldıktan sonra kıymetini anladım. De Puebla, kralın yanında gibi görünürken aslında tüm yaptığı dostluğunu benim lehime kullanmaktı. Yazık ki ben bunu çok geç farkettim. Farkında olmadığım gerçek şuydu ki, de Puebla benim için iyi bir arkadaştı. Gittikten sonra kendimi daha da yalnız ve çaresiz hissetmeye başladım. De Puebla'nın boşluğunu doldurmak için gönderilen delege Don Gutierre Gomez de Fuensa-lida ise kendini beğenmiş aptalın teki. Hem de varlığıyla İngiltere Kraliyeti'nin onurlandırıldığını düşünene kadar.

Artık annem tarafından görevlendirilen, günah çıkarttığım papazım da yok yanımda. Kendime yeni bir papaz bulmam gerekecek. En kötü günlerimde bile bir an olsun yanımdan ayrılmayan Maria de Salinas hariç hemen hemen tüm nedimelerim de bu sefaletle daha fazla dayanamayıp birer birer gitti. Ve sonunda Strand'daki yuvamı da kaybettim. Kendimi bir ayrıkısı otu kadar eğreti hissettiğim bu yabancı topraklarda evim gibi benimsediğim tek mekandan da oldum.

i'i^iivui vi rnciN^no

5oy

Kral sarayda kalmam için oda açacağını bildirince sonunda beni affettiğini düşünmüştüm. Saraya davet edildiğimi, nihayet bir prenses gibi yaşayacağımı ve böylelikle Harry'yi daha sık görebileceğimi sanmıştım. Oysa birkaç parça eşyayla birlikte saraya geri döndüğümde, en kötü ve en ücra köşedeki odaya yerleşmek zorunda bırakıldım. Devlet törenleri haricinde Harry'yi görme?m mümkün değildi. Bir gün saray eşrafı bize tek kelime etmeden geziye çıkınca nereye gittiğimizi bile bilmeksizin, istenmeyen bir üvey evlat, eskipüskü eşyayla dolu önemsiz bir at arabası gibi peşlerine düşmek zorunda kaldık. En acısı da, kafileyi nihayet yakaladığımızda yokluğumuzun fark bile edilmemiş olmasıydı. Tabii sona kalan dona kalmış, bir uşak gibi ahının üstündeki odaya yerleşmeye mecbur olmuşum.

Kral ödemelerimi tamamen kesmişti. Neredeyse meteliğe kurşun atıyordum. Sarayın en atıl noktasında, gidecek bir yeri olmadığı için yanımda kalan birkaç İspanyol hizmetkarla birlikte yaşıyordum, tabii buna yaşamak denirse... Onlar da benim gibi kapana kısılmış, zaman acımasızca geçip gitmiş, bense masaldaki uyuyan prenses misali kala-kalmıştım, üstelik her geçen gün uyanabileceğime dair umudumu da yitiriyordum.

Kibrimden eser kalmamıştı. Gururum ayaklar altına alınmıştı. Yaşlı kurt Henry'yi ve kurnaz tilki annesini parmağımdaya oynatabileceğimi sanarak kendi kendimi aptal yerine koymuştum. Beni

Prens Harry ile, affettiği ya da bana kıyamadığı için nişanlamamıştı. Aksine, beni cezalandırmak için en zalim ve zekice yöntemi kullanmıştı. Bana sahip olamayacağını anlayınca, kimsenin sahip olamaması için elimi kolumu bağlamıştı.

'HP"

jvjLn.nis.uivi i'K£,INit5

5/1

Derken Philip öldü, kızkardeşim Juana da benim gibi dul kaldı. Bunun üzerine Kral Henry beklenmedik bir planla çtkageldi, onunla evlenecekti. Kocasının ölümüyle aklını kaçıran kızkardeşimi İngiltere Kraliyeti'nde benden üst bir konuma getirecek ve genlerimizin lanetli olduğunu aklı sıra tüm dünyaya ilan edecekti. Zekice kurgulanmış hain bir plandı, bu sayede Juana'yla birlikte rezil olacaktık. Babamın talimatları doğrultusunda kralın karşısına geçip Juana'nın güzelliğine övgüler yağdırmış, kralın emri doğrultusunda da sunulan şartları kabul etmesi için babama baskı yapmıştım. Her defasında da aslında kendime ihanet ettiğimi bilmek ne büyük ıstıraptı. Kayınpederim, celladım ve kaderimi ellerine bıraktığım krala itiraz etme şansımı çoktan yitirmiştim.

Şerefimi, kendime olan güvenimi tamamen kaybetsem de, yaşama sevincimden taviz vermiyordum. Annem ve Juana gibi hayata arkamı dönüp acımın dinmesi için Tanrı'ya yakararak işin kolayına kaçamazdım. Beni bekleyen son her ne olursa olsun inadına yaşayacaktım. Kendimi ne karanlığa hapsederek cezalandırmaya niyetim vardı ne de aklımı kaçıracak noktaya gelmeye... Dışlerimi sıkıp yoluma devam ediyordum, herkes vazgeçse bile ben prenses olmaktan vazgeçmeyecektim. Elimden hiçbir şey gelmeseydi de sabrımın son damlasına kadar bekleyebilirdim. Nitekim bekliyordum.

Geçen bunca yılda yenilgiyi kabullenmek yerine, nasıl da olgunlaştığıma bakıp kendime dersler çıkarmayı denedim. Zaman ruhumu actmazsızca törpüleseydi de büyüyor-dum işte. On altı yaşında aşkın büyüüne kapılmaya hazır genç bir kızken artık yirmi üçünde yapayalnız kalmış bir

duldum. İngiltere Kraliçesi olabilmem için önümde dikilen engelleri görmezden gelmeye çalışırken Alhambra Sarayı 'nda geçen unutulmaz çocukluk anılarımla, doyamadan kaybettiğim kocam Arthur'un aşkına tutunuyordum. Geride bıraktığım uzun zaman içinde, annemi kaybetmenin de acısını tatmama rağmen, en azından anısının benimle birlikte yaşayacağını bilmek içimdeki umudu kamçılıyordu. Ruhumda aniaemin cesareti ve kararlılığı, yüreğimde Arthur'un sevgisi ve iyimserliği ile her doğan gün, ben de inadına yeniden doğuyordum. Hayatta bana ait hiçbir şey kalmasa da, ne ana, ne koca, ne para ne pul; İngiltere Kraliçesi olma umudumu hala saklı tutuyordum.

Haberlerin, sarayın bir köşesinde sığıntı gibi yaşayan zavallı ispanyollara ulaşması epey zaman alıyordu. Son havadislere göre Harry'nin kız kardeşi Prenses Mary, Kral Philip ile Juana'nın oğlu Prens Charles'la evleniyordu. Charles, İmparator Maximilian ve Kral Ferdinand'ın da torunuydu. Ne garip ki, tam da bu sırada Kral Ferdinand'ın kızı Catalina'nın çeyiz borcunu ödemek için gereken parayı bulduğu haberi geldi.

"Tanrım, sonunda kurtulduk. Çifte düşün bile yapabiliriz. Sonunda Harry'yle evlenebilirim." Catalina uzun zaman sonra ilk kez bu kadar mutluydu. İspanya delegesi Don Gu-tierre Gomez de Fuensalida ile konuşurken kalbi yerinden çıkacak gibi hızla atıyordu.

Delegenin rengi atmış, ne diyeceğini bilmediğinden dudaklarını ısınıyordu. "Ah, Infanta size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Aradaki anlaşmaya, hatta çeyiz borcunun

372 | Philippa Gregory

ödenmesine rağmen, ah Tanrım, korkarım artık çok geç. Bundan sonra bunun bir faydası olacağını sanmıyorum."

"Ama bu nasıl olur? Üstelik Prenses Mary'nin Prens Charles'la nişanı iki ülke arasındaki bağları da güçlendirecek."

"Peki ya eğer..." Don Gutierre Gomez de Fuensalida sustu. Sezdiği tehlikeden söz etmekten bile çekiniyordu. "Prenses, tüm İngiltere çeyiz borcunun yola çıktığından haberdar ama hala bu evlilikten bahseden yok. Ah prenses, ya İspanya'yı saf dışı bırakan bir anlaşma planlıyorlarsa? Ya bütün dertleri sadece İmparator ve Kral Henry arasındaki bağları güçlendirmekse? Ya birleşip İspanya'ya ortak bir savaş ilan etmeyi düşünüyorlarsa?"

Catalina umursamaz bir edayla başını başka yöne çevirdi. "Bu mümkün değil." "Ya mümkünse?"

"Yapmayın. Prens Charles, büyükbabasına karşı mı savaşacak?"

"Söz konusu olan topraksa, kimsenin gözü akrabalık ilişkisi görmez. Bir imparator, bir diğerine karşı. Mesele bundan ibaret."

"Böyle bir şeye asla cüret edemezler." "O kadar emin olmayın Infanta, pekala da edebilirler."

"Kral Henry bu kadar dönecek olamaz." "Prenses, eğer isterse ne kadar ikiyüzlü davranabileceğinin aslında siz de farkındasınız."

Catalina yutkundu. "Nedir bu?" Ansızın parlayıvermişti. "Bana anlatmadığınız başka bir şey mi var? Neler oluyor?"

İspanya elçisi ağzının içinde geveleyip inandırıcı bir yalan bulmaya çalışırken sonunda gerçeği anlatmanın en doğrusu olacağına karar verdi. "Açıkçası benim korkum... Be-

MA1-1K.UM I^KüNbtS

51i

nim korkum. Prens Harry'yi Prens Charles'in kız kardeşi Eleanor'la nişanlamaları."

"Bunu yapamazlar. Prens Harry zaten benimle nişanlı."

"Büyük bir anlaşmanın bir parçası olabilir. Kız kardeşiniz Juana, kralla evlenecek; kuzeniniz Charles, Prenses Mary ile; Prens Harry de belki Prenses Eleanor'la..."

"Ya ben? Bana ne olacak? Çeyiz borcumuz da ödeneceğine göre."

Elçi sessizliğe büründü. Catalina'nın tüm planların dışında bırakıldığı ve kimsenin umrunda olmadığı açıktı.

"Gerçek bir prens sözüne sadık kalır. Prens Harry'yle bir psikoposun önünde ve şahitler huzurunda nişanlandık. Birbirimize verdiğimiz sözün geri dönüşü yok."

Elçi burun kıvrıp omuz silketti. Asil kötü haberi verecek dermanı kendinde bulamıyordu.

"Prensesim, cesur olmalı 'e kendinizi kötü sürprizlere de hazırlamalısınız. Prens'in sözünden dönmesi mümkün."

"Yapamaz."

"Hatta korkarım çok uzun zaman önce sözünden döndü bile. Yeni bir şey olmasa gerek."

"Ne dediniz?" Catalina kulaklarına inanamıyordu. "Bu nasıl olur?"

"Emin değilim ama etrafta konuşulanlara bakılırsa... Korkarım..."

"Neden korkuyorsunuz?"

"Korkarım, prens nişanı çoktan attı." Catalina'nın yüzü ansızın bulutlanınca elçi duraksadı.

"Eminim, nişanı atma fikri prensin aklından dahi geçmemiştir. Heps'i babasının başının altından çıkmış olmalı."

"Bunu nasıl yapar? Böyle bir şeyi yapmaya nasıl cesaret edebilir?""

374 | Pmlippa Oregory

"Nişanlandığınızda prens çocuk denecek yaşta ve baskı altındaydı. Dolayısıyla aslında sizinle evlenmek istemediğini ama o sırada özgür iradesiyle hareket edemediğini açıklamış olabilir. Ayrıca olayların da zaten bu biçimde geliştiğini düşünüyorum."

"Hayır. Prens baskı altında falan değildi. Aksine benden fazlasıyla hoşlanıyordu. Yıllardır bana deli gibi aşık. Hala da öyle olduğuna kuşum yok. Benimle evlenmek için yanıp tutuşuyor."

"Olabilir. Ancak özgür iradesiyle vermediği bir karar neticesinde psikopos önünde takılan nişanın atılması için makul nedenler var ellerinde. Zaten onlara lazım olan da bu."

"Nişanlandığımız günden bu yana geçen onca zaman, evleneceğimiz günü sabırla beklemekle geçirdiğim onca yıl... Gençliğimin en güzel yılları boşa..." Catalina gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu. "Anlaşmaya vardığımızı, onu kendime bağladığımı sandığım o kadar yıl boyunca, Harry'nin zaten özgür olduğunu mu söylüyorsunuz siz şimdi bana? Heps'i bu mu?"

Elçi başını sallarken Catalina'nın bembeyaz olduğunu farkedip bayılmasından korktu.

"Bu çok büyük bir ihanet. Korkunç bir aldatmaca!" Elçi başını öne eğdi, ne diyebilirdi ki? Odaya uzun ve iç burkan bir sessizlik çöktü. "Bittim ben! Artık biliyorum, bittim ben. Her şey benim için çok önce bitmiş de, ben yeni farkına vardım aslında. Silahsız, askersiz, desteksiz kendi kendime meydan savaşında kılıç kuşanmışım da haberim yokmuş. Peki ne uğruna? Koca bir hiç. Ben amacımı bile çoktan yitirmişim. Nişanlı olduğum adamla evlenmek uğruna her türlü çileye katlanırken bir de

MAHKUM PRENSES

375

öğreniyorum ki, aslında ortada nişan bile yok! ' | zaman yalnızmışım, hem de yapayalnız."

Catalina'nın gözleri kan çanağına dönmesine rağmen hala tek damla gözyaşı akıtmamıştı.

"Ben bir söz verdim. Bağlayıcı ve geri dönüşü olmayan bir söz."

"Nişanınız mı?"

"Hayır, ondan bahsetmiyorum. Bu başka bir yemin, ölüm döşeğinde birine son arzusunu yerine getirmek üzere verdiğim bir sözden bahsediyorum. Ve şimdi siz karşıma geçmiş bütün emeklerimin heba olduğunu söylüyorsunuz."

"Prenses, siz sadece hazırda beklediniz. Yerinizde olsa anneniz de aynısını yapardı."

"Resmen aptal yerine kondum, edilen bir yeminin yerine gelmesi için ömrümden ömür feda ederken aslında ortada bir yemin bile yokmuş!"

Catalina'nın acısı öyle derindi ki, elçi ne derse desin teselli edemeyeceğini biliyordu.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra Infanta başını kaldırdı. "Benim dışımda bilen var mı?"

"Gizli tutulduğundan eminim."

"Kralın Annesi Leydim biliyor olmalı ama. Hatta kuvvetle muhtemel tüm bunlar onun başının altından çıkmıştı. Ayrıca kralla prens de biliyorsa Prenses Mary'nin de haberi var demektir. Harry mutlaka ablasına bahsetmiştir. Tabii en yakın arkadaşlarını da unutmamak lazım." Catalina başını iki yana sallayarak devam etti. "Leydi Margaret'ın nedimleri, sonra prensesinkiler. Huzurunda yemin ettiğimiz psikopos ve şahitler de bu aldatmacanın bir parçası olmalı. Kısacası neredeyse sarayın yarısı bana oynanan bu adı oyundan

376 | Phiiippa Gregory

haberdardı. En azından içlerinden bazılarının dostum olduğunu sanıyordum. Değillermiş."

Elçi omuz silkti. "Sarayda dost olmaz prenses, sadece görevliler olur."

"Babam beni savunacaktır. Bu zulme karşı sessiz kalamaz. Başlarına açılacak belayı önceden hesap etmeleri gerekirdi. Babam bu olanları duyunca İngiltere'yle tüm bağlarını koparıp tüm anlaşmaları yırtıp atacaktır. Babam, kızının intikamını almadan bu işin peşini bırakmaz."

İspanya elçisi hiçbir şey söyleyemedi. Hatta prensesin yüzüne bile bakamıyordu. Elçinin derin sessizliği ve suskun kalışı Catalina'yı kuşkulandırdı.

"Hayır," diye bağırdı birden. "Bu oyuna o da dahil olamaz. O benim babam. Bana bunu yapmaz. O beni çok sever, eminim hiçbir şeyden haberi bile yok. Babam beni gözünden bile sakınır, beni bu yabancı topraklarda böyle perişan bir halde bir başıma bırakmaz. Babam..."

Elçi hala ağzını açmamıştı, nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Catalina derin bir nefes aldı. "Ah, anlıyorum. Sessizliğiniz her şeyi anlatıyor. Tabii ki, babam da biliyor, o da bu işin içinde. Öyle değil mi? Babam? Çeyiz borcunun aniden ödenmesi de bu aldatmacanın bir parçası, değil mi? Prens Harry ile Prenses Eleanor'un evlendirileceğini babam da biliyordu. O sadece Juana'yı da kralla evlendirebilir mi acaba diye düşündü. Zaten kralı da Juana'yla evlenmesi için benim yüreklendirmemi istemişti. Yani kısacası babam da en başından beri Harry'nin nişanı atıp bir başkasıyla evlenmek için özgür olduğunu biliyordu."

"Prenses, babanız bana konuyla ilgili herhangi bir şey söylemedi. Ama bana kalırsa, o da biliyordu. Belki onun planları..."

»Juana Ali-i-ri I \i^iyOJuO

Dİ I

Catalina'nın yüzünün aldığı ifadeyle elçi kendini susmak zorunda hissetti. "Babam beni çoktan gözden çıkarmış. Onun güvenini de boşa çıkardım demek, herkesin olduğu gibi. Ve işte şimdi yapayalnızım."

"Peki artık eve dönmek ister misiniz?" Fuensalida'nın sesi sakindi. Bu şartlar altında yapabileceğinin en iyisinin zavallı Infanta'yı bu keşmekeşten kurtarıp baba ocağına geri götürmek olacağına inanıyordu. Parçalanmış bir krallığın kızı olduğu için artık kimsenin Catalina'yla evlenmek isteyeceğine de ihtimal vermiyordu. Herkes kanındaki deliliğin kız kardeşinde kendini gösterdiğini düşünüyordu. İngiltere Kralı Henry, Juana'yla evlenmeyi aklının ucundan dahi ge-çirmemişti. Kral Ferdinand'ın ikili oyunları dönüp dolaşıp başına dert olmuş, sonunda tüm Avrupa, İspanya'ya dış biler hale gelmişti. Zavallı şanssız prenses en iyi ihtimalle İspanyol asilzadelerinden biriyle evlendirilip ateş hattından kaçabileceği ücra bir kasabaya yerleşirdi. Onun için en kötüsü İngiltere'de kimsenin kurtarmak için fidye bile önermeyeceği, unutulmuş ve gözden çıkarılmış bir tutsak olarak kalmaktı.

"Şimdi ben ne yapacağım?" Catalina sonunda tehlikeyi kabullenmiş benziyordu. Her adımda biraz daha bataklığa saplanıp kaybettiğini nihayet anlamıştı. "Ne yapmam gerektiğini bilmeliyim. Düşman bir ülkenin toprağında, herkes benimle konuşmayı bile reddederken rehin mi kalacağım?" Fuensalida, İngiltere'ye ayak bastığı günden beri tam da bunu aklından geçirdiğini söyleyemedi.

"Derhal buradan gitmemiz gerekiyor. Eğer savaş çıkarsa sizi esir alıp çeyizinize de el koyarlar. Dua edelim de. Tanrı paranın İngiltere topraklarına girmesine mani olsun, aksi

D'O

1 liuippa <^jicgui)r

takdirde İspanya'nın malını İspanya'ya savaş açmak için kullanacaklar."

"Ben hiçbir yere gidemem. Eğer şimdi gidersem, bir daha asla geri dönemem."

"Her şey bitti prenses. Artık siz de farkındasınız, siz kaybettiniz Infanta. Maalesef gerçek bu. Yenildik. İngiltere ve sizin için her şey geride kaldı. Direndiniz, aşağılanma ve sefaletle yüzleştiniz ama hepsini de gerçek bir prenses, bir kraliçe, bir azize gibi karşıladınız. Anneniz bile sizin kadar cesur davranamazdı. Ama bu yenildiğimiz gerçeğini değiştirmez Infanta. Bizim için en iyisi eve geri dönmek. Onlar bizi yakalamadan, kaçıp kurtulmalıyız." "Yakalamak mı?"

"Düşman muhbiri olarak bizi tutuklayıp serbest bırakmak için fidye isteyebilirler. Tanrı korusun ama isterlerse hakkınızda ölüm emri bile çıkarabilirler."

"Bana dokunmaya cüret edemezler, ben damarlarında asil kan taşıyan bir prensesim. Benden ne isterlerse alabilirler ama canımı asla. Hiçbir unvanım kalmasa bile, yine de İspanya'nın Infanta'sıyım. İngiltere Kraliçesi olamayacaksam bile, bu İspanya Prensesi olduğum gerçeğini değiştirmez."

"Pek çok asil prenses kuleye kapatıldı ve bir daha kimse onlardan haber alamadı. Kuleye kapatılan bir sürü prenses bir daha asla günışığını göremedi. Sizin bir sahtekar olduğunuzu ilan edebilirler, İngiltere'de sahtekarların başına ne geldiğini siz de biliyorsunuz. Gitmek zorundayız."

^9>

MAHKUM PRENSES | 379

Catalina, kralın annesi Leydi Margaret'ı yerlere kadar eğilip selamlarken en ufak bir karşılık dahi alamadı. Ayine giderken yolda karşılaşmışlardı. Yaşlı leydinin arkasında, torunu prenses Mary ve yarım düzine nedime vardı. Kadınların hepsi, sözde Galler Prensi'nin nişanlısı olan ama uzun zamandır kimsenin kapısını dahi çalmadığı Catalina'yi buz gibi bakışlarla süzüyordu.

^

"Leydim," Catalina tüm cesaretini toplayıp Leydi Margaret'ın önünü kesti.

Kralın annesi, genç prenesten hazzetmediğini alenen belli ediyordu. "Prens Mary'nin nişanıyla ilgili zorluklar yaşadığını duydum," dedi sinirli bir sesle.

Catalina, büyükannesinin arkasına saklanan Prens Mary'ye bakınca yüzündeki alaycı ifadeyi gördü, Mary'nin kahkahayı basması da uzun .' rmedi.

Catalina bunun üzerine "Ben bilmiyordum," diyebilirdi sadece.

"Siz bilmiyor olabilirsiniz ama babanız muhakkak biliyordur. Babanıza yazdığınız mektuplardan birinde, kendisine amaçlarınız uğruna bizim planlarımızı suya düşürmeye çalışmaktan vazgeçmesini de iletin lütfen."

"Eminim, babam..."

"Ben de eminim, babanızın bu işte parmağı var. Yolumuzu kesmekten vazgeçmesi için babanızı uyarsanız iyi olur."

"Peki benim nişanım..."

"Sizin nişanınız mı?" Leydi Margaret sanki nişan sözcüğünü ilk kez duyuyormuş gibi yineledi.

"Nişan mı?" deyip başını geri atarak alaycı bir kahkaha attı. Arkasında duran prenses de babaannesine katıldı ve sonra nedimeler de eğlenceden geri kalmadı.

380 | Philippa Gregory

"Babam çeyiz borcumuzu gönderiyor."

"Geç! Hem de çok geç," dedi Leydi Margaret bir nedimesinin koluna girerken.

Catalina bir düzine kadının onunla dalga geçen, ona gülen, onu aşağılayan suratına sırtını dönüp oradan uzaklaştı.

O gece, İspanya elçisi ve varlıklı bir İtalyan tüccar, Londra doklarından birinde rıhtımda karanlık bir köşeye çekilmiş, İspanya'dan gelen malların gemiye yüklenmesini seyrediyordu.

"Prensizin izni var mı?" İtalyan tüccar, elçinin kulağına eğilip sordu. Karanlık yüzü meşalenin sönük ışığında aydınlandı. "Şu an düpedüz Infanta'nın çeyizini çalışıyoruz. Ya İngilizler aniden Infanta'nın Prens Harry'yle evleneceğini açıklayıp çeyizi sorarsa? Ya çeyizin İspanya'dan

geldiğini öğrenip de Catalina'nın hazine odasını bomboş bulurlarsa? Bizi hırsızlıkla suçlarlar, haksız da sayılmazlar doğrusu."

"Bu evlilik asla gerçekleşmeyecek. Bundan soııra konusu bile açılmaz, ispanya'ya savaş ilan ettikleri an, Ca'İalina'yı tutuklayıp neyi var neyi yoksa el koyacaklar. Kral Ferdi-nand'in mallarının ingilizlerin eline geçmesine seyirci kalamam. Artık ingilizler bizim müttefikimiz değil düşmanımız" "Ya prenses, o ne yapacak? Hazinesini boşalttık. Boş ku^ tulardan başka bir şeyi kalmadı. Onu sefaletle baş başa bıraktığımızın farkında mısınız?"

Elçi omuz silkti. "Öyle ya da böyle zaten sefil olacak. Eğer ingiltere, ispanya'ya savaş açtığında hala burada olursa, esir alınıp kuledeki zindana kapatılacağına hiç kuşku yok. Yok, eğer benimle birlikte ispanya'ya dönerse, orada

lviArtJ<wUM l^KtIN5t.6

İÜ i.

da çok sıcak bir karşılama töreni olmayacaktır. Annesi öldü, ailesi parçalandı. Kendini Thames Nehri'nin serin sularına bırakmayı tercih ederse, doğrusu hiç şaşımam. Onun için hayat çoktan bitti. Acı ama gerçek bu. Ona ne olacağını tahmin dahi edemiyorum. Onun adına parasına sahip çıkabilirim ancak kendisi istemedikçe onu koruyamam."

İngiltere'den ayrılmam gerektiğini biliyorum. Arthur bu durumda burada kalıp tehlikeyle yüzleşmemi istemezdi. Kuledeki zindana kapatılmaktan ve kafamın uçurulmasından korkuyorum. Oysa böylesi ağır bir cezayı hak etmem için vatana ihanet suçu işlemiş olmam gerekir. Benimse tek aşkının son arzusunu yerine getirmek uğruna büyük bir yalan söylemekten başka bir suçum yok. Eğer Warwick 'in de kellesinin uçurulduğu o taşa boynumu yaslarsam, Planta-genet'in ölümüne neden olduğum için hakkın yerini bulduğu düşünülecek belki de.

Buna izin veremem. Planım işlemedi, aslında işleyebileceğini düşünmek bile büyük aptallıktı! Artık oturup dua et-memn bile bana bir faydası yok. Tann'dan dahi medet uniacak durumda değilim. Kader çizgimi değiştirmeye ça-'işmük yerine bir an önce kaçıp kurtulmalıyım. Gitme zamanı geldi.

"Sen ne yaptım dedin?" Catalina elindeki defteri sallıyordu.

"Babanızın mallarını ülke dışına çıkarmak için kendi yet-;kimi kullandım. Riske atamazdım."

"Benim çeyizim!" Catalina'nın sesi yükselmışti.

:)»Z ! l-'tiuippa uregory

"Majesteleri ikimiz de artık o çeyize ihtiyacınız olmayacağını biliyoruz. Prens sizinle asla evlenmeyecek. Çeyizinize el koyacaklar, hepsi bu."

"Bu pazarlıkta çeyizin ödenmesi benim üstüme düşendi. Ben üstüme düşeni yapacağım, başka hiç kimse yapmasa bile. Sırf çok gerekmedikçe eşyalarımı elden çıkarmak zorunda kalmayayım diye aç kaldım, susuz kaldım. Ben bir söz verdim ve o sözden dönmek uğruna her türlü bedeli ödemeye hazırım."

"Kral çeyizinizi babanızın üstüne salacağı askerleri beslemek için kullanacaktı. Babanızın altınlarını satıp ordusunu beslemesine izin mi verseydik?"

"Peki siz ne yaptınız, beni soydunuz."

Fuensalida'nın ağız şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Bejp size ait olan malları koruma altına almak istedim. Belki,..."

"Git buradan."

"Prensese?"

"Siz de Dona Elvira ve diğerleri gibi bana ihanet ettiniz. Şimdi beni yalnız bırakın. Sizi bir daha çağırmayacağım. Asla. Sizinle bir daha kesinlikle konuşmayacağımdan, emin olabilirsiniz. Ama babama neler yaptığınızı anlatacağım. Derhal kendisine bir mektup yazıp bütün çeyizimi çaldığınızı, sizin bir hırsız olduğunuzu söyleyeceğim. Bir daha hx panya Sarayı'na adım bile atamayacaksınız."

Fuensalida eğilip Infanta'yı selamladıktan sonra kendini savunmadan arkasını dönüp kapıya yürüdü.

"Siz de diğerleri gibi hainin tekisiniz!" Catalina hızını alamamış, hala elçinin arkasından bağırıyordu. "Eğer bir kraliçenin gücüne sahip olsaydım, bir an düşünmeden sizi vatana ihanetten tutuklatırdım."

l.X\i^i.^i 1 1\j_-1 liw'ijv^

Fuensalida, koridordan geri dönüp oda kapısında görüldüğünde çok gergindi. "Infanta, bana hakaret edip suçlayarak kendinizi daha da komik duruma düşürmeyin. Sizi aldatan, yan yolda

birakan ben değilim. Hazinenizin boşaltılıp İngiltere dışına çıkarılması emrini veren babanızdan başkası değil. Ben sadece majestelerinin emirlerini yerine getirdim. Sizi yabancı topraklarda sefil bıçakmayı seçen babanız. Evliliğinizden umudu kestiği için çeyiz olarak gönderdiği mallarını geri almak istedi."

Fuensalida kısa bir sessizlikten sonra devam etti. "Bilmeniz gereken bir şey daha var. Babanız sadece mallarının güvenliğini sağlamamı istedi. Sizin güvenliğinizden bahsetmedi. Sizi de ülke dışına çıkarmam için emir vermedi. Mallarını düşündüğü kadar sizi düşünmedi. Hatta sizin adınızı bile anmadı."

Fuensalida susar susmaz söyledikleri için pişman oldu. Catalina'nın yüzündeki ifade canını acıtmıştı. "Malları geri göndermenizi istedi ve beni arkanızda bırakmanızı mı söyledi? Hem de beş parasız."

"Eminim..."

Catalina, elçinin cümlesini bitirmesini beklemeden neredeyse şursuz bir halde cama seğirtti. Yüzündeki korkulu ifadenin kimse tarafından görülmesini istemiyordu. "Gidin. Lütfen hemen çıkın."

Ben bu hikayedeki uyuyan güzelim. Ben güneşe hasret, soğuk bir ülkede unutulmuş Karlar Prensesi'yim. Kış bu kez çok uzun sürdü. İngiltere için bile fazla uzun bir kış oldu bu kış. Nisanda bile, sabahlan uyandıgımda camın buz tuttu-

:?öi

rııııi-'jja vıııııı!)

ğunu görüp şaşırıyorum. Başucumda duran bardaktaki su geceleri donup ancak öğleye doğru çözülüyor. Tasarruf olsun diye artık geceleri şömine yakmaktan da vazgeçtik. Bu yazın sıcak geçeceğini bilsem de, yine İspanya'nın insanı bunaltan sıcaklığını özlemeye de/am edeceğim. Son yedi yıldır içim ne yaz ne kış ısınmak bilmedi. Zaman zaman buz tutup kaskatı kesilmekten ya da ansızın açan güneşle eriyip nehre karışmaktan ürküyorum. Dedikodular doğruysa, kralın fazla zamanı kalmamış. Harry'nin tahta çıkıp Prenses Eleanor'la evlenmesi an meselesi. Söylentiler doğru çıkarsa, ben de babamdan manastıra kapanmak için izin isteyeceğim. Nasıl olsa manastırda bundan daha kötü durumda olamam. Sefaletin, soğğun ve yalnızlığın dibini çoktan gördüm. Babamın artık beni sevmediği, gözden çı-ı kıldığı belli. Onun gözünde, ben de galiba Arthur'la son nefesimi verdim. Aslına bakılırsa, yaşamaktansa ben de Arthur'la ölmeyi tercih ederdim.

Ailemin tüm kadınlarının aksine, ben kendimi asla koy-vermemeyeyeminliyorum. Kalbimin kaskatı kesilmesinin, kendimi koyvermekle bir ilgisi yok. Aksine ben verdiğim sözleri tutmak uğruna bu hale geldim.

Her gün aksatmadan Tann'ya dua ediyor ama ondan hala bir işaret alamıyorum. Korkarım, herkes gibi Tann da beni unuttu. Artık onun sevgili kullarından biri olduğuma inanmaktan vazgeçtim. Kendimi, beni bir sınavdan geçirdiği düşüncesiyle de oyalayamıyorum artık. Tann, basbayağı bana yüz çevirdi.

Her iki cihanda da önemseydiğim sadece iki şey kaldı; biri Arthur'un aşkı, diğeri ise Alhambra Sarayı 'na duyduğum özlem.

MAHKUM PRENSES ı 385

Hayatımı inatla sürdürmeye çalışmamın tek nedeni var, o da yaşamaktan kaçamıyor oluşum. Her yıl kaderimin değişeceğine, Harry her yeni yaşına bastığında bu sefer düşünümüzün yapılacağına inanıyordum. Oysa kimse kılını dahi kıpırdatmadı ve ben İngiliz veliahtını doğurabileceğim bir yılı daha heba etmiş oldum. Babanjsa çeyiz borcunu ödeyip önümü aç7nak için hiçbir girişimde bulunmadı. Her yaz nafakalarım ödenmeden, alacak haneme yazılmaya devam etti. Yılda 12 kez, toplam yedi yıl boyunca, 84 kez adet dönemlerim olağan seyrinde gelip geçti. Her ay iç çamaşınm-daki kan lekesini görünce düşük yapmış bir annenin azabını çektim. Gençliğimin baharında, en doğurgan çağımda tam 84 kez İngiltere veliahtını doğurma şansımı çarçur ettim. Adeta kendimi düşük yapmaya alıştıırır gibiydim.

Her gün düzenli olarak dua etmeye gittiğim mabette çarmıha gerilmiş İsa'ya bakarak yine dua ediyorum. Yedi yıl boyunca tam 2556defa aynı dua dudaklarımdan döküldü. Çektiğim ıstırabın aritmetiğini tutmaya amma da alışmışım! "Tf^nnm, sen bana yardım et ve İngiltere Kraliçesi ol-

mamı sağla, taht için bir oğul doğurayım. Aksi takdirde

ı

Kar'ar Prensesi'ne dönüşmem an meselesi."

21'CNisan ı^o^

"Kra-1 öldü." Fuensalida, Catalina'nın kendisini kabul etmeyeceğini bildiği için bu önemli haberi yazdığı kısa notla bil-

386 | Philippa Gregory

dirdi. Çeyizini izni olmadan ülke dışına çıkardığı ve babasının onu umursamadığı gerçeğini yüzüne vurduğu için, genç kadının onu asla affetmeyeceğini düşünüyordu. "Beni görmek istemediğinizi biliyorum ama görevimi yapmak zorundayım. Sizi uyarmalıyım, kral ölüm döşeğindeyken oğluna istediği kişiyle evlenmekte özgür olduğunu söyledi. Eğer sizi ispanya'ya götürmemi isterseniz, yolculuğunuzu ayarlayabilecek kişisel servete ve güce sahibim. Ben şahsen, artık bu ülkede bulunmanızın size bir şey kazandıracaklarını sanmıyorum. Hakaret, alçaklık, hatta tehlikeyle karşı karşıya kalabilirsiniz."

"Ölmüş," dedi Catalina düz bir sesle. "Ne?" diye nedimelerden biri sordu. Catalina, elçinin mektubunu buruşturup avcunun içine sıkıştırdı. Geçen zaman içinde hayat ona kimseye güvenmemesi gerektiğini öğretmişti, hem de acı tecrübelerle. "Hiçbir şey. Ben biraz yürüyeceğim."

Maria de Salinas ayağa kalkıp Catalina'nın yamalı pelerini omzuna attı. Arthur'la birlikte Londra'dan Ludlow'a gittikleri soğuk kış günü de aynı pelerin vardı üstünde. Tam yedi yıldır yamalaya yamalaya hep aynı şeyi giyiyordu:

"Sizinle gelmemizi ister misiniz?" Maria de Salinas bu io-ğukta dışarı çıkmaya gönlü olmadığından, adet yerini bulsun diye isteksizce sordu. "Hayır."

Nehir kıyısında yürüyorum. Ayakkabımın incelen tabanı yüzünden yerdeki otlar ayaklanma batıyor. Kafamda tek bir soru var. Acaba artık şansım dönebilir mi? O gün gelmiş

MAHKUM PRENSES • 387

olabilir mi? Önce beni kendine almak isteyen, reddedilince de benden nefret eden kral öldü. Hasta olduğu söyleniyordu ama Tanrı biliyor ya, biç güçten düşmemiştir. Dışarıdan bakınca, sanki sonsuza dek tahtta kalacakmış hissi uyandırıyor. Sonunda öldü işte. Artık o olmadığına göre, kararlan prens alacak.

Heveslenmekten, yeniden boş J?ir umudun peşine takılmaktan korkuyorum. Yıllar iyimserliğimden çok şey alıp götürdü ama en azından şimdi ve belki de son kez yüreğime umut tohumlan serpsen olmaz mı?

Harry'yi iyi tanıyorum, hem de çok iyi. Kanadı ktnk bir kuşun peşinden, nasıl gözü dönmüş bir şahin avcısı gibi koşturduğuna defalarca şahit oldum. İzledim, yargıladım, fikirlerimin doğru olup olmadığını pek çok kez test ettim. Harry'yi ev ödevimi yapar, din kitaplarını okur gibi okudum. Güçlü yönleri kadar zayıf tarafian olduğunu da biliyor ve küçük de olsa bir umudun peşinden gidiyorum.

Harry bumu havada, kibirli bir delikanlı. O yaşlarda az ya da çok, insan kendini dünyanın merkezi sanabiliyor ama Furry'ninki biraz aşın. Fakat bir yandan da bu kusuru o-'un benimle evlenmesine sebep olabilir. Sırf doğru şeyi yapmış görünmek, sözüne sadık olduğunu ispatlamak için benimle evlenebilir. Bu çıkmazdan kurtulmak için Harry'nin insafına mahkum olmak içimi acıtıyor. Yumruk-ılanmı öyle sıktım ki, tımaklanm avcuma batıyor. Sanırım bu aşağılanmaya da alışabilirim, nelere alıştım, öyle değil mi? Neyse ki, ne Arthur ne de annem hayatta. En azından onlar utancıma tanık olmuyor.

Kibri lehime işleyebileceği gibi, aleyhime de işleyebilir. Prenses Eleanor'un varlığı, Hapsburg Ailesi üzerindeki et-

388 | Philippa Gregory

kin gücü ve Kutsal Roma İmparatorluğu ile İngiltere arasında kurulmasını sağlayacağı bağ, Harry'nin aklına sokulursa, baştan çıkabilir. Büyükannesi Leydi Margaret'in de aleyhime çalışacağı kesin. Torununun, Prenses Eleanor'la evlenmesinden yana bir tutum alacak. Ya Harry hiç görmediği Eleanor'un gizemli güzelliğine kapılırsa?

Gerçi Eleanor'la evlenmeye karar verse de bana ne olacağı sorusuyla cebelleşmeye devam etmek zorunda kalacak. Beni İspanya'ya geri göndermeye kalksa kendini kötü hissedecek. Benim gözümün önünde bir başkasıyla evlenmeye de gönlü muhtemelen razı gelmeyecek. Aptal gibi görünmeye asla tahammül edemeyeceğini biliyorum. Harry'nin evliliği gündeme gelene kadar sarayda kalmayı becerebilirim, avantajı kendime çevirebileceğimden kuşum yok.

Nehir boyunda adımlarımı yavaşlattım. Soğuktan büzülüp kabanlarının içinde adeta kaybolan kayıklarardan biri "Tann sizi korusun prenses," diye seslendi. Elimi kaldırıp selamlayarak

karşılık verdim. Bu tuhaf ülkenin insanları beni daha Plymouth 'ta ilk gördükleri an sevdi. Başımdan geçen onca şeye rağmen halkın sempatisini kaybetmemiş olmam, onlar tarafından sevilmem tahta yeni çıkan bir kral için de doğrudan artı hanesine yazılacak bir şey.

Harry cimri biri değil. Henüz yeterince olgun olmadığı ve ne isterse kolayca elde ettiği için paranın değerini bilmiyor. Bir türlü ödenmeyen çeyiz borcumu sorun edeceğini sanmam. Aksine cömert davranacağından kuşku yok. Tek yapmam gereken babam ve Fuensaliâa 'nın beni bir gemiye bindirip ülkeme geri götürürken yeni gelini İngiltere'ye getirmeye yönelik planlarını erteletebilmek. Fuensalida ortak amacımıza olan inancını çok uzun zaman önce kay-

IvjArtf>.UM FKtINbtS
: ^«y

betti. Oysa benim böyle bir lüksüm yok. Onun paniğe kapılmasına engel olmalı, kendimi de yersiz endişelere teslim etmemeliyim. Bu saatten sonra geri çekilemem, kalıp savaş-malıyım.

Harry daha ilk gördüğü gün benden etkilendi. Bunu Arthur da doğrulamıştı, Harry'nin kendisini koluma giren damat olarak hayal ettiğini söylemişti. Doğrusu ben de genç prensin ilgisini canlı tutmak için elimden geleni yaptım. Kimseyle ilgilenmediğim kadar onunla ilgilendim, kız kardeşi umursamadığı ya da dalga geçtiğinde benim için şarkı söylemesini isteyip yüreklendirdim, dans ederken hep hayranlıkla izledim. Nadiren de olsa yalnız kaldığımızda bana kitap okumasını isteyip sonra da birlikte büyük yazarların eserlerini tartışmayı teklif ettim. Benim de kendisinden etkilendiğimi düşünmesini sağladım. Yeterince zeki bir çocuk, onunla sohbet etmek benim için de sıkıcı değildi zaten.

Ama herkesin ilgisini üstünde toplamaya alışkın, ilgi arsız bir çocuk için benim sıcak tavrımın bir anlam ifade etmemesi de mümkün. Kralın annesi, torununun Hmstiyafi' aleminin en yakışıklı, en iyi yetişmiş, en gelecek vaat eden prensi olduğunu ilan ederken benim elimden ne gelir? Dünyanın en muhteşem prensi olduğu yönünde doldurulmuş ve bir o kadar da şımartılmış genç bir adamın gözünü hangi iltifatla boyayabilirim ki?

Altı yıldır onu beklemekten başka bir şey yapmadığım ve sırf babası istedi diye benimle nişanlandığı için belki de beni dikkate bile almıyordur. O zaman nişanımızı geçersiz sayması, bu nişanın kendi iradesi dışında, sırf mecburiyetten gerçekleştiğini ilan etmesi işten bile değil. Benden kur-

I

390 | Philippa üregory

tulduguna memnun bile olabilir. Buna da dayanabilir miyim acaba? Sanırım, evet. Nelere dayanmadım ki.

Geçen yıllar bana hep acımasız yüzünü gösterdi. Harry beni kahkahalarla gülerken görmek şöyle dursun, uzun zamandır gülümserken bile görmedi. Üstüm başım dökülüyor, bakımsızım. Bir kez olsun prensle dans etmek üzere piste davet edilmedim ya da onun için şarkı söylemem istenmedi. Saray ava çıktığında, yaşlı bir atla hızlarına yetişemediğim için çoğu zaman onları takip etmek zorunda kaldım. Sürekli gergin, bitkin ve endişeli görüldüğümün farkındayım. Harry genç ve uçan bir adam, şa-şa ve lüksten hoşlanıyor. Kafasına zavallı bir kadın, acınacak bir dul, kimsenin istemediği, ortada kalmış biri gibi yerleşmiş olabilirim. Rahatına düşkün biri ve başkalarının dertleriyle tasalanmak ona göre değil. Varlığımın vicdanını rahatsız edeceğini düşünürse, beni kapının önüne koymaktan asla çekinmez.

Oysa ben ne yapıp edip en azından bir süre daha sarayda kalmanın bir yolunu bulmalıyım. Eğer gidersem, bana yanık olsa bile unutulması bir gün sürmez. Kalmam ve gözünün önünden ayrılmamam gerekiyor. Kalacağım!

Kraliyet meclisine davet edilen Fuensalida başını dik tutmaya çalışarak içeri girdi. Bu sürpriz davetin maksadını biliyordu, pilini pırtısını toplayıp isteijmeyen Infanta'yı da alarak ülkeyi terketmesini söyleyeceklerdf. Geçmişte pek çok kez ayaklar altına alınan gururunu toplayıp kapıdan içeri girdi. Kralın danışmanları çoktan yerini almıştı. Yuvarlak masanın en ortasında Fuensalida için boş bir yer bırakılmıştı. O an

MAHKUM PRENSES | 391

elçi, kendini hocalarından ihtar alacak yaramaz bir çocuk gibi hissetti.

"Sanırım, öncelikle Galler Prensesi'nin koşullarından bahsederek başlamalıyım." Fuensalida sesinin titrememesi için azami çaba sarf ediyordu. "Çeyiz borcunu güvenli bir yerde muhafaza ettik, istediğiniz zaman ödeme..."

"Çeyiz borcu sorun değil." H^clis üyelerinden biri elçinin sözünü kesti.

"Çeyiz?" Fuensalida neye uğradığını şaşırıldı. "Ama prensesin eşyaları?"

"Kralımız nişanlısına karşı oldukça cömert." Elçi ne diyeceğini bilemedi. "Nişanlısı mı?" "Şu an bizim için asıl önemli olan Fransa'nın her gün biraz daha güçlenerek Avrupa için oluşturduğu büyük tehdit. Agincourt Savaşı'ndan beri bu böyle sürüp gidiyor. Ve şimdi tahtımızda, en az merhum Henry kadar kudretli bir kral oturuyor, İngiltere'nin güvenliği İngiltere, İspanya ve Roma imparatoru arasındaki üçlü ittifaka bağlı. Genç kralımız Harry, Infanta'yla yapacağı evliliğin Aragon Kralı'yla ittifakımızı da güçlendireceğine inanıyor. Kısacası bizim için artık mesele çeyiz falan değil, sadece bu işbirliğinin devamı."

"Kesinlikle. Ama ya prensesin eşyaları..." "Prensесin eşyalarının bir önemi yok." Meclis üyelerinden biri yinelemek zorunda kaldı.

"Ben sanıyordum ki, prensesin eşyaları..." "Hiçbir önemi yok."

"O halde bir an önce prensesi yeni gelişmelerden haberdar etmeliyim."

Meclis üyeleri hep birden ayağa kalktı.

«İR

392 | Philippa Uregory

"Prensesi gördükten sonra... Ee... Geri dönerim." Fuen-salida, Catalina'nın kendisini görmeyi kabul edip etmeyeceğinden emin değildi. Ancak Infanta'nın kendisine ne kadar kızgın olduğunu, uzun zamandır hiç görüşmediklerini anlatmasının anlamsız olacağına kanaat getirerek susmayı tercih etti.

Salondan çıkarken neredeyse Kral Harry ile çarpıştı. Genç delikanlı, henüz on sekizinde bile değildi, etrafına neşe ve ışık saçıyordu. "Elçi?"

Fuensalida geri çekilip majestelerinin önünde itaatkar bir edayla diz çöktü. "Majesteleri, babanızın ölümünden duyduğum üzüntüyü bilmenizi isterim. Başınız sağ olsun."

"Evet, tabii." Harry üzgün görünmek için çaba dahi sarf etmiyor, aksine etrafına gülücükler saçıyordu. "Prensese mümkün olan en kısa sürede kendisiyle evlenmek istediğimi iletirseniz memnun olurum."

Heyecandan ağzı kuruyan Fuensalida'nın dili dolandı, "Elbette majesteleri, siz nasıl emrederseniz."

"Sizin adınıza Infanta'ya bir mesaj göndermemi '-ster misiniz?" derken Harry genç bir kız gibi kıkırdıyordu. "Son zamanlarda aranızın limoni olduğunu biliyorum. Sizi gönnek istemeyebilir ama eminim benim hatırım için bir istisna yapacaktır."

"Teşekkür ederim," dedi Fuensalida üstünden atlı geçmiş gibi. Prens Harry'den izin alıp huzurundan ayrılırken kendisi ve Infanta için olduğu kadar. Kral Harry'nin saltanatıyla tüm İngiltere'de hızlı bir değişim rüzgarının eseceğini düşünüyordu.

MAHKUM PRENSES | 393

Jalalina, Fuensalida'yı hemen huzuruna kabul etmedi, aradan hemen hemen bir saat geçtikten sonra salona alınmasını istedi. Kaderini çizecek haberlerle ayağına kadar gelmiş bir elçi kapısının önünde beklerken bile kontrolü elden bırakmayan Catalina'nın iradesine gıpta etmemek mümkün değildi.

Catalina, "Elçi," diyerek mesafeli bir üslupla söze girdi.

Fuensalida eğilerek Infanta'yi selamladı. Son gördüğünden bu yana Catalina'nın üstü başı iyice yıpranmış, elbise ve ayak-kabıllarındaki yamalar çoğalmıştı. Her şey bir yana, Infanta'yı bir daha böyle perişan görmeyeceği için bile mutluydu.

"Prensес, bugün kraliyet meclis indeydim. Nihayet tüm sıkıntılarınız sona eriyor. Kral Harry sizinle evlenmek istiyor."

Fuensalida, Catalina'nın sevinçten çığlık atmasını, mutluluk gözyaşlarına boğulmasını, hatta kendini tutamayıp boynuna atılmasını ya da diz çöküp Tanrı'ya şükranlarını sunmasını beklerken Catalina hiç istifini bozmadı. Usulca başını yana eğdi, hepsi bu. "Bunu duyduğuma sevindim." "Çeyizle ilgili bir sorun olmadığını da eklediler." Catalina başını sallamakla yetindi.

"Borcunun ödenmesi gerekirse diye, çeyizi sakladığım yerden çıkarıp yeniden gemiye yükleyerek Londra'ya getirmeyi düşünüyorum. Eşyalarınız güvendedi majesteleri. Sizin için saklamıştım."

Catalina ağzını açıp bir şey söylemedi. Fuensalida tek dizinin üstüne çöktü. "Prensес, biraz neşelenin lütfen, İngiltere Kraliçesi olacaksınız."

Catalina'nın gözleri, çok uzun zaman önce karnını doyurabilmek için satmak zorunda kaldığı safirler gibi buğulan-

394 | Philippa Gregory

di. "Sayın elçi, ben İngiltere Kraliçesi olacağımı en başından beri biliyordum. Benim için yeni bir şey değil."

"Nihayet. Tanım sana şükürler olsun, sonunda başardım. Sonu gelmeyecek sandığım yedi yıllık sabırlı bekleyişimin, maruz kaldığım tüm aşağılanmalar ve başa çıktığım sefaletin sonunda, işte başardım." Yatak odama gidip dua iskemlemin önünde diz çökerek gözlerimi yumdum. Ama sonra Tanrıyla değil, Arthur'la konuşmaya başladım.

"Başardım sevgilim. Harry benimle evlenecek. Sana verdiğim sözü tuttum Arthur."

Bir an Arthur'un yüzünü, o çok sevdiğim gülümsemesini görür gibi oldum. Galler'deki akşam yemeklerimizde kaçamak bakışlarına karşılık verdiği o mahcup gülümseme. Gözümün önünde koyu kara gözlen, aydınlık yüzü ve keskin yüz hatları belirdi. Uzansam dokunabilecektim sanki. Ya o çok özlediğim kokusu?

Duvarda asılı haçın önünde diz çökmüş dua ediyor olsam da, bedenimin tutkuyla sarsılmasına engel olamadım. "Arthur, sevgilim... Biricik aşkım! Kardeşinle evlensem bile sonsuza dek sana ait kalacağım." Bir an için başımı göğsüne yaslamışım gibi hissettim. Kiraz ağacının baharda verdiği ilk meyveyi tadar gibi, teninin kokusunu yeniden içime çektim. Yanağımda eli geziniyordu sanki. İrkildim. "Arthur... Şimdi ve her zaman yalnız seninim."

Catalina'nın geçmesi gereken son bir sınav kalmıştı. Sarayda verilen akşam yemeğine, aceleyle dikilmiş yeni elbisesi,

1

MAHKUM PRENSES | 395

inci küpeleri ve altın gerdanlığıyla gitti. Salonun en önünde kendisi için ayrılan masaya oturmadan önce müstakbel kocasını aydınlık bir gülümsemeyle selamlarken Leydi Margaret Beaufort'un üstüne çevrilen sert bakışlarını farketmemesi mümkün değildi.

"Şanslısınız." Yaşlı kadın, masalar toparlanıp müzisyenler çalmaya başlayınca Catalina'ya döndü.

"Ben mi?" diye yanıtladı Catalina ağırbaşlı bir tavırla, "İngiltere'nin en parlak prenslerinden biriyle evlendiniz, sonra kaybettiniz. Şimdi de görünüşe bakılırsa bir diğeriyle evlenmek üzeresiniz."

"Bu bir sürpriz olmamalı bence," dedi Catalina kusursuz Fransızcasıyla. "Altı yıldır Prens Harry'nin nişanlısı olduğumu unuttunuz mu? Eminim, bir gün evleneceğimize şüpheniz yoktu. Saygıdeğer bir prensin sözünden döneceğini düşünmüş olamazsınız, değil mi?"

Leydi Margaret duyduğu rahatsızlığı örtbas etmeyi becerdi. "Niyetimizden elbette şüphemiz yoktu. Biz sözümüze sadık kal-dık ama açıkçası babanız ödemeleri geciktirip siz de çeyizinize el koyunca, sizin niyetinizden şüphe ettim. Gerçi İspanya'nın onurunu ayaklar altına almazdınız, değil mi?"

"O halde kralı rahatsız edecek bir şey söylemeyerek büyük bir nezaket örneği göstermişsiniz. Nitekim onun bana güvendiğini biliyordum. Ayrıca beni ikinci kez torununuzun kolunda görmekten ne kadar mutlu olacağınızdan da emindim. Bakın, yeniden geliniz olacağım. Tabii bu sefer İngiltere Kraliçesi de... Çeyiz borcu da kalmadığına göre tüm sorunlar ortadan kalktı."

-: Catalina, Leydi Margaret'in lafı resmen ağzına tıkamişti. Ki sarayda bu cüreti gösterebileceklerin sayısı bir elin par-

396 | Philippa Gregory

maklarını geçmezdi. "Pekala, öyle ya da böyle hepimizin tek umudu doğurgan olmanızdan fazlası değil."

"Neden doğurgan olmayayım? Annemin yarım düzine çocuğu vardı. Dua edelim de kocam ve ben İspanya'nın verimli toprakları gibi olalım. Bizim amblemimizde nar ağacı var, içi hayat dolu İspanya'ya özgü bir meyve."

Kralın annesi, Catalina'yı tek başına bırakıp yanından uzaklaştı. Catalina, Leydi Margaret'in arkasından eğilip selam verdi, sonra yeniden doğruldu. Bundan sonra yaşlı kadının ne düşündüğü ya da ne söylediğinin bir önemi kalmamıştı, önemli olan ne yapabileceğiydi. Catalina onun bu evliliği engellemeye gücünün yetmeyeceğini düşünüyordu. Gerisi de zaten umrunda değildi.

^reenwicfi Sarayı, II Jiaziran ı^o^

Evlilik merasimini düşündükçe içim ürperiyordu. Arthur'la birlikte ettiğimiz evlilik yemininin kulaklarımda çınlamasına mani olamıyordum. Ancak St Paul Katedrali'ndeki nikah töreni Arthur'la nikahımıza hiç benzemedi ve ben de Harry'nin ardından gerekeni yapmayı başardım.

Arthur'u zihnimin en dibine ittim. Bunu Arthur için yapıyordum, onun emriyle, onun ısran üzerine. Böyle bir günü, onu düşünerek riske atamazdım.

Bu kez katedralde bir araya gelen davetliler sayıca çok değildi. Etrafta ne yabancı elçiler vardı ne de dolup dolup

MAHKUM PRENSES

^y/

boşalan şarap kadehleri. Nikahımız Greenwich Sarayı'nın dört duvan arasında. Friars Observant Kilisesi'nde üç şahit veyanm düzine konuğun huzurunda kıyıldı.

Sade bir nikah töreniydi. Dillere destan bir ziyafet verilmedi, görkemli dans gösterileri düzenlenmedi. Sarayda şölen havasından eser yoktu. Yatak odamıza uğurlanırken bize kalabalık bir grup da eşlik etmedi. Neyse ki korktuğum başıma gelmemişti, ertesi sabah kanlı çarşafı cümle aleme. göstermek zorunda kalmayacaktım. Prens, daha doğrusu artık kral olan kocam da en az benim kadar utangaç davranıyordu. Saray eşrafiyla birlikte sessiz sedasız yenen akşam yemeğinin ardından yine sessiz sedasız odalarımıza çekildik. Şerefimize kadehler kalkarken Harry'nin büyükannesi Leydi Margaret de oradaydı ve beni buz gibi bakışlarla süzmeye devam ediyordu. Kendisine ne kadar saygı duyduğumu göstermek için elimden gelenin fazlasını yaptım. Gerçi artık ne düşündüğünün benim için hiçbir önemi yok. Kafasından ne geçerse geçsin hayata geçirebilmek gibi bir lüksü kalmadı nasılsa. Dizginlerini elinde tuttuğu daireye beni bir sığıntı gibi yerleştirmeyi bu defa teklif dahi edemedi. Aksine, kendisi çıkıp daireyi tamamen bana hıktı. Harry ile evlenip kansı oldum, dolayısıyla da İngiltere Kraliçesi. Leydi Margaret ise kralın bir ayağı çukurda büyükannesi, o kadar.

Nedimelerim soyunmama yardım ederken her birinin yüzünde güller açıyordu. Bu gece sadece benim değil onların da zafer gecesi. Kıyılan nikahla hepimizin çektiği türlü sıkıntı ve sefalet nihayet sona erdi. Oxford'daki, Bufford'da-ki, Ludloio'daki geceleri kimse hatırlamak istemiyor. Nitekim bitti sandıkları hayatlanm yeniden başlaması sadece

I

^yö | I'nuippa uregory

ve sadece bu gecenin nasıl geçeceğine, büyük aldatmacamızın başarıya ulaşip ulaşmamasına bağlı. İstesem, Art-hur'un varlığını toptan inkar edeceklerinden eminim.

Kaldı ki, çok eski bir tarihten sözediyoruz. Aradan tam yedi uzun yıl geçti. Benden başka kim bu denli eskiyi tüm ayrıntılarıyla hatırlayabilir? Kim gecelen Arthur'un odama süzüleceği anı beklemenin hazzını bilebilir? Ya günün ilk ışıklarında uykulu fıstıldaşmalanımızı, her seferinde anlatacağım yeni hikayeyi sabırsızlıkla bekleyişini?

Nedimelerim bir sürü göz alıcı yeni geceliğim arasından birini seçip giymeme yardım ettikten sonra sessizce çekip gitti. Arthur'u beklediğim gibi, Harry'yi bekliyorum. Aradaki fark bu kez bekleyişimin heyecan ve sevinçten nasibini almamış olması.

En yakın arkadaşları ve hizmetkarları genç kralı yatak odası kapısına kadar getirip bıraktı. Catalina üzerinde bol nakışlı geceliği ve ipek salıyla şömüne başında oturuyordu. İçerisi sıcaktı. Harry girer girmez, Infanta ayağa fırlayıp kralı selamladı.

Harry, karısını dirseğinden tutup kendine çekti. Elleri til-riyordu, yüzü heyecandan kulaklarına kadar kıpkırmızı kesilmişti.

"Bir bardak düğün birası içmek ister misin?" Catalina, Arthur'un ona aynı şeyi sorup cesaret için olduğunu söylediği o geceyi aklına getirmemeye çalışıyordu.

"İsterim, teşekkürler." Harry'nin mahcup delikanlı hali Catalina'yı gülümsetti. Neyse ki bira doldurmak için arkasını dönmüştü, Harry güldüğünü görmedi.

"

ıvi/\i iJY u ıvi r x\ı:,i n oljO

1

1

Birbirlerinin şerefine kadeh kaldırdılar. "Umarım bugün senin için çok sade ve neşesiz geçmemiştir. Babamın ölümü üstünden henüz çok kısa bir süre geçtiği için, çok neşeli bir düğün töreni yapmanın uygun olmayacağını düşündüm. Büyükannemi üzmem istemedim." Harry alacağı cevaptan tedirgin gibiydi.

Catalina başını sallamakla yetiriip herhangi bir yanıt vermedi.

"Umarım hayal kırıklığına uğramadın." Harry, Catalina'nın ağzından laf alabilmek için bastırıyordu. "İlk düğününüz çok görkemliydi."

Catalina gülümsedi. "Doğrusu hatırlamıyorum bile, biliyorsun çok uzun zaman önceydi."

Aldığı cevaba sevinen Harry devam etti. "Uzun zaman oldu, değil mi? Hepimiz küçük birer çocuktuk."

"Evet, özellikle de evlenmek için çok küçüktük."

Harry oturduğu koltukta doğruldu. Catalina sarayda aleyhinde propaganda yapanlar olduğunun farkındaydı. Büyükannesi bile bu evliliği istemedikten sonra başkalarının aklına geldiği gibi konuşması gayet doğaldı aslında. Ne kadar kendinden emin görünmeye çalışsa da, duygularını gizlemekte usta olmayan bu genç delikanlının hala bazı tereddütleri olduğu, yüzünden açıkça okunuyordu.

"O kadar da küçük sayılmaz, on beş yaşındaydın. Genç bir kız."

"Arthur da benimle aynı yaşta idi. Ama güçlü bir genç adam değildi. Maalesef bana kocalık yapamadan da hayatını kaybetti."

-. Harry sesini çıkarmayınca, Catalina fazla ileri gitmiş olabileceğinden endişe etti.

4ÜÜ | Philippa Gregory

"Evliliğinizin geçersiz olduğu doğru o halde, öyle mi?" Harry dayanamayıp sordu, yüzü al al olmuştu. "Ben... Üzgünüm. Merak ettiğim... Söylenenleri biliyorum... Ama yine de..."

"Hayır. Bir ya da iki kere denedi. Fakat sen de biliyorsun, güçlü bir erkek değildi. Kendisiyle övünmüş olabilir ama bu hiçbir anlama gelmiyor, zavallı Arthur."

i

1V1A1-US.UM I-'KtINiti

^U|

"Bunu senin için yapıyorum." Zihnimde biricik aşkı Art-hur'la konuşuyorum. "Bu yalanı söylememi sen istedin. Ben de elimden geleni yapacağım. Cesur ve kararlı davranmaktan başka çarem yok, aksi takdirde bunca emek heba olup gidebilir."

"Kasımda evlendiğimizi hatırlıyor olmalısın. Aralık ayının büyük kısmını Ludlow'a gitmek üzere yolda geçirmiştik ve ayrı ayrı seyahat ediyorduk. Noel'den sonra Arthur kendini iyi hissetmemeye başladı. Nitekim nisan ayında da onu kaybettik. Onun için çok üzgünüm."

"Bu süre zarfında hiç beraber olmadınız mı?" "Nasıl olabilirdik ki?" Catalina sevimli bir edayla omuz silkince, geceliğinin askısı süt gibi duru ve berrak omzundan aşağı kaydı. Harry'nin gözlerinin şehvetle ışıldadığı, tutkuyla yutkundduğu gözden kaçacak gibi değildi. "Güçlü ve tam manasıyla sağlıklı değildi. Annen bile bu yolculuğa çıkmasına karşı gelmişti. Keşke anneni dinleseymişiz. Benim için bir şey değişmeyecekti. Ama en azından o belki şimdi hayatta olurdu. Kısa süren evliliğimiz boyunca Arthur benim için bir yabancıdan farksızdı. Kraliyetin çocuk yuvasın-daki bir avuç çocuktan farksızdık. Birbirimize canyoldaşı bile olamadık."

Harry büyük bir yükten kurtulmuş gibi derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. "Eminim, çok korkmuşundur. Büyükannem demişti ki..."

"Ah! Yaşlı kadınlar köşelere çekilip hep dedikodu yapar." Catalina söylediği şeyin etkisini azaltmak için gülümsedi. "Tanrı'ya şükürler olsun biz genciz, bu dedikodulara kulak asmak zorunda değiliz."

"O halde kulağıma gelenler sadece dedikodu. Yaşlı kadınlara özgü bir dedikodu."

"Büyükannene kulak asmamalıyız." Catalina ileri gitmekten çekinmiyordu. "Şimdi sen kralısın, ben ise kraliçe. Artık kendi aklımızla hareket etmemiz gerek. Bundan sonra büyükannenin tavsiyelerine pek ihtiyaç duyacağımızı sanmıyorum. Bizi bunca zaman gereksiz yere birbirimizden ayrı tutan da büyükannenin tavsiyeleri değil miydi?"

"Haklısın, ne zaman senden söz açılrsa, senin Arthur'urf' nikah karısı olduğunu, onunla yattığını ve benim kısmetimi başka yerde aramam gerektiğini söyleyip geçiştiriyordu."

"Ben hala bakireyim. Tıpkı İngikere'ye adım attığım ilk günkü gibi. İstersen yaşlı mürebbiyeme ve diğer nedimelerime de sorabilirsin. Herkes bu gerçeği biliyor, annem de. Ben el değmemiş bir bakireyim majesteleri."

Harry omzunda taşıdığı yükten yavaş yavaş kurtulup rahatlıyordu. "Bana açıkça anlatma nezaketini gösterdiğin için teşekkür ederim. Tüm bunların açık açık konuşulup aydın-Mtilması her ikimiz için de iyi oldu. İkimizden birinin kafa-

4U/ | Fmlippa Uregory

sında en ufak bir şüphe kırıntısı kalsaydı, uzun vadede evliliğimiz bile yara alabilirdi."

"Biz genciz, bu tip şeyleri kendi aramızda konuşmamız son derece doğal. Birbirimize karşı dürüst ve açık davranmamız en iyisi. Dedikodu ve karalamaların ilişkimize zarar vermesine göz

yumamayız, öyle değil mi? Ayrıca bu evlilik yüzünden günah işleme korkusu yaşamamıza da hiç gerek yok."

"Bu benim için de bir ilk olacak," dedi Harry yeniden utangaç delikanlı tavrını takınarak. "Umarım bu seni rahatsız etmez."

"Elbette etmez," dedi Catalina sevimli bir tavırla. "Ne zaman yalnız başına dışarı çıkmaya izin verildi ki? Büyükannen ve baban seni korumak uğruna altın kafeste bir şahin muamelesi yapmadılar mı? Her ikimiz için de bir ilki birlikte yaşamaktan onur duyacağım."

Harry ayağa kalkıp elini Catalina'ya uzattı. "O halde birlikte öğreneceğiz. Birbirimize nazik davranacağız. Seni incitmek, canını yakmak istemem Catalina. Eğer canın yanar-sa, bana söylemeni istiyorum."

Catalina fazla ölçüp tartmadan kendini Harry'nin kollarına bıraktı. Dokunuşuyla Harry'nin nasıl da yay gibi gerildiğini hissetti. Bedenini yavaşça geri çekti ama ten temasını kesmemek için bir elini Harry'nin omzunda bırakmayı ihmal etmedi. Genç kral, Infanta'yı yatağa sürükleyip yumuşak yastıklara başını gömdüğünde, koyu mavi gözleri arzuyla tutuşmuştu.

Harry, "Seni ilk gördüğüm günden beri aklımdan çıkmıyorsun," derken soluk soluğaydı. Catalina'nın saçlarını, boynunu, geceliğinin açıkta bıraktığı omzunu okşarken bir an

IvjArUVUivJ l'KtiNiti
4U5

önce genç kadının bedenine tümten sahip olmak istediği anlaşılıyordu.

Catalina gülümseyerek karşılık verdi. "Sen de benim."

"Gerçekten mi?"

Catalina başını sallayarak doğruladı.

"O gün seninle evlenenin ben olduğumu hayal etmişim," dedi Harry soluğu kesilerek.,

Catalina usul usul geceliğinin ipek bağcıklarını çözmeye koyuldu. Gecelik üstünden kayıp yere düşünce, beyaz gerdanı, yuvarlak ve dolgun göğüsleri, ince beli, bacaklarının arasındaki belli belirsiz gölge açığa çıktı.

Gördüğü manzara karşısında Harry'nin kalp atışları hızlandı. Catalina, kocasının kulağına, "Her şey olması gerektiği gibi ve ben bedenimi ilk kez sana teslim edeceğim. Artık evliyiz ve sonunda birbirimizin olacağız," diye fısıldadı.

"Ah, nihayet!" dedi Harry iç geçirerek. "Sonunda evlenebildik."

Harry yüzünü Catalina'nın ılık koynuna yasladı. Nefes alıp verişleri gittikçe hızlanırken ispanya Prensesi'nin diri bedeninin üstüne çıktı. Catalina da tepkisiz kalamadığını farkettiler. Ansızın yıllar öncesine dönüp Arthur'un yumuşak dokunuşlarını hatırlamıştı. En tehlikelisi de galiba buydu, şu an ihtiyacı olan en son şey Arthur'un adını sayıklama gafletine düşmekti. Genç kadın önce numaradan karşı koydu, sonra da Harry'nin içine girmesine izin verdi. Ve acıyla inledi. Ama her şey çok kolay olmuştu, fazla kolay. Acı çığılığı yeterince güçlü değildi, bedeni yeterince güçlü direnmemişti. Fazla sıcak, fazla davetkardı. Kolay olmuştu. Harry tüm toyluğuna rağmen yeterince zor olmadığını farkındaydı.

^U4

I'Uiippa »jicgui/

Harry hazzin doruklarında gezerken bile bir yerlerde bir terslik olduğunu sezip gayriihtiyari duraksayarak "Sen bir bakiresin, çok canını yakmıyorum değil mi?" diye sormaktan kendini alıkoyamadı.

Ama olmadığını biliyordu. İçinde, derinden bir ses Cata-lina'nın bakire olmadığını fısıldamıştı kulağına. Cinselliğe dair kulaktan dolma şeyler dışında bilgi ve tecrübesi olmadığı halde yine de hissetmişti işte. Zihninin gerisinde bir yerde Catalina'nın yalan söylediğinden emindi.

Catalina zevk sarhoşu bakışlarını Harry'ye diktiler. "Şu ana kadar bakireydim. Ama bekaretim kuvvetine yenik düştü. Öyle güçlüsün ki."

Harry'nin yüzü hala allak buUaktı ancak şehvetini dizginlemekten de acizdi. Derken yeniden hareketlendi, bu hazza karşı koymak ne mümkündü? Catalina, kocasının kulağına, "Sen benim köcamsım ve sana ait olanı aldın. Arthur'un yapamadığını sen yaptın," diye fısıldadı.

Catalina, Harry'yi iyiden iyiye çjjgına çevirecek sihirJi sözcükleri bulmuştu. Genç adam şehvetle haykırarak karı-sınm üstüne düştü. Tohumları, Catalina'nın içine akıyordu. Verilen söz nihayet tutulmuştu.

Harry beni tekrar sorgulamadı. Bana inanmayı öyle çok istiyordu ki, cevabından korktuğu o soruyu bir daha sormadı. Sürekli duymak istediği cevaplan almaya alışmış, şımarık bir delikanlı

olarak korkakça davranmış, canını yakacak bir gerçektense pembe bir yalana tutunmayı seçmişti.

Aslında en büyük arzusu bana sahip olabilmektir. Hem de beni ilk gördüğü halimle, beyaz gelinlikler içinde el değ-

IVIAMIS.UM I^KhIN5hi>

4U5

memiş bir bakire olarak. Ama her şey bir yana, onu bana iten asıl neden hiç sevmediği, hatta kıskandığı kardeşi Art-hur'a karşı zafer kazanmaktı. Başta kendine, sonra bana, Arthur'un yapamadığım başardığını ispat etmek istiyordu. Sevgili kocam St Worcester Katedrali'nde yatarken bile, Harry'nin hala çocukça hislerle ondan intikam almaya çalışarak ruhunu huzursuz etmesi canımı sıktı. Söylediğim en büyük yalan bakire olduğum değil. En büyük yalanım, Harry'ye Arthur'dan daha iyi ve daha üstün bir erkek olduğunu söylemek. Bunu da yaptım!

Gün ağarmadan kalkıp Harry uyurken küçük bir çakı- | la ayak tabanımı kestim. Ayak tabanımdaki kesiği kimse göremez. Gece üstünde uyuduğumuz çarşafa kanımı damlattım. Bir kral ve kraliçenin gerdek çarşafını göstermesi gibi bir şey söz konusu değilse de, başta Leydi Margaret olmak üzere saraydaki muhaliflerimin ani bir çıkışına karşı hazırlıklı olmam lazım. Hem kimse gözleriyle görmek istemese bile, nedimelerimin meraklı saray eşrafının sorularına maruz kalacağı kesin.

Sabah, yeni bir gelinin yapması gereken her ne varsa yapmaya özen gösterdim. Yorgun olduğumu söyleyip öğleye kadar rahatsız edilmek istemediğimi, dinleneceğimi söyledim. Gizli bir sim keşfetmiş mahcup bir kız gibi kimsenin gözünün içine doğrudan bakmadan, hafif apışarak yürüdüm. Ayrıca bir hafta boyunca at binemeyeceğim için ava çıkmayacağımı bildirmeyi de ihmal etmedim. Bekaretini yeni kaybetmiş genç bir kadın olduğumu herkesin kafasına kazımak için elimden geleni yaptım. Sonunda çabalarım sonuç verdi. Hemen hemen herkesi ikna ettim. Zaten herkes bakire olduğuma inanmaya dünden razı.

4UO

I^niuppa urcguiy

Ayağındaki kesik uzun süre canımı yaktı. Yeni bir ayakkabı denerken ya da ayağımı vuran bir pabuç giymeye çalışırken her seferinde ıstırap veriyor ve sanki bu ıstırap bana Arthur'a verdiğim sözü tutmak uğruna söylediğim yalanı hatırlatıyor. İçimde kanayan derin yaranın yanında ayağımdaki kesiğin lafı mı olur? En acısı da, kendini Art-hur'dan üstün gören şu değersiz çocuğa "kocacığım" diye hitap etmek, değil mi?

Harry geceyarısı uyanınca Catalina da gözünü açtı. "Lordum?" "Sen uyu," dedi Harry. "Günün ağarmasına daha çok var."

Catalina, Harry'yi duymazdan gelerek yataktan süzülüp önce şömineyi sonra da baş uçlarında duran mumları yaktı. Kuşağını bağlamadığı sabahlığı vücudunu tamamen giz-leyemiyordu. "Bira ister misin? Ya da şarap?"

"Bir kadeh şaraba hayır demem. Kendine de al." Catalina elindeki mumları gümüş şamdana yerleştirip iki kadeh şarapla yatağa geri döndü. Harry'nin yüzünü okuya-mamasına rağmen canını sıkan, onu huzursuz eden ve gecenin bir yarısı uykusundan uyanmasına neden olan bir şey olduğunu sezdi. Harry'nin yerinde Arthur olsaydı, Catalina bir bakışta aklından ne geçtiğini anlayabilirdi. Ama Harry'yle işi hiç kolay değildi. Genç kralın dikkati dağılmaya öyle müsaitti ki, herhangi bir çıtırtı, bir fnüzik sesi, güzel bir rüya ya da kötü bir kabus onu allak bullak edebiliyordu. Düşüncelerini paylaşmaya ve fikir almaya alıştıırılarak büyütölmüş şımarık bir çocuk olduğundan, kendi başına

MAHKUM PRENSES | 407

karar almak onun harcı değildi. Çevresinde dostları, hayranları, hocaları, mürebbiyeleri, danışmanları ve ailesinden oluşan kalabalık bir çember olmadığı takdirde, sudan çıkmış balığa dönmesi an meselesiydi. Aklına geleni hemen o an dile dökmek istiyor, içinde tutmaya dayanamıyordu. Ca-talina'nın tam manasıyla amacına ulaşabilmesi için, Harry'nin her şeyi olması şarttı. •

"Savaşı düşünüyordum," dedi Harry.

"Oh!"

"Kral Louis elimizden kurtulabileceğini, bizimle savaştan kaçınabileceğini sanıyor. Halbuki onu bizzat biz savaşa zorr layacağız. Söylenenlere bakılırsa, aslında barış taraftarıymış ama ben

değilim. Agincourt Savaşı'nın galibi İngiltere'nin yeni kralıyım ben. Kral Louis de benim ne dışlı bir hükümdar olduğumu yaşayarak öğrenecek."

Catalina başını sallayıp onayladı. Babası Kral Ferdinand da İngiltere'nin Fransa'ya savaş ilan etmesinden yanaydı, kızından Harry'yi bu konuda yüreklendirilmesini istemişti. Son dönemde kızına yazdığı mektuplardan birinde, İngiltere ve Fransa arasında çıkması muhtemel bir savaşın fitilinin her zamankinin aksine kuzey kıyısında değil, mutlak suretle Fransa-İspanya sınırında ateşlenmesini istediğinin altını çizmişti. Gönlünden geçen, İngiltere'nin Aquitaine bölgesini yeniden fethetmesiydi. Eğer buna niyet edilirse, İspanya tam destek sözü veriyordu. Kral Ferdinand, Aquitaine Sefe-ri'nin kolay ve başarılı seferlerden biri olacağına inanıyordu.

"Bu sabah hiç vakit kaybetmeden kendim için yeni bir savaş zırhı sipariş edeceğim. Bu kez turnuvalarda giydiklerimden değil, savaş meydanında giyebileceğim dayanıklı bir zırhım olsun istiyorum."

408 | Philippa Gregory

Catalina, ülkede yoluna sokulması gereken bunca iş varken Harry'nin bizzat sefere çıkmasının pek de mümkün görünmediğini söylemeye niyetlenirken sustu. İngiliz ordusu Fransızlarla çarpışmak için sefere çıktığı an, tahtlarında bir İngiliz gelin oturmasına rağmen İskoçların hiç vakit kaybetmeden İngiltere'nin kuzeyine saldıracağı kesindi. Ayrıca laçkalaşan vergi sisteminin acilen elden geçirilip daha adil bir düzene oturtulması, yeni okullar açılarak eğitimde reform yapılması, kraliyet meclisinin yeniden düzenlenmesi, kıyıları korumak için yeni kaleler inşa edilmesi ve güçlü bir donanma için girişimde bulunulması gerekiyordu. Tüm bunlar Arthur'un İngiltere için kurduğu planlardı ve Catalina tüm bunları en kısa zamanda Harry'nin de planları haline getirmeye kararlıydı.

"Sefere çıkınca yerime vekalet etmesi için tahtı büyükanneme teslim edeceğim," dedi Harry.

"Ne yapılması gerektiğini herkesten iyi biliyor, hatta benden bile."

Catalina duraksadı, söyleyeceklerinin tahttaki konumu açısından hayati önem taşıdığına bilincindeydi. "Ama zavallı büyükannen artık çok yaşlı. Zaten bugüne dek İngiltere için elinden geleni fazlasıyla yapmadı mı? Belki artık onu devlet meseleleriyle daha fazla yormayıp dinlenmesini sağlamalısın."

Harry gülümsedi. "Bu söylediklerin diğer yaşlı kadınlar için geçerli olabilir fakat büyükannem için değil. O hala her şeyi kendi yürütüyor. Kraliyet hazinesi onun kontrolünde, işini de gayet iyi yapıyor doğrusu. Tudorlar tahtta olduğu müddetçe hiçbir şey ona ağır gelmez."

"Evet, baksana seni bile nasıl da idare ediyor. Bir dakika olsun gözünün önünden ayırmaması da cabası. Bana ka-

i'injiiVUIYi i IMLINOİİO

4uy

hrsa, elinde olsa sefere çıkmaya da engel olur. Hatırlasana, sen daha çocukken ne turnuvalara katılmaya ne oyun oynamaya ne de akranlarınla vakit geçirmeye izin veriyordu. Kendini sana adadığı için büyükanneme minnettar olmalısın. Eğer bir prenses olsaydın, seni ancak bu kadar gözünün önünde tutabilirdi." Catalina gevrek bir kahkaha attıktan sonra kaldığı yerden devam etti. "Sence artık büyükannenin köşesine çekilme zamanı gelmedi mi? Biraz özgür olmak senin de hakkın değil mi?"

Harry'nin hırsıyla parlayan gözlerine bakılırsa Catalina kazanmıştı.

"Hem büyükanneme yetki verirsen, emin ol çok geçmeden savaşın gereksiz ve senin için tehlikeli olduğunu söyleyip seni hemen geri çağıracaktır."

"Büyükannem bu sefere çıkmaya engel olamaz. Ben bu ülkenin kralıyım, ne istersem onu yaparım."

Catalina tek kaşını kaldırdı. "Sen nasıl istersen aşkım. Ama inan bana, seni geri döndürmek için yapacağı ilk şey maddi desteği kesmek olacaktır. Eğer Leydi Margaret ve meclis üyeleri savaşın boşa zaman geçirmek olduğu görüşünde birleşirse, kıllarını bile kıpırdatmazlar. Oysa ordunu finanse etmek için vergi toplamaya gerek olacak. Kısacası kendini aldattılmış, sırtından vurulmuş hissedersen sakın şaşırma ve öfkelenme. Büyükannen her ne yaparsa seni çok sevdiği için yapar. Tabii sonuçlarını düşünemeyebilir."

Harry afallamıştı. "Büyükannem asla benim kuyumu kazmaz."

"Elbette, asla kasten böyle bir şey yapmaz. O her ne yaparsa yapsın, sadece senin iyiliğini düşünür. Doğru ya da yanlış, tartışılması gereken o. Bu aslında.."

HIU

rniippa oregory

"Bu ashnda ne?"

"Büyükannen her şeyi senden daha iyi bildiğine inanıyor. Onun gözünde sen hala kısa pantolonlu küçük bir çocuksun. Korkarım, hep de öyle kalacaksın."

Harry öfkeden mosmor kesildi.

"Ona göre sen hep Arthur'dan sonra şans eseri tahta çıkan veliaht olacaksın, gerçek veliaht değil. Büyükannen için sen tahta yakışmıyorsun bile. Yaşlıların fikirlerini değiştirmek kolay değildir. Zamanla birlikte koşulların da değiştiğini hemen kabul edemezler. Bir düşünsene, bütün ömrü seni idare ederek geçmiş bir kadının bir anda senin muhakeme gücünü kabul etmesi kolay mı sence? Onun gözünde sen daima bu krallığın en küçük prensi, bebeğisin."

"Beni yaşlı bir kadın sınırlayamaz."

"Devir, senin devrin sevgilim."

"Ne yapacağım, biliyor musun? Sefere çıkarken yerime vekalet etmen için tahtın başında seni bırakacağım. Ben yokken ülkeyi benim adıma yönetir misin? Senden başkasına güvenemem. Hem buradaki birlikleri kumanda edersin hem de ihtiyacım olduğunda bana destek kuvvet gönderirsin. Benim için bunu yapar mısın?"

Catalina istediği oyuncağı kapan bir çocuk sevinciyle ama tabii bunu hiç belli etmeden gülümsedi. "Elbette yapabilirim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağımdan emin olabilirsiniz. Ben bir gün İngiltere'yi yönetmek için dünyaya ge-tirildim. Sen yokken İngiltere'nin güvenliğini sağlayacağıma söz veriyorum, gözün arkada kalmasın."

"İşte, bu tam da benim istediğim şey. Hem annen de başarılı bir kumandandı, öyle değil mi? Kocasına arka çıktığı-

MAHKUM PREİNSES | 411

nı duymuştum. Ordunun başında baban varmış ama birlikleri toplayıp parayı sağlayan hep annenmiş."

"Evet." Harry'nin ailesine gösterdiği ilgi Catalina'nın ruhunu okşadı. "Evet, bir an olsun babamın yanından ayrıldığını hatırlamam. Her daim ateş hattının bir adım gerisinde hücum planı yapar, yeterince birliğin hazır olup olmadığını gözden geçirir, ordunun giderlerini karşılamanın yollarını arar bulurdu. Hatta bazen kılıç kuşanıp soluğu savaş meydanında aldığı bile olurdu. Kendine ait gösterişli bir savaş zırhı bile vardı."

"Biraz annenden bahsetsene." Harry yastıkları kabartıp, sırtını yasladı. "Bana İspanya'yı anlat. İspanya'nın görkemli saraylarında geçen çocukluğundan söz et. Nasıldı? Neydi adı? Alhambra?" Catalina bu anı daha önce yaşadığı hissine kapılarak ür-perdi. Kalbini bu anının gölgesi sıkıştırdı. "Ah, tam olarak hatırlamıyorum bile," dedi. "Aslına bakılırsa anlatılacak pek de bir şey yok."

"Ah, yapma. Bana bir hikaye anlat."

"Hayır! Sana hiçbir şey anlatamam. Bilmem farkında mısın ama ben çok uzun zamandan beri bir İngiliz Prense-si'yim. Anlatacak bir şey yok."

Harry o sabah her zamankinden daha enerjik kalktı. İlk kez kendisi için gerçek bir zırh, bir savaş zırhı yaptıracak olmanın heyecanına kapılmış, sefere çıkmak için hemen bir bahane bulmayı umut ediyordu. Catalina'yi da öpücüklere boğarak uyandırıp sabırsızlıkla, henüz tam uyanmayan karısının üstünde aldı soluğu. Kraliçe, kocasının bencilliğine al-

412 | Philippa Gregory

dırış etmeden tatmin olmasına izin verdi, sonra da aceleyle üstünden inişini ve kendisini odasına götürmeleri için kapıyı yumruklayarak muhafızları çağırmasını seyretti.

"Bugün ayından önce at binmek istiyorum. Dışarıda harika bir hava var. Bana eşlik etmek ister misin?"

"Ayinde görüşürüz, eğer istersen sonra da birlikte kah-vakı ederiz."

"Kahvakıyı aşağıda, salonda, edeceğiz. Sonra da ava çıkacağız. Böyle bir havada köpekleri dışarı çıkarmamak olmaz. Sen de gelirsin, değil mi?"

"Gelirim," dedi Catalina gülümseyerek. "Av partisinden sonra piknik yapmaya ne dersin?"

"Sen mükemmel bir eşsin," diye karşılık verdi Harry neşeyle. "Piknik yapmak harika bir fikir. Müzisyenlere piknikte hazır olmaları için talimat verdirsene. Açık havada dans etmek müthiş olur. Tüm nedimelerini de yanında getir. Kalabalıkla dans etmek daha zevkli."

Catalina yataktan fırlayıp Harry'yi odadan çıkmadan son anda yakaladı. "Harry, Leydi Margaret Pole'ü çağırabilir miyim? Onu sen de seviyor olmalısın. O da nedimelerimden biri olabilir mi?"

Harry dönüp Catalina'yı sevgiyle kucakladı. "Kimi istersen hizmetinde çalıştırmakta özgürsün. Hem de her kimi istersen. Bana sorman bile gerekmez. Hemen haber gönderelim, onun ne kadar iyi bir kadın olduğunu ben de biliyorum. Ayrıca Leydi Elizabeth Boleyn'i de çağirt. Doğumdan sonra yeniden saraya dönmeye hazırlanıyor. Bir kızı daha oldu."

"Adını ne koydular?"

"Sanırım, Mary. Ya da Anne. Tam hatırlamıyorum. Şimdi gelelim piknikteki dansımıza..."

JViAtiKUM PRENSES

413

"Sen onu düşünme, ben müzisyenleri de, dansçıları da ayarlayacağım." Catalina, Harry'nin yüzünün sevinçle aydınlandığını görünce şen bir kahkaha savurdu. Genç kral "Ayinde görüşürüz," deyip kendisini almaya gelen muhafızlar eşliğinde odasına gitmek üzere kapıdan çıktı.

Onunla Arthur için, annem için, Tann için, ortak emelimiz için ve tabii kendim için evlendirm. Ama kısa sürede onu gerçekten sevmeye başladım. Böylesine sevgi dolu, sıcak, iyi yürekli ve enerjik bir adamı sevmemek mümkün değil. Şu yaşına kadar sadece hayranlık ve nezaket duygularıyla beslenen bu cömert yürekli kral, karşısındakilerden de sadece nezaket ve iyi niyet bekliyor. Her sabah güne mutlu uyanıyor, yeni günün kendisine daha çok mutluluk ve güzellik getireceği inancını asla yitiniyor. İşten güçten canı sıkıldığında ya da biri şikayetleriyle kafasını şişirdiğinde, omzuna ağır gelen büyükleri onun adına üstlenecek birini anyorgözleri, bulur bulmaz da oradan uzaklaşıyor. İlk birkaç hafta bu rolü büyükannesi Leydi Margaret üstlenmişti ama onun yerini almam uzun sürmedi. Krallığı yönetme zahmetini benim ellerime gönül rahatlığıyla teslim edebileceğine, onu kolayca ikna ettim.

Kraliyet meclisi üyeleri kralın ne düşündüğünü öğrenmeden önce meseleleri bana getirmeye, benden görüş almaya başladı. Krala bir mektup ya da teklif sunmak, eğer benim tarafımdan hazırlanmış ise daha kolay olduğundan, bu uygulama kısa zamanda onların da işine geldi. Meclis üyeleri İngiltere ve İspanya arasındaki ittifakı zedeleyebilecek ya da Harry'yi benden uzaklaştırabilecek konularda ne

414 | Philippa Gregory

kadar katı olduğumu bildiklerinden, tekliflerini de ona göre ayarlar oldular. Çünkü benim kaşlarım çatılınca, Harry'ninkiler de çatılıyor. Sarayda avantaj sağlamak isteyenler, yardım dilenenler, adalet isteyen rica sahipleri kısa yoldan ve kesin bir karara ulaşmanın yolunun önce benimle görüşmek olduğunu keşfedince, kabul salonum hiç boş kalmaz oldu.

Kimseden Harry'yi kandırmasını istemek zorunda da kalmadım. Herkes krala sundukları bir teklif ya da getirdikleri bir önerinin taze, yeni ve heyecan verici olması gerektiğini kısa zamanda öğrendi. Nitekim özgüveni yüksek ve herkesten çok kendisini seven, megaloman bile sayılabilecek kralı yeniliklerin heyecanlandırdığı çabuk kavranmıştı. Büyükannesini bir kalemde kenara atan Harry, kendi işine alenen kaşınhasmdan hoşlanmadığının, güdülmekten hazzetmediğinin işaretini çok önce verdi ama kraliyetinin anahtarlarını, güvendiği biri olduğu müddetçe düşünmeksizin uzatmaya da dünden razı. Benim sımın, onun sadece bana güvenmesini sağlamak.

Harry'yi, Arthur'a benzemediği için, içten içe de olsa suçlamak gafletine asla düşmedim. Sefaletle mücadele ederek geçirmek zorunda kaldığım yedi yıl boyunca, ben sırrına eremesem de Tann'ın Arthur'u benden almasının bile bir nedeni olduğu fikrine kendimi alıştırmış, Arthur ölmüşken hala yaşamaya devam edenlerden nefret et-. mekten vazgeçmiştim. Arthur son nefesini, kulağında benim ettiğim yemin çınlarken vermişti. Aslında ona verdiğim sözü tutmak için yaptığım evlilik, katlanılması güç bir evlilikten ziyade neredeyse mutlu bir evlilik olduğu için yine de şanslı sayılıyorum.

ivj/inivuM rKLiNiti

415

Kraliçe olmayı seviyorum. Zengin bir mücevher kutum olmasını, refakatlerinden hoşnut olduğum nedimelerin etrafımda pervane olmasını da... Uzun zaman kann tokluğuna çalıştırmak zorunda kaldığım Maria de Salinas'a borcumu ödeyebildiğim için mutluyum. Kendisi için yeni elbiseler sipariş ettiğini, aşık olduğunu gördüğüme seviniyorum. Leydi Margaret'a yazıp sarayda onu yanımda istediğimi bildirmenin, sonra kollarına atılıp uzun uzun hasret gidermenin tadı tarif edilebilir mi? Ketumluğuyla bir kez daha takdirimi topladı, Arthur hakkında tek kelime dahi etmedi. Her şey bir yana, bu evliliği neden yaptığımı ve aslında bana nelere mal olduğunu

bilen birinin olması garip bir biçimde içime su serpiyor. Tahtta oturan Harry de olsa, Art-hur'un düşlediği İngiltere'nin tohumlarını atmanın keyfi ise anlatılmaz.

Evliliğimizin ilk bir ayı Harry için ziyafet, şölen, dans partileri, maskeli balolardan ibaret geçti. Harry, uzun süre sınıfa tıklı kalmış, şimdi güzel bir yaz tatiline çıkan haylaz bir çocuktan farksız. Yeryüzüne sanki sadece hayatın tadını çıkarmak için gönderilmiş. En ufak şeyden bile mutlu olmasını biliyor, ki bu da aslında büyük bir meziyet. Ava çıkmayı, at binmeyi çok seviyor. Tahta çıkana dek kah büyükannesi kah babası tarafından sürekli engellendiği için, şimdi boşa geçirdiği zamanların acısını çıkarmaya çalışıyor. Çevresinde, kendini Harry'yi eğlendirmeye adanmış adamların olmasından zevk alıyor. Ona eşlik eden kadınların çokluğundan da hoşnut elbette. Neyse ki bana duyduğu çocuksu hayranlık, sadakatinden şüphe etmeme engel oluyor. Sevimli kadınlarla sohbet etmekten, iskambil oynamaktan, onları dans ederken izlemekten, iyi dans edenleri

410 | Ftillippa Uregory

hediyelere boğmaktan büyük haz duyuyor ancak tüm bunları yaparken onayımı almak istercesine bir gözünü de asla benden ayırmıyor. Her zaman yanı başımda oturuyor, hayranlık dolu bakışları hep üstümde. Bu şartlar altında, onu sevmemek mümkün mü?

Sarayın yüzü Henry'den sonra iyiden iyiye değişti. Saray koridorlarını dolduran çoğu savaş yorgunu yaşlı adamlar, yerini Harry'nin genç ve şen şakrak arkadaşlarına bıraktı. Kısa hayatları boyunca zorluk yüzü görmemiş olan bu genç arkadaşlar için eğlenmek nefes almakla eşdeğer.

Harry'yi ve gamsız arkadaş sürüsünü es kaza eleştirme-meye kendimi şartlandırdım. Genç kral büyürken ailesinin sergilediği aşırı korumacı kollamacı tavır yüzünden hayatın zevklerinin tadına varmak bir yana, tadına bakamamış bile ve şimdi o yılların acısını "Minyonlar" adını verdikleri arkadaş grubuyla çıkartıyor. Harry, Minyonlarla şişenin dibini görene dek içiyor, kanları kaynayan delikanlıların ka-çamaklarını ve kavgalarını izleyip serüvenlerini dinleyerek eğleniyor. En iyi arkadaşı William Compton. Neredeyse günün tamamını her an dans ya da kavga etmeye başlayacak gibi kol kola geçiriyorlar. William zararsız birine benziyor, Harryyi can yoldaşı gibi görüyor, o ne derse sorgusuz sualsiz yapıyor. Genç saray eşrafının yansından fazlası gibi, o da benimle gizli gizli flört ediyor, benim için şiirler yazıp şarkılar söylüyor.

Kraliyet meclisinin yaşlı ve tecrübeli üyeleri sarayın değişen yüzünden duydukları rahatsızlığı çekinmeden dile getirirse de ben sessiz kalmayı tercih ediyorum. İçip içip zıvanadan çıkmadıkları müddetçe kimseye bir zararlan dokunmuyor nasılsa. Hem içlerinden bazdan, daha önceden

I

|1

MAHKUM PRENSES | 417

de tanıdığım Buckingham Dükü ve genç Thomas Howard gibi, her sarayda bulunması gereken tipler. Onlara daha ziyade annemin gözüyle bakmaya çalışıyorum. Annem görse, akıllı bir kaş havadaki bu delikanlıların enerji ve sınır tanımayan cesaretlerinin birgün bir savaş meydanında çok işime yarayabileceğini söylerdi kuşkusuz. Çok içince gürültücü ve kavgacı olsalar da gençliklerine vennek gerek. Barış zamanında en çok gürültüyü çıkaranlar, savaş zamanında tam da aranan komutanlar olup çıkar.

Kralın büyükannesi bir ya da iki koca, bir gelin, bir torun ve en son da en değerli prensini toprağa verdikten sonra, hayata tutunmaktan ve mücadele etmekten iyice yorgun düşmüştü. Catalina da bu şartlar altında yaşlı düşmanma alenen savaş ilan etmekten kaçmıyordu. Catalina'nın sağduyulu tavrı sayesinde, iki kadın arasındaki çekişme hiçbir zaman çirkinleşmemiş. Leydi Margaret'ın Kraliçe Eliza-beth'e yaptığı gibi, Catalina'ya da sınırları zorlayan bir üslupla meydan okuyacağını zannedenler yanılmıştı. Catalina büyük bir ustalıklarla aleni tartışmaların önünü kesmeyi becermişti.

Yemek salonuna girerken Leydi Margaret, İngiltere'nin yeni kraliçesinin birkaç adım önünden gitmeye yelteniyor-sa, Catalina doğuştan prenses, İspanya Infantası ve yeni İngiltere Kraliçesi olmasına rağmen alçakgönüllülük gösterip büyükanneye yol veriyor, bu sevecen tavırlarıyla da herkesin gönlünü fethediyordu. Catalina, kralın büyükannesine hoşgörü gösterip fedakarlık ediyor gibi görünse de, aslında gösterdiği büyüklükle bir yandan da yaşlı kadını halkın gö-

418 | Philippa Gregory

zünde ezmiş oluyordu. Herkes Catalina'nın yaşa hürmetine, mütevazılığına ve cömertliğine hayrandı.

Kral Henry'nin ölümü Leydi Margaret'ı çok sarsmıştı. Onun acısı, biricik evladını kaybeden bir anneden çok, yaşam amacını kaybeden güç odağı olmaya alışkın bir kadınınkini andırıyordu.

Henry'nin yokluğunda, meclis üyelerini kralla görüşmeden önce kendisine rapor vermeleri için zorlamaya bile enerjisi kalmamıştı. Harry'nin herkesi affedici tavırlarını, babasından kalma alacakları ansızın cömertçe silişini ve mahkumların büyük bir çoğunluğunu azat edişini. Leydi Margaret oğlunun anısına saygısızlık ve kendi hakimiyetine karşı bir başkaldırı saymıştı. Sarayın gençleşen ve neşelenen yeni yüzü. Leydi Margaret'ın kendini eskimiş ve yaşlanmış hissetmesine neden oluyordu. İngiltere'yi oğlu vasıtasıyla, el altından yönetmeye alışmış olan yaşlı kadın, bir anda adeta açığa alınmıştı. Artık fikirlerinin kimse için bir önemi kalmamıştı. Sarayda gerçekleşecek her türlü merasimin kurallarını tüm detaylarıyla kaleme aldığı koskoca kitap bir kenara itilmiş, kitapta hiç yer almayan yeni yeni adetler türemişti.

Leydi Margaret ansızın esmeye başlayan bu değişim rüzgarından, oldum olası hiç sevmediği Catalina'yı sorumlu tutuyordu. Genç kraliçe de büyükanneye inat, Harry'yi av partilerine katılması, gecenin geç saatlarına kadar dans gösterileri düzenlemesi için yüreklendiriyordu. Yaşlı leydi emektar nedimelerine, her Tanrı'nın günü, bu kendini bilmez gösteriş budalası yeni kraliçenin torununun felaketi olacağından yakınıyordu. Ve tabii İngiltere'nin de... Zaman zaman daha da ileri gidip sağda solda Arthur'un genç yaşta hayatını kaybetmesinin sürpriz olmadığından da dem v-

MAHKUM PRENSES | 419

ruyordu. Ona göre bir kraliyet hanesinin bu şekilde zıvanadan çıkması kabul edilebilir şey değildi.

Leydi Margaret Pole yaşlı leydinin bu tip konuşmalarına kulak misafiri olduğunda, usturuplu bir dille orta yolu bulmaya gayret gösteriyordu. "Leydim, kraliçemiz sarayda neşe eksik olmasın istiyor. Ama sizi temin ederim, tahtın geleceğini ve saygınlığını tehdit edecek en ufak bir şey de yapmaz. Aksine kraliçemiz tahtta olmasa, her şey asıl o zaman rayından çıkabilir. Eğlenceden vazgeçemeyen bizzat majestelerinin kendisi. Üstelik genç saray görevlileri kraliçemize duydukları saygıdan ötürü, onun huzurunda taşkınlık yapmamaya özen gösteriyor."

"Bana kalırsa tüm bunların baş sorumlusu kraliçe, ben sadece onu suçluyorum. Prenses Eleanor asla bu şekilde davranmazdı. O, benim dairemde yaşayacak ve benim kurallarına riayet edecekti."

Catalina, büyükannenin eleştiri oklarını sıradan bir kayıtsızlıkla savuşturuyordu. Karalamalarına kulaklarını tamamen tıkamış, söylenenleri duymuyordu bile. Ne kadar konuşsa da artık elinden bir şey gelmeyeceğinin farkındaydı, bu da ona fazlasıyla yetiyordu.

Yaşlı leydinin en büyük şikayeti, uzun zamandan beri saray eşrafının gece geç saatlere kadar ayakta kalmayı alışkanlık haline getirmiş olmasıydı. Her geçen gün yemek servisine geçilmesi için biraz daha uzun beklemek zorunda kalmak Leydi Margaret'ın canını sıkıyordu.

"Gece çok geçe kalıyorsunuz." Bir keresinde dayanamayıp torunu Kral Harry'ye yakındı. "Bu çok aptalca, senin uykunu iyi alman gerekir. Hala gelişme çağındasın ve sabahlara kadar alem yapmanın sana hiçbir faydası yok. Ben bu

420 | Philippa Gregory

kadar uzun süre ayakta kalamam, üstelik boşuboşuna mum israf ediyorsunuz."

"Haklı olabilirsiniz büyükanneciğim ama siz yetmişinize merdiven dayadınız. Elbette dinlenmeye ihtiyaç duyacaksınız. İsteddiğiniz zaman odanıza çekilmekte özgürsünüz. Catalina ile ben henüz çok genciz, bizim geç saatlere kadar uyanık kalmak en doğal hakkımız. Şimdi eğlenmeyeceğiz de ne zaman eğleneceğiz?"

"Catalina'nın da dinlenmesi gerek. Bu tahtın velihtını dünyaya getirecek bir kadının herkesten çok kendine bakması şart. Dört gözle beklediğimiz haberi, yüzünde tüylü maskelerle delice dans ederken veremez, öyle değil mi? Her gece maskeli balo düzenlemek de neyin nesi? Üstelik bu kadar masrafın akından nasıl kalkılır?"

"Evleneli henüz bir ay bile olmadı." Harry'nin canı iyiden iyiye sıkılmıştı. "Tüm bunlar da bizim düğün kutlamamızın bir parçası. Hem ben dans etmeyi çok seviyorum, neden asik suratlı bir sarayımız olacağına neşeli ve enerjik olmasın?"

"Sanki paranın sonu yokmuş gibi davranıyorsunuz. Bu akşam yemekleri bize kaç mal oluyor? Ya bitmek bilmeyen gece eğlenceleri? Sadece tütsüler bile bir servet değerinde. Ya müzisyenler, onlara ne demeli? Bu ülkenin varlığını muhafaza etmesi gerekir, müsrif bir kralı kimse uzun süre hoş-göremez. Hiçbir İngiliz, kraliyet tahtında zevk düşkünü bir züppe görmek istemez."

Harry öfkeden kızarıp bozarmış, tam sinirli bir çıkış yapmaya hazırlanıyordu ki, Catalina araya girdi.

"Kralımız müsrif değil. Bunlar sadece düğün kutlamalarımızın bir parçası. Oğlunuz, merhum kralımız, sarayında

iviniAiYuivi ri\î:.İ\ouo

neşe eksik olmasın isterdi. Halkın sarayda sıkıntı olmadığını bilmesinden yanaydı. Kral Harry de sadece değerli babasının yolundan gitmeye çalışıyor."

"Onun babası, yabancı karısının kuklası bir aptal değildi."

Catalina hiç bozuntuya vermedi, bir eliyle de ters bir şey söylemesine engel olmak için kocasının kolundan tuttu. "Ben onun eşiyim ve Tann'nın beni görevlendirdiği gibi her zaman onun yanıdayım. Eminim, siz de koşullar ne olursa olsun benim kralımızın yanında yer almamı istersiniz."

Yaşlı leydi homurdandı. "Kulağıma gelenlere bakılırsa, siz daha fazlasını elde etmeye çalışıyorsunuz."

Genç çift, leydinin ağızındaki baklayı çıkarmasını bekledi. Catalina, Harry'nin gerildiğini hissediyordu.

"Duyduğuma göre babanız İspanya elçisini geri çağırma-cakmış. Doğru mu? Demek artık İngiltere'de bir elçi bulundurma ihtiyacı hissetmiyor. Zaten İngiltere Kralı'nın karısı İspanya'nın emrinde desenize. Kralın karısı bizzat İspanya elçiliği görevini de üstlenecek, öyle mi? Bu nasıl olur, biri bana açıklayabilir mi?"

"Büyükanne!" Harry bir anda yerinden sıçradı, oysa Catalina hala soğukkanlılığını koruyordu.

"Leydim, ben İspanya Prensesi'yim. Doğup büyüdüğüm ülkeyi, gelin geldiğim ve yurdum bellediğim topraklarda elbette temsil edebilirim. Bu görevi üstlenmekten de ayrıca onur duyarım. Babama, sevgili damadı Kral Harry'nin afiyette olduğunu, krallığımızda her şeyin yolunda gittiğini, ben de bildirebilirim. Keza sevgili babamın da savaşta ve barışta kraliyetimizin yanında olduğunu da majestelerine iletebilirim."

"Savaşa girdiğimizde..." diye başladı Harry.

"Savaş mı?" Leydi Margaret, savaş lafını duyunca torununun sözünü yarıda kesti. "Neden savaşa girecekmiz? Fransa'yla aramızda herhangi bir sürtüşme yok. Fransa'yla savaşmayı karının babasından başka kim istiyor? İspanya adına savaşmak için bu oyuna gelecek kadar aptal olmadığını söyle bana Harry. Nesin sen? İspanya'nın ayak işlerini yapan herhangi biri mi? Yoksa bir gölge kral mı?"

"Fransa Kralı herkes için ciddi bir tehlike." Harry kendini daha fazla tutamayıp gürlledi. "Ve İngiltere'nin zaferi her zaman..."

Catalina araya girdi. "Eminim, Kralın Büyükannesi Leydim size karşı gelmek istememiştir majesteleri," dedi tatlı bir sesle. "Zaman değişiyor. Yaşlıların değişen koşullara biz gençler kadar çabuk adapte olmasını bekleyemeyiz."

"Ben daha bunamadım." Bu kez sıçrama sırası Leydi Margaret'teydi. "Bir tehlike varsa herkesten önce kokusunu ben alırım. Ve bir İspanyol casusu da gözünden tanırım."

"Bizim için sizin fikirleriniz çok değerli," diye onayladı Catalina. "Lordum ve ben, sizin görüşlerinizi almaktan büyük mutluluk duyuyoruz. Öyle değil mi, Harry?"

Harry hala sinirliydi. "Agincourt Savaşı..."

"Yorgunum, sürekli aynı şeyleri dinlemeye takatim yok. Odamda istirahate çekileceğim."

Catalina hiç tereddüt etmeden eğilip Leydi Margaret'i itaatkar bir şekilde selamladı. Catalina doğrulduğunda yaşlı kadın çoktan odadan çıkmıştı.

"Nasıl olur da böyle şeyler söyleyebilir? Ya sen, sen nasıl bu kadar hakareti soğukkanlılıkla yalayıp yutabilirsin? Hiçbir şey anlamıyor ve sana durmadan hakaret yağıdırıyor. Sen ise durup dinliyorsun."

Catalina içten bir kahkaha attı ve Harry'nin allak bullak yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Ah, Harry hiçbir şey yapamayacak olduktan sonra, onun söylediklerini kim takar? Artık büyükannenin sözlerine kimsenin kulak asmadığının farkında değil misin?"

"O ne düşünürse düşünsün, ben Fransa'yla savaşa gireceğim," dedi Harry inatçı bir çocuk gibi.

"Elbette gireceksin, önemli olan doğru zamanı yakalamak."

Zaferimi kendi içimde yaşamak zorunda kalmama rağmen yine de mutluyum. Bu zafer damağımda hoş bir tat bırakıyor, senelerce özlediğim bir tat... Nafile bir bekleyişle dul olarak

geçirdiğim o yedi yılı bana zehir edenlerden intikamımı yavaş yavaş alacağım. Harry'nin kız kardeşlerinden de... Hepsi günü geldiğinde gücümün farkına varacak.

Leydi Margaret yaşlı olmasına rağmen saray eşrafının gediklilerini bile çevresine toplayamadı. Sevilmeyen bir simaydı, ne bir kadın ne de kralın annesi olarak. Ülkenin köklü, muteber ailelerinden birinden geldiği halde Bos-ivorth 'tan sonra önünde açılan kapılan ve ani yükselişini bir türlü bazmedememiş, bumu büyük tavırlarıyla herkesin antipatisini kazanmıştı. Kimse ona saygıda kusur etmiyor ama yürekte de sevmiyordu. Kralın annesi olarak kendini herkesten üstün görüp saray eşrafından soyutlamıştı.

Sarayda esen değişim rüzganyla birlikte Leydi Margaret'm ekseninden savrulanlar birer birer benim arkadaşlığımı kazandı. Leydi Margaret Pole başta olmak üzere, Buckingham Dükü ve kız kardeşleri Elizabeth ile Anne, Thomas Howard ve oğulları, Sör Thomas ve Leydi Elizabeth Boleyn, sevgili William Warham, Cantenbury Başpsikoposu, George Talbot ve Galler'den tanıdığım Sör Henry Vernon. Hepsi de Harry devlet işlerinden kaytarsa bile benim dümeni asla bırakmadığımı biliyor.

Onlara akıl danışıyor, Arthur'la kurduğumuz düşlerden bahsediyorum. Kraliyet meclisi üyeleriyle kafa kafaya verip . İngiltere'yi daha güçlü ve bağımsız bir ülke haline getirmeye çalışıyorum. Bir baştan bir başa İngiliz topraklarında hukukun üstünlüğünün kabullenilmesi ve kanunların her yerde aynı şekilde uygulanması için kafa patlatıyoruz. Bir yandan da kıyı şeridinde savunmanın güçlendirilmesi için çalışmalara başladık. Donanmayı ve orduyu yeniden elden geçirmeye karar verdik. Usul usul, kimsenin tepkisini çekmeden kraliyetin dizginlerini elime aldım ve gördüm ki, ben bu işi basbayağı yapabiliyorum.

Devlet idaresini ailemden öğrenmiştim. Alhambra Sarayı 'ndaki kraliyet salonunda annemin dizinin dibinde oturur, babamın tüm yabancı elçileri bir araya getirip yaptığı toplantılara bizzat katılırdım. Estetik, müzik, sanat ve edebiyatı nasıl öğrendiysem, devlet yönetiminin inceliklerini de aynı şekilde öğrendim. Kral adına yetki kullanabilen bir kraliçe olmak benim için yuvaya dönmek gibi bir şey. İngiltere Kraliçesi olmak için doğdum ve bunun için yetiştirildim. Sonunda İngiltere Kraliçesi olduğum için mutluyum.

Kralın büyükannesi ahsap oymalı yatağında yatıyordu. Odanın kalın perdeleri ardına dek çekilmiş, içerisi kapka-

MAHKUM PRENSSES | 425

ranlıktı. Son nefesini vermek üzere olan yaşlı leydi gözlerini yatağının yanındaki fildişi haça dikmiş, çevresinde dua eden kalabalığın mırıltısını duymuyordu bile.

Catalina, yatağın ayakucunda duran nedimenin yanına diz çöktü. Başı önünde, elinde mercan bir tespihle dua ediyordu. Leydi Margaret cennette kazandığı mertebeden emin, bu dünyadan göçmeye hazırды.

Dışarıda, Kral Harry büyükannesinin ebediyete intikal ettiği haberinin verilmesini bekliyordu. Yaşlı leydinin ölümüyle çocukluk çağı ile arasındaki tek ve aslında zayıf bağ da kopmuş olacaktı. İkinci çocuk olarak dikkat çekmek, ilgi görmek, takdir toplamak için Arthur'dan fazla çaba sarf etmek zorunda kaldığı devir tamamen kapanmak üzereydi. Bundan böyle herkes ona soyunun en kıdemli üyesi gözüyle bakacaktı. Artık ideallerine karşı çıkıp yoluna ket koyacak kuralcı bir yaşlı kadın da olmayacaktı başında. Harry, sanki büyükannesi son nefesini verir vermez aniden yetişkinler dünyasına girecekmiş gibi hissediyordu. Artık onun haşarı bir çocuk ve iflah olmaz, başına buyruk bir prens olduğunu bilen kalmayacaktı. Duygusal bir gelgit yaşamaktaydı, bir yanı büyükannesini toprağa verecek olma düşüncesini bile kabullenemezken diğer yanı bir erkek ve kral olarak gerçekten özgür kalabilmek için bir an önce yaşlı kadını defnetmeye bakıyordu.

"Harry savaşa girmemeli." Leydi Margaret güçlkle konuştu.

Başnedimesi kaç gündür ağzından tek kelime çıkmayan hanımefendisinin bu kesin cümlesi karşısında hayretle ufak bir çığlık attı. Catalina ise hemen ayağa kalktı. "Ne dediniz Leydim?"

426 | Plilippa Gregory

MAHKUM PRENSSES • 427

I

"Harry savaşa girmemeli," diye tekrarladı Leydi Margaret. "Bizim gayemiz Avrupa'yı kana bulayan bitmez tükenmez savaşların dışında kalmak olmalı. Kraliyetimizin huzurunu tehlikeye atamayız."

"Hayır," diye karşılık verdi Çatalına inatçı bir sesle. "Bizim amacımız Haçlı Seferlerini, Hıristiyan aleminin kalbine kadar taşımak olmalı. Kiliseyi tüm Avrupa'da yaygınlaştırmak için öncü olmalıyız. Hatta kutsal topraklar, Afrika, Osmanlı, Suriye de dahil." "iskoçlar..."

"Iskoçları geri püskürtebilirim." Catalina'nın sesi kendinden son derece emin çıkıyordu. "Iskoç tehlikesinin farkındayım,"

"Seninle evlenmesine ülkemi savaşa sürükleyesin diye izin vermedim." Leydi Margaret'in gözleri kararıyordu.

"Benimle evlenmesine zaten izin vermediniz ki. En başından beri bu evliliğe karşı çıktığınızı biliyorum. Ve ben Haçlı Seferi'ne liderlik etmesi için onunla özellikle evlendim." Catalina, ölüm döşeğindeki birini huzursuz edecek şeyler söylemesinden rahatsız olan başnedimenin kaş göz işaretlerini görmezden geldi.

"Bana söz ver, Hany'nin savaşa girmesine engel olacaksın. Bu sana son vasiyetimdir, bana söz vermeni istiyorum." "Hayır. Ölüm döşeğindeki birine bir söz daha veremem. Bir kez verdim ve sözümü tutmak çok pahalıya mal oldu. Özellikle de size böyle bir söz jsla vermem. Siz kendi hayatınızı yaşadınız ve kendinize düşlediğiniz gibi bir dünya kurdunuz. Şimdi sıra bende. Oğlumun İngiltere Kralı, hatta belki de İspanya Kralı olduğunu göreceğim. Kocamın Türkleri ve Müslümanları nasıl defettiğine şahit olacağım. Ülkem İngiltere'nin dünyada hak ettiği yere oturduğunu göreceğim. Avrupa'nın kalbinde, Avrupa'nın lideri olduğunu. Ben sizin hiç olamadığınız o kudretli İngiltere Kraliçesi olacağım."

"Hayır." Yaşlı kadının soluğu kesiliyordu.

"Evet. Artık İngiltere Kraliçesi'yim ve ölene dek de öyle kalacağım."

Yaşlı kadın yatağında doğrulmaya çalıştı ama başarısız oldu. Kesik kesik soluyordu. Catalina'ya, "Bana dua et," dedi küfreder gibi. "İngiltere için üstüme düşen her şeyi yaptım, Tudorlara da. İsmimin bir kraliçeymişim gibi, yıllar sonra bile hatırlandığını yaşayarak öğreneceksin,"

Catalina duraksadı. Eğer bu kadın kendisi, oğlu ve ülkesi için elinden geleni yapmamış olsaydı, şimdi Tudorlar tahtta olmayacaktı. "Sizin için dua edeceğim. Roma Katolik Kilisesi bu topraklarda hüküm sürdüğü müddetçe, nerede bir dua okunsa sizin adınız hep geçecek."

"Sonsuza dek," dedi Leydi Margaret. Bazı şeylerin asla değişmeyeceğini bilmek onu sor^ nefesini vermeden önce' mutlu etmişti.

"Sonsuza dek."

Son konuşmaların üstünden bir saat geçmeden Leydi Margaret hayatını kaybetti. Böylece ben de henüz taç giyme töreni yapılmamış olsa da, her anlamda gerçek bir kraliçe oldum. Sarayda ne yapılması gerektiğine dair en ufak bir fikri olan biri bile yoktu ya da tutarlı kararlar alabilecek biri. Harry o güne dek hiç resmi bir cenaze töreni düzenlememişti ve doğal olarak ne yapacağını bilmiyordu. İşe nereden

428 | Philippa Gregory

başlayacaktık Büyükannesinin onuruna kaç gün yas ilan edilecekti? Yaşlı kadın nereye gömülecekti? Ve tüm bu seremoni nasıl yürütülecekti?

Ben de çareyi, seneler önce İngiltere'ye ilk ayak bastığımda tanıştığım eski dostum dönemin Buckingham Dükü ile Leydi Margaret Pole'ü çağırarak buldum. Merhum Leydi Margaret'in kendi yazdığı kitabı önüme açtı. Bu benim İngiltere'de bir başıma düzenleyeceğim ilk devlet töreni olacağından her şeyin kusursuz olmasını istiyorum.

Şanslıyım, kitabın kapağına ilştirilmiş üç sayfa uzunluğunda el yazısı bir dosya buldum. Yaşlı leydi ölmeden önce kendisi için nasıl bir cenaze töreni istediğini oturup uzun uzun yazmış. Ardi arkası gelmez istekleri ve akıl almaz taleplerini okuyunca gayriihtiyari Leydi Margaret Po-le'le birbirimize bakakaldık. Sayısızpsikoposun törende hazır bulunmasını istemiş, sırayla tabutunu omuzlayacakların ve yas tutacakların isimlerini bile tek tek sıralamış. Merhum leydinin taleplerini gören Buckingham Dükü de gülümseyip omuz silkmekle yetinince, önüme boş bir kağıt alıp her şeyi neredeyse yanya indirerek bir tören planı hazırlayıp emirler yağdırmaya başladım.

Kraliyet tahtında oturan İspanyol gelinin organize ettiği bilinen cenaze töreni sessiz sakin geçti. Catalina'nın tahta çıkmadan önce yedi uzun yılı inzava hayatı yaşayarak heba ettiğini düşünenler, aslında hiç de öyle olmadığını bu sayede öğrendi. Catalina bu süre içinde İngilizlerin alışkanlıkları ve karakter yapılarını iyi analiz etmiş, onların nabzına göre şerbet vermenin şifresini çözmüştü. Doğuştan bir prenses ol-

duğu için olsa gerek, sarayın kurallarını da devlet yönetmenin inceliklerini de gayet iyi biliyordu. Taç giyme töreni arifesinde, İngiltere'nin tahtı sarsılmaz ve tartışılmaz kraliçesi olacağını sinyali vermişti. Sefaletle sürüklendiği zor yıllarda, dar zamanlarında kendisini görmezden gelenler, şimdi adeta ilgisini çekebilmek için kapısında yatıyordu.

Catalina, insanların hayranlığını ve saygısını, tıpkı zamanında umursamazlıklarını kabullendiği gibi ılımlı bir nezaketle karşıladı. Kralın büyükannesinin cenaze törenini tek basma düzenleyerek kraliyet tarihinde tahtta oturan ilk söz sahibi kraliçe olma sıfatına da nail olmuştu. Kazandığı bu başarıdan sonra, kimsenin ayağını kaydırmaya teşebbüs dahi edemeyeceğinden emindi.

Kralın büyükannesinin ölümüne rağmen taç giyme törenimizi ertelememeye karar verdik. Tüm hazırlıklar tamamlandı. Ayrıca İngiltere'nin dört bir yanından. Kral Henry'nin oğlunun tacı devralacağı töreni görmeye gelenleri hayal kırıklığına uğratmak da istemedik. İçlerinden bazıları Plymouth'tan kalkıp gelmiş, aralarında yıllar önce beni yol yorgunu, deniz tutmuş bir halde karşılayanlar da var. Onca yoldan gelenlere, Harry ve benim taç giyme törenimizin, sırf nemrut bir yaşlı kadın zamansız vefat etti diye iptal edildiğini ve geri dönmeleri gerektiğini söyleyemeyiz. Üstelik hepsi de görkemli bir törene tanıklık etme umuduyla burada.

Esasında hayal kırıklığına dayanamayan Harry. Zaferinin taçlandırılacağı o gün, dünya yıkılsa umrunda olmayacağını adım. gibi biliyorum. Hele de pek çok konuda he-

430 | Philippa Gregory

MAHKUM PRENSES • 431

vesinin kursağında kalmasına neden olan yaşlı büyükannesinin yasını tutması gerektiği için kendini bu bazdan asla mahrum bırakmaz.

Aslında ben de Harry'ye hak veriyorum. Büyükannesi yaşayacağını yaşamış, gücünün keyfini sürmüş, artık sıra bizde. Ülke yeni kral ve kraliçenin tahta çıkışını kutlamak için can atıyor. Bu durumda bizim de kimsenin hevesini kursağında bırakmaya hakkımız yok. Her şey bir yana, sonunda benim tahta çıktığımı görmek isteyenler de azımsanmayacak sayıda. Sonuçta her şeyin planlandığı gibi devam etmesine karar verdim. Zaten böyle bir karar alabilecek benden başka kimse yok.

Harry'nin büyükannesinin ardından tuttuğu yasın göstermelik olduğunun farkındayım. Leydi Margaret'm yatak odasından çıktığımda Harry kapıda bekliyordu. Beni görünce büyükannesini kaybettiğimizi anladı. Omuzlarının ansızın nasıl dikleştiği gözümde kaçmadı. Adeta büyük bir yükten, büyükannesinin ensesinden ayırmadığı ince, kemikli ve yaşlılık lekeleriyle dolu elinden kurtulmuştu. Dudak kıvrımlarına gayriihtiyari yerleşen silik gülümsemeyi de gördüm. Büyükannesi çekip gitmiş, Harry ise tüm hırsları ve gençlik ateşiyle tahtta yalnız, nihayet başına buynuk kalmıştı. Derken toparlanıp yüzüne sahte bir hüznü ilişti ve benim de aynı sahtelikle üzgünmüş gibi yaparak sıraladığım, büyükannesini kaybettiğimizi söylemek zorunda kalmanın ne denli zor olduğuna dair kelimelerime kulak verdi.

Yeri geldiğinde ikiyüzlü davranabildiğini gördüğüme memnun oldum. Alhambra Sarayı'ndaki kraliyet salonunun birden fazla kapısı vardı. Babam bir keresinde, iyi bir kralın bir kapıdan girip gerektiğinde diğerinden çıkması ge-

rettiğini ama çevresindekilerin onun aklından geçenleri asla okuyamaması gerektiğini söylemişti. Harry hala çocuk ruhlu bir delikanlı ama o da zamanla olgunlaşıp kendisi fikir yürütmeye, gelişen muhakeme gücü sayesinde karar almaya başlayacak. Kafasından başka bir şey geçerken du-daklarından bambaşka sözcükler dökülmeli.

Bu ölümle birlikte onun hakkında başka bir şey daha öğrendim ama. Büyükannesinin ardından tek bir daynla gerçek gözyaşı dökmüştü. Bu, altın Kral Harry'nin taş gibi sert ve kimsenin giitenmemesi gereken bir kalbi olduğunu gösteriyor. Le) > di Margaret her ne kadar sert bir kadın da olsa, Harry'yi. ilgi ve sevgiye boğmuş, ona bir bakıma annelik etmişti. Dizlerinin üstünde saatler boyunca Harry için dua etmiş, onu koruyup kollamak adına elinden gelen her şeyi yapmıştı. Oysa o, büyükannesinin ona ilk itirazında tüm güzel anılan bir kenara itip onu düşmanı olarak görmeye başlamıştı. Harry istediği her şeyi almaya alıştınmış şımanık bir çocuk. Karşısında istediğini vermeyen birini bulursa da gemileri yakmaya hazır. Bu etkileyici delikanlının sınırsız bencilliği, ileride hepimiz için büyük bir tehdit olabilir. Bir gün hepimiz büyükannesinin onu daha iyi yetiştirmiş olmasını dileyebiliriz.

2/}. JlazİTan ı^o^

Catalina'yı kuleden Westminster'a bir İngiliz Prenses gibi taşıdılar. Dört beyaz atın çektiği altın sim işlemeli bir tahtire-

432 | Philippa Gregory

vandaydı. Üstünde beyaz saten bir elbise, omuzlarından dökülen saçlarında ise sıra sıra incilerin dizili olduğu gösterişli bir taç vardı. Önce Harry'nin tacı kutsandı, ardından başını eğen Catalina kutsal kraliyet yağını alıp alınına ve göğsüne sürdü. Bir elinde fildişi değneği, diğerinde kraliyet esasını tutarken artık tıpkı annesi gibi bir kraliçe olmanın gururunu yaşıyordu. Kutsanmış bir kraliçe olarak bundan böyle fanilerden meleklerle bir kat daha yakın bir mertebede yaşamını sürdürecekti ve Tanrı'nın verdiği görevle O'nun koruması altında ülkesini yönetecekti. Doğduğu gün kafasına kazman ülküsünü nihayet gerçek kılmış, sözünü tutmuş ve hayatta layık olduğu yeri almıştı.

Tahtı, Harry'nin tahtından biraz daha alçaktı. Krallarını selamlayıp iyi dileklerini sunmak için salonu dolduran kalabalık, her şeye rağmen hedefinden asla vazgeçmeyen, türlü zorluğa göğüs geren eski İspanya Prensesi, yeni İngiltere Kraliçesi'ni de selamladı.

Bugünün gelmesi için çok uzun süre bekledim. En büyük arzum nihayet yerine geldi ve ben kendimi bir rüyada gibi hissediyorum. Taç giyme törenim bitti, tahtıma oturdum. Bir elimde fildişi değnek, diğerinde kraliyet esasını, alınmda ve göğsümde kutsal yağın baş döndürücü kokusu... Art-hur'un hasretiyle yanıp tutuştuğum bir başka rüyadayım adeta.

Ancak bu kez her şey gerçek.

Kraliyet mabedinden çıkarken herkes coşkuyla bizim için ateşli tezahüratlar yaptı. Dönüp yanımda duran kocama baktım. Ansızın bir rüyadan uyanır gibi, onun Arthur olmadığını farkedince adeta şoke oldum. Biricik aşkı Art-hur'un yanında tahta oturduğumu, birlikte taç giydiğimizi öyle çok hayal etmişim ki, şimdi yanımda duranın o olmadığına inanmak hiç de kolay değildi. Ama Af^hur'un yakışıklı ve düşünceli yüzünün yerine, heyecandan yanaklarına al basan Harry'nin yuvarlak yüzüyle burun buruna geldim. Mahcup ve bir o kadar vakur kocam yerine, yanımda şımarık Harry vardı.

İşte o an, belki de ilk kez, Arthur'un gerçekten gittiğini ve bir daha asla yanımda olamayacağını anladım. Ben İngiltere Kralıyla evlenerek üstüme düşeni yapıp sözümü tuttum, hepsi bu. Kral, Harry olsa bile... Ulu Tanrı, sana yalvarıyorum. Arthur da üstüne düşeni yapsın ve beni al-Yan-na'dan seyrederek kavuşacağımız günü beklesin. Bir gün fani dünyadaki işim bitince yanma varacağım ve sonsuza kadar birlikte olacağız.

"Mutlu musun?" Harry, kilise çanlarını ve kalabalığın gürültüsünü bastıran bir sesle sordu.

"Mutlu musun Catalina? Seninle evlendiğim için kendinle gurur duyuyor musun? İngiltere Kraliçesi oldun, sana bu tahta oturma fırsatını verdiğim için hayatından memnun musun?"

"Çok mutluyum," dedim. "Ve bundan sonra beni Katherine diye çağırmalısın."

"Katherine mi? Bundan sonra sana Catalina demeyecek miyiz?"

"Ben artık İngiltere Kraliçesiyim. "Arthur'un sözleri bir an olsun aklımdan çıkmıyordu. "İngiltere Kraliçesi Katherine. "

"Ah, anladım!" İsmi değiştirme düşüncesi Harry'nin de hoşuna gitti. "O zaman bundan böyle Kral Henry ve

Kraliçe Katherine olacağız. Bundan böyle benim adımı da Henry/"

Karşımda duran bu genç adam kral ama ne yazık ki Arthur değil. Gerçek bir erkek gibi Henry olarak çağılmak isteyen Harry. Ben de artık kraliçeyim. Artık Catalina değilim. Bundan böyle adım Katherine. Doğuştan İngiliz gibi. Artık bir zamanlar Galler Prensi'yle büyük bir aşk yaşayan o genç kız değilim.

Xatfienne, İngiltere Kraliçesi

Taz, 1^0^

Saray eşrafı iyiden iyiye eğlence sarhoşu olmuştu. Genç kral çevresindeki herkesi etkisi altına almış, hepsini sefahat düşkünü yapmıştı. Yazın gelişi her zamankinden daha coşkulu karşılandı. Muhteşem bir evden ayrılıp, bir diğerine geçmeleri neredeyse iki ay sürdü. Bu sırada Henry ve Katherine bol bol avlandı, görkemli piknikler düzenledi, geceyanlarına kadar dans etti ve su gibi para harcadı. Kraliyet mensuplarının bir sonraki adresine doğru önceden yola çıkan katırlarda, kral ve kraliçenin paylaştığı kraliyet yatağını süslemek için değerli kumaşlar ve kürkler, yeni ev ışıl ışıl parlasın diye altın ve goblenler oradan oraya sürüklenip duruyordu.

Henry için hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece bir kez Catalina'nın babasına ne kadar mutlu olduğunu bildiren bir mektup yazmıştı. Onun dışında ilgilenilmesi gereken tüm işler ve evraklar, bir konaktan diğerine kutular içinde taşınıp duruyordu. Sadece İngiltere Kraliçesi

Katherine'in açıp okuduğu mektuplara, yine bizzat kraliçe cevap yazıyor, katiplerine dikte ettirdiği raporları kraliyet meclisine gönderiyordu.

438 | Philippa Gregory

MAHKUM PRENSES • 439

'111

Saray, Richmond'a ancak eylül ortasında döndü ve Henry eğlencelerin devam etmesini istediğini ilan etti. Havalar hala çok iyi gidiyordu; ava çıkmaya, kraliyet mavnala-nyla nehirde gezmeye, okçuluk ve tenis müsabakaları ile partiler, maskeli balolar düzenlemeye devam edebilirlerdi. Ülkenin önde gelen soyluları da Richmond'da sürüp giden eğlenceye katılmakta gecikmedi. Kökleri Tudorlardan çok daha eskiye dayanan soylu ailelerin yanı sıra kraliyette Tudorlar sayesinde yeni yeni yükselen, varlık ve isim yapan aileler de bu bitmeyen cümbüşten memnundu. Bosworth Zaferi'nin yorgun savaşçıları bir anda kendilerini Tudor eğlencelerine katılıp günlerini gün etmekten başka bir şey yapmayanlar arasında buldu.

Henry eğitilmiş, esprili, etkileyici ve sportmen herkese, ayırt etmeksizin sarayında yer vermekten çekinmiyor, hatta bundan memnun oluyordu. Katherine tüm olup biteni gülümseyerek karşılıyor, kimseye burun kıvrımadan ya da itiraz etmeden, tüm davetlere güler yüzle katılıyordu. Kendini tamamen genç kocasının gönlünce vakit geçirebilmesine adanmış gibiydi. Oysa bir yandan da yavaş ama kendinden emin adımlarla parti organizasyonlarından başlayarak tüm kraliyetin yönetimini ele geçiriyordu.

Kraliçe Katherine kraliyet hesaplarını masaya yaydı, bir yanına katip diğer yanına da bir denetçi aldı. Sarayın gider kalemlerinin tutulduğu hesap defterlerini incelemeye koyuldu. Mutfak, ocak, mahzen, giyim kuşam, hizmetkar maaşları, hara giderleri ve müzisyenler. Sarayın her bir departmanı her ay yaptıkları harcama tutanaklarını, tıpkı daha önce kralın annesi Leydi Margaret'a gönderdikleri gibi, artık Katherine'e göndermek zorundaydı. Eğer harcamalarda göze batan bir artış varsa, hazine denetçilerinden biri aniden onları ziyaret edip harcamaların neden arttığına yönelik sorguya çekebilirdi.

Lüks ve sefahat düşkünlüğünün giderek yaygınlaştığı Avrupa'da tüm krallıklar, son dönemde artan masraflarla başetmeye çalışıyordu. Tüm krallar, Ortaçağ lordları gibi geniş maiyetin yanı sıra kültürel ve mimari alanda da zenginliklerini gösterebilmek için elinden geleni yapar olmuştu. Avrupa'da bu işi en iyi kıvrıran İngiltere'ydі. Kraliçe Katherine bir haneyi ayakta tutmanın ne kadar zor bir iş olduğunu yaşayarak ve zor yollardan geçerek öğrenmişti. Durham Malikanesi'ni elinde avcunda hiçbir şey kalmadığı halde kap kaçak sata sata ayakta tutmayı başarmış ve bu esnada da bir somun ekmeğın fiyatından taze balıkla tuzsuz balık arasındaki fiyat farkına, İspanya'dan getirilen ucuz şaraplarla Fransa'dan gelen pahalı şaraplar arasındaki kalite farkına kadar her şeyi öğrenmişti. Hesaplar konusunda fazlasıyla titiz olan Leydi Margaret'tan bile daha dişli çıkan Katherine sayesinde, aşçılar mutfak avlusunda toptancılarla amansız pazarlıklara girmeye başlamış ve harcamaları olağanüstü boyutlara ulaşan sarayın giderlerini nispeten dengede tutar olmuştu.

Kraliçe Katherine haftada bir saray giderlerini tüm detayıyla gözden geçiriyor, sabah gün doğmadan kalkıp Henry avlanırken ona gelen mektupları okuyor ve cevap taslakları hazırlıyordu.

Sarayı, ülkenin iyi yönetilen merkezi olarak kontrol altında tutmak şakaya gelmeyecek ve ertelenemeyecek bir işti.

440 | Philippa Gregory

MAHKUM PRENSES | 441

Kraliçe Katherine mektupları okuyup cevap yazıp meclis üyeleriyle uzun toplantılar yaparak ve danışmanlardan fikir alarak geçirdiği saatlere acımıyor, yoğun temposundan asla yakınmıyordu. Nitekim annesinin koskoca bir kraliyeti nasıl tek başına sorunsuz idare ettiğine bizzat şahit olmuştu. İs-panyalı Isabella birbirine rakip küçük krallık ve lordlukları; sağladığı merkezi yönetim, ulusal adalet sistemi ve sarsılmaz bir savunma gücü kurarak aynı çatı altında toplayabilmişti. Katherine de aynı yöntemlerin İngiltere'de de kullanılabileceğine inanıyordu.

Ancak Katherine bir yandan da kayınpederinin izinden gidiyordu. Kraliyet arşivindeki evrakları ve mektupları gözden geçirdikçe merhum Kral Henry'ye duyduğu hayranlık bin kat artmıştı. Yıllık tutulan raporlara bakılırsa, kendi arazilerinde bağımsızlıklarını korumakta ısrarcı davranan İngiliz lordların istekleri ile kraliyete bağlı olma zorunluluklarını aynı potada eritebilme başarısı bile, takdire şayan ve örnek alınması gereken bir şeydi. Nitekim Kral Henry kurnazca bir

hamleyle kuzey sınırındaki lordları daha özgür bırakıp onlara diğerlerine göre daha çok varlık ve statü vermişti. Çünkü İskoç tehlikesiyle burun buruna olan kuzeydeki lordlar, aynı zamanda İngiltere'ye siper olmalıydı. Katherine, konsey odasında duvarda asılı duran kuzey sınırını gösteren haritaların önüne geçti. Arazinin yapısına ve bölünmüşlüğüne bakılırsa güvenliği sağlamak hiç de kolay olmayacaktı, özellikle de İskoçların düşmanca tavırları hesaba katılınca. İskoçlar İngiltere'nin Müslümanları gibiydi. Toprakları paylaşmak mümkün değildi ve acilen ağır bir yenilgiye uğratılmaları şarttı.

Katherine de tıpkı kayınpederi gibi, gözünü iktidar hırsı bürümüş lordları büyük bir tehlike olarak görüyordu. Taht-

I

ta hüküm süren Tudorların rahat yaşantısından hoşlanmayanların sayısı hiç de az değildi. Henry, çevresindeki yakışıklı lordlara ölçüp biçmeden yüklü miktarda maaşlar bağlarken Katherine her seferinde kocasını uyanıp zaten varlıklı olanların durumunu daha da iyileştirmenin bir manası olmadığını söylüyordu. Oysa Henry cömertliğiyle nam salıp halkın sevgisini kazanmak istiyordu. Katherine zenginliği, gücün takip ettiğini biliyor ve tahta yeni çıkan kralların her ikisini de kendi ellerinde toplaması gerektiğine inanıyordu. "Baban seni daha önce Howard Ailesi hakkında uyarılmış mıydı?" Karı-koca yan yana oturmuş atıcılık müsabakası seyredirken Katherine aniden sordu. Henry en yüksek ikin-'ci skoru elde etmiş, sıranm yeniden kendisine gelmesini bekliyordu.

"Hayır, uyarması mı gerekirdi?"

"Ah, hayır. Howardların seni arkandan vurabileceği gibi bir ihtimalden söz etmek değildi niyetim. Hepsi de sevecen ve sadık insanlar. Thomas Howard ailenizin her zaman dostu olmuş. Kuzeyin güvenliğini sağlamak için de büyük çaba sarf etti. Edward ise benim biricik şövalyem. Ben sadece her geçen gün servetlerinin biraz daha çoğaldığından ^ ailevi güçlerinin arttığından söz etmek istedim. Tabii b^'nın Howardlar hakkında ne düşündüğünü de mera' yordum."

"Ben nereden bileyim? Daha önce ne ben so-o bana bir şey söyledi."

"Kendinden sonra tahta senin çıkacağı h^ sonra da mı?"

Henry umursamaz bir şekilde başını sa!':-; "Benim tahta çıkmama daha çok zaman oldu | •'
Ht/C

I'inippü. vjltguiy

yordu. Hala ders çalışmaya devam ediyordum. Dünyayla tanışmama izin vermemişt ki, Howardlarla ilgili düşüncelerini paylaşsın."

"Biz oğlumuz olunca aynı hataya düşmeyelim, küçük yaştan itibaren onu hayata hazırlamaya başlayalım."

Henry hemen kolunu Katherine'in beline doladı. "Sence oğlumuzun aramıza katılmasına çok zaman var mı?"

"Tanrı'ya bir an önce bize bir erkek evlat vermesi için dua ediyorum. Biliyor musun, ben de bu sıralar oğlumuz için bir isim düşünüyordum."

"Aşkım, oğlumuzun babanın adını vermeyi mi düşünüyorsun? Ona Ferdinand mı diyeceksin?"

"Eğer sen de istersen, Arthur ismini koyabileceğimizi düşündüm."

"Ağabeyim için mi?" Henry'nin yüzü gölgelendi. "Hayır, İngiltere için Arthur. Bazen sana bakınca, Came-lot'un yuvarlak masasının başında oturan Kral Arthur'u görür gibi oluyorum. Sence de en az Camelot'un ki kadar sihirli ve güzel bir sarayımız yok mu?"

"Aklından neler de geçiyormuş, hayalperest sevgilim benim."

"Camelot'un Arthur'undan sonra İngiltere'nin görüp görebileceği en muhteşem kral bence sen olacaksın."

"O zaman oğlumuzun ismi Arthur olsun. Arthur Henry."

"Evet."

Henry'nin sırası gelince arkadaşları seslenip yanlarına çağırdı. Karısından şans öpücüğü almayı ihmal etmeyen genç kral, Katherine'in gözünü üstünden ayırmadığını bildiğinden kasılarak yerini alıp hedefi tam on ikiden vurmayı yine. başardı.

ivLrt.nis.uivi i^KtNSES

443

"Tam isabet."

"Mükemmel bir atış."

"Tam da kralımıza yakışacak cinsten."

Arkadaşlarının övgü dolu sözleriyle iyice göğsü kabaran Henry müsabaka ödülü altın yayı gerine gerine aldı. Katherine'in karşısına geçip önünde diz çökerek ödülünü uzattı. Katherine de kocasını önce yanaklarından, sonra dudaklarından öptü.

"Senin için kazandım. Sen bana şans getiriyorsun. Sen beni seyrederken asla bir yarışta kaybetmem."

"Bu bir aşk oku. Bunu sonsuza dek saklayacağım, kalbime sapladığım oktan sonra bu bana hediye ettiğin ikinci ok sevgilim."

"Kraliçemiz beni seviyor." Henry ayağa kalkıp yüzünü coşkulu kalabalığa dönerek bağırdı. "O beni seviyor."

Kraliçenin nedimelerinden Elizabeth Boleyn küstah bir tavırla atıldı. "Sizi sevmemek ne mümkün?"

Henry de karşılık vermekte gecikmeyerek Katherine'e dönüp "Onu sevmemek ne mümkün," dedi gülümseyerek.

O gece dua sandalyemin önünde diz çöküp ellerimi karnımın üstünde kavuşturdum. Geçen ayın üstüne bu ay da adet görmediğime göre artık hamile olduğuma eminim.

"Arthur," diye fısıldadım gözlerimi kapatıp. Silueti tüm canlılığıyla zihnimde belirdi. Ludlow'daki yatak odamızda yan çıplaktı, yüzüne mum ışığı vuruyordu. "Arthur, aşkımla! Kardeşin de oğlumuzla Arthur Henry adını vermeyi kabul

444 | Philippa Gregory

etti. Hayalimiz sonunda gerçek olacak. Kardeşinden hoşlanmadığını biliyorum ama yine de ona teşekkür borçluyuz. Benimle evlenmeyi reddetseydi, yeminimi tutamayabilirdim. O iyi kalpli bir genç. Dilerim ileride de iyi kalpli bir erkek olur."

Henry'den hoşlandığım için suçluluk duymuyorum. Arthur'un yerini asla alamayacağı kesin. Ama bir kadın için doğru olan kocasını sevmesi. Ve Henry'de de ne yapıp edip insana kendini sevdiren özel bir çekim gücü var. Yıllarca onu yakından izleme ve karakterini inceleme fırsatı bulduğum için, nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyorum. Bencil bir çocuk olduğuna şüphe yok fakat aynı zamanda bir çocuk kadar sıcakkanlı ve insanlara karşı cömert. Kibirli ve hırslı da üstelik. Doğruyu söylemek gerekirse bir kumpanya oyuncusu kadar da iyi rol kesiyor. Bir an geliyor kahkahalara, bir diğer an gözyaşlarına boğulabiliyor. Çabuk heyecanlanıyor, çabuk hayal kırıklığına uğruyor. Pek çok genç gibi kendini fazla önemsiyor. İyî yönlendirilir, tutkularını dizginlemeyi becerebilir ve birinci vazifesinin devletine hizmet etmek olduğunu öğrenebilirse, ileride mükemmel bir kral olabilir. Şimdiye dek fazlasıyla şımartılmış olmasına rağmen hamurunu yeniden şekillendirmek için çok da geç kalmış sayılmam. İngiltere'nin mükemmel bir krala ihtiyacı var. Ben de bu uğurda elimden geleni yapmaya hazırım.

İngiltere'ye karşı yerine getirmem gereken en önemli görevim Henry'yi sabırla işlemek, doğru yönlendirmek, şımarık çocukluk yıllarım bir kenara bırakıp sorumluluklarının bilincinde, akli başında bir yetişkin olmasını sağlamak. Babası ve büyükannesi ona hep bir çocuk gibi yaklaşmış, ade-

MAHKUM PRENSER | 445 |

ta büyümesine izin vermemiş. Oysa şimdi büyümekten bas-ka çaresi yok.

"Arthur, sevgili Arthur..." Ayağa kalkıp yatağıma yönelirken bu kez sadece ilk aşkıma değil, aynı zamanda içimde yavaş yavaş büyüyen oğluma da sesleniyorum

Sonbafiar, i^o^

Uç haftadır geceyansından sonra dans etmeyi reddeden, bunun yerine Henry'yi nedimeleriyle dans ederken izlemekte ısrar eden Kraliçe Katherine, ekim ayında bir gece kocasına hamile olduğunu açıklayıp kimseye söylememesi için söz vermişti.

"Herkesi haykırmak istiyorum." Henry, üstünde geceli-ğiyle Katherine'in odasına gelmişti, birlikte şömüne başına oturuyorlardı.

"Önümüzdeki ay babama haber verebilirsin. Ama şimdilik kimsenin öğrenmesini istemiyorum. Zaten çok yakında herkes kendiliğinden anlayacaktır."

"Dinlenmen şart," dedi Henry bilmiş bilmiş. "Beslenmene de özen göstermeliyiz. Canının istediği özel bir şey var mı aşkımla? İstersen hemen birini göndereyim, aşçıları uyandırısın. Söyle sevgilim, ne yemek istersin?"

"Hiçbir şey," dedi Katherine gülerek. "Baksana bisküvi ve şarabımız var zaten. Gecenin bir yansı başka ne yiyebilirim ki?"

"Evet, normalde öyle. Ama artık her şey değişti."

ivmnruiuj rKciNst.:

IH/

"Sabah doktoru çağıracağım. Ama şu anda bir şey istemiyorum. Gerçekten."

"Sana bir şeyler getirmek istiyorum," dedi Henry, "sana bakmak, seninle ilgilenmek istiyorum."

"Sen zaten benimle ilgileniyorsun kocacığım. Üstelik ben gayet iyi besleniyorum. Kendimi de çok iyi hissediyorum. Endişelenmene gerek yok."

"Miden bulanıyor mu? Mide bulantısı bebeğin erkek olacağına işaretmiş."

"Sadece sabahları. Hem ben çocuğumuzun erkek olduğuna eminim zaten. Dua edelim de karnımda taşıdığım biricik Arthur Henry'miz olsun." Henry'nin bebek haberini alınca gözlerinin parlaması Katherine'in hoşuna gitti.

"Ah, demek atıcılık müsabakasında çocuğumuza isim düşünürken hamile olduğunu biliyordun."

"Evet. Gerçi tam olarak emin değildim. Emin olmadan da sana söylemek istemedim."

"Peki sence doğum ne zaman?"

"Yaz başında sanırım."

"Hayır, o kadar uzun süremez!" diye bağırdı Henry.

"Aşkım, bence o kadar sürmesi normal," dedi Katherine sakin bir sesle.

"Yarın sabah hemen babana mektup yazacağım. Bu yaz muhteşem haberler almaya hazır olmasını söyleyeceğim. Belki oğlumuz doğduğunda ben Fransa seferinden dönmüş olurum. Sen kucağıma bir oğlan verirken ben de sana şanlı bir zafer armağan ederim, kimbilir!"

448 | Philippa Gregory

Henry, benimle ilgilenmesi için kendi doktorunu görevlendirdi. Londra'nın en iyi doktoru olan adam gelmiş, odanın bir köşesinde duruyordu. Bense odanın diğer köşesinde sandalyede oturuyordum. Beni muayene etmesi söz konusu bile olamaz. Ben kraliçeyim. Kral dışında kimse bana el süremez. Ne adetlerimin düzenli olup olmadığını ne de bağırsaklarımın nasıl çalıştığını sorabilir. Beni görmek için çağrılmanın utancıyla neredeyse felç olmuş, gözlerini yer döşemesinden ayırmadan belli belirsiz bir sesle kısa sorular sordu bana. Onu hem duymakta zorlanıyordum hem de İngilizce konuştuğu için anlamakta.

İştahımın nasıl olduğunu, mide bulantısı şikayetimin olup olmadığını sordu. Ben de yeterince iyi beslendiğimi ancak pişmiş et kokusunun midemi bulandırdığını söyledim. İspanya'da bolca yediğim sebze ve meyveleri özlüyor, canım bol bol tatlı yemek istiyordu. Doktor, sebze-meyve tüketmenin insanlara hiçbir faydası olmadığını söyleyip geçiştirdi. Hatta hamileliğim boyunca çiğ şeyler yemekten kaçınmamı önerdi.

Ne zaman hamile kaldığımı bilip bilmediğimi de sordu. Ben de tam emin olamadığımı ama son adetimin ne zaman olduğunu bildiğimi söyledim. Daha önce Müslüman doktorların özel bir teknikle doğum tarihini hesapladıklarına şahit olmuş biri olarak doktoru bilgisiz ve yetersiz bulmuştum. Söz konusu teknikten haberdar olmadığını, bu tip hurafelere itibar etmenin yanlış olacağını, özellikle de Hıristiyan bir bebeğin doğumunda bu şeytani yöntemlerin asla kullanılmaması gerektiğini söyledi.

Dinlenmemi önerdi, kendimi kötü hissedersen muhakkak onu çağırılmamı istedi, selam verdi ve çıktı.

MAHKUM PRENSES | 449

Doktor odadan çıktıktan sonra, bir köşeye sinmiş olup biteni seyreden Maria de Salinas'a "İngiltere'nin en iyi doktoru bu mu şimdi?" diye sordum.

Maria de Salinas da şaşkınlığını gizleyemiyordu, ne diyebilirdi ki?

"Acaba İspanya'dan bir doktor getiremez miyiz?" Sesli düşünüyordum.

"Anne ve babanız İspanya'daki tüm bilim adamlarını sınır dışı etti."

Onlar adına neredeyse utandım ama bunu belli etmemeye çalıştım. "Dinsiz oldukları için," dedim.

Maria omuz silkti. "Engizisyon büyük bir kısmını tutuk-lamış, bir kısmı da canını kurtarmak için kaçmış." "Nereye gitmişler peki?"

"Nereye gidebilirlerse. Yahudiler önce Portekiz'e, oradan da İtalya'ya ve Anadolu'ya geçmiş, sanırım tüm Avrupa'ya yayıldılar. Müslümanlar da ya Afrika'ya ya da doğuya sığındı. "

"Anadolu 'dan birini getirsek mesela? Bir dinsizden sö-zetmiyorum elbette ama belki Müslüman bir doktorun yanında yetişmiş Hıristiyan bir doktor bulabiliriz. En azından şu doktordan daha çok şey bilen birini."

"Elçiye sorarım kraliçem."

"Ama Hıristiyan olması şart!" Daha iyi bir doktora ihtiyacım olduğu kesin ancak annemin ve Kutsal Katolik Kili-sesi'nin otoritesine karşı gelemem. Eğer Müslümanların sahip olduğu ilmin günah olduğu kabul ediliyorsa, ben de boynumu eğip kabullenmek zorundayım. Peki ama Tanrı'nın gerçek ilmi inkar etmesi mümkün mü? Ya bu cahillik İngiltere'nin doğacak velihtına mal olursa?

450 | Philippa Gregory

Katherine çalışma temposunu hafifletmedi. Krala gelen mektupları elden geçirmeye, şikayet sahiplerini dinlemeye, kraliyet meclisiyle toplantı yapmaya devam etti. Ancak babasına bir mektup yazıp İspanya'yı temsil etmesi için yeni bir elçi gönderilmesini istedi. Henry, Fransa'ya savaş ilan etmek için baharı bekliyordu ve yazışma trafiğinin hız kazanacağı bir döneme girmek üzereydiler.

"Henry'nin daha önce hiç savaş tecrübesi olmadığından İngiliz-İspanyol işbirliğine çok önem veriyor." Catalina, babasına yazdığı mektubu kullandıkları şifreli dile özenle çeviriyordu. "Aslında onun için endişeleniyorum. Hayatını tehlikeye atmamalı. Henüz tahtın bir varisi yok. Bu durum ülkeyi büyük bir çıkmaza sürükleyebilir. İlk kez gerçek bir savaş meydanı görecek ve sizden öğrenecek çok şeyi var. Sizden ricam, onu tehlikeden uzak tutmanız. Beni yanlış anlamamanızı istemem. Kendisini çatışmanın kalbinde hissetmeli, savaşların nasıl kazanıldığını bire bir görüp öğrenmeli. Ama hiçbir zaman gerçek bir tehlikeyle burun buruna gelmemeli," diye yazdıktan sonra ekledi. "Ve bizim onu koruduğumuzu asla bilmemeli."

Kral Ferdinand, Kastilya ve Aragon'un hakimiyetini yeniden ele geçirdikten sonra kendine güveni yerine gelmişti. Aklını kaybeden kızı Juana'nın topraklarına da vekaleten kendisi bakıyordu. En küçük kızına ikna edici bir mektup yazıp kocası Henry için endişenmemesini söyledi, onu tehlikeden uzak tutacağına dair söz verdi. "Kadınca korku ve endişelerin yüzünden kocanı görevini yapmaktan alıkoymaktan kaçınmalısın kızım. Sevgili annen, birlikte geçirdi-

11

MAHKUM PRENSES »451

ğimiz olaylı yıllar boyunca korkularını asla bana yansıtmadı. Sen, annenin düşlediği gibi bir kraliçe olmalısın. Bu savaş, tarafların güvenliği ve geleceği için açılmak zorunda. Genç eşin Kral Henry de bu yaşlı kral ve yaşlı imparatorun yanında saf tutmalı." Kral Ferdinand mektubunun sonuna bir de not ekledi. "Elbette kocanın bu savaşta kendine güvenini kazanması ve savaşçı ruhunu tatmin edebilmesi için elimizden geleni yapacağız. Her şey aslında onun için bir oyundan ibaret olacak fakat o bu gerçeği bilmeyecek."

Ferdinand haklıydı. Henry, Fransa'yı hezimete uğratacak bir ittifakın parçası olabilmek için yanıp tutuşuyordu. Kraliçe, yet meclisinin yaşlı üyeleri de Henry'nin bir kralın asli görevinin savaşmak olduğuna inandığını ve tahtı hak ettiğini göstermek için savaşmaktan başka yol göremediğini dehşetle farkettiler. Sarayın genç ve kanı kaynayan yeni üyeleri ise Henry'yi savaşması için teşvik ediyordu. Fransızlara yüzyıllardır hep en büyük düşman gözüyle bakıldığı için, kimse aradaki barış ortamının kalıcı olacağını düşünmemişti zaten. Herkes savaş çıkmasını doğal karşılıyor, tahtta bu genç kral ve kraliçe otururken de zafere kesin gözüyle bakıyordu.

Katherine sonunda hiçbir şeyin Henry'yi savaşa girmekten alıkoymayacağını anladı. Öyle ki, Fransız elçiyle ilk görüşmelerinde, Henry son derece kavgacı bir üslup sergileyerek elçiyi fena halde şaşırttı. Elçi, Fransa Kralı'na yazdığı raporda gözünü kan bürüyen genç kralın aklını kaçırmış olabileceğinden bile şüphelendiğini dile getirdi. Zira Henry, Fransa Kralı'na yazdığı barışçıl mektubu bile inkar etmişti. İkinci görüşmede, ortamı yumuşatmak için Katherine de hazır bulundu.

452 | Philippa Gregory

"Lütfen kibar bir karşılama yapalım." "Savaştan söz ederken nezaket numarası yapmaya ne gerek var?"

"Biraz kurnaz olmalısın," dedi Katherine yumuşak bir *HI sesle. "Kafandan başka bir şey geçirirken bambaşka bir şey söylemeyi öğrenmelisin."

"Neden? Ben şerefli bir insanım." "Elbette, ben şerefsizlik yap demiyorum ki! Ama: bırak da karşıdaki kendi aptallığıyla seni yanlış anlasın. Savaş kazanmanın tek yolu kılıç kuşanıp çarpışmak değildir. Bazen diplomasiyle de büyük zaferler elde edilebilir. Eğer senin dostluğunu kazandıklarına ikna olurlarsa, onları hazırlıksız yakalayıp gafil avlayabiliriz. Neden saldırıya geçeceğimizin sinyalinin verelim ki?"

Henry'nin kafası karıştı, kaşları çatıldı. "Ben yalancı değilim."

"Hayır, sen zaten geçen sefer ona kendi majestesinin hırslarının kurbanı olacağını söyledin. Fransızların Vene-dik'i ele geçirmesine göz yumamayız. Venedik'le aramızdaki işbirliğinin mazisi çok eskilere dayanıyor." "Öyle mi?"

"Elbette öyle. İngiltere ile Venedik arasında köklü bir dostluk var. Üstelik Venedik Hıristiyan aleminin Türklere karşı en öncü kalelerinden biri. Fransızlar, Venedik'i tehdit ederek dinsizleri İtalya'ya sokmaktan başka bir şey yapmayacak. Kendilerinden utanmaları gerekir. Sen de son görüşmenizde Fransa elçisini uyardın. Daha net olamazdın. Sefere çıkmayı planladığımızı açık açık söylemene gerek yok. Bu meseleyi kendi aramızda olgunlaştırmalıyız. Elçiyle paylaşmamıza ne lüzum var?"

i

I'lr^ili^uivi rX^niNOCi

155

"Evet, daha önce söyledim, değil mi? Tekrarlamama gerek yok. Sürekli kendimi yineleyecek değilim!"

"Gücümüzle böbürlenmemiz gerekmez. Ne yapabileceğimizi de ne yapacağımızı da biliyoruz ya, bu bize yeter."

"Aslında haklısım." Henry yerinden kalkıp Fransa elçisini hoşnut bir şekilde karşılamak için hamle yaptı. Elçi heyecanla selam vermek için eğilip konuşurken kekeleyince de Catalina'nın kulağına eğilip "Nasıl da bocaladı gördün mü?" diye fısıldadı.

"Mükemmeldiniz majesteleri."

Henry aptalın teki olsa ona karşı sabnım çoktan tükenmiş ve davranışlarım değişmiş olurdu. Ama o aptal değil. Aksine, Arthur kadar olmasa da kıvrak bir zekası var. Aralarındaki temel fark Artbur'un küçük yaştan itibaren kral olmak üzere özel ilgiyle eğitilmiş olması, Henry'nin ise başboş bırakılması. Henry kendini bildi bileli hazırcevaplığı ve doğuştan gelen cazibesıyla insanların sevgisini kazanmaya ve ilgisini canlı tutmaya alışkın. Hiçbir zaman daha fazlasını yapmak için çaba gösterme gereği hissetmemiş. Oysa kafası gayet iyi çalışıyor, kendini geliştirmek için bol bol okuyup okudukları üstünde tartışmayı seviyor. Tek şartı konunun ilgisini çekmesi. Dikkati çabuk dağılıyor, üstelik fena halde de tembel. Yetiştirilirken çalışma alışkanlığı kazanmasına özen gösterilmiş de olsa, sürekli yapması gereken işleri birinin üstüne yıkmaya bakıyor, ki bu bir kral için hiç de iyi değil. Kendisi çalışıp çabalamayan bir kral dizginleri danışmanlarına teslim etmeye mahkum. Bu kötü huyu özel-

454 | Philippa Gregory

likle de güç bağtımltst koney üyelerinin ekmeğine yağ sürecektin.

İspanya ile imzalanacak anlaşmanın şartları konuşulurken konuşmaları onun için not almamı istedi. Kılını kıpırdatmak istemiyor. O dikte etsin, dürüst bir katip de yazsın... Babamla yazışırken kullandığımız şifreli dili öğrenmeye çalışmadı bile. Bu da babama ya da imparatora yazılan tüm mektuplar ya benim tarafımdan kaleme almıyor ya da benim tarafımdan çetniliyor demek. Yani savaş planlarının -istesem de, istemesem de- merkezinde duruyorum. Bu anlaşmada karar verici olarak tam ortada durmaktan başka çarem yok. Henry ise kendini taraflardan biri olarak konumladı.

Elbette üstüme düşen görevleri başlamıyorum. Annemin yetiştirdiği hiçbir çocuk ödevini askıya almazdı, özellikle de İspanya'nın azık düşmanlarından biriyle savaşmaya hazırlanırken. Hepimiz kraliyet tahtında oturmanın ilahi bir sorumluluk duygusu gerektirdiği bilinciyle yetiştirildik. Kral olmanın bir iş olduğunu öğrenerek büyüdük. Kral olmak, yönetmek demek. Yönetmek de çok çalışmayı zorunlu kılıyor. Babamın öz çocuklarından hiçbiri savaş planının ve hazırlıklarının merkezinde olmaktan geri duramaz. Nitekim İngiltere sarayında bu işi benden daha ustaca yürütebilecek bir kişi daha yok.

Ben de aptal değilim. En başından beri babamın İngiliz birliklerini Fransa'ya karşı kullanmaya niyetlendiğinin farkındayım. Babamın seçtiği yer ve zamanda harekete geçerek ona da Navarre'yi işgal etmesi için uygun bir zemin hazırlamış olacağız. Onu defalarca anneme, Navarre'yi fethetmeyi ne kadar istediğini anlatırken duydum. Navarre,

MAHKUM PRENSER • 455

üzüm bağları ve uçsuz bucaksız buğday tarlalarıyla verimli ve zengin bir bölge. Babamın gözü, Aragon tahtına çıktığı günden beri Navarre'nin üstünde. Eğer Navarre'yi kazanma şansı

doğarsa -ki bu şansı ona İngilizler verecek- hiç düşünmeden harekete geçeceğinden şüphem yok.

Ama bu savaşa babamın yolunu açmak için girmiyorum. Tabii onun öyle zannetmesi işime geliyor. Ama beni kendi işlerine alet etmesine izin vermek yerine, ben onu kendim için kullanacağım. Ben bu savaşı İngiltere ve Tan-n adına istiyorum. Papa bizzat kendisi, Fransızların Venedik'i işgal etmesine karşı olduğunu açıklayıp kendi kutsal ordusunu bile bu uğurda savunma hattına yerleştirmeye hazır olduğunu ilan etti. Kutsal Katolik Kilisesi'nin hiçbir evladı. Papa destek beklerken geri çekilemez.

Benim için çok daha önemli bir neden daha var. Annemin beni Müslüman kuvvetlerin yeniden Hıristiyan alemine saldırmaya geçeceğine dair uyarın sesi kulağımdan gitmiyor. O nasıl İspanya'da hep Müslüman tehlikesine karşı hazır beklediyse, ben de İngiltere'de tedbiri elden bırakmamalıyım. Eğer Fransızlar, Papa'nın ordusunu yenilgiye uğratıp Venedik'i ele geçirirse, Müslüman kuvvetlerin de bu açıktan faydalanmak isteyeceğine şüphe yok. Ve eğer Müslümanlar Avrupa'ya tekrar sıçrarsa, kıtanın kalbine ulaş-malan an meselesi olur ve annemin verdiği tüm o zorlu mücadele boşa gidebilir. Doğu'dan ve Venedik'ten aynı anda hücum edip Hıristiyan alemini makasa alacaklardır. Babam da Venedik'in Müslümanların eline geçmesinden endişe ediyor olmalı. Deniz ticareti ve donanmasıyla göz kamaştırın ve iştah açın Venedik, asla Müslümanların eline geçmemeli. Bu durum denizlerdeki hakimiyetimizi sar-

stabilir. Askerlerimi yardım bekleyen Papa'nın ordusuna takviye kuvvet olarak göndermem gerektiğinin ve bunun Tann'dan gelen bir emir olduğunun bilincindeyim. Neyse ki bu konuda Henry'yi ikna etmek de hiç zor olmadı.

Ama İskoç tehlikesini de bir kenara atmış değilim. Art-hur'un İskoç tehdidinden ne kadar çekindiğini ve dikkatli davranmaya çalıştığını unutmadım. Danışma meclisi kuzey sınırına güvenilir casuslar yerleştirdi. Yaşlı Surrey Kontu Thomas Howard da aynı mınıtkada bulunuyor. Kayınpederim Kral Henry, Thomas Howard'a kuzey sınırında geniş bir arazi vermiş ve böylelikle sınırın güvenliğini de Howard sayesinde garantiye almış. Yaşlı kral her Önüne gelen nüfuz sahibine güvenmeyecek kadar akıllı bir adamdı. İskoçlar, İngiltere'ye saldırırsa önce kuzey sınırındaki toprak sahiplerinin başı derde gireceğinden, ülke yaran bir yana, herkes kendi yaran için de dikkatli olmak zorunda. Zaten Thomas Howard da bana İskoçların bu yaz büyük bir çıkarmaya girişmeyeceğini, ataklarının her zaman olduğu gibi küçük çetelerden ibaret kalacağını söyledi. Casuslar ve İskoçya'ya mal götürüp getiren tüccarların da izlenimleri kontun iddiasını destekler nitelikte. En azından bu yazı sakın geçireceğe benziyoruz. Bu boşluktan yararlanıp İngiliz ordusunu Fransızlara karşı savaşa göndermenin tam zamanı. Böylece Henry de güvenli bir şekilde gerçek bir asker olmayı öğrenebilir.

Katherine, Noel kutlamaları boyunca kocasının nedimelerle yaptığı dansları oturduğu yerden seyretti, sahnelenen piyeslere beğenisini kahkahalarıyla gösterdi ve ziyafet sofralarının-

f
MAHKUM PRENSES | 457

dan taşın şarabın, biranın, etin en iyisi için yapılan ödemeleri onyaladı. Henry'ye Noel hediyesi olarak şık bir eyer takımı ile kendi dikip işlediği iç gömleklerini armağan etti.

Henry, "Bundan sonra tüm gömleklerimi senin dikmeni istiyorum," deyip küçük bir çocuk gibi yumuşacık ipeği koynuna soktu. "Bundan sonra senden başka bir kadının elinin değdiği hiçbir şey giymek istemiyorum. Gömleklerimi hep sen dik."

Katherine gülümseyip kollarını Henry'nin boynuna doladı, sonra da uzanıp bir anne sıcaklığıyla kocasının alnından öptü. "Yeter ki sen iste, bundan sonra sadece benim diktiğim gömlekleri giyeceksin."

"Şimdi sıra benim hediyeimde." Henry büyük deri bir kutuyu Katherine'in önüne sürükledi. Kutunun içinde göz alıcı mücevherler vardı; bir taç, bir gerdanlık, iki bilezik ve bir çift küpe."

"Ah, Henry!"

"Beğendin mi?"

"Beğenmek ne kelime, bayıldım."

"Bu gece benim için takar mısın?"

"Elbette, sadece bu gece değil, Noel'in on ikinci gecesi verilecek ziyafette de takacağım."

Genç kraliçe tahtta geçirdiği ilk Noel'de adeta bir yıldız gibi parlıyordu. Elbisesinin bol kırmaları bile karnını saklamaya yetmemişti. Nereye gitse, Henry peşinden oturup dinlenmesi için bir sandalye gönderiyordu. Anne olmayı bekleyen kraliçenin şerefine yeni şarkılar besteletmiş,

özel dans gösterileri hazırlatmıştı. İngiltere, tahtın veliahtını dünyaya getirmek üzere olan kraliçe ve son derece sağlıklı görünen krallarının mutluluğuyla, belki de en renkli Noel kutlamala-

458 | Philippa Gregory

nndan birini yaşadı. Katherine şişen ayaklarına aldırmağs-zın gecenin geç saatlerine kadar gösterileri oturduğu yerden keyifle izledi.

Westminster Sarayı, Ocak 1610

Gecenin bir yansı tuhaf bir his ve dayanılmaz bir sancıyla uyandım. Sanki içimde bir volkan patlamıştı ve lavlar tüm yakıcılığıyla iç organlarıma akıyordu. Lavların arasında üstüme çullanan Müslüman askerlerini görüyordum. Bu, korkunç bir kabus olmalıydı. Yatakta sıkıntıyla dönerken tüm kabuslardan daha kötü bir kabaşa uyandım. Çarşaf kan içindeydi ve kamımdaki ağn gerçkti.

Korkuyla çığlık atıp yanımda uyuyan Maria de Salinas'ı uyandırdım.

"Ne oldu kraliçem?" Maria yüzümün halini görünce, vereceğim cevabı beklemeden kapıya koşturup muhafızdan nedimelerimi ve ebeleri çağırmasını istedi. Ama zihnimin gerisinde bir yerde, artık yapılabilecek bir şey olmadığını biliyordum. Üstümde kanlar içindeki geceliğimle kendimi yığılırcasma sandalyeye bıraktım ve kamımda bir şeylerin dönüp burulduğunu hissettim.

Uyku sersemi bir halde odama doluştuklarında, beni hasta bir köpek gibi yere diz çökmüş kıvranırken, dayanılmaz ağnmm bir an önce geçmesi için Tann'ya yakanırken buldular. Çocuğumu bana bağışlaması için dua etmemin

MAHKUM PRENSES | 459

bir anlamı olmadığını biliyordum, onu zaten çoktan kaybetmiştim.

Ertesi gün uzadıkça uzadı, sanki geçmek bilmedi. Henry defalarca beni görmek ümidiyle kapıma dayandı ama her defasında kimseyle görüşmek istemediğim yanıtını alarak geri dönmek zorunda kaldı. Gün boyu ölü doğan bebeğimin acısını gözyaşlarına boğularak haykırma-mak için avcumu dişledim. Küçük bir kız çocuğuydu -benim zavallı bahtsız kızım. Tek tesellim Arthur'a doğurmaya söz verdiğim oğlumuzu kaybetmemiş olmamdı. Sonradan Arthur'un önce bir kız bebek sahibi olmak ve adını da Mary koymak istediğini hatırlayınca, kalbime başka bir sancı saplandı.

Çektiğim ıstırap öyle derin ki, Henry'yi karşıma alıp konuşmaya, ona neler hissettiğimi anlatmaya dermanım yok. Saray eşrafına bebeğimin ölü doğduğunun açıklanması fikrine bile tahammül edemiyor, babama başımdan geçen bu acı tecrübeyi nasıl yazacağımı hiç bilmiyorum. İngiltere'yi, İspanya'yı, Henry'yi ve kimseye tek kelime dahi edeme-sem de asıl önemlisi Arthur'u hayal kinklığına uğrattım.

Kendimi odama kapatıp herkesten kaçmak istiyorum. Ebe ve nedimelerim zorlu geçen hamilelik dönemleri ve sayısız düşüklerden sonra mutlu sona ulaşanların hikayelerini anlatıp duruyor bana. Bunları dinlemeye, teselli sözlerine tahammülüm yok. Ellerinde tuhaf kokulu çilek şurubuy-la kapımı aşındıran hizmetcilerden.de bıktım.

Dışarıda biriken meraklı ve endişeli kalabalığın üstüne kapıyı kapatıp yatak ucunda yere çömeldim ve hiçkinklan-^tn duyulmaması için başımı yorganın altına soktum. Arthur'dan başka hiç kimsenin söyleyeceklerime kulak verme-

460 | Philippa Gregory

sini istemiyorum. "Aşkım... Çok üzgünüm, hem de çok. Ulu Tann beni neden böylesi büyük bir cezayla snadt, bilmiyorum. Çok üzgünüm set^gilim. Eğer Tann bana bir şans daha verirse, oğlumuzu sağlıklı bir şekilde dünyaya getirmek için elimden geleni yapacağım. Kendimi oğlumuz a adayacağım, inan bana. Denedim ama olmadı. Tann biliyor ya, vasiyetini yerine getirip bir oğlan çocuk doğurmayı, adını da Arthur koymayı her şeyden çok istedim." Kelimelerin boğazımda düğümlemeye başladığını, bıçkmklann beni boğacağını, kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu farke-dince kendimi sakinleştirdim.

"Bekle beni," dedim usulca. "Kırmızı ve beyaz gül yapraklarının düştüğü bahçede bekle beni, elbet yanına geleceğim. Söz verdiğim gibi kızımız Mary ve oğlumuz Arthur'u dünyaya getirdikten sonra, buradaki işimi bitirip yanma geleceğim. Beni o muazzam bahçede bekle sevgilim, güvenini boşa çıkarmayacağım. Sana geleceğim aşkım."

Kraliçenin odasından çıkan doktor, kralın yanına koştu. "Majesteleri, size iyi haberler getirdim."

Henry, elinden oyuncağı alınmış mızır mızır bir çocuğun ifadesiyle başını doktora çevirdi. "Öyle mi?" "Evet majesteleri."

"Kraliçe iyileşiyor mu? Ağrıları mı azaldı? İyi olacak mı?"

"Evet, üstelik daha da iyi olacak. Bir bebeğini kaybetmiş olmasına rağmen karnında bir bebek daha taşıyor. İkiziniz olacakmış majesteleri. Birini kaybettiniz ama ikincisi hala kraliçenin karnında olmalı. Karnı davul gibi."

II

MAHKUM PRENSES »461

Kral Henry önce doktorun söylediklerini anlayamadı. "Hala hamile mi diyorsunuz?"

Doktor gülümseyerek karşılık verdi. "Evet majesteleri." Henry'nin yüzü idam sehpasından son anda döndürülen bir mahkum gibi sevinçle aydınladı. "Bu nasıl olur?"

Doktor kendinden emindi. "Çeşitli yollardan açıklayabilirim. Mesela karnı şiş ve kanama'sı da durdu. Hala bir bebek taşıdığına adım gibi eminim."

Henry gayriihtiyari haç çıkardı. "Tanrı yanımızda. Eğer söylediklerin doğruysa, bu kuşkusuz Tann'nın lütfunun bir göstergesi." Henry duraksadı. "Onu görebilir miyim?"

"Elbette. Kraliçemiz de bu mutlu haberi alınca en az sizin kadar sevindi."

Henry hiç vakit kaybetmeden Katherine'in odasına çıkan merdivenlere yöneldi. Kabul salonu ıssız sayılacak kadar boştu. Kraliçenin kimseyle görüşmediği duyulmuş, insanlar sonunda boşboşuna beklemekten vazgeçmişti. Henry, nedimelerin dikiş dikip nakış işledikleri kabul salonundan geçip Katherine'in yatak odası kapısını çaldı. Kapıyı Maria de Salinas açtı.

Kraliçe yatağında değildi. Pencere önüne bir sandalye çekmiş, önüne de kutsal dua kitaplarını açmıştı.

"Aşkım! Doktor Fielding az önce muhteşem bir haber getirdi."

Katherine'in gözleri de mutluluktan parlıyordu. "Sana bunu gizli söylemesini istemiştin."

"Merak etme, kimsenin haberi yok. Aşkım, öyle mutluyum ki."

Kraliçenin gözleri yaşardı. "Bir kabustan uyanmış gibiyim. Sanki omuzlarımdan aniden ağır bir yük kalktı."

40Z

I'liuppa Gregory

"Bebeğimiz doğar doğmaz Walshingliam'a gidip leydimi-ze şükranlarımızı sunacağım. Eğer bir oğlumuz olursa, tapınağa büyük bir servet bağışlayacağım."

"Dua edelim de, Tanrı bu arzumuzu yerine getirsin."

"Neden getirmesin ki? Bu bizim en büyük dileğimiz ve İngiltere'nin hakkı. Biz kilisenin inançlı çocukları olarak bunu Tann'dan diliyoruz."

"Amin. Umarım Tanrı da bizim gibi İngiltere tahtı için bir erkek evlat diliyorur."

"Umarım aşkım ama şimdi senin bol bol dinlenmen ve kendine dikkat etmen gerekiyor."

Katherine gülümsedi. "Gördüğün gibi elimden geleni yapıyorum."

"Pekala, umarım öyledir. Ve her ne istersen vereceğin tek bir emir kafi, biliyorsun değil mi?"

"Canım bir şey isterse aşçılara haber gönderirim, sen merak etme."

"Ebeler de gece gündüz yanından ayrılmasın, her an her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum."

"Tamam," dedi kraliçe, "Tann'nın izniyle bir erkek evladımız olacak."

Müslüman doktoru, İspanya 'dan benimle birlikte yola çıkıp iyi günde de kötü günde de asla yanımdan ayrılmayan, belki de tek gerçek dostum Maria de Salinas buldu. Doktor, varlıklı bir tüccarla Cenevre'den Paris'e giderken Londra'ya uğramış, Maria da bu haberi bir oğlan doğurmak için Wals-hingham Tapmağı'na tam yüz pound bağışlayan ümitsiz bir anneden duymuştu.

IV1AJ-11S.UM FKENSES ; 403

"Söylenenlere bakılırsa kısır kadınların bile bebek sahibi olmasını sağlıyormuş." Mana de Salinas, bir yandan da odadaki nedimelerin duymadığından emin olmak için sağı solu kolaçan ediyordu.

Haç çıkarıp "Büyüden mi faydalaniyor yoksa?" diye sordum..

"Başanlı bir doktor olduğu söyleniyor. Toledo Üniversitesi'nde yetişmiş."

"Onu görmek istemiyorum." "Büyü yaptığını düşündüğünüz için mi?" "Annemin ve benim düşmanımız olduğu için. Annem Müslümanların ulaştığı ilmin Tann'nın iradesi dışında edinildiğine inanırdı. Yoksa annem niye durup dururken tüm Müslümanları topraklanmaktan kovsun?"

"Majesteleri, bu adam kadınlar hakkında bilgi sahibi olan Londra 'daki tek doktor olabilir." "Yine de onu görmek istemiyorum."

Maria de Salinas, benden kesin bir ret yanıtı alınca ısrar etmekten vazgeçti. Ama birkaç hafta sonra, yine bir gece yansı kamımda dayanılmaz bir ağrı ve şiddetli bir kanamayla uyandım. Maria bu defa elini çabuk tutup ellerinde temiz havlularla tüm nedimelerimi başıma dikmiş, ortalığı neredeyse ayağa kaldırmıştı. Oysa birkaç saat sonra yatağıma geri döndüğümde, kanamanın normal adet dönemi kanaması olduğu ortaya çıktı. Maria de Salinas ne diyeceğini bilmez bir halde başımda dururken Leydi Margaret Pole de kapı eşliğinde, bakışlarını yerden kaldırmadan öylece dikiliyordu.

464 | Philippa Gregory

"Majesteleri, lütfen inat etmeyin. Size bahsettiğim doktoru çağdırmama izin verin."

"O bir Müslüman."

"Evet ama maalesef ondan başka neler olup bittiğini bize açıklayacak biri yok. Eğer hamileyseniz, nasıl olur da adet görmeye devam edebilirsiniz." Belki de ikinci çocuğunuzu da kaybetmek üzeresiniz. Güvenebileceğimiz bir doktora görünmeniz lazım."

"Maria, o bizim düşmanımız. Benim ve annemin. Zavallı annem tüm ömrünü o doktorun soydaşlarını İspanya'dan kovmak uğruna heba etti."

"Fakat onlarla birlikte eriştikleri bilimi de defetmiş olduk, " dedi Maria usulca. "Son on yıldır İspanya topraklarına adım atmadınız. Şu anda orada neler olup bittiğini bilmiyorsunuz. Kardeşlerim mektuplarında insanların salgın hastalıklardan hayatını kaybettiğini, tedavi için ne bir doktor ne de bir hastane kaldığını yazıyor. Şüphesiz rahip ve rahibeler ellerinden geleni yapıyor ama maalesef bilgileri yeterli gelmiyor demek ki. İnsanlar çaresizlikten baytar ve demirci ustalarından bile medet umar hale gelmiş. Berberler ameliyat yapmaya, eline penseyi alan şehir meydanında diş çehneye başlamış. Ebeler havale geçiren yetişkin hastaların yanından çıkıp doğuma gidiyormuş ve yeni doğan ölümlerinin sayısı her geçen gün artmaktaymış. Müslüman doktorların insan vücuduna dair bilgileri, ağrıları dindiren tüm reçeteleri, ameliyatlar için kullandıkları tüm alet edevatlar da dahil hepsi, artık İspanya için hayal."

"Günahkarlardan gelecek hayır, hiç gelmesin daha iyi." İnadımdan vazgeçmeye niyetim yoktu. 'iniii\uiiri\r,İN3£,i

405

"Tann neden vurdumduymazlığın, pislüğün ve hastalığın yanında olsun? Beni affedin majesteleri ama tüm bunların hiçbir anlamı yok. Hem annenizin asıl isteğini de unutmuş gibisiniz. O her zaman üniversitelerin onarılmasını ve Hıristiyanlığın yaygınlaştırılmasını öğretilmesini isterdi. Ama sonra ne olduysa, tüm bu bilgilere sahip olanları ya öldürtüye da ülkeden attı."

"Kraliçe bir dinsizden medet ummak istemiyor," diye araya girdi Leydi Margaret. "Haksız da sayılmaz, hiçbir İngiliz hanımı buna razı olmaz."

Maria bana döndü. "Lütfen majesteleri..." O kadar acı çekiyordum ki, daha fazla tartışmaya mecalim yoktu. "Şimdi lütfen ikiniz de beni yalnız bırakın. Biraz uyumak istiyorum."

Leydi Margaret hemen dışarı çıkarken Maria de Salinas rahat uyuyabilmem için panjurları kapamaya koyuldu. "Tamam, madem öyle, getir onu Maria. Ama bu haldeyken olmaz, haftaya gelsin."

Maria de Salinas, Müslüman doktoru alt katta bulunan erzak depolarından yukarı çıkan, genelde uşakların kullandığı gizli bir merdivenden kraliçenin Richmond Sarayı 'ndaki odasına getirdi. Doktor geldiğinde akşam yemeği için hazırlanıyordum. Henüz tam olarak giyinemediğim için, çareyi omzuma geniş bir şal atmaktaydım. Odama yabancı bir erkek kabul ettiğimi bilse, kimbilir annem nasıl kızardı? Tepkisini düşününce bile ruhum daralıyor. Ama İngiltere tahtına bir veliaht doğurabilmem için, işinin ehli bir doktorun bana yol göstermesine ihtiyacım olduğu da

466 | Philippa Gregory

yadsınamaz bir gerçek. Dürüst olmak gerekirse, kralın doktoru kamımda hala bir bebek taşıdığım söylediğinden beri, bir şeylerin yolunda olmadığını düşünüyorum.

Doktoru gördüğüm an dinsizin teki olduğunu anladım. Beni abanoz ağacı kadar koyu, gözleri kömür gibi kapkara, ağız isefin gibi kocaman. Avuçları bembeyaz, ellerinin üstü simsiyah,

parmakları kemikli, uzun tırnakları ise pembe. Elfah bakmayı biliyor olsaydım, avcundaki keskin çizgilerden bütün hayatını bir kalemde okuyabilirdim. Afrikalı bir Müslüman olduğu her halinden belli. Başka şartlarda olsa bir an düşünmeksizin onu odamdan dışarı attırdım. Fakat şimdi durum farklı. Belki de ihtiyacım olan tüm bilgi sadece ama sadece onda.

Bu günahkar, dinsiz Müslümanlar, kapkara yüzlerini Tann'dan çevirenler, biz inananların sahip olmadığı tıbbi bilgiye sahip. Neden böyle olduğunu bilmesem de, Tann ve melekleri Müslümanların haiz olduğu ilmi bizden esirgemiş. Bu günahkar insanlar Yunanca okumuş. Yunan fitozofların ilmini kazanmış. Sonra da öğrendiklerini yasak alet edevat-ları kullanarak yaptıkları deneylerde uygulamaya sokmuş ve tıbbi keşiflerde bulunmuşlar. Onların nazanında hiçbir şey tabu değil. Her şeyi düşünüp araştırmaya açıklar. Biz aptal gibi bir kenarda kalakalmışken onlar kendini eğitmiş. Bir vahşi, suratına tükürülesi bir günahkar olabilir ama şu anda onun bildiklerini öğrenmeye her şeyden çok ihtiyacım var. Tabii eğer bildiklerini benimle paylaşırsa... "Ben İspanya Prensesi Catalina ve İngiltere Kraliçesi Katherine."

Doktor bir baron edasıyla vakur bir biçimde usulca başıyla selam verdi. "Ben Yusuf, İsmail oğlu Yusuf."

MAHKUM PRENSES | 467

"Köle misin.^^"

"Köle olarak doğdum ama özgür bir adamım."

"Annem köleliğe izin vermezdi. Dinimiz Hıristiyanlığın, köleliğe müsaade etmediğini söylerdi."

"Öyle olsa bile, neticede bizim insanlarımızı köleliğe itti. Belki de katı prensiplerinin ve iyi niyetli yaklaşımlarının kendi ülkesinin sınırında bittiği gerçeğini dikkate almalıydı."

"Sizler Tann'ın sunduğu cennete inanmadığınıza göre, fani bedenlerinize ne olduğunun bir hükmü olmasa gerek."

Müslüman doktor kıkırdadı. "Bence var. Ulusum köleliğe . izin veriyor ama biz bunu savunmuyoruz. En önemlisi de size, bizim gibi kölelik miras kalmıyor. Siz doğduğunuzda, annenizin koşulları her ne olursa olsun, özgür doğuyorsunuz. Kanun böyle. Ki bence en iyisi de bu zaten."

"Pekala, senin ne düşündüğün hiçbir şeyi değiştirmez. Zaten yanlış düşünüyorsun, " dedim kaba bir tavırla.

Doktor çok komik bir şey söylemişim gibi kendini kontrol etmeye çalışmaksızın bir kahkaha attı. "İnsanın hep en ' doğruyu kendisinin bildiğine inanması nasıl bir şey acaba? Belki de sonsuza dek haklılığınıza hiç şüphe duymayacaksınız. Ama size naçizane tavsiyem İspanyalı Catalina, İngiltere Kraliçesi Katherine, bazen cevaplanılmıyorsa sorulan bilmek daha çok işe yarar."

Duraksadım. "Ama ben senden sadece sorulanı cevaplandırmak istiyorum. Tıp hakkında bilgi sahibi misin? Bir kadının hamile olup olmadığını anlayabilir misin? Bebek taşıyıp taşımadığını?"

"Her zaman bilinemez ama genellikle anlaşılır. Bazen sadece Allah 'ın elindedir ve biz faniler anlayamayız."

Allah adı geçince haç çıkardığımı gören Müslüman doktor yine gülümsedi. "Siz ne öğrenmek istiyorsunuz? Bir günahkardan yardım isteyebilecek kadar merakınızı kamçılayan şey ne? Zavallı kraliçe, düşmanınızdan yardım isteyecek haldeyseniz çok yalnızsınız demektir."

Sinirden gözlerim doldu, başımı doktordan başka yöne çevirdim.

"Bebeğimi kaybettim. Bir kızdı. Doktorum ikizlerden birinin öldüğünü ama diğerinin hala kamımda olduğunu söyledi."

"Peki beni neden görmek istediniz?"

"Emin olmak istedim. Eğer hala hamileysem inzivaya çekilmem gerekecek ve tüm dünya İngiltere Kraliçesi'nin bir , bebek daha beklediğini öğrenecek. Bu yüzden de içimde hala bir can taşıyıp taşımadığımı, taşıyorsam cinsiyetini ve ne zaman doğacağını bilmek istiyorum."

"Kendi doktorunuzun sözlerine neden güvenmediniz?"

"Bilmiyorum," diye kestirip attım.

"Infanta, bence biliyorsunuz."

"Nasıl bilebilirim ki?"

"Bir kadının içgüdüleriyle."

"Benim öyle içgüdülerim yok."

Doktor inatçı tavnın karşısında tekrar güldü. "Pekala duygusuz kraliçem, madem bedeninizin size fısıldadıklarını duymazdan geliyorsunuz, o halde o muhteşem zekanız size ne işaret veriyor?"

"Ne düşünmem gerektiğini nereden bilebilirim? Annemi kaybettim. İngiltere'deki en iyi arkadaşım..." Tam 'Arthur' diyecekken sustum. "Burada güvenebileceğim hiç kimse kalmadı çevremde. Ebelerden biri bir şey söylüyor, diğeri

W

ivitt.nj\um rKciNûr-o

tU7

başka bir şey. Doktor kendinden çok emin. Ama o zaten emin olmak istiyor. İşine gelen bu. Kral ancak kendisine iyi haber getirenleri ödüllendiriyor. Bu durumda ben nasıl doğruyu bulabilirim?"

"Ben yine de sizin size rağmen bilmeniz gerektiğini düşünüyorum. Siz istemeseniz de bedeniniz size anlatır. Adetleriniz yeniden başladı mı mesela?"

İstemeye istemeye cevap verdim. "Evet, başladı. Geçen hafta."

"Adet döneminiz ağnlt mı geçti?"

"Evet."

"Göğüslerinizde hassasiyet var mı?"

"Vardı."

"Normale göre daha mı dolgunlar?"

"Hayır."

"Bebegi hissedebiliyor musunuz? İçinizde hareket ettiğini?"

"Kızımı kaybettiğimden beri hiçbir şey hissetmiyorum."

"Şimdi ağrınız var mı?"

"Hayır, artık ağnmyok. Aslında hissettiğim şey..."

"Evet? Ne hissediyorsunuz?"

"Hiç. Sadece hiçlik hissediyorum."

Doktor tepki vermedi. Sessizce oturmuş, usul usul nefes alıyordu. Maria'ya baktı. "Ona dokunabilir miyim?"

Maria "Hayır," dedi. "O bir kraliçe, ona kimse dokunamaz. "

Doktor omuz silkti. "O da herkes gibi bir kadın ve tüm kadınlar gibi anne olmak istiyor. Neden diğer kadınların karınlarına dokunduğum gibi kraliçeninkine de dokunamıyorum?"

47U † Philippa Ciregory

"Çünkü o herhangi bir kadın değil, bir kraliçe. Onun bedeni kutsanmış ve ona hiç kimse el süremez."

Doktor bahsi geçen bu kutsal gerçek, gülünç bir şeymiş gibi sırttı. "Pekala, ama biri kraliçeye dokundu herhalde değil mi, yoksa nasıl hamile kalsın?"

"Sadece kocası, kutsanmış bir kral. Ayrıca sözlerinize de dikkat edin. Sorgulanamayacak kutsal meselelerde dikkatli olmalısınız."

"Eğer majestelerinizi muayene edemeyeceksem, karşıdan bakarak sadece tahminlerimi söyleyebilirim. Madem dokunulmaya tahammülü yok, o zaman farazi çıkarımlarla idare edecek." Doktor benden yana döndü tekrar. "Eğer bir kraliçe değil de sıradan bir kadın olsaydınız, şimdiye kadar çoktan ellerinizi tutmuş olurdum."

"Neden?"

"Çünkü söyleyeceklerimi söylemek, görüldüğü kadar kolay değil."

Usulca ellerimi doktora uzattım,, doktor da incitmekten korkarcastna nazik bir edayla ellerimi avuçlarının arasına aldı. Büyük siyah elleri bir çocuğunkiler kadar yumuşaktı. Bakışlarında korkudan eser yoktu. "Adet görmeniz büyük olasılıkla hamile olmadığınız işaret. Eğer göğüsleriniz dol-gunlaşmadıysa, süt toplamıyor demektir. Yani vücudunuz anne olmaya hazırlanmıyor. Altıncı ayın içinde olmanıza rağmen içinizde bir bebeğin hareketlerini hissetmiyor iseniz, ya bebek öldü ya da zaten ortada bebek falan yok. Kısacası aslında bir şey hissetmiyor olmanızın tek sebebi var, o da ortada hissedebileceğiniz herhangi bir şey olmaması."

"Ama kamım hala davul gibi şiş." Omuzlarımdan dökülen uzun şalı geri itip kamımı doktora gösterdim. "Şişman

MAHKUM PRENSES † 471

biri değilim, oysa kamım tıpkı ilk bamileliğimdeki gibi gep-gergin."

"Korkarım, bir enfeksiyon geçiriyorsunuz. Ya da henüz farkında olmadığınız bir düşük yaptınız." Ellerimi dehşet dolu bakışlarla geri çektim. "Tüm yapmaya çalıştığınız bu kötü düşüncelerle beni lanetlemek."

"Asla, benim için şu an siz ne^İspanyah Catalina'sınız ne de İngiltere Kraliçesi Katherine. Sadece benden yardım dileyen masum bir kadınsınız. Üzgünüm ama duymaktan hoşlanmadığınız her şey, gerçeğin ta kendisi."

"Yardım edemez misiniz?" Maria de Salinas yıkıldığını görünce araya girdi. "Yapabileceğiniz bir şeyler yok mu?"

"Her neyse, ben zaten tüm bunlara inanmıyorum. Senin görüşün farklı, Doktor Fielding'inki farklı. İnançlı bir Hıristiyan 'a inanmak varken neden senin sözlerinize itibar edeyim ki?"

Doktor uzun süre ağzını bıçak açmadan öylece barpa baktı. Gözlerinde yumuşak ve sevecen bir ifade vardı. "Size daha güzel şeyler söyleyebilmeyi ben de isterdim. Ama sanırım çevrenizde zaten hoşunuza gidebilecek basit yalanlar söyleyen çok kişi var. Oysa benim işim gerçeklerle. Sizin için dua edeceğim kraliçe."

"Bir günahkarın kabul olmayacak dualarına ihtiyacım yok benim. Şimdi gidebilirsin. Kötü düşüncelerini de beraberinde götürmeyi unutma."

"Allah yardımcınız olsun Infanta." Doktor sanki onu hakir görmemişim de onurlandırmışım gibi hiç renk vermeden beni başıyla selamladı, "Madem benim dualarımı kabul etmiyorsunuz, o halde dilerim başınız derde girdiğinde güvendiğiniz doktorlarınız ve inandığınız Tann yanınızda olur," deyip çıktı.

mt.

472 | Philippa Gregory

Dar merdivenlerden kara bir kedi gibi süzülüşünü seyrettim. Ayağındaki sandaletlerin taş basamaklarda çıkardığı tıkırtıyı, yerleri süpüren uzun pelerininin hışırtısını dinledim. Doktorla birlikte odaya sinen ve bana evimi hatırlatan o baharatlı koku da yavaş yavaş dağıldı.

Maria de Salinas'in aşağıdaki kapıyı kilitlediğini ve yukarı çıkan adım seslerini duyunca, doktorun gittiğini anladım ve aniden içimden ağlamak geldi. Sadece hamile olmadığını söylediği için değil, yeryüzünde gerçekleri yüzüme vurma cesaretini gösterebilecek birkaç kişiden biri daha çekip gittiği için...

I

^afiar> ı^10

Katherine, kocasına Müslüman doktorun gizli ziyaretinden söz etmedi. Sadece Henry'ye de değil, Leydi Margaret Pole dahil hiç kimseye bundan bahsetmedi. Müslüman doktorun yüzüne vurduğu gerçekleri, zihninde bir köşeye kaldırıp kendi kaderine ve Tann'nın alnına yazdıklarına boyun eğmeye karar verdi. Yüreğine kuşku düşürmeden, hamileymiş gibi hayatını sürdürdü.

İngiliz Doktor Fielding teşhisinin doğruluğunda diretiyordu. Ebeler de doktora karşı çıkmaya cesaret edememişti. Bütün saray, kraliyet beşiğinin mart ya da en geç nisanda Katherine'in doğuracağı bebekle dolmasını beklerken genç kraliçe baharı eli karnında, çevresine gülücükler dağıtarak sakin bir biçimde geçirmek zorunda kaldı.

Henry ise heyecandan yerinde duramıyordu. Oğlu doğar doğmaz Greenwich'te şerefine görkemli bir turnuva düzenlemeyi planlıyordu. Kızını kaybetmesi ona ders olmamıştı. Aksine, şimdi daha da büyük bir şevkle sarayın koridorlarında dolaşarak, çok yakında kucağına sağlıklı bir bebek alacağını ilan ediyordu. Bebeğin erkek olacağını iddia etmemesi için uyanıldığından, ilk çocuğu prens de olsa, prenses de olsa, onu sırf ilk çocuk olduğu için seveceğini söyledi herkese.

Katherine kendini her şeyden soyutlamış, şüphelerini kafasından silip atmıştı. Bebeğin tekmelemediğinden, içindeki boşluk duygusunun her geçen gün biraz daha arttığından Maria de Salinas'a bile söz etmedi. Günlerinin çoğunu mabette geçirir olmuştu ama ne Tanrı'nın ne de annesinin sesini duyabiliyordu. Arthur'u çok özliyordu ama duyduğu özlem genç bir dulun tutkulu özleminden çok, İngiltere'de yapayalnız kalmış bir kadının en iyi dostuna duyduğu özleme benziyordu.

Şubat ayında Salı Şöleni'ne katılıp tüm sarayın önünde bir yıldız gibi parlayıp bir bülbül gibi şakıdı. Lenfin başlangıcını kutlarken kamı burnunda kraliçelerini en neşeli haliyle aralarında görmek, saray eşrafına da iyi gelmişti. Gre-enwich'e doğru yola çıkarken herkes Paskalya Yortu-su'ndan önce kraliyet varisinin dünyaya geleceğinden neredeyse adı gibi emindi.

Doğum için Greenwich 'e gidiyoruz. Doğum odası, kralın büyükannesinin kitabında yazdıklarına harfiyen uyularak hazırlandı. Oda, renkli ve iç açıcı eşyalarla döşendi, her yere hoş kokulu

tütsüleri kondu. Arkamda arkadaşlarım şerefime kadeh tokuştururken oda kapısında duraksadım. Bu odada İngiltere için üstüme düşen en önemli görevi yerine getireceğim. Burası benim için bir nevi kaderimin yön değiştireceği oda. Derin bir nefes alıp eşikten içeri ilk adımımı attım. Hemen ardından kapanan kapı, sevgili şövalyem

MAHKUM PRENSES | 475

Buckingham Dükü Edward Howard ve İspanya elçisi de dahil büyük bir kalabalığı benden ayırdı. Doğum yapıldı kadar onları bir daha göremeyeceğim.

İçeri benimle birlikte nedimelerim girdi sadece. Leydi Elizabeth Boleyn başucumda duran masaya hoş kokulu bir pomat yerleştirdi, Buckingham Dükü'nün kız kardeşleri Leydi Elizabeth ve Anne duvarca asılı duran yaygıları düzeltmeye koyuldu. Mana de Salinas ise her zamanki gibi anaç bir edayla gülümsüyordu. Devasa yatağın ayak ucuna yerleştirilen göz alıcı beşiği ise Leydi Margaret Pole düzenledi. Hiç olmazsa aralarından biri, daha önce anne olmuş bir kadın ve ne yapılması gerektiğini iyi biliyor.

"Senin kraliyet hemşireleriyle bizzat ilgilenmeni istiyorum, " diye aniden atıldım, Leydi Margaret'a duyduğum yürekten yakınlık ve olgun bir kadının varlığına, tavsiyelerine duyduğum acil ihtiyaçla.

Beklenmedik bu çıkışım, odadaki genç nedimelerin kendi arasında kıkırdayıp fısıldaşmasına sebep oldu. Her şeyi usulüne uygun yapma taraftan kuralcı biri olduğumu bildiklerinden bu ani teklifim onları şaşırtmıştı.

Leydi Margaret ruh halimin farkında olduğundan sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Merak etmeyin, her şey kontrol altında olacak kraliçem."

"Resmi bir teklif olmaksızın mı?" Leydi Elizabeth Boleyn alaycı bir gülümsemeyle takıldı.

"Kendinizden utanmalısınız Leydi Margaret, biraz fazla ileri gitmiyor musunuz?"

Leydi Margaret'm kulağına eğilip "Bebeğime kendi be-beğmiş gibi özenle bakacağından kuşku yok," diye fısıldadım.

476 | Philippa Gregory

Elimden tutup yatağa uzanmama yardım etti. İyiden iyiye ağırlaşmışım, üstelik kimseye belli etmediğim şu kar-nımdaki ağrı da dinmek bilmiyordu. "Tann izin verirse kraliçem."

Derken Henry vedalaşmak için geldi. Heyecandan kıpkırmızı kesilen yüzüyle bir kraldan çok, yaramaz bir erkek çocuğunu andırıyordu. Uzanıp ellerini tuttum, dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdum. "Aşkım, benim için dua et! Dilerim bu kez her şey yolunda gider."

"İyi haber gelir gelmez, şükranlarımı sunmak için soluğu Walsingham'da alacağım. Rahibelere senin için dua ederlerse büyük ödüller vaat eden bir mektup bile yazdım. Eminim, günün her anı senin için dua ediyorlardır aşkım." "Tann büyüktür!" Müslüman doktorun hamile olmadığım gerçeğini yüzüme vurduğu o unutulmaz anı zihnimden atmaya çalışıyordum. "Bu benim kaderim, önce Tan-n'nin sonra da annemin en büyük dileği."

"Keşke annen de burada olsaydı." Annemin adı geçer geçmez titremeye başlayan dudaklarımı Henry'den saklamak için başımı usulca başka yöne çevirdim.

Toparlanıp "Keşke," dedim. "Yine de bizi al-Yanna..." Yanda kesip "Cennetten seyrettiğine eminim," diye düzelttim.

"Benden istediğin bir şey var mı? Gitmeden bana söylemek istediğin herhangi bir şey?"

"İhtiyacım olan her şey var burada, teşekkür ederim. Hem nedimelerim de yanı başımda."

Henry, krallara özgü kendinden emin bir edayla doğrulup odayı dolduran nedimelere şöyle bir göz gezdirdikten sonra, "Hanımefendinize en iyi şekilde hizmet etmenizi is-

MAHKUM PRENSES | 477

tiyorum," dedi. Sonra da Leydi Margaret'a dönüp ekledi, "Herhangi bir şey olursa, gece gündüz farketmez, lütfen hemen bana haber gönderin." Henry bana bir veda öpücüğü verip odadan çıktıktan sonra, kapı yine kapandı ve ben bir kez daha nedimelerimle baş başa kaldım.

Aslında hamileliğimden ötürü önüme sunulan inziva şartlarına bakılınca kendimi şanslı Jjissetmem gerek. Her türlü konforun sağlandığı, gözden ve sestən irak bu büyüleyici odada hemcinslerimle sukut içinde olacaktan beklemeye koyulmak, insan içinde ve meraklı gözlerin hapsinde olmaktan kat kat iyi. Tüm şüphe ve endişelerimi bir kenara koymalı, ruhumu kemiren korkulardan annip nafile üzüntülere savrulmaktan vazgeçmeliyim. Sabırla bebeğimi kucağıma alacağım günü bekleyecek, onu dünyaya getirirken de ne korkuyla ne de acıyla bağıracağım. İkizi ölürken direnen oğlumun güçlü bir karakteri olacağına kendini inandırmak istiyorum. Ben de ilk çocuğunu kaybeden acı- h bir kadın olarak kuşkusuz cesur bir anne olacağım.

Bekledim. Mart boyunca bekledim. Sonunda panjurla-ın açılmasını istedim. Bahan müjdeleyen çiçeklerin kokusunu içime çekip martı çığlıklarını dinledim.

Bedenimde hiçbir değişiklik yok. Sanki hiçbir şey olmuyor; ne bebeğim için ne de benim için. Ebelerim sık sık sancılanıp sancılanmadığını soruyor. Ben de her seferinde-olumsuz yanıt veriyorum. Uzun süreden beri şikayetçi olduğum kamımdaki daimi ağrıdan başka bir şey hissetmiyorum. Bebeğin hareketlenip hareketlenmediğini, tekmeleyip tekmelemediğini merak ediyorlar. Oysa doğruyu söylemek gerekirse ben neden bahsettiklerini bile tam olarak anlamıyorum. Birbirlerine kaçamak bakışlar attıktan sojira küçük

4/Ö | I-'nuippa uregory

bir çocuk kandırır gibi bu sefer de tüm bunların iyiye işaret olduğunu, sessiz bebeğin güçlü bebek demek olduğunu söyleyip kendilerince beni avutuyorlar.

Müslüman doktorun sözlerini de, yüzündeki endişeli ifadeyi de zihnimden kazımaya kararlıyım. Boş korkuların esiri olmayacağım. Ama bu arada nisan ayı da geldi çatı. Odamın pencerelerini hırçın bahar yağmurları dövmeye, güneş kendini iyiden iyiye hissettirmeye başladı. Oysa bende hala tık yok.

Kış boyunca üstümdepatlayacakmış gibi duran elbiselerim yavaş yavaş bollaşmaya başladı. Bir gün Maria hariç tüm nedimelerimi odadan çıkarıp eteğimin bağcıklarını çözerek küçülen kamımı ona gösterdim. Düşük yapmış olmaktan endişe ettiğimi söyledim.

"Bilmiyorum," dedi Maria de Salinas. Benim gibi kafasına dank eden gerçeği söylemeye dili varmasa da, gözleri her şeyi anlatıyor. Kamımda doğmasına ramak kalan bir bebek yok. Yok işte!

Bir sonraki hafta şişkin kamımın nasıl da patlamış bir balon gibi söndüğü herkesin dikkatini çekti. Bir anda hamile kalmadan önceki görüntüme bürünüvermişim. Ebelerden bir kısmı bazı kadınların doğumdan hemen önce kanlanındaki şişliğin indiğini, bu durumun da bebeğin yola çıktığına delalet olduğunu söylüyor. Artık yüm bu laflar bir kulağımdan giriyor, diğerinden çıkıyor. Onlara soğuk soğuk baktım ve keşke bana gerçeği ama sadece gerçeği söyleyebilecek bir doktor çağırabilseydim, diye düşündüm.

"Kamım iyice küçüldü ve bu sabah da adet kanamam başladı. Kızımı kaybettiğimden bu yana her ay düzenli

ıviArtAUM FKENSES

479

adet gördüğümü siz de biliyorsunuz. Nasıl oluyor da hala hamile olduğumu iddia ediyorsunuz?" Ellerini havaya kaldırıp dudak büken ebelerin verecek cevabı yok. Bilmiyorlar. Bunu, majestelerinin saygın doktoru Bay Fielding'e sormam gerektiğini, bana onun hamile teşhisi koyduğunu söylediler. Onlar asla hamile olduğumu iddia etmemiş, sadece doğuma yardım etmek için gelmişlerdi.

"Peki doktor ikizlerden birinin hala kamımda olduğunu söylediğinde ne düşündünüz? Onunla aynı fikirde değil miydiniz?"

Başlarını eğdiler.

"Aklınızdan muhakkak bir şeyler geçmiş olmalı. Bebeğimi düşürdüğüme bizzat tanık oldunuz, sonra da kamımın hala hamile gibi şiş kaldığına. Eğer içimde bir başka bebek yoktuysa, kamım neden şişti?"

"Bunu ancak Tann bilir majesteleri."

"O doktoru yeniden görmek istiyorum." Katherine usulca Maria'nın kulağına fısıldadı.

"Majesteleri, doktor Londra'dan ayrılmış olabilir. Fransız bir tüccarla seyahat ediyordu, biliyorsunuz. Tüccar Londra'dan ayrıldıysa, doktor da gitmiştir."

"O halde Londra'da olup olmadığını öğren. Eğer değilse, ne zaman döneceğini soruştur. Yalnız dikkat et, kimse benim sorduğumu anlamasın."

Maria de Salinas sıcak bir gülümsemeyle kraliçeye baktı, "Doktora, nasıl erkek evlat sahibi olabileceğinizi mi soracaksınız," dedi alçak sesle.

480 | Philippa Gregory

"İngiltere'de tıp alanında eğitim veren bir üniversite yok. Dil okulu, astronomi, matematik, geometri, coğrafya,

I hayvan ya da bitki bilimi okutulan bir okul da yok. İngil-

tere'deki üniversiteler bir dolu rahip ve rahibenin sabah-

,% tan akşama kadar kutsal metinleri hatmettiği manastırlar-

;ij dan ibaret."

!ji Katherine'in kullandığı üslup karşısında Maria de Sali-
' : nas'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama kilise diyor ki..."

"Kilisenin adam gibi doktorlara ihtiyacı yok. Nasıl bir erkek çocuk dünyaya getireceklerini bilmeleri de gerekmiyor. Kilise, azizlerin öğretileriyle yoluna devam edebilir. Önlerindeki kutsal kitap yeter de artar bile. Kilisedeki erkeklerin hangisi kadınların endişelerini taşıyor ki? Oysa kocalarının soyunu devam ettirmekle yükümlü kadınların biraz daha fazlasını bilmeye ihtiyacı var."

"Ama siz, dinsizlerin ilmine ihtiyacınız olmadığını söylemişsiniz. Hatta bunu doktora da söylediniz. Annenizi, günahkarların üniversitelerini kapadığı için ne kadar haklı bulduğunuzdan söz ediyordunuz."

"Annemin yarım düzine çocuğu vardı. Ama inan bana erkek kardeşimi kurtarabilecek bir doktor bulabilmiş olsaydı, cehennemde bile eğitilmiş olsa gözünü kırpmadan yardımına başvururdu. Aslına bakılırsa Müslüman bilim adamlarına sırtını dönerek belki de en büyük hatayı yaptı. Gafil avlandı demek. Mükemmel olmadığını öteden beri biliyordum ama mükemmele yakın bile sayılmazmış; bunu şimdi farkettim. Burnunun dibinde yeşeren'bilimsel icatları elinin tersiyle iterek meğer hayatının hatasını yapmış."

"Kilise de Müslümanların ilmını inkar ediyor, hepsinin dinsiz olduğuna inanıyor."

I

MAHKUM PRENSES | 481

"Bu meseleyi seninle tartışmamızın bir anlamı yok. Daha fazla kurcalamadan sana söylediğimi yap ve bana o doktoru bul."

Doktor Yusuf, Londra'dan ayrılmıştı. Ama kendisini tanıyanların söylediğine bakılırsa bir bdfatçınde geri döneceği için tuttuğu odayı boşaltmamıştı. Sabretmem gerekiyor. Çekildiğim inzivayı sürdürmeli ve sakin olmalıyım.

Maria'nın görüştüğü insanların söylediğine göre, şehirdekiler Yusuf'u gayet iyi tanıyor. Gidiş gelişleri bile geçtiği caddelerde olay oluyormuş. İngiltere sokaklarında Afrikalı görmeye alışkın olmayan halk, Afrikalı olmanın yanı sıra yakışıklı ve bahşış dağıtma konusunda da oldukça cömert davranan bu siyahi adamı dikkatle izliyormuş. Anlatılanlara göre, kaldığı odaya her gün yıkanabilmek için temiz su taşınmasında ısrar ediyormuş. Her gün en az üç-dört kez elini yüzünü yıkıyor, haftada birkaç kez de su ve sabunla banyo yapıyormuş.

Uzun boylu, titiz Müslüman doktorun iki büklüm, başını bir musluğun altına sokmaya çalışırken buhardan göz gözü görmeyen bir hamama, ılık suyla keselenerek yıkanmaya, önce nargilesini tütürüp sonra da nane çayını yudumlamak için duyduğu özlemi hayal edince kendimi gülmekten alıkoyamıyorum. İngiltere'ye ilk geldiğimde ben de benzer bir şaşkınlık yaşamış, İngilizlerin çok seyrek yıkandığını, yemekten önce sadece parmak uçlarını ıslak bir niendille sildiklerini görünce afallamışım. Anlaşılan Müslüman doktor benden daha inatçı çıkmış, alışkanlıklarından vazgeçmeyip gittiği her evde kendi düzenini kurmak

il.

482 | Philippa Gregory

için elinden geleni yapmış. Oysa ben Kraliçe Katherine olmak uğruna İspanyalı Caîalina olmaktan ı>azgeçtim.

Doktor Yusuf'u Katherine'in halen inzivada olduğu odaya bir gece yarısı getirdiler. Nedimeler doktorun gelmesine yakın, kraliçenin yalnız kalmak istediği bahanesiyle dışarı çıkarıldı. Panjurları çekili pencerenin önünde oturan Katherine, Doktor Yusuf içeri girince ayağa kalktı. Doktorun gözüne ilk çarpan kraliçenin incelen silueti oldu. "Çocuk yok mu?"

"Hayır," dedi Katherine kısaca. "Yarın inzivam sona eriyor."

"Ağrınız var mı?" "Hayır."

"Buna sevindim. Ya adet kanamalarınız?" "Geçen hafta kanamam bitti."

Doktor başını salladı. "O halde bir çeşit enfeksiyon geçirdiniz ve bitti. Artık yeniden -hamile kalmamanız için hiçbir neden yok. Sakın umutsuzluğa kapılmayın."

"Umutsuzluğa kapıldığımı da nereden çıkarıyorsun?" dedi Katherine düz bir sesle. "Ben asla vazgeçmem, seni çağırmamın nedeni de bu ya zaten."

"Demek olabildiğince kısa sürede yeniden hamile kalmak istiyorsunuz." "Aynen öyle."

"Himm... Pekala Infanta, düşürmüş olsanız da hamile kaldığınıza göre demek siz de, kocanız da kısır değil. Bu iyi haber."

MAHKUM PRENSES | 483

"Evet." Doktorun düşünce biçimi Katherine'in dikkatini çekti. Ölü doğan bebeğinin acısı öyle derindi ki, en azından doğurgan olduğunu ispat etmiş olmasının bile önemli bir adım olduğunu gözden kaçırmıştı. "Beni bir kenara koyarsak, neden kocamın da kısırlığından söz ediyorsun?" Doktor bıyık altından gülümsedi. "Bir çocuk dünyaya getirmek için sağlıklı bir kadının yajı sıra sağlıklı bir erkeğe de ihtiyaç vardır Infanta. Bu iki kişilik bir mesele, öyle değil mi?"

"İngiltere'de bir çiftin çocuğu olmuyorsa, kusur sadece kadında aranır."

"Evet ama tıpkı pek çok meselede olduğu gibi bu konuda da İngilizler büyük bir yanılığ içinde. Bir bebek dünyaya getirmenin iki aşaması var. Erkek tohumu eker, kadın ise yeşertir."

"Bir kadın bebeğini kaybederse, kadının uğursuzluğuna ya da işlediği büyük bir günahın bedelini ödediğine inanılır."

Doktor Yusuf'un kaşları çatıldı. "Söylediklerinizin hepsi ihtimal dahilinde, ancak kural değil elbette. Aksi takdirde ölüm emri verebilecek kudretteki kadınların hiçbirinin çocuğunun olmaması gerekirdi, değil mi? Ya yavrularını ölü doğuran masum ha3rvanlara ne demeli? Sanırım çeşitli hastalıkların ya da enfeksiyonların düşüklere neden olabileceğini tüm insanlığın kavraması biraz zaman alacak. Ben bu gibi durumlarda asla kadınları suçlamam. Zaten bunun hiçbir anlamı da yok."

"Bir kadın kısır ise, Tanrı'nın yaptığı evliliğe rızası olmadığı düşünülür."

"O sizin Tann'nız. Cevabı siz verin. Sizce Tanrı bir kadını sırf bir yanlısını yüzüne vurmak için böyle büyük bir cezaya çarptırır mı?"

484 | Ptiilippa Gregory

Katherine cevap vermedi. "Bir çocuk dünyaya getiremezsem doğrudan beni suçlarlar."

"Biliyorum. Oysa gerçek şu ki, ilk çocuğunuzu düşürse-niz de, gebe kalmış olmanız, bir başka çocuk dünyaya getirebileceğinizin en açık ispatı."

"İkinci hamileliğimde son ana dek her şey yolunda gitmeli."

"Eğer sizi muayene etmeme izin verirseniz, daha çok yardımım dokunur."

Katherine 'hayır' anlamında başını iki yana salladı. Doktor Yusuf anlamlı bir gülümsemeye, "Ah, sizi yabancılar sizi," diye kraliçeye takıldı.

Doktorun cüreti karşısında, Katherine'in nutku tutuldu. "Kim olduğunuzu unutuyorsunuz."

"Neden beni kovmuyorsunuz o halde?" Katherine hemen geri adım attı. "Hayır, burada kalmanı istiyorum. Ama beni muayene etmen mümkün değil."

"Pekala. Madem öyle, hamile kalmanız ve sağlıklı bir bebek dünyaya getirebilmeniz için nelere dikkat etmeniz gerektiğinden söz edeyim. Öncelikle bünyenizin kuvvetli olması şart. At biner misiniz mesela?" "Evet."

"Güzel, o halde hamile kalana dek at binmeye devam edin ama kalır kalmaz seyahat etmeniz gerektiğinde tahtırevan kullanın. Her gün yürüyüşe çıkmaya özen gösterin, hatta mümkünse ara sıra yüzün. Adet döneminizin bitimini takip eden iki hafta içinde hamile kalma olasılığınız daha yüksek, bu dönemlerde bol bol istirahat etmeye ve kocanızla aynı yatağı paylaşmaya özen gösterin. Öğün atlamadan düzenli bir biçimde ve kararınca beslenin. Bira içmeyi abartmamanız gerektiğini de aklınızdan çıkarmayın."

Katherine gülümsedi. "İspanyolca biliyor musun?"

"Ben İspanya'da doğdum. Anneniz engizisyonu getirince, ailem ölesiye işkence göreceklarını anlayıp Malaga'dan kaçmış."

"Çok üzüldüm," dedi Katherine.

"Bir gün geri döneceğiz, dönmek bizim alnımıza yazılmış." Doktor kendinden emin korfuşmuştu.

"Seni uyarmak zorundayım, bu asla mümkün olmayacak."

"Olacak. Bundan adım gibi eminim."

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

"Tavsiyelerime devam etmemi mi istersiniz, yoksa çıkıp gitmemi mi?"

"Devam et. İÖdemeni yaptıktan sonra zaten gideceksin. Biz doğuştan düşmanız, seni misafirim olarak ağır layamam ya."

"İkimiz de İspanyoluz ve ülkemizi seviyoruz. Hepimizin amacı Tanrı'ya hizmet etmek. Kimbilir, belki de sandığınızın aksine biz dost olmak için dünyaya geldik."

Katherine, doktora elini uzatmamak için kendine zor tuttu. "Belki de," derken sesi titriyordu. Başını başka yöne çevirip devam etti. "Ama ben sizlerden ve inancınızdan nefret etmek üzere büyütüldüm."

"Bana ise hiç kimseden nefret etmemem öğretildi. Bana kimseye düşmanlık beslememem öğütlendi. Belki de her şey bir yana, size önce herkesi sevmeyi öğretmem gerekir."

"Senin görevin bana nasıl bir erkek evlat sahibi olabileceğimi öğretmek, hepsi bu."

"O halde bol bol kaynamış su içmeye, bulabildiğiniz kadar taze sebze ve meyve tüketmeye özen gösterin. Buralarda salata yetişiyor mu?"

Bir an kendimi Ludlow'un geniş bahçesinde buldum. Art-hur'un tştl tşıl parlayan gözleri üstümdeydi.

"Acetaria?"

"Evet, salata."

"Tam olarak nasıl bir şey?"

Doktor, kraliçenin yanaklarınm kızardığını farkettili.

"Ne düşünüyorsunuz?"

"İlk kocamı. Salata için sebze yetiştirsin diye İspanya'dan bir bahçıvan getirtebileceğimi söylemişti ama ben denemedim bile."

"Elimde tohumlar var. İsterseniz size verebilirim. Böylece dilediğiniz sebzeyi yetiştirebilirsiniz."

"Gerçekten mi?"

"Elbette."

"Bana verir... Satar mısınız?"

"Tabii ki veririm."

Katherine, Doktor Yusuf'un iyi niyet ve cömertliği karşısında duygulandı. "Çok nazıksınız."

Doktor gülümsedi, "ikimiz de İspanyoluz ve gurbetteyiz. Sizce bu, birimizin beyaz diğerinin siyah olmasından daha önemli değil mi? Sizin yüzünüzü Batı'ya, benimse Mekke'ye dönerek Tann'ya dua ediyor oluşumuz neyi değiştirir?"

"Ben gerçek dinin çocuklarından biriyim, sense bir günahkarsın." Katherine bu kez dudaklarından dökülen sözcüklerin tam olarak arkasında sayılmazdı. Ezbere konuşmuştu.

"ikimiz de inançlı insanlarız. Biz birbirimizin düşmanı olamayız. Ortak düşmanımız dinsizler olmalı. Ne Tann'ya ne başkalarına, en kötüsü de kendilerine bile inanmayanlar. Nefretimizi illa birine doğru İtaçsak, sırf kendi hırsları için yeryüzüne savaş ve huzursuzluğu getiren bencil ruhlara doğru İtmahız. Bağışlayıcı Tann'ya inanmak bizi ancak birbirimize kenetler, düşman kılmaz Infanta."

Katherine verecek bir cevap bulamayınca yutkundu. Bir yanda annesinin öğütledikleri ve öğrettikleri, diğer yanda karşısında duran bu son derece sıradan adamın kurduğu basit ama derin anlamlar barındıran cümleler. Sonunda gay-riihtiyari, "Bilmiyorum," dedi. "Bilmiyorum, sanırım bu sorunun cevabını yalnızca Tanrı biliyor. Ben bildiğimi iddia etme gafletine düşmektense yüce Tann'nın bir işaret göndermesini tercih ederim."

"İşte bu gerçek erdemın başlangıç noktasıdır. En azından buna eminim. Kişi sürekli kendi bildiklerini en doğrusuy-muş gibi anlatmaktansa bilmediğini de söyleyebilmeli. İşte fazilet de burada başlar. Her neyse, şimdi eve gidip sizin için bir liste hazırlayacağım. Özen göstermeniz ve kaçınmanız gerekenler. Ayrıca bünyenizi kuvvetlendirmesi için bir de ilaç göndereceğim. Sakın şışe çekmelerine, sülükle tedavi etmelerine izin vermeyin. Siz genç ve sağlıklı bir çiftsiniz. Çok yakında yeniden bir bebeğiniz olacak, buna inanın."

Doktorun sözleri bir gerçekten çok, iyi niyetli bir dilek gibiydi. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Hem de çok yakında."

^reenwicfi Sarayı, Mayıs 1^10

Henry'yi çağırttım, bu haberi önce benden duymasını istiyordum. İsteksizce geldi. Kadınların dünyası ona oldukça gizemli geliyor ve mümkün mertebe dışında kalmayı tercih ediyor. Hele doğum için hazırlanan inziva odasına girmek onun için eziyetlerin en büyüğü. Ama başka bir şey daha var sanki, bir şey daha... Bakışlarındaki sıcaklık eksik. Sık sık gözlerini kaçırıyor. Ama ona böylesi kötü bir haber vermeye hazırlanırken bana yeterince sıcak davranmadığı için üstüne gitme şansım yok.

Leydi Margaret da odadan çıkıp kapıyı ardından örtünce içeride yalnız kaldık. Leydi Margaret'in, konuşmalarımıza kimsenin kulak misafiri olmaması için kapı önünde üstüne düşeni yapacağından şüphem yok. Zaten pek yakında herkes her şeyi öğrenecek.

"Kocacığım, ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama sana vermek zorunda olduğum üzücü haberlerim var."

Henry boş bakan gözlerini gözlerime diktili. "Leydi Margaret beni görmek istediğini söylediğinde, haberlerin iyi olmadığını tahmin etmiştim."

Şimdi huzursuzluğa kapılmanın alemi yok, bu durumda her ikimizi de kontrol altında tutması gereken benim. "Ben hamile değilim. Doktor yanlış olmalı. Kamımda tek bir bebek taşıyordum ve ne yazık ki onu da kaybettik. Doktorun yanlış teşhisi yüzünden hamile olduğumu sandık ve inzivaya çekildim. Yannyeniden saraya dönmek istiyorum."

"Böyle hayati bir konuda nasıl yanlış olabilir?"

Hafifçe omuz silktim. Dilimin ucuna gelenleri söylemem mümkün değil. O çok güvendiği doktorunun yalakanın te-

MAHKUM PRENSES | 489

ki olduğunu, zaten çevresini bir sürü sünepe yalakayla donattığını haykırmak geliyor içimden aslında. Ama bunun yerine, "Herkes yanılabilir," diye geçtirdim.

"Herkes bana aptal gözüyle bakacak. Neredeyse üç aydır saraydan uzaktasın ve sonuç? Koca bir hiç."

Bir an için söyleyecek söz bulamadım. Ben de her kadın gibi etrafın kendisi hakkında ne düşüneceğinden önce, benim sağlığımı düşünecek bir adamla evli olmayı ne çok isterdim!

"Hiç kimse bir şey düşünmeyecek. Eğer biri bir şey söyleyecekse de, hamile olup olmadığını bile anlayamadığım için benim aptalın teki olduğunu söyler. Ama en azından kısır olmadığımızı biliyoruz, bir kere olduysa bir kere daha bir bebeğimiz olabilir."

"Gerçekten mi?" Henry yaz yağmuru gibiydi. Bir anda sağanak misali yağıp gürlüyor, biranda dinip duruluyordu. "Ama neden kızımızı kaybettik? Yoksa Tann bize birders mi vermek istedi? Bir günah mı işledik? Tüm bu olanlar Tan-n'nin bize sırtını döndüğünün bir göstergesi olabilir mi?"

Doktor Yusuf'un bana yönelttiği sorular Henry'ye sormamak için alt dudağımı ısırardım. Tann sırf ailesine haddini bildirmek uğruna masum bir çocuğun canını alacak kadar zalim olabilir mi?

"Benim vicdanım rahat," dedim usulca.

"Benim de," dedi çabucak.

Vicdanım rahat değil. O geceyi dizlerimin üstünde dua ederek geçirdim. Üstelik bu kez aklımda ne Arthur vardı ne de annem. Gözlerimi yumdum ve sadece dua ettim.

490 | Philippa Gregory

"Lordum, o ölüm döşeğinde verilmiş bir sözdü. Benden son arzusuydu. İngiltere'nin iyiliği içindi. Kraliyeti ve yeni kralı kilisenin yolundan ve doğrudan sapmadan yol aldırarak içindi. Tüm amacımız İngiltere'yi Müslümanlardan ve günahkarlardan korumaktı. Bu sözün bana varlık ve taç bahsettiğini biliyorum ama amacım bu değildi. Eğer sözüme sadık kalmaya çalışırken bir günah işledimse, yalvarırım şimdi, hemen şu an, yüzüme vur. Ben doğru olanı yaptığıma ve yapmakta olduğuma inanıyorum. Beni cezalandırmak için oğlumu benden aldığına inanmak istemiyorum. Merhametli ve bağışlayıcı olduğundan eminim. Ve ben Arthur, Henry, İngiltere ve kendim için doğru olanı yaptığıma inanıyorum."

Arkama yaslanıp bir saat, belki daha bile fazla bir süre, Tann'dan bir işaret gelmesi için bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Tann artık bana cevap vermiyor, bana yol göstermiyordu.

O zaman ben de doğru olanı yaptığımı varsaymaya devam ederim. Arthur benden söz vermeme istemekte, ben bu söze uyup o büyük yalanı söylemekte, annem benim İngiltere Kraliçesi olmamı Tann'nin istediğini iddia etmekte haklıydı -bunu hiçbir şey değiştiremez.

Leydi Margaret Pole saraya geri dönmeden önce inziva odamda geçirdiğim son akşam beni yalnız bırakmayarak yanıma geldi, şöminenin karşısında otururken yanıma bir sandalye çekip kimsenin duymayacağı mesafeden tatlı bir sesle benimle konuşmaya başladı. "Size söylemek istediğim bir şey var."

MAHKUM PRENSES • 491

Yüzüne bakınca kötü bir şeyler olduğunu hemen anladım.

"Anlat hadi!"

Leydi Margaret yüzünü buruşturup isteksizce konuşmaya başladı. "Saray dedikodularnt size taşımak zorunda kaldığım için çok üzgünüm." "Pekala, anlat Margaret." "Konu Buckingham Dükü'nün kız kardeşi." "Elizabeth mi?" Gözümün önünde, kraliçe olacağımı öğrenir öğrenmez nedimem olmak istediğini heyecanla söyleyen genç kadının sevimli yüzü belirdi. "Hayır, Anne." Başımı salladım. Anne, Elizabeth'in küçük kız kardeşiydi. Kara kaşlı, kara gözlü, oldukça çekici bir kızdı. Sarayın genç erkekleri arasında popüler olmasına rağmen ülkenin en saygın ailelerinden birinin kızı ve kraliçenin hizmetindeki bir nedime olarak her zaman kontrollü davranmaya özen gösteriyordu. En azından ben saraydayken. "Ne olmuş Anne'e?"

"Kimseden habersiz William Compton 'la gizli gizli bulu-şuyormuş. Ağabeyi olanlardan ötürü çok üzgün. Kocasına da bahsetmiş. Kralın arkadaşlarından biriyle flört etmesinin aile itibarlarını iki paralık etmesinden endişe ediyor." Bir an için duraksayıp hızlıca düşünmeye koyuldum. William Compton, Henry'nin en yakın arkadaşlarından biri. Hatta etle tırnak gibi birbirlerinden hiç ayrılmazlar.

"William sadece gönlünü eğlendiriyordur. Ne usta bir kalp hırsızı olduğunu herkes bilir, "dedim. "Anne bir kez maskeli balo esnasında ortadan kaybolmuş, bir keresinde uzun bir akşam yemeği boyunca ortada

492 | Philippa Gregory

görünmemiş. En son da tüm saray eşrafı av partisindeyken Anne'i günboynu gören olmamış." Demek mesele sandığımdan daha ciddi idi. "Kimse gizli bir aşk yaşadıklarını öne sürmüyor ama değil mi?"

Leydi Margaret omuz silkti. "Ağabeyi Edward Stafford haklı olarak birçınlaşmış, Compton'a çıkışınca da tartışmışlar. Kral da Compton 'u korumuş."

Huzursuz olmuştum, anlık bir gerginlikle yanlış bir şey söylememek için dişlerimi sıkıyordum. Buckingham Dükü, Tudor Hanedanı 'nın en eski dostlarından biriydi, üstelik sahip olduğu geniş arazileri ve çiftlikleriyle de her za-ıman hep Tudorların arkasında durmuştu. Yıllar evvel İngiltere'ye ilk adım attığımda beni karşılamaya gelenlerin arasında Prens Harry ile o da vardı. O gün bugündür samimi dostluğunu benden esirgememişti. Onurumun ayaklar altına alındığı en kara günlerimde bile diğerlerinin aksine bir çift güzel söz ve nazik gülümsemesiyle günümü aydınlatmaktan geri durmamıştı. Her yaz bana bir hediye göndermeyi ihmal etmemiş, çoğu haftalar onun çiftliğinden gönderdiği etler dışında kursağımızdan et geçmediği olmuştu. Henry sıradan bir çiftçi, dük de sıkı pazarlıkçı bir tüccarmış gibi, bu saygın dostumuzla tartışması hiç yakışık almıyordu. Söz konusu olan İngiltere Kralı ve bu toprakların en zengin, en itibarlı adamlarından biriydi. Biraz daha geriye gidersek, Buckinghamlann desteği olmaksızın yaşlı Kral Henry'nin tahta oturması bile mümkün değildi. Üstelik ikili arasındaki küçücük bir tartışma, ansızın bir memleket meselesine dönüşebilirdi. Henry'nin biraz sağduyusu olsa, gereksiz yere araya girme gafletinde bulunmazdı.

MAHKUM PRENSES • 493

Bir şey söylememe gerek kalmadı. Leydi Margaret yaşananları onaylamadığımı yüz ifademden anlayıp bana hak verdiğini başını sallayarak gösterdi.

"Ne zaman biraz gözden kaybolsam, nedimlerim pencerelerine dayanan merdivenlerden aşağı atlayıp genç erkeklerin peşinden mi koşacak?"

Leydi Margaret eğilip elimi sıvazladı. "Öyle de denebilir. Maalesef genç ve uçan sarayımız sizin kurduğunuz nizam olmaksızın zwanadan çıkıyor majesteleri. Kralımız, düke epey sert sözler söylemiş. Dük de bu durumdan son derece rahatsız olmuş. Aşağılandığını düşünüyor olsa gerek. Willi-, am Cofnpton bu mesele hakkında asla tek kelime etmeyeceğini söylemiş, bu yüzden de şimdi herkes en kötüsünü varsayıyor. Anne'i ise kocası Sör George çoktan eve hapsedmiş, bugün hiçbirimiz onu göremedik. Korkarım, sizin iyiziva-nız bittikten sonra da kocası nedimeliğinizi yapmasına izin vermeyecek ve böyle giderse sizin onurunuz da zedelenmiş olacak." Leydi Margaret duraksayıp devam etti. "Ben de önceden haberiniz olması gerektiğini düşünerek size söylemeyi uygun buldum. Yann sabah kötü bir sürprizle karşılaşmanızı istemem."

"Duyduklarına inanamıyorum. Yann sabah ilk iş bu meseleyle ilgileneceğim. Ama insanların ne düşündüğünü gerçekten çok merak ediyorum. Nerdeynz biz, okul babçe-sirdc mi? William kendinden utanmalı. Ayrıca Anne'in de yakışıklı bir adamın peşine takılıp kendini unutabileceğine hiç ihtimal vermezdim. Ya Anne'in kocası, ona ne demeli? Kansını eve hapsedmek de ne demek? Kendini ne sanıyor bu adam?"

I

494 | Philippa Gregory

^.

Kraliçe Katherine çekildiği inzivadan sessiz sedasız çıktı ve yeniden Greenwich Sarayı'ndaki dairesine yerleşti. Beklenen doğum gerçekleşmediği için normal hayata dönüşü resmi bir törenle ilan edilmemişti. Ortada bir çocuk olmadığına göre vaftiz töreninden de söz edilemezdi. Karanlık odasından sessiz sedasız çıkan, utanç verici bir hastalıktan henüz ayağa kalkmış bir hasta gibiydi. Herkes kraliçe aylarca değil de, birkaç saatliğine gözden kaybolmuş gibi davranmak üzere sözleşmişti sanki.

Aylardır kraliçeyle birlikte tekdüze bir hayat yaşamayı kanıksayan nedimeler, sarayın hızlı temposuna ayak uydurmakta zorlandı.

Katherine, yokluğunda yakışık almayan davranışlar sergilendiğini nedimelerinin gözünden anladı. Ne var ki, aralarına çöken buz gibi sessizlik ve köşe başlarındaki fısıldaşmalar meselenin daha da derinlere indiğini işaret ediyordu. Kraliçe, nedimelerinden Leydi Madge'yi yanına çağırdı. "Leydi Elizabeth bu sabah bize katılmayacak mı?" diye sordu.

Genç kız kulaklarına kadar kızardı. "Bilmiyorum majesteleri ama sanırım katılmayacak." "Nerede peki?"

Leydi Madge diğer nedimelerin imdadına yetişmesini bekler gibi odaya göz gezdirdi. Ama nedense herkes bir anda ellerindeki nakıştan daha önemli bir şey yokmuş gibi, başını kucağına gömmüştü.

Sonunda genç nedime, Elizabeth'in nerede olduğunu bilmediğini itiraf etti.

MAHKUM PRENSES | 495

"Nedimelerin odasında olabilir mi? Ya da Buckingham Dükü'nün dairesinde?"

"Sanırım Elizabeth gitti majesteleri."

"Gitti mi?" Kraliçe umursamaz görünmeye çalışan nedimelerine döndü. "Biri bana burada neler olduğunu anlatacak mı? Leydi Elizabeth nereye gitti? Hem benden izin almadan nasıl gider?"

Genç kız bir adım geri çekildi, o esnada Leydi Margaret Pole içeri girdi.

"Leydi Margaret, Madge bana Elizabeth'in benden izin almadan, üstelik veda bile etmeden saraydan ayrıldığını söyledi. Neler oluyor?"

Leydi Margaret'in yüzündeki gergin ifadeyi görünce, Kat-herine'in alaycı gülümsemesi dudak kıvrımlarında öylece asılı kaldı. "Ne oldu?" diye sorarken sesi boğuktu.

Madge bu ağır yük üstünden kalktığı için derin bir nefes alıp geri çekilirken meydanı Leydi Margaret'a bıraktı. Odayı dolduran diğer nedimeler de son havadisleri kaçırmamak için usulca kraliçeyle Margaret Pole'ün çevresini sardı.

"Sanırım kralımız ve Buckingham Dükü arasında sert bir tartışma geçmiş. Bunun üzerine saraydan ayrılmaya karar veren dük, kız kardeşlerini de beraberinde götürmüştü."

"Ama onlar benim nedimelerim, bana hizmet etmekle yükümlüler. Benden izin almadan adım atamazlar."

"Haklısınız, yanlış yaptılar." Leydi Margaret kollarını göğsünün üstünde kavuştururken bu meselenin üstünde daha fazla gitmemesi için kraliçeyi uyarmaya çalışır gibiydi.

Katherine de eski dostunun mesajını almakta gecikmedi. Odaya sinen kasvetli havayı dağıtmak için nedimelerine dönüp "Anlatın bakalım, yokluğumda neler yaptınız?" diye sordu.

496 | Philippa Gregory

Bu kritik konunun bu denli çabuk kapanmasını beklemeyen nedimeler, bu sıradan soru karşısında afalladı. "Yeni şarkılar öğrendiniz mi mesela? Maskeli balolar nasıl geçti?"

"Ben yeni bir şarkı öğrendim," diye öne atıldı nedimelerden biri. "Söylememi ister misiniz kraliçem?"

Katherine gülümseyerek başını sallarken sandalyesinin koluğuna vurarak tempo tutmaya başladı. Komploların asla eksik olmadığı bir sarayda dünyaya gelen, doğuştan kraliyet mensubu bir kadın olarak bir şeylerin fena halde raydan çıktığına artık kesinlikle emindi.

Koridordan gelen kalabalık ayak sesleri kral ve beraberindekilerin odaya yaklaştığını haber veriyordu. Nitekim çok geçmeden Katherine'in muhafızları kralın içeri girmesi için kapıyı açtı. Nedimeler hemen ayağa fırladı, eteklerini düzeltip pembeleşsin diye dudaklarını ısırma koyuldu. Henry içeri girdiğinde binici kıyafetleri hala üstündeydi, William Compton ise diğer tüm arkadaşlarından bir adım önde, kralın kolundaydı.

Katherine, kocasındaki değişimi bir kez daha farkettiler. İçeri girer girmez karısına koşup onu kollarının arasına almadı. Aksine, en iyi arkadaşıyla kol kola içeri girip öylece kapıda dikildi, hatta ortak bir kabahati paylaşan küçük çocuklar gibi adeta birbirlerinin arkasına saklanıyorlardı. Katherine'in delici bakışlarını farkedenden Compton, kralın kolundan çıkıp geri çekildi. Henry de isteksizce karısını selamlayıp dudağından değil, yanağından öptü. "Şimdi daha iyisin ya?"

"Evet, gayet iyiyim. Ya siz nasılsınız majesteleri?" "Ah, ben de gayet iyiyim. Bu sabah uzun bir ava çıktık. Keşke sen de bize katılabilsedin. Sussex'in yarı yolunu kat ettik neredeyse."

MAHKUM PRENSES »497

"Yarın size eşlik edebilirim." "Yarına kadar toparlanmış olur musun?" "Ben yeterince iyiyim."

Henry rahatlamışa benziyordu. "Ben, iyileşmenin daha aylar süreceğini sanıyordum." Gülümseyerek başını yana eğen Katherine, bu saçmalığı kocasının kafasına kimin sokmuş olabileceğini düşünmekten kendini alıkoyamadı.

"Hadi kahvaltı edelim, aklıktan ölüyorum." Kral Henry girmesi için Katherine'e kolunu uzattı, birlikte kahvaltı salonuna doğru yavaş yavaş yürümeye başladı-. 1ar. Her zamankinin aksine, saray eşrafı normalden daha geride kalmıştı. Katherine arkalarında yükselen fısıltıların uğultusunu duyabiliyordu. Kraliçe kimse duyamasın diye Henry'nin kulağına eğilip "Sarayda bazı tartışmalar çıktığı duydum," dedi.

"Ah! Şu küçük münakaşa senin kulağına kadar geldi mi?" Nedense Henry bunu abartılı bir ses tonuyla söylemiş, sonra da zoraki bir kahkaha koyverip arkasına dönerek yarıdaklarının kendisine katılmasını beklediğini belli etmişti. Yarım düzine kadar kadın erkekli bir grup dudaklarında yapmacık bir gülümsemeyle ne yapacaklarını bilemez halde kalakaldı. "Aslında lafını etmeye bile değmez. En sevdiğin arkadaşlarından Buckingham Dükü'yle biraz atıştık, hepsi bu. O da bir hisim, sarayı terketti."

"Öyle mi?" Katherine istifini bozmamaya çalışıyordu. "Hakarete varan sözler saıfetti." Henry hemen savunmaya geçti. "Kendini özür dilemeye hazır hissedene kadar saraydan uzak kalması daha iyi. Ne kadar kendini beğenmiş bir adam olduğunu sen de bilirsin. Her zaman her şeyi bir

498 | Philippa Gregory
tek kendisinin bildiğini zanneder. Ağabeyiyle birlikte hırçın kardeşi Elizabeth de gitti."

' "İyi bir nedime ve nazik bir can yoldaşıydı benim için. Bugün beni karşılayanlar arasında Elizabeth'i göremeyince doğrusu çok şaşırdım. Ne kendisi ne de kardeşi Anne'le hiçbir sorunum yoktu. Senin de onlarla bir sorunun olduğunu sanmıyorum."

"Ne farkeder ki, beni rahatsız eden ağabeylerinin tavrı oldu. Ha biri gitmiş, ha hepsi."

Katherine durup derin bir nefes aldı. "O ve kardeşi benim emrimdeydi. Kendi nedimelerimi seçme ve gerekirse kovma hakkına sahip olduğumu düşünüyordum."

Karı-koca arasında tansiyon aniden yükseldi. "Ne o, nedimelerini kovduğum için bana baş mı kaldıracaksın? Hakların ne olursa olsun, ikimiz arasında hak hukuk muhasebesi yapmaya hiç niyetim yok."

Kral ve kraliçenin peşi sıra sürüklenen saray eşrafı keskin bir sessizliğe büründü. Kraliyet ailesinin ilk söz düellosuna bizzat tanık olmak, hepsini heyecanlandırmıştı. Kimse kavganın tek bir kelimesini bile kaçırmak istemiyordu.

Katherine, kralın elini bırakıp masada yerini alırken bir yandan da kendine sakin olması gerektiğini hatırlatıyordu. Henry, Katherine'in hemen yanı başındaki sandalyeye kurulurken kraliçe kendini gülümsemeye zorladı. "Sen nasıl istersen. Aslına bakılırsa benim için de pek bir önemi yok. Benim tek derdim sorumluluğunu taşıdığım haneyi layıkıyla idare edebilmek. İyi aile kızlarını hiçbir yanlışları olmadığı halde geldikleri yere geri göndersek bunu nasıl başarabilirim?"

"Tüm bunlar cereyan ederken burada olmadığına göre ortada bir yanlış olup olmadığı kanısına nereden vanyor-

MAHKUM PRENSES | 499

sun?" Henry bir başka kavgaya sebebi arıyordu, ki bulmakta da zorlanmadı. Saray eşrafını selamlayıp yerlerini almalarını işaret ettikten sonra kaldığı yerden devam etti. "Aylarca kendini bir odaya kapattın. Sensiz ne yapmamı bekliyordun? Her şeyi arkanda bırakarak çekip gidersen, sarayda işler nasıl yürür, söyler misin?"

Katherine yutkunup başını sallarken serinkanlı olması gerektiğini kendine yeniden hatırlattı. Ne de olsa tüm saray gözlerini genç çifte dikmiş, olabilecekleri merakla beklemekteydi. "Kendi keyfimden çekip gitmedim ya?"

"Bana en tuhaf gelen de bu. Çok tuhaf! Haftalarca bir odaya kapanıp aralıksız istirahat ettin. Ama ya ben? Kraliçe-siz bir saray nasıl idare edilir? Nedimelerin tüm disiplinini kaybetti, herkes işlerin nasıl yürütülmesi gerektiğinden bihaberdi. Yüzünü bile göremiyordum ve geceleri de yalnız başıma uyu..." Henry sustu.

Katherine, Henry'nin bencilliği yüzünden saçma bir duygusallıkla çektiği acı ve yalnızlığı gözünde abarttığını farket-ti. Doğum öncesi çekilmek zorunda kaldığı inzivayı, Henry Katherine'in kendi seçimi gibi algılamış, kendini terkedilmiş hissetmişti.

"Şimdi en azından ben ne diyorsam onu yap. Son aylarda başıma gelmeyen kalmadı. Sen yanımda değildin ve her şeyin altından bir başıma kalkmaya çalıştım."

"Peki," dedi Katherine hiç renk vermeden "Madem öyle istiyorsun, Elizabeth! de, kardeşi Anne'i de göndereceğim."

Henry'nin dudak kıvrımlarına nihayet bir gülücük oturdu. "Evet, artık geri döndüğüne göre her şeyi yeniden yoluna koyabiliriz."

500 | Philippa Gregory

Ne sağlığımla ilgili bir soru ne beni rahatlatmak için bir kelime ne de beni anladığına dair bir işaret... Onun çocuğunu doğururken ölebilirdim ve onun çocuğunu doğurama-dığım için üzüntüyle, yaşla, günah korkusuyla yüzleşmek zorundayım. Ama onun umrunda bile değil.

Gülümseyen gözlerine karşılık vermek için kendimi zor-ladım. Evlendiğimizde onun ne kadar bencil bir çocuk olduğunu biliyordum ve bencil bir erkeğe dönüşebileceğini de anlamıştım. Elimden geldiğince daha iyi bir adam, olabileceği en iyi adam olması için ona rehberlik etmeye çalıştım. Bu süre zarfında onun olması gerektiği gibi bir erkek olmadığını farkettiğim zamanlar oldu. Bu da o anlardan biri. Bunu kendi hatam olarak görmeliyim, ona iyi bir öğretmen olamadım demek ki. Bunun için onu suçlayamam. Onu affetmeliyim.

Eğer onu başışlayamaz, sabrımın sınırlarını zorlamaz-sam bu evliliğin rayından çabucak çıkacağına farkındayım. Kendisine ilgi gösteren şefkatli bir kadının kollarına koşmaya dünden razı. Bunda büyükannesinin rolü büyük. Ben ise -Tann beni affetsin- Henry'nin en ufak bir yanlışında hemen eski kocam Arthur'un hayaline sığınıyor, yanımda oturan o olmadığı için hayıflanıyorum. Oysa Henry, hiçbir zaman Arthur gibi bir adam olamayacak. Kral sıfatını onun taşıyabileceği gibi layıkıyla taşıyamayacak. Ancak her ne olursa olsun, Henry benim kocam ve kralım. Ona saygı göstermek benim görevim.

Ve hak etsin ya da etmesin, ona ömrümün sonuna dek saygı duyacağım.

MAHKUM PRENSES | 501

I

Saray kahvaltısı e(riyor, kraliyet sayvanının altındaki tahtlarında oturan kral ve kraliçe ise kendi arasında bir şeyler konuşuyordu. Aralarındaki buzlar erimişe benziyordu.

"Kraliçe biliyor mu?" Saray görevlilerinden biri Katherine-ne'in nedimelerinden birinin kulağına eğilip sordu.

"Ona kim söylemiş olabilir ki? Eğer Maria de Salinas ya da Leydi Margaret Pole söylemediyse, haberi yoktur. Küpelerime bahse girerim, haberi yok"

"Anlaştık," dedi adam, "ne olduğunu çözeceğine on şî-ling koyuyorum." "Ne zamana kadar?"

"Yarına kadar," dedi saray görevlisi.

Sarayda olmadığım dönem boyunca yapılan harcamaları gözden geçirirken şu tartışma bilmeceğine dair bir ipucu buldum. İnzivada olduğum ilk birkaç gün harcamalar normal seyrinde gitmiş, daha sonra eğlenceye ayrılan bütçe yavaş yavaş artıp inanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Doğacak bebeğimiz için sahnelenen piyeslerde rol alan oyuncuların ücretleri, şarkıcı, müzisyen ve korist ödemeleri, yeni flama ve bayrak dikimi için alınan kumaşlar, altın kap-kacaklan ovması için görevlendirilen yeni hizmetçiler... Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de Leydi Anne'in penceresi altında serenat yapan gitaristler, kralın yeni bestelerini düzenleyen no-tistler. Ulaşılmaz Güzellik oyununu sergilemek üzere aralarında Leydi Anne'in de bulunduğu üç kadına dikilen kostümler...

502 | Philippa Gregory

Muhasebe evraklarını yaydığım masadan kalkıp bahçeye bakan pencereye doğru yürüdüm. Aşağıda sarayın genç yüzleri gömlek kollarını sıvamış güreş tutmaya hazırlanıyordu. Henry ile arkadaşı Charles Brandon kollarını birbirlerine dolamıştı. Bu halleriyle panayır alanındaki iki demirci ustasını andırıyorlardı. Henry atak davranıp arkadaşını tek bir hamleyle yere serip üstüne çıktı. Prenses Mary ağabeyinin başarısını alkışlarla kutladı.

Pencereye arkamı dönüp Leydi Anne'in 'ulaşılmaz güzelliğini' ispat edip etmediğini düşünmeye başladım. Kimbilir Bahar Bayramı 'nı ne kadar coşkulu geçirmişlerdi. Ben yapayalnız yatağında acılar içinde kıvrılırken Leydi Anne penceresi altında kulağına çalınan ezgilerle kendinden geçiyor olmalıydı. Peki, yeni metresini baştan çıkarmak için Compton'ın tuttuğu müzisyenlerin parasını niye saray ödüyordu. ^

Kral, akşamüstü saatlerinde Katherine'i odasına çağırdı. Pa-pa'dan henüz gelen bir haberi kraliçeyle paylaşıp fikrini almak istiyordu. Katherine, kocasının yanına oturup ulağın getirdiği haberi dikkatle dinledikten sonra Henry'nin kulağına eğildi.

Henry, Katherine'in gizlice fısıldadıkları üzerine ulağa dönüp "Kraliçemiz herkesçe bilinen Venedik'le aramızdaki kuvvetli ittifakı hatırlattı. Gerçi hatırlatmasına da gerek yoktu, Venedik'le aramızdaki sarsılmaz bağı, nasıl unutulabilir? Venedik, hatta tüm İtalya, Fransa Kralı'nın ihtiraslı tutumu karşısında İngiltere'nin her daim yanında olacağından emin olabilir."

MAHKUM PRENSES • 503

Elçi itaatkar bir edayla başını sallayınca, Henry, "Konuyla ilgili size ayrıca bir mektup göndereceğim," dedi. Karşılıklı selamlaştıktan sonra elçi odayı terketti.

Henry, "Bir mektup yazar mısınız?" diyerek Katherine'e döndü.

"Elbette, bana kalırsa durumu çok iyi idare ettin." Henry karısının onayını alınca rahatladı. "Sen yanımda olunca her şey yolunda gidiyormuş gibi hissediyorum, kendime güvenim geliyor."

"Bak, geri döndüm. Yine yanımdayım kocacığım." Katherine bir elini kralın omzuna koydu. Henry'nin kuvvetli kaslarını hissedebiliyordu. Bir zamanların küçük afacan prensi artık gerçek bir erkek olmuştu. "Sevgilim, Buckingham Dükü'yle aranızda geçen tatsızlık beni çok üzdü."

Henry omuz silkip karısının elinden aniden sıyrılıverdi. "Benim için hiçbir önemi yok. Benden özür dileyecek ve bu konu kapanacak."

"Belki sadece kendisi saraya geri döner. Eğer kız kardeşlerini görmek istemezsen beraberinde getirmeyebilir." Zoraki olduğu çok belli bir kahkaha atıp devam etti. "Ah, ille geri döneceklerse hep beraber dönsünler. Eğer gerçekten istediğin buysa, sen mutlu olacaksan, neden olmasın? Aslına bakarsan, senin daha en başından inzivaya çekilmemen gerekirdi. Ortada ne bir gebelik ne de bir çocuk olduğuna göre."

Katherine adeta bozguna uğramıştı, ne diyeceğini bilemedi. "Sorun, benim doğum öncesi inzivaya çekilmem mi?"

"Eğer sen burada olsaydın tüm bunlar büyük olasılıkla hiç yaşanmazdı. Herkes ortada zaten bir çocuk olmadığını kendiliğinden görürdü. Boşa zaman harcadık."

504 | Philippa Gregory

"Ama senin kendi doktorun..."

"O nereden bilsin? O sadece senin ona anlattığını bilebilir."

"Kendinden ne kadar emin..."

"Doktorlar bir halattan anlamaz." Henry'nin sesi bir anda yükseldi. "Onlara yol gösteren daima kadınlardır, bunu herkes bilir. Bir kadın aklına eseni söyleyebilir. Bebek var mı, yok mu? Bakire mi, değil mi? Tüm bunları ancak kadınlar bilir. Biz erkeklerse çoğu zaman aptal yerine konarız."

Katherine, kocasının durup dururken sıraladığı bu zırva-lıklar aklına kimin sokmuş olabileceğini düşünürken bir yandan da makul bir cevap arıyordu. "Ben senin doktoruna güvendim. Teşhisinden adı kadar emindi. Beni hala hamile olduğuma ve doğum öncesi inzivaya çekilmem gerektiğine ikna etti. Ama bir dahaki sefere işimi sıkı tutup doktorun tahminlerine asla kulak asmayacağım. Ben... Ben çok üzgünüm aşkım, hem de çok. Bu yüzden ne kadar acı çektiğimi tahmin bile edemezsin."

"Tüm bunlar beni salak bir adam gibi göstermekten başka bir işe yaramadı. Aslına bakarsan hiç şüphe yok ki, ben..."

"Sen ne?"

"Hiçbir şey."

1

"Ne güzel bir öğleden sonra, neden yürüyüşe çıkmıyoruz?" Nedimelerime döndüm. "Leydi Margaret da bana eşlik edecek."

Dışarı çıktık. Şalım ve eldivenlerim getirildi. Nehre inen patika ıslak ve kaygandı. Leydi Margaret merdivenlerden

inerken kayıp düşmemem için koluma girdi. Nehirde beya kuğular tüm zarafetiyle süzülürken ansızın mavna ve kç: yıkılardan ürküp sihirli bir biçimde sağa sola kaçışıp gözdem, kayboldu. Derin nefesler alıp temiz havayı içime çektim Küçük bir odada tıkih kaldığım onca aydan sonra temiz havada özgürce yürüyebilmek, güneşi yüzümde hissetmek öyle güzeldi ki. Leydi Anne konusunu açmayı hiç istemiyordum. En iyisi doğrudan konuya girmekti.

"Neler olup bittiğinden haberin var, değil mi?" "Kulağıma bazı dedikodular geldi ama kesin bir şey bilmiyorum."

"Kralın bu kadar sinirlenmesine neden olan şey ne? İnzivaya çekilmiş olmamdan son derece rahatsız, üstelik bu yüzden bana kızgın. Onu rahatsız eden ne? Stafford kızlarının Compion'la flört etmiş olması değil, buna eminim."

Leydi Margaret'm yüzü düşmüş, bakışları ciddilemişti. "Kralın, William Compton'a ne kadar bağlı olduğunuzu siz de biliyorsunuz. En yakın arkadaşına hakaret edilmesini kaldıramamış olsa gerek."

"Aslında tam tersi gibi görünüyor. Neticede asıl onuru ayaklar altına alman Leydi Anne ve kocası. Bu durumda kralın düke değil de, Compton'a çıkışmasını beklerdim. Leydi Anne, duvar dibinde sıkıştırılıp gönül eğlendirilecek herhangi bir kız değil. Gerek kendi gerekse kocasının ailesi saygın insanlar. Kral, Compton'ı hal ve hareketlerine biraz daha dikkat etmesi için muhakkak uyarılmış olmalı, öyle değil mi?" Leydi Margaret sıkıntıyla omuz silkti. "Doğrusu ben de bilmiyorum, kızlar bu tip şeylerden bana pek bahsetmez, özellikle de bu meselede herkes süt dökmüş kedi gibi bir kenara çekiliyor."

;)uu

jrimippa wicguiy

"Ama neden? Eğer konu aptalca bir kaçamaktan ibaretse, bu tamr neden?"

"Gerçekten bilmiyorum majesteleri. Olaya bir de diğer tarafından bakarsak, dediğiniz gibi söz konusu olan basit bir kaçamaksa, dük bunu neden bir onur meselesi haline getirdi? Neden kralla tartıştı? Neden kızlar her zamankinin aksine, yakayı ele verdiği için Leydi Anne'in arkasından gülüşüyor?"

"Ve bir şey daha var..." Sustum.

Leydi Margaret araya girmek yerine cümlemi tamamlamamı bekledi.

"Kral neden Compton'un adı kaçamaklarının faturasını kendi ödüyor? Yokluğumda bir anda kabaran gider kalemlerini kendi gözlerimle gördüm."

Margaret Pole'ün kaşları çatıldı. "Ya da neden Comp-ton'a arka çıkıyor?Dükün bu durumdan ne kadar rahatsız olacağını, kralımızın tahmin etmesi gerekmez miydi?"

"Ve Compton da hala tüm bu pislikler onun başının altından çıkmamış gibi sarayda gerine gerine dolaşmaya devam ediyor."

"Onlar ayrılmaz bir ikili."

Düşünüp konuştuğça taşlar bir bir yerli yerine oturmaya başladı. Bu arada yüreğime de koca bir taş oturmuştu. "O halde sen de Compton'ın, Leydi Anne ile kral arasındaki aşk kaçamağına sadece kalkan vazifesi gördüğünü mü düşünüyorsun?"

Leydi Margaret'in yüzündeki ifade, tahminimin onun da en büyük korkusu olduğuna işaret ediyordu. "Bilmiyorum kraliçem. Söylediğim gibi kızlar bana bu konuyla ilgili tek kelime bile etmedi. Ben de'kimseye tek bir soru sormadım."

MAİİKUM PRENSES | 507

"Alacağın cevaptan korktuğun için mi?" Leydi Margaret başını eğdi. Bense arkamı dönüp nehir boyunda yalnız başıma yün i meye devam ettim.

Katherine ve Henry akşam y eği için büyük salona geçip her zaman olduğu gibi altın i.;.ıliyet sayvanmm altmda yerini aldı. Fransa Sarayı'ndan o gece için özel olarak getirtilen müzisyen topluluğu, hiçbir enstrüman kullanmadan gırtlaklarından türlü sesler çıkararak şarkılar söylüyordu. İlginin canlı tutulmasından hoşlanan Henry, kulağına çalınan değişik ezgilerle adeta transa geçmişti. Grup şarkılarını bitirince, kral onları zevkle alkışlayıp performanslarını yeniden sergilemelerini istedi.

Henry defalarca aynı şarkıyı çaldırıp aynı şevkle dinledikten sonra kralı alkışlama sırası müzisyenlere geçmiş, şarkılarını hemen ezberleyen kraldan kendilerine eşlik etmesini istemişlerdi. Katherine kocasının neşe içinde söylediği şarkıyı can kulağıyla dinledi, bittiğinde de nedimeleriyle büyük bir alkış kopardı.

Dans parçalarının çalınmaya başlamasıyla birlikte Katherine tahtın kurulu olduğu yüksek platformdan aşağı inip soluğu pistin ortasındaki Henry'nin kollarında aldı. Katherine, yüzünden sıcak bir gülümseme ile gözlerinden mutluluk pı-rılıtlarını eksik etmemeyi başarmıştı. Henry, halinden son derece memnun görünen karısının mutluluğundan ateş alıp tıpkı İtalyanlar gibi daha hızlı dans etmeye başladı. Katherine de çostukça coşuyor, dans parçalarının ardı ardına sıralanmasını istiyordu. Onu görenler hayatında bir an olsun acı çekmediğini bile düşünebilirdi.

Daha önce saray görev-

:?uo

I'luuyya vjA%-£,"»/

illerinden biriyle kraliçenin gerçeği ortaya çıkarıp çıkarmayacağına dair bahse giren nedime, görevliye eğilip "Sanırım küpelerimi kurtardım," dedi. "Majesteleri kraliçeyle, kedinin fareyle oynadığı gibi oynadı. Ve bu büyük yalanı yutturmayı da başardı."

önce baş başa kalmayı, sonra da Henry'nin beni tutkuyla yatağa sürükleyeceği anı sabırla bekledim. Tam yatağa girdiğimiz anda hevesini kursağında bırakma pahasına kendisine bira getireceğimi söyleyip yataktan süzıldüm.

"Pekala Henry, sence de gerçeği itiraf etme vakti gelmedi mi? Dükle tartışmanızın altında yatan asıl neden nedir? Kız kardeşiyle aranızda neler geçti?"

Henry'nin midesine yumruk yemiş gibi düşen omuzlan ve gözlerimden kaçırdığı bakışları her şeyi anlatmaya yetiyordu. Önce yalan söylemeye niyetlendi. Nitekim nafile bir çabayla, düzenlenen maskeli baloda herkesin ne kadar içkili olduğundan başlayıp Compton'la Leydi Anne'in nasıl dans ettiğine kadar uzayan bir sürü safsata anlattı. Yalan söylediği belliydi.

Bu kadar üzücü olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bir ay sonra evliliğimizin birinci yıl dönümünü kutlayacağız. Geride bıraktığımız on bir ay boyunca bana hep dürüst davranmış, gençlik ateşiyle yanıp sönen gözlerini benden bir kez bile kaçırmamıştı. Sesinde dünyaya meydan okuyan o dolu dizgin tonu duymaya alışkın olan ben, şimdi karşıma geçmiş yalan söylemeyi bile beceremediği için dili dolanan -kocamı değil de- bir başkasını dinliyor gibiyim.

Sözünü kestim. Yalanlarını daha fazla dinlemeye tahammül edemeyecektim. "Yeter!" diye kestirip attım. "En azından anlattıklarının koca bir yalandan ibaret olduğunu anlayacak kadar aklım başımda. Onunla aşk yaşadın, değil mi? Compton sadece kalkan vazifesi gördü."

Afalladı. "Katherine..."

"Sadece gerçeği anlatmanı istiyorum."

Dudakları titriyordu. Yediği haltı kabullenmek ağırlına gidiyordu. "Benim böyle bir niyetim yoktu..."

"Senin niyetin olmadığını ve baştan çıkarıldığını ben de biliyorum."

"Uzun zamandır yanımda değildin."

"Biliyorum."

Yatak odamıza tüyler ürperten bir sessizlik çöktü. Bana yalan söyleyeceğini, yalanını yüzüne vuracağını, bana ihanet ettiği için onu suçlayacağını ve bir kraliçe gibi üste çıkacağını hesaplamıştım. Ama yenilgi ve tarifsiz bir üzüntü hissediyorum şu anda. Eğer Henry, ben bebeğimizi dünyaya getirmek için inzivaya çekildiğimde bile bana sadık kalamıyorsa, ömrümüzün sonuna dek nasıl birbirimize sadık kalacağız? Bu kadar kolay tahrik edilen bir erkeğe, halkı nasıl koca bir ülkeyi gönül rahatlığıyla teslim eder? Ben ya da şu düştüğüm duruma düşen herhangi bir kadın, kocası Tann huzurunda hayatını birleştirdiği kadın yerine anlık bir şehvet dalgası yüzünden başka bir kadını tercih ederse ne yapabilir?

"Henry, bu yaptığın çok yanlış."

"Kuşkularımın esiri olmuştum, bir an geldi aslında evliliğimizin bile geçersiz olduğunu düşündüm." Henry biraz kurcalayınca can yakıcı itiraflara başladı.

!|j^P

"5m ö?« ne demek oluyor, evlendiğimizi unutuyorsun galiba. "

"Hayır!" Başını kaldırdığında, gözlerindeki yaşlan gördüm.

"Evliliğimizin geçersiz olabileceği fikri aklıma takılınca, sadakatimi sürdürmeme gerek olmayacağını düşündüm."

"Evliliğimiz mi, neden geçersizmiş?"

Henry başını iki yana salladı, konuşmaya bile yüzü yoktu. Ama vazgeçmedim.

"Neden?"

Yatağın başucunda yere diz çöküp yüzünü yastıklara gömdü. "Ondan hoşlandım ve onu arzuladım, ayrıca kendimi aptal gibi hissetmeme neden olan bazı şeyler..."

"Bazı neler?"

"Kendimi..."

"Neden bahsediyorsun Henry, lafi gevelemeden açıkça söyle!"

"Ya evlendiğimizde sen bakire değilsen?"

Kalbim bir anda hızla çarpmaya başladı. Öyle ki, sanki aniden ağızdan çıkacak gibi hissediyordum. "Sen ne demeye çalışıyorsun?"

" O bakireydi."

"Anne mi?"

"Evet, Sör George iktidarsızmış. Herkes biliyor."

"Öyle mi?"

"Evet, dolayısıyla Anne hala bakireydi ve o..." Henry utangaç bir çocuk gibi yüzünü yeniden yastıkların arasına gömdü. "O, senin gibi değildi. O..." Kekeleyemeye başladı. "Acı içinde çığlık attı, kanama da geçirdi. Akan kanı görünce dehşete düştüm." Yeniden duraksadı. "tikinde devam

ı»ifiiJII\Uivj riMIINOCO

?il

II

edemeyeceğini söyledi, ben de durmak zorunda kaldım. Feryat edince onu tutmak zorunda kaldım. O bir bakireydi ve bir bakireyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim. Ben onun yatağına giren ilk erkektim, bundan eminim."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Seni kandırmış!" Bir anda çark edip Anne'in tüm itibarını ayaklar altına aldığımı umursamadan, onu gerçek bir fahişe gibi gösterip bu meseleden kendimi sıyırmayı aklıma koymuştum.

Henry gözlerini gözlerime dikti. Şoka girmiş gibi duruyordu. "Kandırdı mı?"

"O kadar acı çekmiş olamaz, sadece numara yapmış. Bu çok eski ve bildik bir numara. Yatağın altına kan dolu bir kese saklayıp patlatarak çarşafın ortasında bir kan gölü yaratmak. Tann bilir, daha sen ona dokunmaya başladığın an, bu acıya dayanamayacağını söylemeye koyulup yaygarayı koparmıştır."

Henry'nin kafası karışmıştı. "Evet, aynen öyle oldu."

"Seninle beraber olmak uğruna ne kadar çok acı çektiğini gösterip seni üzme istemiş."

"Üzdü de zaten!"

"Tam tahmin ettiğim gibi. Sana bekaretini verdiği için, onu koruman altına alarak borcunu ödeme dürtüsü yaratmak istemiş."

"Evet, aynı şeyleri söyledi!"

"Seni tuzağa düşürmek istemiş. O bakire falan değil, düzenbazın teki sadece! Yatağına girdiğinde bakire olan bendim. Beraber olduğumuz ilk geceyi hatırlasana, ne kadar sıradan ve bir o kadar da güzeldi."

'FF"

"Haklısın."

"Ne bir feryat ne de çığlık vardı. Sessiz, sakın ve sevgi dolu bir buluşmaydı bizimkisi. Ölçüt alman gereken bizim ilişkimiz. Ben gerçekten bakireydim. Sen benim ilk ve son erkeğimsin. Bizim abartıya ve rol kesmeye ihtiyacımız olmadı. Biz sadece aşkımızın büyümesine kapıldık. Sen bizim ilk gecemizde değil, asıl Anne'le birlikte olduğun gece büyük bir oyuna getirildin."

"O dedi ki..."

"Ne dedi? Bizi Tanrı bir araya getirdi. Anne Stafford'un, Tann 'mn kutsadığı bu evlilikle ilgili söylediği yalanlardan korkmuyorum."

"Senin asıl Arthur'un ilk aşkı olduğunu söyledi. İlk kez onun koynuna girdiğini ve..." Yüzümün sınırdan kireç gibi beyaza kestiğini görünce, cümlesini tamamlayamadı.

"Bu doğru değil!"

"Bilemezdim."

"Tüm bunlar düpedüz kuru iftira!"

"Ah, evet..."

"Arthur'la evliliğimin hiçbir geçerliliği yoktu. Sana gerçek bir bakire olarak geldim. Sen benim ilk aşkımsın. Karşıma geçip kim aksini iddia etmeye cüret edebilir?"

"Hiç kimse! Hiç kimse cüret edemez."

"Aynı şey senin için de geçerli."

"Evet, benim için de."

"Kim utanmadan senin benim ilk erkeğim olmadığını, sana geldiğimde bakire olmadığımı ve aslında İngiltere Kraliçesi olmayı hak etmediğimi söyleyebilir?"

"Kimse!" Henry, papağan gibi sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu.

MAHKUM PRENSES »513

"Sen dahil hiç kimse." "Haklısın!"

"Bu benim onurumu ayaklar altına almaktan başka bir şey değil. Peki bu skandallar ne zaman bitecek? Ne yani, annen babanla evlendiği gün bakire olmadığı için tahtın gerçek varisinin sen olmadığını da mı iddia edecekler? Sırada ne var Henry?"

Duydukları karşısında Henry'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Annem mi? Anneme ne olmuş?" "Annenin de amcası Ricbard'la yasak bir ilişki yaşadığından bahsediliyor. Bir düşünsene! O da yetmezmiş gibi babanla evlenmeden önce birlikte olduklarımız iddia edenler de var. Annen düğün gününde beyazlar içinde kilisenin kapısında görüldüğünde çoktan bekaretini yitirmiş bir kadıymış. Duyduklarına inanabiliyor musun, aklın alıyor mu Henry? İnsanların bir kraliçe hakkında bu deli zırvalarını sağda solda anlatıp durmasına nasıl izin verebiliriz? Kalbi çürümüş birkaçpaçozun mahalle dedikoduları yüzünden tacının sorgulanmasına nasıl göz yumabilir ki insan?"

Henry'nin soluk alıp veriş hızlanmıştı. Annesine düşkün bir çocuktuk ve daha önce onun da her kadın gibi cinselliği yaşamış olduğunu asla düşünmemişti. Henry'ye göre annesi, sadece bir anneydi. "Benim annem en... Annem böyle bir şey... Bu imkansız!"

"Gördün mü? İnsanların hakkımızda akıllarına geldiği gibi konuşmalarına izin verirse, olacakların önüne geçemeyiz. "Eğer bir kez birinin beni küçük düşürmesine göz yumarsan devamı çorap söküğü gibi gelir. Belki küçük düşen ben olurum ama bundan sen de zarar görürsün. Skan-

I

514 | Philippa Gregory ^

dalın fitili bir kez ateşlenince, nerede söneceğini kim bilebilir? Kraliçeyi içine alan bir ateş topunun bütün tahta sıçrayacağını tahmin etmek zor olmasa gerek. Dikkatli ol Henry."

"Bunu o söyledi. Seninle gerçekten evli sayılamayacağım için onunla yatmamın günah olmayacağını iddia etti."

"Yalan söylemiş. Beni gözünden düşürmek için bakire numarası yapacak kadar alçalmış demek."

Henry öfkeden adeta deliye dönmüştü. "Orospu! Aşağılık fahişe. Kuş kadar beyniyle beni oyuna getirebileceğini sandı."

"Genç kadınlara asla güven olmaz. Ve sen artık İngiltere'nin kraliyet tahtında oturduğuna göre, herkese karşı gardım almayı ihmal etmemelisin aşkım. Seni baştan çıkarmak, oyuna getirmek için ellerinden geleni yapacaklarına eminim. Ama sen ömrünün sonuna dek bana, sevgili karına sadık kalmaya mecbursun. Ben senin bakire gelinin, ilk aşkıyım. Benden vazgeçemezsin!"

Henry beni kollarının arasına aldı. "Affet sevgilim, yalvarırım affet."

"Bu konuyu bu akşam burada kapatalım ve bundan sonra hiç yaşanmamış sayalım. Kimsenin ne seni ne de beni oyuna getirmesine izin vermeyeceğim. Bizi birbirimizden ayıramayacakları gibi, babanın emaneti tahtı da elimizden alamayacaklar."

"Asla. Tann'nın huzurunda sana yemin ederim ki, bu konu burada kapandı. Bir daha ne biz ne de bir başkası bu konuda ağzını açıp tek kelime edemeyecek."

I

MAHKUM PRENSES !! 515

Ertesi sabah Henry ile Katherine birlikte uyanıp sessiz sedasız kraliyet mabedindeki ayine katıldı. Katherine ilk iş Henry'den ayrılıp günah çıkarmaya koyuldu. Uzun sürmemesi Henry'nin dikkatini çekti. Bu da demek oluyordu ki, kraliçenin pek de günahı yoktu. Pederin yanında kısa süre kaldıktan sonra kraliçe tekrar yanına döndüğünde, kendini daha da kötü hissetti. En az annesi kadar masum ve güriahsız bir kadını nelerle itham etmişti. Katherine, değil kocasına yalan söylemek, hayatı boyunca hiç kimseye yalan söylemiş olamazdı.

«^

Sarayla birlikte av partisine çıktım. Üstümde kırmızı kadife binici kıyafetlerimle son derece alımlı görünüyorum, Herkesin ne kadar iyi ve eskisinden bile kuvvetli olduğumu görmesini, saraya kelimenin tam manasıyla döndüğümü anlamasını istiyorum. Uzun süre geyik izi sürmemize ve epeyce de yorulmamıza rağmen kafileden ayrılıp geri dönmek bir an bile aklımdan geçmedi. Büyük parkın çevresindeki uzun tur, tazıların geyiği yakalamasıyla nihayet sona erdi. Henry suya bata çıka soluğu kısıvrak yakalanan geyiğin başında aldı, gırtlakını bizzat kendisi kesmek istiyordu. Üstü başı da elleri gibi kan içinde kalmıştı. Av partisine katılan herkes gibi ben de kendimi gülmeye zorladım. Oysa bu manzara midemi bulandırdı.

Saraya dönerken nispeten yavaşladık. Yüzüme sabit bir gülümseme yerleştirip kasıklarımın belime ve sırtıma kadar yükselen ağnyı, yorgunluğumu saklamaya çalıştım. Leydi Margaret halimi görünce bir terslik olduğunu anlamış olacak ki, atını atıma yaklaştırıp "Bu akşamüstünü dinlenerek geçerseniz iyi olur," dedi.

I

516 | Philippa Gregory

"Yapamam," diye kestirip attım.

Nedenini sormadı bile. Nitekim bir zamanlar o da bir prensesi ve bir kraliçenin her zaman ortada ve iyi görünmek zorunda olduğunu herkesten iyi biliyor. "Hikayeyi öğrendim, eğer böyle bir meseleyle canınızı sıkmak isterseniz anlatabilirim."

"Sen iyi bir dostsun. Kısaca anlat, zaten öğreneceğimin en kötüsünü öğrendim."

"Siz inzivaya çekildikten sonra kral ve genç arkadaşları geceleri şehre inmeye başlamış."

"Muhafızlarla birlikte mi?"

"Hayır, yalnız başlarına ve kimliklerini gizleyerek."

İç geçirdim. "Önlerine kimse çıkmamış mı?"

"Tann onu korusun, Surrey Kontu çıkmış. Ancak kendi oğulları da grubun içindeymiş. Sıradan bir eğlence gözüyle bakmış. Kralımızın eğlenceye ne kadar düşkün olduğunu bilmeyen yok zaten."

Başımı sallamakla yetindim.

"Bir gece kimliklerini gizleyen kostümleriyle saraya geri dönüp Londralı tüccarlar numarası yaparak leydilerle dans etmişler. O akşam ben burada değildim. Biliyorsunuz, sizin yanınızdaydım. Olanları dün bir başkasından duydum. Açıkçası önce önemsemedim ancak garip olan tüccarlardan birinin Leydi Anne'e takılıp bütün gece onunla dans etmiş olması."

"Henry..." Usulca fısıldadım ama aslında acınacak halde olduğumun farkındayım.

"Evet ama herkes onun William Compton olduğunu sanmış. İkisi de aynı boyda, zaten benzer sakal ve bıyıklar ta-kıyorlarmış. Şapkaları da aynıymış. Nasıl olduklarını bilirsiniz. "

MAHKUM PRENSES | 517

"Evet, hem de çok iyi bilirim."

"Anlaşılan randevulaşmışlar. Dük, kız kardeşinin sizin yanınızda olduğunu zannederken o sıcak yatağından gizlice süzülüp soluğu kralın yanında alıyormuş. Anne her gece sabaha dek ortadan kaybolmaya başlayınca, Elizabeth dayanamayıp durumu ağabeyine açmış. Dük de Anne'in kocasına olanlardan bahsedince, hepsi birden Anne'i karşılına alıp sorguya çekmişler. Anne de Comp-ton'la buluştuğunu söylemiş. Ancak bir gece ailesi Anne'i Compton'la birlikte zannederken Compton'la karşılaşınca, gizli aşğın majestelerinin ta kendisi olduğu ortaya çıkmış."

Başımı salladım, ne diyebilirim ki?

"Çok üzgünüm kraliçem. Majesteleri genç bir erkek, bir anlık gafleti ve düşüncesizliğinden yapmış olsa gerek."

Cevap vermedim. Dizginlerle birlikte dişlerimi de sıktım. Anne'in kızlık zan yırtırken attığı çığlık kulaklarımda çınlıyordu.

"Ya kocası, Sör Robert? İktidarsız mıymış? Anne'in bakire olduğu doğru mu?"

"öyle söylüyorlar. Tabii dört duvar arasında neler olup bittiğini kim bilebilir?"

"Ama sanmm kralın yatak odasında neler döndüğünü gayet iyi biliyoruz. Çenelerine hakim olabildiklerini hiç zannetmiyorum."

"Dünya böyle dönüyor. Siz hamileyken kocanızın başka bir kadınla aşk yaşaması kimilerine göre gayet doğal."

Leydi Margaret doğru söylüyordu. Beni asıl şaşırtan, Henry yokluğumdan istifade edip yatağını bir başkasıyla paylaştı diye bu kadar üzülmüş olmamdı.

518 • Philippa Gregory

"Dük kimbilir ne kadar öfkelenmiş." Edward'm gururuna ne kadar düşkün olduğu ve Tudorlann tahta çıkmasında ne kadar etkin bir rol oynadığı göz önünde bulundurulursa, küplere binmesi de normaldi.

"Evet, "Margaret Pole duraksadı. Söylemek istediği bir şey daha vardı ama söyleyip söylememekte tereddüt ediyordu.

"Margaret? Seni dilinin ucuna geldiği halde söylemediğin bir şeyler daha olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum."

"Elizabeth saraydan ayrılmadan önce kızlardan birine bir şey söylemiş."

"Ah?"

"Elizabeth, Anne'in bu ilişkiye gelip geçici bir kaçamak gözüyle bakmadığından bahsetmiş." "Başka ne olabilir?" "Elizabeth, kardeşinin hırslan olduğunu düşünüyor."

"Ne hırsı?"

"Kralı avcunun içine alıp parmağında oynatmasından korkuyor."

"Bir mevsimlik mi?"

"Hayır, daha uzun süre. Kral aşktan sözetmiş. Ne kadar romantik bir adam olduğunu biliyorsunuz, Anne'e de ömrünün sonuna dek onu seveceğine dair ant içmiş."

Yüzümdeki kırılmalı ifadeyi görünce Leydi Margaret sustu. "Özür dilerim kraliçem, size bundan hiç bahsetmeme-
liydim."

Anne Stafford'un acı içinde bağıırıp Henry'ye bakire olduğunu söylediği sahne gözümün önünden gitmiyor. Her adımda daha ku/vetli bir çığlık basarak çektiği acıdan, Henry'nin ilk erkeği, ilk aşkı olduğundan sözettği o akıl almaz sahne.

İjüijıııjıKi rı\x:,i'<oco

3İV

"Hırslı derken tam olarak ne kastediyorsun?" "Ailesinin pozisyonu ve kralla arasındaki ilişki de göz önüne alınınca, sanırım sarayın gözde kapatmalarından biri olabileceğini hesapladı."

Kaşları çatıldı. "E, peki ben ne oluyorum?" "Sizi de düşünmüş olmalı. Sanırım kralı sizden uzaklaştırıp aklını çelerek aranızda girmeyi planlıyordu."

"Ve kralın çocuğunu doğururken ölseydim, zaten geçersiz olan evliliğini bir kalemde silip atarak boşalan yerimi dolduracaktı, öyle mi?"

"Tann sizi korusun, işte o zaman Anne'e gün doğardı. Şimdiye dek benzer şeyler yaşanmadı değil. Elizabeth Wo-odmle'in tahta çıkış öyküsü de çok tuhaftır mesela."

"Anne Stafford nedimelerimden biriydi, üstelik onlarca aday arasından bu görevi ona vererek onurlandırdım. Bana karşı bağlılığına ne olacak? Ya aramızdaki arkadaşlık? Beni hiç mi düşünmedi? Eğer İspanya'da yaşıyor olsaydık, gece gündüz hiç ayrılmadan hep beraber olurduk." Bir haremde, bir kadın için sağladığı güvende olma duygusunu nasıl tarif edebilirim?

Leydi Margaret başını yana eğdi. "Kadınlar her zaman rakiptir. Ancak şimdiye kadar herkes kralın gözünün sizden başka kimseyi görmediğini düşünüyordu. Şimdi durum değişti. Artık bu topraklarda kralın koluna girip tahta kurulmayı düşlemeyen tek bir genç kız bile yok." "Taç hala bende!"

"Haklısınız ama bu kızların hayal kurmasına engel değil." "Son nefesimi verene dek beklemek zorunda kalacaklar demektir. En hırslı İngiliz kızı için bile bu bekleyiş oldukça uzun süreceğe benziyor."

^KF

a KJI*^p,KJI

gwij

Leydi Margaret başıyla onayladı. Ona arkamızda kalan grubu işaret edince de dönüp usulca baktı. Nedimler, yakışıklı avcı ve saray görevlilerinin arasına çil yavrusu gibi dağılmış, gülüş cümbüş sohbet ediyordu. Henry bir yanma Prenses Mary'yi, diğer yanma da Mary'nin nedimelerinden birini almıştı. Bu sevimli ve alımlı kızı ilk kez görüyorum. Saraya yeni gelmiş herhalde. Sevimli bakire ordusuna katılan yeni rakiplerimden biri olmalı.

"Peki sırada hangisi var? Bir sonraki hamileliğimde kralın aklını başından alacak sevimli bakire hangisi sence? Percy mi, yoksa Seymour mı? Yoksa bir Howard mı? Belki de Nevillelerden biri olur. Hangisi kralın aklını çelip soluğu önce yatağında, sonra da tahtımda almaya çalışacak?"

"Nedimelerinizin hepsini zan altında bırakamayız. İçlerinden bazılarının size ne kadar bağlı olduğunu bilirsiniz. "

"Ama bazıları da nedimem olarak krala yakınlığından yararlanıp beni bozuk para gibi harcamaya yeltenebilir. Kral bu zaafı bir kez gösterdiğine göre, şimdi herkes kendi sırasını kollayacaktır. Kralın koynuna giden yolun benim hizmetimde çalışarak bana sevimli görünmekten geçtiğini anlamayan kalmadı. Önce cana yakın tavırlarla beni kafesleyecekler, sonra da kralın yatağına girmek için fırsat kollayacaklar. Sıraya girdiklerini biliyorum ama sırada kim var, işte onu bilmiyorum."

Leydi Margaret da acımı paylaşıyor kuşkusuz. Atmm yelesini okşamak için öne eğilirken dudaklarından belli belirsiz bir "Evet," döküldü.

"Ve içlerinden biri, bugün ya da yann, kralın kanma girmeyi gerçekten başaracak. Henry genç; tecrübesiz ve sü-

I

MAHKUM PRENSES »521

rekli değişiklik isteyen bir adam. Er ya da geç birisi çıkıp onu avcunun içine alacak ve bana karşı fena halde dolduruşaya getirecek."

Leydi Margaret doğrulup gözlerini gözlerime dikti. Buğulu gri gözleri, belki de o güne dek hiç olmadığı kadar direkt bakıyordu. "Söylediklerinizin hepsi doğru olabilir kraliçem. Ama yine de tüm bunların önüne geçme şansınız var."

"Biliyorum."

Katherine, "iyi haberlerim var," diyerek Henry'ye döndü. Ilık bir mayıs gecesi idi. Kral evlendiklerinden beri ilk kez eğlenceyi erken bırakıp Katherine'in odasına koşmuştu.

"Hadi, bana iyi haberler ver. Atım bugün çok yorgun düştü, yarın gezintiye çıkamayacağım, iyi şeyler duymaya gerçekten ihtiyacım var."

"Sanırım hamileyim."

Henry heyecanla yatakta doğruldu. "Gerçekten mi?" "Öyle sanıyorum."

"Tanrım, şükürler olsun. Demek bir bebeğimiz olacak." "Evet aşkım."

"Tanrı seni korusun. Oğlumuzu dünyaya getirdiğin an, soluğu Walsingham'da alacağım. Beyazlar içinde mabette diz çöküp dua edeceğim, mabedin kapısından sürünerek girmeye bile razıyım. Leydimize muhteşem inciler götüreceğim." "Leydimiz bize fazlasıyla cömert davranıyor." "Ne kadar güçlü kuvvetli bir erkek olduğumu herkes öğrenecek. Mayısın ilk haftası doğum için çekildiğin inzivadan çıkıp saraya geri döndün ve mayısın son haftası yeniden hamilesin. Bu harika bir şey."

522 | Philippa Gregory

"Evet, kimse ağzını bile açamayacak." "Emin olmak için henüz erken değil mi?" "Bu ayki adetim aksadı. Sabah da mide bulantısıyla uyandım. Bu işaretleri göz ardı edemeyiz, değil mi?"

"Yani eminsin. Bu sefer kesin değil mi? Yanılıyor olamazsın, öyle mi?"

Katherine kocasını başıyla onayladı. "Eminim, bedenim hâmile olduğum işaretlerini veriyor."

"Tanrı'ya şükürler olsun. Biliyordum, evliliğimizin kutsandığını ve Tanrı'nın lütfunu bizden esirgemeyeceğini biliyordum."

Katherine gülümsedi.

"Bu yaz kendine çok dikkat etmen gerekecek, bundan sonra at binmeni istemiyorum. Saray mesire alanına atla giderken biz seninle mavnaları kullanırız."

"Eğer iznin olursa mavnayla bile olsa yolculuğa çıkmamayı tercih ederim. Bu yaz oradan oraya sürüklenmek yerine, sabit bir yerde kalmamda fayda var. Tahtirevanla bile yolculuk etmek istemiyorum."

"Pekala, o zaman ben önce saray eşrafına eşlik ederim sonra da koşup yanına gelirim. Oğlumuz doğar doğmaz müthiş bir kutlama yapacağım. Sence doğum ne zaman?"

"Noel'den sonra olsa gerek. Yeni yıla kucağımızda bebeğimizle gireceğiz."

XIŞ, I ^10

Tahminlerimin hepsi doğru çıktı, sanki elimde bir küreyle fal baktım. Noel Yemeği'ni Richmond'da yedik. Saray, bizim mutluluğumuzu görünce daha da neşelendi. Kamım artık iyice burnumda, bebeğimizin güçlü tekmelerini Henry de hissedebiliyor ve çok heyecanlanıyor. Kamımdaki bebeğin yaladığından ve sağlıklı geliştikten ikimizin de kuşusu yok. Bebeğimiz daha dünyaya gelmeden varlığıyla saraya neşe getirdi. Bazen konsey toplantılarında bebeğimin ani tekmesiyle yerimden sıçradığımı gören yaşlı meclis üyeleri, eşlerinin hamileliklerinden aşına oldukları bu durum karşısında kahkahalarını tutamıyor.

Bir oğlum olması için gece gündüz dua ediyor ama yine de heveslenmemeye çalışıyorum. Tek istediğim Arthur ve tabii İngiltere için sağlıklı bir çocuk dünyaya getirebilmek. Eğer bir kızım olursa, Arthur'un istediği gibi adını Mary koyacağım.

Henry ise bir oğlu olmasını her şeyden çok istiyor. Neyse ki bana duyduğu sevgi onu nihayet biraz daha hassas ve

524 | Philippa Gregory

düşünceli kıldı. Benimle daha önce hiç ilgilenmediği kadar yakından ilgileniyor. Yavaş yavaş olgunlaşmaya başladı. O bencil genç delikanlı, yetişkin bir erkeğe dönüşüyor. Anne Stafford'la yaşadığı yasak aşktan sonra içimde filizlenen korku yavaş yavaş yerini dinginliğe bıraktı. Belki tüm krallar gibi Henry de yatağına yeni kadınlar almaya devam edecek ama en azından hiçbirine bana beslediği gibi bir aşk beslemeyeceğine inanmak istiyorum. Diğer erkekler gibi arzularına yenik düşüp başka bir kadının teninde heyecan arasa da, kalben sadece karısına ait

olnıyıt becerecek. Şefkatli ve iyi bir baba olacağına eminim. Oğlumuz at binmeyi, avlanmayı, ok atıııyı öğrettiğini hayal ediyorum. Henry gibi kabiliyetli bir babası olacağı için oğlumuz çok şanslı. Bir oyun arkadaşı olarak Arthur bile Henry kadar iyi babalık yapamayabilirdi. Kraliyet geleneklerini, iyi bir Hıristiyan'ın vazifelerini ve iyi bir yönetici olmanın inceliklerini ise benden öğrenecek. Ona annem kadar cesur, babam kadar kurnaz olmayı aşıluyacağıım. Kararlı olmayı ve sabretmeyi de benden iyi bilen olmadığına göre! Bildiğim her şeyi oğluma aktaracağım. Henry'yle birlikte Avrupa haritasına mührünü basabilecek özelliklerde bir prens yetiştireceğimize inanıyorum. Oğlumuz büyüyünce İngiltere'yi başta Müslümanlar, Fransızlar ve İskoçlar olmak üzere tüm düşmanlardan korkusuzca koruyacak. Doğum öncesi bir kez daha inzivaya çekilmem gerekiyor ama mümkün mertebe son ana kadar direnmeye çalışıyorum. Henry bundan sonra yokluğumda bir daha asla başka bir kadınla birlikte olmayacağına ve ömrünün sonuna dek bana sadık kalacağına yemin etti.

i

MAHKUM PRENSES »525

Noel yemeğinden sonra şarabımı elime alıp peşime nedimelerimi takarak tüm saraya, "İyi Noeller," dileyip vedalaş-tıktan ve herkesin iyi dileklerini kabul ettikten sonra, nihayet doğuma dek istirahat etmek üzere odamın sessizliğine gömüldüm.

Esasında balo salonunda devam eden coşkulu eğlenceyi kaçırdığım için üzülüyorum ama'halsizim ve kamımda her geçen gün biraz daha büyümekte olan bebeği taşımak kolay değil. Dinlenmeye ihtiyacım var. Sabahlan dokuzdan önce uyanmıyor, akşamüzeri beş gibi de çoktan yeniden uykuya dalmış oluyorum. Uyanık olduğum kısıtlı zamanı da doğumumun sorunsuz geçmesi ve sağlıklı bir bebek dünyaya getirebilmek için dua etmekle geçiriyorum.

Çoğu zaman Henry gizlice ziyaretime geliyor. Kralın büyükannesi Leydi Margaret'in yazdığı kitapta kesin bir dille hamile kraliçeye doğuma dek kralın yaklaşması yasaklanmış olsa da, bu yasağa ne Henry ne de ben kulak asıyoruz. Büyükannenin sağlığında olduğu gibi mezarında bile hayatımızı yönetmeye çalışmasına bir anlam veremiyorum. Hem. Henry'yi başıboş bırakmak da işime gelmiyor. Yeni yıl akşamı salonda verilecek ziyafete inmeden benimle yemek yedi ve- göz ahcı yakut bir gerdanlık hediye etti. Gerdanlığı boynuma götürünce gözlerinin göğüslerime kayıp nasıl da şehvetle parladığı dikkatimden kaçmadı.

"Az kaldı." Henry'nin aklından geçenleri okumuştum.

"Oğlumuz doğar doğmaz Walsingham'a gideceğim, döner dönmez de vaftiz töreni hazırlıklarına başlayacağım."

"Sanırım sonra da yeni bir bebek isteyeceksin."

"Elbette!" Henry'nin yüzü sevinçle aydınlandı.

526 | Philippa Gregory

Dudaklarıma sevgi dolu bir iyi geceler öpücüğü kondurup yeni yıl dileklerini sıraladıktan sonra, odalarımız arasındaki gizli geçitten önce kendi odasına geçti, oradan da aşağıda dolu dizgin devam etmekte olan eğlenceye indi. Ben de Müslüman doktorun salık verdiği üzere kaynamış suyumun getirilmesini istedim, kucağıma da kasmağıımı alıp bebeğim için patik işlemeye koyuldum.

Ansızın tüm bedenimi sarsan korkunç bir sancı saplandı kamıma. Uçurumdan aşağı yuvarlanıır gibi. Daha önce hiç böylesi kuvvetli birağın hissetmemiştim. Şuursuzca elimdeki kasmağı yere bırakıp sandalyenin kolluklarına yapıştım. Doğurmak üzere olduğumu hemen anlamıştım. O ana dek hep bebeğin gelmeye hazırlandığını anlamayacağıımdan endişe etmiş, zavallı kızım gibi oğlumuz da kaybetmekten korkmuştum. Oysa bu ağn bambaşkaydı, adeta içimde uçsuz bucaksız bir nehir çağlamaya başlamıştı. Yeryüzünde başka hiçbir şey aynı anda hem tarifi mümkün olmayan bir haz hem de inanılmaz bir korku veremezdi insana. Bebeğimi kucağıma almama çok az kaldı. Genç ve sağlıklı bir annenin güçlü kuın'etli bir oğlu olacak, her şey yolunda gidecek. ..

Nedimelerime doğum vaktinin geldiğini söylememle birlikte herkes hallaç pamuğı gibi bir yana dağıldı. Odanın içinde adeta vuran tutanı bilmiyor. Kralın büyükannesinin yazdığı kitaba göre her şey telaşsız hale yola koyulmalı, beşik hazırlanmalı, anne için iki yatak birden açılmalıydı; biri doğum yapması, diğeri ise istirahate çekilmesi için. Oysa gerçek hayat kitap sayfalarına benzemiyor. Yeni yıl gecesi kendilerine ihtiyaç olabileceğini tahmin etmeyen ebeler, şişenin dibini görünceye dek içmiş. Bebeğin gelmek üzere ol-

MAHKUM PRENSES | 527

duğu haberini aldıklarında neye uğradıklarını şaşırđılar, içlerinden zil zuma sarhoş olan bir tanesini, Maria de Salinas hiç vakit kaybetmeden kapı dışarı etti. Doktorun nerede olduğu ise belli değil. Tüm uşaklar seferber edilmesine rağmen kendisini ne gören var ne de yerini bilen. Sadece Leydi Margaret, Maria de Salinas ve ben serinkanlılığımızı koruyoruz. Mana yapı itibarıyla soğukkanlı biri. Leydi Margaret ise hamileliğimin ilk gününden beri her şeye hazırlıklı. Ben ise zaten bebeğimin anık yola çıktığını ve bu doğumun gerçekleşmek üzere olduğunun farkındayım, o yüzden rahatım. Bir elimde sıkıca tuttuğum kalın ip, diğerinde Meryem Ana'nın heykeli, gözlerimi odanın karşı köşesindeki küçük mihraba dikmiş, sağlıklı bir bebek doğurabilmek için Antioch'lu St Margaret'a dua ediyorum.

İnanılmaz ama tam altı saat sürdü, hem de ne altı saat! Her biri başlı başına bir güne bedel. Bitmeyecek sandığım sancılarım nihayet son bulduğunda ise ebenin dudaklarından dökülen dualar eşliğinde minicik bir bedenden kopan feryatlar odayı bir baştan bir başa çınlattı. Bu ses bebeğimin sesi!

"Tann sizi korusun kraliçem, bir oğlunuz oldu." Ebe oğlum olduğunu söylediğinde Maria [yla göz göze geldik. Öyle mutluyum ki.

"Gerçekten mi? Onu görmek istiyorum."

Oğlumun göbek bağını kesip hala kanlı bedenini kucağıma verdiler. Henry'nin oğlu kucağımda işte, minicik ağzını dünyaya meydan okuyacak bir çğlık atabilecekmiş gibi açmış, gözlerini tıpkı babası gibi kırmış.

"Oğlum." Kulağına fısıldadım.

5/Ö | Philippa Gregory

"İngiltere'nin oğlu, Tann onu korusun. "Ebe de en az benim kadar heyecanlı ve mutlu.

Yüzümü nemli başına yasladım, bir kedinin yavrusunu kokladığt gibi kokusunu içime çektim.

"İşte oğlumuz," diye fısıldadım. Arthur şu anda burada, yanımda, bundan eminim. Başucuma oturmuş, omzumun üstünden kucağımda-ki mucizetn varlığı seyrediyor olmalı. "Ah, Arthur, aşkım. İşte İngiltere ve senin için doğuracağıma söz verdiğim bebeğimiz. Biricik oğlumuz. İşte İngiltere'nin oğlu ve müstakbel kralı..."

laflar, ı^ıı

Ocai 1^

II

Yeni yıl gecesi kralın bir oğlu olduğu öğrenilince, bütün İngiltere sevinçten çılgına döndü. Herkes hep bir ağızdan, "Prens Henry," diye bağırarak sokaklara döküldü, ki bunun üzerine artık ona başka bir isim vermek mümkün değildi. Kiliselerin çanları Tudor Hanedanı'nın yeni varisi Henry'nin şerefine çalıyor, bira fıçları dolup dolup boşalıyordu.

, Kraliyetin bu küçük varisinin ülkeye mutlak barış getireceğine inanılıyor, ingiltere ile İspanya arasındaki işbirliğini ölümsüz kılacağı ve iskoç tehlikesinin kökünü kazıyacağı düşünülüyordu.

Henry, kraliçenin loğusalık dönemini nasıl geçirmesi gerektiğine dair kuralları hiçe sayarak heyecanla oğlunu görmeye geldi. Odanın sarsılmasından çekinircesine parmak uçlarında yürüyordu. Soluğu derhal beşiğin başında aldı, uyuyan oğlunu uyandırmamak için nefes almaktan bile çekinerek ona uzun uzun baktı.

!):50 | I-Tiilippa oregory

"Ah, ne kadar da küçük," dedi yumuşacık bir sesle. "Ebe, gürbüz ve güçlü bir bebek olduğunu söylüyor." Katherine ayaklanan annelik içgüdüleriyle hemen oğlunu savunmaya geçmişti.

"Eminim öyledir. Ama baksana şunun ellerine... Hey^Hır-nakları bile var. Küçücük, gerçek tırnaklar."

"Ayak parmaklarında da var." Genç çift beşiğin başında yan yana durmuş yarattıkları mükemmel varlıktan gözlerini ayıramıyordu. "Küçücük pembe ayakları var, görse gözlerine inanamazsın."

"Hadi, göster!" dedi Henry heyecanla. Katherine, oğlunu incitmekten korkarak usulca ipek patiklerini çıkarttı. "İşte. Ama şimdi giydirmem lazım, oğlumuzun üşümesini istemeyiz, değil mi?"

Henry oğlunun oyuncaktan farksız ayaklarını dikkatle avcuna alıp daha yakından baktı. "Canım oğlum benim, -Tanrı seni korusun. Şükürler olsun, sonunda bir oğlum var."

Kralın büyükannesinin kitabında belirttiği gibi lohusa yatağına kurulduğum, değerli hediyeleri kabul ediyorum. Seferdeyken beni köhne bir çadırda doğurmak zorunda kalan annemi düşündükçe, yüzüme çöken gölgeyi gizlemeye çalışıyorum. Ben artık İngilizlerin adetlerine uymak durumundayım, ingiltere Kraliçesi'yim ve İngiltere'nin bir sonraki kralına hayat verdim.

Halimden çok memnunum. Bazen uyuyup uyandığında garip bir mutlulukla gözlerimi açıyor, ilk anda nedenini anlayamıyorum. Sonra hatırlıyorum. Mutluyum çünkü İngiltere, Arthur ve Henry için bir erkek çocuk dünyaya ge-

M
MAHKUM PRENSES • 531

tirdim. Yüzümde sevinçli bir ifadeyle uyku mahmurunu gözlerimi odada gezdirdiğimi gören nedimelerim, daha bir şey sormama gerek kalmadan, "Merak etmeyin, oğlunuz gayet iyi majesteleri!" diyor.

Henry oğlumuzla yakından ilgileniyor, her gün en az yirmi defa odamıza gelip tonlarca soru soruyor, yaptığı yeni düzenlemelerden söz ediyor. Minnacık yavrumuzun bakımı için kırk kişilik bir ekip görevlendirdi, hatta büyüyünce kullanması için Westminster Sarayı'ndaki konsey odasını bile hazırlatmaya başladı. Hevesini kırmamak için tek kelime dahi etmiyor, gülümsemekle yetiniyorum. Henüz kundakta hiçbir şeyden habersiz öylece yatan Dokuzuncu Henry için, görülmemiş bir vaftiz töreni düzenlemeyi planlıyor. Bazen yatağında oturmuş, mektuplara cevap yazmam gerekirken hayallere dalıp oğlumun monogramını çiziyorum. Dokuzuncu Henry, Oğlum, İngiltere Kralı.

Oğlumuzun vaftiz anne babasını dikkatli seçtik; İmparatorun kızı Avusturyalı Margaret ile Fransa Kralı XII. Louis. Tudor Hanedanı'nın en küçük üyesi İngiltere yararına çalışmaya daha kundaktayken başladı. Kucağıma verdiklerinde, işaretparmağımı avcuna koyup minicik elleriyle parmağımı nasıl kuvvetli kavradığını görüp şaşırıyorum. Parmağım avcundayken mışıl mışıl uyuyuşunu seyrediyor, boştaki elimle de başını okşuyorum.

Oğlumun manevi anne babaları da belli; Warham Başp-sikoposu, sevgili dostum nomas Howard, Surrey Kontu ile Devon Kont ve Kontesi. Leydi Margaret ise oğlumuzun bakımıyla Richmond'da bizzat ilgileniyor. Richmond'u civardaki tüm kraliyet saraylarına yakınlığı nedeniyle tercih ettim. Böylece ister Whitehall ya da Greenunch'de, ister West-

5:5^ | l-'hilippa tjregory

minster'da olayım aklıma estiği zaman rahatlıkla oğlumu görmeye gidebileceğim.

Oğlumdan ayn yaşamaya dayanmak kolay olmayacak ama bizimle birlikte şehirde yaşamastansa, böylesi onun sağhkl gelişimi için daha iyi. Üstelik Henry oğlumuzu en az haftada bir kez muhakkak göreceğime söz verdi.

Henry söz verdiği gibi doğumun hemen ardından soluğu Walsingham Tapmağı'nda aldı. Katherine, kocasından rahibelere, bir dahaki hamileliğinde ziyaretlerine gideceğini ve ilk doğumu ile ikinci doğumu için ortak şükranlarını suna-cağmı söylemesini istedi. Kraliçe bundan böyle her hamileliğinde tapınağı ziyaret etmeyi düşünüyor ve Tanrı'dan tapınağa pek çok kez yolunun düşmesini diliyordu.

Kocasına içi para dolu bir kese uzattı. "Bunu benim adıma verip dualarını bizden esirgememelerini söyler misin?"

Henry keseyi alıp "İngiltere Kraliçesi için dua etmek zaten görevleri," dedi.

"Yine de hatırlatmakta fayda var."

İngiltere'de o güne dek düzenlenen en büyük turnuva için Henry saraya dönerken Katherine de yatağından kalkıp organizasyon detaylarıyla uğraşmaya koyuldu. Henry'nin saraydan ayrılmadan önce sipariş ettiği yeni savaş zırhının kusursuz olması için, ayrıntılarla uğraşmak üzere de sevgili dostu Edward Howard'ı görevlendirdi. Yeni zırhın kocasının atletik vücuduna tam oturmasını ve el işçiliğinin kusursuz olmasını istiyordu. Duvarlara flamalar ve gösterişli yer yaygıları asılmış, balo için göz alıcı maskeler hazırlanmış, mahzenden altın tabak ve kadehler çıkarılıp cilalanmış, per-

I

\Jji. ivJL,vJ

I

deler altın yaldızlı olanlarla değiştirilmiş, figüratif kalkan ve mızraklar altın suyuna bandırılmış, kralın eyeri bile varak-lanmıştı.

"İngiltere'nin görüp görebileceği en muhteşem turnuva olacak," dedi Henry'nin savaş zırhının yapımıyla bizzat ilgilenen Edward Howard, Katherine'e dönerek. "İngilizler'in şövalye ruhu ve İspanyolların ince ruhu bir arada."

"Umarım unutulmaz bir kutlama olur sevgili dostum. Zira kutlamanın amacı hepimiz için çok değerli," diye karşılık verdi Katherine.

Tam da Henry'nin dişine göre bir gösteri ortamı yarattığının farkındayım ama yine de turnuva alanına çıktığında soluğumun kesilmesine engel olamadım. Turnuvaya katılan şövalyelerin bir motto seçmesi, hatta bazen müsabaka başlamadan önce şiir okumaları ya da bir piyesten parça sahnelemeleri adetten. Ancak bu kez Henry mottosunu bir devlet sim gibi sakladı, özellikle de bana tek kelime etmedi. Flamasını bizzat sipariş etmiş, mottosunu Tudor yeşili ipek üzerine işleyecek kadınlara ağızlarından bir şey kaçtına-malamı tembihlemişti. Kraliyet platformunda önümde diz çökene kadar hiçbir şeyden haberim olmadı. Biranda tüm şövalyeler hep bir ağızdan "Sör Sadık Kalp" diye tempo tutmaya başlayınca neye uğradığımı şaşırtdım. Titreyerek ayağa kalkıp heyecandan dilimin dolandığını saklamak için elimi ağızıma siper ettim. Gözlerimin yaşla dolmasına zaten engel alamıyordum. Kendisine "Sör Sadık Kalp" diyerek bana olan aşkını ve adanmışlığını cümle aleme ilan ediyordu. Nedimelerim, kraliyet platformunun dört

534 | Philippa Gregory

bir köşesine dikilen flamaları görebilmem için birer adım geri çekildi, flamaları üstünde, altın sicimle nakşedilmiş isimlerimizin baş harfleri "K" ne "F" var. Başımı çevirdiğim her yerde, turnuva alanının her bir köşesinde, tüm flama ve bayraklarda iç içe geçmiş K ve H harfleri... İngiltere'nin görüp görebileceği belki de en görkemli turnuvayı bana adayarak tüm dünyaya beni ne kadar sevdiğini ve sonsuza dek bana sadık kalacağını ilan etti.

Gözlerim nedimelerimi aradı. Eğer her istediğimi söylemekle cıvgür olsam, onlara "İyi bakın, bakın da ayağınızı denk alın. O sizin sandığınız gibi bir adam değil. Ne yaparsanız yapın, onu oyuna getirip baştan çıkaramayacaksınız. O kalbini bana verdi ve bu gerçeği değıştirmeye gücünüz yetmeyecek, " derdim. Gözlerimi tek tek her birinin üstünde gezdirdim. İngiltere'nin önde gelen ailelerinin sevimli kızları! Hepsinin de için için yerime geçebileceğini düşündüğünü biliyordum. Şansın yaver giderse, kralı ayarta-bilirlerse ya da ben ölürsem, tahta oturmayı umuyorlar.

Oysa dört bir yanda ritizgarla salınan flamlar bu düşüncelerinin bir hayalden öteye geçemeyeceğini gözlerinin, içine sokuyor. Kol kola tıvrılmış K ve H harfleri, Henry'nin sonsuza dek bana sadık kalmaya yemin ettiğinin en açık göstergesi. Annemin arzusu, Arthur'a tıverdiği ve tutmak için elimden geleni yaptığım söz, Tann'nın bana biçtiği kader, beni bu muazzam sona sürükledi. İngiltere'nin kraliyet beşğinde bir varis ve kralın alenen ilan etmekten kaçınmadığı büyük aşkı.

Elimi önce dudaklarıma götürdüm, sonra da Henry'ye uzattım. Siperliğinin altından ısıll ısıll parlayan mavi gözleriyle gözlerimin içine bakıyor. Sevgi dolu bakışları yüreğimi İsmikUM PRENSER • 535

panya'nın kızgın güneşi gibi ısıtıyor. Tann'nın kutsadığı, hatta kayırdığı çocuklarından biriyim. Arthur'u kaybettikten sonra yaşadığım tüm sıkıntılara rağmen o buhranlı dönemi atatabildim Kendimi çıkmazda hissedip acizimden faydalanmaya çalışan yaşlı kralın oyununa gelmedim, annesinin sebepsiz kını ve kralın kendince haklı saydığı düşmanlığına pabuç bırakmadım. Henry'nin aşkı beni memnun etse de başımı döndürmüyor. İlayatımı, Ulu Tann sayesinde kendi çabam ve irademle kurtardım. Önce Tann'ya sonra kendime inandım, asla vazgeçmedim, zorluklar karşısında direncimi yitirmedim. Hayatın ta kendisiyle nasıl yüzleşmişsetn, ölümün soğuk ve ürkütücü yüzüyle de aynı şekilde yüzleştim ancak dümeni her iki koşulda da bırakmadım.

Küçük bir kızken bir defasında annemin sıcak bir çatışmaya girmeden hemen önce dua edişini hatırlıyorum. Diz çöküp Tann'ya yakardıktan sonra boynundaki fildişi haçı öpmüş, ardından da nedimelerine kalkanını getinmelerini emretmişti.

Peşinden koşup gitmemesi için yalvarmıştım. Eğer Tann bizi kutsuyorsa annemin kılıç kuşanmasına ne gerek vardı? Tann bizim yanımızdaysa neden savaşacaktı ki? Neden bizim yerimize Tann, İslümanları defetmiyordu?

"Kutsanmış bir kraliçeyim, çünkü Tann'nın bayıa verdiği görevleri yerine getirmekle mükellefim," demişti annem çönelip kolunu boynuma dolarken. "Belki de neden Tann'nın Müslümanların üstüne bir yıldırım düşürüp işlerini oracıkta bitirmediğini merak ediyorsundur..." | Başımı sallamıştım.

"Ben yıldırımın ta kendisiyim de ondan Catalina. Tan-n, işlerini bitirmek için Müslümanların üstüne beni gönder-

i
JD^

riuppu oicguıy

r

riyor. Bugün işini halletmek için bir yıldırım yerine beni tercih etti. Ve ne ben ne de kara bulutlar Tann'nın kararlarına karşı gelebiliriz."

Siperliğini indirip atına yönelen Henry'rin ardından gülümseyerek baktım. Annemin Tann'nınyıldırımımıyım derken ne kastettiğini şimdi anlıyorum. Tann beni de İngiltere'nin parlayan güneşi olmakla görevlendirdi. Benim vazifem de İngiltere'ye mutluluk, bolluk ve huzur getirmek. Kralın doğru tercihler yapmasını sağlayarak, tahtın varisine hayat vererek ve sınırlarımızdaki tehdidi ortadan kaldırarak görevimi yerine getireceğim. Ben İngiltere'nin Tann tarafından seçilen kraliçesiyim. Henry gösterişli siyah atıyla ilerlerken "Tann, Kraliçe Katherine'i korusun," diye hep bir ağızdan coşkuyla bağırarak İngilizlere gülümseyerek karşılık veriyorum. Gülümsüyorum, çünkü Tann'nın çizdiği yolda, annemin hayalini gerçekleştirerek yürüyorum. Yolun bittiği yerde, al-Yanna'da ise biricik aşkı Arthur beni bekliyor.

22 Şubat 1^11

On gün sonra, Katherine mutluluğunun doruk noktasındayken hayatının en kötü, en acı haberini aldı.

Dul bir prenses olarak yıllar süren bekleyişimden de beler. Ondan mektup beklerken ölüm haberini aldığım annemin

IVUHKÜM PRENSES | 537

acısından da kötü. Arthur'un ölümünden bile acı. Ki ondan daha büyük bir acının olacağını sanmazdım. Hayat bana olabileceğini kanıtlıyor şimdi. Bugün, hayatım boyunca yaşadığım en feci günden daha feci.

Bebeğim öldü.

Dudaklanımdan ne tek bir kelime dökülüyor ne de etrafta konuşulanların tek bir kelimesini anhyonım. Bazen Henry'nin yanımda olduğunu görür gibi oluyorum. Bazen de Maria de Salinas'ın. Kimi zaman Margaret Pole'ün yüzünü de görüyorum sanki. Henry'nin omzundan sıkıca kavrayan Thomas Hoivard ve William Compton'ın gergin yüzleri var bir de. Ancak tüm bunlar gözümün önünde hızla kayıp gidiyor, hiçbirinden kesin emin olamıyorum.

Odama çekilip panjurları kapatmalarını, kapıyı da kilitlemelerini emrettim. Ancak artık çok geç. Hayatımın en acı haberini çoktan aldığım göre, bu saatten sonra kilitli kapılar acımı benden uzak tutamayacak. Işığa tahammül edemiyorum. Dışarıda devam eden gündelik hayatın keşmekeşine de... Bahçede bahçıvan yamağının güldüğünü duysam tepem atıyor, neyin onu bu kadar neşelendirmiş olabileceğine bir türlü aklım ermiyor. Oğlumu kaybettikten sonra, yeryüzünde benim için hiçbir şeyin anlamı kalmadı.

Ve... Hayatım boyunca tutunduğum gözü kara cesaretimin koca bir hiçe eşdeğer olduğunu farkettim. Tann'nın sevgili kullandan biri olduğuma inancım ve kendime duyduğum özgüven bir illüzyondan iharetmiş meğer, çocuksu bir masaldan farksızmış. Odamda dolaşan gölgelerin arasında, annem oğlunu, fuana ise kocasını kaybettiğinde gömüldüğü karanlığın esiri oldum. Bu lanet büyükannem-

1 mu vL

den ailemizin kadınlarına geçen bulaşıcı bir hastalık gibi. Neticede ben de onlardan farksız bir kadın olup çıktım. Sandığım gibi sevdiğimim kayıpla yüzle^ipyine de ayakta kalabilecek yüreğe sahip değilim. Arthur öldüğünde de kalbim paramparça olmuştu ama şimdi oğlumu kaybedince sanki kalp atışlarım bile durdu.

Ben yaşarken zavallı masum bebeğimin bu dünyadan göçüp gitmek zorunda kalmasına bir anlam veremiyorum. Küçük bir bebeğin canını alan Tann'yı nasıl anlayabilirim? Ya bu zalim dünyanın işleyişini? "Kraliçem cesur olmalısınız, maalesef prensimizle ilgili kötü haberlerimiz var," sözlerini duyduğum an Tann'ya olan inancımıyitij--dim. Yaşama arzumu, hatta İngiltere'yi yönetmek ve ülkenin güvenliğini sağlamak için duyduğum isteği de.

Masmavi gözleri, minicik kusursuz elleri vardı. Minicik tırnakları midye kabukları andırıyordu. Ya küçük ayakları... Ah, o küçük, sevimli ayakları...

Küçük prensin bakımından sorumlu olan Leydi Margaret Pole, kraliçenin odasına kapıyı çalmadan teklifsizce girdi, şömine başında gözlerini ateşe dikmiş öylece oturan Kraliçe Katherine'in önünde diz çöktü.

"Yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen sizden özür dilemeye geldim."

Katherine başını kaldırıp "Efendim?" dedi.

"Bebeğiniz benim sorumluluğumdayken öldü. Ben de sizden özür dilemem gerektiğini düşündüm. Yemin ederim,
iVJAHKLM PRENSES
539

onu asla ihmal etmedim. Ama ölümüne de engel olamadım. Çok üzgünüm prenses."
"Sen en başından beri hep yanımdaydım. En zor zamanlarımda da, tıpkı kötü kader gibi." Katherine konuşmakta güçlük çekiyordu.

"Haklısınız ama inanın böyle olmasını istemezdim." "Ve bana prenses diye hitap etmekten vazgeç." "Özür dilerim boş bulundum majesteleri." Katherine haftalar sonra ilk kez birinin yüzüne doğrudan bakıyordu ve Leydi Margaret Pole'ün dudak çevresine yerleşen yeni çizgileri görünce, oğlunun kaybının sadece kendi acısı olmadığını farkettiler. Kraliçe, "Ah Tanrım, Margaret!" diyerek öne atıldı.

Margaret Pole kraliçeyi kollarından yakalayıp boynuna sarıldı. "Aman Tanrım, Katherine..." "Nasıl olur da onu kaybederiz?" "Tanrı'nın takdiri. Boyun eğmeye mecburuz." "Ama neden?"

"Prens, Tanrı'nın kimi neden yanına aldığı ve bir başkasını bu dünyada bıraktığını bilmemize imkan yok. Hatırlıyor musunuz?"

Margaret, kollar arasındaki kraliçenin sarsılmasından Arthur'u anımsadığını anladı.

"Lİiç unutmam ki. O gün bugündür bir an olsun aklımdan çıkmadı. Ama neden?"

"Tanrı'nın takdiri," diye yineledi Margaret.

"Tüm bunlara göğüs gerebileceğim! sanmıyorum. Arthur'u kaybetmek işkencelerin en büyüğüydü ama oğlumu kaybetmek. Ölümün la kendisi. Bu kez bu acının altından kalkamayacağım Margaret."

540 | Philippa Gregory

"Ah,- Katherine. Başa çıkmayı öğreneceksin. Dayanmaktan başka elimizden bir şey gelmez. Kaderine kahredebilir, hatta ağıtlar yakabilirsin ama eninde sonunda bununla yaşamayı öğreneceksin."

Katherine yavaşça sandalyesine geri otururken dizlerinin üstüne çökmüş olan Margaret, elleri kraliçenin ellerinde, hiç kıpırdamadan durdu.

"Bana en baştan cesaret aşılaman gerekecek," diye fısıldadı kraliçe.

"Siz o saflıyı atlattınız prenses, siz cesur olmanın ne demek olduğunu daha Ludlow'da öğrendiniz. Siz, acınız ne kadar büyük olursa olsun karanlığa savmlacak bir kadın değilsiniz. İçiniz parçalansa da yaşayacak ve herkes gibi hayata geri döneceksiniz. Yeniden seveceksiniz. Tekrar hamile kalacaksınız ve bu kez çocuğunuz yaşayacak. İnanın bana, mutlu olmayı yeniden öğrenebilirsiniz."

"Ben hiç o kadar emin değilim," derken Katherine'in ; si kırık dökük çıkıyordu.

"Yakında her şey yoluna girecek, bana inanın."

Katherine'in uzun zamandır beklediği çatışma haberi, he nüz bebeğinin acısını yüreğinden atamadan geldi. Ama hiçbir şey onu tuttuğu yastan çıkaracağı benzemiyordu.

"Müthiş haberlerim var," diye yazmıştı babası. Katherine tüm bitkinliğine rağmen mektubun önce şifresini çözdü, sonra da İspanyolcadan İngilizceye çevirdi. "Afrikalı Müslümanlara karşı bir Haçlı Seferi'ne liderlik etmeye hazırlanıyorum. Varlıkları, Hıristiyan alemi için büyük bir tehdit oluşturuyor, ardi arkası gelmeyen atakları tüm Akdeniz'in huzu-

MAHKUM PRENSES | 541

runu kaçıırken bir yandan da Atlantik ile Yunanistan arasındaki gemi ticaretini sekteye uğrattıyor. Senden en iyi şövalyelerini bu sefere göndenneni istiyorum kızım. Yeni Ca-melot olabileceğini düşündüklerini. Güvendiğin cesur komutanları beraberimde Afrika'ya götürüleceğim."

Katherine isteksizce deşifre ettiği mektubu Henry'ye götürdü. Genç kral, kıpkırmızı yüzüyle boynunda bir havlu, tenis kortundan çıkıyordu. Karısını görünce önce gülümsedi, sonra da kabahat işlemiş ve dünya nimetlerinden fütursuzca yararlanırken yakalanmış bir çocuk gibi utanarak başını önüne eğdi. O bir anlık kısa göz temasında, Katherine kocasının çoktan oğullarının yasını tutmaktan vazgeçtiğini anlamıştı. Arkadaşlarıyla tenis oynamış ve yenmişti. Ona göre mutlu olmaması için hiç bir neden yoktu! Katherine bir an için kuvvetli ve sarsıcı bir nefret dalgasının tüm bedenini yalayıp geçtiğini hissetti. Kral Henry, toprağa verdikleri küçük prenslerini unutuvermişti işte. Oysa Katherine bu acıyı ömrü boyunca içinden atamayacağına emindi.

"Babamdan mektup geldi."

"Ah, öyle mi?" Henry, Katherine'e sokulup koluna girince zavallı genç kadın çığlık çığlığa bağırılmamak için çareyi dişlerini sıkmakta buldu. İçinden, avazı çıktığı kadar "Bana dokunma," diye bağırarak geçiyordu.

"Ne yazmış? Seni yüreklendirecek ve rahatlatacak şeylerdir umarım."

"Hayır. Şahsi bir mektuptan söz etmiyorum. Zaten genellikle bana özel mektuplar yazmadığını sen de biliyorsun. Mektubu Haçlı Seferi'yle ilgili. Seçkinlerimizi ve lordlarımızı kendisiyle birlikte bu sefere katılmaya davet ediyor."

"Gerçekten mi? Ah, bizim için ne büyük şans."

"Olabilir ama bu şans senin şansın değil." Hala tahtı emanet edebilecekleri bir erkek evlatları olmadığı halde Henry'nin sefere çıkabileceği düşüncesini derhal kafasından atmasını istiyordu.

"Bu sadece küçük çaplı bir çıkarma olacak. Ama babam yine de İngilizleri yanında görmek istiyor. Ayrıca bence de bu İngiltere için iyi bir fırsat."

"Bence de..." Henry, dersi asıp bahçede oyuna dalan çocuklar gibi bir tavır takınan arkadaşlarına döndü. Hiçbirinin Katherine'in soluk ve kederli yüzünü görmeye hevesi yoktu. Onlar Katherine'i neşeli haliyle seviyordu. Akşam yemeğine inip tabağına hiç dokunmadan erkenden salondan ayrılan haliyle değil.

"Hey, kim Müslümanlara karşı sefere çıkmak ister?" Kanlan kaynayan genç şövalyeler sefer lafını duyunca bile galeyana gelmişti. Heyecanlı kalabalığın başını da elbette Lord Thomas Darcy ile Edward Howard çekiyordu. "Ben isterim!" "Ben de!"

"Onlara İngilizlerin nasıl savaştığını gösterin. Masraflarınızı bizzat i:)en karşılayacağım."

"Babama ateşli gönüllülerimiz olduğunu bildireceğim," dedi Katherine düz bir sesle. "Hemen gidip yazmaya koyulmalıyım." Katherine arkasını dönüp odasına çıkan merdivenlere yöneldi. Fazladan bir saniye bile yanlarında kalmaya tahammül edemeyecekti. Yaşasaydı, işte bu adamlar oğluna at l")inmeyi öğretecekti. Oğlunun başına geçeceği meclisin koltuklarını dolduracak, ona hizmet edeceklerdi. İlk ko-münyonunda ona eşlik edecek, nişan töreninde yanı başında olacak, çocuklarının vaftiz babası olacaklardı. Ama şimdi hepsi birden sanki biricik oğlu ne doğmuş ne de ölmüş gibi gülüp sevinçli bir telaşla savaş naraları atabiliyordu.

i\i,j^yJX^^

A

Pırlı pırlı masmavi gözleri, minicik mükej)imel ayakları vardı.

A

Neticede söz konusu Haçlı Seferi hiç gerçekleşmedi. İngiliz şövalyeleri Cadiz'e varmasına rağmen Kutsal Topraklara doğru yelken açmadı. Henry ile Katherine'in babası arasında yoğun bir mektuplaşma trafiği yaşanırken Katherine de babasının birliklerinin henüz sefere hazır olmadığını açıkladığı mektupları deşifre ediyordu. Derken bir gün Katherine uzun zamandır yüzünde görülmemiş bir hayret ifadesiyle elinde babasından gelen bir mektup, soluğu kocasının yanında aldı.

"Babamdan korkunç haberler var."

"Neler oluyor?" diye atıldı Henry, meraklanmıştı. "Bak, işte burada. İtalya'da bulunan bir İngiliz tüccardan yeni bir mektup aldım. Fransa ile Papa arasında savaş çıktığını yazmış." Henry mektubu Katherine'e uzattı. "Bu nasıl olur? Hiçbir şey anlamıyorum."

"Tüm bunlar doğru, babamdan geldi. Söylediğine göre Papa, Fransa c)idusunun bir an önce İtalya'dan çıkarılması gerektiğini ilan edip kendi ordusunu da savaş meydanına sürmüş. Öte yandan da Fransa Kralı Louis bundan böyle Pa-pa'nın. Papa olamayacağını açıklamış."

"Bu ne cüret?" Henry kulaklarına inanamıyordu.

"Babam Haçlı Seferini bir süreliğine unutmamız ve Pa-pa'nın yardımına koşmamız gerektiğini söylüyor. Kutsal Roma İmparatorluğu ile aramızda bir ittifak kurulması için de

544 | Philippa Gregory

önayak olacakmış. Fransa'ya karşı güç birliğine gitmeliyiz. Kral Louis'nin Roma'yı almasına izin veremeyiz. İtalya'nın kalbine kadar girmesine göz yumamayız."

"Bunu kabul edeceğimi aklından geçirdiyse delirmiş olmalı. Fransızların Roma'yı işgal etmesine izin verir miyim? Ya Hıristiyan aleminin başına Fransız kuklası bir Papa'nın geçmesine? İngiltere ordusunun neler yapabileceğini bilmiyor mu bu adam? Yoksa Agincourt'ta dersini almadı da ikinci bir ders mi istiyor?"

"Fransa'ya karşı kendisiyle ittifaka girmeye hazır olduğumuzu babama yazmamı ister misin? Eğer öyleyse, derhal bir mektup kaleme alacağım."

Henry karısının elinden tutup öptü. Katherine bu kez kendini geri çekmeyince Henry kolunu beline de doladı. "Ben de seninle geleyim. Mektubu bitirdikten sonra ikimiz birlikte imzalarız. Baban İspanyol kızı ile İngiliz oğlunun canı gönülden yanında olduğunu bilmeli. Tann'ya şükürler olsun, birliklerimiz zaten Cadiz'de bulunuyor."

Katherine duraksadı, ansızın kafası bulanmış, içini bir kurt kemirmeye başlamıştı. "Bu... Tuhaf bir tesadüf." "Bence şans! Tanrı bizim yanımızda." "Babam bu işten İspanya'ya bir çıkar sağlamaya çalışacaktır." Odasına doğru giderlerken Katherine dikkatle Henry'ye şüphelerinden sözetmeye başladı. "Babam bir sonraki adımını hesaplamadan kesinlikle adım atmaz."

"Elbette ama eminim sen her zaman olduğu gibi bizim çıkarlarımızı koruyup kollayacaksınız. Sana güveniyorum aşkım, tıpkı babana güvendiğim gibi. Hem o artık benim de babam sayılır, değil mi?"

Taz, ıC^ıı

ravaş yavaş giuiler uzayıp ısınmaya başlarken benim içim de ısınıyor, İspanyol kızı Catalina yeniden su yüzüne çıkıyor. Kendimi oğlumun ölümüne alıştırmam mümkün değil. Onun yokluğunu asla içime sindiremeyeceğimi bilsem de, en azından ölümünden kimseyi soı'umlu tutamayacağımı sonunda kabullendim. Ortada bir ihmal yok. Zavallı bebeğim sıcak yunasındaki küçük bir kuş gibi hayata gözlerini yumdu. Ve ben bunun nedenini asla öğrenemeyeceğim.

Artık kendimi suçlamakla da aptallık ettiğimi biliyorum. Başışlayıcı Tamı'nın beni böylesi büyük biracıyla cezalandırmasını gerektirecek boyutta ne bir suç ne de günah işledim. Hiçbir Tanrı oğlum kadar güzel ve mükemmel bir bebeği ilahi kudretinin göstergesi olarak yanına ahnaz. Acım henüz sıcakken kendim gibi Tann'yı da suçlamama rağmen sonradan fazla ileri gittiğimi farkedip pişman oldum. Küçük masum yavrumu yanına alması Tann'nın bencilliğinin ya da beni gözden çıkardığının bir göstergesi olamaz. Ben yıllar boyu tek bir şey uğrunca çupınıp durdum, Art-bur'a verdiğim sözü tutmak uğruna...

546 | Piüli[ipa Cıregıy

Soğuk ve karanlık kış gecelerinin yerini aydınlık bahara bırakmasıyla birlikte yaşadığım büyük acının da soğuk, karanlık ve korkunç yüzü silinir oldu. Bir sabah yanıma gelen kraliyet soytarılarından birinin anlattığı hikaye ve yaptığı taklitlere kahkahalarla güldüm. Sanki o an uzun zamandır kapalı tuttuğum kapı ardına dek açıldı ve içeri yeniden gün ışığı girdi. Yeniden gülebileceğimi. mutlu olabileceğimi, hayata tutunmamam için bir sebep olmadığını, hatta bir çocuk daha doğurabileceğimi anladım.

Nefes aldığımı hissetmeye başladım, her şeye rağmen yaşadığımı ve hayatın devam ettiğini... Umutlan ve amaçlan olan, İspanya'dan yola çıkıp İngiltere'ye başı dimdik gelen o genç kız oldum yine. Geleceğimle geçmişim arasında sıkışıp kalamam, kalmayacağım da.

Beklemediği biranda attan düşünce neye uğradığını şaşırıp yeniden at binmeye korkan, temkinli davranma ihti-vcıı hisseden bir binici gibiyim. Tanrıya oları inancımı tazeledim. Hayatımda kökten değişen tek bir şey var aslında, o da annemle babama olan inancımı yitmiş olmam. Ömrüm boyunca ilk kez, belki de şimdiye dek yanıtının onlar olduğu n u düşünüyom m.

Müslüman doktonın bana gösterdiği nezaketi hatırlayınca, belki de onlara karşı önyargılı davranmış olabileceğimi düşünmeye başladım. Hiç kimsenin düşmanını, onun beni gördüğü kadar çaresizlik içinde görebilmiş olduğunu sanmıyorum. O halimle bile ben kalkmış kendisine barbar ve yabancı olduğunu söyleyerek hakaret ederken o hiç kabalaşmadı. Evet, bir dinsiz olabilir ama bu kendi doğrularıyla yaşama özgürlüğünün elinden alınmasını gerektirmez.

m\hki;m prenses « 547

Aslında içimden doktora iyi bir rahip gönderip onu doğru yola çekmek geliyor ama. annemin söyleyebileceği gibi onun zaten, n-thunun olmadığını, onun gibi birine ancak ölümün yakışacağını asla söyleyemem. Kötü haberler vermek için ellerimi tuttuğunda gözlerinde Meryem Ana'nın merhametini gördüm. Bundan böyle Müslümanian dinsizler ordusu ve baş düşmanım olarak görmem zor olacak. Onlarda bizim gibi insan. Umuttan gibi zaa/Ianyla da yaşayan, hatalan kadar doğndarı ve tabii kendilerine özgü inançtan olan...

Yaşadıklarım garip bir şekilde beni annemin erdemini sorgulamaya itti. Her şeyin en doğnisunu bildiğine inandı-ğii7i annem yanılıyor olamaz mıydı? Olgunlaştıkça, annemi su katılmamış bir hayranlık duygusundan ziyade eleştirel bir gözle de değcriendirmeye başladım. Gençliğimin baharını, detaylarına önem vermediği bir kontrata imza attığı için sefalet içinde yaşayan bir dul olarak geçirmiştim. Yabancı olduğum topraklarda bir başıma kalmıştım. Neden.'-' Sırf o beni

alalacele yanma almak istediği için. Oysa bu fevri tepkisi bile basit bir gösteriden ibaretti. İşin gerçeği beni İspanya 'ya geri getirmek gibi bir amacı yoktu. İdeallerini gerçekleştirebilmek uğnina biricik kızını gözden çıkarmış, bana karşı katı kalpli kadının teki olup çıkmıştı.

Ve en nihayetinde de bizim gözümüzde dinsiz olan Müslüman bir doktora gizlice ulaşım ondan medet ummak zorrında kaldım. Nedeni^ Annem er?, iyi doktorların, bilim adamlarının, dünyanın en zeki ?-e kabiliyetli isimlerinin Hıristiyan aleminin hüküm sürdüğü toprnlarda yaşamasına izin vermediği için. Annem Müslümanları erıştiği bilgi ve erdemleri günah sayınca, Hmstiyan aleminde İspanyah

548 • Philippa Uregory

isabclla'mn yolundan gitmişti. Çaltkşan, cesur ve yetenekli Yahudileri de, bilgi ve becerileriyle hayranlık uyandıran Müslümanları da İspanya'dan sürmüştü. Sözde adalet için savaşan annem hiç de adil davranmamıştı.

Bu yabancılaşmanın benim için ne anlam ifade edeceğini henüz bilmiyorum. Annem çoktan bu dünyadan göçüp gitti, tüm bunları onunla tartışmak, hatalarını yüzüne vujnak gibi bir şansım yok. Bildiğim tek şey acıyla yoğ-rularak geçirdiğim son ayların üzerimde kalıcı izler bıraktığı ve büyük bir değişime neden olduğu. Artık dünyaya annemin gözüyle bakamıyorum. Müslümanlara ya da bir başkasına karşı düzenlenecek bir Haçlı Seferini destek-Icyemem. İdam cezasını doğru bulmuyorum. Sırf ten renkleri ya da inançları farklı diye bir insana zulmetmek doğru mu" Annemin yanılmaz ve şaşmaz olduğuna dair inancımı yitirdim, artık Tann'yla annemin her zaman aynı şeyi düşündüğüne de inanmıyoi'um. Anncini hala seinyonım ama eskisi gibi taparcasına değil. Sanırım nihayet büyüyorum.

Kraliçe yavaş yavaş üstüne sinen matem havasmdan kurtularak bir kez daha devlet ve ülke meselelerine eğilir olmuştu. Londra, İskoç korsanların bir İngiliz ticaret gemisini yağmaladığı haberleriyle çalkalanırken herkes söz konusu korsanın İskoçya Kralı James'ten talimat alan Andrew Barton olduğunu biliyordu. Barton, İngiliz deniz'cilcrine zerre kadar merhamet göstermezken sanki iki ülke arasında süregelen bir savaş varmış gibi Londra doklarına hücum etti.

1

ıvu\rırs.ujvı rj\t.iN5ii5

5'iy

"Bu adam bir an önce durdurulmalı!" Katherine, Henry'nin dikkatini konuya çekmeye çalışıyordu.

"Bana meydan okumaya cesaret edemez. James benimle yüzleşmeyi göze alamadığı için korsanlarıyla sahil şeridimizi vurmaya kalkıyor. Korkağın tekidir o."

"Haklısın ama asıl önemli olan Barton'un deniz ticaretimizi tehlikeye sokması değil sadece, işlerin çığırından çıkması için tetikleyici olması. Eğer denizlerimizde İskoçların üstünlük sağlamasına izin verirsek, ipimizi ellerine vermiş oluruz. Burası bir ada, karalar kadar denizlerimiz de bize ait olmalı. Aksi halde güvenliğimiz tehlikeye girer."

"Gemilerim hazır bekliyor, öğlen demir alacak. Onu bana sağ getirmelerini istedim." Donanma Komutanı Edward Howard, Katherine'e veda etmeye gelmişti. Kraliçe, Ho-ward'in koskoca bir donanmayı komuta etmek için henüz çok genç ve en az kocası kadar çocuk ruhlu olduğunu düşünse de, yeteneğine ve cesaretine güveniyordu. Babasının-Çİan yadigar taktisyenliğini günün koşullarının gerekleriyle harmanlamayı bilmiş, zeki bir adamdı. Howardlar, amirallik unvanını geleneksel olarak çok uzun yıllardır taşıyor olsa da, Edward kendini şahsen de kanıtlamıştı. "Eğer sağ geti-remezsem, gemisini batırıp ölüsünü ayağınıza sermeye ant içerim," diye ekledi genç asker.

"Kendinden utanmalısın. Hıristiyan bir düşmandan sözedi-yoruz." Catalina, genç amirale takılıp öpmesi için elini uzattı.

Edward Howard istifini bozmadan tüm ciddiyetiyle devam etti. "Sizi temin ederim majesteleri, İskoçlar ülkemiz için Müslümanlardan bile büyük bir tehlike."

Katherine'in dudak kıvrımlarını hüzünlü bir tebessüm yalayıp geçti. "Bana bunu söyleyen ilk İngiliz siz değilsiniz.

Gerçi son birkaç sene içinde bu gerçekle kendim de yüz-leştim."

"Doğrudur, nitekim İspanya'da anne-babanız bir an olsun es vermeden-Müslümanları topraklarından defetmeye uğra.ştı. Biz İngilizler için ise en yakın ve lelıUkeli düşman hep İskoçlar oldu. Eğer mutlak barış ve huzur istiyorsak, önce İskoçların kökünü kurutmak ve

hakimiyet alanımızdan uzaklaştırmaktan başka çaremiz yok. İlabain (knrünü İskoçları kuzey sınırımızdan uzak tutmak için heba etti, şimdi de ben düşmanla denizde karşı karşıyayım ' "Sağ salim eve geri dönmenizi diliyomm," dedi kraliçe. "Risk almak zorunda olduğum muhakkak. Ama böyle bir durumda sıcak evimde yan gelip yatmayı asla tercih etmem."

"Cesaretinizden kimse şüphe duyamaz, ne mutlu bize, donanmamızın başında sizin gibi bir amiral var. Ama bilin ki, amiralimizin daha uzun yıllar görevinin başında olmasını tercih ederim. Bir dahaki turnuvada şampiyonum, dansta kavalıem olmalısınız. Güle güle gidin, güle güle gelin Edward Howard."

Kral değerli dostu Edward Moward'in, bir korsana karşı bile olsa, neticede İskoçlara karşı setere çıkmasımdan ölürü endişeliydi. Babasının İskoçya'yla ittifakının ve kız kardeşinin İskoçya'ya gelin gidişinin aradaki barışı zaten daim kılacağına inanmak istiyordu.

"Kral James ikiyüzlü adamın teki, bir yandan barış sözü verip Margaret'la evlendi ama diğer yandan korsan saldırılarını teşvik etmekten de geri kalmadı. Derhal Margaret'a vi.^IUXi-IVi i i\i:,iNOILO

yazıp kocasını uyarmasını isteyeceğim. Ne yapıp edip kocasının gemilerimize göz dikmesine engel olsun."

"Kralın, Margaret'ı dinleyeceğini hiç sanmam." Katherine umutsuzdu.

"Bunun için Margaret'ı suçlayamayız. Bu evlilik daha en başında hiç gerçekleşmemliydi. Henüz çocuk denecek yaştaydı ve İskoçya Kralı'nın emellerine alet olmaktan kendini kurtaramadı. James gözünü kan bürümüş döneke bir adam. Yine de elinden gelse, kız kardeşimin barışı korumak için her şeyi yapacağına eminim. Babamın en büyük arzusunun bu olduğunu iyi bilir. Artık sadece komşu değil, aynı zamanda da akrabayız, öyle değil mi?"

Ancak sınır lordları Percy ve Nevilleler den gelen son haberlere göre İskocjç saldırılarının şiddeti giderek artıyordu. Kjal James in savaşın fitilini ateşlemek için bahane yaratmaya çalıştığına kuşku yc;ktu. Niyeti, Northumberland arazisine el koymaktı. Bundan sonra güneye inmesi an mesel'.;siydi ve Ben^'ick'i her an ele geçirip gözünü Newcastle'a dikebilirdi.

! Buna nasıl cüv! eder? S:!ini kolunu sallaya sallaya mallarımızı ele geçirip halkımıza zarar verebileceğini mi sanıyor- İstesem şu d.ıkıka ordumu toplayıp kapısına dayanabileceğimin ve tüm 'ou yaptıklarının hesabını soracağımın farkında değil mi?"

"Zorlu bir sefer In/i inekliyor." Sınırdaki arazinin çeiin şartlarını ve ordunun düşman üstüne hücum etmeden önce kat etmesi gereken uzun yolu düşününce, Katherine'in kaşları çatıldı. Savaşmak için İskoçların pek çok sebebi vardı, özellikle de güney sahillerindeki verimli arazilerin iştah açıcı olduğu düşünülürse. Oysa İngiliz askerleri topraklarından uzaktayken savaşmaya pek yanaşmıyordu.

^^A

i^niuppa urement

"Merak etme sen, her şey çok kolay olacak, iskoçların kara savaşına uzun süre dayanamayacağını herkes bilir. Zavallı bir korsan çetesinden başka neleri var ki? Eğer düzenli ve moralli bir İngiliz ordusuyla karşılarına dikilirim, bir günden fazla dayanamazlar."

"Elbette Henry!" Katherine gülümsüyordu. "Ama unutma ki, şu anda ordumuzu asıl Fransızların üstüne salmamız gerekiyor. Tarihe geçecek bir meydan muharebesinde Fransızlara dersini vermeyi, bir avuç çapulcuyla cenk etmeye tercih edersen, öyle değil mi?"

Katherine, kraliyet meclisi toplantısının ardından Edward Howard'in babası Surrey Kontu Thomas Howard'ı kapıda yakaladı.

"Lordum? Edward'dan haber var mı? Genç şövalyemizi çok özledim."

Yaşlı adam kraliçeye babacan bir edayla gülümsedi. "Kendisinden bugün bir rapor aldık. Kralımız detayları size bizzat anlatacaktır. Gözde şövalyenizin zafer haberini alınca ne kadar sevineceğinizi majestelerimiz gayet iyi bilir."

"Zafer mi?"

"Evet, Edward korsan Barton'u iki gemisiyle birlikte kıskıvrak yakalamış." Yaşlı kont oğluyla gufur duymasına rağmen tevazuyu elden bırakmamaya özen gösteriyordu.* "Sadece görevini yerine getirdi. Yerinde hangi Howard olsa, aynıyı yapardı."

"O gerçek bir kahraman." Katherine heyecanlanmıştı. "İngiltere'nin usta askerlere ihtiyacı olduğu kadar başarılı denizcilere de gereksinimi var. Hıristiyan aleminin geleceği

M/VHKUM PRENSES | 553

ve mutlak güvenliği denizlerde kuracağı üstünlüğe bağlı. Nasıl Suriyeliler çöllerde kuş uçurtmuyorsa, biz de denizlerde uçurtmamalıyız. Tüm korsan çetelerini temizleyip muazzam bir donanma kurmamız şart. Başka ne haberler var? Eve geri dönüyor, öyle değil mi?"

"Gemilerini Londra'ya getirecekmiş. Tabii zincire vurduğu korsanı da beraberinde. Barton'u önce sorguya çekeceğiz, sonra da rıhtımda sallandıracağız. Eminim tüm bunlar Kral James'in hiç de hoşuna gitmeyecek."

"İskoç Krah'nın savaş çıkarmaya çalıştığını mı düşünüyorsunuz? Barton'un asılmasını bahane edip savaş çıkarabilir mi? Barış tehlikeye mi girdi?"

"Bugüne dek krallığımızın barışı hiç böylesine tehlikeye girmemişti." Thomas Howard açık konuşmaktan yanaydı. "Galler'i hizaya getirip batı sınırlarımızın güvenliğini sağladık. Sınırım sıra İskoçlara gününü göstermeye geldi. Bir sonraki hedef de, İrlanda olacağına benzer."

"İrlanda kendi kralları ve kanunlarıyla apayrı bir ülke." Katherine'in kafası bulanmıştı.

"Biz mağlup edene kadar Galler de öyleydi. Bu topraklar aynı anda üç krallığın hüküm sürmesi için yeterince büyük değil. İskoçları bir an önce boyunduruğumuz altına almalıyız."

"Belki başlarına bir prens geçirmeyi teklif edebiliriz. Tıpkı Galler'e yaptığınız gibi. Kralın büyük oğlu nasıl Galler Prensi oluyorsa, belki ikinci oğlu da İskoç I'rensi olabilir."

Katherine'in önerisi yaşlı kontun ilgisini çekti. "Bu doğru. Sorunu çözmek için en şık yol sanırım bu olur. Önce onları yener, sonra da gururlarını okşayacak şekilde başlarına bir İngiliz prens geçirmeyi vaat ederiz."

354 | Phiiippa Gregory

"Kralımız kara ordularının yeterince kuvvetli olmadığını, dolayısıyla zaferin kolay kazanılacağını düşünüyor." dedi Katilerine.

Howard gevrek bir kahkaha sa'urarak karşılık verdi. "Majesteleri İskoçya'da hiç bulunmadı. Hatta henüz bir savaş meydanı görmüş bile değil. İskoç ordusu oldukça disiplinli ve dişlidir. Meşhur Fransız süvarilerinden daha tehlikeli olduklarını rahatlıkla söyleyebilirim. Savaşta kural tanımaz, zafer kazanmak için her yolu mubah sayarlar. Eğer İs-koçya'yla savaşa gireceksek tecrübeli ve yetenekli bir kumandan komutasında güçlü bir ordu toparlamamız şart." "Bu söylediklerinizi siz yapar mısınız?" "Elimden geleni yapmaya hazırım kraliçem. Halihazırda elinizdeki en iyi silah benim."

"Ya kralımız, o altından kalkabilir mi?" ' Thomas Howard alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

"Kralımız henüz çok genç. Ne kadar cesur bir adam olduğu şüphe götürmez. Biniciliği de mükemmel. Turnuvalarda yarattığı harikaları siz de kendi gözlerinizle görüyorsunuz. Ancak savaş meydanı turnuvalara benzemez. Dolayısıyla hayatının savaşına çıkmadan önce, birkaç küçük çatışmada tecrübe edinmesi gerek. Tecrübeli bir süvari birliğinin komutasını bir çaylağa teslim edersek, savaş bizim için başlamadan biter. Majestelerinin öğrenmesi gereken daha bir yığın şey var. Kralların da eğitilmesi gerekir, öyle değil mi?"

"Maalesef dağarcığında savaşa dair en ufak bir bilgi kırınısı dahi yok. Geçmiş savaşların üstünden geçmemiş, birliklerin nasıl konuşlandırılması gerektiğini, arazinin titizlikle analiz edilmesinin şart olduğunu bile bilmiyor. Ne yazık ki babası bu konuda onu hiç yetiştirmemiş."

MAHKUM PRENSES • SSS

"Babasının da pek bir şey İjüclüğü söylenemezdi ki." .Surrey Kontu, i:)aşkalannın duymasından endişe ettiğ: için Kat-herine'in kulağına eğildi. "Savaş meydanına ilk kez Bos-worth'la çıktı. Kısmen şans yaver gitti, kısmen de annesinin sağladığı müttefikler sayesinde zafer kazandı, hepsi bu. Komutan olmak için gereken cesarete fazlasıyla .sahipti ama aslında bir komutan değildi."

"O halde neden kendi zaafını da göz önünde bulundurarak oğlunu daha iyi yetişi irmedi?" Bu soruyu, dikiş dikmeyi bile bilmezken kamp alanında savaş taktiklerini ve planlarını dinleyerek zorlu bir çocukluk geçiren Ferdinand'm kızı soruyordu.

"Bir gün ihtiyacı olacağı kimin aklına gelirdi? f lerkes Aıt-hur'a odaklanmıştı."

.\nsizin biricik aşkı Arthur'un adı geçince yüzüne düşen gölgeyi savuşturmak Katherine için hiç de kolay olmadı. "Evet, haklısınız. Bir an için aklımdan çıkmış."

"Ama bundan sonrası için iyi bir komutan olabilir. Okuyor, çalışıyor, tecrübeli komutanların başının etini yemek pahasına, bilmek istediklerini sonıp öğreniyor. Ayrıca İskoç tehlikesinin de farkında, üstelik liderlik vasıflarının tümüne de sahip. Uzun zamandır bana sınır topraklarını, kalelerin konumunu ve arazinin yapımı'oi'tip dunıyor. İnanın bana. Henry taktik geliştirmeyi öğrendiği gün muhteşem bir kral olacak. Tabii Arthur bunların hepsini zaten biliyordu. Onun

kanında vardı." "I'manrn... Peki ama ya şimdi İskoçların önünü kesmek için ne yapmalıyız? Sınır lordlarına takviye kuvvet mi göndereceğiz?"

"V.vci ama kuzey sınırı epey uzundur. Kontrol altında tut-nıak kolay olmayacak. Kral James, Heniy komutasındaki İn-

556 | Philippa Gregory

giliz ordusundan korkmadığı gibi, sınır lordlanndan da çekinmiyor."

"Neden peki?"

Thomas Howard omuz silkti. Kraliyet meclisi üyesi olarak daha ileri gitmekten çekiniyordu.

"James tecrübeli bir sava,şçıdır. Şimdi iki kuşağı etkileyecek bir savaş çıkarmaya yelteniyor."

"Öyleyse James'i kendi topraklarında tutup sınırlarımızı takviye ederken birliğimizi toplayana dek nasıl başa çıkacağız? James'i oyalayıp zaman kazanmanın bir yolu olmalı."

"Maalesef yok," dedi yaşlı Howard başını iki yana sallayarak. "James savaş çıkarmayı aklına koymuşsa, kimse onu yolundan geri döndüremez. Belki sadece Papanın araya girmesi işe yarayabilir. Gerçi Papa, çapulcu korsan çeteleri ve bir avuç toprak yüzünden birbirine giren iki Hıristiyan hükümdarı ortak noktada buluşturmaya yanaşır mı, işte orası şüpheli. Kaldı ki, Fransızlar yüzünden Papa nın derdi kendi başını aşmış zaten. Nitekim bizim Papa'ya şikayetimizi iskoçlar kolaylıkla çürütebilir. Hem bunca keşmekeşin ortasında Papa Hazretleri neden bir de bizimle uğraşsın?"

"Bilmiyorum," dedi Katherine düşünceli bir ifadeyle. "Papa'yi nasıl kendi safımıza çekebileceğimize dair en ufak bir fikrim yok. Eğer bizim ihtiyacımız olduğunu bilirse... Ve gücünü bizi savunmak için kullanmaya ikna olursa..."

York Kardinali Başpsikopos Richard Bainbridge tesadüf eseri Roma'da bulunuyor, üstelik yakın dostlarımdan biri. Hemen o gece, gurbetteki bir tanıdığa yazar gibi dostane bir

MAHKUM PRENSES | 557

mektup kaleme aldım. Londra'dan son haberleri aktardım, havadan sudan, yün fiyatlarından ve hasattan sözettim. Sonra da lafı İskoçya Kralı James'in düşmanca tutumuna, ticaret gemilerimizin korsan saldırısına maruz kaldığına ve kuzey sınırtıda ciddi sorunların baş gösterdiğine getirdim. En büyük korkumun, kralımızın kuzey sınırındaki ataklara karşılık verme derdine düşüp Fransa Kralı 'yla başı dertte olan Papa Hazretleri'itin yardımına koşamayacak duru-, ma düşmesi olduğunu yazdım. İskoçların şerri yüzünden Henry eğer Roma'nın savunmasında devreye giremezse, bu büyük bir felaket olabilirdi. Babamla işbirliği halinde Pa-pa'yt savunmayı planlamamıza rağmen kendi topraklarımızdaki başş ortamı bozulursa, planımız büyük ihtimalle suya düşecekti. Eğer elimde olsa; babam, kocam, imparator ve Papa arasındaki ittifakın bozılmaması için her şeyi yapardım ancak ben neticede zavallı bir kadın olarak ne yapabilirdim ki. ^

Din kardeşim Richard'ın Kralfamcs'in ülkemin güvenliğini tehdit eden ataklarından yakındığım mektubumla Papa Hazretleri'negitmesinden daha doğal ne olabilir. ^

Papa da Richard'a yazdığım mektubu okur okumaz, Kral James'e bir mektup yazıp eğer bir başka Pliristiyan kralm toprak bütünlüğüne göz diker ve topraklarındaki başş ortamını tehdit ederse, James'i aforoz etmekle tehdit elti. Papa, Kral James'in Hıristiyan din kardeşlerini birbirine düşürecek atağından ötürü son derece şaşkın ve bir o kadarda üzgündü. İskoç Kralı'nm maksadını aşan hareketlerini görmezden gelemezdi, Kral James bu tutumunda ısrarcı davranırsa sonuçlarına da katlanmak zorunda kalacaktı.

n<~> | rniipjia uegoiy

Kra! James, Papa'nım lehditkar mektuhitnu aldıktan sonra yaptikian için a/dilemek ve daha ileri işitmeyeceğine süz vermek zorunda kaldı. Sonra da hiç vakit kaybetmeden Heniyye yazıp ikisi arasındaki meseleyi Papaya kadar taşıyarak düpedüz kaçak güreştiğini, korkakça davrandığını söyledi.

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım." Henry, Katherine'i bahçede nedimleriyle birlikte yakan top oynarken buldu. Bir anda topun kendisine doğru geldiğini görünce gaynih-tiyari havaya sıçrayıp topu yakaladı, sonra da en \ akınmda-ki nedimeye fidaitı. Her zamankinin aksine oyuna dahil olmaktan mutlu görünmüyordu. Aksine, yüzünden düşen bin parçaydı. "Bu adam neden bahsediyor l.-'öyle? Ben Papa'ya başvurmadım ki. İspiyoncu muyum ben?"

"Hayır, elbette değilsin. Olmadığını Kral James'e de bildireceksin." Katherine kocasının koluna girip nedimelerden uzaklaştı.

"Evet, ben Papa'ya hiçbir şey söylemedim.. İstenirse, ispat da edebilirim."

"Ben aklımdan geçenleri başpsikoposla paylaşmış olabilirim, o da Papa Hazretleri'ne nakletmiş olabilir. Ama karın endişelerini kardinalle paylaştı diye, senin suçlanmanın hiçbir anlamı yok." "Kesinlikle," dedi Henry. "Hemen olanı bite-ni ona bir yazacağım. Sen sakın kendini üzme."

"Tamam, hem böylelikle James başına buyruk hareket edemeyeceğini de anlamış oldu. Papa'nın ihtarını son derece net."

MAHKUM PKENSİS • 559

Henry duraksadı. "Bainbridge'in Papa'ya konuşacağını hesap etmemiştin, değil mi?"

"Elbette hesap ettim ama neticede Papa'ya James'i şikayet eden sen değilsin."

Henry, Katherine'i belinden kavrayıp sıkıca sardı. "Yaman kadınsın. Aynı salla olduğumuz için yatıp kalkıp Tan-n'ya şükrediyorum. Aksi takdirde, yitilen tarafta olmaya mahkumum."

'Biz her zaman aynı safta olacağız. Son nefesimi verene kadar karın ve kraliçen olarak kalacağım."

"İstediyin an hemen koca bir ordu toplayabilirim, bunu sen de İmliyorsun. James'len korkman için hiçbir sebep yok. İskoçlar! doğduğuna pişman edebilirim, hem. de nerede, ne zaman olursa olsun."

"Elbette edersin. Yine de artık böyle bir şeye gerek kalmadığı için Tann'ya şükürler olsun."

Sonbadar,

^5^^

Edward Howard, zincire vurduğu İskoç korsanları Londra'ya getirdi ve hakettiği üzere bir kahraman gibi karşılandı. Topladığı ilgi bencil Henry'nin kıskançlık damarının tutmasına neden oldu. Sık sık İskoçlara savaş açmaktan sözeder olmuştu. Kraliyet meclisi de gerek savaşın maddi-manevi yükü, gerekse Henry'nin tecrübesizliği yüzünden tereddüt etse de, İskoçların İngiltere için uzun vadede büyük bir tehdit olduğu gerçeğini yadsıyamı-yordu.

Neticede Henry'nin dikkatini başka yöne çeken, yine Kraliçe Katherine oldu. Sonunda kralı ilk savaş deneyimini kuzey sınırındaki dağlık arazi yerine, Avrupa'nın geniş düzlüklerinde edinmesi gerektiğine ikna elti. Eğer İngiltere Kralı Henry, illa ki sefere çıkmak istiyorsa, Hristiyan aleminin iki kudretli hükümdarını da yanına alarak Fransa üstüne yürümeliydi. Henry çocukluğundan itibaren kulağına çalınan Crecy ve Agincourt zaferlerinin büyüüne yeniden kolaylıkla kapılınca, İskoçları unutmaması hiç de zor olmadı.

"Bafiar,

1512

Fransızlara karşı birleşen Kral Ferdinand'ın seferine katılmak üzere yola çıkan gemide olmamak Kral Henry'ye fena halde koymuştu. Görkemli bir başlangıç olmuştu, gemilerin direklerinde kocaman gösterişli İngiltere bayrakları yeni gelin gibi süzülüyordu, ingilizlerin son yıllarda gördüğü en güçlü ve en düzenli donanma denize açılmaya hazırды. Katherine en yoğun dönemlerinden birini geçiriyor, bir yandan erzak temin ederken diğer yandan savaş ekipmanlarının tam ve sağlam olup olmadığını kontrol ediyordu. Babası kendini bildi bileli seferde olduğundan, annesinin ömrü birliklerin ihtiyaçlarını sağlamakla geçmişti. Dolayısıyla bir savaş kazanmanın başlıca şartının yola hazırlıklı çıkmak olduğunu, Katherine'den iyi kimse bilemezdi.

Katherine daha önce hiçbir İngiliz donanmasına benzemeyen bir donanma hazırlamıştı. Babasının kumandanlığında Papa'yı Fransızlara karşı savunacak müttefik birliklerin başarılı olacağından emindi. Fransa'yı ağır bir yenilgiye uğratacak, Fransız topraklarına girip işgal edeceklerdi. Kraliyet

502 • Philippa Gregory

mei li-sindcki barış taraftarları her zurnan olduğu gibi bu du-runıdan hiç hoşnut olmamıştı, ülkenin sonu gelmez bir savaşa sürüklenmesinden endişe ediyorlardı. Oysa Henry de. Kaillerine de Kral Ferdinand'ın keindinden emin öngörülerine güveniyor, kısa zamanda ezici bir üstünlükle zafer kazanılacağından ve bu savaştan kazançlı çıkacaklarından kuşku duymuyordu.

Çocukluğu!»! boyunca bahamui bir seferden diğerine hiç ara vermeden kofturduğu72a :}ahit oldum re asla kaybettiğini }>örmedim. Savaşa gmnek benim için çocukluk anılan-mui arasında dolaşmak gibi bir şey. Ateş hattını! eşğinde duran bir ülkenin o tarifsiz telaşını yeniden yaşamak, çocukluğuma ait o renklere, seslere ve kokulara bulanmak bi-yiik haz venyor. Bu kez bahamın müttefiki, ittifakta eşiti olmak ve ingiliz ordusunu yanına katabilecek kudrete sahip İjcile getirebilmek, benim için niştümü ispatlamak demek. Bu tam da onun benden

istediği şey. Böylelikle onun beklentisini yerine getirip üstüme düşeni yapmış oluyorum. Nitekim İngiltere tahtına kurulabilmek için onca sene beklemeye katlanmamın nedeni de bu değil miydi?" Bu İK'rim kaderimin bir parçasıydı ve en nihayetinde tıpkı annemle baham gibi bir kumandan oldum. Artık asker bir kraliçeyim İV bu güneşli günde, donanmamızın demir alışını izlerken içimde en ufak bir şüphe yok. yakında Muzaffer Kraliçe olacağım.

ıvirtlılMJiVi i'Kh.NM-,^ | '705

Plan basitti. İngiliz ordusu İspanya ordusuyla birleşip Fransa'nın güney)atısına hücum edecekti. Gurrene ve Acuitai-ne Dukalığına. Katherine, babasının açığözlük yapıp ganimetlerin lüyük çoğunluğuna el koyacağını adı gibi bili-yoi'du. Ancak scJzünü tutup Aquitaine'yi de İngilizler için gen almak adına elinden geleni yapacağını umut ediyordu, balxismiu aleni planlan dışında gizli i>ır şeyler tasarladığını da düşünüyordu. Muhtemelen ası! gayesi Fransa yi kapana kısıtıp koca bir krallığı de\irerck bir zamanlar olduğu gibi küçük krallıklar ve dukalıklara L)ölmekti. K.uherine babasının iliristiyan aleminin güvenliği için Fransa'nın güçten düşmesi gerektiğine inandığını biliyordu. Nitekim Fransa, liirliğm sağladığı kuv\et ve varlıkla güvenilebilecek bir ülke değildi.

J\ıayıs, I ^12

Ciüneşli bir günde, arkalarına k'ux'vetli bir rüzg;ır alarak İngiliz donanmasının limandan .aynidığını gömek en yfn-kemli saray eğlencesini izlemekten bile daha keyilli\di. Flenn' \e Katilerine. Windsor Kalesine gen dtinerken askeri bidiklerinin Ihnsti\an alemine güçlerini ispat edeceğinden s<;n derece emindi.

Katilerine, Ilenry'nin donanmasıyla gurur duyan kumandan ilaiinden güç alıp uzun zamandır sormav'i düşündüğü soruyu sordu. Yeni kadirgalar ve savaş gemileri yaptırmaya ne derdi? Katilerine kadirgalardan scizcdince, Arllıur liemen ne olduğunu anlamıştı ama Henry dalıa önce L)ir deniz sa-

:?04

pnmppa oregory

vaşmda bulunmadığı ve tek bir kadirga resmi bile görmediği için karısının neden bahsettiğini bile anlamadı. Arthur'un aksine, kadirgalar sayesinde rüzgarın yön değiştirmesini beklemeden rota tayin edilebileceğini bilmiyordu. Katilerine açıklamaya çalışsa da Henry duymadı bile. Demir alan donanmasının büyüüne öyle kapılmıştı ki, gözü yüzlerce mürettebatıyla denize açılacak yelkenli gemilerden başka bir şey görmüyordu.

Nitekim saray da Henry'den yanaydı. Bu şartlar altında Katherine inat etmenin bir yarar sağlamayacağını farkındaydı. Demir alan donanmanın görkemi herkesin başını döndürmüştü, sarayın galeyana gelen genç üyeleri bir anda amirallik sevdasına kapılmıştı. Hepsinin de idolü Edward Howard'di. Oysa daha geçen yaz denizci olmak şöyle dursun, akılları fikirleri Haçlı Seferi'ne katılabilmekteydi. Bu şartlar altında büyük yelkenli gemilerin yakın çatışmalarda avantajdan çok dezavantaj getirdiğinde direktmenin bir anlamı yoktu ne yazık ki. Herkes sadece kendine ait büyük bir yelkenliyle denize açılmanın derdindeydi. Henry zamanının çoğunu tersanede harcamış, Edward Howard da büyük, daha büyük bir donanmaya ihtiyaçları olduğu konusunda bastırıp durmuştu.

Katherine donanmalarının çok güzel, denizcilerinin çok kabiliyetli olduğuna katılıyor, yine de kadirgalara da ihtiyaçları olduğu yönünde fikrini savunmaktan kaçınıyordu. Belki de Venedik'teki arsenele yazıp bir kadirganın kaç mal olacağını ve hangi şartlarda yapabileceklerini öğrenmeliydiler. Kadirgalar belki Venedik'teki tersanelerde hazırlanırdı. Ya da belki parçaları oradan gönderilir, İngiliz tersanelerinde birleştirilirdi.

I

m

MAHKUM PRENSES | 565

"Kadirgaya ihtiyacımız yok." Henry bir kalemde kestirip attı. "Kadirgalar akıncıların işine yarar, biz korsan değiliz. Bize askerlerimizi taşıyacak kapasitede büyük gemiler lazım. Bizim maksadımız Fransızları açıkta markaja almak. Büyük gemi büyük güverte demek. Güvertemiz ne kadar geniş olursa, o kadar çok asker aynı anda taarruza geçebilir. Deniz savaşı için büyük gemi /eter de artar bile."

"Haklısın fakat Fransızlar dışında düşmanlarımız olduğunu da unutmamalıyız. Denizler bizim için başlı başına bir sınırdır. Büyüklü küçüklü çok sayıda gemiden oluşan bir donanma daha çok işimize yaramaz mı?"

"İskoçlan mı kastediyorsun? Papa onlara gereken İhtan çekti. Boşu boşuna bir de onları kafama takamam."

Katherine gülümsedi. Henry ile alenen ters düşmemeye özen gösteriyordu. "Kesinlikle, Papa Hazretleri bizim için bir hareket sahası sağladı. Ama bu yıl olmasa önümüzdeki yıl, aynı tehlikeyle burun buruna geleceğiz."

Taz> 1^12

Geriye beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Sadece Katherine değil, herkes sabır ve merakla bekliyordu. İngiliz ordusu da Fuenterra-bia'da, güney Fransa'ya hücum etmek üzere İspanya ordusunun kendilerine katılmasını beklemekteydi. Bunaltıcı yaz sıcağı, kokuşmuş yemekler ve sular, rahatına düşkün İngilizleri fena vurmuydu. Katherine hariç hiç kimse İspanya sıcağının emir almayı beklemekten başka hiçbir şey yapmayan koca bir orduyu telef edebilecek cinsten olduğunu bilmiyordu. Kraliçe endişelerini Henry ve meclis üyelerinden saklasa da, sonunda babasına bir mektup yazarak planının ne olduğunu sordu. Elçiyi de gördüğü her yerde sıkıştırıp babasının İngiliz ordusundan beklentisinin ne olduğunu, ne zaman harekete geçmelerinin planlandığını sorup durdu.

Ancak kendi ordusuyla cephede bulunan Kral Ferdinand, kızına cevap yazmadı. Bu sinir bozucu sessizliğin nedenini İspanya elçisi de açıklayamadı. Zaten Katherine ne biliyorsa, o da o kadarını biliyordu.

MAHKUM PRENSES | 567

Zaman hızla geçerken Katherine babasına bir daha mektup yazmaya kalkışmadı. Daha önce ihtimal dahi vermese de, acı bir biçimde Avrupa satranç tahtasında babasının yanlarında olmadığını kendi kendine farketmişti. Babası kendi adına bir plan yapmış, öz kızını da bir piyon gibi kullanıp harcamıştı. Artık babasına niyetini sormasının bir anlamı kalmamıştı. İngiliz ordusu Kral Ferdinand'ın tayin ettiği mıntıkadaydı, babası yoktu ve tüm bu olanların nedenini tahmin etmek hiç de güç değildi.

İngiltere'de havalar soğumaya başlarken İspanya'da hava hala çok sıcaktı. Kral Ferdinand müttefik güçlerine dönüp kış aylarını da seferde geçirmelerini isteyince, birlikler cevap bile vermeyi reddederek kendi komutanlarına artık eve dönmek istediklerini bildirdi.

J<Clş) 1512

İngiliz ordusunun aralık ayında aşağılanmış bir paçavra gibi ülkesine geri dönüşü Katherine ve kraliyet meclisinin önyargılı üyeleri için sürpriz olmadı. Lord Dorset takviye kuvvet olarak ordusunu göndermeyen Kral Ferdinand'ın geç kalan girişimi ile aç, bitkin ve moralsiz İngiliz askerlerinin ayaklanması arasında kalmıştı. Zafer umuduyla demir aldıkları Londra limanına iki bin askerlerini hastalıktan kaybetmiş, gururları zedelenmiş bir halde dönmek fena halde kanma dokunuyordu.

"Yolunda gitmeyen nedir?" Kral Henry, Katherine'in odasına fırtına gibi girip derhal nedimleri dışarı çıkarttı. Yenilgi, hazmedebileceği en son şeydi ve hırsından neredeyse ağlamak üzereydi. Göğsünü gere gere Fransızlara dersini vermek üzere uğurladığı birlikleri, acınacak halde eve geri dönmüştü. Kayınpederi Kral Ferdinand yazdığı mektuplarda durmadan İngiliz müttefik güçlerinden yakınıyor, İspanya'ya rezil olduğunu yineleyip duruyor, Fransa karşısında da küçük düşüklerinden dem vuruyordu. Henry de çareyi uğradığı bozgunu ve moral bozukluğunu anlayabilecek tek

MAHKUM PRENSES | 569

insana, karısı Katherine'e koşmakta buldu. Tahta geçtiği günden bu yana ilk kez işler sarpa sarıyordu. Oysa o çocukça bir kendine güvenle, işlerin onun için asla kötü gitmeyeceğine inanıyordu.

Henry'nin ellerini ellerimin arasına aldım. Aslında işlerin bu noktaya geleceğini daha yaz başında İngiliz birlikleri için herhangi bir çatışma planı yapılmadığını anlamıştım. Oyuna getirildik. En kötüsü de bizi oyuna getirenin bizzat benim babam olması.

Aptal değilim. Hem insan hem de komutan olarak babamı iyi tanıyorum. Birliklerimiz Fransa sınırına varmaz harekete geçilmediğini görünce, babamın bizden sakladığı bir planı olduğunu hissetmiştim. Kral Ferdinand cen-gaver askerleri kampta kendi haline bırakıp boşa zaman geçirecek zihniyette bir adam değildir. Neredeyse tüm çocukluğum boyunca babamla birlikte ben de seferlerde buldum ve tek bir seferde bile babamın askerlerini boş bıraktığına şahit olmadım. Bahamın haralarında hiçbir atın bir gram yağ fazlası bile olmaz. Doğrusu, askerlerine de atlarından farksız, hatta daha bile acımasız davranır.

İngilizleri kamp alanında kendi hallerinde hırakmışsa, bu onlara sadece kamp alanında ihtiyacı olduğu anlamına geliyor. Hastalıktan telef olmaları ya da yan gelip yatmaları umrunda bile değildi demek ki. Babam bizi ters köşeye yatınca haritayı önüme alıp iyice incelemiş ve neden böyle davranışımı hemen o anda keşfetmiştim. Bizi, kendi çıkarları doğrultusunda hedef şaşırtmak için kullanmıştı. Nitekim kumandanlarımızdan gelen raporları okuyunca

!)/U | Ptuiippa (jregory

haksız olmadığımı anladım. Sınıra konuşlanan İngiliz askerleri hattın ötesinde savunma hazırlıklarını tamamlayan Fransızlarla burun buruna gelmelerine rağmen harekete geçmeden öylece beklemek zorunda kalmıştı. Fuenterrabi-a'ya konuşlanan İngiliz birliklerini gören Fransızlar savunma hattına yığılmıştı. Böylece babam da korunmasız ve savunmasız kalan Navarre Krallığı'na bu boşluktan yararlanarak hücum etmiş ve sayemizde yıllardır kurduğu hayali gerçekleştirip Navarre'yi ele geçirmişti.

"Sevgilim, askerlerinin savaşmaktan kaçındığını kim iddia edebilir? Onlara sıra gelmedi ki! İngilizlerin cesaretine kim dil uzatabilir?" dedim Henry'ye teskin edici bir sesle.

"Baban diyor ki..." Henry elinde tuttuğu mektubu sallayarak bana uzattı.

"Ne dediğinin bir önemi yok, asıl önemli olan ne yaptığa"

Henry'nin yüzünde öyle incinmiş bir ifade vardı ki, babamın onu kullandığını, aptal yerine koyduğunu, ordusundan faydalandığını ve hatta beni, öz kızını bile harcadığını, bunları yaparken de tek amacının Navarre'yi işgal etmek olduğunu söyleyemedim.

"Babam bahşisini peşin aldı hepsi bu. Şimdi sıra aldığı bahşisi hak etmek için üstüne düşeni yapmaya geldi." "Ne demek istiyorsun?" Henry'nin kafası iyice karışmıştı. "Bunu söylemek zorunda kaldığım için Tann beni affetsin ama babam düzenbazın teki. Eğer onunla işbirliği içinde olacaksak, en az onun kadar kurnazca hareket etmemiz gerek. Bizimle bir anlaşma yaptı ve Fransa 'ya karşı müttefikimiz olacağını söyledi. Ama sonra ne yaptı? Bizi kullanarak gitti yıllardır gözü koyduğu Navarre'yi aldı. Biz ise or-

MAHKUM PRENSES • 571

dumuzu sefere gönderip sonra da geri çağırmaktan başka hiçbir şey yapmadık."

"Bu bizim utancımız. Bu benim utancım!" Henry hala ne anlatmaya çalıştığını anlamıyordu.

"Fla-yır," dedim, "Aksine, ordumuz tam da babamın istediğini yaptı. Dolayısıyla bu açıdan oldukça başarılı bir sefer olduğunu söyleyebiliriz."

"Ordumuz hiçbir şey yapmadı. Baban da birliklerimizin hiçbir işe yaramadığından bahsediyor."

"Hiçbir şey yapmıyormuş gibi görünüyor Fransızların elini kolunu bağladık. Az şey mi? Bir düşünsene. Fransa, Navarre'yi kaybetti."

"Dorset'i askeri mahkemeye çıkaracağız." "Tamam, eğer istediğin buysa öyle yaparız. Ama asıl önemli olan iki bin asker kaybımıza rağmen hala sapsağlam bir ordumuzun olması, üstelik babam da hala müttefikimiz. Ayrıca önümüzdeki yıl bize olan borcunu ödemek zorunda kalacak. Bu kez babam bizim için savaşacak!"

"Benim için Guienne'yifethedebileceğim söylüyor, sanki ben kendi başıma hallcdemezmişim gibi. Baban beni zavallının teki mi sanıyor Tann aşkına?"

"Harika!" Cevabım karşısında Henry'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bırak fethetsin öyleyse. "

"Ama karşılığını da ödememizi istiyor." "Tamam, öderiz. Fransa'yla savaşa girerken babam bizim safımızda olacaksa, tüm bunların ne önemi var? Guienne'yi bizim adımıza alabilirse ne ala, yok alamazsa o zaman da Fransızların huzurunu kaçırmış olacağından, biz de kolaylıkla Calais'e hücum edebiliriz. Bunda canımızı sıkacak ne var?"

572 | Philippa Gregory

Henry'nin iyiden iyiye kansan kafası, sonunda ne kastettiğini çözdü. "Biz ilerlerken o da Fransa'nın gırtlığına basacak, tıpkı bizim onun için yaptığımız gibi." "Aynen öyle sevgilim."

"O bizi nasıl kullandıysa, biz de onu kullanacağız." "Evet."

Bu fikir Henry'nin keyfini yerine getirmeye yetti. "Satranç oynarmış gibi seferin bir sonraki adımını hesap etmeyi babandan mı öğrendin?"

Başımı salladım. "Bu konuda özellikle yetiştirildiğimi söyleyemem. Ama babam gibi bir adamla yaşıyorsan diplomasinin inceliklerini öğrenmemen zaten mümkün değildir. Biliyorsun, Makyavel babamı Mükemmel Prenses diye çağırırdı. Babam ister sarayda ister savaş meydanında olsun her an avantajı kendine çevirmenin bir yolunu arar durur. Çocukluğum onun her adımını takip ederek geçti, öğrenmeyip de ne yapacaktım? Kafasının nasıl çalıştığını gayet iyi biliyorum. İyi bir komutanın nasıl mantık yürütmesi gerektiğini de tabii."

"Peki Calais'e hücum etmek aklına nerden geldi?" "Ah aşkım, İngiltere Fransaya başka nereden hücum edebilir? Babam bizim adımıza güneyde çarpışacak ve Guienne'yi düşürmeye çalışacak. Ve emin ol, eğer bu işte bir çıkan varsa ne yapar eder Guienne'yi bizim için alır. Tabii bu esnada Fransa, Normandiya'yı savunmaktan aciz olacağı için devreye derhal bizim kuvvetlerimiz girecek."

Henry'nin morali düzelmiş, güveni yerine gelmişti. "Bu kez ordunun başına ben geçeceğim. Eğer ben komuta edersem, babam ordumuza laf söyleyemez."

MAHKUM PRENSES

573

Biran için duraksadım. Savaşın şakası yok ve bala tahtın bir erkek varisi olmadığına göre Henry, İngiltere için her şeyden daha değerli. O olmazsa İngiltere'nin güvenliği yüzlerce sahtekann tahta konma sevdasına kurban gider. Ama büyükannesi gibi, ben de onu biran olsun gözümün önünden ayırmayıp göz hapsinde tutamam. Henry'nin de savaşın doğasını öğrenmesi gerekiyor. Üstelik yanında babam gibi tecrübeli bir asker varken gözüm o kadar arkada kalmaz. Ayrıca Henry'nin ülke dışında olmasını gerektiren gizli bir planım da var.

"Evet sevgilim, ordunun başına geçme vakti geldi."

"Thomas Howard, İskoç tehlikesini tamamen ortadan kaldırmadan Fransa'yla savaşa girmemizin delilik olduğunu düşünüyor."

Başımı salladım. "Fransa'da üç imparator omuz omuza savaşacaksınız. Hafızalara kazanacak muhteşem bir savaş olacağından hiç kuşum yok. İskoç tehlikesi ise bu şartlarda devde kulak kalır, bence pekala biraz daha bekleyebilir. Eğer sen seferdeyken kuzey sınırımıza hücum ederlerse, küçük çaplı bir çıkartmayla ben bile haklarından gelebilirim."

"Sen mi?"

"Neden olmasın? Sen ve ben! Genç yaşımıza rağmen tahta çıkıp rüştünü ispatlamış bir çiftiz. Kim bana karşı gelebilir?"

"Hiç kimse. Zaten seferdeyken başka hiçbir şeyle meşgul olup dikkatimi dağıtmak istemem. Ben Fransa'yı işgal edeceğim, sen ise ülkemizi İskoçlara karşı savunacaksın."

"Elbette." Benim istediğim de buydu.

laflar, IS-I^}

Henry koca bir kış boyunca savaş hariç hiçbir şeyden söz etmedi, Katharine de baharın gelişiyle derhal sefer hazırlıklarına koyuldu. Kral Ferdinand'la yapılan anlaşmaya göre İngilizler Normandiya'ya çıkarma yaparken o da Guienne'yi fethedecekti. Kutsal Roma İmparatoru Maximilian da kuzeyde İngiliz ordusuna katılacaktı. Eğer anlaşmanın tarafları sözlerini tutar ve aynı anda atağa geçerse, sonucun destansı olmaması için hiçbir neden yoktu.

Sağ kolum Thomas Wolsey ile köy ve kasabalara haber gönderip kralın emrinde Fransa savaşına katılmak isteyen gönüllülerin listesini çıkarmaya koyduğumuz sırada, babamın Fransa'yla anlaşma imzalamaktan söz etmeye başlamasına doğrusu hiç şaşırmadım. Babamın tek derdinin İspanya olduğunu zaten biliyorum. Bunun için onu suçlayamam da. Artık ben de bir kraliçeyim ve bir hükümdarın ülkesine nasıl yakıcı bir tutkuyla bağlanabileceğini yaşayarak tecrü-

MAHKUM PRENSES

575

be ettim. Demek öyle bir an geliyordu ki, insan kendi öz evladını bile ülkesi uğruna gözden çıkarabiliyor. Babam da tehlikeli bir savaş ve küçük bir kazançta, daimi baş ve huzur ortamını tercih etti. Bizi büyük bir gizlilikle kandırmış, beni bile ayakta uyutmuştu.

Oynadığı kalleşçe oyun onaya çıkınca suçu hemen elçiye ve aksayan mektuplaşma trafiğiyle atıp kendini tereyağından kıl çeker gibi sıyırmaya kalktı. Saçma ve dayanaksız mazeretine rağmen ağızımı açıp tek kelime etmedim. Çarpışma lehimize döndüğü an babamın yanımızda biti-vereceğini biliyordum. Benim için asıl önemli olan, Henry'nin bu sefere çıkması ve İskoçya meselesini halledebilmem için bir süre saraydan uzaklaşması.

"Adatlarını yüreklendirip savaş meydanına sürmeyi öğrenmesi gerekiyor." Thomas Howard bir türlü Fransa'ya saldırma fikrine ısınmamıştı.

"Biliyorum, dizginleri eline alması şart. Ama yine de risk var tabii."

Yaşlı ve tecrübeli asker elini elimin üstüne koydu. "Tarihte pek az kral savaş meydanında can verdi kraliçem. Kral Richard'ı düşünün? Nemeye bakın, onun durumu farklıydı. Nasıl büyük bir

oyuna getirildiğini siz de bilirsiniz. Genelde en kötü ihtimalle krallar rehin alınır. Siz zaten biz seferdeyken İskoçlarla savaşarak riskin yansını üstünüze alınıp olacaksınız."

Bir an için sessizliğe hüründüm. Ne planladığımı bildiğinin farkında değildim. "Ne yapmayı planladığımı başka bilen var mı?" "Sadece ben." "Kimseye anlattınız, değil mi?"

576 | Philippa Gregory

"Hayır. Ben İngiltere'ye karşı sorumluyum ve sizin de en doğrusunu yapacağınıza inanıyorum. İskoç meselesini sonsuza dek kapatmamız ve köklerini kazıyamamız şart. Üstelik o esnada kralın deniz aşırı bir seferde olmasında da büyük fayda var."

"Gördüğüm kadarıyla benim için endişelenmiyorsunuz bile."

Thomas Howard omuz silkeren gülümsedi. "Siz bir kraliçesiniz. İngilizlerin değer verdiği ve sevdiği bir kraliçe. Ama kralımızın koluna girecek bir kraliçe her zaman bulunabilir. Ancak başımıza geçecek bir Tudor Kralı daha yok."

"Biliyorum." Bu çok açık bir gerçek. En kötü ihtimalle benim yerim doldurulabilir. Oysa Henry'nin yerini doldurmak imkansız. Üstelik henüz hanedana bir erkek evlat da veremedim.

Üstüme düşen görevin farkındayım. Arthur daha yıllar önce beni İskoç tehlikesine karşı uyarıyordu. Henry özenle hazırlattığı gösterişli zırhını üstüne geçirip en sevdiği şövalye ruhlu arkadaşlarını dayanma katarak hayatının en büyük turnuvasına katılmak üzere İngiltere'den demir almalı, ben ise evde kalıp kuzey sınırındaki kanlı mücadeleye liderlik etmeliyim. Eğer başarılı olursam, İngiltere'nin güvenliği belki de sonsuza dek garantilenmiş olacak. Ülkemin kendim, doğacak oğlum ve Henry'den sonra tahta çıkacak krallar için güvenli bir yer olmasını istiyorum. İskoçlara iyi bir ders vermektense başka çarem yok.

Asla bir oğlan doğuramayacak, bana bir erkek çocuk verdiği için şükranlarımı sunmak üzere asla Walsingham'a gidemeyecek olsam da, sevgili ülkem İngiltere'ye karşı üstüme düşen en önemli görevi yerine getirmeli, İskoçlara gün-

MAHKUM PRENSSES | 577

nü göstermeliyim. Bu uğurda ölecek olsam bile!

Henry'yi yüreklendirebilmek için de elimden geleni yapıyorum. Umutsuzluğa kapılmasına izin veremem. Babamın güven vermeyen tavırlarını, Fransa'ya savaş ilan edilmemesi için bir neden olarak gösteren kraliyet meclisini de karşıma aldım. Aslında kısmen ben de onlara katılıyorum. Sabiden de Fransa'ya savaş açmak için elle tutulur bir nedenimiz, zafer bizim olsa da kazanacağımız kaydadeğer bir şey yok. Ancak bildiğim bir şey var ki, o da Henry'nin savaşmaya ne kadar hevesli olduğu, Fransa'yı en büyük düşmanı. Kral Louis'yi ise en azılı rakibi kabul ettiği. Üstelik bu yaz İskoçlara haddini bildirebilmem için Henry'nin de yolumdan çekilmesi gerekiyor. Genç kralımızın dikkatini İskoçlar-dan başka yöne çevirebilmesi için bir başka zafer yolunu önünde açmak şarttı. Bu savaşı istiyorum ama Fransa'ya dış bilemediğim ya da babama güç gösterisi yapmak istediğim için değil. Güneyimizde Fransızlar, kuzeyimizde İskoçlar bulunuyor ve ben kuzeyde İskoçlarla uğraşırken birilerinin Fransızları oyalaması lazım. Kraliyet mabedinde dizlerimin üstünde saatler geçirdim. Arthur'la konuştum bu kez. "Doğru olanı yaptığıma eminim aşkım. İskoç tehlikesine karşı beni uyarırken haklıydın. İskoçlar! bir an evvel bastırmazsak İngilizler asla huzur içinde uyuyamayacak. Eğer planım işlerse, bu yıl İngiltere'nin kaderi yeniden yazılacak. Herkes en büyük tehlikenin Fransa olduğunu düşünürken ben İskoçlar olduğunu biliyorum. Denizin karşı yakasındaki düşman, her ne kadar sen de onlardan nefret ediyor olsan da, bir gecede sınırdaki dağlık araziye sığılabilecek komşu düşmandan daha az tehlikeli.

578 | Philippa Gregory

"Ah, sevgilim. Bir kadının koca bir orduyu komuta edemeyeceğini söylediğini duyar gibiyim. Bir kadının zırhını kuşanıp soluğu savaş meydanında alamayacağını düşünüyorsun. Ama inan ki, savaş hakkında huzurlu sarayımızda bulunan pek çok adamdan daha çok şey biliyorum. İngiltere sarayı kendini turnuvalara adanmış eğlenceli bir yer, hemen hemen herkes savaşı bir oyundan ibaret sanıyor. Fakat ben savaşın ne demek olduğunu gayet iyi biliyorum. Çünkü bizzat yaşadım, hem de pek çok defa. Bu yıl beni, tıpkı annem gibi, düşmanla burun buruna, gelirken göreceksin. Hem de en büyük düşmanımızla. Burası aralık benim ülkem ve İngiltere'yi bana benimseten, sevdiren de sensin. Ülkemi, ülkemizi, sen ve doğacak çocuklarımız için savunacağım."

İngiltere'de Fransa seferinin hazırlıkları son sürat devam ediyordu. Katherine, işinin ehli katibi Thomas Wolsey'le harıl harıl çalışmaktaydı. Her gün düzenli olarak askerlerin yoklama defterlerinin üzerinden geçiliyor, toplanan erzakların çetelesi tutuluyor, mühimmatlar kontrol

ediliyor, orduya katılmak isteyen gönüllüler eğitiliyordu. Kraliçenin askerler için iki ayrı yoklama defteri tutması, Wolsey'in dikkatinden kaçmadı. Katherine iki ordu birden hazırlar gibiydi. "Fransızlar gibi İskoçlarla da mı mücadele etmemiz gerekeceğini düşünüyorsunuz?" diye sordu katip bir keresinde.

"Düşünmüyorum, bundan kesinlikle eminim," diye karşılık verdi Katherine.

Thomas Wolsey de "Birliklerimiz Fransa'ya doğru yola çıktığı an İskoçlar üstümüze sıçrayacaktır. Smir kuvvetlerimizi t-:ıkviye etmemiz şart," diyerek kraliçeyi doğruladı.

»

MAHKUM PRENSES | 579

"Aslına bakarsanız ben daha fazlasını yapabilmeyi umuyorum."

"Fransızlarla savaş arifesindeyken majestelerimizin dikkatini dağıtmak doğru olmaz."

Katherine, Wolsey'in ağzından laf almaya çalıştığını anlayıp renk vermedi. "Elbette biz önce kralımızın Calais'i alabilmesi için gereken askeri kuvveti remin etmeye bakmalıyız. İskoçlara nasıl olsa sıra gelir."

Wolsey, "Yine de beklenmedik bir İskoç saldırısına karşı hazırlıklı olmalıyız," diye Katherine'i uyarmak istedi.

"Sınır muhafızlarımız var ya." Katherine umursamaz bir tavır takındı.

O sırada yakışıklı denizci Edward Howard üstünde koyu mavi yeni kıyafetiyle Katherine'le vedalaşmaya geldi. Mümkün olursa Fransızları açık denizde markaja almak ya da limanda kıskıvrak yakalamak üzere emir almış, yola çıkmaya hazırlanıyordu.

"Tanrı sizi korusun," Katherine duygusallaşınca sesinin titremesine engel olamadı. "Tanrı yanınızda olsun Edward Howard ve şans peşinizi hiç bırakmasın."

Genç Howard kraliçeyi yerlere kadar eğilerek selamladı, "Muhteşem bir kraliçenin iyi dilekleriyle onurlandırılmış bir şansım olduğuna şüphe yok. Ülkeme, kralımıza ve...." Edward Howard sesini iyice alçaltarak devam etti. "Siz kraliçemize hizmet etmekten şeref duyarım."

Katherine gülümsedi. Henry'nin tüm arkadaşları gibi, Edward da fırsatını bulunca romantik prens ayağına yatmaya bayılıyordu. Camelot her an hepsinin aklının bir köşesinde duruyordu. Katherine de Pleny'nin arkadaşları arasında en çok Howard'i seviyordu. İçten nezaketi, candanlığı sayesinde-

580 | Philippa Gregory

de hemen herkese kendini sevdirebilen sıcakkanlı bir adamdı.

"Siz benim en gözde şövalyelerimden birisiniz, ülkenize şanımıza ve şanımıza yakışır bir zaferle döneceğinizden eminim."

"Gelirken, size birkaç Fransız gemisi de getireceğim. Daha önce huzurunuzda İskoç korsanlarla çıkmıştım, şimdi sıra Fransız kalyonlarında."

"Onlara ihtiyacım olacak," dedi Katherine. "Bu uğurda ölsem bile, size onları göndereceğim majesteleri."

Katherine işaretparmağını Edward Howard'a doğrultup salladı. "Ölmek yok. Size her zaman ihtiyacımız var," deyip boştaki elini de Howard'a uzattı. "Sizin için her gün dua edeceğim."

Bugün St George Günü ve İngiliz donanmasından haber almayı bekliyoruz. Ama dört gözle beklediğimiz haberi getiren ulağın yüzündeki ifade umduğumuzun aksine işlerin yolunda gitmediğine işaret ediyor. Ulak, Edward'm kazanacağından son derece emin olduğu, bizimse donanmamızın Fransa donanmasından çok daha üstün olduğunu ispatlayacağına inandığımız deniz savaşının sona erdiğini anlatırken bir yanımda Henry, diğer yanımda Edward'm babası oturuyor. Biricik şövalyem Edward'm kaderini dinliyoruz.

Brest 'te Fransız donanmasını alaşağı eden Edward, düşmanın bir daha toparlanamayacağını düşünerek sabırsızlık edip hemen ikinci bir atağa geçmiş. Çünkü düşmanın

501

501

bir sonraki hamlesini bekleyemeyecek kadar sabırsız, uzun iürececek bir taktik savaşına tahammül edemeyecek kadar gençti. Şampiyon şövalyem aptalın tekiydi, tıpkı sarayın yansı gibi. Bileğinin asla bükülemeyeceğini sanıyordu, içinde ölüm korkusundan eser yoktu, kaldı ki ölümün ne olduğunu bile bilmiyordu. Çocukluk anılarının arasında yer edinen İspanyol asilzadeleri gibi Edward'm gözünde de bir şeyden korkmak, asla yakalanmayacağını sandığı bir hastalık gibiydi. Tann 'nın onu her türlü kötülükten koruyacağına öyle emindi ki. Ah zavallı Edward Howard.

İngiliz donanmasının bir anda önü kesilip eli kolu bağlanınca bir dolu kürekçiyi de yanına katıp soluğu sandallarda almış ve şuursuzca Fransızların önüne atılmış. Hem kendini hem de adamlarını boşu boşuna harcamış. Neden? Sırf sabırla beklemeyi beceremediği ve akıllıca düşünemeyecek kadar genç olduğu için. Onu kendi ellerimle ölüme uğurladığım için çok üzgünüm. Sevgili Edward, genç şövalyem benim. ZavaUı Edward'i düşünürken Henry'nin de en az onun kadar genç ve toy olduğu gerçeğiyle bir kez daha yüzleştim. Neticede gençliğin verdiği içi boş cesaretle, o da aynı hataya düşebilir, hatta yaşça daha büyük olmama rağmen ben bile asla yenilmeyeceğim fikrinin büyümesine kolaylıkla kapılabilirim.

Edward bizzat kendisi ilk adımı atıp soluğu Fransız donanmasının öncü gemisinde almış. Ne akıl almaz bir cüret, hatta kelimenin tam manasıyla aptallık! Ve ne yazık ki adamları onu yan yolda bırakma pahasına kendi canının derdine düşüp panikle ateş hattından kaçmaya yeltenmiş. Edward'i da uyardıma çalışmalanna rağmen amiralleri için artık çok geçmiş tabii. Kimi denize yuvarlanmış kimi

sandallarına geri atılmış. Edward ise düşman geminin güvertesinde adeta aklını kaçırmış gibi, tek başına mücadele etmeye çalışıyormuş. Elinde kılıcı üstüne yürüyen onlarca düşman askerine kafa tutuyormuş sözde. Bir ara o da kaçmayı düşünmüş ancak İngiliz sandallarının ateş batlından uzaklaşmak için çoktan gözden kaybolduğunu görünce vazgeçmiş. Yaşamak için son şansını da o an yitirmiş. Boynundaki kraliyet madalyonunu çıkarıp suya Jırlatmış. Fransızlar cesedine el koysa da, madalyonunu ahkoyama-sın diye. Onlarca Fransız askerine karşı tek başına kılıç sallarken yere yığılmış, aldığı ölümcül yaralara rağmen hala karşı koymaya çalışıyormuş. Acımasız düşman, sağlam kalan tek koluyla birlikte kılıcını da denize uçurmakta hiç vakit kaybetmemiş. Halbuki geri çekilip İngiliz amiralin cesaretine saygı gösterebilirlerdi. Ama onlar ne yapmış? Aç köpekler gibi üstütle çullanmış.' Edward sayısız kılıç darbesiyle nafiye umutlarını da yanına alarak son nefesini verdiğiğinde, düşman gemisinin güvertesindeymiş.

Sözümüne din kardeşlerimiz, Fransız askerleri amiralimizin ölüsüne bile saygı göstermeyerek cesedini balıklara yem olsun diye denize atmış. Barbar olabilirler ve de dinsiz ama Hristiyan Fransızların Hotvard'a yaptığını Müslümanlar bile yapmazdı. Son nefesini verirken başında Fransız bir rahip olmasına rağmen o bile kılıcı kıpırdatmamış, ne bir dua okumuş ne de takdis edilmesi için bir girişimde bulunmuş. Edward şerefli bir Hristiyan askeri değil de boş bir konserve kutusuymuş gibi seriffi sulann kucağına teslim edilmiş.

Neden sonra cesedini denize savurdıkları adamın İngiltere'nin önde gelen ailelerinden birinin oğlu, İngiliz do-

nanması amirali Edward Howard olduğunu anlayınca da denize attıkları için pişman olmuşlar. Ölüsüne bile saygı göstermeyip cesedini bir köpek leşi gibi denize attıkları için değil, cansız bedenini koz olarak kullanıp fidye isteyebilecekleri için. Tann biliyor ya, değerli şövalyemiz için kesenin ağzını açmaktan çekinmezdik. Nitekim onlarda sandallarla denize açılıp Howard'ın cansız bedenini aramaya başlamış. En nihayetinde cesedi balık ağlarıyla yeniden güverteye çıkarılmış, barbarlıkları yetinezmiş gibi bir de kalbi sökülüp alınmış. Hoivard'ın kalbini morina balığı gibi tuzlamış-lar, üniformasını çıkarıp günün anısına hatıra olarak Fransa Kralı'na göndermişlerdi. Kılıç yaralanıyla tanınmaz hale gelen bedenini ise bana ve babasına getirilmek üzere bırakmışlar.

Ulağın anlattığı bu vahşet manzarası Hernando Perez del Pulgar'ın gizlice Alhambra Sarayı 'na girişini getirdi aklıma. Yakalansaydı Hetnando da öldürülürdü ancak Müslüman düşmanın sırf eğlence için kahramanımızın kalbini söküp alacağını sanmıyorum. Aksine onlar kahraman düşmanın ölüsüne saygı gösterirdi. Tann bilir, Hernando yakayı ele verse ve öldürülseydi, aradan bir hafta geçmeden şerefine bir şarkı yazılır, bir ay geçmeden anısına bir çeşme inşa edilirdi. Evet, onlar Müslüman ama Hristiyanlarda olmayan bir incelik ve erdemleri i'ar. Fransızların yaptığını düşününce, Müslümanlara barbar deme)>e dilim vanniıyor.

Henry ulağın anlattıklarını duyunca çok sarsıldı. Edward'ın babası Thomas Howard ise on dakika içinde on yaş birden ihtiyarladı sanki. Oğlunun paramparça cesedi aşağıda bir at arabasında onu bekliyordu. Ünifonnası Fransa Kralı'nın kızı Madam Claude'ye, kalbi ise Fransız donan-

ma amiraline verilmek üzere alınmıştı. İkisini de teskin edecek güçten yoksunum. Ayrıca benim de avutulmaya ihtiyacım var. Kimseye tek kelime etmeden soluğu kraliyet mabesinde aldım, kederimi Meryem Ana'yla paylaşırsam açılırım belki. Beni anlarsa ancak o anlar, genç bir adamı sevmenin ve kendi elleriyle onu eceline uğurlamanın ne demek olduğunu iyi bilir. Acım

çok büyük ve bugün oracıkta zavallı şövalyem Edward'ın intikamını almadan son nefesimi vermeyeceğime ant içtim. Bu yaptıklarını Fransızların burnundan fitil fitil getireceğim.

Taz, 1S13

Edward Howard'ın üzücü sonu Katherine'i kamçladı, Calais'e doğru sefere çıkacak İngiliz ordusu için daha da canla başla çalışır oldu. Çatışmalarda bizzat Henry'nin de kılıç kuşanması gerekebilirdi ama en azından elinin altında gerçek toplar, kılıçlar, ok ve yaylar olacaktı ve her birinin özenle yapılmasını, asla hedefinin şaşmamasını istiyordu. Katherine kendini bildi bileli savaşın acımasız yüzünü tanıyordu ancak Henry ilk kez Edward Howard'ın ölümüyle bu gerçekle yüzleşmişti. Savaş meydanları ne masallarda anlatılanlara ne de kraliyet turnuvalarının şenlikli sahalarına benziyordu. Sevilip sayılan, gelecek vaat eden genç Edward Howard güneşli bir günde limandan demir alıp bir el arabasında parçalara bölünmüş vaziyette geri dönmüştü. Edward'ın acı kaybından sonra yerine geçen küçük kardeşi Thomas Howard'ın soğukkanlılığını, baba Howard'ın ise oğlunun intikamını alma hırsıyla hayata daha da dört elle sarıldığını görünce allak bullak olan Henry de toparlanmaya başladı.

Ordu iki partide harekete geçecekti. İlk parti Mayıs ayında Calais'e doğru yola çıkarken Kral Henry hazırda yola

586 | Philippa Gregory

çıkacak ikinci partiyle İngiltere'den ayrılacaktı. Henry hiç olmadığı kadar sıkıntılı görünüyordu. Katherine, kocasını uğurlamak için Henry ile birlikte Greenwich'ten at üstünde Dover'a geçiyordu. Yol üstündeki köylerde mazbut bir şölen havası esmekteydi. Kan-koca bir örnek beyaz atları üstünde göz alıcı görünüyordu. Katherine'in uzun mavi pelerini rüzgarda dalgalanıyor, hemen yanı başında at binen Henry ise berabederindeki tüm askerlerden daha uzun ve daha güçlü görünüyordu.

Gece konakladıkları kasabalardan sabah hareket ederken Catalina altın işlemeli göğüs zırhı ile miğferini takıyor, Henry ise bunaltıcı sıcağa rağmen hevesle baştan ayağa savaş zırhının tamamını giyiyordu. Halkın arasından geçerken miğferinin siperliğini indirmiyor, ıslık ıslık parlayan mavi gözleriyle herkese gülümsemeye özen gösteriyordu. Alemdarlar, kral ve kraliçeyi ortalarına alıp yolun iki yakasına dağılarak Katherine'in sembolü nar ve Henry'nin sembolü gülün işli olduğu bayrakları taşıyordu, içinden geçtikleri yerleşim yerlerinde halk sokaklara dökülüp coşkuyla tempo tutuyor, majesteleri için tezahüratlarda bulunuyordu. Yollarına dökülen gül yaprakları ve goncaların haddi hesabı yoktu. Henry'ye eşlik eden birlikteki tüm askerler ya yakalarına ya da miğferlerine birer taze gül ilişirmiş, hep bir ağızdan ya müstehcen şarkılar ya da Henry'nin bestelerini söylüyordu.

Dover'a varmaları neredeyse iki hafta sürdü. Ancak yol üstünde erzak ve asker de topladıkları için boşa zaman harcamış sayılmazlardı. Eli ayağı tutan, kılıç kuşanmak için engeli olmayan tüm İngiliz erkekleri orduya katılmak için adeta birbiriyle yarışıyor. İngilizler tek yürek olmuş, Edward

My\HKUM PRENSSES | 587

Howard'ın intikamını almak için galeyana gelmişti. Üstelik herkes genç kralın komuta edeceği dinamik ordularıyla bu işin üstesinden rahatlıkla gelebileceklerinden neredeyse adı gibi emindi. Mutluyum, oğlumu kaybettiğim günden bu yana ilk kez bu kadar mutluyum hem de. Bir gün gerçekten mutlu olabileceğime inanmasam da, tahmini edebileceğimden bile daha mutluyum. Dover'a varana kadar geçen süre içinde Henry her gece odama geldi, beni sevgiye boğdu. Tüm kalbiyle benim ve benim organize ettiğim bir sefere çıkmasına sayılı günler kaldı. Asıl tehlikeli çarpışmadan onu uzaklaştırdığım, İskoçlara gününü göstermeye niyetlendiğim aklının ucundan bile geçmiyor. Yolda geçen uzun ve yorucu gecelerden bilinde, bir gün yeniden bir oğlumuz olması için Tann'ya yakardım. İngiltere'nin Gülü Arthur'a hayat vermek istiyorum.

Katherine ve Thomas Wolsey sayesinde ikinci parti de mükemmel bir zamanlamayla umandan demir aldı. Her zamankinin aksine, son dakikada verilen emirlerle tamamlanmaya çalışılan eksikler söz konusu bile değildi. Henry'nin yeni boyanmış, gıcır gıcır görünen, direklerinde İngiltere bayraklarının dalgalandığı dört yüz gemisi, askeri birlikleri Fransa'ya götürmek üzere limanda hazır bekliyordu. Henry'nin gemisi altın varaklı ve pupasındaki kızıl ejderhayla ilk bakışta diğedennden ayrılıyordu. Özel olarak eğitilen başını-hafız, yeni dikilip pullada işlenmiş Tudor yeşili ve beyaz

588 | Philippa Gregory

üniformasıyla rıhtımda hazır bekliyordu. Hiçbir detay atlanmadan tüm hazırlıklar titizlikle tamamlanmıştı. Rıhtımdaki renk cümbüşüne bakınca insan kendini sefere çıkmaya hazırlanan

bir ordunun arasında değil de, özel bir kutlama için tertiplenen bir maskeli baloda gibi hissediyordu. Katherine genç ve dinamik İngiliz ordusunun nabzını tutmayı bilmiş, tam da hayallerini süsleyen gösterişli bir uğurlama töreni olması için elinden geleni yapmıştı.

Henry, limandan demir alıp Fransa'ya doğru yelken açmaya hazırды. Dover sahilinde, donanmasının önünde durup eline kraliyet mührünü aldı ve herkesin huzurunda Kat-herine'e teslim ederek yokluğunda orduya ve maiyetine vekaleten sahip çıkması için kraliçeyi görevlendirdi.

Yokluğunda kraliyete vekalet etmek için Henry'den mührü alırken ciddi ve ağırbaşlı görünmeye özen gösterip önce elini, sonra da tutkuyla dudaklarını öperek ona bol şans diledim. Ancak gemisi limandan demir alıp yelkenlerine dolan rüzgarla gözden kaybolunca sevinçten bağıra çağıra şarkı söylememek için kendimi zor tuttum. Denizaşırı sefere çıkan kocamın ardından üzülüyorum, ne de olsa giderken sahip olmak için yanıp tutuştuğum her şeyi bana bıraktı. Artık Galler Prensesi'nden de, İngiltere Kraliçesi'nden de çokfazlasıyım. Şimdi İngiltere'nin yöneticisi, ordunun başkumandanıyım. İngiltere artık benim, bense tartışmasız tek söz sahibiyim!

Ve yapacağım ilk şey, aslında devraldığım bu yetkiyle yapacağım tek şey, Tann'nm bana bahsettiği bu şansla İs-koçlan alt etmek olacak.

MAHKUM PRENSES | 589

Katherine, Richmond Sarayı'na döner dönmez Edward'in küçük kardeşi Thomas Howard'a kulede saklanan cephaneliklerden topları çıkarıp İngiltere sınırını İskoçlara karşı savunmak üzere Newcastle'in kuzeyine konuşlanmasını emretti. Thomas Howard, ağabeyinin ye/ini doldurabilecek bir amiral olamazdı ama en azından sağlam karakterli bir delikanlıydı ve Katherine cephaneliklerin kuzeye nakliyesinde ona güvenebileceğine inanıyordu.

Hemen hemen her gün ulaklar Fransa'dan yeni haberler getirmekteydi. Wolsey, ulaklara kesin talimat verip ateş hattındaki tüm gelişmelerin kraliçeye rapor edilmesini sağlamıştı. Katherine, Henry'nin iyimser bir tavır sergileyeceğini bildiğinden, Wolsey'den de detaylı ve objektif raporlar talep etmişti. Gelen haberlerin hepsi de iyi sayılmazdı. İngiliz ordusu sağ salim Calais'e ulaşmış ve daha o an kutlamalar ve şöenler başlayıvermişti. Henry'nin gösterişli zırhı ve zıpkın gibi delikanlılardan oluşan dinamik ordusu büyük övgü toplamıştı. Ancak İmparator Maximilian, İngiliz kuvvetlerini takviye etmek üzere beraberinde getirmesi beklenen birlikleri toparlayamamış, imkansızlıklarını bahane göstererek kılıcıyla bizzat kendisinin genç prensin emrinde olduğunu söylemişti.

Kutsal Roma İmparatoru'nun emrinde olduğunu söylemesi, henüz savaş meydanında tek top atışına bile şahit olmamış genç Henry'nin başını döndürmeye yetti de arttı.

Wolsey'in raporunu okurken Katherine'in gayriihtiyari kaşları çatıldı. Henry'nin, imparatora astronomik sayılabilecek bir teklifte bulunacağına şüphe yoktu. Halbuki Maximi-

590 | Philippa Gregory-

lian söz konusu masrafları kendi karşılamak suretiyle ittifakın bir parçası olmaya söz vermişti. Katherine, daha ilk günden beri karşılarına çıkan o tatsız ikiyüzlülüğün kokusunu çabuk aldı. Ama en azından ilk çatışmasında kendinden yaşça büyük ve çok daha tecrübeli bir askerin Henry'nin yanında olacağını bilmek yüreğine su serpiyordu.

Maximilian'in önerisi üzerine, İngiliz ordusu işgale The-rouanne'den başladı. Therouanne, İngilizler için hiçbir değeri olmayan ancak Kutsal Roma İmparatoru'nun uzun zamandır göz koyduğu küçük bir kasabaydı. Kasabanın surlarında-ki kısa menzilli silahlardan Henry uzakta tutulmuş, gece yanlarına kadar kamp alanında tudyarak gözcü askerlede sohbet etmiş ve hayatının ilk top atışını gerçekleştirmişti.

İskoçlar, İngiliz ordusu başlarında kralları ile limandan demir alır almaz savaş ilan edip güneye doğru iledemeye koyuldu. Wolsey ezeli düşmanlarının harekete geçtiğini haber alınca, Katherine'e yazıp Henry'nin birliklerinden bazılarını geri göndermesini isteyip istemediğini sordu. Katherine ise elindeki yoklama defterlerini çoktan önüne açmış, yeni bir birlik toplamaya başlamıştı.

Londra'da bulunan milislerin acilen toparlanmasını emredip üstüne zırhım geçiren Katherine, gösterişli beyaz atının üstünde sefer öncesi birliklerinin son kontrollerini yapmaya hazırdanıyordu.

Nedi7nelerim göğüs zırhımın biritlerini bağlarken aynada kendimi seyrediyorum, istisnasız hepsinin de yüzünden düşen bin parça. Olup bitenlere bir türlü anlam veremiyorlar. Miğferimi tutan hizmetçi, kucağına taşıyamayacağı bir yük

.VLUIKUM PRENSES

591

verilmiş gibi yüzünü ekşitmiş, tüm bunların hiçbiri aslında hiç olmamalıymış gibi bakıyor. Oysa ben kendimi bildim bileli, dört gözle bu anın gelmesini bekledim. Bu benim kader anım.

Derin bir nefes aldım. Zırhımm içinde aynadaki aksim tıpkı anneme benziyor. Mağrur, kendinden, emin ve bileği bükülmez bir kadın savaşçı. Saçlarımı yüzüme gelmemesi için tıpkı 07iun gibi enseme topladım. Göğüs zırhımdan yansıyan ışık yüzüme vuruyor, gözlerimin her zamankin-dan daha ışıltılı görünmesini sağlıyor.

"Korkmuyor musunuz.^^" Mana de Salinas kulağıma eğilip usulca sordu.

"Hayır. "Doğruyu söylüyorum. "Ömrüm boyunca hep bu anı bekledim. Ben bir kraliçeyim ve ülkesi için kılıç kuşanmak zöiında kalmış bir kraliçe kızyım. Şimdi de ülkemin benim kılıç kuşanmama ihtiyacı var. Tahtta yan gelip yatma vakti değil Maria. Bir erkeğin kalbiyle hareket edebilecek bir kraliçe gibi davranmalıyım. Ben kraliçeyim ı.>e ordumu komuta edebilirim."

Nedimeler bir anda kendi aralarında huzursuzca fısıldaşmaya başladı.

"Komuta etmek mi?"

"Hem de kuzeyde?"

"Alaya katılacaksınız ama ateş hattına girmeyeceksiniz, değil mi?"

"Ama bu çok tehlikeli. "

Kapıda bekleyen hizmetçinin elinde tuttuğu miğferime uzandım. "Askerlerimin başında kuzeye gideceğim ve Is-koçları yeneceğim. Gerekirse cenk de ederim. Düşmanı yenilgiye uğratana kadar da geri dönmeyeceğim. "

592 | Philippa Gregory

"Ya bize ne olacak?"

Gülümsedim. "İçinizden üç kişi bana eşlik etmek üzere beraberimde gelecek. Diğerleri ise sarayda kalacak. Geride kalanlar bayrak dikmeye, bandaj hazırlamaya devam edecek. Herkes görevini itinayla yerine getirmeli. Benimle gelenler ise savaş meydanındaki birer asker gibi davranacak. Tek bir şikayet bile duymaya tahammül edemem."

Nedimeler gene hep bir ağızdan söylenmeye başladı. Sızlanmalarını dinleyerek kaybedecek vaktim yok, kapıya yöneldim. "Maria ve Margaret, siz ikiniz benimle geliyorsunuz. "

Birlikler sarayın avlusunda toplanmış bile. Aralarından geçerken her biriyle göz teması kurmaya özen gösteriyorum. Annemle babamın da sefere çıkmadan önce aynı şeyi yaptığına defalarca şahit oldum. Babam, her askerın kendisine değer verildiğini ve ordudaki herhangi biri gibi değil de, başlı başına bir birey gibi muamele görmesi gerektiğini söylerdi. Ben de tüm askerlerimin onları gördüğümü, emrimde olan her birini ayrı ayrı tanıdığımı bilmelerini istiyorum. Beş yüz kişilik birliğin arasından usul usul geçerek en ön sıraya vardım, miğferimi çıkarıp yüzümü orduma döndüm. Saçları toplu, yüzü peçeli bir İspanya Prensesi değildim artık. Yüzü gözünü açıkta, tam manasıyla bir İngiltere Kraliçesi'yim. Herkesin duyabilmesi için sesimi iyice yükselttim.

"Yurttaşlarım.' Siz ve ben birlikte İskoçlarla savaşmaya gidiyoruz. Ne bir an olsun bocalayacağız ne de yenileceğiz. Onlar geri çekilmediği müddetçe, biz de çekilmeyeceğiz. Hepsini öldürmeden durup dinlenmek yok. Omuz omuza verip İskoçları yeneceğiz. Bu çatışmayı biz çıkarmadık. Her şey karısının gururunu ayaklar altına alıp anlaşmayı boz-

iyin.n.r^um rK£,l\5ni

:>yi

mak pahasına harekete geçen Kral fames'in başının altından çıktı. Papa Hazretleri yasakladığı halde üstümüze yürümekten çekinmedi, fames yıllardır bu planı yapıyor olmalı. Bir korkak gibi kimbilir ne zamandır zayıf anımızı kolluyor. Ama ona bu zevki yaşatmayacağız, çünkü biz her zaman olduğu gibi yine güçlü olan tarafız. İskoçları ezeceğiz. Size söz veriyorum, eve zaferle dönen taraf biz olacağız. Tann bizimle birlikte. Biz O'nun inanan savaşçlarıyız. Ve... Unutmayın ki, Tann vatan toprakları için savaşılanların yanından asla ayrılmaz."

Büyük bir alkış koptu. Korkmadığımı, en az erkek bir hükümdar kadar cesur olduğumu görsünler diye, dudakla-nma iliştiirdiğim kendinden emin gülümsemeyle önce sağıma, sonra soluma döndüm.

"Ordular ileri!"

Katherine'in ilk birliği, kuzeyde savunma hattını oluşturmak üzere Surrey Kontu liderliğinde yola çıktı, içinden geçtikleri kasaba ve köylerden de asker toplamaya devam ediyorlardı. Katherine'in önceden yola çıkardığı ulaklardan ise haberler gelmeye başlamıştı bile. James'in

ordusu İskoç sınırını geçmiş, sınırdaki dağlık araziye tırmanıyordu. Yol üstünde hem asker topluyor hem de köyleri yağmalayıp erzaklara el koyuyordu.

"Smır baskını, öyle mi?" Katherine öyle olmadığını bildiği halde sordu.

Ulak başını öne eğdi. "Lordumuz, Fransa Kralı'nın eğer bu çarpışmayı kazanırsa İskoç Kralı'na onu tanıyacağına dair söz verdiğini size iletmemi istedi."

"Tanımak mı? Ne olarak?"

"İngiltere Kralı olarak."

Ulak, kraliçenin korku ve şaşkınlıktan çığılığı basmasını beklerken Katilerine başını sallamakla yetindi.

"Kaç kişiler?"

"Kesin bir rakam veremem."

"Aşağı yukarı kaç kişiler o zaman?"

Kraliçenin gözlerine bakınca genç ulak duraksadı.

"Doğru söyle, kaç kişiler?"

"Korkarım altmış bin kadar var majesteleri, belki de daha bile fazla."

"Ne kadar fazla olabilir, tahminen?"

Ulak yeniden sessizliğe gömülürken Katherine sandalyesinden kalkıp pencereye seğırtti. "Lütfen aklımdan ne geçiyorsa söyle bana. Eğer benden sakladığın bir şeyler varsa, görevini kötüye kullanmış sayılırsın. Savaş meydanında beklediğimden daha büyük bir orduyla karşılaşsam, ne olur bir düşünsene."

"Sanırım yüz bin kiş kadar var majesteleri." Kraliçenin dehşete düşerek baygınlık geçirmesinden endişe eden ulak, Katherine'in yüzünde kendinden emin bir gülümseme olduğunu görünce şaşırıp kaldı. "Ah, ben de bir şey sandım!"

"Yüz bin dolayında İskoç askerinden sözediyoruz majesteleri, bu sizi korkutmuyor mu?"

"Ben çok daha kötülerini gördüm, İskoçlardan mı korkacağım?"

^y»

1 1Vİ-.1 "ı^k^^

Artık hazırım. İskoçlar vargüçletiyile sınıra dayanıyor. Kuzeydeki kaleleri bizimle dalga geçer gibi işgal etmişler. İngiltere'nin Gülü ve en tecrübeli askerleri deyiızaşın birse/erde. Fransa Kralı, İskoçlar aracılığıyla bunlumuzu sürtebilece-ğini düşünüyor. Sahne sıram nihayet geldi. Yenmek de, yenilmek de benim ve l-ransa seferinden arta kalan ordumun elinde. Kraliyet bayrak ve flamalarını derhal yüklükten çıkarılıp hazırlanmasını emrettim. Kraliyet flamasının birliklerin başında dalgalanması, İngiltere Kralı'nın savaş meydanında olduğuna işarettir. Ve o kral da benden başkası değil.

"Kraliyet Jlamasıyla sefere çıkamazsınız." Nedimelerimden biri çenesini tutamadı.

"Ben çtkamazsam kim çıkabilir?"

"Sadece kral.^"

"Kralımız şu an Fransa'da, İskoçlarla savaşamaz öyle değil mi?"

"Majesteleri, kraliçe bile kralın Jlamasını alıp sefere çıkamaz. "

Gülümsedim. Güçlü görünmek için fazladan bir çaba sarfetmiyordum. Ömrüm boyunca bu anın gelmesini bekledim, şimdi de elbette tadını çıkanyonım. Arthur'a üstünde savaş zırhıyla kılıç kuşanan bir kraliçe olacağıma söz vermişim, sözümü de tutacaktım. "Bir kraliçe eğer zafer kazanacağına inanıyorsa, pekala da kraliyet flamasını alıp sefere çıkabilir."

Geride kalan birlikleri toparlamaya koyuldum. Başlan-na geçip soluğu savaş meydanında alacağım. Ama her kafadan, bir ses yükselmesine engel olmak mümkün değil.

"Ordunun önünde savaşa giremezsiniz."

;&yo | i^nuippa urement

"Neyani, arkasından mı gideyim?"

"Majesteleri, belki de en iyisi sizin hiç gitmemeniz."

"Ben başkumandanlarıyım, elbette onlarla gideceğim. Ben böyle bir durumda evde oturup gizli kapaklı işler çevirerek devlet politikasını etkilemeye çalışacak ya da çocuklarıyla oynayacak bir kraliçe değilim. Ülkem teblikedeyse, ben de bizzat tehlikedeyim demektir. Eğer ülkem zafer kazana-caksa, ki kazanacak, bu benim zaferim olmalı."

"Amaya eğer..." Keskin bakışımla lafı nedimemin ağzına tıktım.

"Aptalın teki değilim, rüzgar yön değiştirirse ne yapacağımı çoktan planladım. İyi bir kumandan sadece zaferden sözeder ama yenilgi kapıya dayanırsa ne yapacağını da bilir. Ne zaman geri çekilip ne zaman hücum edeceğimi, birlikleri ne zaman dağıtıp tekrar toparlayacağımı gayet iyi biliyorum. Onca sene bir gün Kral James ve sarsak kansı Margaret gelip elimden alsın diye tahta çıkmayı beklemedim ben!"

Katherine'in adanılan, yaklaşık kırk bin asker, omuzlarına ağır gelen silahlan ve kumanyalanyla, yol boyunca inci gibi dizilmiş bekliyordu. Katarın en önünde kraliyet flaması dalgalanıyor, hemen gerisinde beyaz atının üstünde kraliçe ilerliyordu. Katherine, kendisinin de orada olduğunu tüm askerlerin bilmesini istiyordu. Zaten savaş meydanında da bire bir yüz yüze gelecektlerdi. Günde iki kez"birliklerin arasında gezinen kraliçe, hemen hemen tüm askerlere yüreklendirici bir çift laf etmeyi atlamıyordu. Her sabah gün ağarmadan uyanıp sabah vaazını dinliyor, gün içinde sık sık dua

MAHKUM PRENSES

597

etmesine rağmen geceyansı da kalkıp kocası, kendisi ve ülkesi için Tann'ya sığınıp yakanyordu. Katherine'in ordusu ile Thomas Howard'in kumanda ettiği birlikler arasında sıkı bir haberleşme ağı kurulmuştu. Plana göre, önce kont birlikleriyle İskoçların yolunu kesmeyi deneyecekti. Eğer başarısız olur da İskoçlar ilerlemeye devam ederse, bu kez Katherine ve ordusu savunmaya geçecekti. İskoçlar bu aşamada da İngiliz savunma hattını kırarsa, Katherine ve Surrey Kontu, Londra'nın savunması için geliştirdikleri son planlarını devreye sokacaktı. Önce birliklerini dağıtacak, sonra halktan yeniden asker toplayıp ellerinde kalan orduyla birleştirerek en kötü ihtimalle kuleye geri çekilip Fransa'dan Henry'nin takviye birlik göndermesini bekleyecekti.

Thomas Howard, İskoçların üstüne önce kendisini salmamdan rahatsız oldu. Eminim birliklerimizi birleştirmeyi tercih eder ama benim yaptığımız planı değiştirmeye hiç niye-titn yok. Aslında iki orduyu birleştirmek daha iyi olabilirdi, özellikle de güvenliğimiz açısından. Ama stratejimin bel kemiğini güçlü bir savunma hattı oluşturuyor. Dolayısıyla İskoçların güneye doğru ilerleme ihtimalini göz ardı edemem. Bu durumda da el altında sağlam bir birliğin bulunması gerekiyor. Amacım tek bir çarpışmada galip gelerek arkarnı dönüp gitmek değil. Mümkünse sonsuza dek İskoç tehlikesini ortadan kaldırmak niyetindeyim.

Aslında benim de içimden geçen Howard'in bizi bekle-mcsiydi. İlk çatışmada bulunmayı ben de çok istiyordum. Ancak içimden geçenleri değil, doğru olanı yapmak zorun-

598 | Philippa Gregory

dayım. Kaybedersek İskoçların yolunu Londra'ya kadar açabilecek bir çatıpnı uğruna, birbirinden değerli askerlerimi tehlikeye alıp heba edemem. Surrey Kontu güçlerimizi birleştirirsek zaferin mutlaka bizim olacağını düşünüyor ancak atladiğı bir şey var, o da savaş meydanlarının beklenmedik sürprizlere gebe olduğu. İyi bir kumandan kendini en kötüsüne hazırlar ama en iyisi için mücadele eder. İskoçların tek bir çatışmayla zaferini ilan edip Büyük Kuzey Y'o-lu'ndan ellerini kollannı sallayarak başkentimize girmesine göz yumamam. Tacımı kolay kazanmadım, kolay kolay da kaybetmeyeceğim. Bir çatışmada, hatta belki birden çok ça--tışmada üstün gelebilirler ama tahtımı asla alamayacaklar.

Londra'nın altmış mil uzağında, Buckingham'dayız. Sefere çıkmış bir ordu için hızımız oldukça iyi. Söylenene göre İngiliz ordusu için ise mükemmel bir hızla yol alıyoruz. Yoruldum ama bitkin değilim. Heyecan ve dürüst olmak gerekirse içimde saklı tuttuğum korku bedenimi dinç tutuyor.

Herkesten sakladığım bir snm daha var. Her akşam atımdan iner inmez hemen yalnız kalabileceğim bir yer arayıp buluyor ve ilk iş eteğimi indirip iç çamaşırımı kontrol ediyorum.. Adet dönemim ve kanamam henüz başlamadı. Geçen ayla birlikte son iki aydır adet gönnüyorum. En büyük umudum, en kuvvetli arzum Henry'nin Fransa'ya doğru hareket etmeden önce beni gebe bırakmış olması.

Ağzımı açıp kimseye tek kelime etmedim, nedimelerime bile. Duyarlarsa, hamile olduğum halde at tepesinden inme-yip savaş hazırlığında olmama tonla laf edecek, yaygarayı koparacaklar. Kimseye anlatmaya cesaret edemem. Kapımıza dayanan bu savaşta dengelerin değişmesini istemiyotzım. Elbette benim için İngiltere tahtının veliahtını doğunnaktan

MAHKUM PRENSES

599

daha önemli bir şey olamaz ama önce o veliahtm sahipleneceğı vatan toprağım garanti altına almam gerekiyor. Dişimi sıkıp bu büyük sorumluluğun altına gireceğim.

Askerlerim lider olarak kraliçeyi takip ettiğini biliyor. Onlara bizzat zafer sözü verdim. Bana inandıkları için ve onları kadın başıma bile olsa yalnız bırakmadığım için canla başla mücadele edecekler, bundan adım gibi eminim. Düşmana bizden daha yakın olan SwTeyin adamları da arkalarında benim birliklerimin olduğunu bildikleri için kendilerini güvende hissediyor. Takviye kuvvetlerle de bizzat ilgilendiğimi herkes biliyor. Ordunun başına geç- | mern, ülkede ardi arkası gelmeyen tartışmalara neden oldu zaten. Şimdi kalkıp eğer kadırüara özgü bir sebepten ötürü Londra 'ya dönmem gervktiğini ve sefere tensiz devam etmelerini istediğimi söylersem, onlarda arkalarına bile bakmadan peşime takılıp benimle gelir.

Ayrıca koruyamadığım ve güvenliğini sağlayamadığım bir kraliyet için veliaht doğarsam ne olur; doğurmasam ne olur? Önce mükemmel bir gener-al olmalı, İskoçlara haddini bildirmeliyim. Ancak işim bittikten sonra tekme kadırt olmaya hakkım var.

Geceyansı Thomas Lloivard'dan. haber geldi. Ulağın söylediklerine göre İskoç birlikleri savaş düzeni almış, Flodden adı verilen bir mntıkada saldırıya geçmeye hazırlanıyor-muş. Çatışma alanının kaba taslak çizimini de göndervn tecriibeli asker, dağlık araziye konuşlanan düşman birliklerinin güneye doğru'u inmesinden endişe ettiğini de not düşmüş. Krvkiye bakılırsa birliklerimizin tırmanışa geçerek kuvvetti bir mühimmata sahip düşmana karşılık vermeye çalışması anlamsız olacak. İngilizler bumuru gös-

600 | Philippa Gregory

terdiği an, keskin İskoç nişancıları ve okçuları devreye girecek.

"Lordunuza çevreye casuslar salmasını, İskoçların arkasından dolanıp kuzeyden saldırmak için bir yol bulmasını söyleyin. Bana kalırsa basit bir savaş hilesine başvurmakta fayda var. İskoçları dağdan indirmeye yetecek kadar adamı yamaçta bıraksın, birliğin geri kalanıyla kuzeye gider gibi ilerletmeye devam etsin. Şansı yaver giderse, düşman peşlerine düşer böylece düzlükte çatışma imkanı yakalar. Gitmezse de, kuzeyden dolanıp arkalarına geçmeye çalışır. Arazi yapısı nasıl? Kont krokiye bir akarsu çizmiş."

"Bataklık. Açıkçası askerlerimiz bataklığı geçebilir mi, emin değilim."

Dudaklarımı ısırdım. "Benim görebildiğim tek çıkar yol bu. Lordunuza bunun bir emir değil, sadece bir öneri olduğunu söyleyin. Arazideki kumandan kendisi, kendi kararını kendi vermeli. Ama yine de ne yapıp edip İskoçları dağdan indirmesi gerektiğini düşündüğümü iletin. Dağa tırmanmaya kalkmasın. Ya arkadan dolaşacak ya da düşmanı tuzağa düşürüp dağdan kendiliğinden inmesini sağlayacak."

Ulağ selam verip dışarı çıktı. Tanım, yardım et de mesajım kanta ulaşsın. Eğer dağa tırmanmaya kalkarsa, savaş bizim için başlamadan biter. Ulağ dışarı çıkar çıkmaz, nedimelerimden biri korkudan titreyerek yanıma geldi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Kuzeye ilerleyeceğiz."

"Ama her an çatışma başlayabilir!"

"Evet! Eğer birliklerimiz galip gelirse hemen eve döneriz, gelemese de İskoçlarla Londra arasında durmamız gerek."

"O zaman ne yapacağız?"

"Doğduklarına pişman olmaya ne dersin?"

^x^

10 Eylül 1513

"Majesteleri!" Katherine'in çadırından içeri, yorgunluk ve heyecandan beti benzi atmış bir ulağ girdi. "Lord Thomas Howard'dan haberler getirdim, çatışma haberleri."

"Evet?" Kraliçe de heyecanlandı.

"Majesteleri, yendik. İskoçya Kralı öldürüldü. Beraberinde de yirmi kadar İskoç lordu, psikoposlar, kontlar ve keşişler. Bu yenilgiden sonra İskoçlar bir daha asla kendini toparlayamaz. Sadece bir günde kilit isimlerinin yandan fazlasını yere serdik."

Katherine'in yüzüne renk geliverdi. "Kazandık."

"Siz kazandınız majesteleri. Kontumuz, sizin bizzat toplayıp, eğitip silahlandırdığınız askelerin tüm emirlerinizi yerine getirdiğini size iletmemi istedi. Bu sizin zaferiniz, İngiltere'nin güvenliğini siz sağladınız."

Katherine'in eli metal zırhın altında kalan karnına gitti. "Güvendeyiz."

Ulağ başını sallayarak elinde tuttuğu kan revan içindeki pelerini Katherine'e uzattı. "Lordumuz bunu size gönderdi."

"Nedir bu?"

"İskoçya Kralı'nın pelerini. Kanıt olarak cesedinden çıkardık. Ölüsü hala elimizde. O öldü ve İskoçlar bozguna uğradı. Birinci Edward'dan bu yana hiçbir İngiltere Kralı'nın başaramadığını siz başardınız. İngiliz topraklarını İskoç tehlikesinden nihayet kurtardınız."

"Benim için bir rapor hazırlayıp katibe dikte edin. Bildiğiniz ve Kont Thomas Howard'ın söylediği her şeyi kağıda dökün. Derhal kralı gelişmelerden haberdar etmeliyim."

"Lordumuz diyor ki..."

"Ne diyor"

"İskoç topraklarına girip yerle bir etmesini isteyip istemediğinizi soruyor. Hatırı sayılacak bir direnişle karşılaşacağımızı düşünmüyormuş. Bu bizim için büyük bir fırsat, düşmanın akıbeti tamamen merhametinize kalmış durumda."

"Elbette." Katherine önce heyecanla atıldı ancak sonra duraksadı. Bu yanıt Avrupa'daki pek çok hükümdarın düşünmeden verebileceği sıradan bir yanıtı. Hıristiyan alemindeki herhangi bir hükümdar da ilerlemeye devam edip intikam alma yoluna gidebilirdi.

"Hayır! Hayır, bir dakika bekle."

Katherine ulağa arkasını dönüp çadırın kapısına yöneldi. Dışarıda yolda geçirilecek yeni bir gece için hazırlıklar devam ediyordu. Kamp alanında küçük ateşler ve meşaleler yanıyordu. Havayı saran is ve duman kokusu Katherine'in çocukluğundan aşına olduğu tüyler ürpertici bir kokuydu. Katherine'in çocukluğunun kokusu, ilk yedi yılı savaş kamplarında geçen, düşmanı her gün biraz daha geri püskürtüp sonunda köleliğe, gurbete ve ölüme sürükleyen çocukluğunun...

Düşün. İyi düşün. Bir kadının yumuşamaya dünden razı kalbiyle değil, bir erkeğin acımasızlığıyla düşün. Karnında bir can taşıyan bir annenin hassasiyetiyle, bu gece İskoç-ya 'da dul kalan kadınların ocağının tütmediğini aklına ge-

AmMiVUM i^<t:\h,l::i, • W>

tiiDiedcn düşün. Bir kraliçe gibi düşün, denilmiş, krallarını kaybetmiş düşman ülkenin toprakları önümüzde deniz derya gibi açılırken düşü'nü. Düşman topraklarını istesem haritadan bile silebilir, onları tümünden yok edebilirim. Herhangi bir kumandan bile bu saatten sonra bu işin altından kolaylıkla kalkabilir. Yerimde babam olsa biran bile tereddüt etmezdi. Atînem ise ı>ur emrini çoktan vermişti.

Düşünüvorum. Ve vardığım sonuç annemle babamın doğru olanı yapmadığı. Sonunda söylemek şöyle dursuydu, aklımın ucundan bilegeçiremediğim düşünceyi dillendire-bildim. Annemle babam yanlış yapmıştı. İskri ve idari dehalarına rağmen yanılan onlardı. Bu gerçekle yüzleşmem tüm ömrüme mal olmuştu, ne act.

Bir ülke için sürekli savaş halinde olmak çift taraflı bir bıçağa benziyor. Hem zafer kazananın hem de Yenilgiye uğrayanın canını yakıyor. Şimdi İskoç topraklarına girmeye kalkarsak dünyayı başlarına yıkabilir, kimbilir belki de asırlar boyu onlara göz açtırmayabiliriz. Yıkıntılar arasında ancak fareler ve salgın hastalıklar türeyebilir. Ama çok uzun zaman olsa da. bir gün İskoçlar yeniden toparlanacak ve büyük büyük dedelerinin intikamını almaya üzere İngiltere'ye hücum edecek. Nefret nefreti besliyor. Eve!, annemle babam Müslümanları topraklarından temizledi ama Hıristiyanlar ile Altısiümanlar yan yana barış ve uyum içinde yaşamayı öğrenmediği sürece hep tehlikede olacaklar. İsabella ve Ferdinand, Müslümanları yendi ama bir gün çocuklarının çocukları intikam hırsıyla kapılarına dayanan cihadla yüzleşmek zorunda kalacak. Savaş savaşın zehiri, batış ise tek panzehir.

DLJ-I

rnuippa Gregory

"Bana başka bir ulak çağır," diye emretti Katherine omzunun üstünden. Yeni ulak fazla bekletmeden çadırın kapısında bitiverdi. "Surrey Kontu'na gidip bu muhteşem zafer için kendisine müteşekkir olduğumu söyle. Esir aldığı İskoç askerlerinin silahlarına el konulduktan sonra serbest bırakılmasını istediğimi de ilet. Barış ilan edeceğiz. İskoçya Kraliçesi'ne eğer bizimle sonsuza dek iyi bir komşu ve dost olmayı kabul ediyorsa, barış ilan etmeye hazır olduğumuza dair bir mektup yazacağım. Zafer bizim olduğuna göre cömert davranmalıyız. Zaferimizi sonu gelmeyecek bir savaşlar silsilesine vesile yapmaktansa, bitimsiz bir barışa vesile yapmayı tercih ederim."

Ulak, kraliçeyi selamlayıp yanından ayrılırken Katherine de ateş hattından haberler getiren ulağa dönüp "Git ve yiyecek bir şeyler bul kendine. Herkese de savaş kazandığımızı ve huzur içinde eve dönme vaktinin geldiğini ilan et," dedi.

Kraliçe vakit kaybetmeden yazı masasına oturup mürekkebi önüne çekti. Kağıdı ve mührü de hazırды. Kocasına kısa bir not yazıp İskoç Kralı'nın pelerinini gönderdiğini ekledi.

Majesteleri,

Böylece size verdiğim sözü tutluğumu görmüş olacaksınız. Size İskoç Kralı 'rım pcloinini gönderiyorum. Aslında cesedini göndermeyi de düşün?nedim değil. Ama asil İngiliz askerlerinin kalbinin hu hunharlığı dayanabileceğini sanmıyorum.

MA! [Ki .M PRENSES " 605

i'hırsadım. Kazandığımız muhterem zaferle Londra'ya gch dönüp islrabate çekilerek kanvnda taşıdığımın emin olduğum bebeğimin doğum hazırlıklarına başlayabilirim. Hcnn>'ye hamile olduğumu bildirmek için can atıyo-nım ancak bu müjdeli haberi şimdilik sadece o bilsin istiyorum. Ama bu mektup, aslıncd aramızdaki hiçbir mektup özel değil. Çünkü Henry mektuplarını asla kendi açıp okumaz, katiplere açtırır re cevabım da katibine yazdırır. Birden [jcnry'yc. bir daha gebe kalırsam şükranlanımı sunmak üzere soluğu hemen Walsingham Jdpnağı'nda alacağımı söylediğimi hatırladım. Eğer PIen>y de hatırlıyorsa, tajnnak ziyaretini bir şifre olarak kullayabilirim Böylece mektubu herkim okursa okusurt, hamile okluğumu sadece Henry anlayabilir. Gülümseyip yazmaya koyulurken bir yandan da mektubu alınca ne kadar mutlu olacağını hayal ediyorum.

'Mektubuma Tanrıya seni bir an önce sağ salim evimize göndcnricsi için dua ederek son veriyorum. Ayrıca daha önce söz vcitliğim gibi Walsinghcnn Tapınağına gitmeye hazırlandığımı da bilmeni islcTim.

Kanıl Katherine.'

'Wabiuijfiam, Sonbalar ı^i}

Katherine, Walsingham 'I'apınağı'nda diz çökmüş, gözlerini Meryem Ana heykelinden ayırmadan dua ediyor ancak baksa da hiçbir şey görmüyordu.

DUD

rniuppa oregtiry

A: ^kim, aşkım benim., sonunda başardım. İskoç Kralı'nı kanlı pelerinini Hctiryrye gönderdim ve bu zaferin benim değil onun eseri olduğunun altını çizmek için elimden geleni yaptım. Oysa bu zafer ne benim ne de Ileniy'nin, bu zafer senin sevgilim. Senin, çünkü bu topraklara geldiğimde en büyük düşmanın Müslümanlar olduğu fikrine öyle takılı kalmıştım ki, dikkatimi İskoçlara çevirerek güzümü açan sen oldun. Ve hayat bana bir ders daha verdi. Düşmanı telif etmeye çahşmaktansa affetmek en doğrusu. Eğer hala Müslüman doktorlar, astronomlar, matematikçiler ara)tıızda olsaydı, eminim daha iyi bir hayat yaşıyor olurduk. Belki bir gün gelecek İskoçların yetenek ve cesareti>ie de ihtiyaç duyacağız. Belki barış önerim sayesinde bizi Flodden Savaşı için de ajfederler.

Hayatta ne istedimse elde ettim, sen hariç tabii. Kraliyetimizi güvende kılacak bir zafer kazandım. Yeniden hamileyim ve bu kez bebeğimin yaşayacağına eminim. Eğer bir oğlum olursa adını senin namına Arthur koyacağım, kız olursa da Mary. İngilizler tarafından sevilen, sayılan bir kraliçeyim ve Henry'nin de bundan böyle bana iyi bir eş ve insanlık için iyi bir adam olacağına inanıyorum.

Yere oturup gözlerimi yumdum. Ama gözyaşlarının yanaklarımdan süzülmesine izin veremem. "Tek eksiğim sensin aşkım. Seni ömrümün sonuna dek hep özleyecek ve eksikliğini hissedeceğim."

"Majesteleri, iyi misiniz?" Rahibenin sesiyle kendime gelip gözlerimi açtım. Uzun süre dizlerimin üstünde oturduğum için bacaklarım uyuşmuştu. "Sizi rahatsız etmek istc-

'u\ı ıııı_ .vi rnc.NOilo

mczdim ama saatlerdir kıpırdamadığınızı görünce, nasıl olduğunuzu sormak istedim."

"Ah. eve!." Gülümsemeye çalıştım. "Birazdan geleceğim, şirndi beni yalnız bırakır mısınız^""

Gözlerimi yumup yeniden Art hur'u hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. "O kutsal bahçede beni bekle .'Sevgilim. Elbet sana geleceğim, bir daha ayrılmamak üzere kavuşacağız. Buradaki işim bilince, bil ki sana koşacağım. Bekle beni..."

^

^Blacifriars Salonu

Tapa'mn elçisi, liralın büyük sorununu dinlemek üzere mahkeme salonunda.

Jiaziran, i^iq

İçimlerin ağırlığı vardır, söz bir kez ağızdan çıktı mı, suya atılan taş gibi dalgalarıyla birlikte yayılır durur. Ve o dalgaların kime çarpacağı hiç belli olmaz.

Bundan yıllar evvel bir gün birine onu çok sevdiğimi iv ömrümün sonuna kadar da seveceğimi söyledim. Sonra da son nefesini vermek üzere olan bu delikanın son arzusunu yerine getirmek için bir söz verdim. Tam yinni yedi yıl önceydi. Başta o genç olmak üzere, Tanrının ve annemin arzusunu ve tabii kendi arzumu da yerine getirmek adına suya bir taş attım. Sonra da dalga dalga yayılmasına elim kolum bağlı seyirci kaldım.

Tanrı'nın huzurunda söylediğini yalanın hesabını vermek zorunda kalacağımı biliyordum. Bibnediğim şey, bu hesabın yeryüzünde gömlmck zorunda kalacağıydı. Aşkıt

MAHKUM I'KENSES » 609

ma verdiğim bir söz, gizlice fısıldanmış bir yeminden ötürü tüm dünyanın beni sorguya çekeceği hiç aklıma gelmezdi. Verdiğim söze hala sadığım ve her ne pahasına olursa olsun yalanımı açık etmeyeceğim.

İnanıyom ki, benim yerimde hangi kadın olsa aynısını yapardı.

Henry'nin yeni aşığı, nedirru'lerimden Elizabeth Bo-ley'nin kızı. En başından beri bir gün karşıma dikilmesinden korktuğum rakip sonunda çıkageldi. Bu kadın benden bile daha kararlı, kraldan bile daha açgözlü. Kendine güveni ve kurnazlığı insanın kanını donduracak cinsten. Henry'yi bir erkek, bir aşık olarak arzulamıyor. Kocamın daha önce de kaçamakları oldu, yatağına aldığı kadınları artık sıradan bir hikaye kitabını okur gibi okuyabiliyordum. Ancak bu kızın arzuladığı Henry değil, bizzat benim tahtım. İşi kolay değildi ama hırslı ve ısrarcıydı. Kralın güvenini kazandı, suiai'ını dinledi. Ve sonunda, tavşan yuvasında kan kokusu alan bir samur gibi yalanımın peşine düştü.

Mübaşir seslendi, "Aragonlu Kalherine, İngiltere Kraliçesi... Mahkemede bekleniyorsunuz." Salona buz gibi bir sessizlik çöktü ama aslında kimse cevap almayı beklemiyordu. Ne bir savunma hazırlanmış ne de bir avukatın yardımına başvurmuştum. Niyetim mahkemeyi tammadığımı gösienntti. Aslında duruşmaya bcnsiz devam edeceklerini sanıyorlardı. Mübaşir tam diğer şahiti çağdırmaya hazırlanırken... Cevap verdim.

Adamların salonun çift kanallı kapısını açınca, başım dik, omuzlarım gergin yüzümde korkudan eser olmadan

610 » Philippa Gregory

salona adım attım. Yalancı, kadir kıymet bilmez, hain kocam Henry kapının lam karşı köşesinde altın rengi kraliyet sayılanının altında oturuyor.

Tahtın bir basamak altında ise şilteleri hile altın yaldız-il sandalyelerinde iki kardinal oturmakta. Kırmızı kardinal elbisesi içinde, en az elbisesi kadar kırmızı suratıyla oturan hain Wolsey benimle göz göze gelmemek için kafasını bile kaldırmıyor. Eski dost, yeni düşman Campcggio'nun da ondan bir farkı yok.

Henry ve iki yordakçısı aşağılandığım, dışlandığım ve en yakın dostlarım bile hana sırtını döndüğü için duruşmaya gelmeyeceğimi sanıyordu. Annem gibi kendi derdimde boğulacağımı ya da kız kardeşim gibi aklımı kaçıracağımı düşünmüşlerdi. Beni korkutup geri püskürterek çocuğumu beriden ayırıp kalbimi kırmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Tüm cesaretimi toplayıp tereddüt dahi etmeden karşılarına dikileceğim akıllarının ucundan bile geçmemişti.

Aptallar, üçü de benini kim olduğumu unuttu. Beni bir kez olsun sai'aş zırhımın içinde görmeven, annemi hiç tanımayan, babamdan bihaber olan Boleyn Kızı'nın dolduruşuna geldiler. O beni sadece yaşlı, tıknaz ve gözden düşmüş İngiltere Kraliçesi Katheine olarak biliyor. Oysa içimde hala İspanyalı Infanta Çatalına olduğumdan haberi yok. Hayatta sahip olduğum her ne vaysa, dişimle tırnağımla kazıyarak elde ettiğimi o nereden bilecek ki."

Bana ve kızıma ait olan mirası korumak için neleri göze alabileceğimi düşünmediler. O benim biricik kızım, May'm. Arhur'la ikimizin kızı. Şıfıntı bir Bolc^'n kızının biricik yavrumu bir kenara itmesine izin verir miyim"

Bu onların ilk yanlışıydı.

Kardinalleri bütünüyle görmezden geldim. En ön sıraya dizilmiş katipleri, saray eşrafını, hatta sevgi dolu bir sesle ismimi fısıldayanlar da dahil Londralıları görmeden yüri-l-düm. Gözlerim Henn' hariç kimseyi görmüyor.

Henry'yi iyi tanıyorum, dünyadaki herkesten daha iyi. Şu anki gözde aşğının asla tanıftmayacağı kadar yakından... Hemy'nin çocukluğunu biliyorum. Londra'ya ayak bastığım ilk gün beni karşılamaya gelip benden cins bir at koparmaya çalışan on yaşındaki uyanık Hemy'yi hatırlıyorum. Ben onu ağabeyinin gözüyülegöünefırsatına da sahip oldum. Arthur, oyum gereğinden fazla şımartılıp pohpohlanmış bir çocuk olduğunu, büyüdüğünde daha da tehlikeli bir adam olacağını söylerken meğer yerden göğe haklıymış. Delikanhkhk çağını da biliyorum. Beni nasıl büyük bir ödül gibi arzuladığını iv benim de bu ödülü kazanmasına izin verdiğimi nasıl unutabilirim.^ Hırslı ve kıskanç adamın teki olduğunu da biliyorum: hiçbir payı olmadığı halde bizzat kazandığım zaferi bu yüzden ona ithaf ettim.

Arthur'un atzusu üzerine bir .kadının hayatı boyunca söyleyebileceği en büyük yalanı söyledim ve bundan bir an olsun pişmanlık duymadım. Ben İspanya Infanlası Catali-na'yım, verdiğim sözden asla geri dönmem. Biricik aşkım, sevdiğim adam Arthur, ölüm döşeğinde bir yemin etmemi istedi, ben de gözümü kırpmadan son arzusunu yerine getirdim. Benden istediği, bizim asla karı-koca olmadığımızı söylemem ve kardeşiyle evlenip İngiltere Kraliçesi olmamdı. Söylediği her şeyi yaptım ve verdiğim söze sadık kaldım. En zor zamanlarımda, hiç bitmeyecek gibi gelen uzun bekleyişim sırasında bile İngiltere Kraliçesi olmamın aynı zamanda

Tann'mn da arzusu olduğu düşüncesinden uzaklaşınıcdvn. İngiltere Kraliçesi olacak ve son ne/esimi verene dek de öyle kalacaktım. Ben olmasam, İskoçların elinden İngiltere'yi kimse kurtaramazdı. Henry ateş hattında bir orduyu komuta etmek için henüz çok genç ve tecrübesizdi. Anlık bir galeyana gelip düşman krala düello teklif edecek, sonra da Flod-don da cesedini bırakacaktı. Sonra da kız kardeşi Margaret benim yerimi alıp kendini İngiltere Kraliçesi ilan edecekti.

Bunlann hiçbiri olmadı, çünkü ben izin vermedim. İngiltere Kraliçesi olmam Tann'nın, annemin, Arthur'un ve benim ortak arzumuzdu. Son nefesimi verene kadar da İngiltere Kraliçesi olarak kalacağım.

Yalan söylediğim için hiç pişman olmadım. Aksine yalanıma dört elle sarıldım ve başkalarının da sarılması için elimden geleni yaptım, fienny, kadınlar ve benim hakkımda daha çok şey öğrenince bunun bir yalan olduğunu anladı tabii. Gerçi gerdek gecemizden beri zaten biliyordu. Ben ona geldiğimde bakire değildim. Ancak yirmi yılhk evliliğimiz boyunca sadece en başlarda bir kez hana meydan okuma cesareti gösterdi. Ondan sonra da bir daha bu konuyu hiç açmadı. Nitekim mahkeme salonuna girdiğim şu anda, şimdi bile, o cesareti gösteremeyeceğini biliyorum.

Önüne geçip durunca gözlerimin içine bakamayacak, yatağına girdiğimde bakire olmadığımı, ona gelmeden emce Arthur'un olduğumu haykvamayacak. Kibri ve kendini beğenmişliği, benim Arthur'u, Arthur'un ise beni sevdiği gerçeğini dillendirmesine en büyük engel. Aslında Arthur'un kansı olarak yaşadım ve öyle de öleceğim. Henry'ylc evliliğimizin geçersiz ilan edilmesi kalben benim için hiçbir şeyi değ işi in ncycek.

Benim kadar yürekli ve cesur değil, olamaz da... Karşısına dikilip aym yalanı gözünün içine baka baka bir daha söylesem, aksini iddia edebileceğini hiç sanmıyorum.

"Aragonlu Katherine, İngiltere Kraliçesi mahkeme tarafından bekleniyorsunuz." Mübaşir aptalca tekrarladı. Oysa herkes bir dönüşçü gibi salona girip tahtın önünde dikildiğimi çoktan gördü.

Çağrılan benim, bana ait unvanlarla... İngiltere Kraliçesi olmam, ölüm döşeğindeki zarı:au kocamın, annemin ve Tann'nın arzusuydu. Onlar ve ülkem için ölene dek de öyle kalacağım.

"Aragonlu Katherine, İngiltere Kraliçesi mahkeme tara-fmdan bekleniyorsunuz."

İşte bu benim. Sıram geldi. Bu da savaş naram.

Bir adım öne çıktım.

Tazann J\otu

Ölümüne Prenses, hareketli öyküsüyle yazarken çok etkilendiğim romanlardan biri oldu. Genç Katherine'in hayatını ve ömrü boyunca sadık kaldığı büyük yalanın gizemini keşfetmeye çalışırken tarih sayfalarında esrarengiz bir yolculuğa da çıktım.

Bu yalan aslında sıradan bir yalandan çok, bir açıklama gibiydi. Ben Katherine'İe Arthur'un evliliklerinin geçerli olduğuna ve karı-koca hayatı yaşadıklarına inanıyorum. Hemen hemen herkes de aynı fikirde. Aithur'la evliliğini şüpheli kılan, Katherine'in dul kaldıktan sonra Dona Elvira vasıtasıyla yaydığı dedikodu. Nitekim günümüz tarihçileri de, Katherine'in Arthur'la evliliği hakkında yalan söylediğini kabul etmiş ve pek çok kayda da bu şekilde geçmiş.

Romanın çıkış noktası bu yalan olsa da, araştırmalarıım esnasında İspanyalı Catalina'nın geçmişiyile de yakından ilgilendim. Bilgi edinmek için gittiğim Granada'dan, İspanya-lı Isabella

ve Ferdinand'a dair pek çok ipucu toplayarak ve cesaretlerine hayran kalarak geri döndüm. Ayrıca el Anda-lus adı verilen bölgede yaşayan İspanyol Müslümanları vatanlarından ayırma hikayelerini de bir başka dipnot olarak zihnime düştüm. Dolayısıyla bu kitabı yazarken ve Avrupa'nın unutulmuş simalarına yeniden ses verirken bir yandan da halen benzer soru ve sorunlarda cebelleşen insanoğluna bir kıssadan hisse çıkartmak istedim. Öyle y.ı, neden Müslümanlar, Hrisiiyanlar ve Yahudiler huzur ve barış içinde omuz omuza yaşayamasın?

SON

BOLEYN KIZI

Bir kralın aşkı için birbiriyle savaşan iki kız kardeşin hikayesi Mary Boieyn, on dön yaşında, masum bir kız olarak kraliyet sarayına geldiğinde, VIII. Hcnıynin gözlerini kamaştırır. Gördüğü ilgiyle tüm varlığı alt üst olan Mary, hem altın prensine aşık olur, hem de gaynesini kraliçe olarak her geçen gün artan rolüne. Ancak öyle bir an gelir ki, kralın kendisine olan ilgisi gittikçe sönmeye başladığında, ihtiraslı planlar yapmakta olan ailesinin piyonuna dönüştüğünü farkederek ve en yakın arkadaşından uzaklaşmaya ve rekabet etmeye zorlanır: Kızkardeşi, Anne Boleyn'den. İşler İyicc çığırından çıktığında ailesine ve kralına baş kaldırmaya; gerektiğinin Kırkına varır ve kaderinin iplerini kendi eline alır.

Son derece zengin biçimde işlenmiş, etkileyici bir aşk, seks, ihtiras ve intikam masalı. Boieyn Kızı. Avrupa'nın en heyecanlı ve gösterişli saraylarından birinin tam kalbinde yaşamış, sıradışı eğilimleri ve ihiiiiasian olan, içindeki sesi dinleyerek varlığını sürdürebilnuş bir kadını tanıştııyor dünya okuruna.

"Gregory nin artistik ehliyeti sağlam yerden, bu belli,

bir kurmaca yazarı olarak ortaya çıkaramayacağı hikaye yok."

-Times

"Tarihi romanslara düşkün okur için nefis bir deneyim olacak." -Publishers Weekly

'Tudor Hanedanı'nı ortaya seren, sürükleyici bir roman.

Hatta son yılların en çarpıcı tarihi romanı!"

-Daily Mail

KRALİÇENİN SOYTARISI

'Kanlı' Mary, 'Bakire' Elizabeth'e karşı!

Kral Edward'in ölümünden .sonra talita geçme sırası Mary'de, 'Kanlı' Mary'de olacak. Boieyn kızı. 'Bakire' Elizabeth. ise bu gidişatı bozmak ve kaderini yeniden yazmak için planlar peşinde. Vlli. Henry'nin iki kızını tutuşturan gergin bir kıvılcım var, .Mary sakince sırasını bekliyor. Ama sular durgun değil ki. İki kaciinin arasında kocaman, kara bir nehir akıyor: Rekabet. Aralarındaki huzursuzluğu .sebepten olduğu entrikalar dudak uçuklatıyor. Engizisyondan kaçan bir Yahudi kızı olan .Vlaly'nın sarayına yedeştirilen Hannah ise olan bitenin en mühim tanığı. O bir saray soytarısı. Bir bilge ve bir komik.

Ve hatta, casus.

"Gregor, baş karakterlerini çok iyi tanıdığımız bir hikayeyi alıp sıradışı bir merak, dram ve sürpriz etkisiyle birleştirmiş."

-Sunday Express

"Boieyn Kızı'nı sevmiştim ve Kraliçe'nin Soytansı ondan da güzel. Bu tür bir tarihi romandan aldığım, tat, soğuk-bir-kış-gecesinde-şçminenin-önünde-otur-maktan-aldığım tat'la aynı. Yalnızca doğuştan bir hikaye anlatıcısının sunabileceği türde bir tat bu." -Independent

"Kendini Tudor entrikalarına kaptırmak isteyenler için atmosferik bir hikaye." -Daily Telegraph

"Güçlü bir tarihi romans... heyecanlı bir olay örgüsü." -Mail pazar eki

"Tutkuyla yanıyor." -Independent

"İnsanı içine çeken, sayfaları hızla çevirten bir kitap: Boieyn Kızı'nın devamı olan bu roman Gregori'nin yaşayan en iyi tarihi kurgu yazar olduğunu bir kez daha doğruluyor."

-Choice

"Ustaca yazılmış bir tarihi roman. Titizlikle araştırılmış ve iyi anlaşılabilir, insanın kafasını meşgul eden, inandırıcı başkarakterleriyle Kraliçenin Soytarısı okuyucuları 'Kanlı' Mary ve 'Bakire' Kraliçe hakkındaki fikirlerini yeniden gözden geçirmeye davet ediyor. Güçlü olay örgüsü, özenli üslubuyla bu rom.an Boieyn Kızı'nın da önüne geçecek." -Historical Novels Review

BAKİRENİN AŞIĞI

Kraliçe soruyor: Aşk mı, taht mı?

İngiltere'nin yeni kraliçesi Elizabeth'! bekleyen iki bi_ıytık tehlike

vardı: {•'ransızlar'ın, İskoçya'yı istila edip İskoçya Kraliçesi

Mary'yi tahta geçirme tehdidi ve Elizabeth'in, vatan hainliğinden

hüküm giyip zindanda kalmış

Robert Dırdley'e olan tıtkıki aşkı.

Tarihi gerçekleri çağımızda devam eden söylentilerle l.-)irİÇşirip

karıştıran Philippa Gregory, Tudor günlerini anlatan karanlık ve

gerilim dolu bir romanla daha karşımızda ve

Kraliçe i. Elizabeth'i daha önce hiç kimsenin göstermediği

bir şekilde resmediyor.

TUTKULU, KATI, YER YER ÜRKÜTÜCÜ,

DUYGUSAL İHTİYAÇLARI BİTMİYEN BU KRALİÇEYİ

HİÇBİR GÜÇ DURDURAMIYOR.

Tutku. Kader.

Ve tarihi değiştirecek bir seçim.

Aragonlu Katherine'nin müthiş hikayesi

Mahkum Prenses

"Tarihi kurgu hiç bu kadar sürükleyici olmamıştı!" -Mail on Sunday

îgory, 16; yy İngiltere'sinin manzarasına, kokusuna, dokusuna ve duygusal görünümüne hayat veriyor." -Kate Mosse

Boleyn Kızı

'İnandırıcı diyaloglar ve gerçek detaylar, okuru kraliyet saraylar klostrofobik, mahrem odalarının en derinine götürüyor," -The Times

Kraliçenin Soytarısı

Bregon/, bütün kahramanlarını yakından tanıdığımız bir ayeyi ele alıyor ve sıradışı özellikte bir gerilim, drama ve sürpriz duygusuyla donatıyor," - Sunday Express

Bakirenin Aşığı

ızır bir entrika, tutku ve ihanet karışımı. Dert Dudley arasındaki şüpheli aşk ilişkisine yeniden hayat veriyor." -Daily Mail